LUCIUS SHEPARD

SFÂRȘITUL PĂMÂNTULUI

colecție de povestiri

câștigător al World Fantasy Award în 1992

Lucius Shepard

SFÂRȘITUL PĂMÂNTULUI

(The Ends of the Earth, 1991)

Traducere din limba engleză:
Silviu Genescu

Nemira, 2010

Lucius Shepard s-a născut în 1947 în Lynchburg, statul Virginia, și a crescut în Florida. A avut o copilărie grea, la doar cincisprezece ani fugind în Irlanda la bordul unui cargobot. A petrecut mai mulți ani în Europa, Africa de Nord și Asia, lucrând într-o fabrică de țigări în Germania, în bazarul Khan el-Khalili din Cairo sau ca bodyguard în Malaga. Revenit în Statele Unite, Shepard a intrat la Universitatea Carolina de Nord, unde, timp de un semestru, a fost coeditorul publicației *Carolina Quarterly.* S-a alăturat apoi unei formații de muzică și a petrecut anii ‘70 în mare parte cântând rock’n’roll. A avut slujbe din cele mai diferite, de la paznic de noapte la o centrală nucleară, la profesor de spaniolă la o școală diplomatică sau drumar. În 1980 a participat la Clarion Writers’ Workshop de la Universitatea Michigan și și-a început cariera de scriitor. Prima povestire i-a apărut în 1983, iar primul roman în 1984. În timpul unei prelungite călătorii în America Centrală, între 1981 și 1982, a fost corespondent de război în El Salvador. Textele sale au fost publicate în multe reviste de circulație internațională, iar în 1985 a câștigat Premiul John W. Campbell pentru „Cel mai bun tânăr scriitor”. Volumul de povestiri *Vânătorul de jaguari* (Editura Nemira, 2008) i-a adus distincțiile World Fantasy Award și Locus în 1988, povestirile *Salvador* și *R&R* fiind recompensate cu Locus și SF Chronicle în 1985, respectiv Locus, Nebula și SF Chronicle în 1987. De asemenea, nuvela *Radiant Green Star,* adăugată ulterior volumului, a câștigat Premiul Locus în 2001. Dintre lucrările sale mai amintim: *Barnacle Bill the Spacer and Other Stories* (Premiile Hugo, Locus și SF Chronicle, 1993), *Life during Wartime* (Premiul Kurd Lasswitz, Germania, 1990), *The Scalehunter’s Beautiful Daughter* (Premiul Locus, 1989), *The Father of Stones* (Premiul Locus, 1990), *Sfârșitul Pământului* (Premiul World Fantasy, 1992), *The Golden* (Premiul Locus, 1994), *Louisiana Breakdown* (Premiul International Horror Guild, 2004), *Viator* (Premiul International Horror Guild, 2005),

Aztechs (Premiul Imaginaire, Franța, 2006).

SFÂRȘITUL PĂMÂNTULUI

Cei a căror treabă este să demistifice supranaturalul sunt încântați să sublinieze că incidentele legate de activitatea paranormală se petrec, de cele mai multe ori, în locuri izolate și rareori în prezența unor martori credibili, susținând că fie și numai acest lucru este o dovadă suficientă a caracterului fraudulos al fenomenului implicat; totuși, mi-am dat seama că agenții supranaturalului, mai ales acele elemente ale căror activități sunt orientate spre scopuri malefice, s-ar putea să dea dovadă de reticență în a-și face apariția înaintea unor persoane capabile să le verifice existența și astfel amenințarea pe care o reprezintă la adresa omenirii. Pare surprinzător că astfel de forțe din umbră – dacă ele există într-adevăr – decid să-și facă apariția înaintea vreunui martor și este la fel de surprinzător – dacă forțele lor sunt la fel de vaste așa cum au fost descrise în ficțiunile populare – că nu ne-au venit, pur și simplu, de hac. Poate că sunt împiedicate să facă asta din cauza unor restricții, a unor limite asupra, să spunem, numărului de suflete pe care au voie să le înșface și poate că faptul că se manifestă cum se manifestă este atribuibil unor reguli contractuale, similare obligației corporațiilor (ele însele forțe din umbră) de a anunța public data și locul unde se derulează întrunirile acționarilor. Pentru a evita supravegherea practicilor lor de afaceri, multe corporații publică astfel de anunțuri în ghidurile cumpărătorilor sau în săptămânalele rurale, publicații care nu prea ajung sub ochii agențiilor guvernamentale sau ai reporterilor, și pare normal ca supranaturalul să fi emulat tactica aceasta ca mijloc de aplicare a cine știe cărei reguli celeste. O astfel de presupunere poate părea o glumă, însă intenția mea este cât se poate de serioasă și, cu toate că nu pot spune cu o certitudine absolută dacă circumstanțele care mi-au stârnit interesul în aceste chestiuni au fost, în esență,

supranaturale sau doar o combinație extraordinară de oameni și evenimente obișnuite, cred că acum șase luni, în Guatemala, un loc notoriu pentru inaccesibilitatea sa și pentru martorii care nu inspiră nicio încredere, am asistat la ceva rar și secret, ceva care s-ar putea să fi reflectat exercițiul unui adevăr reglementar, privitor atât la lumea vizibilă, cât și la cea invizibilă.

Înainte de a pleca în Guatemala, vreme de trei ani fusesem implicat într-o legătură amoroasă cu Karen Maniaci, o femeie măritată care conducea o galerie de artă din Manhattan, și despărțirea noastră, marcată de amărăciunea mea și de trădarea ei, a fost cea care m-a convins că aveam nevoie de o schimbare drastică pentru a-mi continua existența. Acest proces de persuasiune a continuat timp de câteva luni, timp în care am rătăcit mohorât prin New York, oprindu-mă din mers doar ca să mă holbez la brunetele de un metru șaptezeci și cinci și cincizeci și cinci de kilograme; în cele din urmă, am ajuns la concluzia că ar fi mai bine dacă aș pleca din oraș… ori făceam asta, ori aș fi început să cochetez cu nebunia. Aveam treizeci și șapte de ani și devenisem mult prea prudent ca să vreau să risc printr-o acțiune periculoasă; totuși, e o teatralitate inerentă atunci când ți se dau papucii, un potențial dramatic care cere o rezolvare, așa că pentru a-l lămuri am ales cealaltă opțiune a celor cu inima frântă: o călătorie spre un țărm străin, un loc izolat de restul lumii, unde nu sunt ziare și nimic care să amintească de idila cuiva. Livingston, Guatemala, părea locul potrivit. Un ghid turistic peste care s-a întâmplat să dau într-o librărie din The Strand îl descria drept „…un sat liniștit, aflat la vărsarea lui Río Dulce în Marea Caraibelor, împins spre mare de jungla din Petén. Colonizat de negri caraibi și de urmașii sclavilor din Indiile de Est aduși aici de britanici ca să lucreze pe plantațiile de trestie-de-zahăr din amonte. Nu există șosele spre Livingston. Acolo se ajunge fie cu feribotul din Puerto Morales, fie cu șalupa din Reunión, din locul unde se întâlnesc Río Dulce și autostrada Petén. Majoritatea caselor au pereți din stuc

alb, curat și acoperiș din țigle roșii. Localnicii nu sunt viciați de turism. Pe dealurile care domină satul se află o minunată cascadă în trepte, numită Siete Altares (Șapte Altare), botezată astfel din cauza celor șapte bazine în care apa al cărei punct terminus devin se varsă în drumul ei spre mare. Printre delicatesele locale se numără și tocana de broască-țestoasă…”.

Suna perfect, un paradis cu totul izolat de mohorâtele realități politice ale țării-mamă, un loc unde un bărbat se putea duce să se retragă în maniera clasică, plimbându-se ziua pe plajă, îmbrăcat într-un costum gen Bogart, trezindu-se în fiecare dimineață cu capul pe câte-o masă, cu o sticlă goală de rom lângă cot, un pachet de cărți de joc pătate împrăștiate în jurul său, doar cu o damă de pică arătându-și fața. La câteva zile după ce-am citit prezentarea din ghidul turistic, după o călătorie cu avionul, trenul și un feribot supraaglomerat, am sosit la Livingston. După câteva zile, datorită unei întâlniri într-unul din baruri, am intrat în posesia unei case cu cinci camere, cu pereți din stuc galben și cu podea din ciment, care aparținea unui cuplu de tineri spanioli, medici, care studiaseră cu acei *curanderos* locali și căutau pe cineva care să aibă grijă de animalele lor de companie – o pisică roșcată și un tucan în colivie – în timp ce ei erau plecați un an prin Statele Unite.

Am călătorit mult în viața mea, și din experiență știam că descrierile din ghidurile turistice au foarte puțin în comun cu locurile reale; oricum, deși se petrecuseră schimbări – cea mai notabilă fiind descoperirea satului de către cântărețul Jimmy Buffett, ale cărui vizite frecvente impulsionaseră turismul, atrăgând mici grupuri de tineri nomazi, majoritatea francezi și scandinavi, care locuiau în colibele înșirate pe plajă –, am descoperit că ghidul acela nu exagerase prea mult farmecele Livingstonului. Era adevărat, pe plajă apăruseră câteva baruri mizerabile și mai era un hotel infestat cu gândaci, nemenționat în ghid: trei etaje de tencuială căzută și camere de mărimea unor celule, mobilate cu saltele sfâșiate și scaune rupte. Însă

casele caraibienilor străluceau, iar tocana de broască-țestoasă era gustoasă și pescuitul mergea bine. Siete Altares era ceva desprins dintr-un film despre mările Sudului: fiecare bazin umbrit de copaci ceiba, cu crengile îngreunate de orhidee, colibri zbenguindu-se peste tot prin desișuri. Localnicii *erau* relativ necontaminați, pentru că turiștii rămâneau pe plajă, care era despărțită de sat printr-un povârniș foarte abrupt și care – mulțumită barurilor și a două dughene cu o singură încăpere – le punea la dispoziție tot ce le trebuia.

Încă din primele zile s-a petrecut o tragedie casnică. Pisica a mâncat tucanul, lăsându-i ciocul și ghearele pe podeaua bucătăriei, ca să le găsesc eu. Dar, în general, lucrurile mergeau bine. Am început să lucrez, mintea mi se limpezea, iar colții depresiei au fost smulși de convingerea tot mai solidă că existau și alte posibilități de a fi fericit în afară de compania unei femei nevrotice de carieră căreia îi era teamă să se încreadă în propriile ei simțăminte, era predispusă la atacuri de anxietate și hărăzită cumpărării de brățări cu aviditatea patologică afișată, cândva, și de Imelda Marcos la achiziționarea de pantofi. Am intrat foarte curând într-o rutină plăcută, scriind dimineața, lucrând la o culegere de povestiri care – în pofida intențiilor mele de a evita subiectul – erau despre o femeie măritată, nefericită. După-amiezile, zăceam în hamacul întins între doi palmieri crescuți în curtea interioară a casei și citeam. Seara mă plimbam până la plajă, cu intenția de a mă cupla cu vreuna dintre turiste. De obicei, o sfârșeam bând singur și deprimat, însă am început să flirtez cu o anume Odille LeCleuse, o franțuzoaică de aproape treizeci de ani, cu pomeții ridicați și o piele lăptoasă, ochi de un violet închis și o gură sexy, care arăta întotdeauna de parcă era pe cale să strângă din buze. Era subjugată de Carl Konwicki – cel puțin eu așa auzisem –, un englez cam de vârsta mea, care trăia de doi ani pe plajă și se întreținea din vânzarea marijuanei.

După toate aparențele, Konwicki era un tip manipulativ, care-și folosea experiența pentru a-i domina pe călătorii

mai puțin pregătiți și pentru a obține partide de sex și alte forme de devotament, iar eu nu puteam înțelege cum Odille, o femeie deșteaptă, cu o licență în lingvistică la Sorbona, putuse cădea pradă unuia ca el. Îl vedeam zilnic pe ulițele satului: un bărbat astenic, cu pielea măslinie, dotat cu o fâșie de barbă întunecată, neîngrijită și cu o față belicoasă, semită. De obicei, purta pantaloni negri, largi, o vestă brodată și o tichie marocană, iar mersul său avea o nepăsare studiată, de parcă ar fi fost conștient că era privit; ori de câte ori trecea, mă gratula cu câte-un zâmbet preocupat. M-am simțit provocat de atitudinea lui, atât din cauza lui Odille, cât și din cauză că simțul meu moral a fost stârnit de metodele lui lingușitoare, așa că simțeam nevoia de a-l face să priceapă că văzusem dincolo de poza lui. Însă, dându-mi seama că – în cazul în care Odille chiar avea o relație cu el – acest gen de tactici n-ar fi făcut decât să-mi afecteze șansele cu ea, m-am abținut și l-am ignorat.

Într-o seară, cam la două luni după sosirea mea, reciteam carnetele de notițe în căutarea unui pasaj pe care voiam să-l includ într-o povestire, când o foaie de hârtie, scrisă de mână, a alunecat dintre pagini, căzând pe podea. Scrisul de mână era cel al fostei mele iubite, Karen. Am lăsat-o să zacă acolo o clipă, însă, în cele din urmă, incapabil să rezist, am ridicat-o și-am descoperit astfel că era o scrisoare de pe la începutul relației noastre. Pe o anumită porțiune suna cam așa:

...Când m-am dus astăzi la terapeută (știu... probabil că am să-ți povestesc toate astea la telefon, ceva mai târziu, dar ce naiba!), i-am spus ce s-a întâmplat, cum aproape că am rămas fără serviciu pentru că am făcut dragoste cu tine mai deunăzi, la birou, iar ea n-a părut teribil de surprinsă. Când am întrebat-o cum se face că o femeie în toată firea, căreia îi pasă de serviciul ei, a putut să-l pericliteze în acest fel, ea a spus, pur și simplu, că trebuie să fi existat un câștig imens din asta pentru mine. Se pare că încearcă să mă conducă spre tine – are o părere destul de rea despre Barry. Dar probabil că astea nu-s decât niște

dorințe imaginare – ceea ce face ea este să mă dirijeze spre ceea ce vreau. Evident, tu ești ceea ce vreau eu, așa că este exact același lucru.

Ce ciudat, m-am gândit, parcurgând scrisoarea, cum cuvintele care-mi păruseră, odată, atât de prețioase puteau fi acum atât de insipide. Am observat folosirea excesivă a cuvintelor *îngrozitor* și *teribil,* mai ales în conjuncție cu *surprinzător* și *surprinsă.* Mi-am dat seama că aceasta fusese reacția ei de bază când se îndrăgostise. Fusese teribil de surprinsă. *Doamne,* își spusese ea. *O emoție! Repede, să mă grăbesc la cel mai bun doctor să mi-o extirpe.* Citesc în continuare:

…nu-mi pot imagina viața fără tine, Ray. Când ai vorbit alaltăieri despre șansele de a fi lovit de un autobuz, m-au trecut niște fiori îngrozitori. Am avut un simțământ îngrozitor de sfâșiere doar auzindu-te spunând asta. Este interesant pentru că obișnuiam să încerc să-mi dau seama dacă-l iubesc pe Bary sau nu, imaginându-mi că i se întâmpla ceva îngrozitor și analizam cum mă simțeam. De obicei, mă simțeam rău, dar atâta tot…

Am râs cu poftă. Ultima informație auzită despre acest subiect era că Barry, care o plictisea pe Karen și pe care ea nu-l respecta deloc, care intrase, recent, în comerțul cu produse de cauciuc, reintrase în grații. Barry avea o virtute care mie-mi lipsea: era controlabil, iar prin control Karen dobândea siguranță. Putea să-l mintă în continuare și să aibă diverse aventuri fără să se teamă că va fi prinsă – Barry era grozav când venea vorba să nege adevărul. Iar acum ea avea de gând să facă un copil în încercarea de a acoperi hârtoapele din relația lor, convingându-se pe sine că această prefăcătorie sigură era cel mai bun lucru pe care-l putea aștepta de la viață. Urma să-i vină sorocul destul de curând, din câte-mi dădeam seama. Însă nu conta. Niciun gest de-al ei nu ar fi putut aduce conștiință și limpezime în ceea ce a fost întotdeauna o mare șaradă.

Minciunile ei ne condamnaseră pe noi trei și, mai presus de orice, se condamnase singură angajându-se într-un soi de viață după metodă, ciripind litania afirmațiilor: „cred că pot, cred că pot”, interpretând rolul Micii Adulterine Care Poate, și astfel pierzând speranța inimii ei, dârzenia sufletului ei. Mi-am imaginat-o la șaizeci și cinci de ani, cu frumusețea ei ajunsă la o fragilitate grotescă, rătăcind printr-un mall, târguind niște draperii suficient de groase ca să o ferească de secolul douăzeci și unu, în vreme ce Barry își târșâie pașii în urma ei, încercând să asimileze sentimentul că în toți acești ani ceva n-a fost în regulă, amândoi zâmbind și dând din cap, așteptând cu nerăbdare o soartă cenușie și prietenoasă.

Scrisoarea a readus suferința egocentrică, pe care mă străduisem să o las în urmă, și m-am simțit – cu aceeași intensitate ca în lunile de dinaintea plecării din New York – gata-gata să explodez, ca și cum înăuntrul meu o presiune se apropia de dogoarea unei mase critice, făcându-mi gândurile să se agite ca atomii excitați. Fața-mi ardea, de brațele și picioarele mele atârnau greutăți amețitoare. Am mers în sus și-n jos prin cameră, incapabil să-mi recapăt calmul, iar după vreo zece minute am trântit ușa de perete, înspăimântând pisica roșcată, și-am țâșnit afară, în întuneric.

N-am luat-o într-o anumită direcție, însă, destul de repede, m-am trezit pe plajă, îndreptându-mă spre unul din barurile prăpădite. Noaptea era perfectă pentru starea mea de spirit. Vântoasă: se auzea scrâșnetul constant al valurilor, iar frunzele palmierilor se sfâșiau; talazurile se rostogoleau, cu spuma lor albă ca o flacără. O lună strălucitoare sclipea între frunzele palmate, creând umbre chiar și din cea mai mică proiecție de lumină, iar mai departe de țărm, pe jumătate ascunse în umbrele adânci dintre palmieri și cocotieri și acaju, se întindeau colibe cu geamuri sclipitoare și acoperiș de tablă. Plaja era o fâșie de nisip, zdrențuită, îngustă și roșiatică, presărată cu resturi de nuci de cocos și caiace răsturnate. Când am pășit peste un caiac, a orăcăit ceva, țâșnind dintre

ierburile care mărgineau plaja. Am tresărit și m-am prăbușit peste un caiac. Nu fusese decât o broască, însă apariția ei bruscă m-a făcut conștient de vulnerabilitatea mea. Chiar și un loc precum Livingston avea pericolele sale. Se știa că bandiții de stradă din Belize veneau aici din Belize City sau din Belmopan cu șalupele cu motor, ca să-i bată sau să-i jefuiască pe turiști, iar în starea mea de spirit agitată aș fi fost o țintă perfectă.

Barul, Café Pluto, se afla la adăpostul unui colț de stâncă: o colibă cu acoperișul din stuf și nisip în loc de podea, cu mese de picnic iluminate de lumini negre care emiteau o strălucire purpurie malefică, făcându-i pe toți acei gringo să lucească precum niște cadavre arse de soare. Muzica reggae venind de la tonomatul din spatele barului de-abia dacă se mai auzea din cauza huruitului generatorului. Am dat gata mai multe băuturi, într-o succesiune rapidă, și am terminat afară, în fața barului, lângă trunchiul prăbușit al unui palmier, bând rom direct din sticlă și împărțind o țigară cu marijuana cu Odille și un tânăr australian blond, pe nume Ryan, care scria un roman și al cărui stil vestimentar – șlapi, cămașă și cravată slăbită la gât – dobândise o ciudată nuanță formală. Eram buimac din cauza drogului și a sălbăticiei nopții, cu cerul ei vast, de un albastru întunecat, și trilioanele de wați ai stelelor, licăriri argintii care păreau să plutească în jur ca paietele de pe rochia unei dansatoare. În spatele nostru, Café Pluto semăna cu o peșteră sinistră, iluminată de vine de minereu strălucind purpuriu.

L-am întrebat pe Ryan despre ce era vorba în romanul lui, iar el, vorbind cu o sfială afectată, zise:

— Nu-i cine știe ce. Sâmbătă seara, într-un bar al clasei muncitoare din Sydney.

Luă un fum din joint, apoi pasă țigara lui Odille.

— Nu prea mergea bine, așa că m-am decis să fac ceva poetic. Să fug până la capetele pământului.

Privi în jurul său, o privire care, în graba ei nepăsătoare, cuprinse marea, cerul și țărmul.

— Acesta *este* capătul pământului, nu?

Ascuțimea imaginii m-a luat prin surprindere, gândindu-mă că, fără să vrea, capturase esența locului și a clipei. Mi-am imaginat globul rotindu-se și tot rotindu-se, trăgând în urmă-i zdrențe întunecate ale propriei sale substanțe esențiale, pe una dintre ele aflându-se și felia de noapte și stele și temeri de expatriat, resturi fără niciun loc real în lumea oamenilor…

Vântul învălui chipul lui Odille cu o șuviță de păr. Am dat-o la o parte, iar ea a zâmbit, lăsându-și pleoapele să cadă. Am vrut s-o duc înapoi, acasă, și să i-o trag până uitam tot acel rahat blestemat care îmi fripsese zilele în ultimii trei ani.

— Am auzit că și tu scrii ceva, zise Ryan pe un ton care izbuti să fie atât sfidător, cât și indiferent.

— Doar niște povestiri, am răspuns, surprins că știa de asta.

— „Doar niște povestiri”.

Scoase un hohot sumbru și se adresă cerului:

— Ce modest e… îmi place asta.

Apoi, întorcând o privire opacă spre mine:

— Nu-i nevoie să-ți ascunzi lumina, omule. Știm cu toții că ești celebru.

— Celebru? Nici vorbă.

— Ba ești!

Cu un glas tunător se apucă să citeze o prezentare a ultimei mele cărți: „Raymond Kingsley, unul dintre stâlpii literaturii americane”.

— Aăăă… bine.

— Chiar și Stăpânul Timpului și Spațiului crede că ești mare, zise Ryan. Și crede-mă, e zgârcit cu laudele.

— Despre cine tot vorbești?

Ryan arătă în spatele meu.

— Despre el.

Carl Konwicki cobora spre plajă. Veni agale, se lăsă pe trunchiul căzut și privi spre mare. Odille și Ryan păreau că așteaptă să spună ceva. Iritat de acest gen de obediență, am slobozit un râgâit. Konwicki își îndreptă privirile asupra mea, iar eu i-am făcut cu ochiul.

— Cum e?

Am luat o dușcă zdravănă de rom, mi-am șters buzele cu dosul palmei și l-am țintuit cu o căutătură încruntată. Plescăi din limbă și zise:

— Eu sunt bine, mulțumesc.

— Mă bucur să aud asta.

Beat, îl uram, ura mea fiind alimentată de frustrarea care mă scosese din casă. Ura era chimia care ne unea, liniile de confruntare fiind la fel de distinct trasate precum umbrele pe nisip. Am făcut semn spre tichia lui.

— Ai stat prin Maroc?

— O vreme.

— În ce regiune?

— Știi și tu… prin zonă.

Vântul aplecă una dintre frunzele de palmier și, pentru o clipă, fața tuciurie a lui Konwicki fu atinsă de o umbră zimțată, ca un ferăstrău.

— Nu ești prea comunicativ, am comentat. Te deranjează întrebările?

— Nu și cele care au un scop.

— Ce zici de-o discuție lejeră… asta ar putea avea vreun scop?

— Acesta-i obiectivul *tău?*

— Care altul să mai fie?

— Uau! făcu Ryan. Câtă intensitate… ca într-un moment înălțător.

Odille chicoti.

— M-am prins, am spus. Despre ce-ai vrea tu să discutăm? Ce-ar fi să vorbim despre traducerea pe care o faci… ce e?

— Este *Popol Vuh,* spuse Konwicki absent.

— Ia te uită, am rostit eu. Chestia asta a mai fost tradusă, nu-i așa?

— Incorect.

— Oh, înțeleg. Iar tu ai s-o faci bine.

Am mai tras încă un gât de rom.

— Nădăjduiesc că nu-ți pierzi timpul de pomană.

— Timpul.

Konwicki zâmbi, amuzat în aparență de acest concept; își reluă privitul mării care se opintea din greu.

— Mda, am făcut eu, injectând o doză sănătoasă de sarcasm în glas. E al naibii de complicat de descifrat, nu?

Valurile tunau; Konwicki îmi întâlni privirea, imperturbabil.

— De-abia am așteptat să te văd.

— Și eu pe tine, am rostit. Aud că vinzi droguri ca lumea.

Mi-am lovit fruntea cu palma, ca și cum mi-aș fi dat atunci seama că făcusem o gafă.

— Iartă-mă… n-am vrut să sune atât de jignitor. Konwicki îmi dărui unul dintre zâmbetele sale distante.

— E clar că te enervează ceva, zise el. Ar trebui să încerci să te liniștești.

M-am așezat aproape de el, pe trunchiul de palmier, suficient de aproape încât să-l fac să se dea mai încolo, și eram pe cale să-l atrag în discuție și mai mult, numai că se ridică și anunță:

— M-am cărat. După aceea, intră în bar.

— Eu aș socoti asta drept repriză câștigată, zise Ryan. Dl Kingsley domină în prima jumătate a partidei, Maestrul își revine târziu.

Odille se uita după Konwicki, răsucindu-și o șuviță de păr pe degetul arătător. Îmi făcu un semn și spuse, în timp ce o lua spre bar:

— Mă întorc, da?

Am condus-o cu privirea până când a dispărut, urmărind unduirile uleioase ale coapselor ei prin blugii tăiați, iar când m-am întors spre Ryan, el mi-a zâmbit.

— Ce-i cu ei? am întrebat.

— Cu Odille și Maestrul? Doar o chestie temporară, îmi adresă o căutătură vicleană.

— De ce? Te interesează asta?

Am pufnit și-am tras un gât de rom.

— Poți să ajungi la femeie, continuă Ryan. Dacă ai nervii tari.

M-am uitat la el peste gâtul sticlei, însă nu l-am încurajat în vreun fel.

— Vezi tu, Ray, făcu Ryan, luându-și tonul afectat al unui lector, Odille-i o pasăre rănită. Biata ființă a avut o dezamăgire în dragoste, acasă, la Paris. Și-a căutat mângâierea prin țări îndepărtate și a avut nenorocul de a-l fi întâlnit pe Maestru. Nu este chiar un ghinion, înțelegi tu. Iar Maestrul nu-i nici el chiar atât de Maestru, așa că nu poate oferi cine știe ce bine sau rău. Însă a zăpăcit-o pe Odille, a făcut-o să creadă că i-ar putea arăta cum să scape de durere prin stilul său de iluminare. Iar asta a implicat ceva timp la pat.

Ținând cont de această similaritate în evoluție între Odille și mine, mi-am închipuit că soarta și-a încercat mâna adunându-ne laolaltă.

— Și atunci ce pot să fac?

— Lucrurile sunt cam în ceață, nu-i așa, Ray? chicoti Ryan. Odille e tot mai deziluzionată de Maestru. Caută pe cineva care să-i spargă bula și s-o elibereze.

Se întinse după sticlă, luă un gât și se înecă.

— Doamne, ce porcărie!

Se prăbuși cu spatele pe trunchiul căzut și înșurubă sticla în nisip, astfel că rămase dreaptă. Valurile bubuiau; albul nestăvilit al talazurilor îmi imprima imagini pe retină.

— Oricum, continuă Ryan, în mod sigur este în căutarea unei salvări emoționale. Însă nu poți aborda subiectul printr-o confruntare pe baza statutului social. Va trebui să-l răpui pe Maestru în propriii lui termeni, pe terenul propriu.

Poate că romul mă făcea să cred că Ryan avea o perspectivă clară asupra situației.

— Și care *sunt* termenii lui? l-am întrebat.

— Jocurile, zise el. Indiferent ce joc alege. Mai trase încă un gât din sticlă.

— Știi, se teme de tine. Se teme că umbli după discipoli și că toți copiii lui îl vor abandona pentru faimosul scriitor. Își dă seama că nu te poate aburi cu aiurelile lui cvasierudite. Așa că pentru tine va scoate ceva nou. N-am nicio idee ce va fi, însă va juca ceva cu tine. Trebuie să facă asta… e natura lui.

— Iar pe tine cu ce te-a aburit? Pari să-i reziști.

— Nici nu trebuie, făcu Ryan. Eu sunt bufonul lui, iar bufonul Curții poate să aibă acces la secretele regelui și să se distreze pe seama lor fără teama de a fi pedepsit.

Am început să rostesc încă o întrebare, dar am lăsat-o baltă. Vântul transformase foșnetul ușor al spumei mării într-un sunet deschis; luna se cufundase după dealurile care dominau satul, lucirea ei stăruitoare risipindu-se în tării; partea de sus a cerului se închisese la culoare – spre indigo –, iar stelele ardeau atât de dens și de elaborat în dispunerea lor încât am crezut că aș putea – dacă aș încerca asta – să descifrez întreaga scriptură și întregul adevăr din propozițiile scăpărătoare. Și limpezimea domnea nu numai pe cer. Ceea ce spusese Ryan avea noimă. Odille mă testa… poate că fără să-și dea seama, însă testându-mă, fără nicio îndoială, nedorind să-l abandoneze pe Konwicki decât după ce era sigură de mine. Nu i-o luam în nume de rău, era o tactică frecvent folosită în stabilirea unor relații, însă m-a frapat cât de limpezi erau utilizările sale pe plaja din Livingston. Nu era vorba doar despre implicațiile sociale, ci și despre cele elementare: iubiții răniți, jalnicul personaj mefistofelic al lui Konwicki, cu toate cărțile sale sacre și imboldul mărunt de a deține puterea. Bărbat, femeie și diavol, înlănțuiți într-o legătură sexuală.

— Ți-am povestit vreodată de teoria mea a Vizibilului? l-am întrebat pe Ryan.

— De-abia ne-am cunoscut, îmi aminti el.

— Doamne, ai dreptate. Și eu care aveam impresia că suntem prieteni vechi.

— Este din cauza aerului marin. Îi afectează pe toți destul de…

Ryan sughiță.

— De nociv.

— Mă rog.

Am cules sticla de rom din nisip și-am băut.

— M-am gândit întotdeauna că în locuri ca astea este posibil să vezi cum decurg cu adevărat lucrurile între

oameni. Să descifrezi relațiile care sunt ascunse de freamătul vieții urbane. Vechile legături, arhetipurile.

Se holbă încețoșat la mine.

— Sună al naibii de profund, Ray.

— Mda, presupun că și e, am spus, iar apoi am adăugat: Profunditatea este treaba mea. Sau poate că doar aberez... una sau alta.

— Deci, făcu el, ai să te bagi în joc?

— Cred că da... da.

— Minunat, spuse Ryan. Asta-i chiar frumos. Câteva clipe mai târziu, Konwicki și Odille ieșiră din bar și se îndreptară spre noi, adânciți în conversație.

Ryan râse și nu se mai opri.

— Să înceapă jocul, spuse el.

Am mai stat la discuții pe plajă încă o oră, fumând iarba lui Konwicki, ceea ce-a avut darul de-a mai domoli asperitățile beției mele, părând să mă izoleze într-o transparență difuză. M-am retras din conversație privindu-l pe Konwicki. Nu-i evaluam forța și punctele slabe; în pofida discuției mele cu Ryan, nu oficializasem încă ideea că între noi urma să fie o competiție. Deocamdată, nu făceam decât să observ, intrigat de strategia lui. Evitând întrebările, pretinzând că nu știa nimic despre subiect, izbutea să sugereze că subiectul nu merita cercetat și că poseda cunoștințe dintr-o sferă mult mai relevantă pentru alcătuirea lucrurilor. Odille-i sorbise, o vreme, fiecare cuvințel, însă curând începu să-și piardă interesul, adresându-mi priviri și zâmbete; părea că încerca să mențină o legătură cu Konwicki, însă-și cam pierdea energia în acest demers.

În cea mai mare parte a timpului, Konwicki evită să se uite în direcția mea, însă la un moment dat își îndreptă privirile spre mine și mă fixă. Ne-am privit îndelung, apoi el și-a întors capul, înfrânt. Însă în acel moment, pielea de pe fața mea se răci, mușchii mi se încordară și un zâmbet îmi întinse buzele. Un zâmbet animalic, alimentat de o ură fără niciun fel de remușcări, foarte diferită de cea înfocată,

la beție, simțită inițial. Această emoție, la fel și zâmbetul păreau a fi ceva aruncat asupra mea și nu o intensificare a emoțiilor mele, iar împreună cu ele apăru o creștere bruscă a temperaturii mele corporale. Pe frunte, pe piept și brațe îmi apărură broboane de transpirație; am văzut roșu și am avut senzația ciudată de percepție dublată, de parcă aș fi privit cu două perechi de ochi, dintre care una capabilă să vadă într-un spectru mai larg. Am decis să nu mă mai ating de rom.

După o vreme, Konwicki sugeră să ne ferim de vânt, care bătea tot mai tare, și să mergem la el acasă ca să ascultăm muzică. Eram nehotărât în privința propunerii lui; deși nu eram chiar pregătit să renunț la Odille, nu-mi era poftă să mă amestec și cu Konwicki și, în plus, eram convins că, dacă mergeam acolo cu ei, ar fi avut urmări negative. Drogul îmi anihilase întregul entuziasm. Însă Odille mă luă de mână, mângâindu-mi brațul cu moliciunea sânului ei.

— Vii și *tu,* nu-i așa? zise ea.

— Bineînțeles, i-am răspuns, de parcă nici nu gândisem vreodată contrariul.

Am plecat împreună de-a lungul plajei, cu Ryan și Konwicki în urma noastră, iar Odille vorbi despre o excursie până la Esquipulas, cât de curând, pentru a-l vedea pe Christosul Negru din catedrala de acolo.

— Vin femeile din întreaga Americă Centrală pentru a fi binecuvântate, spuse ea. Stau la rând zile întregi. Femei uriașe și grase cu turbane albe din Belize. Bătrâne oloage din insula Roatan. Fete suple și frumoase din Panama. Cu toate așteptând să petreacă numai câteva clipe îngenuncheate în umbra statuii negre. Când am auzit prima dată de ea, m-am gândit că e ceva primitiv. Acum îmi sună ciudat de modern. Noul Primitivism. Îmi tot imaginez cum toate acele umbre feminine stau în soarele orbitor, radiourile cântă, vânzătorii oferă răcoritoare.

Își scutură părul.

— Asta-i numai pentru femei?

Îmi înfruntă privirea pentru o clipă, apoi își întoarse

capul.

— Uneori, bărbații așteaptă împreună cu ele. Am întrebat-o dacă era adevărat ce-mi spusese mie Ryan despre relația ei amoroasă de la Paris. N-am avut nicio ezitare în a o întreba așa ceva, intimitățile erau deliciul nopții. O umbră de iritare îi străbătu chipul.

— Ryan e un idiot.

— Nu mă îndoiesc că ar fi de acord.

Odille făcu câțiva pași în tăcere.

— N-a fost nimic. O aventură, asta-i tot.

Tonul ei sumbru părea s-o contrazică.

— Da, am avut și eu una chiar înainte să vin aici. Era să mă omoare.

Se uită în sus spre mine, încă supărată, apoi zâmbi.

— Poate că în privința noastră este o chestiune de…

Făcu un gest frustrat, incapabilă să găsească vorbele potrivite.

— Victime care recunosc simptomele, am sugerat eu.

— Presupun că da.

Își lăsă capul pe spate și privi în sus, spre cer, de parcă ar fi căutat călăuzire acolo.

— Da, am avut o experiență proastă, dar acum mi-a trecut.

— Complet?

Ea scutură din cap.

— Nu… niciodată nu trece cu totul. Dar tu?

— Hei, eu sunt bine, am spus. E ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Râse și-mi aruncă o privire speculativă.

— Cine era tipa?

— O femeie măritată din New York.

— Oh!

Odille își puse mâna peste a mea într-un gest de simpatie.

— Asta-i cel mai rău, nu? Vreau să spun, că era măritată.

— Cel mai rău? Nu știu. A fost destul de rău.

— Ea cum era?

— Înspăimântată. S-a măritat pentru că avusese

ghinion… cel puțin așa mi-a spus ea. Începuse să-i meargă tot mai rău. Părinții ei au divorțat, i-a fugit câinele, iar acesta a fost un semn că s-ar putea întâmpla ceva și mai rău. Cred că s-a gândit că un mariaj ar proteja-o.

Am grăbit pasul.

— E varză fata asta.

— Cum așa?

— Nu știe ce naiba vrea. Ori de câte ori se îndoiește de ceva, lansează o opinie pro sau contra până când părerea contrară îi este urlată până în creier.

Am dat un șut în nisip.

— Ultima oară când am discutat, mi-a explicat cât de fericită era în mariajul ei, numai că erau aceleași motive pentru care pretinsese odată că se simțea mizerabil. Defectele acestui individ ridiculizat de ea… obișnuia să povestească tuturor cât de tare o plictisea, cât era de copilăros. Toate aceste defecte fuseseră transformate în virtuți solide. Mi-a spus că știa că n-ar fi putut avea cu Barry – ăsta-i soțul ei – acel gen de relație pe care o aveam noi, însă trebuie să faci compromisuri. Cel puțin Barry purta întotdeauna un costum proaspăt călcat și se putea conta pe el că nu te va face de râs, dar nici nu va străluci la întâlnirile de afaceri. Am pufnit. Ca soț, era un accesoriu perfect pentru ținuta de seară.

— Pari cumplit de dezamăgit.

— Nu pot nega asta. M-a făcut să trec prin iad. Desigur, mi-am căutat-o cu lumânarea, așa că nu dau vina pe nimeni, în afară de mine însumi.

— Bineînțeles, era frumoasă, nu?

— Ea nu credea asta.

Am schimbat subiectul.

— Al tău era căsătorit?

— Nu, era doar un rahat.

Expresia ei deveni rece și-am știut că, pentru o clipă, era din nou la Paris, împreună cu Rahatul.

— Multă vreme după aceea m-am aruncat singură în tot felul de relații. Credeam că asta m-ar ajuta, însă a fost o greșeală… acum îmi dau seama.

— Totul pare să fie o greșeală după aceea, am comentat.

— Nu totul, zise ea ezitând.

Nu eram sigur cum să iau asta, și nu era doar din cauză că se exprimase vag; mai era și faptul că eram descurajat de timiditatea ei. Înainte să fi putut încropi vreun răspuns, ea spuse:

— M-a ajutat foarte mult să vorbesc cu Carl.

— Ah, înțeleg.

Am încercat să-mi ascund dezamăgirea, luând spusele ei drept un semn că legătura sa cu Konwicki era încă vitală.

— Nu, nu înțelegi. Simplul fapt că am avut pe cineva cu care să discut a fost de ajutor. Bineînțeles, Carl este un păcălici. Tot ceea ce spune e înșelător. Însă știe să asculte și este foarte greu să găsești un bun ascultător. Practic, asta a fost tot ce s-a petrecut între noi. Eu l-am ajutat cu munca lui, iar… au mai fost și altele, dar nimic important.

Mă întrebam dacă nu cumva se juca puțin cu mine, făcându-mă să ghicesc dacă era sau nu disponibilă, iar această posibilitate m-a făcut să mă înfurii câteva momente; dar mai apoi, amintindu-mi cât de nesigure fuseseră propriile mele motivații și răspunsuri, am decis că, dacă n-o puteam ierta pe ea, nu m-aș fi putut ierta nici pe mine.

— La ce te gândești? întrebă Odille.

Trăsăturile ei, cizelate acum de lumina lunii, păreau delicate, gravate, ca și cum în ele se dezvăluise o anume luciditate, și am crezut că pot vedea dincolo de jocurile și straturile falsei construcții, dincolo de toate acele linii defensive, până la cine era ea cu adevărat, până la femeia care nu mai era inocentă în sensul acceptat al cuvântului, însă mereu inocentă, încă sperând, în pofida durerii și dezamăgirii.

— La Konwicki, am mințit eu. L-ai ajutat să traducă *Popol Vuh?*

— A vrut să fie discret. A făcut rost de un vechi joc mayaș și ceva documente împreună cu el. De-asta s-a apucat de tradus.

— Ce fel de joc?

— Din câte am putut eu să înțeleg, este un joc de role-playing[1]. Hârtiile par să sugereze că este ceva în legătură cu călătoria spiritelor. Zeii. Toate culturile vechi au mituri care tratează această chestiune. S-ar putea să fie ceva evocat de preoți în transele lor… ceva de genul acesta.

Fără niciun motiv vizibil, vestea asta mă făcu să mă crispez.

— Chiar la asta te gândeai tu? întrebă Odille.

— Eram doar discret, am spus și ea râse. Locuința lui Konwicki era o colibă cu acoperișul din stuf, cu o singură încăpere mare și cu nisip pe jos, peste care fuseseră așezate frunze uscate de palmier în loc de covor, fiind o reclamă extrem de bine întreținută pentru călătoriile sale. Tapiserii din Peru pe pereți, o narghilea din bronz, un pergament japonez, un bol cu ceva bijuterii nepaleze, inele de coral și argint prelucrat, perne brodate cu un model cu fir de ață turcoaz, pe care le-am recunoscut ca fiind din Isfahan. Boluri făcute din dovleac și diverse instrumente de gătit atârnau de suporturi, iar o lampă de furtună oferea o lumină portocalie, pâlpâitoare. Un album vechi al formației Roxy Music se auzea din casetofon, nostalgia vocii lui Bryan Ferry părând mult mai decadentă decât de obicei în acest cadru. Într-un colț se afla o cutie portocalie, conținând un vraf de hârtii acoperite cu hieroglifele mayașe. Începusem să ridic hârtia de deasupra, când Konwicki, până atunci sprijinit de peretele din spate, ocupat cu răsucirea unei țigări cu marijuana, zise:

— Nu te atinge de asta… te rog!

— Care-i problema? Ar putea fi tulburată de vibrațiile mele rezonanța spirituală sau ce?

— Cam așa ceva.

Linse marginea foiței de țigară.

Ryan se întinsese pe spate, între Konwicki și o cutie de carton plină cu niște figurine de lut, cu o carte de benzi desenate deschisă peste ochi. Odille era în genunchi, întoarsă spre Konwicki, privindu-l cum se răsucea.

---

[1] Tip de joc în care jucătorii își asumă rolul unor personaje într-o lume imaginară guvernată de anumite reguli stabilite anterior (n. red).

— De ce nu-mi spui ce mai e interzis pe aici? am zis.
Aprinse țigara și lăsă fumul să i se scurgă prin nări.
— Ai venit aici doar ca să fii arțăgos? întrebă.
— Nu sunt sigur de ce am venit, am spus. Am crezut că ai să-mi spui tu.
Dădu din umeri și scuipă și mai mult fum.
— De ce ești așa de ostil?
M-am lăsat jos lângă Odille, cu picioarele încrucișate.
— Știi ce se petrece pe aici, omule. Dar dintr-un anumit motiv nu-mi plac tipii ca tine... tipi care voiau să devină niște Charles Manson, însă nu au coaie, așa că bântuie ici-colo și-i manevrează pe cei mai slabi de înger ca să le-o tragă.
Am spus toate astea pe un ton blând și nu era vorba de fanfaronadă; eram calm, fără niciun arțag, nu făcusem decât o observație. Aversiunea mea pentru Konwicki – după cum se părea – intrase într-o fază filosofică.
— Iar tu ce fel de persoană ești? întrebă el la fel de blând.
— De ce nu-mi spui tu?
Mă examină tacticos.
— Cum ți se pare asta? Un bărbat singuratic și stătut, care are probleme în a se ajusta la intrarea în vârsta mijlocie.
— Ehe, Carl, am rostit, mie-mi plac indivizii ca mine mult mai mult decât cei ca tine.
Pufni, amuzat.
— Gusturile nu se discută.
Îmi pasă jointul și, în spiritul momentului, am luat un fum, l-am lăsat în aer, apoi am mai tras unul mai adânc. Peste câteva secunde, mi-am dat seama că se folosise de avantajul terenului propriu în micul nostru război și pusese la bătaie iarba lui ucigașă. Chiar dacă fusesem deja făcut praf, îi simțeam acum efectele răspândindu-se înăuntrul meu ca un vânt rece și moale; era acel tip de iarbă care te imobilizează, acel sortiment cu care trebuia să-ți programezi unde să-ți cadă hoitul. Gândurile-mi deveniră încețoșate, și-mi simțeam extremitățile reci. Cu toate

astea, când jointul ajunse din nou la mine, am mai tras un fum, nedorind să par nevolnic.

— Bun rahatul ăsta, nu? zise Konwicki privindu-l pe Ryan cum trăgea din țigară.

— Doaaaamne! făcu Ryan împrăștiind fumul. Câtă limpezime!

Nu sunt sigur de ce m-am întins după figurinele de lut din cutia de lângă Ryan, probabil din nevoia de a ține ceva. Vântul răscolind stuful scotea un sunet de parcă ceva uriaș ar fi fost sfâșiat în bucăți. Lumina portocalie, schimbătoare de pe pereți mă fascina, iar flacăra lămpii însăși era prea puternică pentru a putea fi privită direct. În orice eveniment nesemnificativ eu percepeam miriade de subtilități, și-aș fi putut jura că pluteam la vreo doi centimetri deasupra pământului. Probabil m-am gândit că figurina mi-ar putea servi ca balast, aducându-mă înapoi jos, pentru că eram varză, muci, terminat. Mâna mea se mișca cu încetinitorul, descriind un arc încântător direct spre cutia care conținea figurinele. Însă, în clipa în care am ridicat una, am fost vindecat de supraîncărcarea mea senzorială și m-am simțit treaz ca naiba, în deplin control.

— Iisuse! spuse Konwicki enervat. Pune-o jos!

Figurina era un pitic precolumbian, din lut gălbui-maro, cu picioare butucănoase, burdihan, nas ascuțit și buze groase, de brută. Ochii erau niște pliuri înguste. Avea mărimea unei păpuși Barbie. Urât ca porcul. Ținut în mână, îmi conferea concentrare și mă făcea să mă simt nu doar întreg, ci și puternic. Singura rămășiță a plutirii cauzate de drog era doar senzația că figurina era plină de ceva greu și mișcător, ca un bob de mercur. Părea să pulseze în mâna mea.

— Pune-o jos!

Tonul lui Konwicki devenise neliniștit.

— De ce? E valoroasă?

Am întors figurina, examinând-o cu atenție din toate unghiurile.

— Nu te teme, bătrâne, n-am s-o scap.

— Doar pune-o jos, bine?

Ținând figurina în mâna stângă, departe de Konwicki, m-am aplecat înainte și-am văzut că în cutia de carton mai erau încă cinci, toate în picioare.

— Ce sunt astea? Par să fie un set.

Konwicki își ridică mâna așteptând figurina, însă eu mă simțeam tot mai stăpân pe mine. Ca și cum piesa ar fi avut proprietăți magice întăritoare, nu aveam de gând să-i dau drumul. Odille, am remarcat eu, îl privea dezgustată pe Konwicki.

— N-am s-o scap, bătrâne. Crezi că sunt prea drogat sau ce? Hei – i-am oferit un rânjet viclean –, mă simt grozav! Povestește-mi ce sunt astea.

Și Ryan se holba la Konwicki; izbucni brusc în râs și zise, cu un accent german teatral:

— Spune-i, Stăpâne.

Konwicki se strâmbă, ca un om forțat să îndure prea multe.

— Fac parte dintr-un joc. Un vechi joc mayaș. L-am cumpărat de la un *chiclero*[2] din Flores.

— Serios? am făcut eu. Cum se joacă?

— Pot așeza piesele, însă nu știu ce se întâmplă după aceea.

— Dacă știi cum să le așezi, înseamnă că trebuie să știi câte ceva despre joc.

Un oftat de exasperare.

— Bine… Am să le așez, dar să ai grijă.

La stânga lui, sprijinită de perete, stătea o tablă lungă de joc; era colorată într-un portocaliu-ruginiu și marcată cu un mozaic de zone triunghiulare. Întinse tabla de joc și aranjă cele cinci figurine, trei la colțuri, iar celelalte două la limita de centru, una în fața celeilalte. Colțul cel mai apropiat de mine era liber și, după o scurtă ezitare, am așezat piticul acolo.

— Ce urmează? am întrebat.

— Ți-am mai spus, nu știu. Cine joacă trebuie să ia o figurină și să o pună în colțul lui. Însă după asta…

---

[2] Colector de latex din arborii de cauciuc din America de Sud (n. tr.).

Dădu din umeri.

— Câți pot să intre în joc?

— De la doi la șase oameni.

— De ce n-am face noi doi o partidă? am zis.

Era ciudat cum mă simțeam după ce spusesem asta. Îi dădusem un ordin pe care știam că-l va îndeplini. Și eram nerăbdător să-l văd supunându-se. Voiam să-l am pe tablă, vulnerabil la mutările mele, cu toate că nu aveam habar ce mutări se puteau face. Acel rânjet animalic, care se manifestase prima dată în fața Cafenelei Pluto, se întindea din nou pe fața mea.

— Haide, Carl, i-am spus pe un ton batjocoritor. Nu vrei să joci?

Se prefăcea că se conformează de dragul păstrării unei atmosfere plăcute, aruncându-i lui Odille o privire care spunea *„Ce pot să mai fac?"* și-și întinse mâna lăsând-o să planeze pe deasupra figurinelor, de parcă ar fi încercat niște descărcări ieșite din capul fiecăreia dintre ele. În cele din urmă, atinse un războinic de lut, cu un panaș pe cap și suliță lungă. M-am simțit mai puțin competent și gândurile mi s-au zbuciumat din nou; se părea că recidiva mea îi impulsionase lui Konwicki încrederea. Afișă din nou zâmbetul fad și se lăsă cu spatele pe perete. Zgomotele vântului și ale mării se contopiră într-un muget lent, tremurător, ca și cum ceva imens și înaripat ar fi zburat fără grabă în jurul colibei.

Acționând din impuls, am apucat piticul și, debordând dintr-odată de o ostilitate zglobie, l-am așezat lângă una dintre figurinele de la centrul tablei, o femeie-gnom, îndesată, fălcoasă și cu sâni lăsați. Konwicki ripostă mutând figurina care semăna cu bebelușul ghemuit lângă războinicul său. După aceea, am făcut amândoi o serie de mutări într-o succesiune rapidă, folosind aceleași patru piese. Mutări complexe, fiecare implicând mai mult de o figurină, uneori mutate în tandem, utilizându-se fiecare părticică a tablei. Întregul proces n-ar fi putut dura mai mult de câteva minute, însă eu aș fi fost gata să jur că jocul se consumase în cel puțin o oră. Încăperea fusese

transformată într-o celulă plină de mugete, care canaliza puterile vântului și ale mării, atrăgându-le într-un circuit complex. Înăuntrul meu se mișca o greutate, tot așa cum păreau să se miște și greutățile din interiorul figurinelor, ca și cum un lichid ar fi fost înclinat într-o parte și-n alta, dirijându-mi mâna. Odată cu dobândirea puterii surveni și impresia că intrase în acțiune și o entitate separată, o brută agilă și dezgustătoare, cu burdihan și brațe precum trunchiurile de copac, mormăind și gonind de colo-acolo, duhnind a lut și sânge. Cu toate astea, reușisem să-mi mențin suficientă conștiință de sine încât să-mi fie teamă. Lucrurile scăpau de sub control – mi-am dat eu seama –, însă nu aveam niciun fel de mijloace de a le controla. În vreme ce mă holbam la tablă, începu să mi se pară imensă, să afișeze o topografie ondulatorie, iar eu începeam să simt că mă micșorez, pierzându-mă printre acele coline și denivelări ruginii, apropiindu-mă și mai mult de un pericol îngrozitor.

Și atunci s-a terminat... jocul, senzația de forță și de posesie. Konwicki încercă să zâmbească, însă nu-i ieșea. Părea istovit, uzat. Era exact cum mă simțeam și eu. În pofida intensității și stranietății a ceea ce trăisem, am pus totul pe seama abuzului de iarbă. Și eram sătul de jocuri, de replici spirituale. M-am chinuit să mă ridic în picioare, i-am întins mâna lui Odille.

— Vrei să faci o plimbare? am întrebat-o.

Mă așteptasem s-o văd că se uită spre Konwicki pentru aprobare sau pentru un soi de validare, însă, fără nicio ezitare, mă lăsă s-o ajut să se ridice.

— Carl, am glăsuit eu cu cea mai profundă sinceritate de prezentator de televiziune, a fost haios.

El nu lăsă să i se citească nicio expresie pe figură, însă în ochi avea o sclipire care mă izbi prin virulența și înveninarea ei.

— Așa stau lucrurile, nu? zise el, fără a se adresa nici mie, nici lui Odille, ci azvârlind cuvintele în spațiul dintre noi.

— Noapte bună tuturor! am zis și-am îndreptat-o pe

Odille spre ușă. M-am așteptat de la Konwicki să facă vreo remarcă ostilă, dar rămase tăcut, iar noi ne-am strecurat afară fără niciun incident. Ne-am dus pe țărm și, după ce-am străbătut aproape treizeci de metri, Odille glăsui:

— Nu vrei să discutăm, așa-i, Raymond? Spune-mi ce vrei de fapt.

— Așa-i pe la Paris? i-am zis. Lucrurile se clarifică din start?

— Aici nu suntem la Paris.

— Cum stai la capitolul onestitate? am întrebat.

— Uneori, nu prea bine.

Ridică din umeri, de parcă ar fi fost tot ce putea oferi.

— Ești o femeie frumoasă, am continuat. Inteligentă, atrăgătoare. M-am săturat să tot sufăr. Indiferent ce posibilități avem noi… asta-i ceea ce vreau.

Scoase un sunet indescifrabil.

— Poftim? am făcut eu.

— Am crezut că ai să spui că mă iubești.

— Vreau să te iubesc, iar asta-i totuna, i-am spus. Nu contează cât de profunde sunt sentimentele mele în acest moment. Am învățat un lucru despre dragoste… că ești un prost dacă o judeci după cât de buimac te face să te simți.

Până la un anumit nivel, asta era o minciună pe care mi-o spuneam mie, însă era o minciună atât de inteligentă încât apăru învăluită în bruschețea iluminată a unui adevăr recunoscut, permițându-mi să adopt rolul omului sincer, chinuindu-se să fie cinstit… ceea ce și eram. Poate că suntem cu toții niște creaturi mincinoase până în măduva oaselor și trebuie să găsim un scenariu de bună calitate înainte de a ne apuca să interpretăm, cu succes, rolul onestului.

— Însă buimăceala, făcu Odille, este și ea importantă.

— Încep să amețesc deja. Dar tu?

— Ești un tip deștept, Raymond, zise după un moment de tăcere. Nu știu dacă m-aș putea potrivi cu tine.

— Păi dacă sunt atât de al naibii de deștept, nu încerca să mă duci cu timiditatea asta.

Nu mai spuse nimic, însă vântul și valurile, și duduitul

nucilor de cocos care cădeau pe nisip păreau o afirmație. În cele din urmă, se ridică pe vârfuri, iar buzele ei îmi atinseră obrazul.

— Hai să mergem acasă, șopti ea.

Mai târziu în acea noapte, Odille veni și se urcă pe mine. Pielea-i lucea stins în lumina lunii strecurată prin fereastră, părul ei negru se lipea de transpirația adunată pe umerii ei, formând bucle elocvente, iar fiecare dintre expirațiile ei rapide conținea un sunet firav, ca și cum ar fi îngânat o melodie. Avea sânii mici și alungiți, ușor lăsați, cu sfârcuri umflate și închise la culoare, amintindu-mi de sânii de prin *National Geographic,* cumva de forma papucilor purtați de Aladin în ilustrațiile din *O mie și una de nopți,* iar trăsăturile ei păreau atât de clar desenate, încât dădeau impresia că fuseseră stilizate. Delicatețea ei, particularitatea ei exotică inspirau dorință, afecțiune, pasiune. Și încă ceva, o emoție care le susține pe celelalte: nevoia de a o înjosi. O parte a minții mele se revoltă împotriva acestui impuls, însă mă copleșise, o forță brutală, și atunci mi-am scufundat degetele în coapsele ei, strângând destul de tare cât să las vânătăi, începând să mă folosesc fără menajamente de ea. Spre surpriza mea, ea răspunse cam la fel: degetele ei îmi greblau pieptul cu ardoare și, curând, acuplarea noastră s-a transformat într-o competiție sălbatică, întinsă până în zorii zilei.

N-am dormit mai mult de câteva ore, și chiar și acest răgaz mi-a fost tulburat de un vis în care mă găseam eu însumi într-un trup pitic, foarte musculos, cu pielea arămie, ghemuit pe culmea unei dune de nisip de culoare ruginie, una care domina un complex de piramide negre. Un vânt fierbinte azvârlea în aer pumni de nisip, lovindu-mi fața și pieptul. Complexul părea să fie la vreun kilometru distanță, însă știam că era vorba despre o iluzie creată din limpezimea aerului și că mi-ar lua ore întregi ca să ajung până la structuri. Cunoșteam multe despre acel loc. De exemplu, știam că întinderea de nisip dintre dună și complex mustea de primejdii și mai știam că în complex exista viață, o formă de viață periculoasă pentru mine. Am

înțeles că era vorba despre un vis, deși unul neobișnuit, iar înțelegerea era, mă gândeam, un soi de stare de veghe, făcându-mă să cred că pericolele prezente erau amenințări nu numai la adresa persoanei mele din vis, ci și către mine cel din realitate. Totuși, în pofida acestei informații, am început să mărșăluiesc spre complex.

Am mers timp de circa o oră, deshidratându-mă tot mai mult și simțindu-mă slăbit din cauza căldurii. Structurile nu păreau deloc mai aproape de mine, iar soarele era un monstru alb-violet, fremătând și plin de proeminențe, părând mult mai aproape decât soarele pe care-l știam eu; deși pâlcuri mari de nori cenușii, cu marginile argintii, străbăteau cerul cu încetineala unor galioane ieșite în larg, nu ascunseră niciodată soarele, împrăștiindu-se în apropierea lui, permițând o strălucire continuă, pentru a se regrupa odată ce trecuseră de el. Era ca și cum lumina ar fi fost o barieră solidă, un obiect invizibil, cilindric, în preajma căruia trebuiau să facă un ocol. Crabi cu clești mari, cu carapace de culoare apropiată nisipului, se îngropaseră în dune; erau destul de agresivi, din când în când părăsindu-și vizuinile pentru a mă goni de lângă ele… sau pentru a mă vâna.

După încă o oră, am dat de o limbă de nisip extraordinar de fin, întinzându-se plată ca un iaz, deloc asemănătoare cu restul deșertului, sculptat de vânt într-o secvență infinită de unduiri și ridicături, de un arămiu cu o nuanță ceva mai accentuată. Lumea era atât de tăcută încât puteam auzi vuietul propriului meu sistem circulator și m-am temut să merg mai departe, absolut sigur că în nisip se ascundea o primejdie; presupuneam că era vorba despre ceva de genul nisipurilor mișcătoare. În cele din urmă, hotărându-mă să fac un test, mi-am desfăcut centura de care era agățată teaca de la cuțitul meu (n-am fost deloc surprins să descopăr că aveam un cuțit) și, îndepărtând arma, am aruncat cureaua în nisip. Pentru moment, rămase acolo, netulburată de nimic. Dar apoi nisipul de sub ea începu să se agite ca un vârtej lent. Am sărit de pe marginea limbii de nisip, retrăgându-mă la adăpostul unei

dune, tocmai când vârtejul erupse, azvârlind sus, în aer, filamente arămii, filamente despre care mi-am dat seama – când au căzut înapoi pe pământ, în jurul meu – că erau șerpi cu capete plate, lacome, cel mai mare dintre ei având peste doi metri lungime. Gura din care fuseseră azvârliți se mărea. Am alergat mai sus pe dună, frământând nisipul, privind în jos spre o gură imensă, unde mii de bețe albe – oase omenești, din câte-am văzut – erau împinse în sus și apoi cădeau ca și cum s-ar fi împrăștiat de pe umerii unei prezențe întunecate, uriașe, care își croia drum în sus printre ele, venind din adâncimi de neimaginat…

În acel moment m-am trezit, clipind sub lumina soarelui, captiv încă în mrejele visului, încă încercând să mă cațăr pe vârful dunei pentru a mă feri de primejdie, și-atunci am descoperit-o pe Odille, rezemată într-un cot, privind în jos, spre mine, cu o expresie îngrijorată. Vederea ei păru să spulbere întreaga logică înfricoșătoare a visului și m-am simțit ca un prost pentru că am fost surprins astfel. Colțurile buzelor lui Odille se curbară în sus într-un zâmbet vag.

— Te cam agitai, spuse ea, așa că te-am trezit. Îmi pare rău dacă…

— Nu, am răspuns. Mă bucur că ai făcut-o. Am avut un vis urât.

M-am așezat în capul oaselor. Mă dureau mușchii, iar pe piept mi se întindeau dâre de sânge uscat.

— Iisuse! am spus, holbându-mă la zgârieturi și amintindu-mi cum trecuse noaptea. Mă simțeam stânjenit.

— Ești bine? întrebă Odille.

— Nu știu, i-am răspuns. Ai… am făcut eu…?

— Dacă m-ai rănit? Am câteva vânătăi. Însă mie mi se pare că – privi spre zgârieturile mele – ai cam pierdut bătălia.

— Îmi pare rău, am glăsuit, încă ușor amețit. Nu știu ce-a fost cu mine. Niciodată n-am… vreau să spun, noaptea trecută. N-am fost niciodată așa… nu atât de…

Își puse un deget pe buze.

— În aparență, este ceea ce am vrut amândoi. Poate că

ne-a trebuit, poate că…

Scoase un sunet furios.

— Ce s-a întâmplat?

— M-am cam săturat să mă tot explic în termenii trecutului.

Credeam că știu la ce se referea și m-am întrebat dacă asta a fost tot, pentru amândoi, că ne-am folosit unul de trupul celuilalt pentru a provoca durere unor iubiți-fantomă. Am tras-o jos, am lăsat-o să se sprijine pe umărul meu; părul ei mi se împrăștie pe piept, răcoros și greu, mătăsos. Am vrut să spun ceva, însă nu mi-a venit nimic în minte. Apăsarea trupului ei mă excita, însă acum mă simțeam moale, golit de acea poftă perversă care mă stăpânise cu câteva ore înainte. Mișcă din cap în așa fel încât să-mi poată vedea ochii.

— N-am să te întreb la ce te gândești, zise ea.

— La nimic rău.

— Atunci am să te întreb.

— Mă gândeam să fac din nou dragoste cu tine.

Ea scoase un sunet care vădea plăcere.

— De ce să n-o faci?

M-am întors spre ea, trăgând-o spre mine, însă când am început să ne sărutăm, să ne atingem, mi-am dat seama că mi-era teamă să fac dragoste, mi-era teamă de reapariția acelui animalism feroce. Asta m-a uluit. Privind înapoi, eram cumva dezgustat de comportamentul meu, dar în niciun caz înspăimântat. Totuși, acum aveam senzația că m-aș putea deschide înaintea unui pericol și mi-am amintit cum mă simțeam în timp ce jucam cu Konwicki: avusesem un simțământ identic cu cel din timpul acuplării cu Odille. Unul de neajutorare, de posedare. M-am forțat să resping toate astea și, foarte repede, stânjeneala-mi trecu. Soarele se topea pe pat precum untul, iar zgomotele dimineții, făcute de păsări și mare și de o vânzătoare ambulantă cu strigătul *„Coco de aguas”*, pătrundeau prin fereastră ca o muzică, pentru a întruchipa ritmul nostru.

Timp de aproximativ o lună, am crezut că sunt fericit.

Odille și cu mine am început să trăim împreună, o viață ușoară și liniștită care părea, prin potențialul ei de plăceri și consolare, o pavăză împotriva oricărei influențe din afară. Nu numai sexualitatea noastră era o bucurie; deveneam prieteni buni. Am ajuns să înțeleg că, la fel ca multe femei atrăgătoare, și ea avea o imagine proastă despre sine, că fusese făcută să creadă că frumusețea era ceva vulgar, un motiv de rușine, și că relația ei dezastruoasă s-ar fi putut să fie un act autodistructiv, făcut ca să compenseze senzația lipsei de valoare. Simplificam prea mult lucrurile, însă, în esență, era adevărat și m-am gândit că știuse dinainte că idila ei se va sfârși prost; mă întrebam dacă nu cumva propria mea relație nu fusese la fel, o formă de pedeapsă pentru un defect rușinos perceput chiar la mine și m-am întrebat mai departe dacă nu cumva relația noastră amicală nu putea să o ia în aceeași direcție. Însă n-ar fi trebuit să am niciun fel de temeri în acest sens. Totul – sexul, discuțiile, interacțiunile casnice – mergea prea ușor pentru noi; nu existau tensiuni semnificative, niciun sentiment de pierdere. Ne vindecam unul pe altul și, cu toate că asta era un lucru bun, ceva sănătos, mie-mi lipsea acea tensiune și mi-am dat seama că absența ei era o dovadă a provizoratului nostru. Am încercat să neg asta, să mă conving pe mine însumi că mă îndrăgostisem de Karen și, într-o anumită măsură, autoamăgirea mea a avut succes. În vârful fericirii pe care ne-am dăruit-o unul altuia, am instalat un nivel de pasiune intensă care a servit la înșelarea percepției mele asupra relației, la falsificarea acelui gen de fericire pe care o credeam necesară pentru menținerea apropierii. Totuși, chiar și în culmea fericirii mele, aveam sentimentul intim al nenorocirii care plana asupră-mi, a unei amenințări încă nu destul de puternice pentru a-și putea impune legea. Și, pe măsură ce trecea timpul, am început să am vise repetate, având ca temă principală piramidele acelea negre, din deșertul ruginiu.

La început, toate visele aminteau de primul dintre ele, concentrate asupra depășirii pericolelor din deșert, însă, în cele din urmă, mi-am găsit drumul prin complex.

Piramidele erau enorme, ridicându-se la câteva sute de metri înălțime, și, cum am spus, aminteau de vechile structuri mayașe, cu creste elegant sculptate pe acoperiș și trepte abrupte care duceau la intrarea în templele construite în vârfurile lor; toate acele pietre negre erau șlefuite, strălucind vag, reflectându-și întunecimea pe trupul meu – nu mai era de pitic, ci al meu, de parcă piticul n-ar fi fost decât o necesitate trecătoare – și erau îmbinate cu o precizie incredibilă, lipitura dintre ele fiind aproape microscopică. Nisipul ajunsese până pe lespezile de piatră ca abanosul, zăcând în ondulații fine, și peste tot erau încolăciți șerpi toropiți, unii târându-se leneș, lăsând urme sinuoase prin nisip. Ici-colo am văzut oase omenești, pe jumătate îngropate în nisip, multe frânte atât de tare încât era imposibil să mai spui din ce parte a corpului proveneau. Mare parte dintre structuri fuseseră lăsate neterminate ori fuseseră proiectate fără unul sau mai mulți pereți exteriori, așa că trecând pe lângă ele am avut parte de priveliștea interioarelor lor labirintice: scări întortocheate care nu duceau niciunde, terminându-se în aer, și incinte cu forme ciudate.

Înainte de a intra în complex, am avut certitudinea că structurile nu erau de origine mayașă, că piramidele mayașe erau doar copiile lor grosolane; însă, dacă n-aș fi știut asta intuitiv, aș fi putut deduce din natura sculpturilor. Erau într-un stil realist și zugrăveau creaturi de coșmar – demoni cu picioare filiforme, cu falusuri grotești, țepoase și capete plate, ca de șarpe, cu guri căscate și dinți ca niște ace, mărginite de firișoare rare – care erau ocupate cu dezmembrarea sau violarea victimelor lor umane. În spațiul dintre două astfel de piramide am ajuns la o statuie a uneia dintre creaturi, sculptată din aceeași piatră neagră, cu piele cu un aspect chitinos. Avea peste zece metri înălțime, aruncând o umbră distorsionată, aproape obscenă; soarele atârna în spatele capului statuii într-un unghi oblic, producând un nimb orbitor de lumină alb-violetă care-i masca trăsăturile și părea să învăluie craniul alungit, însă restul anatomiei

sale se afla la vedere. Mi-am plimbat privirile peste statuie, remarcând picioarele cu gheare; genunchi care păreau să fie dublu articulați, sacul umflat al scrotului și organul tumefiat, oasele șoldului, ieșite în afară; mâinile atârnate, încârligate, fiecare deget fiind încovoiat înfricoșător, prevăzut la capăt cu o gheară de lungimea unei săbii; abdomenul îi era umflat ca la viespi. Am fost copleșit de priveliște, captivat de o anume vibrație care părea să provină dinspre personaj, de o rezonanță ademenitoare care mă făcea să nu mă simt bine, să amețesc și să-mi fie capul plin de gânduri incoerente. De sub curba grea a orbitelor, ochii sclipeau de parcă ar fi conținut sori miniaturali, iar șocul meu înaintea acestei aparențe de viață a spulberat puterea statuii asupra mea. Am bătut în retragere, apoi m-am întors și am luat-o la goană pentru a-mi salva pielea…

Am revenit la realitate zbătându-mă prin dormitorul întunecat și încins. Odille dormea încă și m-am strecurat de sub așternut, având grijă să n-o trezesc. M-am îndreptat spre ușa care ducea spre sufragerie, în timp ce inima îmi bătea nebunește, iar pielea îmi era acoperită cu o peliculă de transpirație. Încăperea din față era tăiată în diagonală de o rază de lumină a lunii strecurată pe fereastră, iar mobila arunca pe podea umbre ascuțite ca briciul. Mi-am șters fruntea cu dosul palmei și m-a uluit răceala și netezimea pielii mele. M-am uitat la propriu-mi braț și un val înghețat mi-a străbătut tot corpul – pielea de la încheietură și de pe palmă era neagră și lucea precum piatra șlefuită, dirijând fâșii de lumină lunară pe suprafața ei. Am scăpat un icnet și, ținându-mi brațul departe de mine, m-am dus clătinându-mă până în sufragerie și apoi mai departe, în bucătărie, iar brațul se bălăngăni pe ușă, scoțând un sunet greu, metalic. M-am împiedicat, m-am răsucit pe loc, încercând să-mi mențin echilibrul, și am apucat chiuveta. Nu mai voiam să privesc brațul, însă când am făcut-o, am scos un zâmbet de ușurare. Nu era nimic cu el; era alb și articulat cu mușchi. Un braț normal, omenesc. L-am atins ca să mă asigur. Era normal. M-am

sprijinit de chiuvetă, inspirând adânc de mai multe ori. Am rămas acolo încă vreo cincisprezece minute, încercând să combat cu ajutorul rațiunii visul și halucinațiile asociate. Fumam prea multă iarbă, mi-am spus; trăisem mult prea mult sub presiunea emoțiilor. Sau poate că ceva era îngrozitor de aiurea.

Casele și structurile complicate care apar în vise, spune Freud, semnifică femeia, iar din acest motiv am presupus că piramidele s-ar putea să aibă legătură cu experiența mea cu Karen, o idee ajutată și de încărcătura sexuală a imaginilor cu șerpi. Nu existau niciun fel de dubii că fusesem afectat de această relație. Timp de un an și jumătate, înainte de a mă fi îndrăgostit de ea, fusesem nevoit să-l privesc pe tata cum moare de cancer și îmi petrecusem tot timpul îngrijindu-l. Resursele mele ajunseseră la un nivel foarte scăzut atunci când intrase Karen în scenă și o văzusem ca pe o salvare. Devenisem obsedat de ea, iar procesul lent al respingerii – el însuși la fel de insinuant ca și cancerul – întorsese forța obsesiei împotriva mea, azvârlindu-mă într-o depresie îngrozitoare pe care încercasem să mi-o tratez cu cocaină, un drog care zămislește obsesiile sale caracteristice și, în cele din urmă, modifică și conceptul cuiva despre sexualitate. Mă întrebam dacă încă mai eram obsedat de ea, dacă nu sublimam, cumva, pornirile asociate cu asta în viața mea onirică. Însă am respins această posibilitate. Tot ceea ce mai rămăsese din simțămintele mele pentru Karen era un reflex de răzbunare care putea fi declanșat în pofida voinței mele și mi-a trecut prin minte că asta era o chestiune de mândrie rănită, de furie față de mine însumi pentru că i-am permis acelei femei triste să mă controleze și să mă chinuiască. Visele, mă gândeam eu, s-ar putea dovedi un teren de exercitare a furiei mele, golindu-și astfel încărcătura vitală. Și totuși nu mă puteam debarasa de suspiciunea că visele și jocul pe care-l jucasem cu Konwicki stăteau la baza unui proces misterios, iar într-o dimineață, pe când mă plimbam pe plajă, mi-am îndreptat

pașii spre coliba lui Konwicki, sperând că el ar putea face puțină lumină în această chestiune.

Nu mai discutasem cu el din noaptea în care jucasem și nu-l mai văzusem decât de două ori de atunci, și numai de la distanță; în lumina evenimentelor, era cât se poate de corect să presupun că se împăcase cu ceea ce se întâmplase. Însă, în clipa când coliba sa mi s-a înfățișat vederii, m-am încordat și am început să anticipez confruntarea. Ryan ședea afară, îmbrăcat, într-o manieră lejeră necaracteristică lui, într-o pereche de blugi tăiați și o cămașă cu mânecile scurte, cu capul jos și genunchii ridicați. Când mi-a auzit pașii, a sărit în picioare și s-a pus în fața ușii.

— Nu poți intra aici, a spus când m-am apropiat.

Asta m-a luat prin surprindere, ca și stilul său jalnic. Ochii i se plimbau dintr-o parte în alta, de parcă s-ar fi așteptat să se materializeze și alte amenințări; venele i se zbăteau pe falcă, iar mâinile sale erau într-o continuă mișcare, jumulindu-și blugii, frecându-și degetele împreunate. Părea mai palid și mai slab.

— Care-i problema, măi omule?

— Nu poți să intri aici, zise el cu încăpățânare.

— Nu vreau decât să vorbesc cu el.

Clătină din cap.

— Ce naiba-i cu tine?

Vocea lui Konwicki zbură afară din colibă:

— E-n regulă, Ryan.

Am trecut de el spunându-i:

— Ai face bine să te aduni, apoi am intrat.

Lumina era slabă, o întunecime maronie, iar Konwicki stătea sprijinit de peretele din spate, cu picioarele încrucișate; lângă el era ceva neregulat, acoperit cu o cârpă albă, și observând că un colț de lemn portocaliu se ițea de după pânză, mi-am dat seama că se ocupase de joc.

— Ce pot face pentru tine? spuse el pe un ton sec. Vrei să-ți vând ceva droguri?

M-am așezat în apropierea lui, într-o parte, ca să pot supraveghea ușa, iar frunzele veștejite de palmier pocniră

sub greutatea mea.

— Ce-ai mai făcut?

Scoase un sunet, semn că se distra.

— Mi-a mers bine, Ray. Dar tu?

Am făcut un gest spre tabla acoperită.

— Jucai singur?

Un chicotit.

— Doar îl studiez puțin. Lucrez la proiectul meu, știi doar.

Nu l-am crezut. În cuvintele lui exista o nouă siguranță și-am bănuit că era ceva legat de figurine și de tabla de joc.

— Înveți cum se joacă? am întrebat.

După un moment de tăcere, încadrându-și cuvintele cu ceea ce părea a fi un anumit grad de prudență, spuse:

— Nu-i ceva ce ai putea deprinde… oricum, nu-i ca șahul. Este, mai degrabă, un joc de roluri. Este esențial să-ți dezvolți o afinitate cu unul dintre opozanți. Apoi regulile – sau, mai degrabă, regulile potențiale – devin evidente.

Lumina era atât de slabă, încât detaliile trăsăturilor feței sale tuciurii nu mai erau distincte, făcând extrem de dificilă detectarea nuanțelor expresiilor faciale. Însă aveam sentimentul că-și râdea de mine. Nu voiam să afle că eram suspicios în privința jocului, așa că am schimbat subiectul.

— Sună interesant, însă nu pentru asta am venit aici. Am vrut să…

M-am prefăcut că-mi scotoceam mintea pentru cuvintele potrivite.

— …limpezim lucrurile. M-am gândit că am putea să…

— Să fim prieteni? zise Konwicki.

— Speram că măcar am putea să punem capăt oricărei animozități rămase. Vom trăi cu toții pe aici, o vreme, și nu are niciun rost să purtăm un război între bordeie… nici să ne tratăm cu răceală.

— Asta-i ceva foarte cumsecade din partea ta, Ray.

— Dar *tu* ai de gând să fii cumsecade? Povestea ta cu Odille era deja terminată când am apărut eu. Trebuie să fi

știut asta.

— Dacă m-ai cunoaște, ai ști să nu mă abordezi în acest fel.

— De asta sunt aici… să ajung să te cunosc.

— Ești exact ca un yankeu, ai impresia că poți cunoaște pe cineva doar vorbind cu el.

Mâna lui Konwicki rătăci spre tablă, ca din reflex, însă nu-și duse mișcarea până la capăt.

— Eu nu las ușor să treacă lucrurile, mă agăț de ele, chiar și de cele pe care nu le vreau cu adevărat. În afară de cazul în care sunt determinat să le las.

Am ignorat provocarea implicită.

— De ce?

Konwicki se lăsă pe spate, cu brațele încrucișate pe piept, o modificare a posturii care sugera expansivitate.

— Am fost în America, zise el. Am văzut mahalalele din Detroit, New York, Los Angeles. Ruine sinistre. Mult mai îngrozitoare prin aparența lor fizică decât orice din Anglia. Dar încă mai există vitalitate în America, chiar și în mahalale. Unele dintre mahalalele londoneze sunt fără nicio vână de energie. Locuri cenușii cu câte-o petunie ici-colo, băgată în ghiveci, luminând o fereastră crăpată, și femei bătrâne și știrbe, cu copii cu brațe și picioare bolnave, femei ale căror trupuri sunt prea pământii și puhave pentru a putea fi vândute, și bărbați ale căror creiere s-au redus la dimensiunea coaielor lor. Cu toții mișcându-se ca oamenii dintr-un vis. Aplecându-se să adulmece cadavrele, băgându-și degetele prin foc pentru a vedea cât e de fierbinte. Atât de mult gunoi și putreziciune zac acolo, încât străzile put chiar și când sunt înghețate. Să te naști acolo e ca și cum te-ai naște pe o planetă unde gravitația este atât de mare încât nu mai poți scăpa de ea. Nu este ceva căruia să-i poți opune rezistență cu violență sau furie. Este ca și cum s-ar fi turnat melasă peste tine, și te târăști de jur împrejur, ca o muscă ale cărei aripioare sunt lipite una de alta. N-am scăpat niciodată. Am alergat în jurul lumii; m-am autoeducat și mi-am făcut singur cultura. Am dezvoltat sensibilități rafinate. Însă

pretutindeni unde am fost, am cărat după mine gravitația aceea și am rămas același tip ignorant și violent dintotdeauna. Așa că să nu-mi spui că un anumit lucru nu-i bun pentru mine. Pentru că l-aș vrea și mai abitir. Lucrurile nu stau atât de bine încât să fiu bucuros. Și să nu mai spui că vreo chestie-i terminată. Sunt prea al naibii de prost ca să accept asta. Și prea al naibii de lacom.

În pofida ardorii cu care fusese făcută afirmația, în ea era ceva găunos și după ce termină ce avea de spus, i-am zis:

— Nu te cred.

Scoase un hohot caustic.

— Asta-i bine, Ray. Foarte deștept din partea ta. Acum am alte priorități, însă cândva era adevărat.

I-am lăsat cuvintele să atârne puțin în aer, apoi am spus:

— Ai avut vise ciudate în ultima vreme?

— Eu visez tot timpul. Despre ce fel de vise vorbești?

— Despre jocul pe care l-am jucat.

— Jocul? Jocul ăsta?

Atinse pânza care acoperea tabla de joc.

Am dat din cap.

— Nu… de ce? Tu visezi?

Tonul său batjocoritor mi-a spus că evita să recunoască ceva și mi-am dat seama că nu avea niciun rost să continui discuția; ori mințea, ori derula un alt joc cu mine, sperând ca, negând totul, să mă facă să cred că știa ceva. Am încercat să minimalizez importanța celor spuse.

— De vreo două ori… tot felul de rahaturi ciudate. N-am prea dormit bine.

— Îmi pare rău să aud asta.

Dacă Konwicki visa și el despre deșertul acela ciudat, dacă exista o realitate ocultă legată de jocul jucat de noi, știam – datorită mărturisirii mele parțiale – că probabil îi păream un idiot, iar el, cu brațele încrucișate, pe jumătate îngropat în obscuritate, mi se părea la fel de impenetrabil ca și Buddha. Acoperișul din stuf pocnea ca un foculeț sub o rafală de vânt, iar în spatele lui Konwicki, însemnând suprafețele întunecate ale peretelui, erau mici puncte de

lumină, în locurile neetanșate dintre scânduri, pe unde se arăta ziua; ele împrumutau peretelui iluzia de adâncime, de cer presărat cu stele, toate aranjate într-o perspectivă care se pierdea, pentru a atrage privirea spre bezna mai vastă de dincolo de ele. Am început să mă simt intimidat, afară din elementul meu, și mi-am spus că, din nou, ăsta era rezultatul manipulărilor lui Konwicki, că sugerând prin negare o anumită pricepere se juca fără îndoială cu temerile mele; dar asta nu mă liniștea. Am încercat să mă gândesc să spun ceva care să fie o reacție la giulgiul tăcut așezat peste mine. Aveam o mare încredere în cuvinte, consideram că sunetul lor formal, utilizat elegant, putea avea greutatea adevărului, indiferent cât de nesincer fusese impulsul de a vorbi, și astfel, când cuvintele nu mi-au venit pe buze, m-am simțit și mai adânc în vâltoare. Mi-am mutat privirea de la Konwicki, adunându-mă. Intrarea încadra o palmă de nisip de un maro deschis și apă scăldată în lumina soarelui, trunchiuri aplecate de palmieri, iar strălucirea scenei făcea un contrast atât de mare cu întunecimea dinăuntru, încât mi-am închipuit că toate acestea nu erau decât o singură prezență, care se holba la noi ca un ochi pe gaura cheii, și că eu și Konwicki eram creaturi microscopice, trăind înăuntrul mecanismului unui lacăt care despărțea întunericul de lumină.

Greutatea tăcerii mă forță să mă ridic și mă împinse spre ușă.

— N-am rezolvat nimic între noi, am spus netezindu-mi pantalonii și agitându-mă, tactica obișnuită de retragere. Însă sper că înțelegi că nu am nevoie de nicio problemă. Nici Odille. Dacă vrei să facem pace, suntem deschiși la asta.

Am pășit spre intrare.

— Ne mai vedem noi.

Odată ajuns afară, sub soare, respirând aerul sărat, m-am simțit mai bine, încrezător. M-am descurcat destul de bine, m-am gândit eu. Dar pe când mă întorceam s-o iau spre casă, m-am împiedicat de Ryan, care-și reluase locul său de lângă ușă, stând acolo cu genunchii ridicați. Am

căzut lat, rostogolindu-mă apoi și intenționând să-mi cer scuze. Însă Ryan nu păru să mă fi băgat în seamă. Continuă să stea acolo, holbându-se la peticul de nisip, cu degetele-i strângând franjurile tăieturilor blugilor, iar după ce m-am ridicat în picioare și l-am privit timp de o clipă sau două, am început să merg, menținând un ritm alert și am simțit un punct rece între omoplați, înregistrând presiunea a ceea ce credeam că era o pereche de ochi scrutători.

În aceeași noapte, după un acces de introspecții paranoice, am visat că intrasem în interiorul uneia dintre piramide, o structură aflată nu departe de statuia creaturii cu cap de șarpe întâlnit în visele anterioare. Suspicios în ceea ce privește aventurarea înăuntru, am căutat semne care să mă avertizeze, am trecut prin gaura lăsată de un perete lipsă și am urcat niște trepte care se terminau la câteva sute de metri în aer și erau legate de o serie de incinte fără ferestre, cu toate din aceeași piatră neagră. M-am gândit să explorez incintele, însă când am pus mâna pe ușa uneia, am auzit vocea înăbușită a unei femei, alternând suspinele cu scuipatul blestemelor furioase; mi-am imaginat că înăuntru se afla o harpie, vreo monstruozitate feminină, așa că mi-am retras mâna. Pe ambele părți se întindea un labirint de alte scări înălțându-se în jurul meu, ridicate, în aparență, fără niciun punct de sprijin, ca în fanteziile monumentale din desenele lui Escher sau ale lui Piranesi, reducând perspectiva la un puzzle tenebros, și mi-am simțit spiritul strivit de enormitatea locului. Pe trepte zăceau nemișcați șerpii, arătând, de la distanță, ca niște crăpături deschise spre un gol de un arămiu strălucitor; păianjeni negri, invizibili până în clipa în care se mișcau, fojgăiau îndepărtându-se de picioarele mele, iar plasele lor subțiri se întindeau între trepte. De la un punct cam la trei sferturi din drum în sus, deșertul părea de culoarea sângelui uscat, iar la intervale regulate în jurul complexului mai erau încă cinci statui colosale, fiecare asemănătoare cu prima prin anatomia lor respingătoare,

însă sculptate în atitudini diferite: una era ghemuită, alta cu capul pe spate și așa mai departe. Nu puteam să nu mă întreb dacă nu cumva aceste șase personaje aveau legătură cu cele din jocul lui Konwicki.

Intenționasem să urc până în vârf, însă izolarea și liniștea mi-au displăcut tot mai mult și am început să cobor. Progresul meu fusese încetinit de un puseu de amețeală. Încă o mai auzeam pe femeie plângând, iar efectul percutant al bocetelor ei mă făcu să mă simt și mai amețit. Spațiile de dedesubt urcau spre mine ca un gaz negru și, temându-mă că aș putea cădea, mi-am depășit reținerile față de incintele acelea și-am deschis larg ușa uneia, gândindu-mă să stau în ea până îmi trecea amețeala. Din interiorul incintei răzbătu o duhoare de fecale, iar, spre uimirea mea, în beznă mișcă ceva, mai în spate.

— Cine-i acolo? se auzi un glas bărbătesc.

Vocea mi s-a părut familiară și am scrutat incinta. O formă albă era sprijinită de peretele din spate.

— Ieși de acolo, i-am spus.

Bărbatul se afundă și mai tare în colțul lui.

— De ce ești aici?

— Visez toate astea, i-am spus. Nu prea am de ales. Se auzi un hohot leșinat și ascuțit.

— Așa spun toți.

Am pășit înăuntru, apropiindu-mă până când am avut o imagine clară a omului. Nu l-am recunoscut vreo câteva momente, dar când mi-am dat seama că era Ryan…

Ryan, așa cum ar fi arătat după vreo douăzeci de ani aprigi, cu părul său blond încărunțit, iar trăsăturile tinerești ale feței dizolvate în pielea flască. Ridurile săpate în pielea lui se acoperiseră cu murdărie și păreau tăieturi adânci. Hainele-i erau niște zdrențe.

— Doamne, Ryan! am rostit. Ce s-a întâmplat?

— Sunt la închisoare.

Un alt hohot uscat.

— Trebuie să rămân aici până când…

— Până când ce?

Clătină din cap.
Am îngenuncheat lângă el.
— Unde ne aflăm, Ryan?
Chicoti.
— Jocul jocurilor.
— Ce naiba mai înseamnă și asta?
— Jocul, spuse el, nu-i un joc.
Am așteptat să continue, însă își pierdu șirul. Am repetat întrebarea.
— Jocul este doar o cale de a ajunge aici. Tu ai jucat deja, iar acum trebuie să aștepți până se execută toate mutările.
I-am cerut să-mi explice de ce – dacă terminasem de jucat – mutările încă trebuiau făcute, iar el a răspuns spunând că o mutare nu era considerată ca atare decât atunci când fusese făcută în altă parte.
— E ca și locul acesta, zise el. Un loc nu-i chiar un loc. Un loc duce către altul, iar acela către altul și așa mai departe. Nu există nimic doar prin el însuși.
Acest gând păru să-l întristeze și adăugă:
— Nimic.
Femeia scoase un urlet ascuțit, iar blestemele ei se rostogoliră prin piramidă.
Am încercat să-l ridic pe Ryan în picioare, gândindu-mă că s-ar putea să existe și un loc mai plăcut unde să aștepte; îmi dădu peste mâini, o avalanșă de lovituri slabe care n-au provocat răni, însă m-au făcut să-i dau drumul.
— Lasă-mă în pace, făcu el. Sunt în siguranță aici.
— În siguranță față de ce?
— Față de tine, răspunse. Stăpânul crede că el este cel periculos, dar eu știu că tu ești. A făcut mutarea greșită. Mai devreme sau mai târziu, își va da seama că am dreptate, și atunci va încerca să-l oprească. Însă nu poți să-l mai oprești. Călătorii trebuie să vină și să plece; tranzițiile trebuie să…
Discursul îi deveni, pentru câteva clipe, incoerent, apoi își reveni.
— Bineînțeles că nu există mutări corecte. Chiar și

câștigătorul plătește un preț după ce se termină jocul. Dar nu-ți face probleme, Ray, zise el cu o scânteie din vechea sa semeție. O să doară, însă este un preț cu mult mai mic decât cel pe care va trebui să-l plătească Stăpânul. Altminteri, poți să continui să joci, dacă vrei să fii nobil și să riști.

Recăzu în incoerență; am încercat să-l aduc în simțiri, însă tot ce mai făcea era să repete că „nu poate fi oprit” și că „trebuia să se întâmple” și să bată câmpii despre „schimburi, tranziții necesare”.

Renunțând să-mi mai bat capul cu el, am părăsit incinta și am ieșit la aer, pe nisip. Soarele era coborât, discul său alb-violet scufundat parțial dincolo de orizont, iar umbrele deveniseră neclare. M-am plimbat prin apropierea complexului, simțindu-mă pentru prima dată în largul meu printre clădiri; eram liniștit chiar și în apropierea statuii cu cap de șarpe. Am făcut un pas înapoi de lângă ea, admirându-i colții ca niște ace și craniul plat, toate acele proporții obscene și, cu toate că am avut – la fel ca înainte – un simțământ de rezonanță și identificare cu ea, de data asta simțământul nu m-a mai înspăimântat, a fost mai degrabă plăcut. Într-adevăr, am găsit că întregul peisaj era reconfortant. Șerpii, crabii care goneau pe fețele roșiatice ale dunelor, tăcerea neagră a complexului… toate acestea aveau o măreție întunecată și păreau să fie produsul esteticii pure.

Oricum, la trezire, amintindu-mi visul, am fost mai tulburat de acceptarea acelui peisaj bizar decât de teama inspirată de el. Era încă întuneric și Odille dormea lângă mine. M-am strecurat afară din pat, mi-am pus blugii și o cămașă și am intrat în curtea interioară. Marginile acoperișului cu țiglă încadrau un dreptunghi de stele și cer de un albastru închis, coroanele palmierilor se înfățișau în siluete înjumătățite, frunzele zdrențuite azvârlind înapoi străluciri verzui, stinse, de la luminile casei învecinate. M-am lăsat într-un șezlong și-am rămas întins, încercând să-mi fac ordine prin gânduri. După câteva minute, am auzit pe ciment sunetul înăbușit al sandalelor lui Odille; pusese

pe ea un halat de baie și avea părul în dezordine, lăsat până pe umeri. Se așeză vizavi de mine, îmi puse o mână pe genunchi și întrebă ce s-a întâmplat.

Îi spusesem anterior că aveam vise rele, însă fără a da detalii; acum însă i-am povestit toată tărășenia, despre joc, despre simțămintele încercate, despre vise și despre întâlnirea mea cu Konwicki. Îndată ce-am terminat, ea-și lăsă capul în jos, strângând de tivul halatului, iar după pauză întrebă:

— Ce te îngrijorează atât? Că ar fi real… jocul?

Am admis, jenat, asta.

— Este ridicol! făcu ea. Doar nu crezi așa ceva?

— Sunt doar visele… și Ryan. Adică, ce-i cu el? Ea scoase un sunet de dezgust.

— E slab. Carl a găsit o cale să-l submineze cu ajutorul drogurilor și al altor chestiuni asemenea. Asta-i tot.

Am rămas amândoi tăcuți preț de câteva secunde; o frunză de palmier se frecă de acoperiș, iar valurile se auzeau ca un oftat îndepărtat.

— Știam eu că te roade ceva, spuse ea. Dar…

Se ridică în picioare, făcu vreo câțiva pași mai încolo, rămânând apoi cu brațele încrucișate.

— Carl reușește să te tulbure. N-aș fi crezut că este chiar posibil.

Oftă și își înfundă mâinile în buzunarele halatului.

— Am de gând să trec pe la el.

— Ba pe naiba!

— Ba da! Iar dacă *el* crede că este ceva cu jocul ăsta, am să aflu.

Am început să protestez, însă mă potopi cu vorbele ei:

— Nu pentru mine ți-e teamă, nu-i așa? Ți-e frică să nu mă întorc la el?

— Nu cred.

— Nu pari prea convins.

Îngenunche lângă șezlongul meu.

— Oare pricepi cât de mult îl urăsc?

— În primul rând, n-am înțeles niciodată de ce-ai stat cu el.

— Eram vulnerabilă. A profitat de buimăceala mea. M-a zăpăcit și mai tare. Mi-a încălcat încrederea, m-a slăbit. Dacă aș putea, aș…

Inspiră adânc, apoi expiră încet.

— Să nu-mi spui mie că n-ai făcut niciodată ceva ce știai că este rău pentru tine, chiar în momentele când făceai asta.

— Nu, am zis, surprins însă de vehemența ei. N-aș putea să-ți spun asta. I-am mângâiat părul. Ce ți-a făcut?

Chipul ei se încordă, anulând orice emoție.

— Același gen de lucruri pe care încearcă acum să ți le facă ție… Cu deosebirea că eu n-am avut pe nimeni căruia să-i povestesc ce se petrece. Ascultă! Nu se va întâmpla nimic. Doar o să discut cu el. E un mincinos, însă eu știu când minte. Voi putea să știu dacă-i îngrijorat pentru el sau caută o modalitate de a te răni. Iar asta te va liniști.

— Nu este nevoie.

— Ba este!

Îmi înconjură gâtul cu brațele.

— Vreau să treci de asta pentru a mă putea bucura de întreaga ta atenție.

Intensitatea ei avea ceva tăios, iar ochii ei o strălucire febrilă care mi-a amuțit toate obiecțiile, iar mai târziu, în acea seară, când mi-a spus că mă iubește, am crezut-o pentru întâia dată.

Două seri mai târziu, pe când luam cina într-un mic restaurant, un local cu o singură încăpere, cu pereți din paiantă și acoperiș din stuf, luminat cu lumânări, Odille îmi spuse că vorbise cu Konwicki.

— Nu trebuie să-ți faci probleme cu jocul, zise ea. Carl doar încearcă să te sperie.

Luă o gură de orez și mestecă.

— I-am povestit tot despre visele tale… totul. Merita să-l vezi. Arăta ca un om flămând căruia tocmai i s-a servit o friptură. A zis că da, da, și lui i s-a întâmplat la fel. Vise, intuiții ciudate. Apoi i-am descris ultimul tău vis, cel cu Ryan, și ce-a spus despre Carl, că făcuse mutarea greșită.

Asta i-a plăcut. A zis că da, așa-i, și nu mai știa cum să facă să-l oprească. După asta, și-a cerut iertare pentru tot ceea ce s-a petrecut între noi. Zicea că jocul l-a schimbat, că acum putea vedea ce tip reprobabil devenise.

— Tip reprobabil? am spus. Astea au fost cuvintele lui?

— Cred că da.

— Reprobabil… rahat!

M-am holbat la ea peste buza ceștii mele de cafea.

— Mie mi se pare că nu face altceva decât să confirme visele. Din ce alt motiv ar fi admis că a făcut o mutare greșită?

— Pentru că, începu Odille, știe că, dacă ar fi negat asta, n-ar fi avut nicio modalitate de a te afecta pe tine. Însă acum, pretinzând că este adevărat, mai ales partea în care este posibil ca el să piardă, are un motiv să discute cu tine, să se joace cu mintea ta. Poate pretinde că-ți este aliat. Ai să vezi. O să vină să te vadă. Va încerca să se alieze cu tine. Va face un plan care să vă implice pe amândoi într-o acțiune de salvare reciprocă din joc… de pericolele lui. Apoi va începe manipulările.

Mai luă o gură de orez, înghiți.

— Credea că mă prostește, însă se vedea că-i cusută cu ață albă.

— Ești sigură de toate astea?

— Bineînțeles că sunt. Carl e un omuleț lacom, care crede că-i mai deștept decât toată lumea. Nu-și poate imagina că cineva ar putea citi prin el. Dacă ar fi fost ceva cu jocul, nu mi-ar fi spus niciodată.

Îmi luă mâna.

— Așteaptă doar. Urmărește ce se întâmplă. Vei vedea că am dreptate.

Asigurările lui Odille nu mă convinseseră de netemeinicia temerilor mele. Amintindu-mi de afirmația lui Konwicki, potrivit căreia familiarizarea cu opozanții tăi era importantă, m-am pregătit să retrăiesc simțămintele pe care le avusesem în timpul jocului, să-mi amintesc mutările făcute. Nu a fost dificil să regăsesc acele trăiri; reveneau la mine în fiecare noapte, în vise. Însă mutările erau o cu

totul altă chestiune. În afară de prima, îmi mai puteam aminti numai ultimele două: una în care toate cele patru figurine fuseseră plasate în apropiere una de alta, și alta în care piesa bebelușului fusese pusă într-o zonă alăturată celei a piticului. Am întrebat-o pe Odille ce-și putea aminti despre piesele de joc, din cele traduse, iar ea îmi răspunse că tot ce știa era ceea ce-i spusese Konwicki.

— Obișnuia să glumească deseori cu mine despre ei, zise ea. El se identifica mereu cu războinicul și mai spunea că personajul meu era femeia… cea pe care-ai mutat-o tu în joc. Mi-a descris-o. O adevărată maniacă, o creatură îngrozitoare. Târfă, cu gura spurcată, rea. Intra întotdeauna în crize de plâns. Abuzivă fizic.

— Poate că încerca să te înjosească descriindu-te în acest fel.

— Sunt sigură că da. Însă odată mi-a arătat o traducere făcută de el despre ea, și părea autentică.

— Ce erau… piesele? Ți-a povestit vreodată despre ele?

— Arhetipuri, zise ea. Arhetipuri mayașe. Forme spirituale… acesta a fost termenul folosit de el. Nu sunt sigură ce-a vrut să spună cu asta. Oricine-a confecționat figurinele avea o idee deformată despre potențialul uman. Toate personajele erau dezgustătoare, într-un fel sau altul… asta-mi amintesc. Dar când mi-a povestit toate astea, eu încercam să mă îndepărtez de el și nu i-am dat mare atenție.

A trecut o săptămână, iar eu n-am mai făcut niciun progres. Pedalam în gol, risipindu-mă într-un efort inutil. Apoi am evaluat situația și, dintr-odată, toată paranoia mea mi s-a părut ridicolă. Că aș fi putut crede măcar pe jumătate că fusesem posedat de un spirit mayaș, apărut sub forma unui pitic, era dovada unui anumit derapaj mintal, și venise vremea să-mi vin în fire. Visele probabil aveau o legătură cu abuzurile suferite de mine cu câțiva ani în urmă, m-am gândit, iar să fii atât de nebun din dragoste era ceva degradant, mai ales comparativ cu abuzurile întâlnite de mine zilnic în Livingston.

Malnutriție, tiranie, ignoranță. Am ajuns la concluzia că asta îmi va afecta destul de tare psihicul. Și ce dacă aveam vise? Mai curând sau mai târziu, își vor urma propriul lor curs. Și mă hotărâsem să-i îndeplinesc lui Odille dorința, să-i ofer întreaga mea atenție. Mi-am dat seama că, deși n-o neglijasem, nici nu folosisem toate resursele relației, cum ar face orice iubit. Lucrurile se schimbau între noi într-o direcție pe care n-aș fi putut-o prevedea niciodată, și îi eram obligat și ei, și mie să văd până unde ar fi putut duce.

În următoarele două săptămâni, viața noastră a fost calmă. Visele continuară, însă am refuzat să le las să mă tulbure. Odille și cu mine am luat obiceiul de a face plimbări pe plajă, pe la amurg, și într-o seară, după o furtună, când marginile de un albastru închis ale norilor apăsau asupra fâșiei de orizont de un galben ca untul, ne-am plimbat până dincolo de locul unde era Café Pluto, o palmă de pământ cu câțiva palmieri, ale căror coroane se înălțau pe fondul ultimului apus de soare precum niște pălării cu pene.

Întinderile de apă din apropiere, de un albastru de cobalt, se amestecau, ceva mai departe, cu purpuriul ardeziei și erau atât de multe valuri mici, încât părea că marea se mișca în toate direcțiile deodată. Ne-am așezat pe o stâncă de la capătul promontoriului, privind cum lumina se disipa spre apus, iar după un minut Odille mă întrebă dacă fusesem vreodată la Paris.

— Cu multă vreme în urmă, i-am răspuns.

— Și ce impresie ți-a făcut?

— Era iarnă, am zis. N-am văzut prea multe. Nu aveam bani și stăteam într-o casă care aparținea unei bătrâne pe nume Bunny. Parcă era desprinsă direct dintr-o piesă de Tennessee Williams. Fusese iubita lui Lawrence Durrell... sau poate că nu a lui Durrell. Cineva faimos, în orice caz. Era invalidă, iar casa era în debandadă. Rahat de mâțe peste tot. Mai era și un român țicnit, care tipărea la subsol un buletin informativ anarhist. Iar copiii lui Bunny erau degenerați. Băiatul ei de cincisprezece ani a violat-o pe

slujnică. Cel de douăzeci de ani făcea trafic cu heroină. Bunny se mulțumea să zacă, iar eu am sfârșit îngrijind-o.

— Doamne, prin ce-ai trecut! zise Odille, și-am izbucnit amândoi în râs.

Am luat-o pe după umeri.

— Ți-e dor de casă?

— Nu cine știe ce… puțin.

Se lăsă pe mine.

— Doar mă întrebam dacă ți-ar plăcea la Paris.

Am discutat despre viitor doar în termenii cei mai generali, însă mă simțeam confortabil acum contemplând un viitor alături de ea, iar asta mă surprinse, pentru că, deși eram mai fericit decât fusesem multă vreme, eram și cam neliniștit în legătură cu oficializarea relației noastre.

— Cred că, în cele din urmă, va trebui să plecăm de aici, am rostit.

Ea privi spre mine.

— Da.

— Pentru mine nu contează unde mergem. Nu trebuie să fiu într-un anumit loc pentru a munci.

— Știu, zise. Asta-i marea ta virtute.

— Chiar așa?

Am sărutat-o, iar sărutul se prelungi și ne-am lăsat pe spate pe stâncă. I-am mângâiat sânii. Albul ochilor ei lucea în beznă; respirația îi era dulce și ușoară. Talazurile se izbeau de stâncă. În cele din urmă, m-am întors pe spate și mi-am pus mâinile sub cap. Stele înghețate compuneau modele simpliste pe cer, iar mie mi se păru în acel moment că toate de pe lume aveau aceeași simplitate.

— Într-o zi, spuse Odille după o tăcere îndelungată, mi-ar plăcea să mă întorc la Paris… doar ca să-mi văd din nou prietenii.

— Vrei să vin cu tine?

Rămase puțin tăcută, apoi se ridică și scrută marea. Îi aruncasem întrebarea la repezeală, crezând că știam răspunsul, însă acum mă temeam că am interpretat-o greșit.

— Nu ți-ar plăcea. Americanilor nu le plac parizienii,

spuse ea în cele din urmă.

— Din câte-am auzit, e ceva reciproc, am spus eu ușurat. Însă există și excepții.

— Cred că da.

Privi în jos, spre mine, și zâmbi.

— Oricum, nu trebuie să stăm chiar în Paris. Putem merge în State. Pe mine nu m-ar deranja.

Își înclină capul într-o parte.

— Pari nedumerit.

— N-am fost sigur că vom ajunge să discutăm despre astea. Și chiar dacă am fi ajuns, am crezut că va fi ceva stânjenitor.

— La fel am crezut și eu, o vreme. Dar apoi mi-am dat seama că suntem dincolo de posibila stânjeneală.

Își ridică părul de pe frunte cu ambele mâini și-l trase spre spate.

— Uneori, am încercat să mă imaginez fără tine. Pot s-o fac. Mă pot imagina trăind o viață alături de altcineva. Toate cele. Dar mi-am dat seama apoi cât de artificială era această… autoexaminare. Era ca și cum mi-aș dorit să se întâmple asta pentru că mi-ar fi fost teamă de tine. Pentru a pune capăt îndoielilor sau pentru a afla dacă dubiile mele erau reale, tot ce-am avut de făcut a fost să încetez a mă mai gândi la ele. Să trăiesc clipa. Mă gândeam că este mai ușor de zis decât de făcut, însă am încercat și *a fost* ușor. Își plimbă mâna de-a lungul brațului meu.

— Și tu ai făcut-o. Mi-am dat seama de asta când te-ai oprit.

— Serios?

— Nu mă crezi?

Înainte de a apuca să răspund, s-a auzit un zgomot de crengi rupte în tufele din spatele nostru și două siluete ieșiră din umbră, la vreo zece metri distanță. Mi-a luat o secundă ca să-i recunosc, pe fondul întunecat, pe Konwicki și pe Ryan, atârnat de umărul lui. M-am ridicat în picioare, îngrijorat, iar Odille se așeză în genunchi.

— Ce naiba faceți? i-am întrebat. Ne urmăriți?

— Trebuie să discut cu tine, zise Konwicki. Despre joc.

— Altă dată, bătrâne.

Am luat-o pe Odille de mână și-am început să o conduc înapoi spre țărm, ocolindu-i pe Konwicki și Ryan pe departe, însă ținându-i sub observație.

— Ascultă, spuse Konwicki, venind după noi. N-am să te aburesc. Avem necazuri mari.

Am continuat să merg, iar el m-a apucat de umăr și m-a răsucit spre el.

— Și eu am vise. Sunt diferite de ale tale, dar sunt la fel de semnificative.

Chipul său trăda neliniștea, însă nu m-am lăsat dus de nas. L-am împins cât colo.

— Ia mâinile de pe mine.

— Jocul este o interfață, zise el în timp ce ne îndepărtam. O cale de transport spre o altă lume, spre un alt plan… așa ceva. Și, de asemenea, spre o altă formă de existență.

Mă ajunse din urmă și ni se puse în cale; Ryan gonea după el.

— Nu știu cum au descoperit mayașii asta, însă a fost o influență majoră în arhitectura lor, în fiecare fațetă a culturii lor. Cruzimile rituale ale religiei lor și…

— Dă-te la o parte din calea mea.

Eram de un calm de gheață, semn că mă pregăteam pentru violență. Simțurile mi se ascuțiseră. Scurgerea valurilor, respirația lui Konwicki, frunzele foșnind, cu toate mi se păreau ascuțite și distincte. Figura palidă a lui Ryan, holbându-se din spatele lui Konwicki, părea la fel de strălucitoare ca o stea.

— Ești prost dacă nu mă asculți, zise Konwicki. Jocul pe care l-am jucat noi a fost real. Admit că n-aș fi aici dacă nu m-aș fi gândit că sunt în pericol, însă sunt…

— Ai făcut mutarea greșită, nu-i așa? i-am spus.

— Da, răspunse Konwicki. N-am știut asta în acel moment. Nu știam nici că, de fapt, jucam. Iar mai târziu, când mi-am dat seama că se petrecea ceva ciudat, n-am sesizat greșeala pe care o făcusem.

Dădu din mâini, ca și cum ar fi respins toate acestea.

— Avem o soluție, bătrâne… așa cred. Învingătorul poate menține jocul în funcțiune pentru cel puțin încă o mutare. Va fi riscant, însă riscul va fi unul relativ minor.

Se uită la mine de parcă ar fi fost pe cale să mă apuce de brațe de frustrare și executând o imitație reușită de om disperat.

— În acest fel avem o șansă de a ne da seama ce-am mai putea face.

— Nu sunt vreunul dintre afurisiții tăi de cretini, i-am zis. Știu că Odille ți-a povestit despre visele mele. Încerci să te folosești de asta împotriva mea.

— Da, da, ai dreptate, spuse. Am *folosit-o.* Am vrut să ți-o trag. Admit asta. Însă, după ce Odille a vorbit cu mine, am început să mă gândesc la unele chestii pe care mi le-a spus. Și la unele spuse de tine.

Am scos un sunet disprețuitor.

— Îți spun adevărul, îți promit că așa e! făcu el. După ce-am discutat cu ea, am examinat din nou jocul… documentele. Unele dintre cele spuse de ea mi-au oferit noi sugestii asupra traducerii.

Vorbele-i ieșeau în grabă.

— Știi, am crezut că figurinele – piticul, războinicul – erau entitățile implicate. Am crezut că sunt canalele prin care ajungi la piramide. Și chiar sunt. Unul dintre noi urma să fie transportat. Asta era absolut sigur. Credeam că voi fi eu acela, dar nu-i așa… tu ești. Și am ignorat lucruri evidente.

Un râs dezamăgit.

— Este o chestiune de fizică elementară. Pentru orice acțiune, există o reacțiune.

Se opri ca să-și tragă răsuflarea și, pentru că auzisem destul, am zis:

— Odille mi-a spus că ai să vii cu ceva deștept. Am impresia că a greșit în această privință.

Am încercat să trec de el, însă mă trase înapoi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, n-ai de gând să mă asculți?

— Am să-ți mai spun o singură dată, i-am zis. Ia-ți

mâinile de pe mine.

— Bine, cum vrei, prostănacule! rosti el. Atunci du-te acasă și trage-i-o târfei ăleia proaste și nu te mai îngrijora de niciunul dintre lucrurile astea afurisite!

— Ce mai vorbărie, am glăsuit și-am simțit cum începeau să-mi tremure mâinile.

— Hai să plecăm!

Odille trase de mine, iar eu am permis să fiu târât de-acolo, însă Konwicki își plasă o mână pe pieptul meu, oprindu-mă pe loc.

— Încerc să-ți salvez viața ta de nimic, prăpăditule! zise el. Ai de gând să mă asculți sau…

Luându-te după expresia lui disprețuitoare, era pe cale să livreze și alte ziceri emfatice.

— Nu, am răspuns și l-am lovit în stomac, nedorind să mă zdrelesc la mână. Se frânse în două, apoi căzu în genunchi și se rostogoli în poziție fetală, fără suflu. Ryan țâșni spre mine, apoi se retrase între umbre; un moment mai târziu, l-am auzit fugind printre tufișuri.

Trecuseră ani buni de când lovisem pe cineva și mi-a fost rușine de mine; Konwicki nu reprezentase nicio amenințare. M-am lăsat în genunchi alături de el, l-am sfătuit să nu inspire adânc, iar odată ce și-a revenit cumva, am încercat să-l ajut să se ridice. Mi-a împins mâinile și m-a fixat cu o căutătură plină de ură.

— Bine, ticălosule! zise el. Te-am avertizat, dar e bine și așa. Va trebui să înfrunți ce vine acum.

După acea noapte pe stâncă am ajuns la concluzia că Livingston își pierduse șarmul; voiam să evit și alte conflicte. Eram convins că se vor ivi și altele. Odille era de acord cu asta și-am plănuit să plecăm imediat ce-aș fi putut găsi pe cineva responsabil care să preia casa doctorilor spanioli. Ne-am decis să ne stabilim la Panajachel, în apropierea lacului Antitlán, până-mi terminam proiectul actual cu scrisul, iar apoi să vizităm New York-ul, în drum spre Paris; aproape fără să ne dăm seama, am făcut un angajament indirect unul altuia, unul care, prin contrast cu

trecutul nostru și cu instabilitatea din jur, era un model de rigoare. Poate că relația noastră începuse ca o coabitare, un adăpost din calea furtunilor din viața noastră, însă, în pofida tuturor probabilităților, înflorise și altceva; deși nu eram gata să admit asta înaintea ei, pentru că nu voiam să risc o implicare totală, mă îndrăgostisem de Odille. N-a fost vreo circumstanță sau vreun eveniment care să mă facă să conștientizez asta, ci, mai degrabă, o revelație lentă a reacțiilor mele față de ea.

Începusem să mă preocup tot mai mult de ea, să adun imagini de-ale ei. Să savurez toate zilele. Și, cu toate astea, am detectat în mine o tensiune reziduală, ceva simțit și la ea, iar asta era dovada că ne temeam de legăturile obsesive care se întâmplaseră și ne pregăteam pentru dezamăgiri, supunându-ne condiționării impuse de trecutul fiecăruia.

Trecură zece zile, iar eu nu găsisem pe nimeni să se ocupe de casă. Le-am scris medicilor spanioli, spunându-le că intervenise o urgență și că trebuia să plec și voiam să-mi deleg responsabilitățile în mâinile preotului local, devenit un fel de prieten și care – în afară de îndatoririle sale clericale – întreținea un mic muzeu cu piese mayașe de mică valoare. Am început să-mi adun hârtiile, așteptând răspunsul lor. La începutul uneia din seri m-am deplasat la oficiul poștal pentru a-mi suna agenta din State și pentru a-i spune despre mutare, să văd dacă n-avea ceva bani pentru mine. Oficiul se afla într-o clădire joasă, din paiantă galbenă, situată lângă generatorul care alimenta cu curent întregul sat și era manevrat de un funcționar cu aer năpăstuit, sfădindu-se cu o familie indiană. Era păzit de un soldat îmbrăcat în uniformă de camuflaj, înarmat cu o mitralieră. Cabinele telefonice se înșirau pe peretele din spate al biroului și, după ce-am ales-o pe cea mai îndepărtată de scandal, am făcut apelul. Cinci minute mai târziu, am auzit vocea agentei răzbătând prin fâsâitul electrostatic și, după ce am rezolvat partea de afaceri, am întrebat ce mai era nou prin marele oraș.

— Ca de obicei, zise ea. Petreceri plictisitoare și editori

fâțâindu-se fără rost. E mai bine că te afli acolo… atâta vreme cât lucrezi. *Lucrezi?*

— Nu-ți face probleme, i-am spus.

Agenta mea lăsă să se adune ceva timpi morți, apoi glăsui:

— Cred că ar trebui să-ți spun asta, Ray. Tot ai afla, mai devreme sau mai târziu.

— Ce anume?

— Karen a născut.

Pentru o clipă, m-am simțit ciudat de ușurat, eliberat de orice constrângeri.

— N-am crezut să-i vină sorocul atât de repede.

— Au apărut unele complicații. Însă este bine. La fel și copilul. E băiat. E foarte isteț, Ray. O păpușică. Doar zace acolo și scâncește.

Am slobozit un hohot parșiv.

— Exact ca și mama lui.

— Am crezut că te-ai dus acolo ca să uiți de ea. Însă, din ce aud, nu pari să faci asta.

— Cred că-i legătura de vină.

M-am holbat la peretele găurit, sumbru, dar fără să văd nimic.

O altă pauză.

— La ce lucrezi acolo, Ray?

— Ai să vezi în curând, am spus. Uite, trebuie să plec acum.

— N-am vrut să te supăr.

— Nu sunt supărat. Te sun eu peste vreo două săptămâni, bine?

Am ieșit și am tăiat-o pe plajă. Lumina crepusculară a amurgului făcuse loc întunericului, iar hățișurile de pe țărm se conturau sub luminile cocioabelor; mai erau și luminile împrăștiate de pe dealuri înălțate în spatele satului, dezvăluind locurile în care se aflau mici ferme și plantații. Luna, aproape plină, se ridicase să lumineze printr-o deschizătură dintre dealuri, acoperind intrândul de apă din apropierea țărmului cu o strălucire argintie; însă norii amenințători și șiroaiele întunecate ale ploii se

vedeau în depărtare – furtuna avea să ajungă pe coastă în câteva minute. Pășeam nervos, însă furia mea nu avea direcție. Karen nu mai constituia obiectul urii mele, era doar un catalizator care mă deschidea spre o emoție violentă și mi-am dat seama că o parte din motivul pentru care-și menținuse controlul asupra mea atâta timp era nu vreun sentiment real, ci firea mea romantică, refuzul meu încăpățânat de a admite că lumina din inimă putea fi stinsă. M-am agățat de convingerea că – în pofida trădării lui Karen – miezul bun, puternic al sentimentelor mele va dura; acum, am fost obligat să mă confrunt cu faptul că aceste sentimente erau moarte și asta m-a făcut să devin nervos și să mă îndoiesc și de tot ce simțeam pentru Odille.

Când am trecut de un pâlc de palmieri, m-a strigat cineva. L-am ignorat, însă vocea continuă să strige și atunci m-am răsucit pe călcâie pentru a-l vedea pe Ryan alergând de-a lungul plajei, cu părul său blond fluturând, îmbrăcat cu blugii tăiați și cămașa soioasă care deveniseră uniforma sa. Se opri la câțiva pași de mine, clătinându-se și gâfâind.

— Ce vrei? l-am întrebat.

Ridică o mână, încercând să-și tragă răsuflarea.

— Tre’ să discut cu tine, izbuti el.

Mi se părea ca de pe altă planetă, o creatură palidă, pitică, și atunci m-am simțit mult superior lui. Mai puternic, mai inteligent. Ferocitatea urii care alimentase aceste sentimente nu mă luă prin surprindere.

— Să discutăm despre ce? am zis.

— Odille… trebuie s-o rupi cu ea.

— Ești gelos, Ryan?

— Konwicki…

— Mai dă-l în mă-sa pe Konwicki!

I-am dat lui Ryan un brânci care l-a trimis clătinându-se câțiva pași în spate, încercând să prindă aerul cu mâinile.

— Dacă are vreo problemă, spune-i să vină el să discute cu mine.

— Trebuie să încetezi s-o mai vezi, zise Ryan sfidător.

Își strecură o mână pe sub partea din față a cămășii de parcă ar fi alinat o durere de stomac, și-și ținu privirile în jos.

— Te avertizez… se vor întâmpla lucruri nasoale dacă nu te oprești.

— Măi să fie, Ryan, am rostit, făcând câțiva pași în jurul lui, cercetându-l disprețuitor, de parcă ar fi fost vreun obiect de artă nereușit.

— Mă întreb ce-ar putea fi.

Bărbia lui Ryan începu să tremure.

— El este… este…

— Haide odată, bătrâne! Scuipă tot! am zis. Ți-a făcut *ție* lucruri nasoale? Trebuie că ți-a făcut ceva rău, foarte rău, ca să te poată transforma într-o astfel de gelatină. Drogurile? Îți dă droguri nasoale sau…

Furia lui izbucni clocotind.

— Să nu-mi vorbești mie așa!

În acea clipă am știut că Ryan avea o armă. Felul în care-și ținea mâna dreaptă sub cămașă, ca și cum și-ar fi potrivit strânsoarea, faptul că-și ținea centrul de greutate pe călcâie, echilibrat, gata să lovească. Și chiar voiam să lovească.

— M-am prins, am rostit. Konwicki preferă băieți acum. Asta-i, nu? Iar tu ești băiețelul lui. Asta explică de ce nu te-am văzut niciodată cu vreo fată.

— Încetează!

Se pregăti, încordându-și mușchii antebrațului drept.

— Cum e cu el, bătrâne? Te-a transformat într-un cățeluș, care se ridică pe lăbuțele din spate și face sluj?

— Mai bine te-ai opri!

— Face mult gălăgie, Ryan?

Am izbucnit în râs, iar râsul m-a uluit, sunând prea gutural pentru a fi al meu.

— Sau e tipul puternic și tăcut?

Cu un strigăt, scoase un cuțit de sub cămașă și izbi spre mine. L-am prins de încheietură și i-am răsucit-o brusc. Scoase un urlet, cuțitul îi căzu pe nisip și se retrase, ținându-și încheietura, cu expresia trecând de la panică la

furie și înapoi.

— Îmi pare rău… spuse el. Îmi pare rău. El mi-a spus că trebuie să…

Apoi o luă la goană împleticindu-se și se prăbuși printre palmieri. Am ridicat cuțitul și am început să-l vânez. Asta părea să fie, o vânătoare. Una în care eram expert. N-am fost niciodată un atlet și totuși în acea noapte am alergat cu mare ușurință, cu pași scurți și alerți, care m-au purtat în zigzag printre palmieri. Am ținut ritmul cu Ryan, alergând la stânga lui și puțin în spate, intenționând să-l fugăresc până cădea. Privi înapoi, peste umăr, mă văzu și acceleră, strigându-l panicat pe Konwicki.

Auzind așa ceva, mi-am încetinit urmărirea. De fapt, pe Konwicki îl voiam și, din moment ce Ryan îi fusese mesager, era mai mult ca sigur că se ducea acum să dea de el. Totuși, ne îndepărtam de plajă, de casa lui Konwicki. M-am decis să mă las pe seama instinctelor. Dacă îl convinsese pe Ryan să mă ucidă – și credeam că asta era, că sperase să evite judecata jocului prin eliminarea mea – după terminarea misiunii voise să se întâlnească apoi cu el undeva, la fereală. Am rămas un pic mai în spate, lăsându-l pe Ryan să creadă că mă pierduse, ținându-mă după el, detectând indiciile trecerii lui prin desișuri după sunetele insectelor, ale broaștelor și ale vântului. Ne deplasam pe coama unuia dintre dealurile din spatele satului și, în pofida pantei de urcare, alergam cu ușurință, spre bucuria mea. Miresmele de mosc ale vegetației erau la fel de respingătoare ca și parfumul; norii zburau prin fața lunii, împinși de rafalele de vânt, și făceau ca lumea să fie când întunecată, când luminoasă, într-un ritm dezordonat, ceea ce îmi mărea agitația. Eram încântat de vremea turbulentă, de forța mea, și-am aruncat cuțitul în tufișuri, știind că nu voi avea nevoie de el.

Trecând printr-o pădurice de bananieri, o lumină galbenă, pâlpâitoare străpunse tufișurile din stânga mea, provenind de la una dintre ferme. Vântul sporea foarte repede în putere, legănând frunzele bananierilor, ridicându-le sus ca pe picioarele păroase ale unor insecte

uriașe, iar ceva din forma lor articulată și fluturatul lor într-o izbucnire subită de lumină selenară m-a făcut să nu mă simt așa bine. Începusem să am o senzație neclară în carne, o vibrație surdă, care-mi provoca greață; am încercat să o ignor, să mă concentrez la alergat, însă persista. Am estimat că trebuie să fi parcurs un sfert din drumul până sus, pe deal, și-l puteam auzi pe Ryan alergând aproape paralel cu mine. Încetase să-l mai strige pe Konwicki, dar mai răcnea din când în când, poate din cauza durerii la încheietură. Și pe mine mă cam dureau unele. Spasme de durere în încheieturile mele, în oasele mele. Erau tot mai mușcătoare cu fiecare clipă. Și ceva nu era în regulă cu ochii mei. Fiecare obiect avea un nimb, vinișoarele frunzelor luceau de un verde fosforescent, iar deasupra capului puteam vedea zeci de straturi fine întinse între pământ și nori, plutind, răsucindu-se, fuzionând. Am scuturat din cap, încercând să-mi limpezesc vederea, dar singurul efect a fost că s-a înrăutățit și mai tare. Nimburile se prefăcuseră în aure de zeci de culori diferite; punctele fierbinți, de un stacojiu topit sau de un albastru luminos, erau insectele care se târau prin mocirlă. Și durerea se înrăutăți. Spasmele deveniră șocuri de suferință, cuprinzându-mi membrele, și declanșarea fiecăruia mă făcea să mă clatin, incapabil să-mi mai urmăresc direcția. Apoi, o durere îngrozitoare în piept m-a trimis în patru labe, cu ochii strâns închiși. Am încercat să mă ridic și, făcând asta, mi-am văzut mâna stângă: degete umflate, încovoiate și groase ca niște cârnați, scrijelind nisipul ruginiu, lungindu-se și înnegrindu-se. Un val proaspăt de durere m-a doborât la pământ și m-am zvârcolit și m-am răsucit pe pământ pentru ceea ce mi se păru foarte mult timp. Începu să plouă și o altă explozie de durere îmi smulse din piept un urlet baritonal, care se amestecă repede cu vântul, aidoma unei incantații masive și joase, scoase de un corn de ceață și altoite cu un muget. O secundă simțeam că mă rup în două, iar în alta că deveneam uriaș și greu. M-am retras din calea furtunii și a lumii micșorându-mă până la un punct în interiorul meu,

iar din acel moment am fost incapabil să mai acționez, doar observând îngrozit, în tăcere, cum alt „eu” a preluat controlul gândurilor mele, unul ale cărui judecăți se fundamentau pe o mânie mult mai potentă și mai implacabilă decât a mea.

Am lovit aerul cu mâna stângă, am strâns ceva subțire și dur, l-am sfâșiat, iar în secunda următoare un bananier îmi căzu de-a curmezișul peste piept. Dar durerea se diminua rapid, iar după ce trecu, în loc să mă simt istovit, m-am simțit reîmprospătat. M-am ridicat în picioare și-am privit peste crestele copacilor. Furtuna, care în timpul tranziției păruse atât de puternică și de haotică, acum părea irelevantă, de-abia dacă merita atenția mea. Fulgerele brăzdau cerul cu liniile lor roșii, bifurcate; sus se îmbulzeau norii de cerneală. Un nimb pâlpâitor de un alb-albăstriu cuprinse întreaga junglă, iar sub el, luminile caselor răspândite de deal erau aproape prea slabe pentru a putea fi distinse. N-am putut găsi nicio urmă de învins. Frustrat, m-am deplasat spre cea mai apropiată dintre case – o construcție cu pereții din scânduri și un acoperiș din tablă ruginită – smulgând crengi, măturând din calea mea desișurile, cu părul împins peste ochi de rafalele de vânt. Când am ajuns lângă casă, am rămas uitându-mă în jos, spre acoperiș, încercând să-i simt pe ocupanții ei. Fluxurile de energie care legau metalul, rețeaua de linii sclipitoare și orbitoare nu putea masca vietățile firave de dedesubt: puncte mișcătoare de căldură și culoare. Prada mea nu era acolo, însă, furios, mi-am legănat brațul și-am făcut o ruptură lungă în acoperiș, încântat de scrâșnetele metalului torturat. Fețe întunecate și speriate se holbară la mine prin sfâșietură, apoi dispărură. Peste o clipă, i-am descoperit năvălind pe ușă afară și apoi în junglă, devenind pete de roșu pe sub luminiscența fantomatică a frunzelor. Mi-ar fi plăcut să-i urmăresc, însă timpul meu era limitat și eram îngrijorat că finalizarea misiunii mele putea fi zădărnicită de învingător – îl simțeam cuibărit ca pe o piatră în creierul meu – a cărui moralitate jalnică era sâcâitoare și iritantă. Mă întrebam ce motive avusese să

intre în competiție. În mod sigur știuse care era miza. Nu există nimic moral în această beznă.

M-am alinat cu gândul că nu va trece mult timp până când învingătorul își va primi răsplata, în afară de cazul în care – însă nu credeam asta – prefera să-și reînnoiască provocarea; așa că am continuat să merg prin junglă. Ceva mi-a tăiat calea, era un animal. A derapat într-o parte, însă, înainte de a putea să scape, l-am ras cu o gheară, spintecându-i burta și azvârlindu-l în aer. Uciderea mi-a îmbunătățit dispoziția. Nu mă folosisem niciodată aici de permisiunea mea. Urmele slabe de viață aproape că nu sunt o muzică, iar pereții care țin moartea la distanță sunt subțiri ca pielea. Însă am fost încântat de vederea sângelui țâșnind cu putere. Am privit cum se dispersa esența vieții animalului, risipindu-se în sus, ca o ceață, în jerbe albicioase, pentru a se alătura Marelui Nor al Ființei, apoi mi-am văzut de drum.

Pe coama dealului m-am oprit și-am privit înapoi, în josul pantei. Din acel punct, peisajul acelei lumi delicate și feminine părea cu totul transformat, insuflat cu forțe noi. Nori imenși, fumurii se ridicau dinspre mare, iar jungla sălta și se zvârcolea, ca și cum ar fi fost tulburată de vederea mea. Sufletele copacilor erau fire subțiri, din aur, întinse până la rupere. Tunetul era o putere, trăsnetul, un nume. Am rămas să mă armonizez cu noaptea, absorbindu-i subtilitățile sale negre și înțelesurile reci și astfel, întărit, reabilitat până la plinătatea scopului, m-am dus de-a lungul coamei dealului, scrijelind bezna după cel învins, ascultând printre șoaptele morților pe a celui care avea să moară curând, după această sonoritate joasă și revelatoare. În cele din urmă, l-am auzit dând frâu liber furiei împotriva unuia dintre alternativii săi dintr-o casă aflată la începutul pantei dealului. Lipsa crasă de pregătire din partea sa mă uluia și, din nou, m-am simțit mai puțin entuziasmat în ceea ce privea îndatorirea mea. Ar fi fost o milostivire să pun capăt acestor ritualuri intermitente de violență și să las progeniturile să iasă la iveală pentru a îmboldi această rasă firavă spre următorul plan.

Casa era un petic lucitor în mijlocul unei bezne grele și era construită din bușteni tineri și stuf; o lumină portocalie se scurgea printre spațiile dintre bușteni și pe sub ușă. L-am strigat pe învins. Conversația nervoasă dinăuntru încetă pe dată, însă nu ieși nimeni. Poate că, m-am gândit, confundase chemarea mea cu vreun element al furtunii. Am strigat din nou, un strigăt poruncitor, care eclipsase tunetele. Cu toate astea, a rămas înăuntru. Asta era intolerabil! Acum eram obligat să-l învăț. Am sfâșiat buștenii din partea din față a casei, creând o spărtură prin care am văzut două siluete retrăgându-se spre peretele din spate. Am întins mâna în semn de invitație, însă, când înlocuitorul se prăbuși la podea, învinsul o luă la goană ca un crab înspăimântat, lovindu-se de masă și scaune. Dezgustat, am scotocit înăuntru și l-am cules de-acolo. L-am ridicat și i-am privit chipul îngrozit. Se zbătu, încercând să-mi desfacă ghearele, lovind, chițăindu-și frica.

— De ce te zbați? l-am întrebat. Viața ta este o răsuflare ostenită, eșecul unei creații fără vlagă. Ești doar hrană, cu un licăr de inteligență. Adevărata putere este dincolo de tine, iar cunoașterea durerii este cea mai rafinată dintre sensibilitățile tale.

Bineînțeles că nu pricepea nimic: cuvintele mele trebuie să i se fi părut ca un muget izbucnit dintr-o cavernă. Însă, ca să-mi ilustrez punctul de vedere, am trasat o linie însângerată de-a curmezișul coastelor sale, având însă grijă să nu tai prea adânc.

— Ideile tale sunt toate greșite, i-am spus. Conceptul tău de frumusețe este o schimonoseală grosolană; noțiunile tale insipide de bine și rău, o insultă la adresa principiilor lor de bază.

L-am făcut din nou să sângereze, trăgând a doua linie de învățăminte, despicându-i pielea de pe burtă cu o asemenea precizie încât se despărți în două clape perfecte, dar interiorul rămase neatins.

— Răul este la fel de impersonal ca și matematica. Faptul că factorii săi simt plăcere exercitându-l nu are

nicio importanță. Capcanele sale, stridențele, formele sale infernale sunt doar nuanțe, nu și esența. Răul este funcția pură a universului, mașinăria stelelor și a întunericului, care ne duce peste tot.

La cea de-a treia linie am văzut pe chipul său prima rază de înțelegere, iar în țipetele lui am detectat o muzică în care se reflecta incisivitatea proiectului meu, încă neterminat. Ochii îi erau dilatați, de buze și barbă îi atârna salivă însângerată, iar în expresia sa se citea o nouă ardoare; dacă ar fi fost capabil să-și adune gândurile și să le dea coerență, ar fi interpretat asta drept o tânjire după moarte; cu toate astea, mă îndoiam că putea fi conștient că a purta un astfel de dor certifica asimilarea unei lecții foarte profunde. M-am gândit că, oricum, odată ce ne întorceam în deșert, odată ce aveam timp să-mi termin proiectul, lecția noastră avea să se desfășoare mult mai repede. Am trasat o a patra linie. Trupul îi fu zguduit de spasme, căzând ca fără de oase, însă nu-și pierdu cunoștința și i-am admirat vigoarea, invidiind mica puritate a scopului său. Legătura care mă ținuse în acest loc slăbea și l-am strâns și mai tare, smulgând un firișor de întuneric din gura lui.

— Tu și cu mine, am spus, decupând pielea de pe coșul pieptului, suntem mecanisme ale mașinăriei. Ne îmbucăm împreună și ne învârtim, provocând o creștere a mișcării, o mică aplicare a potențialului.

Dintr-o simplă smucitură i-am deschis unul dintre obraji, iar el îmi răspunse cu un vaiet în tremolo, care nu se mai opri, ca și cum aș fi deschis o valvă în interiorul lui și aș fi eliberat presiunea, fapt celebrat printr-un fluierat ascuțit. Pe sub valurile de sânge am zărit ceva alb.

— Pot să-ți văd osul, am zis. Scheletul ființei tale. Am de gând să te dezgolesc până la părțile tale esențiale, atât de carne, cât și de cunoștințe. Și atunci când ne întoarcem la temple, vei avea o priveliște clară a lor, a sensului lor. Și ele fac parte din mașinărie.

Capul îi căzu pe spate; gura i se căscă, iar ochii – păreau să se fi întunecat – se dădură peste cap pentru a se fixa

într-ai mei. Era ca și cum s-ar fi decis să se relaxeze, să sângereze și să-și studieze torționarul, ferit de durere și de teamă. Se gândea că poate ce fusese mai rău trecuse. Am râs de asta, iar furtuna hohotelor mele s-a amestecat cu vântul și întreaga sfâșiere a nopții, făcându-l să înțepenească. Mi-am aplecat capul mai aproape de el, am suflat un oftat negru ca să-l țin calm în timpul tranziției și i-am șoptit:

— Curând, vei ști totul.

Aceasta-i doar o aproximare a ceea ce-mi amintesc, o redare mai mult decât formală și inadecvată a experienței care pare, odată cu trecerea timpului, și mai intraductibilă. Prins în limitele limbajului, nu pot decât să sugerez simțământul de alienare care mă pătrunsese, la constrângerea lucrului care credeam că devenisem. M-am trezit pe plajă, înaintea venirii zorilor, nu departe de casa lui Konwicki, și am crezut că după ce posedarea ori transformarea, ori ce-o fi fost se terminase, în delirul de după trebuie că rătăcisem în josul dealului și leșinasem. Nu se întrevedea o altă posibilitate. Mușchii încă mă mai dureau în urma experienței, iar amintirile erau puternice, individuale și grețoase. Mi-am amintit cum era să ai forța de a sfâșia fierul precum pânza putredă; îmi aminteam disprețul rece față de o lume pe care acum o îmbrățișam recunoscător și ușurat; mi-am amintit priveliștea unei mâini negre, cu gheare înspăimântătoare și încovoiate, cuprinzându-l pe Konwicki și ridicându-l sus, în aer; îmi aminteam de inteligența fără simțire, de ura fără patimă; îmi aminteam de o mie de războaie ale spiritului pe care nu le purtasem niciodată; îmi aminteam de uciderea a sute de frați pentru dreptul de a supraviețui; îmi aminteam de tăcerea care durea; îmi aminteam de gândurile ca niște pumnale, un vânt ca religia, de o strălucire precum frica, îmi aminteam de lucruri pentru care nu aveam cuvinte. Lucruri care mă făceau să tremur.

Însă, pe măsură ce soarele aducea lumină în lume, lumina strecură dubii în mintea mea și făcu amintirile să-și

diminueze importanța. Tocmai claritatea lor era acum un motiv să mă îndoiesc de ele; amintirile, credeam eu, trebuiau să fie fragmentate, haotice, pe când acestea – în pofida esenței lor intraductibile – erau clare, aproape ca o greutate fizică în capul meu. Vivacitatea lor părea un semn al înșelăciunii, sugerând ceva fabricat, și astfel problemele mele privind interpretarea a ceea ce se întâmplase deveniră complexe și derutante. De exemplu, cât de mult știuse Odille? Nu cumva, din ură față de Konwicki, mă manipulase? Știa mai multe decât spusese, încercând să încurajeze o confruntare mortală? Iar dacă era așa, ce fel de confruntare se străduia să încurajeze? Și ce era cu acea coincidență? Coincidența atâtor elemente din acele zile, vise și joc. Chiar era o coincidență sau s-ar putea ca tot ceea ce pare întâmplător să nu fie decât rodul unei memorii selective? Și Konwicki… a fost cinstit cu mine în noaptea aceea, pe stâncă, sau și el se angajase în manipulări? Se putea ca plecarea lui Odille să-l fi lăsat mai îndurerat decât își permitea, iar asta să fi fost o motivație suficientă pentru el? Aș vrea să-l fi lăsat să termine de vorbit, acum că aflasem ce voia să spună prin propoziția „pentru fiecare acțiune există o reacție”. Să fi fost asta doar o altă coincidență sau se referea la un schimb de călători între această lume și infernul din deșert? Și mai hotărâtor fusese ura mea față de o fostă iubită, o otravă suficient de puternică încât să mă facă să-mi imaginez o oroare inimaginabilă, să-mi construiesc o justificare demențială pentru o crimă din dragoste? Sau fusese furia cheia care ne deschisese pe Konwicki și pe mine forțelor din joc? Fiecare răspuns potențial la aceste întrebări arunca o lumină nouă asupra restului, și de aceea aflarea răspunsului final deveni o problemă asemănătoare cu rezolvarea unui puzzle ale cărui piese își tot schimbau forma.

Soarele trecuse de orizont, strălucind palid prin stratul subțire de nori cenușii; mormane de iarbă de mare erau împrăștiate pe plajă, arătând de la distanță ca niște trupuri aduse de valuri la mal, și acumulări de spumă, ca niște

baloane de săpun murdare, marcau limita revărsării talazurilor. Îmi simțeam capul plin de cânepă și nici nu puteam gândi. Apoi m-a lovit o străfulgerare, o speranță. Poate că nu se întâmplase nimic din toate astea. Fusese doar un fel de episod psihotic. M-am îndreptat împleticindu-mă prin nisipul cleios spre casa lui Konwicki, fiind din ce în ce mai sigur că-l voi găsi acolo. Iar când am intrat în goană în coliba întunecoasă, am văzut pe cineva adormit pe o saltea pneumatică rezemată de perete, un cap cu părul castaniu ițindu-se de sub o pătură.

— Konwicki! am făcut eu ușurat.

Capul se întoarse spre mine. O adolescentă bronzată se ridică într-un cot, iar pătura-i alunecă de pe sâni; se frecă la ochi, se bosumflă și întrebă ursuză:

— Tu cine mai ești?

Aerul din încăpere era stătut, încărcat de izul acru al activității sexuale și marijuanei. N-aș fi putut spune dacă fata era drăguță; ambianța suprima chiar și ideea de frumusețe.

— Unde-i Konwicki? am întrebat.

— Ești un prieten de-al lui Carl?

— Îhî, suntem suflete-pereche.

S-o fac pe deșteptul m-a ajutat cumva să îndepărtez anxietatea.

Fata băgă de seamă că se dezgolise și se acoperi.

— Unde-i? am întrebat.

— Habar n-am.

Se lăsă să cadă la loc.

— S-a dus undeva împreună cu Ryan, noaptea trecută. Probabil că se întoarce în curând.

Își făcu palma streașină la ochi și privi pentru un moment în lumina slabă.

— Cum mai e pe-afară? Mai burnițează?

— Nu, am răspuns plictisit.

Fata-și înlătură părul căzut pe ochi.

— Cred că mă duc să înot.

Am rămas uitându-mă în jos spre cutia din carton care conținea figurinele mayașe.

— Asta înseamnă că aș vrea să-mi pun costumul de baie, zise fata.

— Oh… desigur. Iartă-mă.

Am luat-o spre ușă.

— După ce mă îmbrac, continuă fata, poți să aștepți aici, dacă vrei. Carl e foarte lejer cu locul ăsta.

Am rămas afară, neștiind ce să fac. În vreme ce treceam în revistă opțiunile, fata ieși pe ușă îmbrăcată într-o pereche de bikini roșii; făcu un semn cu mâna și se îndreptă spre marginea apei. M-am holbat înăuntru, prin ușa deschisă, la cutia de carton. Konwicki nu se mai întorcea, mi-am dat seama, iar răspunsul tuturor întrebărilor mele ar putea fi în acea cutie. M-am asigurat că fata nu era o problemă – se bălăcea în apa mică – și-am zbughit-o înăuntru. Am luat cutia, apoi mi-am amintit de hârtii; am îndesat printre figurine câte am putut, am luat altele sub braț și-am plecat în pas alergător spre casă, de-a lungul țărmului.

Acestea erau, deci, faptele. Konwicki dispăruse. Poliției îi era perfect indiferentă chestiunea. Gringos erau mereu dispuși să dispară neanunțați de pe scenă. Probabil băgase vreo fată în bucluc. Ryan fusese găsit pe deal, incapabil să spună ceva coerent, cu încheieturile rupte; l-am văzut o dată, înainte să fie trimis acasă, sedat, și semăna foarte bine cu acel Ryan din visul meu. Drogurile făcuseră asta, spuse medicul local.

O familie indiană, proprietara unei mici ferme, pretindea că un demon făcuse o gaură în acoperișul lor și că-i fugărise prin junglă; însă întâlnirile cu demonii erau obișnuite printre oamenii de pe dealuri, iar mărturia lor fu neglijată, gaura din acoperiș pusă pe seama furtunii: un arbore ceiba căzuse peste acoperiș. O căprioară fusese găsită eviscerată în junglă, însă rana ar fi putut fi făcută și cu o macetă. O colibă fusese distrusă, în aparență de furtună. Pe măsură ce treceau zilele și amintirile din acea noapte păleau tot mai mult, am ajuns să consider această combinație de evenimente ca pe propria mea acuzare. Nu

era de neconceput ca, în urmărirea lui Ryan, să fi băgat în sperieți familia indiană, care fusese deja înspăimântată de un copac căzut peste acoperișul lor, și ca, în furia mea, o furie alimentată de materialele bizare din jocul lui Konwicki să fi construit un sistem de iluzii prin care să neg participarea mea la un act violent. Ajungând la această concluzie, am încercat cu disperare să dovedesc că era greșită. Am refuzat să accept că eram un criminal și am cercetat notițele lui Konwicki, prin care încercase să legitimeze jocul. Am descoperit ce voise să spună prin faptul că jocul putea fi prelungit; potrivit însemnărilor sale, învingătorul putea alege să continue de unul singur pentru încă o mutare și astfel să anuleze penalitățile acumulate atât de el, cât și de învins… deși, era ceva dincolo de puterea mea de înțelegere, cine ar fi optat pentru o asemenea alegere. Poate că mayașii își ordonau prioritățile altfel decât cele din cultura noastră, iar supraviețuirea personală nu era la mare preț pentru ei. Faptul că Konwicki nu-mi spusese că, eu, învingătorul, l-aș fi putut salva pe el, dar că aș fi și riscat, prin continuarea jocului, părea să certifice faptul că încercase să mă păcălească să continui. Oricum, asta nu era o dovadă suficientă. Chiar dacă nu credea în joc, ar fi putut – așa cum sugerase și Odille – să spună același lucru pentru a obține un avantaj asupra mea. Evenimentele din acea noapte se aflau la limita dintre rațional și irațional, iar chestiunea interpretării lor era, în cele din urmă, o problemă de alegere personală.

Totuși eram obsedat de găsirea unei soluții și toată luna următoare am căutat asta. Nu mai aveam vise despre piramide și deșert, însă aveam altele, în care i-am văzut chipul chinuit al lui Konwicki. Mă trezeam transpirat din aceste vise și plecam în biroul meu și petreceam restul orelor din noapte holbându-mă la cele patru piese folosite în joc: piticul, războinicul, femeia și bebelușul. Am devenit tot mai distras. Din când în când, gândurile-mi erau de o sminteală voioasă, ascuțite, iar apoi deveneau tulburi și vagi. Eram afectat de mirosul sângelui; aveam friguri,

halucinații auditive, cu răgete și urlete. Și am căzut într-o depresie adâncă, la fel de adâncă precum cea care mă înhățase la New York, incapabil să demonstrez, spre propria mea satisfacție, faptul că nu ucisesem un om.

În toată această perioadă, Odille a fost iubitoare și de mare ajutor, istovindu-se pentru mine, iar în momentele de claritate mi-am dat seama cât eram de norocos să o am și cât de mult ajunsesem s-o iubesc. Aceste revelații m-au ajutat să ies din depresie.

…ele și realizarea că ea începea să cedeze sub presiunile impuse de căderea mea nervoasă. În decursul unei săptămâni deveni morocănoasă și iritată. O găseam mergând în sus și-n jos prin cameră, agitată, iar când încercam s-o consolez, reacționa de cele mai multe ori cu ostilitate. De obicei, puteam s-o controlez și s-o readuc la normal. Apoi, într-o noapte, întorcându-mă de la magazinul din colț, unde mă dusesem să cumpăr ulei de măsline, chibrituri și alte câteva lucruri pentru bucătărie, când am intrat în sufragerie am auzit-o pe Odille, afară, în curtea interioară, scâncind, blestemând, cu vocea îngroșată, ca a unui bețiv. Era glasul pe care-l auzisem în visul meu, venind dintr-una dintre incintele din piramidă. M-am oprit ca trăsnit și, în timp ce ascultam, m-a cuprins un simțământ de destrăbălare. Nu aveam niciun dubiu despre asta. Nu numai timbrul vocii și ritmul erau aceleași, ci și cuvintele.

— Ticălosule, spunea ea. Oh, ticălosule ce ești. Doamne, cât te urăsc, cât te urăsc! Tu…

Un vaiet.

— Mortule, așa am să-ți spun. Am să-ți zic: „Ce mai faci, mortule?” Iar când ai să întrebi ce înseamnă asta, am să-ți răspund că eu doar anticipez… ticălos nenorocit!

Am intrat în patio, pășind ușor. Era cald și căzuseră câteva picături de ploaie, stropind cimentul. Transpirația îmi curgea de pe gât, piept și spate; cămașa îmi era lipită de piele. Luminile erau stinse, luna sus pe cer, proiectând pe ciment umbra filigranată a unei frunze, iar Odille era aplecată peste marginea șezlongului din umbră, cu capul

în jos și mâinile împreunate, o atitudine încordată, rugătoare. Cu cât mă apropiam mai mult de ea, cu atât părea mai cald.

— Odille, am spus.

Își trase capul înapoi, trăsăturile ei încordate deveniră vizibile printre șuvițele de păr; arăta ca o femeie nebună, surprinsă în timpul unui act secret. Am pornit spre ea, dar sări în picioare și se îndepărtă.

— Să nu mă atingi, ticălosule!

— Doamne, Odille!

Am făcut un pas, doi, în față și ea urlă.

— M-ai mințit! Numai minciuni! Chiar și în Irún… chiar și acolo m-ai mințit!

Îmi spusese destul despre relația ei de la Paris încât să mă facă să cred că era fostul ei iubit – și nu eu – cel căruia i se adresa acum.

— Odille, am rostit, eu sunt… Ray!

Clipi, părând să mă recunoască, însă, când am pășit din nou înainte, zise:

— Nu te mai ascult, Carl. Nu te preocupă decât propria-ți persoană. Nu are nimic în comun cu sentimentele mele, cu ceea ce gândesc eu…

Am luat-o de umeri.

— Uită-te la mine, Odille. Sunt Ray!

— Oh, Doamne… Ray!

Tensiunea se risipi de pe fața ei.

— Îmi pare rău, îmi pare atât de rău!

Buzele i se strâmbară într-o expresie de repulsie și mă împinse înapoi.

— Stai acolo și te tot gândești la târfulița aia din New York. Crezi că nu știu? Știu… Știu! De fiecare dată când mă atingi.

— Odille!

Trăsăturile ei se liniștiră din nou sau, mai degrabă, oglindiră un nivel obișnuit de suferință.

— Oh, Doamne! spuse ea. Simt că-mi pierd controlul, simt…!

Am încercat s-o îmbrățișez și atunci m-a pălmuit cu

forță, dezechilibrându-mă. A venit la mine, țipând, lovindu-mă și zgâriindu-mă, și m-am răsturnat peste brațul șezlongului. M-am lovit cu capul de ciment și am văzut linii albe, ca niște sulițe, pe dinaintea ochilor. Am prins-o de picior când a pășit pe deasupra mea, însă eram amețit, nu îmi coordonam bine mișcările și doar i-am zgâriat pulpa cu unghiile. Când, în cele din urmă, am reușit să mă ridic, Odille plecase de mult.

M-am dus în sufragerie și m-am așezat lângă o masă pe care trasasem culoare, ca pe tabla de joc; cele patru piese erau așezate pe ea, iar pe podea era o cutie în care se aflau celelalte două rămase. În cercul de lumină al lămpii, portocaliul lutului șlefuit grosolan arăta ca pielea ciupită; în orbitele lor se adunase umbra, făcând piesele să aibă un aspect morbid. Mi-ar fi plăcut să-i sfărâm, să-i împrăștii cu o lovitură de mână și să-i azvârl la podea, însă mi-era frică de ei. Mi-am amintit acum ce spusese Ryan în visul meu, despre prețul plătit de învingător și mi-am amintit și descrierea lui Konwicki a piesei feminine. Odille spusese că era o maniacă. Avea gura spurcată și violentă. Era posibil să resping dovezile din vise, să pun pe seama stresului starea emoțională a lui Odille, pe seama climatului emoțional turbulent din trecutul ei, să disec experiența și să concep un sistem logic capabil să explice tot ceea ce era inexplicabil. Însă aici erau prea multe coincidențe și știam acum că jocul și toate consecințele sale halucinante erau reale, că potența jocului se datora, în parte, faptului că această lume și cea din care provenea jocul erau, în esență, simultane, așezate una lângă alta, potrivindu-se în evenimente; jocul era o punte între aceste lumi, permițând personajului malefic dintr-una să pătrundă în cealaltă și să transforme principiile slabe ale celeilalte. Poate că și mayașii jucaseră acest joc mult prea des; poate că îi contaminase și-și părăsiseră orașele, în căutarea unui loc neatins de cealaltă lume. Poate că acea vibrație de rău-augur de lângă ruinele vechi de la Tikal, Palenque și Cobán era o rămășiță a puterii răului, un puls persistent al străvechii mașinării. Teoria era imposibil de dovedit sau de

combătut, însă aveam sentimentul că nu eram departe de adevăr. Și acum ce mai urma să se întâmple? Trebuia s-o pierd pe Odille, s-o văd scufundându-se într-o nebunie conform personajului desemnat piesei ei de o instanță impersonală, de vreun slujbaș al planului universal?

Așa se părea.

Calmul meu în acel moment era ceva curios. Nu aveam nicio idee dacă exista sau nu un remediu al situației. Mă gândeam la însemnările lui Konwicki, la declarația lui conform căreia jocul putea fi prelungit dacă învingătorul alegea să riște încă o mutare, și mi-am amintit și cum Ryan sugerase cam același lucru în vis; însă nu exista nimic în notițele lui Konwicki prin care să se explice cum ar putea cineva să inițieze acțiunea. Cu toate astea, am acționat ca și cum ar fi existat un remediu, de parcă aveam o decizie de luat. Stăteam pe scaunul cu speteaza dreaptă, holbându-mă la piese, gândindu-mă la ce facem atunci când facem dragoste, la urzeala de dependențe și plăceri, și obișnuințe care apar din simplul act al dăruirii dragostei, un act de pură onestitate, de revelație și acceptare, de a fi suficient de inocent încât să te deschizi în fața altei ființe umane și să faci un pas înainte în terenul periculos al voinței sale, sperând că și ea a procedat la fel, sperând că nu va da îndărăt și nu se va răzgândi în ceva ce știe deja perfect: că există rara ocazie de a respinge înțelepciunea convențională, de a scăpa de logica despre care se presupune că ne definește. Karen Maniaci făcuse acel pas și apoi începuse să se teamă. N-o învinovățeam pentru ce făcuse, era doar ceva trist. Și poate că respingerea dragostei de către ea, sublimarea dorinței ei și decizia de a privi viața inimii sale în termenii unei IRA emoționale, o investiție yuppie[3] pe termen lung, alegând siguranța a ceea ce putea îndura în locul potențialului speranței. Poate asta fusese tot ceea ce putea ea. Însă acesta era trecutul imperfect. Atunci m-am gândit la Odille – copilăria ei cu dantele albe și virtuți catolice, inteligența ei și trecerea

[3] Yuppie (ambitious young professional) – tânăr angajat plin de zel (n. tr.).

banală prin școli și bărbați, și zile, până la această plajă de la marginile pământului, în acest loc unde se întâmplase ceva mai mult decât era de așteptat – și la riscul pe care ni-l asumasem unul cu celălalt, fără s-o fi știut… pentru început. La un moment dat, trebuie că știusem și, cu toate astea, o făcuserăm. La fel cum fusese și cu Karen era și acum, nu înțelegeam cum să mă retrag din angajament, chiar dacă era limpede că înaintea mea se afla perspectiva unui nou risc asumat.

Poate că jocul era – așa cum sugerase Konwicki – doar o chestiune de armonizare, nu una a regulilor; și poate că, odată ce intrasem în sfera de influență a jocului, nu trebuia decât să conștientizez asta, să fac o alegere, iar apoi acea alegere ar fi actualizată în limitele sale. Indiferent care era adevărul, probabil că luasem o decizie care influența jocul, pentru că mi-am dat seama că tabla de joc și piesele suferiseră o transformare. Suprafața tablei devenise o suprafață ondulată, de un portocaliu-ruginiu, pe care piesele se înălțau ca niște coloși, iar la distanță, în aparență la mile întregi depărtare, se afla un complex de piramide negre. Era ca și cum aș fi fost un uriaș care trăgea cu ochiul de la marginea lumii, privind peste un peisaj în miniatură… miniatură însă, fără îndoială, reală. Vântul azvârlea nisipul în fâșii minuscule, iar deasupra piramidelor atârna un ciudat soare alb-violet. Acționând fără să mă gândesc, având din nou acea senzație de forță și posesie, am luat trei dintre piese, lăsând piticul singur în fața clădirilor negre. După o clipă, am luat una dintre piesele rămase în cutia de carton și am așezat-o în apropierea piticului. Figurina era cea a unui tânăr, iar proporțiile sale erau mai puțin distorsionate decât cele ale piticului, deși nu avea mușchii atât de dezvoltați precum cei ai războinicului. M-am lăsat pe speteaza scaunului, simțindu-mă golit de energie, epuizat. Masa își revenise la normal, o suprafață plată, marcată de linii trasate cu creta.

Nu eram doar puțin speriat. Nu eram sigur ce anume făcusem, însă acum voiam să mă retrag din joc, să-l neg. Mi-am împins scaunul în spate, începând să mă panichez,

aruncând priviri într-o parte, așteptându-mă să văd o gheară uriașă, neagră, îndreptându-se spre mine prin fereastră sau ușă. Casa părea o cursă – mi-am amintit de Konwicki și Ryan în coliba de pe deal – și am rupt-o la fugă prin noapte. Ploua mărunt, iar vântul bătea constant, dinspre mare, sfâșiind frunzele palmierilor, spulberând muzica de la radioul uneia dintre casele din vecinătate în țăndări de sunete ascuțite. Eram dezorientat, având nevoie – la fel ca în prima noapte la Konwicki – de ceva de care să mă sprijin, ceva care să-mi confere greutate și echilibru, și-am alergat până pe plajă, gândindu-mă că Odille se afla acolo, la Café Pluto sau în vreunul dintre celelalte baruri. Poate că acum, dacă jocul fusese repornit, se calmase și ea, își recâștigase stăpânirea de sine. Luna sclipea printre cârdurile de nori puși pe fugă și fâșii de lumină pâlpâitoare se răspândeau de la ferestrele colibelor, iluminând petice de iarbă și benzi de nisip mocirlos, presărat cu cadavre de pești, măruntaie și vârfuri de cocotieri. În bezna de deasupra frunzelor fremătătoare am surprins o siluetă fantomatică, imensă, cu un cap ca de șarpe, vizibilă timp de o fracțiune de secundă, așa că am grăbit ritmul, alergând acum de frică, simțind în plămâni aerul marin, tăios, așteptându-mă ca o gheară imensă să-mi desfacă șira spinării. Apoi am zărit-o pe Odille – o umbră la marginea mării – cu fața spre recif. Refluxul se retrăgea, lăsând în urmă o vastă suprafață de nisip întunecat, plin cu resturi de lemn și scoici. Am alergat și mai repede și, când m-am apropiat de ea, se întoarse spre mine, se trase înapoi, spunând ceva acoperit de zgomotul vântului și al valurilor. Am apucat-o de umeri, iar ea încercă să se răsucească pentru a scăpa.

— Dă-mi drumul! zise, împingându-mă.

Am aruncat o privire în spatele meu.

— Haide! Trebuie să plecăm de aici!

— Nu!

Se smulse din îmbrățișarea mea.

— Nu pot!

Am prins-o din nou.

— Lasă-mă în pace! făcu ea. Sunt…

Își dădu la o parte șuvițele de păr ud de pe față.

— Nu știu ce-i cu mine. Trebuie să fiu nebună ca să mă comport așa.

— O să fii în regulă.

— N-ai de unde să știi asta!

Am tras-o mai aproape, i-am pus capul pe umărul meu. Tremura.

— Liniștește-te, doar atât. Ai să fii bine. Nu te simți bine? Nu te simți mai bine?

I-am mângâiat părul, iar cuvintele mi se revărsară ca un torent.

— Este doar tensiunea de vină, toate tensiunile. Amândoi ne-am comportat nebunește. Dar acum s-a terminat. Trebuie să plecăm; trebuie să ne găsim un alt loc.

Am cercetat cerul în căutarea acelui monstru văzut mai devreme, însă nu era decât bezna, luna grăbită, crengile care se zbăteau.

— Ești bine, te simți bine?

— Da, dar…

— Nu-ți face probleme. Este doar presiunea. Mă mir că nu ne-am smintit amândoi.

— Nu ai să mă părăsești?

Tonul ei era asemănător cu cel al unui copil care se așteptase să primească o bătaie și tocmai fusese iertat.

— Bineînțeles că nu. Te iubesc. N-am să te părăsesc… niciodată.

Brațele ei se strânseră în jurul gâtului meu și spuse că nu putea suporta ideea de a mă pierde; de asta, credea ea, își pierduse controlul. Nu mai putea suporta să treacă din nou prin aceeași durere sufletească. Am liniștit-o cât am putut de bine, cu gura uscată de teamă, continuând să privesc în toate direcțiile în căutarea semnelor de pericol. Marea se rostogolea pe țărm, ridicături netede ca de abanos detonate pe recif în explozii albe.

— Vino, am spus, luând-o de mână și trăgând-o după mine. Hai să mergem înapoi acasă. Trebuie să plecăm de

aici. Locul ăsta nu-i bun, oricum. S-au întâmplat prea multe lucruri nasoale pe-aici. Poate reușim să găsim vreo ambarcațiune care să ne ducă în susul râului diseară. Sau mâine-dimineață. Bine?

— Bine.

Se sforță să zâmbească și mă strânse de mână.

Ne-am dus împleticindu-ne de-a lungul țărmului, înfruntând, cu mult curaj, vântul. În timp ce treceam prin apropierea unui pâlc de palmieri, ale căror trunchiuri se arcuiau spre mare, o siluetă își făcu apariția din spatele lor, blocându-ne calea, și spuse:

— Doar pân' aici mai puteți merge, tipilor!

Se afla doar la câteva zeci de metri distanță și cu toate astea am fost nevoit să mă uit cu mare atenție ca să pot distinge detaliile: un băiat cu pielea cafenie, adolescent, cam de înălțimea și greutatea mea, îmbrăcat în blugi și un tricou cu imaginea unei blondine pe piept. În mână ținea un pistol cu țeava scurtă. Ochii-i păreau adormiți, cu pleoape grele – ochi de chinez – și se clătina, nesigur, pe picioare. Expresia facială i se schimba dintr-un moment în altul, zâmbind acum, pentru ca în secunda următoare trăsăturile să i se înăsprească, să fie neliniștit, trecând prin vârtejurile chimice ale cine știe cărui drog.

— Dă-mi tot ce ai, tipule!

Agită pistolul.

— Repede, acum!

M-am scotocit după portofel, i l-am aruncat; îl lăsă să-i scape printre degete și să cadă pe nisip. Ținându-și ochii pe mine, cu pistolul ațintit, îngenunche și îl apucă. Apoi se ridică, îl deschise cu degetele mâinii stângi și-i goli conținutul. Vederea mi se ascuțea; suprapusă peste chipul băiatului era o altă față, una cu trăsături aspre și pielea ciupită, ocru la culoare, imaginea figurinei tinere.

— Rahat... nenorocitule! Asta-i tot ce ai? Quetzali[4]? Vreau aur, tipule. N-ai ceva aur?

— Aur! am făcut eu, liniștind-o pe Odille care se afla în

[4] Quetzal – moneda națională a Guatemalei, cu centavos ca subdiviziune (n. tr.).

spatele meu.

Spre surpriza a jumătate din mintea mea, simțeam că am situația sub control. Ticălosul plănuia să mă omoare, însă era hărăzit să lupte. Eram, din nou, în joc, inundat de o putere nefirească și o neînduplecare rece, frica fiind diminuată de conștientul meu împărțit cu micuțul musculos și ciudat, căruia-i pria atât de bine setea de sânge.

— Ras clot![5] zise băiatul, iar fața i se strâmbă de furie, agită pistolul spre mine și se apropie câțiva pași.

— Aur! Dolari americani! Crezi că mă mulțumesc eu cu d-astea?

Agită pumnul plin de bancnote guatemaleze.

Ploaia încetase, însă vântul se intensifica treptat; pe întreaga plajă, tufele și palmierii fremătau. Cerul de deasupra dealurilor se limpezise, iar luna era suficient de sus ca vârful celui mai înalt dintre dealuri să așeze un petic întunecat pe partea ei de jos. Norii albăstrui, zdrențuiți, plutind foarte jos deasupra capului, cu marginile incendiate de un foc argintiu când treceau, alcătuiau o imagine sălbatică și încântătoare, și mi-a stat inima la vederea ei. Dintr-odată, m-am simțit calm și atent, de parcă aș fi reacționat la o chemare, și-am privit vârfurile unor acacia de-abia ghiciți legănându-se și îndreptându-se într-un ritm lent și slab, aplecându-se într-o parte și clătinându-se greoi din nou, spre verticală, precum umbrele unor urși dansatori. În miezul vântului am descoperit tăcerea, un spațiu vast de aer inert, și mi-am dat seama că lumea cealaltă, acel loc pe jumătate casa mea, se învolbura prin apropiere, gata să-și scuipe monștrii asupra oricui pica testul. Nu eram speriat; eram întărit de acea liniște, fără teamă de înfrângere.

— Nu m-ai auzit, tipule? zise băiatul. Crez că mă joc d-a cieva cu tine? Te-am întriebat dac’ ai goldeanu’.

— Da, am aur, am spus calm. Am mai mult aur decât poți să cari. Uită-te în compartimentul secret.

---

[5] Una dintre înjurăturile „universale” din engleza jamaicană, putând fi folosită în orice împrejurare (n .tr.).

— Adică cum?

— În interiorul clapei este o cusătură, am continuat, încântat de ceea ce avea să se întâmple. Este o clapă interioară. Trebuie să te uiți cu mare atenție. Deschide cusătura cu unghia.

Băiatul se holbă la portofel și atunci m-am aruncat asupra lui, băgându-mi umărul în burta lui, cu mâinile strânse în jurul picioarelor lui, reușind să-l trântesc sub mine. M-am întins după mâna în care ținea pistolul și l-am apucat de încheietură în timp ce ne rostogoleam pe nisipul umezit de valurile în retragere. L-am pocnit sub falcă și i-am lovit mâna de nisip de câteva ori, izbindu-l încă o dată și, în cele din urmă, dădu drumul armei. Am văzut o clipă un pumnal căzând pe nisipul ruginiu și, pe când ne luam la trântă, față-n față, în ochii săi am zărit ochii tenebroși, fără fund, ai figurinei, pliurile grosolane, pupilele întunecate. Am simțit mirosul unei colonii ieftine, transpirație, dar am simțit și vântul fierbinte al deșertului. Băiatul scuipa cuvinte într-o limbă pe care n-am recunoscut-o, trăgându-mă de păr, încercând să-mi scoată ochii. Era mai puternic decât părea. Își eliberă o mână, mă lovi în ceafă, își ridică un genunchi pe pieptul meu, trântindu-mă pe spate. Apoi se așeză călare pe mine, răsucindu-mi capul, forțându-mă să stau cu fața în nisip și tăbărând asupră-mi cu o ploaie de pumni, lovindu-mă la ficat și rinichi. Aveam nisip în nas și gură, iar durerea din coaste era insuportabilă. Nu puteam respira. Pe retină îmi dansau lumini negre, crescând și acoperind totul, iar din disperare am țâșnit în sus, azvârlindu-l pe băiat, repezindu-mă la picioarele lui; am văzut nori plumburii, un soare dogoritor, apoi bezna se răspândi iar pe cer. Băiatul se eliberă, căzând în genunchi, însă făcând asta, se întoarse cu spatele spre mine, iar asta a fost greșeala lui. L-am trântit pe burtă, m-am târât pe el până sus, i-am pus antebrațul sub gât, prinzându-l într-o strânsoare sufocantă după ce m-am apucat de încheietură. Ne-am rostogolit prin nisip și apoi în apă. Un val ne ridică, apa neagră mi se scurse peste față, luna se dizolvă într-un șuvoi argintiu, ca o străfulgerare dintr-o lanternă. Am ieșit

la suprafață, tușind. Eram pe spate, cu băiatul cățărat pe mine, călărindu-mă, încordându-se, cu degetele încovoiate. Mărul lui Adam al băiatului se freca de brațul meu și am mărit strânsoarea, crescând presiunea asupra lui cu o mișcare de răsucire. Scoase un zgomot ca o bolboroseală, pe jumătate gâlgâit, pe jumătate strigăt. Cred că am râs. Un alt val trecu peste noi, însă eram bine ancorați, cu călcâiele înfipte în nisip. Am auzit-o pe Odille strigând peste mugetul vântului și valurilor și, deodată, bucuria și încântarea mea în înfruntare, senzația de posedare, acea forță anormală… dispărură cu toate.

Băiatul era cuprins de spasme; spatele i se arcui ca al unui wrestler care făcea podul, încercând să evite să fie lipit de podea, apoi înțepeni, mușchii i se întinseră. Însă puteam simți cum viața dinăuntrul său se zbătea ca un pește afară din apă, simțeam tremurul firav al respirației sale înăbușite. Nu știam ce să fac. Aș fi putut să-i dau drumul… Mă îndoiam că mai avea chef de trântă, dar dacă avea? Iar dacă supraviețuia, n-ar fi continuat să fie o amenințare, n-ar rămâne jocul nerezolvat, iar – dacă nu băiatul – n-ar apărea oare vreo nouă primejdie care să mă terorizeze? Acestea n-au fost tocmai gânduri, ci doar o parte dintr-o vâltoare întunecată ce trecu prin mine cu forța valului care ne trăgea mai departe de țărm, iar odată ce vâltoarea trecu, am știut că alegerea fusese deja făcută, că declanșasem procesele finale, discrete ale morții. Însă această revelație survenea prea târziu, pentru că în acel moment trupul băiatului deveni moale, îndepărtându-se de mine plutind, atras de val.

Oripilat, l-am împins cât colo, ridicându-mă în picioare, și-am rămas în apa până la genunchi, luptându-mă să-mi regăsesc echilibrul. Preț de-o clipită, am zărit ceva uriaș, ceva cu colții ascuțiți ca acele și capul plat, aplecându-se asupra băiatului. În clipa următoare, Odille se agăță de mine trăgându-mă departe de țărm, spunându-mi lucruri pe care de-abia le auzeam. M-am întors spre băiat, i-am văzut trupul înălțându-se, alunecând pe suprafața unui talaz, aproape pierdut în beznă. Am cercetat cerul și

copacii după semne din lumea cealaltă, însă nu era nimic. Jocul se terminase. Ceea ce venise după băiat îl capturase deja, îl tortura până la moarte în acel loc cu șerpi și deșerturi, și tăceri negre. Acel loc era pe veci în interiorul meu. M-am uitat din nou după băiat. Se îndepărtase de nu-l mai puteam vedea, însă știam că era acolo și-am să știu mereu cum trupul său a alunecat pe jgheaburi, ridicându-se, devenind tot mai greu și mai greu, însă nu suficient de greu încât să nu se izbească de recife – pielea sfâșiată de stâncile ascuțite, apoi plutind în căutarea talazurilor în retragere și trecând pe deasupra barierei de corali, scufundându-se apoi tot mai jos printre bancurile de pești nătângi și flori marine cărnoase și rechinii trândavi, printre lucruri mai ciudate și mai terifiante din adâncimile înghețate care se întindeau mai departe.

Când m-am întors acasă, am descoperit că figurinele înfățișându-i pe tânăr și pe războinic fuseseră sfărâmate. Pisica roșcată fugi printre picioarele noastre și ne privi de sub un scaun cu o expresie vinovată. Nu m-am mirat de asta; pentru moment, nu-mi păsa de validare și coincidențe… ci doar de revelația că viața dintr-o lume era umbra alteia, că momentele cele mai strălucitoare și mai bune din viața noastră erau doar funcții ale unui proiect întunecat. Asta alături de amintirea băiatului murind în apa mică de la mal, dădea culoare la tot ce făceam și, pentru foarte mult timp, deși au trecut zilele și mi-am văzut de treabă cu verva mea obișnuită, am simțit o goliciune în orice plinătate și ezitam să-mi exprim emoțiile, ajungând să mă îndoiesc de rațiunea lor. Odille, cu toate că nu fusese conștientă de subtilitățile luptei de pe plajă, părea să fi trecut printr-o evoluție similară. Am început să ne îndepărtăm unul de altul și niciunul dintre noi nu avea energia sau voința de a reface lucrurile.

În ziua în care a plecat la Paris, am condus-o la debarcader și am așteptat cu ea până când feribotul din Puerto Morales și-a depus încărcătura de negrese grase și negri costelivi, de pui, fructe și făină. Se sprijini de un

morman, trăgând în jos borul pălăriei de paie, pentru a-și feri ochii de soare, arătând foarte franțuzoaică și foarte frumoasă. Dar pe mine nu mă mai impresiona frumusețea. O părticică din mine regreta însă plecarea ei, dar în cea mai mare parte eram nerăbdător s-o văd dusă de-aici, să reduc viața, din nou, la esență, în speranța că aș putea afla ceva neîntinat în care să-mi investesc credința.

— Ești bine? întrebă ea. Arăți… ciudat.

— Sunt bine, i-am răspuns, apoi, din politețe: îmi pare rău că pleci.

Își trase pălăria mai pe spate, ca să-mi vadă fața mai bine.

— Și mie-mi pare rău. N-am să pricep niciodată ce n-a mers, credeam…

— Mda, și eu la fel, am dat din umeri. *C’est la vie.* Râse stins, se întoarse spre feribot, vizibil nervoasă, dorind să pună capăt unui moment penibil.

— Ai să fii bine? întrebă ea dintr-odată, de parcă, pentru o clipă, ar fi ajuns în profunzimea vechii ei temeri și afecțiuni. O să mă îngrijoreze faptul că ești aici.

— N-am să mai rămân nici eu multă vreme… vreo două săptămâni. Până atunci se vor întoarce și medicii.

— Nu știu cum poți rezista să mai rămâi fie și un minut. Nu ți-e teamă de poliție?

— S-au săturat și ei să mă tot hărțuiască, i-am răspuns. La naiba, unul dintre locotenenți… ți-l amintești pe cel cu mustața ceruită? Mi-a spus alaltăieri că am fost un erou.

Am scos un hohot sarcastic.

— Cam la fel ca Bernhard Goetz[6], încerc să păstrez orașul curat.

Odille începu să spună ceva, însă renunță. În loc de asta, își lăsă degetele să alunece de-a lungul mâinii mele.

În cele din urmă, feribotul se goli, gata pentru îmbarcare. Ea se ridică pe vârfuri, mă sărută ușor, apoi plecă, amestecându-se prin mulțimea de negri care se

---

[6] Bernhard „Bernie” Goetz, american care a împușcat patru tineri despre care a afirmat că voiau să-l jefuiască. A devenit un simbol al newyorkezilor frustrați de rata ridicată a criminalității (n. red.).

înghesuiau sus, pe pasarelă.

Feribotul se îndepărtă de debarcader, scoțând un fum negru, iar eu am rămas să privesc până când a dat ocol unui ieșind de pământ, gândindu-mă că lucrul cel mai trist despre Odille și mine era că ne despărțiserăm fără nicio lacrimă. După vreun minut și ceva, am luat-o înapoi spre casă. Plănuisem să lucrez ceva, însă eram incapabil să mă concentrez. Simțeam interiorul capului meu ca și cum era din sticlă, prea fragil ca să suporte procesul greu al gândirii. Am hrănit pisica, am tot mers în sus și-n jos prin cameră, o vreme; apoi m-am dus în sufragerie și m-am uitat spre cutia de carton care conținea cele patru figurine rămase. Intenționasem să le distrug, însă, de fiecare dată când voiam să fac asta, fusesem împiedicat de teama unor consecințe neplăcute. Mi-a trecut prin minte că mă bucurasem de această situație indecisă, că ajunsesem să consider ceva romantic să mă agăț de convingerea că – înnebunit de dragostea neîmpărtășită – comisesem fapte de o violență teribilă și că mă feream de orice ar fi putut dovedi contrariul. M-am înfuriat din cauza îngăduinței față de mine însumi și a lipsei de curaj; fără să mă gândesc, am apucat una dintre figurine și am izbit-o de perete. Se sparse în sute de bucăți și, spre uimirea mea, o pată începu să se lățească pe locul unde se lovise. O urmă de un stacojiu închis, foarte asemănătoare cu o dâră de sânge proaspăt. Am încercat să înlătur imaginea clipind, însă rămase acolo, scurgându-se încet pe perete. Eram nu atât temător, cât buimac. M-am uitat în cutie și am văzut că figurina pe care o spărsesem era bebelușul. Ryan. M-am uitat din nou spre perete. Pata dispăruse.

Am început să râd, teribil de amuzat, întrebându-mă dacă nu cumva ar trebui să sun în Noua Zeelandă și să verific cum stătea Ryan cu sănătatea; dar apoi mi-am dat seama că n-aș putea descoperi niciodată adevărul, că sănătatea ori boala ori moartea sa puteau fi explicate în zeci de feluri și că mi-era teamă că s-ar putea să nu mă mai pot opri din râs, că aș continua până când râsul ar eclipsa totul. Erau adevărate toate. Demența și

supranaturalul mergeau împreună. În cele din urmă, am reușit să-mi recapăt controlul. Mi-am adunat hârtiile, câteva haine și, după ce am învelit ultimele trei figurine rămase în hârtie de ziar mototolită, le-am dus acasă la preotul local și le-am donat muzeului său. Era încântat de acest dar, cu toate că l-a uimit insistența mea de a nu permite să fie manipulate, ci să fie tratate cu cea mai mare atenție. Nu a înțeles nici ilaritatea afirmației mele cum că îmi încredințam soarta în mâinile Domnului.

Pe chei am găsit un bărbat tuciuriu din Indiile de Est, cu părul alb, posesorul unei șalupe cu motor care era gata să mă transporte în sus, pe Río Dulce până în orașul Reunión, pentru o plată exorbitantă. Nici n-am încercat să mă tocmesc. Peste câteva minute, navigam cu viteză spre nord, prin junglă, pe râul verde și, pe când lăsam mile după mile în urmă, am început să mă relaxez, să nădăjduiesc că lăsam trecutul în urma mea odată pentru totdeauna. Vântul curgea pe fața mea și am închis ochii, zâmbind prospețimii aerului, dulceții evadării.

— Pari fericit, strigă bătrânul, acoperind mugetul motorului. Ai să te întâlnești cu iubita ta?

I-a spus că nu, mă duceam acasă, la New York.

— De ce vrei să faci asta? Acolo-s numai gangsteri și mahalale! Nu-mi spune că New York-ul e la fel de frumos ca aceste locuri!

Făcu un semn către junglă.

— Río Dulce, Livingston… niciunde nu-i mai frumos ca aici!

Cu o smucitură bruscă a cârmei, întoarse șalupa spre mijlocul râului, făcându-mă să mă rostogolesc într-o parte, legănându-mă, pentru o clipă, la marginea pupei, cu fața la o palmă de apă. Ceva mare și întunecat trecea chiar sub luciul apei. Bătrânul mă apucă de braț, trăgându-mă înapoi pe când eram pe cale să mă răstorn și să cad în apă.

— Ai văzut? spuse el agitat. Un lamantin! Aproape că ne-am izbit de el!

— Aha… am făcut eu, zguduit, cu inima bătându-mi tare, întrebându-mă dacă nu cumva preotul manevrase greșit

vreuna dintre figurine, în Livingston.

— Aș pune pariu, zise bătrânul, nepăsător la ce era să mi se întâmple, că nu prea sunt lamantini la New York. Niciuna dintre minunatele creaturi pe care le avem aici.

Lamantini nu, mă gândeam; însă creaturi întunecate, strecurându-se sub suprafață, din astea aveam destule. Apăreau sub toate formele. Bărbați, femei, umbre pe la intrări, încăperi în clădirile abandonate, cu desene oculte lucrate în cretă, pe pereți. Peste tot apărea interfața cu o realitate necartografiată, peste tot lumea familiară se topea în necunoscut.

Mi-am dat seama că scăparea părea imposibilă. Fusesem mereu în primejdie și întotdeauna voi fi și mi-a trecut prin minte că supranaturalul și banalul erau, probabil, un tot unitar, elemente ale spectrului larg al realității, a cărui întindere depășea simțurile omenești. Poate că emoția puternică era catalizatorul care deschidea una dintre extremele acelui spectru, poate că dorința și furia, și ritualul alinierii permiteau cuiva să alunece din lumină în lumină, abia observând intervalul întunecat care fusese traversat. Exista o simetrie reconfortantă între aceste gânduri și cele prin care trecusem, iar acea simetrie împreună cu cochetarea mea cu înecul păreau să fi așezat lucrurile în mintea mea pentru a-mi potoli – dacă nu chiar rezolva – îndoielile. Acest lucru nu era un fapt chiar atât de simplu precum o sugerează enunțarea sa. Încă sunt înclinat să analizez acele evenimente și adesea mă simt frustrat de lipsa mea de înțelegere. Însă într-un fel, neînsemnat și totuși important, am făcut pace cu mine însumi. Am dobândit un oarecare echilibru interior, iar drept rezultat m-am simțit capabil să-mi accept partea de vină pentru ceea ce s-a întâmplat. În fond, mă jucasem cu mintea lui Konwicki înainte de a lua piesele și trebuia să-mi asum responsabilitatea pentru asta… dacă pentru altceva nu.

— Ei, ce mai spui? întrebă bătrânul. Aveți ceva la New York care să rivalizeze cu asta?

— Cred că nu, i-am spus, iar el se lumină la față,

încântat că recunoscusem superioritatea esențială a litoralului guatemalez.

Am continuat să navigăm de-a lungul râului pașnic, trecând prin golfuri amenințătoare, mărginite de ieșinduri din piatră cenușie, trecând de sate și bancuri cu stuf și barje cu petrol, ajungând, în cele din urmă, la Reuníon, unde m-am despărțit de bătrân și am prins un autobuz spre nord, mai trist și mai înțelept, scăpat atât de ură, cât și de dragoste, dar nu și de necazuri, întorcându-mă acasă la marginile pământului.

DELTA SLY HONEY

Era băiatul ăsta pe care-l cunoșteam la Noc Linh, lucra cu cadavrele, un tip Randall J. Willingham pe nume, un sudist slăbănog, cu părul roșcat și cu o invazie de pistrui, cu ochii albaștri ca jetoanele de la poker, iar când se droga, uneori rătăcea până la buncărul de comandă și începea să verse tot felul de rahaturi prin radio, vorbind despre orașul său natal, despre câinele lui și despre opinia sa despre război (era împotriva lui) și despre cum era când făcea dragoste cu prietena lui, vorbind cu adevărat frumos și melancolic despre stilul ei, despre lucrurile pe care i le șoptea și cum își ridica genunchii până la piept, ca să-l lase s-o pătrundă mai adânc. Era ceva pur și pașnic în vocea lui, în felul în care vorbea și, ascultându-l, puteai simți cum războiul se scurgea din tine, iar foarte curând îți aminteai de propria prietenă, de propriul câine și de propriul oraș natal, nu apăsat de dor, ci cu bucuria de a ști că măcar ai gustat această dulceață a vieții. Pentru mulți dintre noi, vocea lui a devenit un oracol al norocului, al supraviețuirii noastre, și chiar și superiorii care au încercat să-i oprească transmisiunile și-au dat seama, în cele din urmă, că făcea mult mai mult bine decât orice ofițer însărcinat cu moralul, astfel că, ori de câte ori lucrurile lâncezeau și era ceva spațiu de emisie, îl chemau pe Randall și-l întrebau dacă avea chef să spună ceva vorbe.

Lucrul ciudat era că, atunci când nu avea un microfon în mână, de-abia dacă scoteai o vorbă de la Randall. Fusese un singuratic încă din prima zi a turului său, limitându-și conversația la „hei!” și „ce mai faci?” și alte din astea, iar celebritatea îl făcuse să fie chiar și mai puțin vorbăreț. Asta se explica cel mai bine prin ceea ce ne-a spus, odată, la radio: „Îl vedeți pe bătrânu’ Randall J. pe stradă și-o să spuneți: Mamă, ăla nu poate fi Randall J.! Țărănoiu’ ăla cu fața de cretin n-a putut recita nici jurămîntu’, darămite să ajungă el cel mai al naibii om de radio din Vietnamul de

Sud! Și ați avea dreptate, pen’ că Randall J. n-are mai mult de două cifre la IQ și n-are imaginație nici cât o buturugă, iar de l-ați opri să-l întrebați ce mai face, sunt șanse mari să rămână blocat căutând un răspuns. Dar să vă spun io, când își pune vocea printr-un microfon, bătrânu’ Randall se face una cu undele radio, iar lumina care pâlpâie în el devine strălucitoare, și spiritul său urcă de-a lungul Căii Tunetului și dincolo de Coasta Napalmului, amestecându-se cu ozonul și transformându-se în Randall J. Willingham, Marele Preot al Adevărului Sufletesc și Sfântul Spirit al Vibrației de Șaizeci de Cicli.”

Baza era situată pe un deal cu panta blândă, printre alte dealuri, cândva toate parte din plantația de cauciuc a companiei Michelin, însă acum erau complet defrișate, transformate în ridicături maro, prăfoase. Aproape șapte mii de oameni erau staționați aici, trăind în buncăre și corturi răspândite pe pante, iar singura clădire care avea un grad de permanență era o baracă Quonset[7] supradimensionată, care trecea drept magazin universal și oficiu poștal militar; se afla chiar după gardul de sârmă ghimpată de la baza dealului. Eu făceam parte din contingentul de Poliție Militară și cred că eram cel mai aproape de ideea de prieten al lui Randall. Nu eram cu adevărat apropiați, însă provenind și eu dintr-un orășel din Sud, fiu de om avut, eram obișnuit cu tipul său de oameni – băieți de la ferme, ciudați, tăcuți, ale căror vulnerabilități erau adânci – și simțeam atât simpatie, cât și responsabilitate pentru el. Simpatia mea nu era nelalocul ei: nimeni n-ar fi putut avea o treabă mai nasoală, mai ales dacă luai în considerare că sergentul lui, un militar de carieră, cu ochii sclipind de răutate, tuns perie, scund, pe nume Andrew Moon, îl alesese ca băiat de corvoadă. În fiecare dimineață treceam pe lângă adăpostul cu acoperiș din tablă unde erau descărcate cadavrele (acesta era tot după gard, însă pe partea cealaltă a dealului față de magazin), și acolo era și Randall, lucrând printre sacii

[7] Marcă de construcții realizate din prefabricate, cu acoperiș semicircular din tablă ondulată (n. tr.).

pentru cadavre așezați de jur împrejur, ca niște fructe negre, cu Moon agitându-se în fundal și încruntându-se. Întotdeauna făceam în așa fel încât să mă opresc și să discut cu Randall pentru a-l scăpa pe moment de tirania lui Moon și, cu toate că nu și-a exprimat niciodată recunoștința, nici nu vorbea el cine știe cât, curând a început să-mi spună pe numele de botez, Curt, în loc să mi se adreseze după grad. De fiecare dată când mă pregăteam să plec, vedeam cum încordarea îi revenea pe față și, înainte să dispar dincolo de raza audibilă, îl auzeam pe Moon cum începea să-l insulte. Cred că a fost una dintre acele zile când te holbai în cavități abdominale, în inimile și creierii carbonizați, iar Moon urla tot timpul... Cred că asta a scos poezia afară din Randall și i-a moșit sufletul pentru radio.

Am încercat să-l fac pe Moon s-o lase mai moale. Într-o după-amiază, l-am prins la înghesuială în cortul său și l-am întrebat de ce-l trata atât de rău pe Randall. Bineînțeles că știam răspunsul. Oamenii ca Moon, bărbați care-și asiguraseră și ei un dram de putere și se înfoiau cu folosirea ei, nu aveau nevoie de niciun pretext pentru brutalitate; există atâta răutate în ei încât este făcută să se reverse asupra cuiva. Însă – crezând că mă descurc cu el mai bine decât Randall – am plănuit să-i abat răutatea spre mine, să mă ofer ca țintă pentru el, și asta părea o metodă bună ca să încep.

Oricum, n-a mușcat; zăcea doar pe patul lui de campanie, uitându-se pieziș la mine și dând din cap cu aer de înțelept, de parcă ar fi descifrat șarada mea. Falca îi era năpădită de o barbă de câteva zile, cu firul rar și negru, ca perii de porc.

— Știi tu, zise el, nu mi-am putut imagina de ce-ai intrat în prieteșug cu imbecilu' ăla, așa că m-am uitat prin hârtiile tale.

Scoase un hohot scrâșnit.

— Și m-am prins.

— Adică? am zis, menținându-mi calmul.

— Ai o întreagă moștenire, fiule! Tot acel sânge nobil, de

sudist, toți acei generali și senatori morți. Când am văzut asta, mi-am spus: „nu te lua de băiatu’ ăsta prea tare, Andy. Doar încearcă să fie și el ca străbunicii lui, făcând din când în când câte-o milostenie pentru tuciurii și bieții sărăntoci albi.” Nu-i așa?

Nu puteam nega că în cele spuse de el exista o umbră de adevăr, însă am refuzat să-l las să mă enerveze.

— Motivele nu sunt de discutat aici, i-am spus.

— Păi, nici ale mele nu sunt… cel puțin, nu de către oricine.

Își balansă picioarele afară din pat și se ridică, încruntându-se la mine.

— Tu te-ai învârtit frumos pe aici, fiule. Dar, dacă ți-o freci de mine, am să-ți expediez curu’ dincolo de Quanh Tri ‘nainte să apuci să clipești. Pricepi?

M-am simțit de parcă aș fi fost azvârlit în apă înghețată. Știam că putea face cum amenințase – orice tip care ajunsese sergent-șef avea și niște prieteni puternici – și nu voiam să am nimic de-a face cu Quanh Tri.

Îmi sesiză teama și râse.

— Haide, ieși! făcu el, și pe când treceam de ușă adăugă: vino pe la adăpost oricând ai chef, fiule. N-am nimic împotriva ideii de *noblesse oblige.* De fapt, îmi place să privesc.

Și-am plecat știind că Randall era pierdut.

Privind în urmă, este clar că Randall cedase sub biciul lui Moon ceva mai devreme, că scenetele lui aiurite de la radio erau simptomatice pentru disoluția sa. Într-un alt timp și alt loc, cineva poate că și-ar fi dat seama de starea lui, însă în Vietnam părea o reacție normală față de demența războiului, poate chiar mai reținută decât era normal, și l-am fi crezut țicnit de-a binelea dacă nu s-ar fi comportat ciudat. Așa că îl consideram un excentric, însă nu atât de mult încât să nu poți face haz de el, și cred că ideile preconcepute au înrăutățit lucrurile…

Totuși nu sunt absolut sigur de asta.

La câteva seri după discuția mea cu Moon, eram de

gardă la buncărul de comandă când Randall a intrat în emisie. Întotdeauna încheia în aceeași manieră caracteristică, încercând să intre în contact cu patrulele fantomelor despre care susținea că bântuiau în zonele de tragere în foc de voie. În loc să folosească indicativele obișnuite, de genul Charlie Baker Able, el născocea altele, potrivite cu lirismul rural al stilului său, nume precum Lobo Angel Silver și Prairie Drawn Omega.

— Delta Sly Honey, a spus în noaptea aceea. Mă auzi? Terminat.

A rămas tăcut un moment, ascultând zgomotul de fond electrostatic, venit de nicăieri.

— Știu că ești acolo, Delta Sly Honey, continuă el. Te văd bine, pășind pe înălțimile de lângă Muntele Fecioara Neagră, cum mergi printre fuioarele de ceață ca fumul de pe câmpul de luptă și cum îți e puțin teamă, pen'că deși ai plecat de pe lume treci printr-un tărâm al fricii d'aci și până dincolo. Întoarce-te la mine, Delta Sly Honey, și spune-mi cum merg lucrurile.

Se opri un moment din emisie, iar când nu primi nicio replică, începu din nou să vorbească.

— Poate că nu credeți că aș putea să vă înțeleg necazurile, fraților. Dar chiar pot. Vă cunosc speranțele și temerile și cum risipirea de prea multă otravă și foc și oțel zburător a denaturat chimia sorții voastre și v-a făcut să rătăciți în războaiele spiritelor, 'n loc să găsiț' odihna de dincolo de mormânt. Sufletu' meu vă urmărește pe măsură ce ajungeți mai sus, tot mai sus, spre pacea care încheie totul, trecând prin explozii de mortier care aruncă în aer jeturi groase de tăcere, trasoare ca niște îngeri care să vă conducă, ascultând cântecele reci și albe ale stelelor care vin… Întoarce-te aici, la mine, Delta Sly Honey. Sunt bunul vostru prieten, Randall J., legat de glie la Noc Linh. Mă auzi?

Se auzi o izbucnire puternică de zgomot electrostatic și apoi o voce răspunse:

— Randall J., Randall J.! Aici Delta Sly Honey. Te auzim tare și clar.

Am izbucnit în râs, iar ofițerii așezați la capătul celălalt al buncărului își întoarseră capul rânjind. Însă Randall se holbă îngrozit la stația radio, de parcă ar fi curs sânge din ea, nu sarcini electrostatice. Atinse comutatorul și spuse tremurând:

— Care-i poziția voastră, Delta Sly Honey? Repet. Care-i poziția voastră?

— Cred c-ai putea zice că poziția noastră e, oarecum, relativă, veni răspunsul. Însă în ceea ce te privește pe tine, suntem pe drum. Există un loc la noi și pentru tine, Randall J. Te așteptăm.

Mărul lui Adam al lui Randall se tot mișca și-și umezi buzele. În lumina puternică din buncăr, pistruii lui ieșeau mult în evidență.

— Știi cum e când ești țintuit pe loc de tirul inamic? continuă vocea. Când zaci lipit de pământ, cu șuvoiul de gloanțe trecându-ți la câțiva centimetri de cap? Și începi să te gândești ce simplu ar fi să te ridici doar și să termini cu toate… Te-ai simțit vreodată așa, Randall J.? Majoritatea timpului stai lipit de pământ, pen'că lucrurile nu-s atât de nasoale încât să o iei pe calea asta. Însă, după cum ți-a mers în ultima vreme, bătrâne, după cum îți bagi mâinile în carnea moartă, zi și noapte…

— Gura! zise Randall, cu vocea ascuțită și temătoare.

— …și cum dobitocul ăla de Moon îți freacă ridichea, poate că-i timpul să-ți examinezi opțiunile.

— Ține-ți gura! urlă Randall, iar eu l-am apucat de umăr.

— Nu te ambala, i-am spus. E doar vreun jeg care te pune la încercare.

Se smulse de sub mâna mea; vena de la tâmplă i se zbătea.

— Nu încerc să te aburesc, frate, zise vocea. Nu vreau decât să-ți arăt care-i chestia, să-ți arăt că acolo n-ai nicio opțiune reală. Știu ce gânduri smintite ți-au tot zburat prin minte și mai știu cât de mult ai încercat să le ții sub control. N-are niciun rost să încerci să le mai pui zăgaz, Randall J. Acum ne aparții nouă. Tot ce trebuie să faci este să mergi oleacă pe drum și te așteptăm. Ne-așteaptă

nasoale serioase, omule. Dincolo de Coasta Napalmului, dincolo de înălțimi…

Randall țâșni spre ușă, însă l-am prins și l-am răsucit. Respira sacadat, pe gură, iar ochii-i păreau să strălucească puțin cam prea tare, cum strălucește un bec vechi înainte să se stingă pe veci.

— Dă-mi drumul! zise el, apoi mi-a picat fisa.

— E Moon, Randall! Știi că numai el ar putea să-și bată joc de cineva așa.

— Tre' să-i găsesc! repetă el și, cu o forță mai mare decât l-aș fi crezut în stare, mă împinse cât colo și dispăru afară, în beznă.

Nu s-a mai întors, nici în noaptea aceea, nici în dimineața următoare, și l-am declarat dezertor. Am scotocit baza și satele învecinate, însă fără niciun succes, iar din moment ce teritoriul era plin de patrule ale Frontului Național de Eliberare și ale Vietcongului, era logic să presupui că fusese ucis sau capturat. În următoarele două zile, Moon negă public, de mai multe ori, complicitatea sa la glumă, însă nimeni nu-l crezu. Ajunse să se deplaseze prin jur cu tocul pistolului desfăcut și cu o expresie îngrijorată pe față. Cu toate că Randall nu avusese niciun prieten adevărat, mulți dintre noi erau ascultători devotați ale transmisiunilor sale radio, iar printre acei devotați se găseau și vreo câțiva care… ei bine, un psihiatru civil i-ar fi putut desemna drept instabili mintal, însă, de fapt, erau oameni care preferaseră să exhibe instabilitatea, să ritualizeze demența ca mijloace prin care-și mențineau echilibrul în mijlocul unui mediu nesigur; era posibil ca unii dintre ei să încerce să treacă la represalii. Speranța cea mai mare a lui Moon era că se va întâmpla ceva care să le abată atenția, însă la trei zile de la dispariția lui Randall, o transmisiune ciudată a fost recepționată în sala de operațiuni; la fel ca și transmisiunile lui Randall, a fost difuzată prin sistemul de amplificare și astfel soarta lui Moon a fost pecetluită.

— Sal'tare, Noc Linh! zise Randall sau cineva a cărui

voce suna identic cu a lui. Aici Randall J. Willingham, în patrulare cu Delta Sly Honey, vorbindu-vă de dincolo de Coasta Napalmului. Ne-am bălăcit prin ploaie și prin ceață mare parte a zilei, fără să dăm de inamic, doar de câțiva demoni răsucindu-se din cenușiu, risipindu-se când ne-am apropiat, iar acum suntem cu toții ghemuiți lângă stația radio, trăgându-ne sufletul pentru mâine. Știți voi, fraților, mi-era o frică a dracu' să nu mă trezesc p'aci, prin marele neant, dar acum nu-mi e, s-a întâmplat deja, și nu cred că-i așa de rău. Cel puțin am sentimentu' că mă îndrept spre oarece loc, în vreme ce la Noc Linh doar mă învârteam pe loc, aproape să-mi pierd mințile. Ce l-am mai urât pe sergentu' Moon, bătrânu', și l-am urât și mai tare după ce-a pus pe careva să mă hărțuiască pe la radio. Da' acum, cu toate că eu cred că încă-i plin de ură, acum văd că a acționat sub influența unei instanțe superioare, una care încerca să mă ajute să mă car din Noc Linh… ceva ce trebuia să se-ntâmple, chiar dacă trebuia să mor ca s-o fac. Mie mi se pare că asta-i natura războiului, că toată violența are ca efect împrăștierea prin lume a ceva vrăji, ca mod de compensare…

Pentru majoritatea noastră, această transmisiune a însemnat că Randall era în viață, dar mai știam și ce se prevestea pentru Moon. Așa că n-am fost prea surprins când m-a convocat în cortul lui în dimineața următoare. La început, încercă s-o facă pe sergentul, ordonându-mi să fiu de partea lui, însă, după ce a băgat de seamă că asta nu mergea, s-a milogit după ajutor. Era varză: avea ochii injectați, era nebărbierit, i se zbătea o pleoapă.

— Nu pot face nimic, i-am răspuns.

— Îi ești prieten, zise el. Dacă le spui că n-am avut nicio legătură cu asta, te vor crede.

— Pe naiba! Vor crede că te-am ajutat.

L-am studiat o clipă, bucurându-mă de neliniștea lui.

— Dar cine te-a ajutat?

— N-am făcut-o eu, fir-ar a naibii!

Vocea-i urcase până la nivelul unui strigăt și a trebuit să mă lupt ca să-mi păstrez calmul.

— Jur că nu eu am fost!

Ce stranie era starea mea mentală în acel moment. Am descoperit că îl credeam – nu-l consideram capabil să-și mimeze sinceritatea – și totuși, brusc, am crezut tot: că Randall era, cumva, și mort, și viu, că Delta Sly Honey în același timp exista și nu exista, că, indiferent ce se petrecea, era un eveniment în care regula era să existe toate posibilitățile, adevărul și minciuna aveau aceleași valențe, realitatea și iluzoriul nu erau diferențiate. Iar în mijlocul acestor circumstanțe complexe se afla Moon, un monstru corpolent și transpirat. Poate că era nepătat. Dar se făcea vinovat de o crimă seminală.

— Pot să fac să-ți fie bine, zise el. Hawaii… vrei să fii transferat la post în Hawaii? Pot aranja asta. La naiba, te pot trimite chiar în State.

Mă făcu să mă gândesc la un duh hidos care-ți oferea împlinirea a trei dorințe, iar faptul că avea puterea de a face o astfel de ofertă mă înfurie.

— Dacă poți face astea, am răspuns, n-ai de ce să te temi pe lumea asta.

Și-am plecat, simțind că luasem decizia corectă.

Peste două nopți, în timp ce mă întorceam în vizuina mea, am observat doi bărbați în șorturi de camuflaj, târând un tip masiv și, în aparență, inconștient, spre bariera din sârmă lamelată de lângă magazin, și-am știut că trebuia să fie Moon. Mi-am scos pistolul, m-am strecurat de-a lungul peretelui din spate al magazinului militar, și când au apărut mergând la pas, am ieșit la iveală și le-am spus să-și lase povara jos. S-au oprit, însă nu i-au dat drumul lui Moon. Amândoi își înnegriseră fețele cu vopsea de machiaj, adăugând tot felul de motive colorate în stacojiu, albastru și galben, ceea ce le conferea un aspect de sălbatici. Aveau pumnale de luptă, iar ochii le sclipeau din cauza luminilor din perimetru. Era o noapte fierbinte, însă părea mult mai cald în apropierea lor, de parcă sminteala ar fi avut vreo valoare calorică.

— Asta-i deloc treaba ta, Curt, zise cel mai înalt dintre cei doi; în pofida gramaticii sale oribile, avea o voce moale

și bine modulată și cred că am depistat o urmă de amuzament în ea.

L-am scrutat cu privirea, însă nu l-am putut recunoaște pe sub vopsea. Le-am spus din nou să-l lase jos pe Moon.

— Îmi pare rău, spuse cel înalt, omu’ tre’ să plătească pentru crimele lui.

— N-a făcut nimic, am zis. Știți al naibii de bine că Randall doar a dezertat.

Păluga chicoti, iar celălalt spuse:

— Acu’, n-avem cum să știm ceva d’asta. Moon gemu și încercă să-și ridice capul, apoi căzu la loc.

— Indiferent ce-a făcut sau n-a făcut, rosti cel înalt, tipu’ merită ce i s-a pregătit.

— Mda, făcu amicul său. Iară dacă n-o facem noi, o fac alții.

Știam că are dreptate, iar ideea de a ucide doi oameni pentru a-l salva pe un al treilea, care era terminat în orice caz, pur și simplu nu se potrivea. Cu toate că simțul datoriei era foarte slab la mine în ceea ce-l privea pe Moon, nu dispăruse chiar cu totul.

— Dați-i drumul, am zis.

Lunganul rânji, iar celălalt clătină din cap, de parcă ar fi fost dezamăgit de încăpățânarea mea. Păreau să nu le pese deloc de pistol, aveau o încredere de sine cu totul irațională.

— Fii rezonabil, Curt, spuse cel înalt. Nu ajungi nicăieri așa.

Nu-mi venea să cred cât era de nepăsător.

— Vedeți asta? am rostit, agitându-mi pistolul. E un pistol, știți asta? O să vă împușc cu el, futu-i mama mă-sii, dacă nu-i dați drumul.

Moon mai scoase un geamăt, iar lunganul îl pocni tare, în ceafă, cu mânerul pumnalului.

— Hei! am făcut eu, ațintindu-mi pistolul spre pieptul lui.

— Uite ce-i, Curt, începu el.

— Cine dracu’ sunteți?

M-am apropiat, însă tot n-am reușit să-l identific.

— Nu vă cunosc.

— Randall ne-a povestit de tine, Curt. E un amic de-al nostru, bătrânu’ Randall. Noi suntem din Delta Sly Honey.

L-am crezut doar în prima fracțiune de secundă. Gura mi s-a uscat ca iasca, iar mâna a început să-mi tremure. Mai apoi, am încercat un hohot de râs.

— Sigur că da! Na, acum lăsați-i curu’ la pământ.

— Tu chiar vrei asta, ei?

— La naiba că da! am răspuns. Acum!

— Bine, zise el. Ai câștigat.

Și, cu o mișcare fluidă, îi tăie gâtul lui Moon.

Ochii lui Moon se căscară pe când pumnalul îi tăia țesuturile și asta – nu sângele care se scurgea în praf – a fost ceea ce m-a paralizat: ochii bulbucați, în care întâi apăru o conștientizare oribilă, apoi se disipă. Îl lăsară să cadă cu fața în jos. Picioarele i se mișcau spasmodic, mâna dreaptă îi tresări. M-am holbat îndelung la el, ca trăsnit, la sângele care băltea pe sub capul său, iar când mi-am ridicat privirile, am descoperit că băieții se îndepărtau în fugă, gata să dea ocol dealului. Nu m-am putut aduna ca să trag. În gândurile mele s-a amestecat concluzia că a-i ucide nu servea la nimic, cu teama că gloanțele n-ar fi avut niciun efect. M-am uitat la dreapta și la stânga, în urmă, asigurându-mă că nu era nimeni, și am rupt-o la goană în sus, pe deal, spre coliba mea.

Sub patul meu pliant se afla o sticlă de whisky din terci de cereale. Am tras-o afară și am băut de câteva ori, ca să mă calmez; însă liniștea era departe de mine. Am aprins o lampă pe baterii și m-am așezat cu picioarele încrucișate, ascultând sforăiturile camaradului meu de cazarmă. Pe ranița mea zăcea o scrisoare neterminată pentru ai mei, numai că o începusem cu aproape două săptămâni în urmă; acum mă îndoiam că aș mai putea-o termina vreodată. Ce le-aș putea spune alor mei? Că am fost mai mult sau mai puțin de acord cu o execuție? Că-mi pierdeam mințile astea afurisite? De obicei, le spuneam că totul este bine, însă, după scena aceea la care tocmai asistasem, simțeam că trecusem pentru totdeauna dincolo

de astfel de născociri fericite. Am stins lampa și am rămas în întuneric, cu sticla odihnindu-se pe pieptul meu. Am băut a treia oară, a patra și, încet-încet, am pierdut atât șirul înghițiturilor, cât și luciditatea.

Puteam să-mi iau o săptămână de odihnă și am profitat imediat de ea, sperând că destrăbălarea mă va liniști. Cu toate astea, mare parte din acea săptămână am petrecut-o încercând să justific neintervenția mea în termeni de inevitabil și supranatural, eșuând complet. Vedeți, acum, ca și atunci, dacă aș fi îmboldit să-mi exprim opinia, v-aș spune că tot ce s-a întâmplat la Noc Linh a fost consecința tristă a unei glume proaste, a unui război transformat într-un exercițiu demonic. Totul era explicabil prin această formulă. Și totuși este plauzibil ca supranaturalul să se fi implicat, că – așa cum sugerase Randall – ceva vrăji se strecuraseră în lume. În Vietnam, cu toate ororile și ciudățeniile lui, era dificil să faci distincția între magic și banal, și era posibil ca mii de evenimente supranaturale să se fi desfășurat astfel pe neobservate, ascunse de intensitatea morții și a fricii, devenind amintiri înșelătoare, care, ani mai târziu, îți pot trece prin minte în timp ce speli vasele ori îți plimbi câinele pe-afară, și te fac să te oprești o clipă, un sentiment straniu, dispărut însă aproape instantaneu, tocat de pietrele de moară ale banalului. Însă sunt sigur că aprecierea mea se datorează faptului că aș vrea să fi fost implicată o oarece vrajă, orice ar putea să-mi mai ușureze vinovăția, să arunce o lumină mai puțin acuzatoare asupra perversității și firii vicioase ale fraților mei de arme.

Întorcându-mă la Noc Linh, am aflat că și Randall se întorsese. Susținea că suferă de amnezie și nu recunoștea că ar fi făcut transmisiunea care declanșase uciderea lui Moon. Psihiatrii au decis că încerca să obțină încadrarea la Paragraful Opt[8] și au ordonat să fie trimis înapoi să se

[8] Lăsarea la vatră pentru incapacitate fizică sau mentală, așa cum este stipulat în Regulamentul Armatei SUA, cu începere din 1922 (n. tr.).

ocupe de cadavre; acum, la fel ca înainte, Randall putea fi văzut trebăluind pe sub acoperișul de tablă al adăpostului, transferând conținutul sacilor mortuari în sicriele de aluminiu. La suprafață, părea că nu se schimbase aproape nimic, însă Randall devenise un paria. Era insultat, se vorbea pe la spate despre el și era respins peste tot. Ori de câte ori se apropia, oamenii-și îndreptau spatele și discuțiile încetau. Dacă l-ar fi lichidat chiar el pe Moon, ar fi fost aclamat; însă faptul că se folosise de influența sa pentru ca treaba murdară să fie făcută de altcineva nu corespundea cu ideea unei răzbunări onorabile. Deși am încercat să mă abțin, nu puteam să nu simt chiar eu ostilitate față de el. Era ciudat. Mă apropiam de el cu cele mai bune intenții, însă când ajungeam acolo, perișorii de pe ceafă mi se ridicau deja și pășeam într-o tăcere ostilă, de parcă ar fi eliminat un compus chimic care mi-ar fi stârnit disprețul. Însă m-am apropiat de el suficient de mult încât să-mi dau seama că genialitatea dementă dispăruse din ochii săi; aveam sentimentul că întreaga lui genialitate se dusese, că talentul care-i permisese să facă transmisiunile radio secase și el.

Într-o dimineață, pe când treceam pe lângă magazin, ale cărui suprafețe strălucitoare reflectau strălucirea albă, explozivă a soarelui, am observat o mulțime de oameni înghesuindu-se la ușa din față, încercând, după cât se părea, să vadă ceva din interior. Mi-am făcut loc printre ei și l-am descoperit pe unul dintre angajații de la cantină – un băiat sfrijit, cu părul negru și o figură rapace – ocupat cu stâlcirea în bătaie, până la sânge, a lui Randall. L-am tras de acolo, aruncându-l pe o masă, și-am îngenuncheat lângă Randall, care se prăbușise la podea. Pomeții-i erau umflați și învinețiți; din nas îi curgea sânge și-i picura și din gură. Privirile ni se întâlniră, dar n-am simțit nimic din partea lui: părea că se înăbușise, nu mai avea vână în el, ca și cum ar fi fost puternic sedat.

— Au ieșit să mă înhațe, Curt, bolborosi el. Dintr-odată, întreaga mea simpatie pentru el revenise.

— E-n ordine, frate, i-am spus. Mai devreme sau mai

târziu, tot va trece.

I-am întins batista mea și și-a tamponat, fără succes, scurgerea de sânge de la nas. Privindu-l, mi-am amintit de categorisirea de către Moon a motivelor mele pentru a mă împrieteni cu el, și-am înțeles acum că acestea aveau mai puțin legătură cu statutul nostru social relativ, cât cu convingerea mea că putea fi salvat, că – după luni de zile de așteptare neajutorată, în vreme ce aceia care nu puteau fi salvați mărșăluiau spre soarta lor – credeam că aș fi putut face ceva bine. Acest lucru pare un altruism vecin cu naivitatea, și poate și era, poate că pucioasa opresiunii exercitate de război, provenită din vechile liturghii auzite și neglijate, îmi provocase un reflex creștinesc eșuat; însă necesitatea era puternică în mine, fără nicio îndoială, și mi-am dat seama că mă fixasem asupra ei ca pe o precondiție pentru propria mea salvare. Randall îmi înapoie batista.

— N-are să treacă, spuse el. Nu cu tipii ăștia.

L-am apucat de cot și l-am ridicat în picioare.

— Ce tipi?

Aruncă o privire în jur, de parcă s-ar fi temut să nu tragă cineva cu urechea.

— Delta Sly Honey.

— Pentru Dumnezeu, Randall! Haide!

Am încercat să-l dirijez spre ușă, însă se smulse din încleștarea mea.

— Vor să mă prindă! Zic că am trecut la ei și că s-au ocupat de Moon pentru mine… iar apoi am fugit de la ei.

Mă strânse de braț.

— Dar nu-mi pot aminti, Curt! Chiar nu-mi amintesc nimic!

Primul meu impuls a fost să-i spun s-o lase baltă cu amnezia lui, apoi m-am gândit la bărbații cu fața pictată care-l făcuseră pe Moon: dacă-l vânau pe Randall, atunci avea necazuri cu carul.

— Hai să te doftoricim, i-am spus. Vorbim mai târziu despre asta.

Se uită spre mine, inert și neînțelegând nimic.

— Ai să mă ajuți? întrebă el pe un ton neîncrezător. Mă îndoiam că-l putea ajuta cineva acum și poate, m-am gândit, asta făcea și ea parte din motivația mea: dorința de a cunoaște păcatul binevoitor al eșecului bunelor intenții.

— Bineînțeles, am răspuns. Găsim noi ceva.

Am luat-o spre ușă, însă, dând cu ochii de lumea adunată acolo, Randall se înfurie.

— Ce vreți cu mine? strigă el, dând, neconvingător, din mâna stângă, de parcă ar fi încercat să-i facă să dispară. Ce puii mei vreți de la mine?

Se uitau la el cu priviri de gheață, iar acele priviri erau ca niște răspunsuri rele. Își lăsă capul în jos și rămase tot așa până la infirmerie.

În noaptea aceea, m-am pregătit să-i fac o vizită lui Randall, intenționând să-l sfătuiesc să mărturisească, o tactică pe care o vedeam drept singura sa șansă de supraviețuire. Plănuisem să mă duc pe la el la începutul serii, însă am fost chemat înapoi să fac de gardă și n-am primit liber decât mult după miezul nopții. În bază era liniște și totul părea părăsit. Numai câteva lumini se ițeau pe pantele întunecate, iar dacă n-ar fi fost căldura și duhoarea, ar fi fost ușor de crezut că dealul, cu peșterile sale iluminate, era un loc pentru distracții lejere, locuit de spiriduși, nu de bărbați înspăimântați. Luna era aproape plină, iar sub ea, magazinul strălucea ca o imensă cutie argintie. Cu toate că se închisese cu o oră înainte, ferestrele erau luminate și – cu instinctul meu de polițist militar intrat în acțiune – am aruncat o ocheadă înăuntru. Randall era cu spatele la bar, ținând un cuțit la gâtul angajatului cu față parșivă care-l bătuse, iar cinci oameni, în șorturi de camuflaj, cu fețele pictate ca niște sălbatici, se apropiau de el în cercuri largi, printre mese. Mi-am scos pistolul, am ocolit pentru a ajunge la intrarea din față și – pentru a-mi face apariția într-o manieră de șoc – am deschis ușa, trântind-o la perete.

Cei cinci și-au întors capul spre mine, însă nu păreau deloc tulburați.

— Cum mai merge, Curt? zise unul, iar după glasul său moale mi-am dat seama că era lunganul care-i tăiase gâtul lui Moon.

— Spune-le să mă lase-n pace! țipă Randall. Mi-am fixat privirile asupra lunganului și, pe un ton amenințător, de pistolar, le-am zis:

— N-am chef să mă iau de voi în noaptea asta. Dispăreți acum, altfel vă curăț pe toți.

— Nu-mi poți face nimic, Curt, glăsui el.

— Scutește-mă de rahaturile astea cu fantomele! Freacă-te de mine și-ai să ajungi în Delta Sly Honey pe bune.

— Chiar dac-ai avea dreptate cu mine, Curt, tot nu mi-ar fi frică de moarte. Am murit prin părțile importante cam la jumătatea misiunii mele.

O vânzoleală la bar și-am văzut că Randall îl trântise pe angajat la podea. Își încolăcise picioarele pe mijlocul lui, în foarfece, și-i trăsese capul pe spate, de păr, pentru a-i expune gâtul.

— Lăsați-mă în pace! făcu el.

Toate vinișoarele de pe fața lui pulsau.

— Dă-i drumul, Randall, zise lunganul. Nu suntem aici după sânge nevinovat. Nu vrem decât să faci o mică plimbare cu noi… să trecem înapoi.

— Ieșiți imediat! i-am spus.

— Te bagi într-o chestie adânc de tot, omule, zise el.

— N-o frec, băi! Am să *trag.*

— Uite ce-i, Curt, vorbi el. Să presupunem c-am fi doar niște răcani d'ăia normali. Ne împuști pe toți? Iar dac-o faci, nu te gândești că s-ar putea s-avem și noi pretenari cărora le-ar cădea greu asta? Or'șcum ai întoarce-o, îți rezervi singur un loc într-o cutie argintie ș-un zbor spre casă.

Făcu un pas spre mine și-am spus:

— Ai grijă, omule!

Mai făcu un pas, iar masca lui diavolească se crăpă într-un rânjet sălbatic. Îmi simțeam inima fierbinte și împietrită în piept, încremenită, și m-am gândit: E o fantomă, carnea lui e din fum, culorile sunt doar în mintea mea.

— Dă-te înapoi! l-am avertizat.
— Ai să mă ucizi?
Rânji din nou.
— Hai, dă-i drumu'.
Se întinse doar cu o idee mai mult și-am apăsat pe trăgaci.
Pistolul se blocă.
Când mă gândesc acum cât de mult m-a uluit asta, mă întreb cât am putut fi de imbecil.
Pistolul se bloca frecvent. Arma aia nu era decât un căcat, însă atunci, defectarea ei păruse o coincidență magică, o negare a legilor șansei. Iar surpriza a fost cu atât mai mare din cauza reacției celorlalți: nu făcură niciun pas spre Randall, de parcă nu li se oferise o ocazie tocmai atunci, n-ar fi trecut nicio primejdie. Totuși lunganul mi s-a părut cumva zguduit.
Randall scoase un soi de miorlăit, iar acel sunet mi-a revigorat competența. M-am strecurat printre mese și-am luat poziție lângă el.
— Lasă-mă să-i iau cuțitul, am rostit. N-are niciun rost să moară amândoi.
Lunganul inspiră adânc, de parcă ar fi vrut să se așeze mai bine.
— Crezi că poți face asta, Curt?
— Poate. Dacă voi, tipilor, așteptați afară, nu va mai fi atât de speriat și atunci pot să-l iau.
Se holbară la mine, indescifrabili.
— Dați-mi o șansă.
— Nu vrem sânge nevinovat.
Tonul găliganului era ferm.
— Dar…
— Numa' două minute, am zis. Asta-i tot ce vreau. Aproape că-l puteam auzi pe lungan cum gândește.
— Bine, spuse el în cele din urmă. Da' să nu-ți treacă prin cap să faci vreo viclenie, Curt.
Apoi i se adresă lui Randall:
— Așteptăm, Randall J.
Imediat ce au ieșit pe ușă, am îngenuncheat lângă

Randall. Saliva acoperea buzele angajatului, iar când Randall își mișcă puțin cuțitul, își dădu ochii peste cap.

— Dă-mi pace, făcu Randall.

Parcă ar fi vorbit cu aerul, cu pereții, cu lumea.

— Las-o baltă, i-am zis. El clipi doar.

— Dă-i drumul, și-am să te ajut, am glăsuit. Dar, dacă-l tai, ești pe cont propriu. Așa vrei să se întâmple.

— Hmmmm.

— Păi, atunci, lasă-l să plece.

— Nu pot, spuse el, cu o intonație ciudată în glas. Sunt înțepenit tot. Dacă mă mișc, îl tai.

Transpirația-i curgea în ochi și mai clipi de câteva ori.

— Ce-ar fi să-l iau eu de la tine? Dacă stai cu adevărat nemișcat, dacă mă lași să ți-l iau din mână, poate că merge așa.

— Nu știu… s-ar putea nasoli tot.

Captivul scoase un oftat prelung și tremurat și-și strânse pleoapele.

— O să fii bine, i-am spus lui Randall. Stai doar cu ochii pe mine, și totul va fi bine.

Am întins mâna. Angajatul tremura, Randall tremura, iar când am atins lama, vibra atât de tare încât părea vie, de parcă întreaga energie din încăpere se concentrase în ea. Am încercat să trag cuțitul de la gâtul băiatului, însă nu se urni.

— Tre’ să mai slăbești strânsoarea, Randall, am rostit. Am încercat din nou, prinzând lama între arătător și degetul mare și am reușit să-l clintesc un centimetru-doi, de la linia însângerată pe care o trasase. Degetele mi-au transpirat, metalul a alunecat, iar lama se simțea ca și cum ar fi fost conectată la un resort, putând în orice secundă să sară înapoi și să taie adânc.

— Îmi alunecă degetele, am spus, iar angajatul scânci.

— Nu-i greșeala mea dacă-i așa, făcu Randall sfios, de parcă ar fi încercat marea cu degetul, potențialul vinovăției și inocenței sale, și mi-am dat seama că mi-o cocea la fel cum o făcuse și cu ucigașii lui Moon. Comparativ cu asta, acum totul părea o încercare

copilărească, însă știam că în mintea lui era la fel.

— Pe naiba că nu-i! am izbucnit. Nu face asta, omule!

— Nu-i greșeala mea, insistă el.

— Randall!

Îi puteam simți intenția în tremuratul lamei. Cu mâna liberă, l-am apucat pe băiat de partea de sus a brațului, iar când cuțitul alunecă, l-am smucit într-o parte. Lama îl tăie la falcă, iar el țipă; însă rana nu era mortală.

Am smuls cuțitul din mâna lui Randall, vrând să-l ucid chiar eu, însă investisem prea mult în salvarea lui. L-am ridicat în picioare, apoi l-am aruncat spre fereastră; am spart geamul cu un scaun și l-am împins afară. Apoi am sărit după el. Când am aterizat cu picioarele pe pământ, i-am văzut pe tipii pictați apropiindu-se, venind din fața magazinului și – încă trăgându-l pe Randall după mine – am fugit după colțul clădirii și în sus, pe deal, strigând după ajutor. Luminile pâlpâiră și capetele se ițiră de după limbile corturilor. Dar când dădură cu ochii de Randall, oamenii se retraseră înăuntru.

Mi-era frică, însă neajutorarea abjectă a lui Randall – își rostogolea ochii la fel ca un vițel înspăimântat, iar mâinile sale se agățau de mine după ajutor – mă făcu să-mi revin. Băieții pictați păreau să fie peste tot. Se materializau din spatele corturilor, ieșind din gurile căscate ale buncărelor, rânjind demențial și agitând cuțitele ca niște nebuni, trimițându-ne imediat în altă direcție, înainte și înapoi pe cuprinsul dealului. Din când în când, mi s-a părut că ne-au prins, iar de câteva ori am trecut la un fir de păr de lovitura vreunei lame încărcate parcă la vârf cu energia argintului sclipitor. Începeam să obosesc, împiedicându-mă, icnind, și eram sigur că nu mai rezistam prea mult. Însă am continuat să le scăpăm, iar eu am început să simt că nu se grăbeau deloc să termine vânătoarea; urmărirea lor avea mai puțin un aer frenetic, cât unul de hărțuire rituală și, în cele din urmă, pe când ne clătinam spre intrarea în buncărul operațional și spre – credeam eu – siguranță, mi-am dat seama că ne mânaseră ei într-acolo. L-am împins pe Randall înăuntru și-am privit înapoi, de

după sacii de nisip de la intrare. Cei cinci bărbați au rămas neclintiți un moment, la vreo cincisprezece metri distanță, apoi s-au topit în beznă.

Am explicat polițistului militar de gardă în buncăr ce se întâmplase – un tip zdravăn, pe nume Cousins – și, cu toate că nu avea niciun fel de simpatie pentru Randall, era genul de băiat săritor și ne-a dat permisiunea să așteptăm înăuntru întreaga noapte. Randall s-a așezat cu spatele pe un perete, lăsându-și capul pe genunchi, o imagine a disperării. Dar credeam că supraviețuirea sa era de-acum asigurată. Având mărturia angajatului, m-am gândit că psihiatrii n-ar mai avea de ales decât să-l trimită altundeva pentru consultație și posibilă instituționalizare. Mă simțeam bine, împlinit, și-am petrecut noaptea fumând țigară de la țigară, trăncănind cu Cousins.

Apoi, spre zorii zilei, o voce s-a auzit din radio. Era puternic distorsionată, însă suna foarte asemănător cu a lui Randall:

— Randall J., spuse, aici e Delta Sly Honey. Mă auzi? Terminat.

Randall privi în sus, ascultând trosniturile și fâșâitul electrostatic.

— Știu că ești acolo, Randall J., continuă glasul. Te pot vedea limpede, stând cu umbra barelor în suflet și cu sânge pe mâini. Nu-i un sânge prea ales, asta-i adevărat, dar te pătează de numa'. Vino înapoi la mine, Randall J. Avem de vorbit, tu și cu mine.

Randall își lăsă capul să cadă; trase o linie în praf, cu degetul.

— Care-i rostul să continui asta, Randall? zise vocea. Ai lăsat aici ce-i mai bun din tine, partea sufletească, și nu poți să mai reziști multă vreme fără ea. A venit cu adevărat timpul să faci acea mică plimbare, omule. Timpul să te speli de tot ce-ai făcut și să treci la ce trebuie să fie. Te așteptăm puțin mai la nord de bază, Randall J. Să nu ne faci să venim după tine.

Am vrut să-i spun ceva lui Randall, să sparg vraja

nefericită pe care vocea părea s-o arunce asupra lui, însă am descoperit că nu mai aveam nimic să-i dau, că-mi consumasem rezervele de altruism și că întreaga afacere mă obosise deja… după cum trebuie că îl obosise și pe el.

— N-ai de ce să te temi aicea, continuă glasul. Numai vântul și șoaptele cenușii ale fantomei unui Charlie[9] și calea afară din lume. Te așteaptă o companie bună, Randall J. Avem unu' aici care era poet și-are să-ți spună povești despre Sălbaticul Rege din Nord și Femeia de Cristal. Mai e un alt tip care trăia prin Indonezia și-i plin de istorisiri cu privitul tigrilor care ieșeau pe autostradă să se cace și orașe pline de bărbați îmbrăcați femeiește și despre insule unde încă mai sunt balauri. Mai apoi e un flăcău de prin Opelika, iar ăsta pretinde că-i cunoaște pe unii dintre-ai tăi de p-acolo, iar când vorbește, poți vedea luna aia bătrână, de băiat de fermă, înălțându-se mare și galbenă pe deasupra hambarelor, strălucin' în fundal, așa că totu' pare din cărbune șlefuit și mai poți să auzi o muzică nebună de tot ieșind din Dixieland Café sau să miroși toropeala parfumată ce iese dintre sânii fetelor tinere. Nu ne mai obliga să te așteptăm mult, Randall J. Avem treabă de făcut. Poa' nu-i mult, doar s-o tăiem de pe cărare și să mergem ață și să fim cu ochii-n patru după demoni… dar să fiu al naibii dacă nu bate asta aranjarea morților, nu?

O pauză lungă.

— Vii spre noi și faci plimbarea, Randall J. O să-ți spunem bun venit, îți promit asta. Aici e Delta Sly Honey. Terminat și încheiat emisia.

Randall se ridică în picioare și făcu vreo câțiva pași nesiguri spre gura buncărului. I-am tăiat calea, iar el spuse:

— Lasă-mă să plec, Curt.

— Uită-te la mine, Randall, am rostit. S-ar putea să te trimită acasă, dacă ai răbdare.

— Acasă.

---

[9] Apelativ peiorativ dat luptătorilor din Viet Cong de către militarii americani (n. tr.).

Acest concept păru să-l amuze, de parcă ar fi avut vreo legătură cu realitatea îndoielnică a raiului și iadului.

— Lasă-mă să plec.

Apoi am crezut că-i pot vedea în ochi toate porțiunile sfărâmate, o mișcare nearticulată de lumini și bezne, iar când am vorbit, am simțit că dădeam glas unui vast consens, unul la care ajunsesem fără niciun vot sau discurs cât de cât rezonabil.

— Dacă te las să pleci, am zis, să faci bine să nu te mai întorci de astă dată.

Se holbă la mine, trăsăturile i se surpară, și dădu din cap.

Afară nu era aproape nimeni și totuși aveam impresia că toată lumea ne privea când am luat-o amândoi în jos, pe deal; sub cerul acoperit, în bază stăruia o atmosferă tensionată, mută, așa cum trebuie să fi fost zorii care soseau sub ghilotină. Santinelele de la poarta principală îl lăsară pe Randall să treacă fără nicio întrebare. Făcu vreo câțiva pași de-a lungul drumului, apoi se întoarse, cu fața palidă ca o stea în lumina crepusculară, și m-am întrebat dacă se gândea că-l dăm noi afară sau dacă se gândea că era chemat într-o lume mai bună. În adâncul sufletului meu știam exact care era situația. În cele din urmă, își reluă mersul, devenind, repede, o umbră, apoi doar urma unei umbre, apoi dispăru.

Urcând din nou dealul, am încercat să-mi pun gândurile în ordine, să stabilesc ce sentimente aveam, și-ar putea fi o mărturie despre cât de smintit eram, cât de smintiți eram cu toții, pentru că am simțit mai puțin regret pentru un om pierdut, cât satisfacție știind că fusese făcută un soi de dreptate pervertită, că lumea războiului – descentrată de către acțiunea aceasta nemilitară și de faptul că ne concentraserăm asupra ei – se putea acum întoarce la rotațiile ei corecte.

În acea seară, la popotă, a fost friptură de pui în meniu și înghețată de vanilie, iar după masă, un film despre un război mult mai rezonabil, plin de nemți ticăloși, care vorbeau cu accentul lui Dracula, și răcani eroici, care nu

se alegeau decât cu răni superficiale. Când s-a terminat, m-am dus înapoi la bârlogul meu și-am stat la o țigară în fața lui. Pe cerul dinspre nord se vedea o lucire portocalie, una acompaniată de bubuitul tunurilor. Era, după cum mi-am dat seama, tocmai vremea când Randall își începea obișnuitele lui transmisiuni. Și altcineva trebuie că-și dăduse seama de asta pentru că în acel moment stația de amplificare a fost pornită. Aproape că m-am așteptat să-l aud pe Randall dând vești despre Delta Sly Honey, însă nu se auzea decât sarcina electrostatică, răsunând ca un foc enorm care trosnea. Ascultându-l, m-am simțit dezorientat, total vulnerabil, ca și cum o prezență uriașă, întunecată era pe cale să mă înghită cu totul. Apoi s-a auzit o voce. Nu era a lui Randall, însă avea un accent țărănesc asemănător și, cu toate că nu prea avea fluență în cuvinte, acestea aminteau de vechile lui diatribe, împrumutând o înțelegere de la țară vastității cosmosului, ciudățeniei războiului. Nu aveam nicio idee dacă era sau nu glasul care-l convocase pe Randall să-și facă plimbarea, pentru că nu mai imita nimic; totuși cred că i-am recunoscut moliciunea tonurilor rotunjite. Însă nimic din toate astea nu mai conta. Eram atât de recunoscător, atât de ușurat de acest sfârșit al tăcerii, încât m-am dus în adăpostul meu și – înarmat cu minciuni – m-am așezat să termin scrisoarea către ai mei, lăsată baltă.

ÎN DRUM SPRE GLORY

Tracy și cu mine am urcat la White Eagle, care este penultima stație înainte ca trenul să intre în Peticul Rău. Cumpărasem bilete până la Glory, unde aveam câțiva prieteni care aveau încă destulă încredere în mine – sau, cel puțin, așa speram – încât să-mi faciliteze un împrumut. O dădusem în bară rău de tot prin White Eagle, falimentându-mi afacerile și patinând pe o gheață extrem de subțire, la limita dintre faliment la lumina zilei și fraudă. Și mai știusem că Tracy era gata să facă o mutare, că era sătulă până peste cap de viața noastră. Cred că de-aia riscasem eu să mergem la Glory. Perspectiva pierderii singurului sprijin îi dusese pe mulți la disperare. Minunăția era, mi-am dat eu seama, că Tracy trebuie să se fi simțit la fel de disperată în privința propriilor perspective, altfel nu mi s-ar fi alăturat. Și nu puteam decide dacă asta era bine sau rău, că eram, unul pentru altul, singura speranță.

Cumva, am reușit să ne convingem că deplasarea era o ocazie de aur, însă la vederea fețelor crispate ale celorlalți pasageri, ne-am reamintit ce demers disperat era de fapt. Însă niciunul dintre noi nu voia să se vadă că simțeam asta, așa că zâmbeam și ne țineam de mâini, și ne prefăceam că suntem plini de curaj și de hotărâre. La început, a fost ușor să facem asta. Soarele atârna sus pe cer, într-o crestătură dintre doi munți, poleind zăpada și smulgând pinilor umbre vineții, transformând agonia zilei într-o frumusețe rară, și, din moment ce era suficient timp până ajungeam la Patch, înainte să înceapă schimbările, ne-am putut destinde puțin și admira peisajul.

Venind în urma conductorului, care aduna biletele, era Roy Cole, o instituție pe șine. Avea aproape cincizeci de ani, era scofâlcit, avea părul cărunt și un chip zbârcit și bronzat, a cărei expresie aspră era accentuată de cuta unei cicatrici întinse de la colțul gurii, pe toată lungimea bărbiei. Purta blugi și o cămașă neagră, largă, iar în mâini

i se odihnea o pușcă cu filigran argintiu imprimat pe pat. Ne scrută pe toți cu o privire dură, de parcă ar fi căutat dovada vinovăției noastre. Ceea ce era mai mult sau mai puțin valabil. Trenul se punea în mișcare numai atunci când Cole considera că se întruneau condițiile, iar din moment ce știa mai bine ca oricine ce fel de schimbări se puteau întâmpla și ce fel de semne să caute, nimeni nu protesta față de verificările lui. Dacă urma să te schimbi, singura ta șansă de supraviețuire era Cole, care te putea proteja. Însă când își aținti ochii negri asupra mea, cu pupile sale la fel de ciudat configurate ca piesele de șah, am simțit că scheletul meu era pe cale să-mi sară din carne și s-o ia la goană spre ușa de la capătul vagonului. Am vrut să întreb dacă voi suferi sau nu o schimbare, însă înainte să-mi fi adunat curajul de a o face, se dusese mai departe, examinându-l pe alt pasager.

În prima oră, călătoria a fost lipsită de evenimente. Apusul soarelui era o risipă de portocaliu închis pe deasupra piscurilor vestice, cu nuanțe de purpuriu și o spuzeală de stele ceva mai sus; cristalele de zăpadă din aer scăpărau și se învolburau ca niște roiuri de pietre prețioase vii, iar strălucirea lor se reflecta în revărsarea de păr negru al lui Tracy, dând încă o nuanță în plus frumuseții chipului ei, cu totul deosebită chiar și în lumina obișnuită, cu osatura ei fină și ochii triști, ca o față de înger tulburat. Și pe măsură ce străbăteam câmpia, am simțit că lăsasem în urmă vremurile grele și că trăiam numai datorită lucrurilor bune care se întâmplaseră. Am discutat ceva timp despre planurile noastre, dar mai mult ne-am reamintit de timpul petrecut la White Eagle. Din felul în care râdeam și ne tot îmbrățișam, ai fi putut deduce că eram proaspăt căsătoriți, și nu doi ratați care fugeau de soartă.

— ’ți-amintești de Gordon? am întrebat-o pe Tracy la un moment dat. Băiatu’ ăla care călărea o iapă roaibă… tu spuneai că arată mereu de parcă întotdeauna îi tună și-i fulgeră? Ei bine, ‘nainte să fim noi împreună, în oraș a apărut un cort de spectacol.

— Spectacolul Medical al Doctorului Teague, zise Tracy, iar eu am răspuns:

— Da, da, cred că ăsta-i era numele. Oricum, am continuat, aveau maimuțele alea. Cimpanzei. Umbla vorba că proprietarul circului era gata să plătească cincizeci de dolari oricui ar fi reușit s-o înfrângă pe vreuna dintre ele. Ei bine, bătrânu' Gordon se considera un luptător al naibii. Nu numai că era convins că era bun la asta, dar mai considera și că era o acțiune nobilă. Odată, 'mi-amintesc că eram beți, iar el își ia o față și-mi zice: „Ed", face el, „știi, lupta nu-i doar o trântă prin praf ca să-ți dea borșu'. Ie a mai pură formă a espresiei fizice din câte există".

Tracy chicoti.

— Așa că atunci când Gordon a auzit de maimuțe, despre cum puteau ele bate pe oricine, a fost primul la rând ca să le încerce. Simțea că poartă asupră-i mândria întregii omeniri față de regnul animal.

Am chicotit.

— Și să nu-ți mai spun, a fost jalnic. Au luptat într-un mic țarc, cu praf pe jos, iar Gordon sălta în sus și-n jos pe călcâie, dând croșee de stânga prin aer, iar maimuța numa' ce se chircise în praf, holbându-se la Gordon de parcă n-ar mai fi văzut niciodată așa un dobitoc. În cele din urmă, Gordon e tot mai frustrat, pen'că maimuța nu face nimic, așa că face el un pas și lansează un croșeu de dreapta – pe care i-l arătasem eu – ațintit asupra capului maimuței. Atât i-a trebuit maimuțoiului, pen'că în clipa următoare a tăbărât asupra lu' Gordon. Vreau să spun că toate s-au petrecut atât de al naibii de repede, încât a fost ca o ceață. Într-o secundă, maimuța dă din mâini ca o morișcă și lovește pieptul lui Gordon, iar o clipă mai târziu, Gordon e căzut pe burtă, în timp ce maimuța-i joacă tontoroiu' pe spate și-i smulge părul cu pumnul.

— Oh, Doamne, făcu Tracy, râzând atât de tare încât a apucat-o tusea.

— Însă Gordon nu putea accepta asta, am continuat. După ce l-am peticit și-a dat pe gât vreo câteva pahare, a-nceput să vorbească despre cât e de nedrept ca un om să

trebuiască să lupte cu un animal, fără a exista vreun handicap impus acestuia. Structura osoasă a unei ființe umane, spunea el, nu era atât de solidă ca a unei maimuțe, iar dacă ar fi avut o oarece protecție, n-ar mai fi fost nicio problemă, ar fi tăbăcit curu' maimuțoiului, pentru că maniera sa de luptă era științific superioară. Așa că, în ziua următoare, se duce să discute cu Ben Krantz și-l pune să-i meșterească un fel de cască din lemn și piele, cu gratii în dreptul feței și căptușeală pe dinăuntru. Apoi se arată din nou la cort și cere o altă trosneală cu maimuța.

Am clătinat din cap, nevenindu-mi să cred.

— Au început la fel, cu Gordon sărind în sus și-n jos, în vreme ce maimuța stătea ghemuită și îl privea cu aerul că-i spunea cât e de tâmpit. Apoi, 'nainte ca Gordon să se gândească măcar s-o altoiască, maimuța sare în sus și-i smulge casca de pe cap și începe să-l trosnească cu ea. A spart-o în bucăți de țeasta lui Gordon și l-a caftit mai tare ca-nainte.

Ne-am prăbușit unul în altul, râzând. Nu cred că povestea era prea amuzantă, însă aveam nevoie de o porție de râs, așa că am stors tot ce-am putut din acel moment. Mă bucuram că Tracy reușea să se descurce pentru că, și în cele mai favorabile circumstanțe, nu era o femeie prea fericită. Fusese violată de tatăl ei la vârsta când tocmai terminase cu codițele prin păr, iar asta o împinsese într-un șir de relații dezastruoase. Îmi spusese, de mai multe ori, că eram primul bărbat din viața ei care nu o bătea, iar eu credeam că sentimentele ei pentru mine erau mai puțin de natură afectivă cât de ușurare. Ajunsese să depindă de bărbați într-un fel destul de nesănătos, să se folosească de controlul exercitat de ei ca de o scuză pentru a nu încerca să evolueze. Presupun că își închipuia că era mai ușor să-l lase pe bărbat s-o țină sub călcâi decât să se confrunte cu ceea ce devenea. Sau poate că doar bărbații erau de vină pentru că se simțea așa. Deși îmi plăcea să mă consider ca fiind cu o clasă deasupra ei, știam că nu eram decât ultimul din șirul lung de stăpâni, că folosințele pe care i le atribuiam – sub masca iubirii – erau mai crude, prin

înșelătorie, decât vânătăile și că, pe termen lung, asta-i va crea mai multă suferință. Totuși, știind astea, nu mă convinsesem să-i dau drumul; continuam să-mi spun că, dacă aș fi lăsat-o, ar fi găsit ea pe altcineva s-o nenorocească. Și, desigur, îmi plăcea s-o domin. Deși aveam și momentele mele caritabile, în sufletul meu eram un egoist, un mânuitor al puterii, dar problema era că nu aveam niciun fel de putere de exercitat, decât în ceea ce o privea pe Tracy. Cred că motivul cel mai convingător pentru care mă agățam de ea era frica. Eram expert în a nega această concluzie, însă trebuia să mă opintesc pentru asta. Iar cea mai reușită formă de negare era menținerea speranței că pe sub straturile falsității noastre se afla ceva adevărat, o scânteie de dragoste sau, măcar, un sentiment cinstit care – dacă răscoleai puțin tăciunii și suflai să-i aprinzi – să ne poată încălzi pentru tot restul vieții.

— Poate, spuse Tracy, oprindu-se din râs ca să respire, poate că din cauza maimuței era Gordon mereu posomorât.

— S-ar putea, am spus. Oricum, e sigur că nu s-a împăcat niciodată cu asta. Vorbea despre maimuță de parcă era cine știe ce erou de legendă… vreun om măreț cu care, în mod sigur, nu te mai întâlneai. Era un tip simpatic, bătrânu’ Gordon ăsta.

Trenul intra în Lorraine, o adunătură de cocioabe grupate în jurul unor clădiri de dimensiuni ceva mai mari, un hotel și una care adăpostea un birou de analize și un magazin. Dincolo de oraș, peisajul se derula acoperit de zăpadă, cu câteva petice de grâu de iarnă care lucea în lumina în scădere, iar dincolo de grâu, dincolo de Spring Hills, ale cărui fațade dure, din granit, păreau de un cenușiu-albăstrui închis, se afla o ceață întunecată care semnala începutul Peticului. Numai vederea lui ne-a făcut să redevenim serioși și am rămas un minut-două în tăcere.

— Poate ar trebui să coborâm, spuse Tracy pe un ton șters. Lorraine pare destul de departe acum de White Eagle.

— Știi că nu-i așa, i-am spus. ‘n afară de asta, nimeni de aici nu-mi împrumută bani.

— Eu mă pot întoarce orișicând la curvie.

Eram uluit de tonul învins din glasul ei.

— Ba pe naiba!

— Nu-i cine știe ce diferit de ce fac pentru tine. Asta m-a înfuriat și-am refuzat să-i mai răspund.

— Ce rost are? spuse ea. Mergem aici, acolo… suntem tot aceiași oameni.

Am vrut să-i răspund, însă mi-a tăiat-o.

— Și să nu-mi mai spui că ai de gând să întorci o nouă pagină! Nici nu-mi mai aduc aminte de câte ori ai promis asta…

— Nu-s singuru' care are obiceiuri proaste greu de lecuit.

Asta a oprit-o o clipă. La fel ca mine, deși se putea să nu recunoască, știa că uniunea noastră era doar o capcană confortabilă, că avantajele ei erau o garanție că nimic mai bun nu s-ar putea întâmpla pentru niciunul dintre noi.

— Eu tot nu pricep, zise ea. Dacă tot n-o să facem nimic altcumva, ce mai contează unde tragem pe dreapta?

— Păi, atunci du-te, am rostit. Boiește-te toată și fii iarăși o curvă, dacă tu crezi că asta-i bine. Numa' că nu vreau să te și văd așa.

Își lăsă capul în jos și i-am privit mâinile cum se încleștau și se descleștau în poală. Puteam spune că momentul de criză trecuse.

— De ce-ai mai venit cu mine? am întrebat. Știai că există un risc.

— Cred că m-am gândit că dacă mi-aș încerca norocu' ar fi ceva magic sau așa ceva și c-am putea ieși din asta mai bine decât eram. Știu că sună prostește…

— Neee… nici vorbă.

Ridică privirile spre mine.

— Dar de ce-ai risca *tu?*

— Cam din același motiv, am mințit-o.

Am tras-o într-o îmbrățișare. Părul ei mirosea a levănțică, iar sânii ei se strivіră de pieptul meu. I-am atins pe furiș. Erau tari și plini, și doar gândul la ei mă putea excita. Am simțit cum căldura se stârnea în ea prin felul în

care se arcuia sub mângâierile mele. Apoi se dădu înapoi și-mi împinse mâna. Avea ochii umezi de lacrimi.

— Ce s-a întâmplat?

Clătină din cap, însă bănuiam că se gândea cât de jalnic era că tot ceea ce făceam bine cu trupurile noastre avea atât de puțin adevăr vital în spate, de parcă era doar ca un truc isteț care ne izbutea.

Sirena scoase un șuierat ascuțit și trist, iar când trenul se smuci, punându-se în mișcare, o femeie grasă, într-un palton de pânză neagră cu guler de blană, se împletici și aproape că pică pe bancheta de pe coridor.

— Doamne Dumnezeule! făcu ea și ne privi. Asta aproape că m-a azvârlit înapoi în Culver County, nu alta.

Se puse pe picioare, netezindu-și cutele paltonului; purta mănuși albe, care făceau ca mâinile să-i pară mici, în contrast cu mânecile voluminoase din care ieșeau. Și picioarele-i păreau mici, precum cele ale unui copil, legate de glezne umflate și gambe inflamate, îmbrăcate în ciorapi negri. Bărbiile ei duble și păstoase tremurau în ritmul mișcărilor trenului. Ochii-i erau ca afinele, înfipți în fundul capului, iar gura, curbată ca arcul lui Cupidon, era rujată cu un roșu-vișiniu. Privind-o, mi-am imaginat că era o plăcintă uriașă care prinsese viață, cu venele umplute nu cu sânge, ci cu cremă de ouă și lapte. Se aplecă spre noi, împrăștiind un val de parfum grețos, și spuse:

— Asta-i prima voastră călătorie, nu-i așa? Întotdeauna-mi dau seama. Să nu vă faceți probleme… nu-i chiar atât de rău pe cât ați auzit. Vreau să spun, e rău, nu neg asta, însă e suportabil.

Scoase un oftat, făcând ca încrețiturile paltonului ei să se întindă ca un balon umplut cu gaz.

— Știți de câte ori am traversat eu?

— Nee, de câte ori? întrebă Tracy.

După cât de tăios îi era tonul, mi-am dat seama că o antipatiza pe grăsană.

— De treizeci și două de ori, zise femeia cu emfază. Iar acum, cu asta, fac treizeci și trei. M-aștept să găsești asta destul de curios, însă când vei ajunge la vârsta mea – aici

chicoti – și-ți place să gătești bine la fel de mult ca și mie, și nu-i niciun bărbat în viața ta, tre’ să-ți găsești ceva care să te facă să mai uiți de singurătate. Ați putea crede că hobby-ul meu sunt călătoriile spre Petic. Când am făcut-o prima dată, mă simțeam cam deprimată și nu-mi prea păsa dacă ajungeam până în partea cealaltă sau nu. Dar se pare că-s imună la primejdii, ca și Roy Cole.

Scoase din poșetă un jurnal legat în piele.

— Țin o cronică a călătoriilor. Crez că poate, într-o bună zi, ar putea fi valoroase pen’ cine știe ce explorator sau așa ceva.

Clătină din cap a uimire.

— Am văzut niște chestii de nici n-ați crede.

Eram oarecum consternat că s-ar putea găsi cineva care să călătorească prin boala și bezna din Petic doar pentru distracție, însă expresia de pe fața lui Tracy era una de dezgust pur. Se întoarse spre fereastră, nedorind să ia parte la conversație. Un tip într-o salopetă cu dungi străbătu culoarul, aprinzând lămpile cu gaz din vagon, scăldându-ne într-o lumină gălbuie, bolnavă.

— E un loc oribil, zise femeia. N-am să încerc să neg asta. Însă este și mister, iar lucrurile misterioase au frumusețea lor aparte. Desigur – își luă o expresie înfumurată – nu mai sunt misterioase și pentru mine, cum or fost odat’. M-aștept să știu mai mult despre astea decât oricine, cu escepția lu’ Roy Cole.

N-am putut să nu fiu curios cu privire la experiențele încercate de ea; ar fi fost nefiresc să nu fiu, după ce trăisem lângă Petic în toți acei ani. La fel ca toată lumea, auzisem și eu povești despre cum s-au întâmplat toate, cum se tot luptaseră vracii indieni și cum magia răzleață transformase o limbă de pământ care tăia întreaga țară. Și cum de fapt focul căzut dintr-o cometă făcuse de fapt șmecheria, și cum o bucată din iad ieșise la suprafața pământului. Dar cu toate că fiecare poveste susține o altă origine a fenomenului, sunt însă în unanimitate în privința naturii sale: este un loc unde totul se schimbă, unde pot apărea lucruri de prin coșmaruri, unde timpul și posibilul

converg.

Am întrebat-o ce știa despre începuturile Peticului, iar ea mi-a spus:

— Un tip pe care-l știu susține că Peticul este ca și locul acela din Est, de unde poți vedea șapte state din vârful unui munte… doar că din Petic nu vezi state, ci lumi. Sute de lumi, toate adunate împreună. Mai zice că toate presiunile exercitate asupra Peticului, știi, din sute de lumi înghesuite una-n alta, locul începe să cedeze, ca un dig la inundație, iar lumile ajung să se amestece.

Mie-mi plăcea povestea cu vracii indieni, însă am zis:

— Hmmmmm.

— Oricum, nu contează cu adevărat, făcu femeia. Lucrurile sunt cum sunt, iar dacă știi de ce au ajuns așa, tot nu schimbi niciun curs.

Tracy părea încordată și-am decis să schimb rapid subiectul.

— Ai locuit ceva timp prin Lorraine, nu-i așa? am întrebat-o.

— M-am mutat acolo odată ce m-am apucat să umblu cu trenu'. 'nainte de asta, am locuit în Steadley, timp de mai mulți ani.

Steadly era o comunitate mare, adunată lângă o mină de argint, aflată de partea cealaltă a Peticului, iar dacă aș fi avut șansa corespunzătoare, asta mi-ar fi fost destinația, nu Glory.

— Se pres'punea că Steadley e o lume a șanselor, am comentat.

— Da, într-adevăr! Un băiat își poate face avere acolo… dacă are voință și cele necesare. Acolo vă duceți?

— Am voință cu caru', i-am spus, dar stau cam prost cu cele necesare. Mergem spre Glory. Sper să ne facem vreun rost pe-acolo.

Ea cotcodăci din simpatie.

— Nu așa merg lucrurile… când iei o baniță de cartofi, atunci rămâi fără carne pentru tocană.

Îmi aruncă o privire evazivă.

— Știi tu, pariez că-s oameni în Steadley care-ar fi gata

să dea o mână de ajutor unui băiat tânăr, ca tine. Dumnezeu știe câte-au mai făcut ei pentru refugiați.

— De refugiații din Petic, de ei vorbești?

Dădu din cap.

— Niște nenorociți jalnici, cei care au reușit să scape de-acolo.

— Am auzit că-s o mulțime de necazuri cu refugiații… pe tren, vreau să spun.

— Doamne, da! Nu-i nicio călătorie fără să-ncerce careva să urce la bord.

— Nu vreau s-aud nimic de așa ceva, zise Tracy, însă femeia făcu un gest de lehamite.

— Bărbatul tău te va proteja, scumpete, spuse ea. Nu-ți face probleme. Însă refugiații ăia, Doamne, cat pot fi de îngrozitori! Mai mult decât îngrozitori. Îți poate îngheța inima-n piept, pur și simplu.

— Ți-am spus că nu vreau să aud nimic, făcu Tracy cu o voce tăioasă.

— Da, Iisuse – glasul femeii deveni tot mai exuberant –, când dau buza pe uși, aducând cu ei aerul ăla rău și magia, par toți că rânjesc, pen’că buzele lor îs trase înapoi, le dezvelesc dinții, sunt atât de disperați, și poți să simți cum se târăște energia în ei…

— Oprește-te! țipă Tracy. Oprește-te, m-auzi?

Rămăsese cu gura căscată înaintea femeii. Tremurând, încremenită de vreo priveliște sau vreun simțământ. Obrajii-i erau scofâlciți, iar ochii-i erau plini de luminițe demente; semănau cu sticla spartă, împrăștiată pe o catifea neagră, la fel ca ochii unei femei pe care o cunoscusem, proaspăt ieșită de la balamuc. Acei ochi, mai mult decât orice altceva, m-au făcut să-mi dau seama că intrasem pe teritoriul Peticului și că transformările începuseră.

— Tracy? am rostit, confuz, ezitând s-o ating, de teamă să nu perturb tensiunea care părea s-o țină întreagă.

— Nu poți face altceva decât să simți, continuă femeia, dezvelindu-și dinții într-un stil amintind de nenorociții pe care tocmai îi descrisese. Țâșnește din ei ca putoarea

dintr-un mormânt deschis. Uneori, carnea le atârnă de oase.

— Hei, i-am zis, mai las-o baltă, da?

— Nu mai ie mult până-i vedem, zise ea, arătând spre lumina cețoasă, albăstrie a amurgului și spre zăpadă. Uneori, fețele lor au un luciu ca al burților peștilor morți, au dinții înnegriți și ieșiți în afară și îmbătrânesc chiar sub ochii tăi. Simt cum puterile-i lasă și cad în genunchi și se reped la tine cu mâinile lor reduse la piele și os, și se milogesc după ajutor în tot felu’ de limbi pe care nu le pricepi. Limbi diavolești. Obrajii li se umflă și le ies mațele pe gură.

Tracy începu să urle, iar fața femeii se înroși și păru să se scofâlcească de la sine, ca un măr putred; mâinile ei în mănuși albe se încleștară de brațele scaunului și scuipă cuvintele de parcă erau pumnale otrăvite. Am împins-o pe Tracy înapoi și i-am spus femeii să-și țină gura, dar ea nu făcu decât să vorbească și mai tare, iar descrierile ei deveniră și mai atroce. Imaginile evocate de ea mă făceau să tremur din toate balamalele și-am fost tentat s-o pocnesc. Cred că aș fi făcut-o, dar chiar atunci se deschise ușa vagonului și intră Cole. Mergea încet pe coridor și se opri lângă noi, schimbând înclinația puștii până fu ațintită spre pieptul femeii. Ea se uită cu ochii holbați la cele două țevi ale armei și tăcu.

— Pare-se c-ai ceva probleme, Marie, spuse el cu o voce ca de metal.

— Neee… răspunse ea cu glas slab, neee, doar…

— Păi te tot umfli ș-ai fața roșie, continuă el, pare-se că ești pă cale să te transformi. Cum te simți? Te cutremuri puțin pă dinăuntru… ca și cum s-ar mișca ceva acolo?

Armă una dintre țevi, fixând-o cu unul dintre ochii săi negri de pe altă lume, iar ea încremeni cu gura ei roșie, botoasă, deschisă și cu o mână pe gât; din gâtlej se auzea o respirație șuierată, gâlgâitoare.

— Te rog, Cole, spuse ea, făcând un efort imens ca să dea glas cuvintelor. Sunt bine, jur! Trebuie că vezi și tu asta.

— Scroafă afurisită! zise Cole. Aproape că-s bolnav de moarte că-mi sperii pasagerii. Dacă nu-ți ții fleanca, am să presupun că te transformi și-ți zbor inima afară prin afurisita aia de spinare. Și n-ar fi nimeni p-aici care să mi-o ia în nume de rău.

Împinse țevile puștii prin moliciunea ca de pernă a sânului ei și o răsuci de parcă ar fi vrut s-o potrivească într-un locaș.

— Ce zici d-asta, Marie? Nu-ți poți imagina c-aș scăpa nepedepsit pentru crimă?

— Nee, Cole, șopti ea. Te rog, n-o face.

— Îi lași în pace pe oamenii ăștia?

Clipi din pleoape și dădu din cap.

Cole emise un sunet de dezgust, însă lăsă jos cocoșul. Ochii lui se rotiră spre mine; cicatricea de pe falcă i se strânse ca un șarpe.

— Ține-ți arma la-ndemână, băiete, spuse el. Or să fie ceva probleme în vagonul ăsta. Fă tot ce poți, iar dacă pot să mă întorc aici, am să vin.

O luă de-a lungul culoarului, însă m-am dus după el și l-am ajuns din urmă tocmai când era pe cale să intre în vagonul următor.

— Cred c-ar fi mai bine să-mi spui și mie ce se întâmplă pe-aici, l-am interceptat și l-am apucat de braț.

M-a țintuit cu o privire năprasnică.

— Ia-o încetișor, amice.

— Nu-i spui unui tip să-și țină arma pe-aproape și apoi te duci fără să-i explici de ce.

— M-am gândit că nu-i niciun mister aici, făcu el. Da’ fie, hai s-avem noi doi o discuție.

Mă împinse spre ușă, departe de ceilalți. Fereastra din apropiere era împărțită în patru secțiuni înguste, fiecare conținând un dreptunghi de întuneric albastru, cu câte-o singură stea în colțul de jos, din dreapta, ca o coliță cu timbre poștale mistice. Configurația era atât de simetrică, de un improbabil atât de subtil, încât m-a făcut să-mi dau seama cât de intens simțeam totul.

— Asta va fi o călătorie nasoală, spuse Cole. Nu pot să

acopăr toate vagoanele, așa că te las pe tine să ai grijă de ăsta.

Nu eram deloc ahtiat după vreo responsabilitate.

— Și de ce naiba ai mai lăsat să plece trenul dacă știai că va ieși prost?

— Fiule, eu fac tot ce-mi stă în putință ca să evaluez riscurile, da' niciodată n-am susținut că-s sută la sută sigur. Ultima oară a fost atât de nasol că am pierdut nouă pasageri. Te las pe tine să ai grijă. Vrei să dai o mână de ajutor sau preferi să zaci și să vezi cum se întâmplă?

— Tracy, am început eu, femeia care-i cu mine, are să fie și ea…

Cole izbi țeava de fier prin care era atașat la podea unul dintre scaune.

— Uneori, transformările nu-s atât de rele și-i poți duce mai departe, spuse el. Alteori, tre' să-i oprești. De-asta te vreau pe tine șef aici. Ar fi mai bine pentru toată lumea dacă ai lua decizia aia.

— Vorbești de Tracy, nu?

— Mă tem că da.

Am atins pistolul meu în toc; era la fel de confortabil și de uscat ca un șarpe într-o hârcă.

— Nțțțț… am făcut eu, neee, nu pot să-i fac asta. Și, oricum, nu mă pricep la arme.

— Io am să fiu ocupat, vorbi Cole. Indiferent ce se întâmplă aici, are să fie treaba ta.

I-am examinat fața tăbăcită de vreme, ochii ciudați, întrebându-mă dacă-mi spunea oare tot. Privirile ni se întâlniră, iar el nu dădu niciun semn că ar fi vrut s-o evite. Clămpănitul produs de tren părea să reproducă sonor tensiunea instalată între noi, dând glas tuturor accelerațiilor violente din viața noastră. Am simțit atunci, în forță, caracterul său și-am înțeles că, deși ocupația lui îi lăsase vreo câteva pete negre în suflet, nu era în mod special bun sau rău și nici spectaculos de curajos, nu era bolnav de frică sau vreun ucigaș împietrit; era doar un om care ajunsese la un moment dificil în viață, pe jumătate vina lui, pe jumătate ghinionul de a se fi născut. Pur și

simplu, făcea tot ce putea ca să se descurce. Știind că era ca mine, cineva fără niciun dar sau destin deosebit, am avut încredere în el. Și în mine însumi. N-a trebuit niciodată să-mi folosesc pistolul împotriva altuia. Acum credeam că aș putea.

— Ce tre’ să fac? l-am întrebat.

— Vor veni refugiații, spuse el. Întotdeauna-i așa. Vor încerca să urce la bord cam peste două ore, într-un loc unde trenul încetinește pe o pantă abruptă. Nu întreba nimic, dacă ajung înăuntru. Doar fă-i cât poți de repede și nu risipi gloanțele.

Îmi examina centura.

— Îl vezi pă cap pătrat ăla din colț?

Îmi arătă un bărbat blond, de vârstă mijlocie, îmbrăcat într-un costum cenușiu, cu o față lată, de scandinav, și-mi spuse să fiu cu ochii pe el. Și pe Tracy. Ceilalți șapte pasageri rămași erau Marie, o femeie în vârstă într-o rochie cu imprimeuri verzi și cinci fermieri murdari, bărbați posomorâți, prost îmbrăcați, care-și pierduseră agoniseala în urma unei exproprieri de pământ și erau, la fel ca și mine, în căutarea unui nou început.

— Orice s-ar întâmpla, continuă Cole, ai șansa să vezi din timp. Peticul îi schimbă pe unii în mai rău, iar pe alții de-abia de-i atinge. Alții, ca mine și scroafa aia grăsană de Marie – poate că și tu –, rămân să vadă clar cât de nasoale-s lucrurile pentru restu’ lumii. Nu știu care variantă-i mai bună. Am ajuns să văd al naibii de multe, uneori aș vrea să fiu orb.

— Spui că „poate”am să văd lucrurile clar… nu pricep. Ori le vezi clar, ori deloc, nu?

— Asta-i tot ce pot eu mai bine, spuse el. Mie mi s’pare că iești pe cale să scapi de transformare, așa că mi-e greu să te citesc. Totuși, să-ți zic una. Dacă aș fi în locu’ tău, n-aș face drumul ăsta prea des. Mai devreme sau mai târziu, Peticul te halește. Asta pot să văd.

Își îndreptă umerii și-și potrivi pușca sub braț. Mă bătu cu mâna pe umăr și-mi dărui un rânjet care n-avea prea mult haz.

— ’ți doresc noroc, zise el.

Mergeam în sus și-n jos pe culoar, tulburat din cauza lui Tracy, cu totul dusă într-un soi de criză. Iar ceea ce se zărea pe fereastra vagonului m-a tulburat chiar și mai mult și m-a făcut să mă tem de ce-aș putea vedea mai târziu înăuntru. Am trecut pe lângă o stație, o insulă de strălucire în întuneric, unde se afla o construcție din lemn, cu acoperișul țuguiat și o lumină ciudat de strălucitoare, cocoțată în vârful unui stâlp de pe peron; așezate de-a lungul peronului erau șiruri de ceea ce păreau a fi siluete umane, învelite în pânză cenușie, ca mumiile. Apoi am trecut în goană de o stradă înzăpezită, străjuită de clădiri rotunde, din piatră, cu însemne luminoase plutind deasupra lor, inscripții într-o limbă pe care nu o puteam înțelege. Apoi a venit o perioadă când tot ce mai puteam distinge erau mii de lumini licărind în beznă; traversam o secțiune curată a liniilor și zgomotul roților de tren se redusese la un huruit și era ca și cum am fi călătorit cu o navă cu pânze, la adăpostul unei copertine, sub un vânt aspru, de-a lungul unei coaste magnifice.

Am ajuns să regret tot mai mult decizia de a risca o deplasare spre Glory. Întreaga mea viață n-am făcut decât ori să iau decizia cea mai rea, ori să mă hotărăsc în grabă și, cu toate că am pus mereu asta pe seama ghinionului, acum am înțeles că era doar o chestiune de caracter slab… sau, mai degrabă, de caracter puternic doar pe jumătate format, a cărui tărie era suficientă pentru folosirea forței deținute, însă nu destulă încât să pună mâna pe putere de unul singur. Ca urmare, am sărit, constant, de la o soluție la alta, reacționând la necazuri ca o pisică opărită, și mi-a părut ciudat că nu văzusem asta până acum. Poate, m-am gândit, ăsta era unul dintre momentele de claritate care mă avertizase Cole că li se întâmplau unora când traversau Peticul; dar mai probabil era că ajunsesem eu la fundul sacului, iar tot ce-mi rămăsese era să mă uit în urmă și să notez cum m-am descurcat până acum.

La început, i-am ținut sub observație pe Tracy și pe

nordic; foarte curând însă, am început să mă destind, gândindu-mă că, probabil, Cole a exagerat acest pericol doar ca să mă facă să fiu pe fază. Însă, în timp ce străbăteam Spring Hills, nordicul s-a ridicat în picioare, unindu-și mâinile pe cap și gemând; era un sunet hidos, ieșit din acel O negru al gurii sale, precum zeci de voci, toate interpretând o notă chinuitoare de bas. Degetele-i păreau nefiresc de lungi și, spre uimirea mea, mi-am dat seama că tot mai creșteau, încârligându-se ca să cuprindă capul, ca zăbrelele unei colivii. Puteam auzi pielea și oasele întinzându-se, cartilagiile pocnind. Și capul i se alungea, devenind o caricatură a mohorelii suedeze. Luminițele din ochii lui sclipeau precum flăcările lămpilor, făcute mici, unghiile i se transformau în gheare, iar pielea-i devenea solzoasă, ca a unei șopârle. Văzând asta, am simțit cum mi se strânge stomacul și, preț de o clipă, am fost prea uluit ca să mă pot mișca.

Țipând, ceilalți pasageri se îndepărtau de suedez târându-se peste scaune, de-a lungul culoarului, băgându-se în linia mea de ochire. Unul dintre fermieri – un imbecil cu burta mare și fața roșie – încercă să-l înșface pe suedez pe când se împleticea pe lângă el, iar nordicul îl sfâșie cu degetele-i încârligate, decupându-i obrazul. Am împins pe cineva la o parte – bătrâna cu scufie, cred – și-am tras un foc. Simțeam că pistolul era viu în mâna mea, reculul părea o reacție musculară și nu spasmul incontrolabil rezultat, de obicei, de fiecare dată când făceam trageri la țintă. Detunătura mi-a bubuit în interiorul craniului și glonțul a mânjit cu sânge haina suedezului. Un firișor roșu i se prelinse din colțul gurii și se opri, însă nu căzu. Își văzu mai departe de treabă, hăulind cu vocea aceea demonică. Al doilea glonț al meu îi sfărâmă maxilarul. Asta-l făcu să cadă în genunchi, iar prin balta de sânge se ițeau fragmente de os. Pentru o secundă, privirile lui mă străpunseră ca niște pumnale, apoi ochii i se dădură peste cap și se lăsă într-o parte. Pieptul i se ridică și căzu. Sângele era prea închis la culoare pentru a fi uman, era aproape purpuriu, și deja se coagula.

Am dibuit niște colaci de frânghie printre bagaje și le-am făcut semn celor doi fermieri înghesuiți lângă mine.

— Legați-l, le-am spus, apoi am arătat spre Tracy. Și pe ea.

— Io nu m-apropii de ticălos, făcu unul dintre fermieri, un slăbănog roșcat, plin de pistrui. Mie mi se pare c-ar trebui să-l termini.

— Amin! se băgă Marie, croindu-și drum în față printre pasagerii înghesuiți unii în alții. Cineva spune, în sfârșit, ceva cu cap.

Nu atât compasiunea cât curiozitatea, ca să aflu cum ar mai putea continua suedezul să se transforme, m-a făcut să doresc să-l las în viață. Curiozitatea nu era însă atât de puternică în mine și aș fi preferat să mă văd judecat, condamnat și prăjit pe loc decât să-l las pe borâtul ăsta mic, cu părul roșu, să-mi spună ce să fac. Mi-am ațintit pistolul spre el și-am ridicat cocoșul.

— Leagă-i, am zis, apoi scapă de ăsta!

Am făcut un gest spre omul sfâșiat de suedez; zăcea cu fața în jos și era limpede că acel act de curaj nesăbuit fusese ultimul gest din viața lui.

Din vagonul alăturat se auziră focuri de armă, iar pasagerii se înghesuiră în față, împingându-se și îmbrâncindu-se, trântindu-se jos. I-am obligat să revină la loc și am fost cu ochii-n patru în timp ce fermierii îl legau pe suedez, aruncându-l pe un scaun, apoi făceau la fel cu Tracy. Ea n-a obiectat pentru că era tratată atât de aspru, doar se uita pe geam, refuzând să răspundă când am întrebat-o cum se simțea, sau poate că nu mă auzise. Ochii-i erau negri ca și găurile de gloanțe, iar mușchii maxilarului i se zbăteau. Nu mi-a fost deloc ușor s-o văd îmbrâncită, însă mă îngrozea ideea că ar fi putut-o sfârși precum suedezul, împleticindu-se de-a lungul culoarului, scuipând sânge și ură. Marie îmi prinse privirea, oglindind triumful în expresia ei, și apoi continuă să scrijelească în carnețelul ei de notițe. În timpul panicii, își pierduse majoritatea nasturilor bluzei, iar sânii îi ieșeau din strânsoarea lor de dantelă, tremurând ca niște animale

dolofane și bolnave.

Trenul încetinise, pufăind din greu pe o pantă abruptă. M-am uitat pe fereastră, căutând refugiați, însă tot ceea ce puteam vedea erau pini încărcați de zăpadă, beznă și stele aliniate în constelații neobișnuite. Majoritatea pasagerilor stăteau și se holbau în afară de pe scaunele din fața ferestrelor, iar câțiva se rugau pentru ca puțină milă să se scurgă și asupra lor. Privind-o pe Tracy, încorsetată în funii, n-aș fi putut spune dacă durerea pe care o simțeam era pentru ea sau pentru mine, având perspectiva de a o pierde. În tot acest timp petrecut împreună, mă convinsesem că trebuia, oricum, s-o iubesc puțin. Se pare că pe parcursul vieții mele am încercat să-mi exercit controlul, să fac ceva pentru dragoste, să creez un miracol de ființă, un gest curat, și totuși am ajuns doar la un gust de eșec și rușine, un fluid vâscos, coagulat, în loc de gândurile mele. Totuși, eram încă sigur că dragostea mai sălășluia în mine, îngropată pe sub suprafața caracterului meu. Zăcea în bălți, rezerve întunecate de compasiune brută și afecțiune. Dar acum știam că lucrul pe care-l tot numisem eu „dragoste” era mai mult plăcere a sexului, siguranța că aveam un umăr pe care să plâng, dependențe copilărești, nevoi stridente, și niciuna dintre emoțiile generoase ale unui bărbat. Puteam jura pe atunci că simțeam cum zboară viața pe lângă mine, ca un tren care trece pe lângă cineva așezat pe un rambleu năpădit de ierburi, chiar așa – viața – un mărfar rapid, mugind de încărcat, o masă de întuneric gonind ca fulgerul, cu o trenă de aer fierbinte în urmă; iar tu de-abia dacă vezi ce-a fost înainte de a fi trecut și de-abia prea târziu îți dai seama cum ar fi putut modela asta toate lucrurile pe care le-ai observat și savurat. Iar la sfârșit, dacă ai fost norocos, ai putea afla măsura eșecului tău.

L-am auzit pe unul dintre fermieri murmurând:

— Oh, Doamne, aș da orice…

Și eu aș fi dat orice, dar în schimbul a ce? O hotărâre mai avântată sau ceva care să-mi ogoiască propria mea conștiință, ceva să-mi mai slăbească dorințele? Acestea nu

erau genul de lucruri pe care s-ar presupune că le-ar vrea un om de treabă și chiar dacă aș fi putut scăpa de legea morală, lucrurile dorite de mine erau cele desprinse din experiențe murdare, nu ceva dobândit din comerț, cum ai putea face cu un pistol sau o pereche de ghete. Mă întrebam dacă te decizi să iubești, dacă nu cumva dragostea era un act de voință, unul pe care nu mă decisesem niciodată să-l fac. Ei bine, am ales să-l comit acum și cu toate că era mai mult dorință decât acțiune, ținând pumnii și încercând să-mi abat atenția, mi-am promis că voi încerca s-o protejez pe Tracy dincolo de limitele stabilite în inima mea.

Pe la jumătatea pantei m-am forțat să-i examinez din nou pe suedez și pe Tracy. Suedezul mai trăia încă și nu mai suferise alte transformări. Asta mi-a dat speranță pentru Tracy, dar când am verificat-o și pe ea, am descoperit că zâmbea – un zâmbet încremenit, irațional – și, în timp ce priveam, un firișor negru i s-a prelins din colțul gurii. Scoase o limbă lungă și subțire, purpurie și aspră și-și linse gura, curățând-o. Pielea i se făcuse albă, arăta pufoasă, și i se aduna în cute pe sub rochie. Când își flexă degetele, încordându-se pe la încheieturi, păreau a fi ori fără oase, ori cu multe articulații.

— Iisuse! am exclamat și m-am tras mai la o parte, iar Marie, care venise să se holbeze peste umărul meu, chițcăi:

— Acum tre’ s-o omori!

Mi-am scos pistolul din toc, aproape convins că avea dreptate, și l-am ținut cu țeava în sus. Pielea de pe fața mea palpita de parcă ar fi acoperit sârme înroșite și nu mușchi și oase. Însă nu mă lăsa inima s-o împușc pe Tracy.

— Va fi bine, am zis.

Un bărbat solid, cu un smoc gros de păr cărunt, îmbrăcat într-o haină jerpelită din catifea reiată, își făcu loc cu coatele și zise:

— Simpatizez cu tine, prietene, însă acum nu-i vremea pentru riscuri.

O țineam pe Tracy sub priviri, amintindu-mi de focul din

ea și de încăpățânarea ei, privirea aceea sălbatică, ori de câte ori mă dorea. Nu-mi păsa de tip.

— Poți muri pentru ea, domnule, i-am spus fermierului solid. Pentru mine, în mod sigur nu contează.

Un altul ieși la iveală, furișându-se prin stânga mea. M-am răsucit pe loc și i-am luat fața în cătarea armei.

— Mai fă încă un pas, i-am zis. Doar unul ajunge.

Frustrarea mea se transformă în furie și-am urlat la restul lumii:

— Ia veniți să vedeți ce-am pregătit pentru voi! Ce mai așteptați?

— Calmează-te, prietene, zise fermierul cel solid.

Am izbucnit în râs la auzul îndemnului și-am făcut un gest spre capătul din spate al vagonului.

— Adunați-vă cu toții acolo. Și nici măcar în gând să nu încercați să mă provocați!

I-am mânat în spatele vagonului, apoi m-am așezat lângă Tracy. Ochii îi deveniseră de un galben scăpărător; membrane se închideau și se deschideau peste ei. Liniile delicate care-i încadrau gura se adânciseră, se înnegriseră. Părea că fața era o mască albă pe cale să se sfărâme în bucăți.

— Tracy? am rostit. Mă poți auzi?

Ea scoase din gât un soi de mârâit. Corpul îi palpita, ca și cum mușchii i s-a fi retras de sub piele, iar drept rezultat funiile slăbeau. Unghiile ei se făcuseră de un albastru închis. La fel ca moartea, culoarea morții, albastru închis. Mi-am amintit de priveliștea trupului ei gol în lumina unor zori roșii, așternuturile mototolite ce se adunau albe în jurul ei, sânii ei poleiți cu roz, iar panta moale a abdomenului ei – o formă la fel de pură ca unduirea unei pajiști primăvara – afundându-se în peticul întunecat al părului ei secret. Eram mort pe dinăuntru, gândurile-mi erau ca fumul amărui al unui foc umed. Puteam simți golul săpat în calcar, tunelul prin care se deplasa trenul, scrâșnind de-a lungul pantei, iar eu aș fi vrut să-mi dau capul pe spate și să încep să urlu.

— Tracy?

Simțeam nevoia s-o ating, însă nu m-am putut hotărî s-o fac. Pielea ei ar fi fost umedă, carnea, o tumefiere rece, precum carnea unui vierme de roșii. Funia se tot lăsa de la o secundă la alta și, cu toate că era o suferință atroce pentru mine, știam că era mai bine pentru ea s-o împușc acum decât să aștept și s-o văd cum devenea tot mai monstruoasă.

Am surprins o mișcare cu coada ochiului. Încă un fermier afurisit se furișa spre mine. Ticăloșii vor năvăli ca șoarecii. M-am întors pe jumătate spre el, însă n-am spus nimic, iar după o ezitare de moment, fermierul se furișă înapoi, la ceilalți. Femeia în vârstă își întinse mâinile spre mine.

— N-o lăsa să ne rănească… te rog! zise ea.

— Tre' s-o faci! țipă cu glas ascuțit Marie. Atâta vreme cât trăiește, e un pericol pentru noi toți.

Ceilalți își mormăiră și ei acordul.

Cu pielea lor palidă, îngălbenită de lumină, holbându-se cu gurile căscate, cu ochi bulbucați, păreau cu toții să se fi schimbat într-o manieră jalnică. Poate că așa s-a și întâmplat, m-am gândit; poate că apar transformări și după transformări. Aveam în gură un gust metalic. Puteam simți cum în mine se aduna o furie ucigașă, iar capul mi-era plin de zgomote îngrozitoare, un scrâșnet de metal sfâșiat, un șoim flămând urlându-și frustrarea. Voiam ca lumea să se sfârșească, atât de mult îi uram pe acești oameni. Mă simțeam bolnav, amețit, mi-era cald. Colțurile vagonului păreau să se desfacă în bucăți, de parcă lumina gălbuie, urâtă dobândise consistență și făcea acum să se îndoaie pereții. Ochii mi-au alunecat peste fețe și peste scândurile lustruite, peste medalioanele aurite și peste sticlă, de parcă totul ar fi devenit alunecos și imaterial. Privirile nu mi se puteau agăța de nimic. Trebuia să fie o transformare, m-am gândit. Una rea. Mă împotriveam, strângând din ochi, reducând vagonul la o strălucire orbitoare, unduitoare, cu o margine întunecată. Asta ușura lucrurile, iar după un timp vederea mi s-a stabilizat.

M-am ridicat în picioare, mi-am lăsat o mână pe mânerul

pistolului și le-am spus pasagerilor să rămână în spate și să înceteze cu văicăreala.

— Nu dau nicio ceapă degerată pe ce vreți voi, tipilor, am spus. Pentru mine, nu însemnați absolut nimic, dar chiar nimic. Așa că mai bine v-ați înghiți singuri rahaturile pe care v-ați pregătit să le debitați.

Spunând asta, am simțit cum se umflă în mine un balon de satisfacție sleită, ca o încărcătură lucrând în mine; asta nu părea o transformare, ci expresia unei atitudini pe care ar fi trebuit să mi-o exprim cu multă vreme în urmă, dar fusese, într-un fel, înăbușită.

— Nimeni n-are să-i facă nimic femeii ăsteia d-aici, am spus, arătând spre Tracy. Nu atâta vreme cât încă mai mișc.

Tocmai eram pe cale să le spun ce s-ar întâmpla dacă m-ar provoca, însă ușa din spatele vagonului se deschise larg, un vânt aspru năvăli în rafale de-a lungul coridorului, iar refugiații intrară. Trei bărbați sau aproape, îmbrăcați în piei cusute grosolan și blănuri. Totul încremeni. Refugiații se grupară lângă ușă; zgomotul roților, brusc intensificat, pasagerii stând pe locurile lor, cu ochii măriți de groază, toate acestea păreau elemente ale tensiunii imense care, credeam eu, se împrăștia mult mai departe, dincolo de vagon și tren, prin întregul Petic. În afară de frigul năprasnic, am avut o senzație că mi se târa ceva pe șira spinării și mi-am amintit cum Marie spusese cum puteai să simți puterea magică ce-i însuflețea pe refugiați.

Cei trei pășiră înainte, umbrele lor răsucindu-se peste podeaua de lemn deformată, alunecând netulburate, precum mătasea neagră, deasupra locurilor netede. Pasagerii – înșirați între mine și ușa din spate – se făcură mici pe locurile lor. Unul dintre refugiați era un cocoșat cu o figură de brută fălcoasă, cu proeminențe ieșite mult în afară, deasupra ochilor, cu sprâncenele ca niște ciufuri, dinții îngălbeniți, ca de maimuță. Cel de-al doilea se ascundea în spatele lui. Al treilea era un bărbat masiv, cu pielea cenușie și o față ciudată, neterminată parcă: o gaură în loc de gură și ochi negri, ca niște cercuri aproape

perfecte, precum găurile tăiate într-un așternut murdar. Craniul său țuguiat era pleșuv, înconjurat de circa o duzină de noduri osoase, fiecare de mărimea unui pumn de copil, de parcă sub pielea scalpului i-ar fi crescut o coroană regală. Un cuțit de vânătoare era agățat la șoldul său. Simțeam că știu ceva despre caracterul acestui personaj, nu puteam preciza ce, dar dacă aș fi încercat o definiție, aș fi folosit termeni ca forță, inteligență și tenacitate.

Îmi vorbi într-o limbă ale cărei cuvinte sunau ca și cum un cal ar fi molfăit un măr. S-ar putea să mă fi întrebat ceva.

Nu sunt sigur de ce n-am urmat sfatul lui Cole, să trag imediat. S-ar putea să fi avut eu vreo speranță pentru bărbatul masiv sau poate pentru că, în adâncul sufletului meu, simțeam că avea dreptul la viață, că nu eu trebuia să-i fiu călăul. De asemenea, mă gândeam dacă nu cumva întrebarea lui nu sugera disponibilitatea de a negocia, de a se tocmi sau de a face un târg. Însă nu puteam găsi o metodă să comunic cu el.

— Ieșiți de-aici! Le-am făcut semn spre ușă. Doar plecați și nu vor fi niciun fel de necazuri.

Mi se adresă din nou, folosind aceleași cuvinte, cred, dar o idee mai intens. Îmi aruncă o privire întrebătoare… sau, cel puțin, așa am luat-o eu. Întâlnindu-i privirea, am simțit că am realizat o legătură, că acel ceva ce zăcea în spatele acelor suprafețe negre nu era neomenesc.

Fermierul solid și cărunt făcu o mișcare amenințătoare, iar malacul ridică o mână în semn de avertizare. Îmi vorbi pentru a treia oară. Mi-am lăsat mana spre pistol și-am spus:

— Ieșiți! N-am să vă mai spun asta încă o dată!

Cred că namila a zâmbit, deși s-ar putea să fi încercat doar să mă sperie prin dezvelirea dinților săi șlefuiți. Însă cred că era un zâmbet, pentru că, atunci când cocoșatul a luat-o la goană spre mine, mișcându-se într-o manieră ciudată, ca un crab, se întoarse spre el, încercând să-l azvârle înapoi. Apoi, trei dintre idioții de fermieri săriră la el, iar opțiunile mele se reduseră la una singură.

Inima mea era golită de afecțiune, de frică, iar pistolul îmi ajunse cu ușurință în mână. L-am trăsnit pe cocoșat cu un glonț în ochi, pe al doilea i l-am trimis în burtă, iar el tot se împleticea în drum spre mine. Ultimul meu foc, tras de la o distanță de nu mai mult de jumătate de metru, îi crăpă pieptul. Cămașa i se aprinse din cauza focului de la gura țevii, iar flăcările dansau vesele, atât de palide în lumină, încât erau aproape invizibile. Am întors pistolul spre bărbatul masiv, acesta fiind pe cale să-l termine și pe ultimul dintre cei trei fermieri – aproape inconștient în strânsoarea lui – cu un pumn de mărimea unei ghiulele.

— Stai așa! am strigat, însă nu-i dădu drumul fermierului. Se holbă la mine, grav și netulburat, de parcă ar fi măsurat distanța dintre el și moarte. Totuși, nu-mi prea venea să-l împușc.

— Trage în gât! strigă cineva. Sau în ochi! Dacă-l împuști oriunde altundeva, nu-l poți omorî! Masa osoasă e prea mare.

Nu l-am putut vedea pe bărbatul care strigase, însă nu credeam să fie vreun pasager, erau cu toții ghemuiți pe jos, în spatele scaunelor lor, cei care mai erau capabili să se ghemuiască, și niciunul dintre ei nu afișa atitudinea unui expert. Mi-am ațintit arma spre gât, așa cum mă instruise vocea, iar matahala dădu drumul fermierului și se retrase spre ușă.

Am tras un glonț în podea, la picioarele sale.

— Continuă! i-am spus. Te-ai prins deja.

Continuă să se retragă cu spatele, însă când ajunse la ușă se opri și mugi spre mine. Cel puțin așa se părea – un muget, însă unul cu niște cuvinte vârâte în el –, iar eu nu m-am putut abține să nu admir puritatea furiei sale. Mă gândeam că ne va lăsa în plata Domnului și se va întoarce în sălbăticie, însă i-am subestimat disperarea. Se întoarse parțial, ca și cum s-ar fi pregătit să sară din vagon, însă trase cuțitul de vânătoare din teacă și-l azvârli spre mine. Îmi trecu fluierând pe la ureche și-am tras. Glonțul îl nimeri în mărul lui Adam și-l dădu de-a berbeleacul la podea. Se prăbuși ținându-se de rană, însă își menținu

privirea fixată asupra mea, încărcată, în continuare, cu respect. Încercă să vorbească, însă din gură nu-i ieși decât sângele. Cuvinte de sânge, firișoare de înțelesuri pierdute. Apoi se surpă moale. Nimic violent sau spasmodic. A fost ca și cum ar fi pus capul jos, să tragă un pui de somn. Mi-am băgat pistolul în teacă. Afară, zăpada și întunericul păreau limpezi și ispititoare, iar ideea de a face o plimbare lungă păru, pentru o clipă, să ofere perspective mult mai optimiste decât săvârșirea acestei călătorii spre Glory.

Fumul stăruia în aerul din vagon, precum fuioarele de ceață strecurându-se printre munți invizibili; clămpănitul roților dobândise ritmul unui telegraf enorm. Am observat că dovleacul suedezului atârna în față și, după sângele de pe gură și de pe piept, puteam spune că era mort. Mă durea capul și în sufletul meu simțeam greutatea apăsătoare a crimei. M-am uitat în jur după cel de-al treilea refugiat. Marie aruncă o ocheadă de după un scaun, uitându-se buimăcită la sângele care șiroia pe podea. Avea o umflătură sub un ochi. Ceilalți începuseră să se ridice. Apoi, un bărbat strigă, aceeași voce care mă instruise să trag la gât:

— Nu trage! spuse. N-am să rănesc pe nimeni, jur!

Glasul se auzea din spatele unui scaun mai îndepărtat. Am îndreptat arma într-acolo.

— Ridică-te ca să te văd, am rostit.

— Promit să nu rănesc pe nimeni! Nu te-am ajutat? Nu dovedește asta că-s de partea ta?

— Te aud, i-am răspuns. Ia, hai să-ți vedem mâinile. Chiar acum, altfel am să trag direct prin scaunul după care te ascunzi.

— Pentru numele lui Dumnezeu! făcu el, dând drumul cuvintelor ca pe un torent. Nu înțelegi? Ceilalți erau nebuni. Asta-i casa lor, gaura asta afurisită. Voiau să te omoare. Dar eu aproape că nici nu-s transformat. N-am vrut niciodată să ucid pe cineva. Am mers cu restu' lumii ca să pot ajunge la tren. Am încercat să te ajut, nu-i așa? N-am venit cu vreun scop, nu vreau decât să trăiesc.

Cu toate că-l ascultasem, în timpul discursului am

devenit fascinat de trupuri, de mirosul prafului de pușcă, de sânge și de aerul gălbui, cețos. M-au uluit amintirea absenței fricii, ușurința cu care am ucis… acestea nefiindu-mi deloc caracteristice. M-am întrebat dacă nu cumva, uitându-mă în oglindă, n-aș vedea ochi negri ca ai lui Cole, pupile de forma unor pentagrame ori a unor șerpi încolăciți. Și-aș fi vrut să fiu, din nou, eu, lașul plin de defecte.

— Ultima șansă, i-am spus refugiatului. Ridică-ți mâinile și apoi arată-te să te vedem.

Se supuse după un moment. Era o ființă plăpândă, cu câțiva centimetri mai scundă de un metru cincizeci, cu un cap flocos, acoperit cu păr negru, încărunțit. Avea o față ciupită, de culoarea unui bostan bătrân, plin de cusături și riduri. Am presupus că era un tip în vârstă, însă mai apoi am remarcat că mâinile sale erau cele ale unui tânăr, că nu avea gâtul zbârcit, ci cu pielea bine întinsă. Și mi-am mai dat seama că ceea ce luasem eu drept riduri erau, de fapt, venele proeminente, mai întunecate decât restul pielii sale, și că trăsăturile lui erau, mai degrabă, cele ale cuiva cam de vârsta mea. Ce-ar face el, afară, în lume, m-am întrebat, arătând în acest hal?

— Să nu-l crezi, spuse un fermier, iar Marie intona și ea:

— Așa-i! Chiar și cei cu aspect nevinovat pot fi îngrozitori.

Ce spunea ea nu avea nicio influență asupra mea, însă nu aveam de gând să mă încred în refugiat; se întorsese împotriva tovarășilor săi și, indiferent cât de monstruos arătau, aici era vorba de trădare. În afară de asta, nu eram deloc sigur că malacul avusese intenția de a răni pe careva.

— Cum te numești? l-am întrebat.

— Doamne, a trecut atât de mult de când s-a interesat cineva de numele meu, spuse el. Am trăit cu animalele, prefăcându-mă că-s unul dintre ele…

Clătină din cap.

— Mă numesc Jimmy Crisp. Eram fermier la Glory, până într-o zi când un nemernic și ticălos de hoț de soții m-a

legat și m-a pus pe o drezină, trimițându-mă în Petic. Au trecut șase ani… șase ani afurisiți.

Doi dintre fermieri m-au îndemnat să-l împușc pe Crisp, iar eu le-am zis să-și țină gura, că mai degrabă îi voi împușca pe ei dacă-mi mai făceau probleme. Apoi, am observat-o pe Marie, cu gura căscată, holbându-se la ceva aflat în spatele meu. M-am întors chiar la timp ca să văd ceva slab ca un ogar, de culoare negru-albăstrui, sărind de-a lungul culoarului și apoi jos, în spatele unui scaun. Din reflex, fără să mă gândesc ce-ar fi putut fi, am găurit scaunul cu un glonț și-am auzit un urlet ascuțit, ca un țipăt de pasăre, totuși mai pătrunzător decât orice sunet scos de o pasăre cunoscută mie. Și din acel țipăt am dedus că trăsesem asupra lui Tracy; era expresia perfectă, îndurerată a ființei prinse în capcană, care-i aparținuse ei. Am tras a doua oară spre scaun, nedorind să aflu cum se transformase. În clipa următoare țipătul s-a auzit din nou, străpungându-mă, iar Jimmy Crisp m-a prins de braț și-a împiedicat cel de-al treilea foc. Ceilalți strigară la mine să trag, însă Crisp, cu fața lui zbârcită arătând din apropiere ca o legumă putredă, a strigat la ei:

— Nu v-a rănit în niciun fel! făcu el. Se schimbă într-un fel de animal care trăiește p’aci, prin păduri. Sunt animale pașnice, nu vor decât să fie lăsate în pace.

M-am gândit că era straniu ca el să uite de propria lui primejdie și să sară în apărarea unui biet animal; mi-a trecut prin minte că încerca să compenseze astfel pentru ceva fapte.

Ceilalți continuau să chiraie, iar Crisp a zbierat la ei, dând din brațe.

— Ticăloși idioți ce sunteți! Vreți să omorâți tot ce vine din Petic, nu-i așa? Vreți să-i striviți ca pe gândaci! Da’ știți pe cine omorâți voi? Pe prietenii voștri, pe surorile voastre și pe verișorii voștri. Oameni care-s fie proști, fie-au păcătuit. Acolo nu-i niciun fel de viață, nu pentru un om. Da-i tot o viață și aia, iar voi n-aveți niciun drept s-o negați cuiva căruia nu i-a mai rămas decât asta.

Unii dintre pasageri păreau rușinați, apoi ființa aceea

din spatele scaunului – nu mă mai puteam gândi la ea ca la Tracy – scoase un miorlăit și se uită din nou spre mine.

— Dacă n-o termini tu, zise Marie, atunci Cole o s-o facă.

N-am răspuns nimic.

— La naiba, urmă ea, netezindu-și rochia într-un simulacru de ordine. Cred că merg să-l aduc chiar acum.

Veni spre mine, se dădu într-o parte ca să mă poată ocoli, iar când făcu asta, am agățat-o de gât, am forțat-o să se întoarcă pe unul dintre locuri și i-am înfipt țeava pistolului sub bărbie. În lumina aceea bolnăvicioasă, fața ei buhăită, cu vânătăile și gropițele ei, îmi amintea de ceva ce-aș fi putut visa după o masă copioasă și prea mult brandy, ceva chiar mai puțin omenesc în aspectul ei dezgustător decât Crisp. Am ridicat cocoșul pistolului, iar ochii ei se rotiră în jos, încercând să-mi vadă mâna.

— Ajutați-mă, făcu ea stins, apoi țipă: Ajutor! Ajutați-mă, domnule Cole! Mă omoară!

Din spatele meu se auzea un râcâit și-am împins-o pe Marie la o parte. Animalul sărea nervos, mișcându-se cu rapiditatea sinuoasă a unei nevăstuici, zgâriind ferestrele, aparent înspăimântat de țipetele lui Marie. Prin lenjeria de corp sfâșiată a lui Tracy, încă atârnând de ea, am văzut că trupu-i era un mușchi vânos. Pielea i se întunecase la culoare, făcându-se de un albastru închis, nocturn. Și fața i se întunecase, deși nu chiar atât de mult ca și restul, simplificându-se, trăsăturile ei dobândind un aspect care era atât felin, cât și reptilian, căpătând o gură mai subțire, mai lată, un nas ce devenise o pereche de fante curbate. Însă ochii, uriași și galbeni, cu membrane translucide, ca niște lentile de cristal, purtau tristețea pe care o simțisem în acel țipăt. Iar în trăsăturile acelei fețe, cu toate că erau minimale, am putut distinge urmele frumuseții tulburătoare a lui Tracy. A fost îngrozitor să sesizez esența ei în acea creatură. Mă copleși neputința. Aș fi vrut să fac vreo vrajă și s-o aduc înapoi printre oameni. Totuși, în același timp, aș fi vrut s-o eliberez și mă gândeam că acest lucru ar fi fost tot ce putea ea spera mai bine, nu să dea din nou greș cu mine, ci să se transforme dramatic, dincolo

de ea însăși, ajungând într-o lume în care eșecul și succesul erau o chestiune simplă, când totul i se datora în întregime ei.

Marie încetase să mai scheaune. Se prăbușise pe unul dintre scaune, ținându-se de burdihanul ei proeminent, iar Crisp se înălța deasupra ei, mormăind blesteme. Fermierii se țineau la distanță.

Creatura sfâșia resturile îmbrăcăminții lui Tracy, scoțând șuierături animalice, și mi-am dat seama că, dacă nu putea scăpa cât de curând, ar fi putut decide că atacarea noastră era cea mai bună speranță a ei pentru supraviețuire. Ajungând la cea mai abruptă parte a pantei, trenul de-abia se mai mișca și m-am dus la geam, intenționând să-l spulber cu patul pistolului, gândindu-mă că, astfel, aș putea convinge animalul să sară afară. Dar când am apucat țeava și m-am pregătit să lovesc, Cole intră din nou în vagon. Am sucit pistolul și-am îndreptat arma spre el, înainte să apuce să-și pregătească pușca și să tragă în animal.

— Numai să te atingi de pușcociu’ ăla și ești mort! i-am spus.

Arăta tras la față, cămașa neagră-i era sfâșiată.

— Nu te prosti cu mine, băiete, zise. Ea nu mai înseamnă nimic pentru tine. Dă-te la o parte și lasă-mă să termin treaba.

— Vorbesc serios, am răspuns, văzând că se încorda în cadrul ușii deschise.

— Ar trebui să curăț eu după tine, băiete, spuse, cu un ton aproape prietenos, însă am de gând să-ți dau o șansă să te răzgândești, pen’ că mi-ai făcut un serviciu. Acum încetează cu tâmpeniile. Tot ce faci e să nasolești lucrurile pentru toată lumea… inclusiv pentru muierea ta.

Cole era orb, înțelesesem asta acum. Se ocupase mult prea mult timp de asta și opera pe baza unor aprecieri făcute cu ani de zile în urmă și era incapabil să judece cazul dinaintea lui. În ridurile feței lui obosite era scris un limbaj de principii inflexibile. Văzuse, după cum spusese și el, mult prea multe, așa că ajunsese să desconsidere tot

ceea ce-i solicita atenția. Însă vederea mea era proaspătă și limpede. Îi puteam vedea pupilele ciudate contractându-se, părând că se schimbau precum semnele de pe un pachet de cărți de joc vrăjite, de la inimă la treflă și apoi la pică, fiecare semn mult mai rău prevestitor decât ultimul. Am văzut cum i se încordau mușchii de la gât, de la umeri. Știam ce intenționa.

— Cred că ai dreptate, i-am spus, făcându-mi vocea să tremure, presărând un strat gros de resemnare în cuvinte. Nu știu ce să fac.

Mi-am lăsat ochii ușor în jos, așteptând până când l-am văzut că se destinde. Atunci l-am împușcat în șold, trimițându-l grămadă până într-un perete. Pușca i se descarcă în tavan și, scăpându-se și de ultimele zdrențe din juponul lui Tracy, animalul țâșni spre ușă, se scurse afară și dispăru. Am sărit peste Cole, care se zvârcolea pe jos și zicea: „Rahat! Oh, Iisuse!”, și m-am dus între vagoane. Așa cum am menționat, trenul încetinise până ajunsese aproape să se târască, așa că am putut s-o privesc pe îndelete pe cea pe care ajunsesem s-o iubesc prea târziu și care acum se îndepărta de mine.

Terenul era înclinat abrupt mai jos, sub șine, o pantă cu zăpadă troienită, iluminată de lună, care ceda înaintea pădurii de pini, iar dincolo de baza dealului, dincolo de lizieră, câmpia se întindea până dincolo de orizont. Era inima Peticului. Nu-l mai văzusem niciodată înainte, însă puteam spune ce era. Acea câmpie era un loc pe care l-ai putea concepe după ce-ai fi mestecat câțiva dintre mugurii de cactus vânduți de indieni prin târgurile mexicane, dar, destul de ciudat, îmi era și familiară, confortabil de familiară, ca mirosul rece, de frunze putrede, ce plutește deasupra râurilor mocirloase, ca gustul de sos de carne îngroșat și ca priveliștea căprioarelor ascunzându-se printre trunchiurile stejarilor, capitulând. Stele sălbatice și enormități de nori palizi deasupra capului, un cer de o imensitate atât de complexă, încât părea el însuși o entitate, personificarea unei emoții profunde. Porțiuni irizate de pământ întunecat năvăleau în apa care avea o

lucire ca argintul șlefuit, un râu măreț, alimentând un ținut de păduri virgine și cabane singuratice, focuri pâlpâitoare, aprinse în vasta și sumbra pustietate. Se vedeau izbucniri de lumină, răbufniri de indigo și roșu-aprins și verde-albăstrui, țâșnind din locuri secrete precum sufletele vrăjitorilor care fugeau, și zone unde sclipirile vrăjitorești erau cuprinse de tremur. Insule de fosforescență înfloreau și piereau în regiunile cele mai îndepărtate, ca și cum s-ar fi născut universuri, iar umbre, fără nicio sursă aparentă, traversau suprafața apei. Fulgerele loveau pământul și stârneau valuri sclipitoare. Locul era minunat și malefic, liniștit și fulminant, intim și infinit. Era imposibil de caracterizat sau de apreciat. Detaliile sale misterioase erau nesfârșite. Și gonind prin zăpadă, spre acel haos maiestuos și tumult tăcut, nimeni alta decât Tracy… am acceptat că acea creatură ciudată era ea, pentru că renunțasem la ea, pentru că puteam să-mi dau seama, doar văzându-l, că Peticul nu era infernul pe care mi-l imaginasem, pentru că, deși s-ar putea să fie neprietenos pentru mine, pentru alții era singurul cămin posibil și prezenta posibilități de recompense pe care lumea mea nu le putea oferi. Binele și răul erau mult mai accentuat definite în cadrul perimetrului său și exista o anumită grandoare în libertatea și sălbăticia sa, în întinderile nesfârșite ale singurătăților, în simțământul că, orice soartă ți se va hărăzi, era ceva zămislit din propriile tale fapte și nu dintr-o slăbiciune hrănită în tine și întărită prin minciuni. Simțisem ceva din acea libertate și sălbăticie în bărbatul acela masiv, cu pielea cenușie, deși, atunci, n-aș fi putut exprima asta prin cuvinte. Am știut cu siguranță că avea nevoie de altceva decât de viețile noastre, ceva despre care nu fusese în stare să vorbească și nu se încrezuse în mine că aș fi înțeles. De fapt, nici n-aș fi putut înțelege în acele circumstanțe. Dar acum, văzând mult mai clar decât înainte, am crezut că am fi putut stabili o legătură solidă, care ar fi prevenit pierderea de vieți. Și ce era cu Crisp? Ce era cu toți acei refugiați jalnici veniți rătăcind spre lume? Bărbați pe jumătate transformați,

neadaptați vieții în niciun loc. Asta, mi-am dat eu seama, trebuia să fie tărășenia. Crisp o sugerase în pledoaria lui pentru Tracy, și-am crezut că și eu sunt la fel, născut prea din plin pentru o lume și prea puțin pentru cealaltă. Nepotrivit pentru fericire cu numai un centimetru. Sau nefericire. Nu mai puteam accepta faptul că adevărata fericire exista. Pentru forță și constanță.

Pe când contemplam asta, am urmărit-o pe Tracy dispărând, micșorându-se tot mai mult, întunecată pe câmpul înzăpezit. Era ca și cum ai fi privit formarea unei găuri într-o foaie de hârtie cu un chibrit aprins în spatele ei, dar invers, gaura micșorându-se și dispărând, în cele din urmă. De-abia după ce dispăru în umbrele copacilor i-am simțit lipsa, și n-a fost durerea sfâșietoare la care m-aș fi putut aștepta; a fost ceva mai blând, o cădere dulce a beznei peste inima mea, o durere luminoasă care părea să însenineze melancolia creată de ea. Mi-am dat seama că o pierdusem pe Tracy cu multă vreme în urmă, însă începuse să-mi fie dor de ea doar de un minut.

În cele din urmă, tremurând de frig, m-am întors în vagon. Glonțul meu săpase un șanț în șoldul lui Cole, dar nu-i provocase vreo rană serioasă. Cineva îl bandajase și acum stătea cu picioarele bine înfipte în podea; era alb la față, dar altminteri părea să fie în regulă. Ținea în mână o sticlă de un sfert de Emerson’s Bourbon. Mă măsură cu o privire tristă.

— Eș’i un smintit afurisit, știi asta? zise el deloc amenințător, ca și cum ar fi făcut doar o observație.

M-am lăsat să cad pe scaunul de lângă el.

— Ai greșit când ai vrut s-o împuști, omule. Ai greșit al naibii.

Subiectul nu-l prea interesa.

— Ar trebui să te închid, zise el. Poate că asta ar face să-ți vină mintea la cap.

— Am să depun mărturie pentru tine, Cole, făcu Marie. Poți conta pe asta.

Se așezase din nou pe locul ei. Erau cu toții așezați, fermierii zdreliți și însângerați, doamna în vârstă, cu toții

afișând aceeași atitudine de oameni absorbiți de ei înșiși pe care o avuseseră la începutul călătoriei. Numai Crisp, care se legăna înainte și-napoi, cu fața în palme, dădea semn că trecuse printr-o întâmplare dură. Vorbea de unul singur, aruncând cuvinte agitate, ininteligibile și, din când în când, se lovea cu pumnul în coapsă. N-aveam nici energia, nici dispoziția necesare pentru a-l consola.

— Dacă nu formulezi tu acuzații, îi spuse Marie lui Cole, dichisindu-se într-o oglinjoară de mână, pudrându-și vânătăile, atunci am s-o fac eu. Nu admit să fiu tratată așa cum am fost în tren.

— Tacă-ți fleanca, Marie, rosti Cole obosit; se foi, strâmbându-se.

— ’mi pare rău de asta. Am făcut un gest din cap spre rană.

— Am avut eu altele și mai și.

— Ei bine, sunt uluit, i-am spus. Dacă aș fi știut că oamenii se lasă împușcați așa de bine ca tine, aș fi tras și eu mai bine-n ei, la vremea mea.

Mârâi amuzat.

Marie se holba la el ca trăsnită.

— Doar n-ai de gân’ să uiți de-astea, nu? A comis o crimă sângeroasă!

— Dacă-l retragi pe băiatu’ ăsta nu se rezolvă nimic, rosti Cole. La naiba, aș putea să-l folosesc pe tren dacă…

— Mă-ndoiesc că-s bun de așa ceva, am intervenit. Și-n afară d’asta, ie ghinionu’ tău și nu al meu.

— Nu m-ai lăsat să termin, zise el. Este după cum ți-am spus eu: dacă mai vii încă o dată prin Petic, mă îndoiesc că o să mai ai atâta noroc cu transformările.

— N-am fost eu chiar așa al dracului de norocos, i-am răspuns.

Ajunsesem în vârful pantei și-am început să coborâm, luând tot mai multă viteză în fiecare secundă. M-am uitat pe fereastră, la iureșul câmpiei, la apele strălucitoare și la ridicăturile întunecate ale pământului, și părea că întreaga întindere forma o singură imagine fabuloasă, ca un personaj din vreo compoziție antică sau ca un simbol de pe

o hartă a comorilor. Și trebuia să fie o comoară acolo, m-am gândit. Probabil erau un milion de priveliști care meritau văzute, un milion de lucruri pe care merita să le ai. Mi-am închipuit-o pe Tracy pe undeva, adormită în umbrele sale, vechea ei viață reducându-se la un vis.

— Nu-mi vine să cred! țipă Marie. Tipul bagă un glonț în tine, iar tot ce-i poți tu spune e să-i oferi un post?

— Poți să-ți alegi cum te scobești în nas, zise Cole cu un rânjet care-i împrăștie o rețea de riduri pe întreaga față, dar nu-ți poți alege prietenii.

— Mai că ne-a omorât pe toți!

Marie săltă din scaun, cu mâinile în șold.

— Tu fă ce vrei tu, da’ io n-am de gând să stau cu mâinile încrucișate și să-l văd scos basma curată! În Steadly, mă duc direct la șerif și-l fac să scrie niște hârtii pentru ticălosul ăsta! Iar dacă vă închipuiți că sun…

Cu un urlet gutural, Crisp sări în picioare. Se răsuci într-o parte și-n alta, de parcă n-ar fi fost sigur cui voia să i se adreseze.

— Există un loc în Petic, începu el, cu un glas tremurat ca de predicator, atât de rău încât nimeni nu poa’ sta acolo, numa’ cei mai răi. Ăi care-s monștri, ăi de se culcă pe ce omoară și-și cacă progeniturile. Pe lângă asta, iadul pare o școală de duminică. Focu’ nu te-ncălzește deloc, te face doar să te doară ochii. Zăpada parcă-i din insecte albe, ploaia taie ca lamele.

Se grăbi spre Marie, scoase un cuțit din mâneca lui zdrențuită; îi puse tăișul la gât.

— Te duc acolo, cățea! Te duc chiar acolo, pen’ că acolo ți-e locu’ în mă-ta!

O trase pe Marie într-o parte.

— Să nu-ncerce careva să m-oprească! O tai acu’, pe loc!

Îl priveam obosit. Deși mi-ar fi plăcut mult s-o văd pe Marie trasă prin Petic, nu-l puteam lăsa s-o facă. Poate că în mine era mai mult din Cole decât mi-aș fi putut închipui. M-am ridicat în picioare, iar Crisp o crestă, producând un firișor de sânge pe gușa tremurândă a Mariei; ea scoase un cârâit și încremeni.

— N-am să te încurc, omule, am spus. Vreau doar s’ te-ntreb vreo două chestii... Bine?

Asta nu-i pică lui prea bine, dar zise:

— Mda... de ce nu?

— Bărbații cu care ai urcat la bord, de care spuneai că voiau să ne omoare, ăla masivul – mă întreba ceva, ce anume?

— Nu știu.

— Spuneai că te-ai prefăcut a fi unul dintre ei, înseamnă că le cunoști limba.

Își deschise gura foarte încet, amintindu-mi de un pește care încerca să-și închidă buzele deasupra unei pietricele luate drept ceva de mâncare, însă nu-mi răspunse.

— Mă gândeam la femeia asta de-aici, am zis. La motivu’ pen’ care-i atât de afurisită. D’aia-mi închipui că-i doar speriată de cine e, se urăște singură pen’ că-i așa de grasă și de inutilă și nu-i pe niciunde. N-are nimic mai bun de făcut decât să umble cu trenu’ ăsta împuțit de colo-colo. Nu se poate urî singură atât de mult încât s-o satisfacă, așa că se descarcă pe alți oameni. Nu vrea cu adevărat să provoace suferință, însă n-are nerv să se rănească pe sine.

— Despre ce tot vorbești acolo? Spui tâmpenii!

Crisp se uită spre ceilalți, ca și când ar fi căutat o confirmare.

— Ai venit la bord cu ăilalți doi, ca apoi să te întorci împotriva lor. După care ne povestești că ai plănuit întotdeauna să-ntorci armele, că doar te prefăceai, până când ai avut șansa să schimbi tabăra. Aveau de gând să ne hăcuiască, spui tu. Dar chiar dacă ar fost așa, nu ai fost cinstit cu ei... nu pen’ că-ți păsa ție de noi, ci pen’ că-ți era frică.

— Și ce-ai fi vrut să fac? Să-i las să vă omoare?

— Ai fi făcut orice ca să ieși din Petic. Nu erai ca ceilalți. Indiferent ce erau, tu nu erai ca vreunu’ dintre ei. Nu contează ce și cum, tu nu erai ca ei. Locu’ tău nu era printre ei și erai prea speriat ca să te gândești la altceva. Da’ odată ce-ai scăpat de ei, singur numa’ cu noi, a apărut exact aceeași situație. Te-ai speriat de noi, ai simțit că nu

ești dintre noi. Puteai simți că nici ăsta nu-i răspunsul tău, că este o greșeală să fii aici, la fel cum era în Petic. Totuși, trebuia să ne faci să te credem că erai unul dintre ai noștri, așa că ai continuat cu povestea despre cum i-ai trădat pe companionii tăi ca să ne salvezi viața. După cum ai spus… doar ai cântat în strună.

— Nee, făcu Crisp, nee, n-a fost așa.

— Bineînțeles, după aia ai început să te urăști, pen' că i-ai vândut și pen' că nu te puteai urî suficient ca să fii satisfăcut, ai înșfăcat-o pe Marie, aici de față, ca s-o urăști. Acum îs de acord că-i ușor de urât, dar dacă te uiți mai bine, ce-a făcut ea nu-i cu mult diferit față de ce faci tu, nu?

Tensiunea dispăruse din Crisp. Părea fără speranță, învins, și-am știut că-i venisem de hac. Eram plin de adevăruri și vederi limpezi, la fel de sigur și de corect în atitudinea mea ca un pastor cu întreaga greutate a Scripturii în spatele lui. Îl secătuisem și-l încovrigasem, tot ce mai aveam de făcut era să continui să vorbesc, istovindu-l cu adevărurile mele disprețuitoare.

— Nu-ți dai seama? l-am întrebat. Nu-i niciun loc pe lumea asta unde te-ai putea simți acasă. Și să împungi vreo femeie jalnică, una la fel ca tine, nu face decât să înrăutățească lucrurile.

— Dă-mi pace! strigă Crisp. Doar dă-mi pace!

— Ce-a întrebat malacul?

— Nimic! Nu știu!

— Ce-a întrebat?

— Îți spun că nu știu!

— Ce voia? Mâncare… asta era? Medicamente? Combustibil?

Se părea că nu se putea decide dacă să-mi zâmbească, să încerce să mă câștige de partea lui sau să mârâie. Capul său de felinar se clătina de parcă era gata să-i cadă.

— Nu trebuie să-mi răspunzi, am zis. Pen' că nu știu exact ce voia, însă știu că nu sânge.

Crisp scoase un geamăt îngrozitor, un sunet plin de durere, care părea rezultatul unei lovituri.

— Voia ajutorul nostru, am rostit. Nu spera prea mult la el, însă era dispus să încerce să mă întrebe, în caz că aș fi fost suficient de isteț ca să pricep.

Omulețul o îmbrânci pe Marie la o parte, înfruntându-mă cu cuțitul, legănându-se în ritmul mișcării neregulate al trenului, încruntându-se.

— Asta n-are să te ajute prea mult, am comentat calm.

Își agită cuțitul, însă pe față avea expresia mototolită și tulburătoare a morții. Așa cum fusesem și eu mai devreme, era dincolo de simțire, dincolo chiar și de limitele în care-ar mai fi vrut să-i pese de ceva.

— Indiferent ce-ai făcut, am spus, nu-i cu nimic mai rău decât ce-a făcut oricare dintre noi. Poate că ai greșit față de companionii tăi, însă ai salvat o viață, odată ce-ai urcat la bord. Nimeni de-aici nu-ți poate reproșa nimic. Da' nu poți bântui p-aicea rănindu-i pe oameni doar ca să te simți tu mai bine. Să te gândești la asta, acum.

Păru să se supună instrucțiunilor mele, să mai chibzuiască asupra lucrurilor, însă cred că erau prea multe strâmbătăți în mintea lui, prea multe probleme în trecutul lui pentru ca gândurile să aducă vreo limpezime. Mă destinsesem puțin, așteptându-mă să urmeze calea rațiunii, și când se aruncă asupra mea, mai rapid decât aș fi crezut că era în stare, nu eram pregătit pentru asta și mi-a făcut o tăietură la braț. Am scrâșnit din dinți de durere și-am încercat să-l înșfac, dar s-a ferit, a țâșnit pe lângă mine și-a ieșit pe ușă. S-a oprit între vagoane, o siluetă fantomatică agățată de balustradele de siguranță. Trenul gonea acum în plină viteză și-am înțeles ce intenționa să facă, însă nu avea nicio șansă. Dar nu mai reprezenta responsabilitatea mea, așa că m-am mulțumit să privesc și să aștept. Aruncă o privire înapoi, spre vagon, și-i puteam simți aspirațiile, greutatea suferinței sale, copleșit de întreaga dislocare sfâșietoare a ceea ce spera, cu ceea ce știa acum. Apoi, se săltă peste balustradă și dispăru în iureșul întunecat al nopții. Dacă a țipat, sunetul s-a pierdut în vuietul goanei noastre.

Demoralizat, întrebându-mă de ce m-am mai sinchisit s-o

salvez pe Marie, dorindu-mi să fi putut face mai multe pentru Crisp, m-am așezat alături de Cole, ignorând flecărelile din spatele vagonului. Marie bocea, fermierii vorbeau toți odată.

Cole îmi întinse sticla de whisky.

— Nu te-ai descurcat prea bine cu ăsta.

— Cam la fel de bine pe cât te-ai descurcat tu cu mine. Am tras un gât de tărie și-am început să-mi înfășor o bucată de cârpă în jurul brațului.

Ne deplasam chiar prin inima pădurii și tot ceea ce puteam distinge din marea câmpie, printre siluetele zdrențuite ale pinilor, erau porțiuni intermitente de apă argintie și foc nepământesc. Am terminat cu bandajul, am tras un gât de whisky și m-am lăsat pe spate.

— Suntem cu toții bine? l-am întrebat pe Cole. Am scăpat de alte necazuri?

— Așa mi se pare, zise Cole, și-și recuperă sticla de whisky.

După o vreme, întrebă ce-aveam de gând să fac acum… acum că totul se schimbase pentru mine.

Am râs amar.

— Cred că tot spre Glory merg.

Scoase un sunet nedefinit și bău.

— Asta-i cu siguranță o călătorie dată naibii, am comentat.

M-am uitat în lungul vagonului, la sângele închegat și la fermieri, la Marie, uriașă și deprimată, înfofolită în paltonul ei. În pofida celor petrecute, nu puteam s-o urăsc. Toate emoțiile mele fuseseră declanșate, lăsându-mă cu încărcătoarele golite și cu duhoarea de cordită. M-a străbătut un fior, nu din cauza frigului, ci din cauza vreunui ultim reziduu, istovindu-se singur, un oftat sec al spiritului.

Tracy, m-am gândit, dar apoi chiar și asta se duse.

— Ce mai rămâne de făcut după toate astea? am întrebat, simțindu-mă golit de speranțe și împietrit. Ce-a mai rămas?

Cole mai trase o dușcă de whisky; plimbă băutura prin

gură înainte s-o înghită, apoi se uită pe geam, spre lumea întunecată care gonea pe lângă noi. Avea o expresie pierdută, iar pupilele sale păreau să se fi redus la două găuri mici și negre. În cele din urmă, dădu din umeri și-și deschise brațele într-un gest de neajutorare.

— Să mă întorc și să mă duc înapoi, asta a fost singura mea idee, spuse el.

În Glory mi-am luat o cameră. Era o încăpere minusculă, strâmbă, cu un tavan înclinat și pereți oblici, murdară, rece ca o peșteră. De la fereastră puteam vedea o adunătură de clădiri și străzi prăfuite, cu urme de roți, acoperite cu o crustă de zăpadă. Ziua, caleștile se mișcau după rutină, în vreme ce femeile în șaluri de lână și rochii lungi mergeau zorite pe străzi. Bărbații încărcau sau descărcau butoaie cu cuie, saci cu grâne și baloturi de paie și se opreau prin cârciumi să bea un pahar-două. Copiii lor se fugăreau unii pe alții, ascunzându-se pe sub cai și căruțe, lovindu-se cu bulgări de zăpadă. Nopțile de aici aveau sălbăticia lor – muzică de pian în surdină, focuri de armă, țipete –, dar nu chiar așa cum erau în White Eagle. Din câte-mi puteam da seama, după o săptămână aici, fiecare oraș pe care îl cunoscusem vreodată ar fi trebuit să se cheme Glory, pentru că toate erau cam la fel.

Bineînțeles, erau și refugiați. Dormeau pe alei și pe pragurile ușilor, oriunde era întuneric și unde aveau o șansă să nu fie luați la bătaie peste noapte. Niciunul dintre cetățenii orașului nu-i voia prin preajmă, din cauza obiceiurilor lor ciudate și a diformităților lor, însă erau tolerați dintr-un obscur impuls creștin. Stăteam la fereastră și-i priveam cum se furișau prin jur, întrebându-mă dacă nu eram și eu unul dintre ei. Nu m-am ostenit să-mi caut prietenii ca să le cer bani împrumut. Acesta era planul pus la cale de Tracy și chiar dacă ar mai fi fost aici, mă îndoiesc că m-aș mai fi ținut de el. Mă schimbasem și numai câteva dintre vechile mele obsesii mai aveau vreun sens. În loc de asta, m-am angajat la un bar, la spălatul podelelor, iar asta-mi aducea destui bani pentru mâncare

și chirie și – ocazional – pentru vreo femeie cu care să împart cămăruța mea strâmbă. Femeile mă făceau fericit, dar nu pentru multă vreme. Odată ce plecau, stăteam în întuneric și spionam viața. Vedeam o mie de lucruri pe care le voiam, dar nu-mi doream nimic atât de mult încât să-l și iau, nimic care să mă inspire să-l apuc și să iau o mușcătură și să râd cu bucuria dorinței îndeplinite. Eram la fel de pustiu pe cât fusesem la începutul călătoriei dinspre White Eagle și, atunci când mă priveam în oglinzi, vedeam un om fugind de el însuși, un om care era, din nou, tot mai bolnav și mai slăbit.

Primăvara păli, vara muri, toamna intră în declin. Am câștigat un cal la o partidă de poker, un animal de un maro căcăniu, cu genunchii inflamați, un temperament agresiv, pe care l-am păstrat numai pentru că nu-mi permiteam să arunc nimic. Am urât calul ăla și m-aș fi simțit mai bine în compania unui sconcs decât să pun șaua pe el. Însă într-o dimineață mi-am dat seama că devenisem atât de sătul de mine însumi, încât nu mai puteam suporta camera. Duhnea de pe urma mahmurelilor mele, a neputințelor mele umede. Am împachetat un sac de dormit, am încălecat și am luat-o spre est, spre Steadly, gândindu-mă din nou că tot ce-mi trebuia era doar un alt loc, un start nou. Însă deplasarea călare deveni ea însăși un remediu. Aerul era atât de rece încât îmi curgea în plămâni ca un foc rece, iar cerul, de acel albastru puternic pe care-l puteai găsi numai în spatele creației, cu șirurile de păsări desenate la mare înălțime și piscurile acoperite de zăpadă, la distanță. Intenționasem să-mi cercetez sufletul în profunzime, să încerc să descifrez perspectiva lucrurilor, însă, după cum se părea, doar plecând din Glory câștigasem deja o altă perspectivă și-am simțit valuri de sentimente care, prin puritatea lor, păreau să personifice perfecțiunea cerului, munții strălucitori și avântul întinderilor, scurgerea imensă a lor spre est, urcând și coborând cu netezimea crestelor apelor oceanului. Îmi simțeam trupul curat, mintea limpezită de temeri. Ba chiar și năravurile calului se mai potoliseră.

O zi și jumătate mai târziu, când Steadly a umplut orizontul cu un pâlc de clădiri bătute de vreme, care difereau de cele din Glory numai prin dimensiunile mai impresionante și grozăvenia mizeriei lor, eu nu eram gata să pun capăt călătoriei și m-am gândit să continui să călăresc și să-mi așez tabăra pe dealurile din estul orașului. Vremea se strică, cerul se făcu cenușiu, și fulgi grași și albi începură să cadă de sus. Însă, când am ajuns la dealuri, eram tot pornit să continui călătoria, și pe când lumina zilei păli tot mai mult în asfințit, mi-am spus că aș mai putea străbate câteva mile, aproape – însă nu foarte – de marginea Peticului. Am pătruns în pădurea de conifere, luându-mă după șinele de tren, care erau mărginite de un strat înalt de zăpadă căzută cu o săptămână înainte, aflându-mi liniștea printre copacii întunecați. Păsărele cu pântecele albe și capete negre țopăiau în număr mare, precum puricii, pe sub ei; cu vânzoleala lor nervoasă, îmi aminteau cum mi se zbătuseră, recent, gândurile. Vântul azvârli în aer pulbere de pe stratul de zăpadă, o învolbură în voaluri care se răsuceau de-a lungul terasamentului și licăreau o clipă înainte de a se risipi; crengile grele, încărcate cu zăpadă, ale brazilor, de-abia dacă se clinteau.

Mă pregăteam să plec în căutarea unui loc unde să mă așez, când am auzit venind trenul dinspre Steadley și i-am văzut fumul răsucindu-se pe deasupra vârfurilor copacilor; un minut mai târziu, am zărit locomotiva făcând un ocol, iar scânteile izbucnind din coș, o uriașă jivină neagră, ieșită direct din iad, cu plugul său din alamă arătând ca niște dinți aurii, ascuțiți ca acele, în lumina slabă. Era pe panta de urcare, deplasându-se cu o viteză relativ mică și mi-am îmboldit calul s-o ia la trap pe lângă el, privind apoi pe ferestre, studiind fețele îngrozite ale pasagerilor. Când trecu și ultimul vagon, un bărbat cu o pușcă se aplecă afară dintre vagoane și-mi strigă să păstrez distanța. Cole. Chiar și de la depărtarea asta, vedeam clar ochii lui, simțeam configurația lor întunecată, bizară.

— Hei, Cole! am strigat. Nu mă recunoști?

Se holbă spre mine, aplecându-se și mai tare, atârnând

de balustrada de siguranță.
— Nu cumva ești băiatu’ care mi-a lăsat o gaură-n șold?
I-am făcut semn cu mâna.
— Cum îți mai merge?
— Tolerabil… dar ție?
— Băga-mi-aș, o duc pe cât de bine poate un bărbat!
Destul de ciudat, chiar am și crezut asta.
— Unde naiba crezi că te duci acum?
Cole striga, în timp ce trenul începuse să ia viteză.
— Noi ne îndreptăm spre Petic.
— Păi, acolo merg și eu!
Avertismentul lui nu mă afectase… sau, cel puțin, nu în felul în care m-aș fi așteptat. Mă simțeam provocat, electrizat, viu. Am îmboldit calul s-o ia la galop, avântându-se prin zăpadă, și-am fost uluit de ușurința cu care răspundea la comenzi.
— Ești nebun! Nu-ți amintești ce ți-am spus? Nu va mai fi la fel pen’ tine și de data asta! Vor avea loc schimbări!
Am râs.
— Să nu-mi spui că n-ai vrut niciodată să mergi acolo, să vezi ce-i. Nu poți să privești asta fără să nu te simți așa.
Dădu din cap.
— Oh, da! M-am simțit așa o dată sau de două ori.
— Atunci, hai cu mine!
Am îndemnat calul să gonească mai tare.
— Am face-o pereche pe cinste, noi doi! I-am băga în sperieți pe toți monștrii, de s-ar ascunde.
El se mulțumi să rânjească.
— Haide! am strigat. Ce-ai avea de pierdut? Am fi regi în locul ăsta blestemat! Hai cu mine!
Și am crezut asta și eu, că am putea vedea toate minunățiile și complexitatea Peticului, toate luminile sale violente și întunecimile, și-am ieși victorioși. Eram îmbătat de acea cunoaștere.
Un nor de fum de la locomotivă se undui printre noi, iar după ce trecu, Cole strigă:
— Neee, ăsta-i ghinionul *tău,* nu al meu! Trenul se îndepărta de mine, îndreptându-se spre o nouă curbă, și

când începu să se arcuiască în jurul ei, Cole mai strigă:

— Mult noroc!

— Nu-mi trebuie noroc! i-am răspuns. Am o lună specială care veghează asupra mea, fac parte dintr-un proiect infinit. Am mai mult foc în mine decât locomotiva aia vechea a ta. De ce mi-ar trebui noroc?

— Oricum, ia-l! strigă el, făcându-mi semne cu pușca, iar apoi vagonul pocni în curbă și nu l-am mai văzut.

Crezusem că toate vorbele mele curajoase nu erau decât lăudăroșenii, că odată ce dispărea din vedere îmi voi struni calul și-mi voi găsi un loc unde să campez, însă mi-am îmboldit calul să gonească și mai tare. Și nu era doar impulsul meu care ne guverna, pentru că am observat că bidiviul se transformase, devenise și el o forță, o locomotivă imensă și întunecată cu o inimă din aburi, care mă ducea și mă ajuta să-mi respect decizia pe care tocmai îmi dădusem seama că o luasem, o adoptasem cu mult înainte de a pleca din Glory. Mi-am amintit cum o privisem pe Tracy fugind la adăpostul pădurii, cum am crezut despre ea că fugea de primejdie; dar văzând-o cu ochii minții, mi-am dat seama că fugise pentru bucurie, pentru viață, alimentată de nepăsarea minunată devenită acum forța mea. Asta era. În actul meu nu exista nicio logică, niciun sens, niciun plan. Eram liber de toate astea, de constrângerile de care habar n-avusesem că existau, de impedimente atât de subtile în acțiunea lor, încât nici măcar nu le puteam numi, și goneam cum n-o mai făcusem de când eram copil, doar pentru pura plăcere musculară a actului, cu vântul ca un foc în spatele meu și zăpada răbufnind în fantome, iar copacii întunecați înălțându-se ca niște turnuri de cetate, și întreaga lume se întindea în fața mea, o bogăție de absoluturi. Și ce lucruri aflam doar respirând acel aer înțepător, cu cristale de gheață! Filosofii erau adunate într-o formă numai strângând din pumn, principiile se adunau ca lacrimile în colțul ochilor mei. Mintea-mi era albă de cunoaștere.

Spre uimirea mea, începeam să ajungem trenul din urmă. Calul ăsta al meu era o minunăție, fiecare dintre

salturile sale ducându-ne la distanțe imposibile. Nu-i puteam vedea capul, însă știam cât se transformase, știam că ochii-i luceau precum lămpașele minerilor, dinții îi erau ascuțiți, capabili să sfâșie, copitele lui scoteau scântei pe piatră. Și am simțit, de asemenea, și dimensiunea propriei mele transformări. Nu era ceea ce-aș fi preferat eu dacă aș fi avut de ales, însă mi se potrivea într-un fel de neadmis înainte. Inima mea era o baterie furioasă, creierul mustea de dorințe nelegiuite, palmele-mi erau potrivite pentru iubire și ucidere și ceva între ele. Pentru rău… cu toate că nu-l consideram așa, nu. Răul încetase să mai fie o abstracțiune pentru mine. Era la fel de clar și comprehensibil ca un bulgăre de cărbune, un pumn negru, care putea arde și da flacără, o unealtă capabilă să mă ajute să supraviețuiesc, și pentru că nu mai era ceva misterios, nu mai era vrednic de un cuvânt atât de ales precum *rău* pentru a fi descris, era doar o parte a ceea ce eram eu, un talent, o calitate pe-atât de imposibil de deosebit de întregul meu eu ca și o singură clipire de o piatră prețioasă.

Mi-am îmboldit calul și-am trecut în goană de ultimul vagon. M-am potrivit pe viteza trenului și m-am uitat printr-un geam la o femeie frumoasă, îmbrăcată într-o rochie albastră. M-am holbat la ridicătura sânilor ei și-am dorit-o cu ardoarea unei pasiuni buimace care aproape că m-a doborât. Se trase înapoi, palidă și alarmată, cu o mână la gură. Numai Dumnezeu știa cu ce față defilam acum prin lume… sau, poate că știam, pentru că mi-am scos pălăria, intenționând s-o salut cu o plecăciune, și-am simțit mai multe excrescențe osoase țâșnindu-mi din craniu, ca nodurile unei coroane primitive, și-am izbucnit în râs la gândul că un rege demonic cenușiu s-ar fi putut înălța din cenușa inimii mele sensibile. În hohotele mele s-a strecurat o nuanță depravată – dacă aș fi auzit-o oricând alt’ dată, mi-ar fi uscat gura și mi-ar fi făcut coaiele să se zbârcească. Însă acum îmi plăcea la nebunie s-o aud, identificându-o ca pe un semnal muzical al începerii unei noi vieți. M-am gândit să mă arunc pe vagon și s-o răpesc

pe femeie, însă nu-mi oferea nimic din ce n-aș fi putut găsi într-o formă mult mai vitală de pe cuprinsul câmpiei strălucitoare, întinse spre nord. Ceilalți pasageri se îmbulziră la fereastră, holbându-se la mine, iar eu mă întrebam la ce se gândeau. Eram eu, pur și simplu, personificarea temerilor lor, sau vedeau în mine un bărbat care pierduse totul? Sesizau, oare, dulceața eliberării mele? Puteau ei ghici câți ani de negare și autoamăgire lăsam eu în urmă? Își dădeau seama că eram la fel ca ei, cineva care ajunsese la capătul eschivelor și fusese obligat să călătorească pe un drum pe care încercase, de ani de zile, să-l evite, doar ca să descopere că evitase viața însăși?

Am călărit o vreme în paralel cu ei, înfruntându-le privirile cu o expresie sobră, încercând să le comunic tragedia declinului meu lent și vestea bună a evadării mele. Le-aș fi strigat toate astea, dar știam că nu vor înțelege. Eram despărțiți nu numai de un geam de câțiva milimetri grosime și câteva palme de pământ înzăpezit, ci și de vraja puternică a Peticului și de cea mai puțin potentă a alegerii mele. Sau, poate, faptul că încă nu făcuseră propria lor alegere era cea mai mare barieră dintre noi. Apoi, renunțând pentru totdeauna la lume, mi-am strunit calul, îndreptându-l spre nord, galopând prin pădurile de conifere, rupând crengile care-mi stăteau în cale cu mâna mea dreaptă, puternică, și lăsând în urmă nori de zăpadă; mă îndreptam, în sfârșit, spre glorie, singura accesibilă celor care au căzut în dizgrația obișnuită, destinați căldurii și plăcerilor, capătului limitelor și locurilor definitive ale dragostei și puterii, destinați morții prin visare, bucuriilor iadului și durerilor paradisului și tuturor misterelor frumoase de dincolo.

EXERCIȚIUL DE CREDINȚĂ

Din amvonul meu, sculptat din abanos, sub forma unui cap de grifon cu botul lung, pot vedea păcatele enoriașilor mei. E ca și cum un curent ar trece de la o față la alta, iluminând sensul secret al fiecărui rid, al fiecărei linii și nuanțe de expresie. Ei – la fel ca păcatele lor – sunt banali. Copii, la fel de sâcâitori ca țânțarii. Bărbați rumeni în obraji, posedați de demonii proprietăților imobiliare, cetățeni solizi, cu inimi slabe și corpuri brutale, rezervate nevestelor lor. Femei, ale căror gânduri le alunecă prin minte precum fâșii din fire de bumbac, fiecare dintre ele măritată cu desfrânați și trântori. Cu toată banalitatea lor, congregația este remarcabilă prin faptul că păcatele lor se întrepătrund, sunt cu toții compatibili unul cu altul. Pentru fiecare pederast potențial există câte-un băiat în prima fază a deviației sale, pentru fiecare pornire violentă, câte-un amator de durere, iar pentru fiecare văduvă dezamăgită, o poftă trupească, ascuțită ca acele de tricotat, care să-i însoțească fiecare bucată din viață. Aceasta mi s-a părut întotdeauna o circumstanță care merită explorată, cu toate că până nu demult n-am avut nicio idee cum s-ar putea proceda.

Nu numai că pot vedea păcatele enoriașilor, dar sunt capabil să le și trăiesc, ambele talente fiindu-mi impuse de biserică, așa cred. Este un vechi locaș de rugăciuni, pereții săi albi, din stuc, și grinzile negre sunt emblematice pentru rigoarea puritană, a cărei sanctitate a fost garantată prin construirea ei, și este ornamentată cu douăsprezece vitralii, fiecare înfățișând câte-o jivină încadrată de frunze de viță. Legendele spun că aerul său răcoros colcăie de spiritele întunecate ale vrăjitoarelor ucise, majoritatea lor moarte de mâna primului pastor de aici, un anume Jeremy Calder, un bărbat devenit sângeros din dragoste de Dumnezeu. Oricum, mă îndoiesc că prezența sa astrală ori cea a victimelor sale este

responsabilă pentru începutul manifestării darurilor mele psihice. Nu, mai degrabă simt că aceste daruri sunt produsul esenței acestui loc și acestui timp, pentru că aceasta, îmi dau seama, este natura tuturor extremelor realității, fie ele bune sau rele: ele sunt zămislite din interacțiunea a mii de lucruri efemere, conjuncția unor normalități congruente care, împreună, acționează să formeze o anomalie… Dar aveam de gând să vă relatez cum trăiesc eu păcatele congregației mele.

În această dimineață, în timp ce stau pe trepte în reverenda mea, după serviciul divin de la ora unsprezece, cu frunzele galbene-roșiatice ale sicomorilor și mestecenilor care străjuiesc strada lucind și ințepând privirea ca semafoarele în lumina soarelui, îi salut pe toți spunându-le pe nume și dau mâna cu ei, iar cu fiecare atingere o nouă viziune mi se deschide în minte. Uitați-o acum pe Emily Prideau. Copil al lui Bess și Robert. Are șaisprezece ani; nubilă, dulce. Sânii ei se mulează în rotunjimi elegante în decența rochiei ei roz, de duminică. Totuși, din degetele ei se scurge viziunea unui miez de noapte când, cu brațele încrucișate, își ridică puloverul, iar sânii aceia grei atârnă în voie, albi și rotunzi, perfecți în lumina lunii; apoi, zâmbind, își lasă să cadă rochia, înfășurată doar pe corp, dovedindu-se că nu purta lenjerie, excitându-l pe băiatul rămas fără grai, care se uită năucit la secretul ei cârlionțat.

— Fă-mă tu primul, zice ea și, când el îngenunchează înaintea ei, simt impulsul plăcerii declanșate de limba lui.

— Minunată predică, reverende, spune ea, imitându-și tatăl, iar eu sunt nevoit să-mi înăbuș hohotul de râs, amuzat nu de nepotrivirea dintre complimentul ei și gânduri, ci de complimentul însuși. Predicile mele sunt niște nimicuri lejere și prevenitoare, asezonate cu anunțuri despre vânzarea de produse de patiserie și tombole, nicidecum încercări de salvare a sufletelor. Ce motiv aș avea să-i salvez? Paradisul? Această fantezie răsuflată a dispărut de mult din mintea mea, iar absența lui Dumnezeu este pretutindeni… deși am simțit o urmă a

divinității Sale plutind prin clopotniță, la fel de netedă și neagră ca o umbră, și știu că El așteaptă doar invocarea potrivită pentru a reveni transformat într-un Dumnezeu adaptat vremurilor. Vedeți, acesta-i principiul de bază al divinității, trebuie s-o umplem de toate păcatele noastre – așa cum am fost eu umplut în cei șase ani de preoție – și apoi s-o omorâm, pentru a o reînvia într-o nouă formă, un recipient potrivit pentru formele răutăților noastre contemporane.

Cu poșeta lipită de pântece, Emily coboară între Bess și Robert, în mitul virginității sale, și trebuie să-i fac față acum bancherului Miles Elbee, un păcătos slab ca o scoabă, încărunțit la patruzeci de ani, tăbăcit și plin de riduri, ca un bărbat de încă o dată vârsta lui. Din strângerea lui de mână superficială surprind un luciu de piele, o lovitură de bici și un urlet triumfător. Întotdeauna își retrage mâna atât de repede. Mă întreb dacă nu cumva știe că-i văd pasiunea pentru supunere și se jenează.

— Frumoasă dimineață, rostește el și, cu un zâmbet prefăcut, se alătură celorlalți bărbați care o iau la pas pentru a discuta despre Liga Națională de Fotbal. Iar aici, Marge Trombley îmi întinde mâna ei în mănușă albă. Păr roșcat și un chip palid, atât de delicat gravat de treizeci de ani de suferințe, ce pare la fel de măiestrit filigranat ca un medalion. Ah, Marge! Păcatul tău este tovarășul cel mai apropiat de al meu. Prin presiunea exercitată de buricele degetelor tale sunt binecuvântat cu o viziune cu tine și cu mine acuplându-ne în strana corului. Și încă ceva pe sub această priveliște, un ciot întunecat al păcatului mai-mult-decât-secret (am menționat că acolo, închisă în fiecare suflet, se află forma noduroasă a ultimului și celui mai mare rău de care suntem capabili?). Îi întorc strânsoarea, lăsând-o să zăbovească prea mult pentru a fi decentă, insuflând roșeață în acele trăsături frumoase.

— Sper să-l văd și pe Jeffrey într-o duminică, spun.

Aceste cuvinte lansează o adevărată litanie între noi. Jefrrey este cel mai neisprăvit dintre neisprăviți, dedicându-și weekend-urile bând sau bătându-și nevasta;

n-a călcat niciodată în biserica St. Mary's, iar schimburile noastre de replici în ceea ce-l privește se modifică rar.

— A fost bolnav, răspunde ea. Și mai e și deprimat din cauza serviciului.

Un zâmbet sparge lacătul suferinței.

— Voi încerca să-l aduc cu mine săptămâna viitoare.

Apoi, apropiindu-se pentru o șoaptă:

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră, reverende.

Răspund că, din nefericire, sunt plecat întreaga săptămână la o conferință bisericească – este o minciună –, dar că sâmbătă seara, după întoarcerea mea, voi fi liber. Dacă ar dori să se oprească pe aici pe la șapte...? Da, așa va face. Marge, Marge. Să fie asta înflorirea noastră?

Și așa merg lucrurile, o viață duhovnicească după alta: cochilii bine șlefuite, cuprinzând un haos de frustrări.

Odată ce au luat-o cu toții spre casă ori la vreun prânz sau o partidă de tenis, mă așez în strana din spate, bând ce-a mai rămas din vinul de împărtășanie, și mă holbez la jivinele din universul lor de vitralii colorate, încadrate în frunze de viță. Ele mă fixează cu privirea din ferestre, fremătând de viață. Sunt vii. Vreau să spun, nu în sensul mistic normal, ci în cel obișnuit într-o epocă mai măreață, cea a lui Jeremy Calder și a vrăjitoarelor sale, care știu adevărul, că viața-i doar o idee. Chiar și imperfecțiunea bulelor din sticlă păstrează un germen de principiu, nervurile din plumb curg cu conceptul râurilor în ele, și, în timp ce privesc, ursul își ridică botul din fagurele de miere aurită și mormăie o rugăciune pentru salvarea mea; este cel mai sfânt dintre toate animalele, un monstru blând, a cărui ultimă cină însângerată a fost cu atât de mult timp în urmă, încât a uitat de gustul sângelui, iar acum își petrece orele într-o contemplare monastică. Bufnița, o bătrână întunecime îngâmfată, dă din cap a apreciere; mielul zburdă, îndemnându-mă prin răsuciri seducătoare din codița lui neastâmpărată să păcătuiesc. Fiecare trebuie să aibă câte un comentariu de făcut despre predica mea, despre viața mea... toate, cu excepția leului. El nu s-a clintit niciodată și nici n-a glăsuit nimic în acești șase ani,

iar asta pentru că-i cel mai frumos dintre toate animalele, cel mai nobil, se abține de la acel comentariu la care tânjesc atât de mult. Mă întreb oare ce stimulent așteaptă? Am auzit că Jeremy Calder efectua, adesea, interogatorii private ale vrăjitoarelor chiar sub această fereastră deosebită și că, din când în când, țipetele de durere auzite din biserică nu puteau fi deosebite de gemetele plăcerii femeiești. Să fie asta ceea ce mi-a redus leul la tăcere? Și l-a căutat Jeremy pe Satana, riscându-și bărbăția în curățarea acestor recipiente ale păcatului, sau a fost ca mine, mai mult pofticios? Cândva, presupun că intenția conta, însă nu mai este cazul. Această epocă suprimă importanța intenției, iar ceea ce este prețuit este numai efectul, rezultatul, profitul.

Înghit drojdia de vin, iar rămășițele mi se prind între dinți. Sunt bucuros, văzând în asta un semn bun, pentru că este miezul vieții cel pe care-l caut mereu în esența vinului. Palpabilul, comestibilul. Dificil de oficiat serviciul fără a cunoaște aceste sălbăticii, pentru că trăim într-un univers al regulilor obscure și al stelelor în derivă, și cum ar putea cineva naviga fără a se scufunda în adâncurile acelui mediu? Astfel, trebuie să-mi satisfac, din când în când, trebuințele... cu toate că, de fapt, n-am nevoie de niciun fel de scuză pentru toleranța mea. Sunt un bărbat solid, de patruzeci și ceva de ani, soția mea e moartă și n-am întâlnit pe cineva potrivit care s-o înlocuiască, în afară de cazul în care buna Marge Trombley nu se va descătușa de al ei Jeffrey. Oftez. Chiar așa de-ar fi! Mă privesc în imaginea curbată reflectată de sticlă. Golul din ea este chiar al meu. Însă nu pentru mult timp. Un țel a început în ultima vreme să mă abată, mai puțin o emoție decât o condiție fizică, dar întruchipând calități ale ambelor. Poate că va deveni clar la „conferința bisericească”.

La trei sute treizeci și patru de kilometri de Fallon, unde biserica St. Mary’s stă în albeața ei, se află orașul Corn River, iar la periferiile sale din sud există o casă veche din cărămidă, căminul frumoasei Serena de Miron (născută

Carla DiLuca), o furnizoare de grecoaice, franțuzoaice și diverse fete de naționalități ale lumii a treia, cu caractere atât de neobișnuite încât nici chiar Biblia nu reușește să fie destul de înțeleaptă pentru a te preveni împotriva lor. Trăiesc și alte fete în casă, însă mie-mi place de Serena… Serena care cunoaște foarte bine anatomia musculoasă a necesităților mele spirituale. Brunetă, piele albă, fără nicio pată, o față de înger pictat de Degas și cele mai elegante picioare pe care le-au văzut vreodată acești ochi, toate conectate cu o mentalitate de prostuță rumegătoare de gumă de mestecat. Ghida perfectă spre miezul vieții contemporane. Mă așteaptă într-o încăpere ai cărei pereți arată ca vinișoarele unui mineral de culoare crem, susținând un strat de postere, majoritatea înfățișând bărbați cu un aer depravat, cu chitare.

— Frankie! chițăie ea, ridicându-se în genunchi și sărind din pat. Pe unde-ai fost?

— Călătorie de afaceri, zic, dându-mi haina jos. Franklyn este, într-adevăr, numele meu de botez, dar i-am spus Serenei că sunt comis-voiajor, vânzător de bijuterii, și de fiecare dată când vin îi ofer câte o zorzoană drept dovadă. Scot dintr-un buzunar de la pantaloni o pereche de cercei cu diamante false, care se răsucesc și strălucesc ca niște viermi din pietre prețioase. Serena îi înșfacă, îi duce la urechi, dându-și părul pe spate, ca să mă lase să apreciez efectul… un efect frumos, vrăjitoresc. Norocul tău, Serena, că n-a venit în locul meu bătrânul Jeremy.

Câteva ore mai târziu, stând față-n față, încă împreunați, pomenesc de atracția mea problematică pentru Marge Trombley.

— ’ți cam place de ea, ei? spune ea.

— Dacă-mi place?

Mă gândesc la calitatea sentimentelor mele.

— Să zicem că sunt atras de ceva al ei, ceva ce nu pot defini prea bine.

Serena îmi oferă o strânsoare internă, prietenească.

— Ești așa de sensibil, Frankie. Aș vrea să fi fost tu un tip mai tânăr.

Asta mă îmboldește să-i dovedesc că vârsta nu mi-a secătuit cu totul vitalitatea, așa că nu mai conversăm pentru încă o oră.

— Nu’ș ce să-ți zic, face ea. Ce-i de capu’ iei?

Pot să mă bazez pe ceva mai mult decât simpla intuiție pentru a analiza caracterul lui Marge, însă fac o tentativă de analiză.

— E liniștită, conservatoare, zic. Cel puțin la suprafață. Reprimată. Iar ăsta-i lucrul pe care vreau să-l știu despre ea. Ce anume-i îngropat sub acești ani de reprimări.

— Și o bate bărbatu-său?

— De obicei.

— Știi tu, spune Serena, mie mi se pare că nu-i sigură de ce vrea. Vreau să spun, e *sigură,* însă s-ar putea să trebuiască să fie convinsă. Că-i caftită mai tot timpu’… păi, s-ar putea să nu-i placă de-astea. Însă s-a obișnuit să fie forțată.

— Nu înțeleg.

— Ba pricepi, se foiește Serena, iar eu îi răspund. Chicotește. Oooh… îmi place asta.

— Ce voiai să spui?

— Despre ce?

— Marge… că trebuie convinsă.

— Vezi tu… – o cută desparte fruntea Serenei, iar tonul vocii sale devine onest, cunoscător – are să meargă până la margine cu tine, și apoi are nevoie de un impuls, știi, să o faci să cadă.

— Un brânci?

Serena râde.

— Tre’ să fii abil, Frankie. Știi cum să fii abil, nu-i așa?

La fix, devin și abil.

Între reprizele cu Serena mă plimb prin bordel. Și acesta este un loc de închinăciune, unul cu un dumnezeu mult mai comprehensibil decât fâșiile de beznă care bântuie St. Mary’s, și astfel găsesc că lecțiile sale sunt valabile. Stând în coridorul întunecos, ascultând țipetele de plăcere, atât cele false, cât și cele neprefăcute, îmi amintesc de țipetele

de durere ale soției mele, când acel lucru care o mânca pe dinăuntru o mistuia din ce în ce mai repede. Cât de mult am iubit-o și, în același timp, cât de mult mi-a displăcut agonia ei hidoasă. Uneori, de-abia dacă-mi pot da seama dacă impulsul meu de a o scuti de propria ei nenorocire a fost fundamentat de milă ori de o pornire irațională și criminală. Acele luni în care am privit-o murind, în care am încercat să-i ușurez agonia m-au dezorientat, m-au pornit pe un curs în derivă din care nu mi-am revenit încă și, poate, nici n-am să-mi mai revin vreodată… Vă surprinde că sunt conștient de sensibilitățile mele deviante? Poate că-i surprinzător; oricum, am trăit prea mult în propria mea cochilie crăpată pentru a fi indus în eroare de fâșiile bizare de lumină care penetrează și colorează gândurile. În orice caz, să fii smintit în această epocă a devenit o formă de înțelepciune, o lentilă prin care cineva poate vedea adevărurile sale strâmbe și dobândi cunoaștere prin care să se aplice ceea ce s-a învățat. Așa că, deși sunt mai smintit decât majoritatea, sunt și mai înțelept, mai capabil de acțiune, iar acțiunea sau mai degrabă confluența de acțiuni care mi se întâmplă în vreme ce stau pe hol mă surprinde prin concluzia că acesta s-ar putea să fie zenitul înțelepciunii mele demente. Cum de nu mi-am dat seama de asta înainte? Ar fi trebuit să fie ceva evident! Marge și întâlnirea noastră de sâmbătă seara, compatibila congregație a păcatului, sfatul Serenei, tradițiile bisericii și așa mai departe. Totul conduce spre faptul că, la fel ca oricare alt bun păstor, va trebui să-mi conduc turma dând exemplu, să-i dirijez pe oameni pe calea ticăloșiei corecte și să le aduc focul unui nou dumnezeu din cenușa celui vechi. Prin exemplu… și prin cuvântul care se va ivi din acel exemplu. Da, da! În sfârșit, un subiect potrivit pentru predică, o ocazie nimerită pentru a comemora. Zâmbind, cu simțul datoriei încețoșat, în sfârșit limpezit, dau la o parte ușa de la camera Serenei. Ea se rostogolește pe spate, iar cămașa ei de noapte de fată rea i se ridică pe coapse.

— Uau, Frankie, spune ea. Arăți…

Își lasă capul într-o parte, căutând, în aparență, un cuvânt potrivit.

— Cumva diferit, așa ceva.

Să fi produs iluminarea mea vreo schimbare fizică? Orice este posibil, cred. Îmi studiez imaginea reflectată de oglinda lipită de ușă, însă nu văd nimic ieșit din comun... cu excepția felului în care mă văd. Îmi dau acum seama că, timp de luni de zile, am evitat oglinzile, nedorind să văd sufletul nefericit zbârcindu-se în carnea mea. Însă acel suflet nu iese în evidență. În imaginea mea din oglindă percep încredere, o încredere de leu. Și hotărâre. Oh, sunt gata să explodez de atâta hotărâre.

— Ceea ce vezi înaintea ochilor tăi, rostesc, întorcându-mă spre Serena, este un bărbat devenit dintr-odată măreț prin siguranța sa.

Serena chicotește și bate cu palma în saltea, lângă ea.

— Păi atunci, n-o risipi, Frankie. Fă-te încoa’, până nu-ți revii la normal.

Sâmbătă noaptea, ultima rază de lumină palidă a zilei cenușii luminează fereastra colorată de vitraliu și lumânările arzând constant la altar, flancând o cruce de argint, de o mărime potrivită pentru crucificarea unui copil mic. Departe de Serena și de Biserica Deliciilor Carnale, siguranța mea – după cum sugerase în glumă Serena – s-a redus. Sunt neliniștit, plin de îndoieli. Totuși hotărârea mea rămâne fermă. Mâncat sau nu de îndoieli, voi îndeplini îndatorirea. Și, în timp ce Marge își face apariția la ușa din față, eu pun zăvorul la loc, închizându-ne într-o țară necunoscută, una ale cărei frontiere suntem pe cale să le trasăm. Clănțănitul zăvorului o face să tresară, însă eu zâmbesc liniștitor.

— Hoții, spun eu. Sau ștrengarii noștri băieți de cor.

Zâmbește la rândul ei, destinzându-se.

Făcând discret cu ochiul spre leu, o conduc în spate, spre sacristie, legată printr-un coridor de vestiarul corului, și o așez pe canapeaua căptușită cu o catifea roșie. În părul ei sunt presărate sclipiri din cauza dârelor de lumină

slabă, buzele ei sunt mai roșii decât catifeaua, rotunjimi lucitoare, iar în decolteul rochiei ei zăresc un centimetru de dantelă. Are descheiat un nasture mai mult decât de obicei. Semnalul final, Marge. N-am să te dezamăgesc.

Îi ofer vin; îl refuză. Insist. Vinul este de un roșu la fel de deschis precum părul ei, și-l gustă, iar eu mă bucur de ideea că-și gustă propria ei substanță. Mă așez lângă ea, nu prea aproape, nici prea departe. La o distanță seducătoare, totuși ascund nerăbdarea ispititorului printr-o îngrijorare sinceră, ascultând plângerile ei despre Jeffrey.

— De data asta, e plecat de aproape două săptămâni, spune ea. Și-a jurat că nici nu se mai întoarce.

Mulțumesc, Jeffrey.

— Se întoarce el, spun, mângâind-o pe braț. Nu te teme.

Nici măcar o tresărire din partea lui Marge, doar o ocheadă timidă.

— Știu că aveți dreptate, zice ea. Dar…

— Da?

— Asta o să vi se pară oribil, reverende, însă…

— Franklyn mă cheamă, îi spun. Te rog, spune-mi Franklyn.

— Bine.

Un zâmbet șters.

— Franklyn.

Oftează și o rotunjime de piele albă se ițește de sub dantelă.

— După cum spuneam, asta poate că sună oribil, dar nu sunt sigură că-l mai vreau înapoi.

Mă prefac că reflectez adânc.

— Nu-i nicidecum oribil, rostesc. Ai îndurat deja mult prea multe din partea lui.

Se holbează în paharul de vin de parcă ar căuta un oracol acolo.

— Nu știu.

— Marge, încep eu.

Mă privește surprinsă.

— Iartă-mă că îți vorbesc atât de familiar, spun,

adăpându-mă cu acele trăsături delicate. Mă simt apropiat de tine, prin încrederea ta.

— Nu, nu-i nimic. Este în regulă.

— Marge, continui eu. Ești măritată de… cât timp, aproape zece ani, nu?

Dă din cap.

— Să rămâi așa și să suferi și mai multe abuzuri ar fi o prostie.

— Cred că da, însă nu-i deloc o chestiune simplă. Mă tem că s-ar putea să-l părăsesc dintr-un motiv greșit.

Ultimele cuvinte o fac să se îmbujoreze.

— Înțeleg.

Și chiar înțeleg: Marge este gata să recunoască. Mă prefac a fi greu de cap.

— Eu… ăăă.

Îmi dreg vocea.

— Pot să te întreb dacă ai pe cineva?

Ea-și pleacă fruntea, iar de data asta clătinatul din cap este aproape imperceptibil.

— Ai sentimente puternice pentru celălalt bărbat?

— Da.

— Dragostea nu este ceva de care să te rușinezi, Marge. Nu în cazul tău, nu în circumstanțele în care căminul tău este atât de lipsit de iubire. Trebuie să profiți de ce bucurii poți găsi, trebuie să te supui imperativelor inimii tale.

Am pregătit o acțiune de seducere lentă, însă, incitat de propriile mele cuvinte, mă apropii, coapsele aproape se ating, și mă aplec spre ea.

— Marge, spun. Știu, știu.

Ea încearcă să-și înăsprească expresia, dar se topește.

— Nu pot, zice. Nu sunt sigură.

Însă buzele se deschid spre mine. Îi desfac un nasture și se arcuiește sub mâinile mele. Puțin câte puțin, rochia se desface, iar palmele mi se desfată cu greutatea sânilor ei. Șoptesc, vorbindu-i despre dorința mea îndelungată. Îi dau la o parte una dintre barete, făcând-o să alunece peste umăr, îmi îngrop fața în moliciunea ei. O simt încordându-se.

— Nu! face ea, împingându-mi capul. Nu, te rog.

— Nu-ți fie teamă, îi spun, și mă îngrop din nou în ea.

— Nu!

Mă trage de păr, mă lovește cu pumnul peste umăr, și-mi dau seama că am ajuns la un punct pe care Serena, în înțelepciunea ei, îl prezisese. Acum am dovada încrederii, dirijării intenției spre acțiune. Îi rup ultimul nasture, iar Marge țipă, încearcă să mă zgârie. Însă-i dau mâinile la o parte și o trag de pe canapea în dormitor.

— Dă-i drumul, îi spun, gâfâind. Țipă. Nu te va auzi nimeni. Vei primi ceea ce-ai căutat, vrăjitoareo!

Veninul din glasul meu mă uluiește, la fel și epitetul. Este greu de crezut că eu am fost cel care-a vorbit. Însă-mi scot toate astea din minte și mă adresez într-o manieră mai blândă.

— Va fi bine, Marge. Ai să vezi. După noaptea asta, nu vor mai fi regrete, nici învinuiri.

În tot acest timp, îi leg încheieturile mâinilor și picioarele de stâlpii patului cu patru bucăți de frânghie. Ciudat… Nu-mi amintesc să le fi tăiat. Ah, bine. În cine știe ce episod psihotic, probabil am presimțit hotărârea cu care mi se va opune. „Vrăjitoare”, îmi dau seama, este termenul cel mai nimerit. Pentru că, deși i-am văzut înfățișarea la lumina zilei, umilă și blândă, plăcută vederii ochiului moral, i-am perceput forma ascunsă, cu care mă confrunt acum: o siluetă voluptuoasă, potrivită pentru o carte de tarot, cu părul și cârpele azvârlite peste goliciunea ei de un vânt numai de ea simțit. Se uită spre tine – așa cum mă privește și pe mine Marge în acest moment – cu groază și neliniște, iar tu știi că numele ei e Femeie, sensibilă și dulce, cerând povățuire. Cu toate astea, străpungând acea expresie de spaimă, descoperi un alt ochi, albastru și calm, evaluându-te cu prudență, și atunci pricepi că numele acestui eu interior este Rațiune. Oh, dar are multe nume și niciunul nu-i întregul, pentru că toate sunt susținute de ultima creatură interioară, acel lucru auriu, fumegând, cu ochii la fel de orbi ca sorii, care stă în cercul pârjolit al privirii diavolului, expunându-i farmecele prin care ea vrea

să-i stăpânească pe toți bărbații, și ea este Marea Minciună, întruchiparea unui principiu amețitor și corupător, iar numele ei, pronunțat de bărbați cu teamă și poftă, neștiind de efectele sale vlăguitoare, numele său este Dragoste…

Simt o undă de amețeală și mă ciupesc de rădăcina nasului într-o încercare de a o controla. Direcția gândurilor mele mă distrage, totuși le pun pe seama naturii extreme a acțiunilor mele, a conflictului dintre necesitatea lor și disciplinele întipărite în mine la seminar; ar fi surprinzător dacă n-aș fi, întrucâtva, dezorientat. Mă holbez la Marge. Legată strâns în rămășițele hainelor ei, înălțându-se din pat, este o priveliște plăcută și, în timp ce mă dezbrac, îi vorbesc.

…Nu, murmur, mormăi comentarii care sunt mai puțin discursuri cât promisiuni animalice. Apoi, îngenunchind între picioarele ei, descopăr că, în pofida protestelor ei, reduse acum la niște scâncete, vrăjitoarea este gata pentru consumarea actului nostru.

După ce-am terminat, stau gol, cu hârtie și un stilou, la masa de scris și, nepăsător la rugămințile lui Marge, încep compunerea predicii mele de a doua zi. Nu m-am simțit niciodată atât de capabil, atât de plin de un potențial verbal tunător.

— N-am să spun nimic, zice Marge. N-am să spun nimănui. Doar dă-mi drumul.

În semiîntuneric, sânii îi lucesc palid, inspirându-mă și mai mult. Îmi aleg textul și scriu o scurtă introducere.

— Jur, spune Marge, și izbucnește în scâncete.

Exasperat, scot un oftat și pun jos stiloul. Datoria mea de iubit trebuie să o devanseze, pentru un timp, pe cea de preot; trebuie să termin instruirea lui Marge, să o aduc cu totul pe tărâmul simțurilor, să desfac nodul acela întunecat de la sânul ei, pe care de-abia începusem să-l slăbesc.

— Iubire, îi spun pe când o pătrund din nou. Și asta va trece.

Cu toate că-și răsucește capul într-o parte, deși afișează

repulsie, țipătul ei este unul de plăcere, nu de durere. Nu mă poate prosti. Sunt expert în chestiuni din astea.

Alternez episoadele de făcut dragoste cu scrierea predicii. Cele două îndeletniciri, înțeleg eu, sunt legate și ies din fiecare reînnoit și doritor de mai mult din cealaltă. Marge încearcă orice este posibil să-și nege simțămintele, să mă convingă s-o eliberez. O vreme, se preface că se preface că-i place, gândindu-se să mă tenteze să-i desfac legăturile, neștiind că-i percep extazul pur, implicarea ei absolută, încântarea de a fi legată. O las să știe că nu sunt de convins de asta, dându-i instrucțiuni asupra câtorva practici exotice pe care le-am deprins la bordelul din Corn River, discipline străine lui Marge, la care se adaptează însă foarte rapid, devenind tot mai tăcută în contemplarea noii senzații pe care o încearcă. Și în acea tăcere, structura întunecată a păcatului ei secret începe să-și piardă forma, să expulzeze fragmente prin carnea și spiritul ei. La prima lumină, ea-i toată o întrupare, iar dacă aș mai fi avut încă o oră până la slujbă, aș fi putut termina munca începută. Însă atât aceasta, cât și ea vor aștepta. Îi verific legăturile, o sărut pe frunte, mă uit în ochii ei holbați, căscați larg, în plin studiu al desfășurării interne. Puțin goi, consider eu. Însă culoarea ei este sănătoasă, se va descurca. Da, vrăjitoarea îmi va binecuvânta numele pentru această noapte a eliberării.

Ora unsprezece, și proaspăt ieșit de sub duș, senin, într-un anteriu bine apretat, stau în spatele ciocului din abanos al grifonului, plimbându-mi privirea asupra congregației, ascultând tunetul, privind lumina zilei ploioase pătrunzând prin segmentele de sticlă colorată, împrăștiind asupra tuturor o mohoreală cenușie. Turma mea pare să fie crispată, acesta fiind, fără nicio îndoială, rezultatul introducerii mele de un minut asupra celor ce aveam de gând să le spun. Imediat se vor destinde, așa cum n-au mai făcut-o niciodată, eliberați de constrângerile proprietății pentru a-și legifera dorințele lor viclene. Zâmbesc, dau din cap, iar ei se uită nervoși unul la altul. S-ar putea ca ei – la

fel ca mine – să aibă sentimentul unei iminențe copleșitoare. În cele din urmă, lăsându-mi mâinile pe capul de grifon, încep.

— Prima parte a predicii mele de astăzi, spun, provine din creația poetului și dramaturgului francez Antonin Artaud.

Asta provoacă o foială generalizată… Nu pentru că Artaud și convingerile lui cabalistice ar fi cunoscute prin Fallon, însă îi tulbură faptul că mă abat de la cursul meu obișnuit.

— „Faceți rău”, spune Artraud. „Faceți rău și comiteți numeroase păcate, dar mie să nu-mi faceți rău”.

Nu le las nicio clipă de reacție și mă lansez cu partea principală a predicii.

— Această instrucțiune directă ar putea fi luată drept declarație eronată a Regulii de Aur, dar, de fapt, ea implică esența acestei reguli, ne oferă o nouă interpretare a adevărului, așa cum este el potrivit pentru vremurile noastre. Pentru că suntem răi, nu-i așa? Indiferent cât bine zace în noi, acesta este mijlocit de o anumită cantitate de rău, iar împreună, aceste două forțe se împletesc și întunecă înăuntrul nostru până când, în cele din urmă, una, dar numai una își stabilește dominația. Din cauza obișnuinței, am putea face lucruri bune, am putea duce o viață bună, păcătui doar insignifiant, și totuși majoritatea nu suntem îndemnați să ne purtăm astfel de către strălucirea puternică a binelui, ci, mai degrabă, de teama de a accepta răul sau de a ne confrunta cu el și a-i accepta scadența. Iar asta nu-i bine. Actul tăinuirii ne macină. Devenim recipiente pline cu dorințe reprimate și trebuințe care, în absența luminii, cresc în forme noduroase și strâmbe.

Foșnete peste tot. Femeile șușotesc laolaltă; bărbații stau inexpresivi, refuzând să-și înfrunte propria jenă; un chicotit de copil.

— Aceasta, continui eu, mă aduce la cea de-a doua parte a predicii mele, un citat din magul Aleister Crowley: „Fă orice vrei, asta e singura lege.”

Foșnetele se întețesc, însă nu le dau nicio atenție.

— Crowley nu ne sfătuia să violăm și să ucidem, să facem fapte nenaturale. Mai degrabă, el ne încuraja să ne eliberăm de pornirile noastre rele, pentru a slobozi păcatul înainte de a putea crește și deveni malign. Iar Artaud: „... mie să nu-mi faceți rău”. Acest lucru dovedește o convingere că răul slobozit astfel arar implică o crimă cu victimă, că se exprimă în forme ușoare, cum ar fi pofta trupească. Odată exprimat în acest fel, faptele noastre bune – dacă încercăm să le facem – devin produsele unei intenții cu adevărat sfinte și nu ale fricii.

Cuvintele *poftă trupească* trebuie să fi fost ca un ac înfipt în posteriorul fiecărei femei din biserică, deoarece toate s-au îndreptat de spate, pline de atenție, într-o mohoreală unanimă. Degetele mele strâng capul grifonului și simt cum crește o anumită forță în lemnul întunecat. Animalele din vitraliu tresar în celulele lor dreptunghiulare. Clipa este aproape. Mă aplec înainte, devenind prietenos, îmblânzindu-mi tonul.

— Noi, cei din biserica St. Mary, suntem foarte binecuvântați, dau eu din cap, adăugând gestului o măsură sănătoasă de sagacitate teatrală. Suntem foarte binecuvântați, deoarece păcatele noastre, multiple și diversificate, au fiecare câte-un corespondent în trupul nostru. Așa că nu trebuie să ne aventurăm în lumea de-afară și să riscăm umilirea pentru că dorim să ne exprimăm dorințele. Nu trebuie să facem decât ceea ce-am făcut dintotdeauna, iar asta este să ne încredem în întovărășire. Aici, printre prieteni și vecini, ne putem dezvălui secretele... și nu numai să le dezvăluim, ci să le dăm urmare împreună cu cei ale căror secrete sunt similare cu ale noastre. Aici putem să ne împărtășim plăcerile și bucuriile departe de ochii iscoditori ai judecăților moralizatoare și, făcând asta, aflăm un nou înțeles al lui Dumnezeu.

Imaginația și revolta se strecoară în expresia lor, însă asta nu mă îngrijorează deloc. Adevărul îi va elibera.

— Vă cunosc păcatele, spun. Le cunosc, cu toate că voi

credeți că sunteți singurii care le știți. Nu există niciun motiv de rușinare în acest loc. Aici puteți să recunoașteți păcatul și să vă desfătați deschis cu acele lucruri interzise în trecut, la care visați de atâta vreme. Alăturați-vă mie în actul eliberării, goliți-vă singuri de scârnă. Atingeți și descoperiți și aroma, și țesătura libertății.

Mă opresc, pentru a-i lăsa să absoarbă sensul, să se pregătească pentru ceea ce va urma.

— Am ales această zi pentru a vă prezenta unii altora, să fac cunoștință păcatelor cu păcatele, dorințelor cu dorințele. În această frumoasă dimineață, vom iniția aventura noastră în senzual și vom aduce la înflorire bobocul lui Dumnezeu, într-o exaltare de camaraderie voioasă.

Le dăruiesc tuturor o privire iubitoare; agitația și disconfortul lor mă determină să îmi scurtez acest preambul.

— Miles Elbee, spun, ți-o prezint pe Cory Eubanks. Cel docil întâlnește dominatoarea.

Un vuiet se aude din rândul din spate, unde drăguța și rotofeia Cory șade împreună cu soțul ei.

— Nu-i nevoie să fii speriată, Cory, îi strig eu. Nu mai e nevoie să ascunzi în debara hainele de piele neagră și pantofii cu toc-cui, pentru că în Miles ai pe cineva care va sângera pentru tine, care se va târî să sărute vârful de alamă al biciului tău.

Miles sare în picioare bolborosind, iar fețele uluite și livide ale celorlalți sunt întoarse spre mine.

— Emily Prideau, rostesc eu. Fă cunoștință cu Billy Taggart, Joe Grimes și Ted Dunning. Visul lor, la fel ca al tău, este despre trei la una, Sfânta Treime din carne.

Emily își lasă capul în brațele mamei sale, însă băieții rânjesc și se înghiontesc unul pe altul.

— Carlton Dedaux, strig peste freamătul în creștere, fă cunoștință cu micul Jimmy Newdy. Uitați-vă unul în ochii celuilalt și observați amprenta umedă a poftelor voastre îngemănate.

Sunt cu toții ridicați în picioare, agitându-și pumnii,

ocărându-mă în timp ce eu continui să fac prezentările. Vocea-mi tremură. Să fi greșit eu, oare? Se pare că da. Cum am putut să judec atât de greșit temperamentul lor și predispoziția lor pentru nou?

Miles Elbee se apropie de baza amvonului.

— Ticălosule! scrâșnește el. Episcopul va afla de asta! Am să…

Mă potopește furia și mă aplec spre el.

— N-ai decât, spun. Lenjeria episcopului este la fel ca a ta, atât doar că dantela lui e ceva mai provocatoare.

Miles se privește sub talie, să verifice dacă nu cumva se vede ceva, apoi dă îndărăt, suduindu-mă. Alți bărbați, printre ei și tatăl lui Emily, sunt ținuți să nu mă atace de către ceilalți, iar femeile se duc puhoi spre ușă. Copiii râd, jucându-se prinsa în jurul cristelniței, întregul concept de emancipare spirituală este dat peste cap, revoluția pe care am conceput-o este înăbușită înainte de a fi început.

Se înghesuie la ușa din față, privind înapoi, spre mine, și, când iese și ultimul dintre ei, disperarea ia locul furiei mele. O piatră sparge fereastra ursului bătrân, spulberând, o dată pentru totdeauna, efortul său de a găsi o filosofie mieroasă. Cineva mă strigă, învinuindu-mă de rău, de parcă răul ar fi fost ceva cu care aș fi evitat să mă confrunt. N-au auzit un cuvânt din ce le-am spus.

Cobor de la amvon, mă deplasez de-a lungul navei și mă prăbușesc într-o strană de sub leu, a cărui expresie pare a fi, acum, una dezaprobatoare sau – cel puțin – una aspră și dojenitoare. Are tot dreptul să-și formeze o părere proastă despre mine. Nu numai că am eșuat în intenția mea, dar mi-am pierdut și sinecura. Ce, mă întreb eu, mă mai așteaptă? Mă voi alătura celor fără adăpost, rătăcind pe străzi cu toată agoniseala mea într-o geantă? Nu, nu, va fi și mai rău de-atât. La urma urmei, trebuie să țin cont și de Marge. Mă îndoiesc că va fi iertătoare după eșecul meu de a convinge congregația. Mă așteaptă azilul, poate închisoarea. Cred că aș preferea penitența singurătății din închisoare, complexității bolboroselilor într-o cămașă de forță, Thorazinei și electroșocurilor.

Afară, lumina cenușie se întunecă, iar ochii leului devin tot mai rotunzi și mai plumburii. Tunetele, mirosul de ozon degajat în timp ce fulgerele străbat cerul cu un zgomot asurzitor, acestea mă scot din reveria mea morocănoasă, avertizându-mă asupra unei schimbări atmosferice, în – se pare – însăși structura realității. Din râtul grifonului se prelinge un fuior de abur, pereții se cutremură și, cu excepția leului, toate animalele din vitraliu se învârt prin ferestrele lor. Sar în picioare, uluit. Asta așteptasem să se întâmple la apogeul predicii mele, la întrunirea turmei mele. Cum e posibil să… doar am eșuat, nu? Apoi, înțelegerea pătrunde tot mai aproape, acum văd totul limpede. Nu predica mea a fost evenimentul esențial pentru declanșarea acestei schimbări ori, dacă a fost, a însemnat doar scânteia, nu și focul care arde. Și, de asemenea, înțeleg că nu am dat greș. Oh, turma mea mă va dezavua public pentru ceea ce le-am dezvăluit, mă vor discredita. Oricum, după ce scandalul se va disipa, se vor uita unul la altul, reamintindu-și litania mea asupra păcatelor și compatibilităților și, timizi la început, apoi tot mai deschis, se vor căuta pentru țelurile asupra cărora i-am povățuit. Însă cum rămâne cu incendiul care trebuie să aibă loc înainte ca toate astea să se întâmple? Descumpănit dintr-odată, mă așez înapoi în strană. Poate că mi se pare că văd anumite lucruri, poate că nu se va întâmpla nimic, poate că grifonul nu se foiește, smucindu-și capul de abanos, acoperit cu pene și poate că…

Un zgomot se aude în spatele despărțiturii corului, iar o formă albă se mișcă în umbră.

Marge!

Goală, cu resturi de funie atârnându-i de încheieturi și cu ceva lucitor în mână.

Dând cu ochii de mine, încremenește, apoi pășește înainte, sacadat la început, dar cu tot mai multă convingere cu fiecare pas făcut. Ochii ei sunt negri, nu se mai vede nicio urmă din albul lor, sunt niște ovaluri de culoarea grifonului, și cum coboară de la altar spre nava laterală, înalță până sus un cuțit strălucitor.

Pentru o clipă mi se face frică și încep să mă ridic în picioare, gândindu-mă să mă reped să-i iau arma din mână. Dar în momentul următor înțelegerea alungă frica. Bineînțeles, bineînțeles! Acum totul îmi este clar. La fel ca la nașterea oricărei noi religii, este necesar un sacrificiu. Am fost un smintit că nu am anticipat asta, iar acum, că soarta mea este în joc, mă bucur, pentru că, de asemenea, înțeleg că pentru mine moartea va fi o eliberare. Acesta a fost întotdeauna unul dintre mijloacele prin care aș fi putut evita gravitatea ordinarului. Marge îmi vorbește într-o limbă păgână, într-un limbaj al răului, cu balele curgându-i, iar din acest lucru și după ochii ei lipsiți de pupilă ajung la o înțelegere și mai profundă. M-am grăbit să discreditez mitul lui Jeremy și al victimelor sale, presupunând, din miopie, că supranaturalul nu joacă niciun rol în concordanța infinită a evenimentelor și momentelor esențiale în creația divinității.

Este un adevăr evident că fiecare bucățică și fragment al trecutului trebuie să fie reprezentate în acest act seminal. Aspectul lui Marge este o dovadă incredibilă de posesiune demonică, a unui spirit căruia i s-a deschis calea de posesie prin trauma violului (poate că aceasta era problema dinlăuntrul ei, nu ceva real, ci, mai degrabă un cuib în care să poată veni un incub); amintindu-mi abuzul meu veninos asupra ei, văzând într-o lumină nouă definiția propriei mele demențe, se pare că Jeremy și cu mine suntem mai strâns legați decât prin simpla tradiție.

Marge se oprește lângă mine, cu cuțitul tremurându-i deasupra capului, cu frumoșii ei sâni legănându-se, păcatul ei profund desfășurându-se și țâșnind înainte, iar ea n-a părut niciodată a fi atât de frumoasă; un obiect al plăcerii pure, un principiu al haosului pur.

— Ah… ah, face ea, încercând să traducă în cuvinte de înțeles pentru mine poruncile îndatoririi ei satanice, fără a ști că înțelegerea mea este, în sfârșit, completă.

— Fă ceea ce trebuie, spun, pironindu-mi privirea asupra leului. De ce refuză să mă binecuvânteze cu puterea cunoștințelor sale? În curând va fi prea târziu.

Încă niște icnete incoerente scoase de Marge, un sunet cleios din cauza salivei, care mie mi se pare îmbibat de frustrări, de o împotrivire internă.

— Nu ai motive să-ți pară rău, spun.

Privirile ni se întâlnesc, beznele noastre se amestecă, iar eu mă întorc, transportat de contemplarea propriei mele eliberări, însă nedorind să văd semicercul descendent închipuit de instrumentul izbăvirii mele. Trec câteva secunde și eu încep să mă tem că o împiedică vreo urmă a slăbiciunii omenești.

— Grăbește-te, Marge, îi spun.

— Tu… uh… face ea, iar mâna ei îmi zgârie ușor umărul. Tu!

Are nevoie de o încurajare, trebuie să știe că eu binecuvântez acest final, că înțeleg cerințele unei rezolvări divine.

— Marge, spun eu, nu mi-ai părut niciodată atât de apetisantă ca acum. Cât de mult te iubesc.

Un țipăt izbucnește de pe buzele ei, iar eu simt forța convingerii sale ferme cu o clipă mai înainte de a se înfige cuțitul. Durerea este ascuțită, iar șocul copleșitor. Totuși, în acea durere există o anumită dulceață, în puterea cu care persistă, în convingerea profundă pe care o dezvăluie din străfundurile ființei mele. Refuz să cad, doresc să savurez fiecare clipă a trecerii mele, să cunosc tot ceea ce-a mai rămas de știut. Grifonul urlă într-o notă prelungă și ascuțită, iar eu simt umezeală pe piept. Adevărul este peste tot, biserica este neagră de Dumnezeu. Nu mor, îmi dau eu seama. Voi continua să exist, prin vreun element al forțelor întunericului. La fel ca Jeremy, voi continua, umbra unei umbre, o sugestie a unei posibilități spectaculoase. Marge țipă din nou, iar pe mine mă copleșește neputința. Inima mea – cu toate că-i străpunsă – e bucuroasă, sufletul e împăcat. Pe când mă prăbușesc într-o parte, pe o strană, uitându-mă la fereastra strălucind cu o lumină supranaturală, leul din vitraliu – mereu favoritul meu – își înalță capul și rage.

NOMANS LAND

I

La vreo șase kilometri sud de Farul Gay Head, de pe insula Martha's Vineyard[10], se află Nomans Land, o insulă care măsoară o mie șase sute de metri lățime pe două mii patru sute lungime, ridicându-se din dunele de nisip presărate cu petice de iarbă și trandafiri de plajă de pe țărmul său estic, până la un dâmb din argilă și alte materiale sedimentare, înălțându-se aproape nouă metri, situat la vest, spre coasta statului Massachusetts. Înainte de 1940, insula adăpostea câteva ferme mici, însă în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, când submarinele germane au început să fie semnalate de-a lungul liniei coastei, guvernul a confiscat terenul, i-a mutat pe locuitori și a construit pe plaje buncăre mari, din beton, de unde observatorii militari supravegheau marea zi și noapte, căutând periscoapele inamicului și turnurile de ghidaj. După război, insula a fost declarată zonă interzisă pentru civili și folosită ca poligon pentru bombardierele și avioanele de vânătoare staționate la baza aeriană Otis, o practică încă valabilă, dar mai mult sporadic, până în ziua de astăzi; în nopțile de iarnă, când zarva sezonului turistic încetează, este posibil să auzi exploziile rachetelor, până departe, pe insula Nantucket, la circa patruzeci de kilometri spre est. Totuși, în pofida acestor lucruri, mii și mii de pescăruși și rândunici de mare, precum și un număr mai redus de rațe sălbatice – văzute adesea zburând în șiruri vijelioase pe la apus – și-au ales insula ca loc pentru cuibărit și, ca rezultat, aceasta a fost declarată Rezervație Naturală Națională. Ar părea ciudat ca o rezervație

[10] Insulă la sud de Cape Cod, în dreptul coastei statului Massachusetts, SUA (n. tr.).

naturală să fie supusă exercițiilor de bombardament și tirurilor de rachete; oricum, așa a fost stabilit, că atacurile intermitente nu stânjenesc populația aviară a insulei atât cât ar face-o afluxul de ființe umane (indiferent cât de nobile ar fi intențiile oamenilor) care s-ar produce dacă statutul de zonă militară interzisă ar fi anulat. Și astfel, Nomans Land a rămas izolată, iar liniștea ei este întreruptă numai de vânt și de freamătul valurilor, de țipetele pescărușilor, de lătratul ocazional al leilor-de-mare, în zonele de plajă, și de zgomotele neînsemnate ale cârtițelor și ale altor rozătoare care sapă galerii prin sol. Toate craterele de bombe, cu excepția celor mai recente, au fost cotropite de iarbă și nisip, însă mersul pe aici este o operațiune dificilă pentru că mare parte a terenului este străbătut de adâncituri, ca suprafața unei mingi de golf enorme, și una-două poți face un pas greșit. Tufele de ienupăr acoperă cea mai mare parte a insulei, ascunzând aproape tot, cu excepția grinzilor dezgolite ale celor mai răsărite clădiri ale fermelor, iar vederea acestor ruine, în combinație cu țipetele singuratice ale păsărilor, dovezile trecerii războiului și ale activităților militare, dau locului un aer de dezolare în deplină concordanță cu numele său. Cât privește acest nume… ar putea exista vreo semnificație profundă pentru întovărășirea cuvintelor *no* și *man* cu lipsa apostrofului care să sugereze posesiunea?[11] Sau aici e vorba doar despre neglijența vreunui funcționar sau cartograf? Și chiar dacă ar fi așa, oare nu cumva inadvertența toponimiei reflectă o cunoaștere subconștientă a unui proces sau eveniment ieșit din comun? Nu există niciun fel de zvonuri sinistre privind insula, niciun fel de legende, nici minciuni marinărești despre lumini ciudate sau muzică drăcească izbucnind de pe țărmul singuratic. Însă lipsa legendelor și a zvonurilor în aceste ape faimoase, unde chiar și cel mai mic banc de nisip este subiectul a zeci de povești supranaturale, este ea însăși un motiv de suspiciune și de mirare; și poate că

[11] No man’s land – teritoriul nimănui (de obicei, zona neocupată de niciuna dintre armatele inamice aflate față în față) (n. tr.).

un motiv și mai convingător de suspiciune constă în faptul că, în pofida trecutului ciudat al insulei, în pofida tendinței locuitorilor din New England de a aduna și transcrie poveștile locale, nimeni nu pusese vreuna dintre multele întrebări care puteau fi puse în legătură cu Nomans Land, și nu există nicio voce omenească pricepută să rostească răspunsurile.

II

În noaptea de 16 octombrie 198-, în timpul celei mai cumplite furtuni din întregul sezon, traulerul de pescuit *Preciosilla,* cu motoarele oprite și timoneria în flăcări, a fost târât prin Canalul Muskeget, între Martha’s Vineyard și Nantucket, apoi mai departe, spre vest, în marea agitată din largul insulei Nomans Land. Patru dintre cei zece membri ai echipajului își pierduseră viața în explozia care distrusese motoarele, iar alți trei fuseseră aruncați peste bord. Când nava se apropia de Nomans Land, supraviețuitorii au întrezărit insula, conturată în lumina unui fulger izbucnit din norii învolburați, și, știind că *Preciosilla* nu mai putea pluti multă vreme, și-au încredințat sufletele Domnului și trupurile mării în încercarea de a ajunge la țărm. Unul dintre cei trei, Pedro Arenal, un portughez din New Bedford, a fost cărat de valul nimicitor departe de insulă, fără a mai fi văzut vreodată. Însă, cei doi rămași, Odiberto Cisneros, zis Bert, de patruzeci și șase de ani, de asemenea portughez, și bucătarul navei, Jack Tyrell, un irlandez care tocmai împlinise treizeci de ani, ajunseră la țărm la o distanță de vreo cincisprezece metri unul de celălalt, adăpostindu-se în partea de sub vânt a unui buncăr din beton, unde rămaseră tremurând, prea înghețați și șocați ca să mai poată gândi, uluiți de zgomotele asurzitoare, privind prin întunecimea grea detonările de lumină ale fulgerelor care cădeau peste coama unor valuri mai înalte decât corturile de circ, ornate cu spumă fosforescentă.

Tyrell, un bărbat slab, cu părul negru și o expresie mucalită imprimată pe față, a fost cel care a avut imboldul de a intra în buncărul de beton, simțind frigul mult mai intens decât Cisneros, cel mai bine protejat dintre cei doi, musculos și crăcănat, cu un început de burtă, o față ridată și tuciurie și – pe moment – o grimasă îngrozită, care-i scotea în evidență cei doi canini din aur. Nu dădu niciun semn că ar fi auzit strigătele lui Tyrell și, în cele din urmă, Tyrell se ridică în picioare, clătinându-se sub rafalele de vânt, cu părul fluturându-i, și-l apucă pe Cisneros pe sub brațe. Cisneros se lăsă ridicat în picioare, dar când își dădu seama că Tyrell încerca să-l târască în buncăr, se smulse din strânsoarea irlandezului și se îndepărtă clătinându-se pe panta dunei. În ochii lui, buncărul, cu conturul său albicios și mătăhălos, din beton, și gura neagră și subțire, părea o falcă imensă, căscată, din care izbucnea urletul vântului, și nu voia să aibă de-a face cu asta. Îl lovi o rafală puternică de vânt, trântindu-l pe spate, iar ochii i se rostogoliră către cer, taman la timp să vadă o străfulgerare de lumină arămie și raza farului de la Gay Head, străbătând partea de jos a norilor care goneau. Cu toate că naviga de douăzeci de ani prin aceste ape, în groaza lui nu-și mai aminti de far, iar raza de lumină i se păru o răsuflare a iadului. Căzu în genunchi, în nisipul noroios, și-și făcu cruce, mai pătruns de groază decât fusese vreodată, iar fragmente de rugăciuni i se zbăteau prin minte ca steagurile de semnalizare zdrențuite.

Tyrell era tentat să-l lase baltă. Nu avea cine știe ce prețuire pentru portughezi, cu atât mai puțin pentru Cisneros, care-l amenințase de două ori cu cuțitul la bordul *Preciosillei.* Însă încercările lor de acum sudaseră, cumva, o legătură între ei, și, în plus, frica lui Cisneros îl stimulase pe Tyrell.

— Fir-ai tu să fii! strigă el, luptând cu vântul pentru a ajunge lângă Cisneros. Rahat cu ochi! Vrei să îngheți… asta-i?

Încă o dată se chinui cu Cisneros, îl ridică în picioare și începu să-l tragă spre buncăr.

Întâlnirea lui cu rugăciunile îl lăsase pe Cisneros resemnat cu soarta sa. Ce mai conta acum felul în care murea, dacă era azvârlit în mare sau zdrobit între fălcile buncărului? În ultimul moment, în timp ce Tyrell îl împingea printre buzele de beton în burdihanul întunecat, resemnarea sa fatalistă se destramă și încercă să fugă; însă forța i se scursese din membre și se prăbuși la podea. Tyrell se târî în urma lui și se îmbrățișară strâns lângă perete. Trăsnetele aruncau străfulgerări stroboscopice prin buncăr, dezvăluindu-le pereții găuriți, mânjiți de excremente de pasăre, acoperiți cu pânze de păianjen, iar și mai multe pânze de păianjen se întindeau pe la colțuri, fremătând și rupându-se din cauza vântului. Cisneros închise ochii, preferând orbirea în locul imaginilor pâlpâitoare a ceea ce lui i se părea că aduce cu pivnițe și camere de tortură. Începu să bâiguie rugăciunile Drumului Crucii, repetând cuvintele mângâietoare până când ele îl feriră de biciuielile furtunii și nu după mult timp, ghemuit ca un copil după confruntarea cu toate temerile lui, căzu într-un somn adânc.

Și lui Tyrell îi era foarte frică, însă spaima lui nu se datora furtunii sau insulei, ci ultimelor ore petrecute la bordul *Preciosillei.* Își aținti privirea în beznă, văzând acolo chipurile celor morți, timoneria arzând, înclinându-se ca o fereastră imensă, dementă, gravată în întuneric, cu silueta întunecată, tot mai zbârcită, a căpitanului, ridicat în mijlocul flăcărilor, strângând încă timona, și a secundului, cu ochii mijiți, reflectând focul, ridicându-și brațele în aer ca un creștin ignorant, salutând gheara aceea de apă neagră ca abanosul care-l ridicase în sus, doar pentru a-l trage apoi în jos, spre iad…

Tyrell își scutură capul, încercând să-și curețe mintea de acele imagini de coșmar. Își dădu jos impermeabilul și se frecă pe locul unde simțea o durere în coapsă. Un fior îi scutură pieptul și membrele, părând să se elibereze de întreaga slăbiciune cuibărită în el, apoi se lăsă pe spate, sprijinindu-și capul de perete, simțindu-se departe de furtună, de tot ceea ce se întâmplase mai înainte.

Ce porcăria dracului! se gândi.

Cu toate astea, fusese el în locuri și mai rele. Era un supraviețuitor de meserie și avea norocul supraviețuitorului. De exemplu, atunci când el, Joe McIlrane, și Pepper Swayze fuseseră înconjurați de englezoi acasă la Pepper, cu doar o pușcă, în timp ce rafalele de gloanțe spulberau vazele de sticlă și tablourile de pe pereți. Apoi închisoarea. Doamne, nu fusese un noroc chior să nimerească în aceeași celulă cu cel mai afurisit artist al evadărilor din câți avea IRA? Și același noroc fusese de partea lui și când fugise din Irlanda către SUA și către un trai molcom, cu o fată drăguță și un pat curat și timp berechet pentru afacerile lui, plus berile de seară. Desigur, mai devreme sau mai târziu trebuia să participe, din nou, la luptă. Nu-i putea lăsa pe alții să aibă parte de întreaga glorie de a-i trimite pe afurisiții de englezoi înapoi în tristul și îmbuibatul lor regat în miniatură…

O explozie violentă de lumină spintecă iureșul întunecat al furtunii, imprimând imagini reziduale ale pereților buncărului pe retina lui Tyrell, iar el scoase un chițăit.

— Iisuse! spuse el, adresându-se cerului. Vrei să mă omori?

Tunetul bubui, iar marea mugi.

— Ei, păi atunci să te fut.

Încercă să-și concentreze gândurile înapoi spre Irlanda, însă descoperi că amintirile sale – așa vedea el minciunile spuse mult prea des, drept amintiri dragi, curajoase, locuite mult mai intens decât trecutul său real – încetaseră să mai fie un refugiu. Se întrebă cât va mai dura furtuna. Probabil nu mai puțin de-o zi. După aceea, va face un foc pe țărmul nordic, destul de mare încât fumul să fie remarcat și de la Gay Head. Era sigur că *el* va face tot ce trebuia, deoarece Cisneros nu avea să-i fie de niciun ajutor. Ticălosul era numai foc și pară când avea puntea sub tălpi, dar răstoarnă-l sau scutură-l zdravăn și nu mai făcea nici cât o ceapă degerată. Ei bine, bătrânul Bert era un norocos în noaptea asta, pentru că-l avea alături pe

Biciul din Belfast, pe Jack Tyrell, despre care se știa dintotdeauna că nu lăsa de izbeliște un camarad de arme.

— Ia-o încet, bătrâne, zise el, bătându-l pe Cisneros pe umăr. Sunt mereu în preajma ta, nu-ți dai seama?

Bert Cisneros gemu, iar cuvântul ieși sfărâmat și tulbure, și Jack Tyrell, care odată râsese înaintea plutonului de execuție din vis, râse acum, convins că nu exista vreo oroare în întregul univers care să reziste arsenalului imaginației sale.

III

Cisneros nu căzu atât răpus de somn, cât se prăbuși din capul scărilor celor patruzeci și șase de ani ai săi, într-o mișcare lentă, cu capul înainte, lovindu-se și rostogolindu-se peste paliere, fiecare pas durând suficient de mult încât să poată înregistra răul rezultat din fiecare. Bărbatul pe care-l înjunghiase, când se refugiaseră la Nantucket din cauza furtunii; prietenii pe care-i înșelase, femeile pe care le bătuse. Își văzu soția, cu fața înroșită și umflată de vânătăi, pătată de lacrimi, strângând cruciulița de aur care-i atârna la gât, și, pentru întâia oară, se simți rușinat. Era o perspectivă întunecoasă și brutală asupra vieții, o lungime de timp divizată de nerozii violente, însuflețită de un ego convins – în pofida tuturor dovezilor potrivnice – de superioritatea sa mentală, și, examinându-l în această lumină ștearsă, la traversarea ultimului palier și la prăbușirea înapoi spre locul unde începuse tot, avu o senzație de ușurare, zăcând încovrigat ca o perlă neagră în gura unei stridii uriașe; nu adormită, ci doar somnolentă. Putea vedea întreaga insulă, observând-o dintr-o perspectivă alternativă și prin lentilele unei percepții capabile să transforme fiecare priveliște într-un tipar straniu, de giuvaier, desfășurat pe un fond negru: păsări cu ochi din rubine, ghemuite prin iarba de pe dune, care se înfățișa ca niște cili argintii, tremurători, și nori albicioși, fantomatici, învolburându-se pe sus, și lemnăria sfărâmată

a vechii ruine, smălțuită cu licărirea nefirească a unui foc verde, printre arbuștii strâmbi și valurile albastre ca jadul, încununate de albul fosforescent al spumei, spărgându-se de o stâncă spre vest, și vântul, o ceață verde-cenușie, învârtejită. Se întrebă cum putea să zacă el în buncăr și, în același timp, să pară că plutește deasupra diferitelor părți ale insulei, apoi observă că din trupul său ieșeau mii de fire aurii, fiecare în parte conectat la câte-un punct de pe insulă. Își dădu seama că era ca și cum acele fire i-ar fi canalizat simțurile, permițându-i să aibă o privire de ansamblu asupra locului, să cerceteze toate detaliile. Auzi o voce.

…nu, două voci. Una înăbușită, agitată, chemându-l înapoi în bezna vieții, căreia el îi rezista, ascultând, în schimb, de cea de-a doua voce, moale – având, mai degrabă, o sonoritate muzicală decât una de vorbire – care-i transmitea un sentiment de calm și de forță similar cu cel trăit în timpul copilăriei sale, atunci când îngenunchea în biserică: un sentiment asociat de el cu Dumnezeu. Nu credea că acel dumnezeu care-i vorbea acum era cel din timpul copilăriei lui, însă era recunoscător că rugăciunile sale ajunseseră la urechile cuiva, și din moment ce în mintea sa un dumnezeu era la fel ca altul, nu avea niciun fel de probleme morale cu transferul de credință. Iar când gândurile începură să i se modifice, devenind ciudat de ascuțite și de elevate, încărcate de o resemnare sumbră, când începu să se gândească la el nu ca la Bert Cisneros, ci ca la Quentin Norcross, să se vadă pe sine ca pe un bărbat înalt și palid, cu trăsături vulturești și ochi înfundați în orbite, ascunși de sprâncene stufoase, îmbrăcat în costumul său de duminică, din stofă neagră, nu se mai întrebă nimic, știind că nu se cădea ca el să priceapă căile Domnului, și se lăsă dus de aceste gânduri…

…pomenindu-se mergând într-o zi cu cerul înalt și albastru, cu nori cumulus ivindu-se departe, deasupra mării, făcând fiecare pas cu fermitate, apăsat, de parcă ar fi dorit să lase urme clare. Când ajunse la marginea stâncii

de vest, se opri în iarba până la genunchi, se aplecă înainte și se uită pe peretele de stâncă. Cu suprafața lui fisurată și cenușie, avea aspectul unei frunți străvechi și putrezinde, ieșind din mare încruntată de gânduri chinuitoare. Caldeira de valuri de la baza sa părea să-l înșface, să-i înfigă în burtă un grăunte din tonele ei înghețate, iar el se ridică, își pironi ochii pe marea luminată de soare, pe colinele ei de cobalt, plutind departe, înspre orizont. I se părea ciudat că nu-l durea nimic.

Durerea care-i rodea intestinele îl adusese în acest loc, iar acum, de parcă decizia lui s-ar fi dovedit a fi un leac, se simțea calm, translucid, scăpat de suferință. Dacă ar fi fost numai atât, numai durerea, ar fi îndurat până la sfârșit; însă nu mai putea suporta să vadă cum boala sa grava noi linii pe fața Marthei, desfigurând-o la fel de hidos cum mutilase marea stânca. Aceasta era calea cea mai bună, cea în acord cu morala. Ea nu l-ar crede niciodată în stare de sinucidere; ar presupune că mergea pe stâncă și că suferise un spasm și-și pierduse echilibrul. Ar avea toți banii de pe pământ și era încă destul de drăguță încât să-și găsească un alt bărbat, un nou tată pentru copii. Din fericire, erau prea mici pentru a simți adevărata rană a durerii. Oh, da, vor plânge și se vor gândi la el că a ajuns în rai. Însă timpul va tămădui și aceste răni, și tot ce mai putea face pentru ei acum era să le grăbească vindecarea murind cu repeziciune. Iar asta nu va fi pe atât de dificil pe cât crezuse el. Era deja mort, ucis de forța hotărârii sale. Stând acolo, se simțea despărțit de trecut, de viața lui și credea că putea simți întreaga insulă în spatele lui. Golfulețul din dreptul țărmului estic, unde scoicile stăteau agățate de stânci în balta lăsată de maree; ierburile de pe țărm care acaparaseră colina din nord, umbrele ei complicate tremurând în adierea brizei; un șoarece de câmp uitându-se din vizuina lui, ochii săi negri holbați ca niște safire indiene; păianjenii albi – existenți doar pe insulă – care îl deranjau cu mușcăturile lor necontenite, însă țeseau pânze de o complexitate nemaivăzută între arbuști; rândunicile de mare rostogolindu-se iar și iar

deasupra adâncului. Le simțea pe toate, adunate într-o unitate tensionată, ca și cum erau o forță aflată lângă el, alăturându-i-se în ceea ce trebuia făcut. Nu era un om religios. Natura sa pragmatică nu-i permisese să accepte existența unei vieți de apoi și nu putea accepta nici acum această eventualitate. Oricum, credea că, dacă exista vreun zeu, ar fi – la fel ca această insulă – o prezență izolată, capabilă să absoarbă cantitățile mai mici venite în sfera sa de atracție, asimilând vântul care atingea vârfurile templelor balineze și mareele care măturau țărmurile prin Tenerife. Într-un fel, insula *fusese* zeul său, obiectul devoțiunii sale, al străduințelor și speranțelor sale și se simțea acum mai aproape de ea decât oricând altădată. Îndrăgea acest vechi loc și poate că asta, nu vreo abstractizare mistică, era definiția unui zeu: ceva elaborat cu grijă și alimentat, un lucru care, după un lung proces de devoțiune, devenea una cu credinciosul. Se părea că gândurile sale erau orchestrate de spargerea valurilor și de țipetele pescărușilor într-un soi de muzică, un zbor al logicii și poeziei, și-și dădu apoi seama că pășise înainte, că era în cădere. Avu un moment de groază, însă șocul impactului și mușcătura frigului din apă îi amorțiră frica și căzu rostogolindu-se în lumina albastră-verzuie, lumina înghețată, încet-încet, într-un vis despre o furtună, într-un locaș secret, unde și alții împărtășeau visul, unde nu trăia nimeni și adevărul era forma, iar forma era haosul și haosul era ordonat din nou.

IV

Veni dimineața, iar furtuna persista la Nomans Land. Valuri de culoarea cimentului se îngrămădeau pe plajă, erodând țărmul; norii se întunecaseră și se lăsaseră în jos, iar vântul lipea de sol iarba de pe dune, străbătând, tăios, întreaga insulă, aducând rafale de ploaie la gura buncărului, trezindu-l pe Tyrell cu biciuielile lor. Îl dureau toți mușchii, iar în gură avea nisip.

Gemu, se frecă pe coapsă, alungând un cârcel, își scărpină un furuncul inflamat de la încheietură și observă că Cisneros dormea încă, încovrigat, cu gâtul și capul băgate sub impermeabilul său, cu mai multe pânze de păianjen întinzându-i-se între picioare și perete. Tyrell se întinse, scuipă, apoi zise:

— Hei, Bert! Trezirea, porc murdar!

Tyrell se întinse și-l scutură de umăr, iar Cisneros bolborosi ceva, însă își continuă somnul.

— Ticălos bun de nimic, făcu Tyrell. Oricum, mă descurc mai bine fără tine. Tragi de afurisitul ăla de rozariu și te văicărești sfinților ca o hoașcă bătrână. Mai du-te naibii!

Își supse dinții năclăiți, uitându-se prin buncăr. Peste tot erau pânze de păianjen, acoperind cimentul de un galben deschis, iar zeci de păianjeni albi fojgăiau de-a lungul firelor, unii dintre ei fiind suspendați în aer, ca niște steluțe, atârnând de câte-un fir. Simți pe pulpă mișcări care-i provocau mâncărime, slobozi un țipăt și zdrobi un păianjen care-i urcase pe sub blugi. Se ridică în picioare clătinându-se, cu carnea contractându-i-se, și începu să calce toți păianjenii care încercau s-o șteargă prin colțurile întunecoase. Când fu sigur că podeaua era curată, se opri zgribulindu-se, îmbrățișându-se singur ca să se apere de frig și cu ochii-n patru în eventualitatea că vreun păianjen ar fi coborât de pe tavan.

— Cisneros, zise cu glas tremurat. Trezește-te. Bărbatul adormit păru că se cutremură.

— Vrei să-i lași pe ticăloșii ăștia mici și săltăreți să mișune pe tine? spuse el, încântat de sunetul vocii sale. Atunci n-ai decât, Bert. Mie-mi convine de minune, bătrâne. Mie mi-a ajuns, în mă-sa de treabă! Burdihanul mi-e gol ca o biserică de la țară marți noaptea, și-am de gând să-mi găsesc o stridie ori vreo pasăre moartă, orice numai să mi-l umplu.

Ieși pe jumătate afară din gura buncărului și rămase aplecat pe buza lui, ridicându-și gulerul impermeabilului.

— Să-ți aduc și ție ceva, Bert? Nu? Bine, atunci poate că ai să te simți altfel după puiul tău de somn. Mă întorc să te

văd. Până atunci, somn ușor!

Își trecu picioarele peste buză, se scufundă în nisip până la glezne, apoi se opinti să urce panta dunei, împiedicându-se, târându-se în patru labe până sus, pe culme. Se ridică din nou în picioare, izbit în plin de vânt și biciuit de ploaie, scrutând terenul accidentat: smocuri de iarbă de un verde deschis, ițindu-se din adânciturile ca niște ceaune, unele dintre ele având o lățime de șase metri, iar dincolo, unde terenul se aplatiza, șiruri de pini japonezi între care putea vedea un alt crater, la vreo treizeci de metri distanță. Înălțate deasupra pinilor, spre mijlocul insulei, se vedeau sulițe din lemn întunecat – în mod evident, niște ruine. Se puse în mișcare spre ele și ceva mare și alb-murdar sări din iarbă, chirăind, cu aripile fâlfâind spre el, cu ciocul negru împungând aerul pe dinaintea feței lui; țipă și el, își ridică brațele în sus, agită pumnii, căzu și se rostogoli în jos, pe dună.

Ateriză în genunchi la baza dunei și se uită în jur după pasăre. Fusese o rândunică de mare... era destul de sigur. Nu mai era nici urmă de ea. Își dădu seama că se apropiase prea tare de cuibul ei și se întrebă dacă mai erau ouă acolo. Ultima soluție, se gândi el. Ultima dintre blestematele de soluții. În primul rând, ouăle crude se aflau jos de tot pe lista lui de preferințe, iar în al doilea, nu era prea doritor să aibă din nou de-a face cu rândunica. Se ridică în picioare, scutură firele de nisip umed de pe blugi și o luă spre ruine, croindu-și drum printre craterele năpădite de vegetație. Între pini domnea o întunecime verzuie, iar picăturile de ploaie zăceau ca niște perle transparente, agățate de vârfurile acelor; terenul era mai puțin accidentat aici, însă plasele de păianjen erau peste tot, pânze ale păianjenilor albi, la fel ca și cei care năpădiseră buncărul. Le sfâșie, făcându-și loc, iar după câteva minute de mers ieși de sub perdeaua vegetală rarefiată într-un luminiș mare, în centrul căruia se aflau ruinele. Judecând după spațiul dintre buștenii rămași întregi și după șindrila împrăștiată printre alte resturi, decise că trebuie să fi fost un hambar. Iar masa aceea de

scânduri sfărâmate din dreapta, lipite de sol ca de un pumn uriaș, trebuie să fi fost corpul principal al casei. Se duse la ruine, încercă resturile cu vârful piciorului. Dușumele întunecate, licărind din cauza ghirlandelor de mucegai alb, buruieni ițindu-se printre ele; bucăți de tablă sfârtecată. Sperase să găsească vreo veche magazie cu ceva conserve, însă, după toate aparențele, nu mai rămăsese nimic care să-i fie de vreun folos.

Norii se ponosiseră deasupra lui, fâșii de cer cenușiu lăsând, pentru o clipă, să se vadă dincolo de ele, iar ploaia slăbi; dar apoi fâșiile se închiseră din nou, lespezi groase de un cenușiu întunecat, precum frunzele moarte, cărnoase, presate împreună, iar vântul izbucni într-o rafală tânguitoare, aplecând toți pinii într-o parte, pentru a-i lăsa apoi să se îndrepte zvâcnind înapoi, ca un șir de dansatori verzi și zdrențăroși. Tyrel se întoarse, nesigur în ce direcție s-o ia, întrebându-se dacă n-ar putea doborî cu piatra vreuna dintre păsări, și putu jura că văzuse pe cineva stând la marginea luminișului. Cineva suplu, purtând un impermeabil negru, cu glugă. Inima-i tresări și făcu un pas înapoi. Apoi înțelese că ceea ce văzuse nu fusese decât o siluetă umană grosolană, formată printr-o combinație dichisită de umbre și acțiuni ale vântului, plus textura acelor de pin decolorate, în spațiul dintre doi pini. Oricum, o clipă mai târziu auzi o mișcare și, de data asta, surprinse o siluetă care se ascunse după un trunchi de copac.

— Tu ești, Bert? strigă el neliniștit, și când nu veni niciun răspuns, strigă din nou: Cine-i acolo?

Ploaia se înteți, împroșcând dușumelele sparte de la picioarele lui, opacizând imaginea pinilor, părând să măsoare trecerea secundelor cu fâsâitul tremurat al picăturilor căzute în încrengăturile dintre pini.

— Hei! răcni Tyrell. Hei, cine naiba ești?

Din nou, niciun răspuns, și, speriat, după ce-și imaginase prezența unui nebun sau chiar mai rău, se pregătea să se întoarcă la buncăr, când silueta avansă în luminiș și veni spre el cu un mers șontâcăit. O femeie. Șuvițe de păr

blond, aproape alb, lipite de frunte. Spre treizeci de ani, poate că ceva mai tânără. Avea trăsături nordice, ochi albaștri, glaciali, o bărbie și buze puternice; un chip care, deși nu era frumos, avea un fel de senzualitate impunătoare. Ea se opri la câțiva pași distanță, pironindu-l cu o privire care părea atât plină de speranță, cât și bănuitoare, și făcu cu mâna un gest doar pe jumătate, ceea ce-l făcu să creadă că voise să-l atingă.

— Ești de pe vapor, zise ea.

— De unde știi tu asta? întrebă Tyrell, surprins.

— L-am văzut arzând, noaptea trecută.

Își trase o șuviță de păr rebelă înapoi, sub gluga impermeabilului; o picătură de ploaie îi alunecă pe obraz și apoi pe bărbie.

— Am încercat să cobor pe plajă, dar furtuna a fost prea puternică. M-am rătăcit. În această dimineață m-am dus la buncăr. Știam că, dacă a supraviețuit careva, acolo se va duce să-și caute adăpost.

Își șterse ploaia de pe față cu dosul palmei.

— Prietenul tău încă mai doarme.

— Chiar așa? Ei bine, a avut o noapte cam grea. Tyrell clipi din cauza unei picături de ploaie care i se strecurase într-un colț al ochiului drept.

— Pe mine mă cheamă Tyrell.

— Astrid.

Își pronunțase numele nesigură, ca și cum ar fi ezitat să-și dezvăluie identitatea. Știindu-i numele, el se simți, dintr-odată, asigurat, dominator și având controlul, grijuliu cu sexul frumos.

— Și ce faci pe aici, Astrid? întrebă el pe un ton încurajator.

— Eu… studiam. Păianjenii… aceia albi. Cred că i-ai văzut. Sunt entomolog.

— Chestia cu gângăniile, nu?

— Da, eu… eu ar fi trebuit să fiu recuperată de aici, dar furtuna… șalupa n-a putut ieși în larg. Prietenii mei vor veni aici imediat ce se va putea.

Tyrell îi putea înțelege temerile: o femeie singură în

acest loc uitat de Dumnezeu; însă simți că ezitările ei erau produsul a ceva mai mult decât o simplă teamă că va fi atacată, că era prinsă în ghearele unei nesiguranțe profunde.

— Poate că, sugeră el, ar trebui să ne întoarcem la buncăr. Să ne adăpostim de ploaie.

— Nu, zise ea, aruncând o ocheadă în urma sa, într-o parte, apoi fixându-l pe Tyrell cu o privire contrariată. Nu, am eu un loc. E… mai aproape. Și am mâncare acolo, dacă ți-e foame.

— Doamne, o foame de lup. Ti-aș fi pe veci recunoscător pentru orice ai putea să-mi dai.

Îi oferi cel mai cuceritor zâmbet de care era în stare, dar asta n-o făcu să se destindă; continua să arunce priviri în toate direcțiile, de parcă ar fi vrut să se asigure că totul era ca de obicei. Remarcă rotunjimea sânilor ei pe sub impermeabil, curbura coapselor, și simți cum dorința-i dădea ghes, dar cu o doză de culpabilitate catolică, după ce se dojeni pentru astfel de gânduri desfrânate, izbuti să și-o scoată din minte. În afară de asta, își mai spuse el, vor veni amicii ei. Însă dacă *ea* voia să devină prietenoasă… asta era o altă poveste.

— N-ai niciun motiv să te temi de ceva, spuse el. N-am să-ți fac niciun rău. Dar Bert… ăsta-i colegul meu. El e din alt aluat. Își bate nevasta. Are un cuțit.

Râse.

— În pofida acestui lucru, în ciuda faptului că este prost ca noaptea, individul se crede un soi de geniu. Da, mai bine ai avea grijă cu el prin preajmă. E o amenințare chiar și pentru el însuși. Dar am să-l țin eu la respect, să nu-ți faci nicio problemă.

Expresia ei trecu de la buimăceală la perplexitate, iar apoi aceste emoții se contopiră într-un râs trist.

— Oh, nu sunt îngrijorată, spuse ea. Știu că n-are de ce să-mi fie teamă.

V

Cisneros continuă să doarmă, alunecând din vis în vis, vise care l-ar fi uimit, în orice alte circumstanțe, prin natura lor bizară, dar acum ajunsese să le recunoască drept parte dintr-un proces complex și semnificativ, cât se poate de natural prin incidența sa, fundamentul creației înseși. Întreaga viață, înțelese el, era un vis. Asta era ceva ce-i spusese mama lui pe când era mic, iar el îl acceptase ca pe un adevăr al copilăriei, ideea că viața cuiva nu era altceva decât o imagine efemeră pe undele oglindite ale fanteziei lui Dumnezeu; se îndoia că mama sa o văzuse altfel decât ca un basm drăgălaș. Acum își dădea seama că era adevărul suprem. Viața și visele erau, într-adevăr, una și aceeași, iar el fusese destul de norocos, prin virtutea oboselii și spaimei, să plonjeze suficient de adânc sub suprafața somnului pentru a ajunge la sursa viselor, locul de unde viața-și trăgea impulsul și sensul.

Milioane și milioane de vieți, de vise, curgeau spre el, de-a lungul firelor aurite care-l ancorau, însă, dotat cu o selectivitate de cunoscător, el alese să sălășluiască numai în cele ale persoanelor care fuseseră implicate, într-un fel sau altul, în viața insulei: ale indienilor, fermierilor, soldaților, observatorilor civili și ale celor care, la fel ca și el, ajunseseră aici din întâmplare. Visă că era un băiat, jucându-se pe vârful stâncii, aruncând cu pietre în clocotul apei de la baza ei, stând pe spate, cu buruienile gâdilându-i nările, privind nori atât de imenși, albi și dolofani, încât ar fi putut fi suflete faimoase. Apoi o tânără femeie apăru cu un bărbat de la Gay Head pentru a-l alege drept primul ei iubit; zăbovi mai mult în acel vis, extrăgând plăceri lascive din timiditatea, durerea și plăcerea ei. Apoi un comandant de submarin, un nebun, încarcerat de propriul său echipaj, un bărbat care credea că submarinul era decorat cu ornamente baroce, ca în navele lui Jules Verne, și că era înarmat cu torpile din cristal, conținând droguri și muzică; mai credea că navigase în ape secrete, că el și echipajul său vizitaseră continente pierdute și se însoțiseră

cu femei verzi ca marea și erau hărăziți extazului sensibilității prin versurile unor rapsozi cu bărbi din iarbă de mare și perle negre sub limbă.

Aceste vise erau mult mai complicate în aspect decât altele și, în mod special, în folosirea lor în jocul lumii. În comparație cu restul, erau ca turele și nebunii înaintea pionilor… pentru o clipă, nu înțelese de unde se alesese cu această imagine. Nu jucase niciodată șah, nu avea habar de piese sau de mutări. Dar mai apoi își dădu seama că, informat prin vise, devenea un alt bărbat. Toate imboldurile rele ale vieții sale anterioare se desprindeau de el, unul după altul, precum pielea năpârlită; poftele lui deșarte și avariția, toate acele calități nestăpânite ale naturii sale erau subsumate, treptat, într-un personaj contemplativ, sensibil, ale cărui particularități erau dictate de blândețea contagioasă a unor suflete mult mai civilizate, și începu să înțeleagă că exista un scop anume pentru schimbarea sa, că nu ajunsese din întâmplare la Nomans Land. El urma să provoace o nouă turnură în treburile Domnului, să pună în aplicare un nou concept. Această înțelegere îi împrăștie și ultimele rămășițe de teamă și se dedică întru totul folosirii viselor, nerăbdător acum să afle nu numai ce avea de făcut, ci și în folosul cărei tabere urma să servească. Simțea că se estompează, că devine tot mai inefabil, transformându-se în alt vis, și, în loc să lase acest lucru să-l descurajeze, trăi o beție a bucuriei în actul dăruirii sale, în simțământul de uniune care-l pătrunse, în înțelegerea că, în ciuda fragilității sale omenești și a greșelilor sale, destinul său și scopul său special aveau să fie curând împlinite, păcatele-i fuseseră iertate, iar el fusese ales să cunoască trăsăturile Dumnezeului său.

VI

Așezată la distanță de ruinele vechii ferme, pe jumătate ascunsă în umbra verde-cenușie a pinilor, era o cabană

mică, acoperită cu tablă… probabil o magazie de unelte, care supraviețuise anilor de bombardamente cu rachete și răbufnirilor climei. Scândurile ei, bătute de vreme, erau negre de putreziciune și acoperișul era pe jumătate o ruină, însă Astrid făcuse o treabă bună ca s-o amenajeze ca pe o locuință. Pe o masă șubredă erau așezate o plită – alimentată cu acumulatori, cu două ochiuri – și o lampă de furtună, iar lângă ele zăcea o grămadă de echipamente de laborator: un microscop, eprubete și așa mai departe. Podeaua era acoperită cu un covor de ierburi uscate, iar o rezervă de cutii de conserve era așezată lângă un perete; spațiile goale dintre scânduri fuseseră acoperite cu noroi și într-un colț era întins un sac de dormit, cu două pături deasupra lui. După câteva minute lampa împrăștia în jur o strălucire portocalie pâlpâitoare, iar plita răspândea căldură în interiorul restrâns, încălzind cutii cu tocană, și coliba dobândi un aer mai vesel; zgomotele vântului și ploii păreau insignifiante și îndepărtate. Doar pânzele de păianjen întinse între grinzi dădeau o notă discordantă, iar când Tyrell, gândindu-se că s-ar putea să fie prea sus ca Astrid să poată ajunge la ele, întrebă dacă voia să le îndepărteze de-acolo, ea răspunse cu un glas abătut că nu avea niciun rost.

— Până dimineața vor fi înapoi.

Îi dădu o cutie arsă de tocană, avertizându-l să o ia cu o cârpă deoarece era fierbinte.

— Sunt peste tot, sunt cu milioanele.

— Mda, unii dintre ei erau ocupați să-și facă un cuib din bătrânu’ Bert.

Se lăsă jos, cu spatele rezemat de perete, ținând cutia cu tocană. O urmări cum se așază vizavi de el. Ea-și dăduse jos pelerina și se dovedi că purta blugi și un pulover alb și greu, din lână. Puțin cam slăbănoagă, se gândi el, dar nu era rea deloc. Ea-l surprinse privind-o și el ciocăni cu lingura în cutie.

— E bună.

Ea nu-i răspunse și continuă să-l fixeze, cu trăsăturile încordate.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

Ea tresări, de parcă mintea i-ar fi fost în altă parte, dădu din umeri și zise:

— Nu.

— Trebuie să fie ceva, făcu el. Arăți de parcă cel mai mic zgomot te-ar face să treci prin acoperiș.

Ea scoase un hohot nervos.

— Probabil din cauza furtunii.

— Da, sigur, răspunse el pe un ton insinuant, asta trebuie să fie.

Ea-și feri ochii și amestecă tocana.

— Nu ți-e foame? o întrebă el și mai luă cu lingura o îmbucătură.

— Nu prea.

Ea-și ridică brusc privirea, păru că vrea să spună ceva, însă rămase tăcută.

El se mai înfruptă din tocană, mestecă.

— Povestește-mi despre tine. De unde ești?

— Woods Hole, îi răspunse apatică.

— N-am fost niciodată pe acolo. Eu sunt de prin New Bedford. Iar înainte de asta am locuit la Belfast.

Se așteptase ca asta să stârnească vreo reacție, însă ea își văzu mai departe de scormonirea tocanei.

— A trebuit s-o șterg de-acolo, zise el. Știi, ceva probleme cu englezoii.

Tăcere.

— Am făcut parte din IRA, adăugă el fără vlagă, cu dispoziția oscilând între furie din cauza lipsei ei de interes și îngrijorare că s-ar putea să nu-l creadă.

Se decise să fie ostil.

— Te plictisesc?

— Într-un fel, da, spuse ea. În alt fel… nu.

— Aha…

Lăsă conserva jos.

— Atunci, poate că ar trebui să mă luminezi și pe mine de ce te plictisesc, ca să evit asta pe viitor.

— N-are importanță, făcu ea.

— Poate că nu, spuse el. Însă am impresia că ți-ai făcut o

părere negativă despre mine.

— Și dacă mi-am făcut?

— Aș prefera să nu fie așa, asta-i tot. Ai înghițit toată propaganda aia englezească afurisită despre IRA? Pentru că, dacă asta-i…

— Oprește-te, zise ea. Doar oprește-te.

— Pentru că, dacă despre asta-i vorba, continuă el, am să-ți spun că nu-i nimic adevărat, doar un car de minciuni.

— Nu vreau să aud nimic!

Vocea i se ascuțise.

— Totu-i și așa o minciună, fără să mai fie nevoie să adaugi și tu ceva!

— Ascultă-mă!

— Nu, făcu ea. Tu să asculți! Te-ai născut la Belfast, dar n-ai avut nici în clin, nici în mânecă cu IRA. Acum trei ani ai emigrat ca să poți lucra în restaurantul verișorului tău, în New Bedford, și n-ai făcut niciodată ceva mai răsărit în afară de a lăsa însărcinată vreo fată din partea locului.

Pentru o clipă, el rămase încremenit, incapabil să nege măcar.

— Cum, zise el în cele din urmă, de știi asta? Nu te-am mai văzut niciodată până acum.

Bărbia ei tremura.

— Am un dar, rosti fata, și scoase un hohot disperat.

— Vrei să spui că ești un soi de medium… sau ceva asemănător?

Ea dădu din cap.

O prinse de încheietură, înfuriat, temându-se că deja-i cunoștea toate secretele; însă își eliberă mâna și se uită unde-o prinsese, așteptându-se să vadă o vânătaie. Apoi ea îl privi, iar el crezu că-i detectase în ochi o nouă fervoare; luă asta drept o expresie de dezgust față de minciunile lui și ar fi vrut – dintr-un motiv pe care nu-l prea înțelegea – să repare ce se mai putea.

— Îmi pare rău, rosti el, hotărându-se să mărturisească tot, să explice că autoamăgirea îl ajutase să-și înfrunte sentimentul de vinovăție simțit după ce fugise din Belfast.

— Știi, am fost… unchiul meu a fost în IRA. Nu m-am

simțit niciodată prea bine pentru că nu l-am urmat. Familia… El era singurul subiect de care se vorbea. Afurisitul de unchi al meu, Donald. Celebru și la mititica. Dar nu l-am putut imita pe Donald, îmi era frică… asta făcea parte din meniu. Dar n-am putut înțelege niciodată cum era să ridici arma și să omori pe cineva. Vreau să spun, Doamne, cât îi mai ura pe englezoi. Însă n-am putut să pricep de ce trebuia să omori. Știi despre ce vorbesc?

Ea nu spuse nimic, însă el putea simți presiunea ochilor ei albaștri și reci.

— Mă asculți? întrebă el. Fir-ar să fie, cu tine vorbesc. Asculți?

— Da.

— Sunt un laș, zise el. Nu mi-e rușine de asta, pe bune. Eram doar preocupat de ce-ar putea crede alții despre mine. Donald era atât de al naibii de faimos. Nu voiam să sufăr prin comparație, și de-asta am mințit. Dar sunt destul de mulțumit că sunt un laș. Nu-i nimic rău în asta. Dacă am fi fost mai mulți astfel de lași, poate că lumea ar fi un loc mai plăcut…

Îi înfruntă privirea, încercând să-i descifreze părerea.

— Cu toții suntem atât de firavi.

Ea rostise asta cu atâta nostalgie, încât presupuse că n-avea de gând să-l judece, că nimic din ce făcuse el, rău sau bine, n-avea vreo importanță pentru ea. Iar asta-l făcu să se simtă stânjenit. Fără armura de minciuni, motivația și structurile vinovăției care să-i dirijeze conversația, nu-i mai venea nimic de spus în minte. Culese cu furculița un rest de carne de vită.

— Mai vrei? îl întrebă ea.

— Nu acum.

Ploaia fâșâia pe cabană, iar o rafală de vânt scutură scândurile și în depărtare bubui tunetul.

— Ar trebui să văd ce mai face Bert, spuse el sumbru. Cred că-i va fi și lui foame.

Astrid îi puse mâna pe braț.

— Mai stai ceva timp, zise ea. Doar puțin. Am stat aici singură atâta vreme.

— De cât timp ești aici?

— Mi se pare că au trecut ani, spuse ea dusă pe gânduri.

Tyrell se sprijini cu spatele de perete; în pofida jenei de a fi fost prins cu minciuna, căldura din stomac îl făcea să fie relaxat și vorbăreț.

— Cred că bătrânu' Bert mai poate aștepta.

Arătă spre tavanul acoperit cu pânze de păianjen.

— Ce-ar fi să-mi povestești despre micuții tăi prieteni de acolo?

Expresia ei îngheță pe loc.

— Spuneai că-i studiezi, nu?

— Așa-i, glăsui ea, cu un tremur în voce.

— Deci… care-i treaba cu ei? Ea zise ceva ce el nu înțelese.

— Ce-ai spus?

— Sunt veninoși, făcu ea.

— Veninoși?

El țâșni în sus, simțind punctele inflamate de pe brațe și picioare.

— Rahat, cred că m-am ales cu vreo șase mușcături! Ce-ar trebui să fac?

— Nu-ți fie teamă, zise ea. Veninul lor acționează rapid. Probabil ai avea niște halucinații. Dar, dacă ai fost mușcat și încă mai ești în viață, înseamnă că ești imun.

Râse încet.

— La fel ca mine.

Își aminti de Cisneros.

— Trebuie să-l iau pe Bert! Mișunau peste el. Eu…

Ceva de pe fața ei îl opri și între omoplați simți un fior înghețat, care se întinse și-i cuprinse spatele.

— Ai fost la buncăr. Spuneai că doarme.

— Ai trecut prin atâtea, zise ea. N-am vrut să… Nu știu. Poate că ar fi trebuit să-ți spun. Eram buimăcită. Am stat aici atâta timp, doar cu păsările și păianjenii…

Bărbia-i tremura, iar ochii-i luceau.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Prietenul tău nu era imun.

— Ce tot spui? E… mort?

— Da.
— Iisuse!
Tyrell aruncă o privire în sus, spre tavan, la păianjenii albi, în formă de stea, care se târau de-a lungul pânzelor lor. Își aminti cum îi vorbise lui Cisneros în dimineața aceea, ironizându-l, iar omul era deja aproape un cadavru. Plin de ură, sări în picioare și înșfacă un băț de pe masă, începând să distrugă pânzele.
— Nu… te rog!
Astrid îl prinse din spate, punându-și o mână pe băț și luptându-se pentru el. Arăta înspăimântată, cu ochii holbați, iar un nerv i se zbătea pe obraz, și nu atât opintelile cât vederea feței ei îl făcu să se oprească.
— Ce s-a întâmplat?
O împinse cât colo și învârti bățul printre pânze.
— Îți plac micuții ticăloși, nu-i așa?
— Nu, nu-i așa. Este…
O luă de umeri și o scutură.
— Vrei să-mi faci o favoare? Spune-mi ce-i cu tine! Odată te porți de parcă aș fi ultimul bărbat de pe pământ și simți o imensă nevoie interioară să îți țin companie, iar în clipa următoare te porți de parcă ai fi auzit bătăi din aripi de piele și urletele lupilor.
O scutură din nou.
— Aici ceva nu-i cum s-ar cuveni. Vreau să-mi spui ce se petrece.
— Nimic, zise ea. Absolut nimic.
— Fir-ar să fie!
O plesni peste față.
— Spune-mi!
— Nimic! Nimic!
O lovi din nou.
— Ăsta-i adevărul!
Începu să râdă și să plângă în același timp, tot mai aproape de isterie.
— Nu se întâmplă absolut nimic! Jur!
Jenat de propriu-i comportament, o ajută să se așeze și-o petrecu cu brațele, mângâind-o cu promisiuni mormăite.

Poate că singurătatea o zdruncinase… asta, și natura morbidă a cercetărilor ei. Probabil că rămăsese blocată aici timp de o săptămână și ceva și, știind ceea ce știa acum, el se îndoia că ar fi în stare să reziste mai mult de o săptămână pe Nomans Land fără a fi afectat cât de cât. Ea oftă și se lăsă pe el, cuibărindu-se sub brațul lui, și el fu uluit cât de echilibrat și puternic îl făcea să se simtă această mică dovadă de încredere. Nu-și putea aminti când se mai simțise așa – poate că niciodată – și se întrebă dacă nu cumva faptul că fusese obligat la onestitate, la mărturisiri curățase mizeria și-i permisese o astfel de viziune limpede asupra sa și a lumii. Se părea că renunțarea la apărare, la minciuni însemna și renunțarea la sentimentul de vinovăție și la frică; iar acum, stând aici, cu brațul cuprinzând-o pe această femeie ciudată, într-un loc ciudat, mai vulnerabil decât fusese vreodată la atacul hazardului, se simțea capabil să ia decizii reale, unele determinate de logică, altele de imboldul inimii, și nu ca reacții la ceva îngrozitor, de care ar fi dorit să uite. De asemenea, și spaima lui dispăruse, și acum putea înțelege că acea teamă nu fusese de ceva specific, nici măcar preocupare pentru viața lui din vâltoarea politică din mohorâtul Belfast; fusese speriat de toate, de orice alegere și posibilitate. Și-și dădu seama nu numai că această teamă se fundamentase pe falsitate, dar că tot ceea ce îndrăgise el – femei, țară și restul – fuseseră embleme ale fricii, obiecte în care putea înfige steagul minciunilor sale și simularea moralității. Privind fibrele scândurilor uzate, la fel de complicate și clare ca și circuitele imprimate, crezu că putea distinge calea care ducea înainte, cum va renunța el la noțiunile iluzorii de eroism, alcătuindu-și o viață calmă și solidă. Devenind un erou banal, sacrificându-se pentru familie și prieteni. Asta era tot ce putea face. Lumea era un farmec prea puternic pentru ca un singur om sau o idee să-l poată desface. Indiferent cât de pline de pasiune ar fi fost protestele tale, cât de năvalnic ar fi fost sângele sau intențiile tale, vraja continua zi de zi pe pânza sa perversă, cutremurată de spasme, răspândind

coșmaruri și tragedii. Aceasta era lecția ce trebuia învățată despre Belfast, despre toți băieții răi și atmosfera bătăioasă. Capitulare. Să privești înăuntrul tău pentru noi lumi de cucerit și principii de abandonat.

Observă că respirația lui Astrid devenise tot mai profundă și regulată și, gândindu-se că adormise, începu să o așeze în poziția culcat, intenționând s-o acopere cu o pătură și apoi să scape de cârcelul care-i cuprinsese brațul. Pleoapele ei se deschiseră, și ea-și întări strânsoarea în jurul șoldului lui.

— Nu pleca, șopti ea.

— Ești adormită, zise el.

— Nu, nu sunt… Mă odihnesc doar.

— Păi – chicoti el – poate că ai face mai bine să te odihnești într-un sac de dormit.

— Bine.

Ea se ridică alene în picioare, se duse la sacul de dormit și apoi, cu ochii în jos, își scoase pantofii și blugii. Asta-l surprinse. O privi cum își trage blugii jos de pe coapse, cum iese din ei având postura delicată și stângace a unei berze. Avea picioare lungi și frumoase, albe, albe, și prin chiloții ei putu vedea smocul blond al părului pubian. I se uscase gura. Privi în altă parte, apoi înapoi, când, în loc să intre în sacul de dormit, ea se așeză deasupra lui, acoperindu-se cu o pătură. Picioarele ei se arcuiră sub pătură, mâinile ei coborâră de-a lungul coapselor și el știu că-și dădea chiloții jos. Fata se întoarse într-o parte, spre el. În colțul întunecos, ochii ei erau mari și plini de lumini.

— Hai lângă mine, zise ea.

Furtuna izbi cabana cu un val de vânt, iar ploaia clipocea pe acoperiș și, cu toate că Tyrell avea un acces curios de moralitate, iscat de invitația lui Astrid, pentru că erau doi străini și toate astea n-ar fi trebuit să se întâmple, furia furtunii îl făcu să rămână. Se apropie de masă și stinse lampa de furtună. Cercurile concentrice, roșii ca para focului, ale spirelor plitei pluteau în beznă ca niște nimburi bizare. Se debarasă de haine și, zgribulindu-se, se ghemui sub pătură, întorcându-se spre ea. Fata-și ridicase

puloverul până la gât, iar sânii ei se rostogoliră, lipindu-se de pieptul său, încălzindu-l. În lumina difuză răspândită de plita încinsă, trăsăturile ei deveniseră seducătoare, ochii ei pe jumătate închiși. Voia să-i pună o întrebare, să înțeleagă cum de se întâmpla așa ceva, să se asigure că nu era nimic josnic, nimic de joasă speță, ci un lucru curat și așezat, ceva potrivit cu înălțătoarele sale sensibilități curățate; însă ea se lipi de el și-și dădu seama că era ceva de bine. Credea că putea ghici cum îl mânjea albeața membrelor ei, iar când o pătrunse, simți mișcarea ca pe o presiune plăcută pe burtă, o senzație de genul celei încercate când iei un viraj cu o mașină rapidă și te scufunzi imediat ca și cum întreaga lume te-ar împinge adânc în încordarea de pluș a mașinăriei.

— A trecut atâta timp, șopti ea, imobilizându-l, cu mâinile împreunate la spatele lui. Atâta timp.

Nu era prea sigur ce însemna asta, însă părea că era valabil și pentru el, părea că trecuse o veșnicie de când nu mai simțise o asemenea imersiune perfectă, și-și înfipse degetele în carnea rotunjită a coapselor ei, ținând-o lipită de el, împingându-se mai adânc, smulgându-i un geamăt ușor, din gât, și, fără să fi înțeles absolut nimic, spuse:

— Știu, știu.

Tyrell se trezi pentru a vedea că furtuna nu contenise. Crengile pinilor zgâriau pereții exteriori, iar vântul era o tânguire constantă, desprinsă din mare. De pe plita încinsă se desprindea o lumină roșiatică, difuză, părând să se împrăștie spre tavan ca un praf îngroșat, ca pulberea de rugină pe emailul negru. Era dezorientat de șuieratul oscilant al vântului, de spumegatul neîncetat al ploii și pentru a se trezi mai ușor, se întoarse spre Astrid, lăsându-și brațul stâng să-i cuprindă mijlocul. Ea nu se clinti. Se uită la ea, iar ochii i se adaptară la întuneric și, când începu să-i distingă fața, i se opri inima în piept de ceea ce vedea. Orbite goale; fâșii uscate de tendoane, întinse peste pomeții descărnați, dinți lipsă și osul maxilarului, vizibil printre resturile de piele gălbuie; șuvițe de păr decolorat

atașate unui scalp pergamentos. Duhoarea de mormânt îi astupa nările și-o putea simți lipicioasă sub brațul său. Scoase un urlet, se rostogoli de pe sacul de dormit pe ierburile uscate care acopereau dușumelele și se ghemui acolo, gâfâind, rezistând impulsului de a ceda panicii, încercând să se convingă singur că, de fapt, nu văzuse așa ceva.

— Astrid? făcu el.

Niciun sunet.

Își căută febril blugii, se repezi să-i îmbrace. O strigă mai tare. Nimic. I se făcu pielea de găină. Își puse puloverul și-și băgă picioarele în pantofi.

— Astrid! zise el. Trezește-te!

Ar fi vrut să îngenuncheze lângă ea, să arunce o privire mai îndeaproape și să se convingă de ceea ce văzuse, însă nu-și putu face atâta curaj. Se retrase. Colțul mesei îi împunse coapsa; lampa de furtună se clătină și aproape că se răsturnă. O prinse, bâjbâi pe masă după un chibrit. Mâinile îi tremurau atât de rău, încât irosi trei chibrituri în încercarea de a aprinde lampa, iar când lumina se stabiliză, îi trebui întreaga sa voință să se întoarcă spre sacul de dormit. Țipă din nou și se clătină sprijinindu-se de ușă, incapabil să-și vină în fire, transfigurat de vederea acelui lugubru cap de mort ițit de sub pătură, cu orbitele golite, orientate spre păianjenul alb, legănându-se de un singur fir, atârnat chiar deasupra. Păianjenul coborî într-unul dintre găvanele goale, iar pentru o clipită, ochiul păru să clipească.

Întreaga stăpânire de sine a lui Tyrell se spulberă. Urlând, înșfăcă ușa, deschizând-o, și o luă la goană cu toată viteza printre pini, crengile ude biciuindu-i fața și pieptul. Țâșni în luminiș, oprindu-se lângă ruinele clădirii principale. Ploaia-i lovea fața fără nicio milă, udându-i lâna puloverului. Își șterse ochii, luând-o spre plajă, spre buncăre, apoi se opri, amintindu-și că Cisneros era mort, nemaiștiind în ce direcție s-ar afla în siguranță. Pinii gârboviți își aplecau vârfurile acelor de un verde închis, un fulger făcu o crăpătură de un alb strălucitor în masa de

nori plumburii adunați pe cer înspre est, iar dinspre plajă se auzea bubuitul valurilor. Înspăimântat, deodată, la gândul că Astrid îl urmărise, se răsuci. Dinspre pini venea cineva, dar nu era Astrid. Era Cisneros. Îmbrăcat în blugi și cu o căciulă de lână pe cap, într-un impermeabil care licărea pe el din cauza ploii. Zâmbea.

Gândurile lui Tyrell erau în plin haos. Se retrase din calea lui Cisneros, dar, pe când o făcea, își dădu seama că tot ceea ce-i spusese Astrid – fantomă sau ce-o fi fost – fusese o minciună. Cisneros nu putea fi mort. Evident că nu. Dar încă nu era în stare să se încreadă în asta și continuă să se retragă, strigându-l pe Cisneros.

— Bert! urlă, acoperind vântul. Pe unde-ai fost, Bert?

— Salut, Jack! Care-i problema, bătrâne?

— Bert?

Tyrell era încă nesigur cu cine și cu ce anume se confrunta acum.

— Te-am lăsat în buncăr. Intenționam să mă întorc, însă am vrut să te las să dormi.

— Am dormit pe cinste, zise Cisneros apropiindu-se. Faine vise. Tu ce-ai mai făcut?

— Am încercat să găsesc ceva de mâncare.

— Și ai dat de ceva?

Răspunsul lui Tyrell muri înainte de a-l fi pronunțat. Avea burta plină, nu era nicio îndoială. Iar dacă Astrid fusese o fantomă, cum era posibil? Își șterse din nou ochii de picăturile de ploaie, derutat. Cisneros se oprise la câțiva pași distanță, imaginea sa, încețoșată din cauza ploii, năvălind în fața lui Tyrell.

— Pari cam dat peste cap, bătrâne, spuse Cisneros. N-ai niciun motiv să fii zdruncinat. Ăsta-i un loc bun.

Tyrell scuipă un hohot sardonic.

— Oh, nu mai spune?

— Nu te simți bine, bătrâne?

Cisneros chicoti.

— Ia-o încet. Calmează-te. Dumnezeu e aici.

— Dumnezeu?

Un fior rece începu să-i străbată șira spinării; scrotul i se

strânse și clipi ca să înlăture picăturile de ploaie, încercând să se uite mai bine la Cisneros. Se simțea în centrul unui haos verde-cenușiu, fără formă sau limite, singurul lucru real într-o irealitate vastă.

— Cum adică… Dumnezeu?

— Nu vorbesc despre Iisus, zise Cisneros cu un alt chicotit stins. Oh, nu! Nu mă refer la Iisus.

— Atunci, la *ce* te referi?

— Este interesant, făcu Cisneros. Mă întreb dacă ideea de Dumnezeu n-a fost cumva bazată pe o premoniție a ceea ce există aici. Știi, este posibil. Este evident că există unele similarități uimitoare între legile karmei, anumite precepte creștine și adevăratul proces al – pufni, amuzat – divinului.

Fluența nefirească a lui Cisneros și conceptele abstracte autodidacte îl tulburau pe Tyrell; portughezul era întotdeauna cel care-și dădea aerele de stăpân, dar, pentru că nu avea niciodată nimic inteligent de spus, efectul era ridicol. Acum, efectul era puțin cam înspăimântător.

Ploaia se intensifică, iar Cisneros se undui ca un miraj. Ceva atârna de mâna lui, legănându-se înainte și-napoi, și străpungând ploaia cu privirea, Tyrell văzu că era o stea cu opt colțuri, cioplită rudimentar dintr-o bucată de cochilie, găurită și înfiptă la capătul unei coarde.

— Ce-i aia? întrebă Tyrell.

— Doar ceva făcut de mine în timp ce te așteptam.

Cisneros aruncă steaua în sus și o prinse în pumn.

— Lucrurile s-au mai schimbat la mine, Jack. Nu mai sunt cel care eram.

— Păi, niciunul dintre noi nu mai e, Bert, zise Tyrell, încercând să pară relaxat și dându-se cu un pas înapoi. A fost o noapte oribilă.

— Asta-i adevărat, făcu Cisneros. Dar este mai mult de atât. Este singurul adevăr care există.

Tyrell observă, pentru prima dată, că ploaia nu părea să-l deranjeze pe Cisneros: i se scurgea în ochi, dar, cu toate astea, nu clipea niciodată. Ar fi vrut să fugă, dar nu știa vreun loc sigur unde să se ascundă și nici nu știa precis de

ce anume s-ar fi ascuns.

— Vorbește-mi despre Dumnezeu, Bert, spuse el, hotărându-se să-și înfrângă teama, sperând că purtarea de acum a lui Cisneros nu era decât o dereglare provocată de suferință și de oboseală.

— Chiar vrei asta, Jack? Nu prea pari genul de individ căruia să-i pese cât de cât de Dumnezeu. Dar Cisneros își învârti steluța pe coardă – dacă vrei să asculți, ai venit exact unde trebuie. Pen' că eu sunt cel care le va spune tuturor despre Dumnezeu. Imediat ce plec de pe insulă, asta am de gând să fac. Am să predic adevăru' despre Dumnezeu așa cum este și despre lume, cum nu este.

Zâmbetul său părea rezultatul serenității absolute.

— Înțelegi?

— Nu chiar, răspunse Tyrell. De ce nu-mi explici tu?

— Această lume, zise Cisneros, agitându-și mâna spre pini, nu-i nimic altceva decât un vis. Chicoti. Chestia este că nimeni nu știe cine-l visează. Nimeni, în afar' de mine.

— Și cine-i acela?

— Și când am să spun tuturor, continuă Cisneros, ignorând întrebarea, am să le spun că nu-i nimic acolo, că tot ceea ce fac e în ordine, pen' că nu-i nimic prin care-ar putea răni pe cineva, totu-i doar un vis... atunci se va instaura haosul. Poate că vor fi sânge, sex și nebunie. Un minunat haos de vise. Dar poate că va fi începutul unui nou și glorios potențial. Cred că s-ar putea să fie exact așa, chiar cred asta. Cred că frumusețea și speranța vor renaște. De ce altceva le-ar mai păsa?

Tyrell își menținea atitudinea sfidătoare, însă continuă să studieze posibilitățile de fugă și ascundere.

— Chiar așa, Bert?

— Nu mă crezi, nu?

— Nimeni nu te va crede... un portughez analfabet și pipernicit. Vor râde de tine până-n New Bedford.

— Vrei să-ți dovedesc, Jack? M-au învățat și pe mine câteva trucuri. Sunt sigur că pot găsi unul care să te impresioneze.

— Mi-ar plăcea. Dă-i drumul... arată-mi chestiile tale.

— Va fi plăcerea mea.

Zâmbetul lui Cisneros se lăți, dezvelindu-i dinții de aur; fața sa întunecată și ridată părea să aibă o răutate stilizată și vicleană, amănuntele pierzându-se în șuvoaiele ploii. Apoi chipul său începu să se albească.

— Vise, Jack, zise el. Asta-i tot. Vise ca mine, ca tine. Ca prietena ta din cabană.

Tyrell vru să-l întrebe cum de aflase de Astrid, însă panica îi înfrânse curiozitatea, țintuindu-l nemișcat și înghețat. Cisneros se destrăma, devenind tot mai vag și indistinct, o nălucă în ploaie. Totuși, glasul îi rămânea puternic.

— Să-ți amintești de asta, Jack, atunci când crezi că știi ceva. Nu știi nimic, bătrâne. Nimic. Ești ca fumul, ești o ceață deasupra apei, nu ești nici măcar atât de concret ca roua. Iar ceea ce simți și ceea ce știi este chiar și mai puțin real decât asta. Gândește-te la tine doar ca la o scânteie în întuneric, vizibilă o clipă, apoi dusă. Însă nu pentru vecie, Jack, asta se întâmplă cu lucrurile adevărate, cele ce trăiesc și apoi mor. Ești ca vântul, un tipar, o formă, pe care o cheamă realitatea, din când în când, pentru a se juca un pic cu ea, pentru a face vise noi, pentru a se amuza. Faci parte din joc, un actor oniric dintr-o piesă.

Cisneros dispăruse aproape cu totul; tot ce mai rămăsese era o siluetă umană grosolană care făcea o gaură în ploaie, o opacitate sesizabilă pe fundalul oferit de pini.

— Vise, se auzi glasul lui Cisneros, o șoaptă sonoră, ridicându-se peste șuierul vântului. Uneori sunt frumoase, Jack. Frumoase, lente și senine.

Și mai multe fulgerări izbucnind dinspre est, acompaniate de un trosnet înspăimântător de tunet.

— Iar alteori sunt coșmaruri.

VII

Cum, se gândi Cisneros, s-a putut el scufunda în hăurile

fostei sale vieți? Cum putuse fi o brută atât de afectată, un astfel de torționar al femeilor și al celor slabi? Presupunea că – la fel ca majoritatea prietenilor săi – fusese înlănțuit de tradiții, de latura spirituală și de răutatea fizică a vieții printre portughezii din New Bedford. Era sigur că abuzurile constante comise de tatăl său asupra mamei sale îi deformaseră propriul comportament, iar el nu fusese capabil să-și depășească originea. Ei bine, acum i se dăduse o șansă de răscumpărare… mai mult chiar, îi fusese îndeplinită dorința lui de-o viață de a ști și de a avea îndemânare de a aplica ceea ce știa, și avea de gând să se folosească din plin de această șansă. Iar în procesul de răspândire a adevărului în întreaga lume, avea să compenseze toate momentele oribile pricinuite soției și copiilor săi, și tuturor celor cărora le făcuse rău. El, spre deosebire de Tyrell, avea un potențial nefolosit; era capabil de schimbare. Știa cât de prostească era mândria de sine, luând în considerare natura sa efemeră; dar, cu toate că era doar o creație, o iluzie, asta nu era o scuză pentru ignorarea bunei-cuviințe ori pentru negarea potențialului său. Chiar dacă Tyrell era în stare să accepte cum stăteau lucrurile – ceea ce Cisneros se cam îndoia –, n-ar fi niciodată capabil să-și mențină latura umană; nu era puternic, nici rezistent. Era păcat, însă Cisneros nu avea timp de pierdut cu milostenia. Avea o lume întreagă de instruit, de iluminat, iar soarta lui Tyrell nu-l preocupa. Va mai încerca, mai târziu, să stea de vorbă cu el, însă pe moment erau multe de aflat, atât de multe de înțeles. Se lăsă să se risipească în vis și în locurile adânci de sub el, acolo unde se contopi cu miile de miliarde de forme ale Creatorului său.

VIII

Era aproape de amurg, furtuna continua încă și de-abia atunci izbuti Tyrell să-și facă destul curaj încât să se apropie de buncăr. Era ud până la piele – puloverul său, o

lână urât mirositoare, decolorată și leoarcă de apă – și tremura de frig; cu toate astea, se ținu departe de buncăr o bucată de vreme, suspicios față de ce-ar putea găsi înăuntru. Valuri uriașe, cenușii, marmorate de spumă se ridicau din mare, spărgându-se explozive de plaja erodată, aducând un flux firav până la buza buncărului, pentru ca apoi să se retragă, lăsând în urmă o pantă de nisip roșiatic, străbătut de canale adânci; vântul culca iarba la pământ pe vârful dunelor. Însă, în pofida ferocității elementelor naturii, Tyrell simțea că partea cea mai grea a furtunii trecuse și că până dimineață marea se va liniști, iar cerul va fi senin și orice foc aprins pe plajă va fi observat de paznicul farului de la Gay Head. Deci încă o noapte aici și apoi va fi în siguranță. Dar acea ultimă noapte se întindea nesfârșită înaintea lui și-și dădu seama că se afla într-un mare pericol din cauza primejdiilor din mintea sa… dacă nu de altceva. Asta, își zise el, trebuia să fie cauza a tot ceea ce văzuse și trăise. Teroarea incendiului de la bordul *Preciosillei,* a înotului până la țărm… toate aceste lucruri îl zdruncinaseră într-un fel sau altul, pentru că nu intenționa să creadă tot ceea ce văzuse. Iar dacă avea de gând să-și potolească temerile, trebuia să arunce o privire în interiorul buncărului, pentru a începe să-și facă ordine în minte, întărind-o împotriva singurătății din noaptea care-l aștepta.

În cele din urmă, luându-și inima-n dinți, porni în jos, pe pantă, scufundându-se până la jumătatea gambei cu fiecare pas făcut în nisipul umed. Se opri la colțul buncărului, luând putere din forța mării, umplându-și pieptul cu vigoarea ei, cu mirosul ei sărat; apoi se târî lângă colț și privi peste buza buncărului. Se simți ușurat văzându-l pe Cisneros zăcând ghemuit în umbra interiorului, încă îmbrăcat în impermeabilul negru și în blugi, cu fața întoarsă spre perete.

— Beert! strigă el. Trezește-te!

Cisneros nu se clinti; pânze de păianjen se întindeau între umerii lui și peretele buncărului, iar altele formau o legătură între încheieturile sale și genunchii săi. Nu se

vedea niciun păianjen… în orice caz, nu pe lângă trupul său. Și nu mai erau atât de mulți pe cât fuseseră pe pereți și pe tavan.

— Haide odată, Bert, făcu el, cu o undă de neliniște și implorare în glas. Trezește-te naibii odată!

Poate că *era* mort, se gândi Tyrell. Și ce spunea asta despre Astrid? Aproape că se convinsese că nu fusese reală, dar dacă ce spunea ea era adevărat… Doamne, ce mai nebunie! Se îndoia că va fi vreodată în stare să rezolve problema. Strigă din nou și, ca și mai înainte, Cisneros nu-i răspunse. Inspiră adânc, își ținu răsuflarea, se aplecă peste prag și-l înțepă cu arătătorul pe cel adormit.

Degetul se înfipse până la articulație în umărul lui Cisneros, iar Tyrell simți pe întreaga lungime a degetului o mișcare care-l gâdilă.

Scoase un țipăt de groază și căzu înapoi. Trupul lui Cisneros se undui și se foi, iar în timp ce Tyrell îl privea, acesta începu să se destrame, pelerina cu aspect atât de real, blugii, fâșia de piele tuciurie vizibilă între linia părului în dezordine și gulerul impermeabilului, cu toate dizolvându-se în miriade de forme albe, diferite, mii și mii de păianjeni împrăștiindu-se, cățărându-se unul peste altul, dovedind că trupul fusese alcătuit din nimic altceva decât din minuscule forme arahnoide, un cuib fojgăind de mici orori, un adevărat val din acestea împrăștiindu-se pe podea și gonind spre el, peste marginea pragului.

Tyrell țipă și țipă iar, țâșnind de lângă buncăr, căzu pe spate, zbătându-se, apoi se târî spre mare, chiar spre margine, intrând în apa rece. Se ridică, uitându-se spre buncăr. Păianjenii nu-l urmaseră; se adunaseră pe buza buncărului, cu toții într-un singur șir, călare unul pe altul, un prag format din ei, gros de mai mulți centimetri, iar Tyrell avu impresia că-l priveau, amuzați de panica lui. Se ridică în picioare, gâfâind, sufocat de frică, și în spatele său se produse o explozie. Se întoarse exact la timp pentru a fi doborât cu totul de un talaz enorm, care-l trase peste nisipul aspru al pantei. Țâșni în sus, scuipând apă sărată. Masa de păianjeni era cocoțată tot pe buza buncărului,

continuând să-l privească. O luă spre dreapta. Se opri. Viră spre stânga. Se opri. Un scâncet i se desprinse din piept, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Oh, Doamne Iisuse, zise el, acoperind scheunatul vântului. Te rog, nu face asta!

Un val mai mic i se sparse în spate, trimițându-i printre picioare o revărsare de apă înghețată.

— Te rog, zise el, nu mai vreau asta.

Dorea să fi fost cineva care să-i răspundă, cineva căruia să-i ceară ajutor în aceste circumstanțe atât de dificile. Asta, își spuse el, ar fi cea mai bună speranță a sa, pentru că era sigur că n-avea niciun loc în care să alerge, niciun loc unde să se ascundă. Însă, în cele din urmă, cum nu avea nicio altă opțiune, începu să fugă, punând între el și buncăr o distanță apreciabilă, ridicându-și genunchii și escaladând duna, urcând pe creasta ei, făcându-și orbește drum printre craterele ocupate de vegetație și printre pini. Ajunse să se simtă mai ușor alergând, ca și cum fiecare pas l-ar fi ridicat la mare înălțime deasupra insulei, chiar și deasupra furtunii, și însușindu-și această iraționalitate confortabilă, dintre toate cele atât de terifiante care domneau pe Nomans Land, se gândi că ar putea fi în stare să fugă mereu, ori până cădea, ori până când intervenea ceva și mai nebunesc, ceva ce prin teroare sau spaimă l-ar elibera, o dată pentru totdeauna, de frica înstăpânită asupra lui de atât timp.

Noaptea, o beznă înșelătoare, iluminată numai de scăpărările fulgerelor roșii care se răspândeau peste tot, precum crăpăturile pe o cochilie neagră și fragilă, iar o lumină portocalie, pâlpâitoare pătrundea pe sub ușa prost încadrată a cabanei lui Astrid. Tyrell stătea între pini, cu brațele petrecute peste piept, pentru a se încălzi, cu dinții clănțănind, înghețat până la oase. Halucinații, spusese ea. Poate că ele fuseseră responsabile pentru tot ceea ce se întâmplase. Halucinații provocate de veninul păianjenilor. Dacă versiunea ei asupra lucrurilor era exactă – halucinațiile, Bert mort –, atunci nu avea de ce să se teamă

în interiorul cabanei. Ar vrut din răsputeri s-o creadă, pentru că acolo ar fi putut găsi căldură. Acesta părea să fie lucrul cel mai important din întreaga lume, și-și dădu seama că trebuia să-i acorde, cât de curând, prioritate, altfel n-avea să supraviețuiască. Continuă să se strecoare tot mai aproape de cabană, oprindu-se, trăgând cu urechea, sperând să surprindă vreun semn că era cineva acolo și de la acel semn să aprecieze cam care era natura acelei prezențe. Dar singurele sunete auzite erau clipocitul ploii în desișurile de pini, gemetele vântului și, din când în când, o bubuitură din cer.

Tyrell se apropie tiptil dintr-o parte a ușii, privi printr-o despărțitură dintre scânduri, însă nu putu să distingă nimic în afară de lumina portocalie, încețoșată. Putea simți căldura dinăuntru, mângâindu-l, iar ademenirea îl făcu să dea ușa la o parte. Cabana era pustie. După o clipă de ezitare, se strecură înăuntru și închise ușa după el. Se dezbrăcă de toate hainele, se înveli cu una dintre păturile acelea și se așeză lângă plita fierbinte, încălzindu-și mâinile la spirele încinse, stând acolo până când tremuratul încetă. Apoi se așeză pe sacul de dormit, se acoperi cu o a doua pătură și se uită indiferent la tavan, unde zeci de păianjeni albi patrulau pe firele plaselor lor complicate. Simțea slăbiciunea în toate oasele, în toate membrele, prea slăbit ca să se gândească să facă ceva cu păianjenii, și mișcările lor delicate îl lăsară perplex. Păreau să fie anumite tipare în deplasările lor în ceea ce părea a fi menținerea unei structuri, un proces constant de ajustare, de egalizare. Râse în sinea lui. *Doamne, chiar că o iei razna, chiar o iei!* Se sprijini de perete, își închise ochii; lumina lămpii de furtună dobândi printre pleoapele sale o nuanță galbenă-portocalie, culorile unui apus de soare văratic, o culoare curată și dulceagă și se părea că el cădea în ea, îndepărtându-se pe o adiere calmă, care-l purta dincolo de furtună, dincolo de toate furtunile.

Se trezi pentru a o descoperi pe Astrid privind în jos, spre el, debarasându-se de pelerină. El se ridică, emoția încordându-i mușchii de la gât și umeri, așteptându-se să

se transforme, din nou, într-un cadavru. Însă nu se întâmplă nimic. Ea-și puse mâinile pe tâmple, strângându-și părul ud într-o coadă de cal subțire.

— Am fost îngrijorată pentru tine, zise ea. Nu știam unde-ai dispărut.

El reuși cu greu să articuleze ceva.

— Eu… ăăă…

Înghiți un nod.

— Au fost halucinațiile acelea de care vorbeai. M-am trezit și-am văzut ceva care m-a înspăimântat.

— Ce-ai văzut?

Ea îngenunche lângă el, iar Tyrell trebui să se sforțeze să n-o ia la goană.

Îi spuse ce văzuse în cabană, în buncăr, și după ce termină scoase un râs nervos și spuse:

— Când ai spus că s-ar putea să apară halucinații, nu m-am gândit că te refereai la așa ceva.

Ea înșfăcă un smoc de iarbă, cu trăsăturile înăsprite într-o expresie sumbră.

— Trebuie să-ți spun adevărul, zise ea. Nu cred că este foarte important dacă mă crezi sau nu. Sau poate că e… poate că este important într-un fel pe care nu-l înțeleg. Dar trebuie să-ți spun.

El simți că acum urma ceva rău; în stomac se aduna o aciditate grea, iar slăbiciunea din membre se amplificase și mai mult.

— Am venit aici în vara anului 1964, începu ea. Eu…

Se opri, reacționând la privirea lui îngrozită.

— Nu sunt o fantomă… nu în felul în care crezi tu. Nu mai mult decât tine.

— Ce naiba mai înseamnă asta?

— Stai și ascultă, spuse ea. Va fi foarte greu pentru tine să crezi așa ceva și nu vei avea nicio șansă de a înțelege decât dacă asculți foarte atent și mă urmărești. E-n ordine?

El dădu din cap, prea înspăimântat ca să mai miște, ca să facă altceva în afară să asculte.

— Am venit aici în 1964, reluă ea, pentru a studia

păianjenii. Auzisem despre ei de la un botanist care a petrecut ceva timp pe insulă și văzusem un specimen. Asta a fost destul încât să mă convingă că aveam de-a face cu o subspecie cu totul nouă și nu doar o altă varietate. Veninul lor m-a fascinat în mod deosebit. Incorporează un ADN incredibil de complex. Știi ce-i asta? ADN-ul?

— Am o idee destul de clară, răspunse el, gândindu-se: „’64, cum să nu, târfă smintită”.

— Bine.

Ea-și duse mâna la frunte, se piscă de rădăcina nasului, un gest care – i se părea lui Tyrell – vădea oboseală.

— Doamne, sunt așa de multe de spus.

Acest semn de slăbiciune din partea ei îi alimentă lui încrederea.

— Dă-i drumul. Avem o noapte întreagă înainte.

— Măcar atât, zise ea.

Inspiră adânc și apoi oftă.

— În afară de ADN, am mai găsit în venin ceea ce par să fie fragmente de ARN.

Îl privi cu un aer întrebător.

— E vorba de ceva în legătură cu memoria, cu capacitatea de memorare sau așa ceva… e corect?

— Pe-aproape.

Vântul se strecura pe sub ușă pentru a răvăși ierburile uscate care acopereau podeaua; flacăra lămpii de furtună pâlpâi, se intensifică și un val de lumină portocalie eroda, pe moment, marginea umbrelor de pe pereți. Ploaia se redusese la o burniță, iar tunetele încetaseră și ele. Tyrell își dădu seama că furtuna se apropia de sfârșit. Dintr-un anumit motiv, asta-l neliniștea. Nu se simțea prea bine. Continuă să-și dorească ceva solid, un fundament pe care să se sprijine gândurile sale; însă în preajma lui nu exista nimic, iar asta-i provoca o neliniște și mai mare. Încercă să se concentreze asupra vorbelor lui Astrid.

— Oricum, continuă ea, după o săptămână și ceva, m-am izbit de niște întrebări destul de înfricoșătoare. Veninul, am descoperit eu, este incredibil de puternic. Am estimat că moartea ar surveni în câteva secunde. Cu toate astea,

am fost mușcată de multe ori și sunt încă în viață. Și n-am putut înțelege cum fuseseră păianjenii izolați pe insulă. Desigur, m-am gândit, trebuie să fi fost duși de aici de către ambarcațiunile acostate de-a lungul anilor, de când au ocupat indienii insula. Iar dacă a fost așa, ținând cont de robustețea lor, de capacitatea lor de reproducere, n-ar mai fi trebuit să rămână prea mulți oameni în viață. Fără o tehnologie sofisticată, n-ar fi avut cum să fie produs un antidot. Veninul este extrem de complex.

Un nou oftat.

— Apoi am început să am tot felul de vise.

Tyrell își aminti de Cisneros, despre cum bătea el câmpii.

— Ce fel de vise?

— Nu erau vise, ci experiențe ale altor vieți. Bărbați, femei și copii. Toate din ere diferite, unele dintre ele vieți ale indienilor din vremurile precoloniale. Nimic mai înainte de asta. Și nu părea că-i privesc. Am fost în mintea fiecăruia, trăindu-le zilele și nopțile, și din aceste vise am început să înțeleg adevărul, că păianjenii fuseseră duși de aici… cu mult, foarte mult timp înainte. Au fost transportați pe continent, înapoi în Europa, la bordul navelor coloniștilor și apoi, treptat, s-au răspândit și în Asia, în Africa. Peste tot. După estimările mele, populația de păianjeni s-a împrăștiat în întreaga lume pe la mijlocul secolului al nouăsprezecelea. Am dubii foarte mari că omenirea a supraviețuit până în secolul douăzeci. Desigur, ceea ce știu despre istoria omenirii contrazice acest lucru… asta face parte din mistificarea lor. În realitate, ultimii o sută și ceva de ani ai omenirii trebuie să fi fost îngrozitori. Oamenii murind continuu. Populația redusă la o mână de oameni care nu au fost mușcați.

Lui îi trebui mai mult timp să absoarbă ceea ce-i spusese.

— Stai puțin! Noi suntem dovada vie că…

— Nu, nu suntem, zise ea. Nu suntem în viață. Nici n-am fost vreodată.

Încercă s-o întrerupă, însă ea nu-l lăsă.

— Nu înțeleg chiar totul. Sau poate că da. Nu pot fi sigură. Este dificil să explici astfel de lucruri în termeni omenești, pentru că păianjenii, cu veninul lor, au reușit să asigure un soi de supraviețuire a omenirii, dar n-am nicio idee asupra motivelor lor… sau dacă au existat motive. S-ar putea ca totul să fie doar un reflex în acțiunile lor. Sau poate că au devenit un organism unic, inteligent, într-un fel, datorită folosirii simbiotice a materialului nostru genetic. O minte colectivă, ceva de genul ăsta. Poate că analogia cea mai potrivită ar fi să spun… Ai auzit de conceptul personalităților oamenilor translatate în programe de computer? Asta este ceva similar cu ceea ce-au făcut păianjenii. Au transformat materialul nostru genetic în echivalentul biologic al unui software.

Fata expiră puternic printre buzele strânse.

— Uneori, mă gândesc că pentru ei totul s-ar putea să fie doar un joc, un spectacol, această continuare a istoriei unei rase dispărute. Felul în care, de exemplu, par să acorde o semnificație aparte insulei. Din când în când, interpretează câte-o scenă-două pe insulă, cu toate creaturile umane implicate. Ca tine și ca mine. E ca și cum ar fi dezvoltat o anume afecțiune pentru ele. Le readuc la viață mereu și, din când în când, le și lasă să trăiască – râse – fericite. De parcă ne-ar sărbători, mulțumindu-ne pentru ce-am făcut pentru ei murind, prin faptul că le-am permis să atingă un nou nivel de conștiință.

Îl luă de mână.

— Îți amintești că m-ai întrebat de ce te-am privit, la un moment dat, cu atâta dorință, pentru ca în următorul să fiu îngrozită? A fost așa pentru că eu cred că vor ca noi să trăim fericiți o vreme. Îmi doresc asta atât de mult! Nu vreau să ratez șansa. Poate că nu-i decât un vis, o iluzie. Dar e atât de bine, e o senzație atât de puternică să fii în viață măcar atât, în comparație cu ce-am fost… aproape nimic, o licărire de conștiință, absorbită într-un șuvoi de vise.

Își trase mâna dintr-a ei.

— Ești sărită de-a binelea!

— Știu că așa sună…

— Nu, nu *sună* a nebunie. Chiar *este* nebunie!

Își ridică genunchii și se trase mai adânc în colț; lumina lămpii căzu peste vârfurile pantofilor și când și le băgă înapoi în umbră se simți mult mai în siguranță.

— Stai aici și-mi povestești că nu suntem decât fragmente imaginate de o gașcă de păianjeni afurisiți și că au continuat ei istoria evoluției umane în această lume imaginară pe care au creat-o…

— Da, eu…

— Și te mai aștepți să înghit *asta?* Iisuse Hristoase, femeie!

— M-aș gândi, zise ea înțepată, că dintre toți oamenii, tu ai fi în stare să înțelegi… având în vedere că ai trăit într-o fantezie de-a ta în toți acești ani.

— Femeie, când vine vorba de fantezii, nu mă pot pune cu tine.

— Nu-i un concept chiar atât de nepământean pe cât pare, spuse ea. Filosofii au…

El pufni disprețuitor.

— …spus, mai mult sau mai puțin, cam același lucru, de secole. Gândește-te la asta. Nu ți-a spus prietenul tău ce am? Nu?

Șocul de a descoperi că știa ce-i spusese Cisneros trebuie că i se reflectase pe față, pentru că ea râse.

— Cum aș fi putut să știu asta? întrebă fata. N-aș fi putut… doar dacă adevărul lui mi-a fost comunicat mie, prin vise.

Îi luă din nou mâna.

— Vei înțelege, mai devreme sau mai târziu. Întotdeauna-i mai dificil pentru aceia dintre noi aduși pe insulă pentru a accepta. E ca și cum te-ai trezi ca să descoperi că visezi. Dar, în cele din urmă, devii sensibilizat la ceea ce intenționează, la tiparele lor, la tendințele lor.

Tyrell își smulse mâna dintr-a ei, cu mintea învolburată. Oare tot ceea ce simțise și văzuse de la sosirea pe insulă nu fusese decât o halucinație? Nu putea fi adevărat. Teoria halucinațiilor era a *ei,* așa că trebuia să fie greșită. Nu, stai

puțin. A negat odată asta pe când se străduia să-l convingă asupra păianjenilor. Așa că, poate, *era,* în cele din urmă, corectă. Poate că întreaga tărășenie nu fusese decât un coșmar iscat de febră, poate că zăcea, leșinat, în buncăr, sau poate că era încă în cușeta lui, la bordul *Preciosillei.* Gândurile i se împrăștiau în goană prin colțurile minții, ascunzându-se printre circumvoluțiunile cerebrale precum păianjenii, iar el zăcea golit și neștiutor, copleșit de infinitatea de confuzii devenite accesibile. Își putea auzi gândurile ticăind în secret, mici bombe așteptând să explodeze. Și inima-i ticăia. Întreaga sa lume funcționa cu același puls, construindu-se de zor până în momentul exploziv. Își închise ochii, iar lumina păru să devină tot mai strălucitoare, mai substanțială, strecurându-i-se pe sub pleoape cu ghearele ei subțiri și portocalii.

— Jack! Uită-te la mine!

Oh, nu! Își aminti ce se întâmplase ultima dată când trebuise să se uite la ea după un interval mai îndelungat.

— Ești bine, Jack?

Dă-mi pace, lua-te-ar naiba!

Era foarte aproape de el, iar respirația ei i se oprea caldă pe obraz și nu putu rezista să arunce o ocheadă. La o asemenea apropiere, fața ei era un pic distorsionată, dar era fața ei. Trăsături puternic scandinave, încadrate de un păr aidoma aurului alb. Era foarte frumoasă în îngrijorarea ei, dar el nu se încredea în așa ceva. Niciun picuț.

— Nu mă părăsi, Jack, zise ea. Trebuie să înțelegi… ne-au acordat o șansă să trăim, pentru mai mult timp decât oricine altcineva. Însă trebuie să accepți unele lucruri, nu poți să li te împotrivești. Ei te vor… opri, pur și simplu. Pricepi?

— Da… da, înțeleg.

Nu-și putea lua ochii de la ea, așteptându-se ca pielea netedă, ochii de gheață și dinții albi să înceapă să se altereze, iar osul să devină găunos.

— Îți amintești ce-a fost mai devreme? întrebă ea. Când am făcut dragoste?

— Hmmmm.

— Fă dragoste cu mine acum. Vreau să simt asta din nou.

Fața ei se apropie și mai mult, dar el știa ce plănuia fata.

Vor aștepta până când va începe s-o sărute ca să facă transformarea, iar el s-ar trezi sărutând moartea, limba lui strecurându-se în hăul sinistru al gingiilor putrede și al dinților sparți. Revoltat, îi trase mâna cât colo, izbind-o de masă. Capul fetei se lovi de colț, retezându-i țipătul, și ea căzu într-o parte. Tyrell rămase pe loc, gâfâind, așteptându-se s-o vadă ridicându-se. Apoi observă că sângele îi năclăia partea din spate a capului blond deschis.

— Astrid!

Azvârli pătura la o parte, se târî până la ea și-i luă pulsul.

Era moartă.

Ei bine, se gândi, asta dovedește că n-a avut dreptate. Trebuia să trăiești ca să poți muri.

Nu era așa?

Era dezgustat de propria sa insensibilitate, de maniera indiferentă cu care putea accepta moartea acestei femei, cu care făcuse dragoste numai cu câteva ore în urmă.

Dar poate că nici *nu făcuseră* dragoste, poate…

Se ridică la repezeală. Era vremea să înceteze cu porcăria asta, să înceteze cu acest carusel metafizic ridicol. Ucisese o femeie. Fusese un smintit, dar era responsabil de acest act și ar face al naibii de bine să-și acopere acum urmele. Se chinui să intre în hainele lui umede, încercând să-și pună mintea la lucru, însă gândurile-i erau cleioase, circulându-i prin minte cu o eficiență nătângă. Apoi, trăgându-și pantalonii, se izbi de masă și aproape că reuși să răstoarne lampa. O apucă de mâner, o ridică, un moment, deasupra mesei. În minte i se strecură un pui de idee nebunească. Va doborî două păsări dintr-o lovitură, așa va face. Își băgă picioarele în pantofi, evitând să privească spre cadavru. Însă, pe când își dădea jos pelerina, ochii-i căzură pe el și sentimentele-i cotropiră pieptul. O lacrimă i se scurse pe obraz.

— Ah, Iisuse, spuse el. N-am vrut s-o fac.

De parcă Iisus ar fi ascultat.

Îi făcu promisiuni lui Dumnezeu. *Doamne, își spuse în sinea lui, scoate-mă afară din asta. Jur că am să duc o viață curată. Am să mă întorc în Irlanda, am să-mi asum o misiune pentru Dumnezeu și țară.*

Apoi se dojeni singur pentru slăbiciunea sa. Făcuse fapta, iar acum trebuia să suporte consecințele.

Fir-ar să fie! Oare fiecare lucru pe care îl decideai despre viața ta, moralitatea ta suna la fel de inept și rupt de realitate ca lucrurile pe care încerca el să le hotărască?

Se retrase spre ușă, o deschise și ridică lampa sus. Trupul lui Astrid recăzu în umbră, numai picioarele-i rămăseseră la lumină. Spuse o rugăciune pentru ea, pentru el. Apoi, aruncă lampa jos și, în timp ce iarba de pe podea izbucnea în flăcări, o luă la goană în beznă.

În câteva clipe întreaga cabană era cuprinsă de limbile focului, flăcările pocneau, repezindu-se spre cerul lipsit de stele, suficient de înalte și de strălucitoare, încât, cu siguranță, aveau să fie observate de paznicul farului de la Gay Head. Tyrell devenise atât de obișnuit cu violența furtunii încât percepea calmul relativ al nopții ca pe ceva nefiresc și dușmănos. Se uită în urma sa, așteptându-se să se arate vreo amenințare; însă erau doar pinii și întunericul ușor tremurător. Însă, când se întoarse la cabană, observă că amenințarea de care se temuse cel mai tare se materializase.

Era o priveliște spectaculoasă, cu flăcările care se învolburau, zbătându-se în fum, și scânteile care izbucneau în traiectorii curbate, grăitoare, peste vârfurile pinilor, iar cabana însăși, un schelet cu noduri topite de foc, răbufnind printre scânduri… atât de spectaculoasă, de fapt, încât prima oară Tyrell nu observă mișcarea din interiorul clădirii. Iar când o remarcă, ceva întunecat și fusiform se zbătea și se răsucea în spatele unui zid de foc; el crezu că era o parte din structura internă, devorată de foc. Dar apoi ceva se repezi spre ușă, se opri în prag, o siluetă neagră, ca un șuvoi, cu părul învolburat și membrele subțiri ca niște bețe, amintindu-i de căpitanul aflat în timoneria în

flăcări, pe *Preciosilla.* Însă știa că aici nu era căpitanul. Silueta rămase câteva clipe nemișcată, apoi, cu precizia lentă a unui semnalizator cu steagurile, începu să-și miște brațul înainte și înapoi, înainte și înapoi, fiecare repetare a gestului încărcându-l pe Tyrell cu un nou voltaj de spaimă. Ar fi preferat să urle, să țipe, să mugească, orice, numai să poată să elibereze tensiunea dinăuntrul său; însă era supt de vigoare, pe cale să se prăbușească, și nu reuși decât să scape un scâncet. Mușchii maxilarului îi tremurau, iar inima părea să-și fi triplat ritmul, mai puțin puls și mai mult palpitații în coșul pieptului său.

Era mult prea speriat să întoarcă spatele personajului în flăcări, dar începu să se retragă încet, cu grijă, lăsând orice simțământ în urmă-i, dând la o parte smocurile de ace umede, târându-și picioarele în așa fel încât să nu se împiedice și să cadă în vreunul dintre cratere. Numai după ce puse vreo treizeci de metri distanță între el și cabană, a cărei văpaie portocaliu-roșiatică, strălucitoare părea un soare miniatural căzut din ceruri, reliefând trunchiurile copacilor ca pe niște siluete bine conturate, o luă la fugă, smulgându-se dintre pini, urcând până pe coama dunei care domina buncărul, iar acolo se prăbuși în genunchi. Fără a fi nici istovit, nici cu respirația tăiată, nici lipsit de vlagă, ci mai degrabă cu totul năucit, nu mai considera că ar mai fi avut vreun rost să fugă. Se așeză cu picioarele încrucișate, privind cum răzbate pe la baza norilor albicioși, îngrămădiți, străfulgerarea arămie a luminii farului de la Gay Head, simțindu-se golit și găunos, de-abia percepând atingerea blândă a vântului pe fața sa, privind zbuciumul mării, încă agitată și cu valuri grele.

— Salut, Jack! se auzi o voce de bărbat în dreapta sa.

Nimic nu îl mai putea șoca pe Tyrell. Simți de-a lungul gâtului împunsătura unor gâdilături reci, ca plimbarea unui păianjen, dar nimic mai mult. Își întoarse capul un sfert de arc de cerc și văzu un bărbat stând la vreo trei metri distanță de el. Un om cât se putea de neobișnuit, un bărbat care, în esență, avea picioarele crăcănate ale lui Bert Cisneros, apariție completată de forma căciulii de

lână cățărate pe vârful capului, dar a cărei substanță era bezna albăstrie a cerului nopții, presărat cu o puzderie de stele cu multe colțuri.

— Tu ești, Bert? întrebă Tyrell.

— Mai mult sau mai puțin, zise Cisneros. Știi și tu cum este.

— Nu, nu știu Bert. Poate că asta-i problema mea. N-am nicio afurisită de idee despre ce se petrece.

— Am încercat să-ți spun.

Cisneros întinse un braț înstelat, gesticulând spre interiorul insulei.

— La fel și ea.

Stelele din trupul lui se mișcau, orientându-se în aliniamente stranii, ca niște constelații vii. Era o priveliște tulburătoare, iar Tyrell își lăsă privirile în nisip.

— Atunci, care a fost adevărul? întrebă.

— Adevărul, râse Cisneros. Indiferent cât suntem de iluzorii ca specie, fiecare rămâne propriul său adevăr. Am auzit că ai spus cam același lucru, Jack.

— Chiar așa? Mă întreb ce-am vrut să spun prin asta.

— Vei înțelege destul de curând.

Un val imens și lent se ridică din întuneric, dominând plaja, și se surpă, vastul său tonaj spulberându-se în țăndări de spumă albă.

— Iar acum ce se mai întâmplă? întrebă Tyrell.

— În ceea ce te privește?

— Da, în ceea ce mă privește.

— Mă tem că nu ești chiar pregătit pentru partea următoare, Jack, spuse Cisneros. Uneori se întâmplă ca, de pildă, cel creat să se dovedească instabil. Nici măcar creatorii nu sunt infailibili.

Tyrell pufni.

— Și pentru maică-mea am fost o dezamăgire. Rămase o clipă tăcut, trăgând o linie în nisip cu degetul arătător.

— Mi-ar plăcea să cred că Astrid trăiește, cumva... că fie ceea ce-mi spui tu este adevărat, fie că am luat-o naibii razna și nu se întâmplă nimic din toate astea.

— Nu-ți face probleme cu asta, zise Cisneros. Nimic din

ce-ți spun eu nu va fi o certitudine solidă, într-un fel sau altul. Nu-i în firea ta să accepți așa ceva din partea mea. Însă n-ai făcut nimic de care să-ți fie jenă… chiar nimic.

— Din câte-mi spui tu, Bert, pot să presupun că, în cazul în care varianta realității tale este corectă, încă mai avem o marjă de liber-arbitru la dispoziție?

— Dacă vrei să-i spui așa. De fapt, lucrurile sunt foarte puțin diferite față de cum ai crezut tu întotdeauna că erau. Singura diferență mai importantă este că, în loc de un creator mitic, necunoscut, aici este unul cunoscut și explicabil. Desigur, la început – Cisneros dădu din umeri – cine-ar putea spune?

Tyrell îi aruncă o ocheadă, apoi își mută privirea.

— Chiar dacă ești o halucinație, tot un dobitoc ai rămas. Nu am putut niciodată să înțeleg cum ar putea crede un păduche retardat ca tine că știe *tot.* Dar poate că acum știi câte ceva. În fine, *ești* un alt om, Bert. Și nu vorbesc despre costumul cu efecte speciale. Acum ești aproape un erudit. Probabil au intenții serioase cu tine.

— Este așa cum ți-am spus, rosti Cisneros. Așa cum ți-am arătat. Trebuie să instruiesc cu vorbe și miracole. Pentru a insufla un spirit nou în piesă. Cine știe ce rezultat ar putea da?

— Pari să controlezi situația destul de bine, Bert. Ești sigur de asta? Ești sigur că blestemații ăia de păianjeni n-au de gând ceva nasol cu tine? Vreau să spun, cum de un dobitoc așa ca tine, un adevărat jeg… cum se face că ajunge să cucerească lumea?

— Misterioase sunt căile Domnului.

Un râs scrâșnit ieși printre dinții lui Tyrell.

— Aș vrea să pot crede tot căcatul ăsta.

— Și eu la fel, Jack. Și eu la fel.

Cisneros se îndepărtă făcând câțiva pași în lateral.

— Am să plec acum. Aici, lucrurile au ajuns la capătul cursei și nu te pot ajuta. Poate că, într-o bună zi, ne vom întâlni din nou. Nu se știe niciodată.

— Presupun că ar trebui să sper că se va întâmpla, în cele din urmă, zise Tyrell fără să-și ridice privirea de pe

fâșia de nisip din fața lui. Dar să-ți spun drept, nu sper asta nici de-al naibii.

Când se uită în sus, după vreun minut sau două, Cisneros dispăruse. Însă nu era singur. Arsă oribil, cu fața topită și înnegrită, cu ochii precum globurile de cristal sparte și opacizate, sânii transformați în mase informe, în vreme ce osul se vedea prin carnea sfărâmicioasă a piciorului ei drept, Astrid stătea pe locul în care se aflase Cisneros. Lui Tyrell i se întoarse stomacul pe dos și teama-i reveni, însă, cu toate astea, rămase așezat pe vârful dunei.

— Pleacă de-aici, lua-te-ar naiba! zise el.

Auzi un fornăit dezgustător și-și dădu seama că era zgomotul produs de aerul care intra și ieșea din plămânii arși; adierea răscolea straturile de piele arsă de pe brațele ei.

Își îngropă fața în palme.

— Oh, Doamne, făcu el. Lasă-mă puțin în pace, bine? Doar dă-mi pace.

Un zgomot răgușit și aspru, cuvinte încercând să se formeze în gâtul ei.

— Ahh!

Se ridică în picioare, alunecă, se rostogoli pe panta dunei. Se ridică într-un genunchi și privi înapoi, spre coama dunei. Pentru o clipă, crezu că ea dispăruse, dar apoi raza farului de la Gay Head trecu peste fată, imprimând o imagine în mintea lui Tyrell: o ființă de genul feminin cu coapse acoperite de o crustă neagră, cu linii strălucitoare de rupere străbătându-i carnea, precum straturi suprapuse de antracit. Ochi orbi. Bucăți de piele ca pergamentul fluturând, ca niște șuvițe de păr de pe craniul ei, zbătându-se în vântul sporadic. Imaginea nu-i încăpea în minte. Se tot extindea, gonindu-i gândurile afară până când nu mai rămase loc pentru nimic altceva, și tot continua să se întindă, smulgându-i din piept un strigăt răgușit, făcându-l să se îndrepte, clătinându-se, spre marginea țărmului.

N-o putea vedea pe Astrid, însă simțea presiunea privirii

sale, iar pentru a scăpa de asta, se aventură în apă până îi ajunse la șold, plonjând apoi într-un craul care-l purtă într-un val pe cale să se spargă. Se avântă sub apă, drept în inima valului, îl simți acumulându-se deasupra sa, și ieși la suprafață într-o groapă atât de adâncă încât nici nu putea găsi țărmul. Apa era îngrozitor de rece, dar, după câteva clipe, pielea îi amorți cu totul, iar această lipsă de senzație îl inspiră. Se îndepărtă de insulă lopătând, dându-și seama că această direcție ducea spre moarte, însă nu-i mai păsa, nu mai dorea să sufere obscenitățile care pândeau din bezna de la Nomans Land. Un alt val se ridică deasupra lui și, din nou, plonjă în inima valului, ridicându-se la suprafață mai în spate. Peste tot în jur, marea se înălța în talazuri enorme, ale căror coame curgătoare îl purtau până sus, apoi îl trimiteau de-a rostogolul până în genunile negre ca noaptea. Încercă să înoate, însă era inutil. Greutatea hainelor sale îmbibate de apă îl trăgea sub apă și firavele sale bătăi din mâini erau mai mult niște exerciții fizice, fără niciun alt scop. Frica îl copleși. În gâtlej i se formă un urlet. Dar pe când aluneca într-o altă vale, avântul acelei căderi accelerate îi eliberă strigătul și se simți euforic, precum un copil la călușeii de la carnaval. Se scufundă, reveni la suprafață tușind, biciuind apa cu mâinile, scuipând apa sărată. Latura tremurătoare a valului îl trase la fund pentru a doua oară. Își regăsi, înotând, drumul până la suprafață, săltându-și capul în aer, știind că se îneca, știind că frigul îl storsese de vlagă, și regretă acum decizia de a părăsi insula, regretând totul, ocaziile sale pierdute, eșecurile, pierderea clipelor de fericire efemeră, atât de puține în comparație cu lungile perioade de deprimare care-i dominaseră viața. Dar, pe când se scufunda pentru ultima dată, un cui alb înfigându-se în carnea neagră a mării, în miezul panicii și al regretului său se afla o satisfacție profundă, conștientizarea faptului că murea, murea *cu adevărat,* că-l afectase nebunia și că nimic din tot ceea ce săvârșise pe insulă nu avea nici cea mai mică tangență cu realitatea. Că era un om și nu o creatură albicioasă și imaginară.

Avusese un moment de amărăciune în toiul spaimei sale. Oare ce făcuse ca să merite așa ceva? Nu era mai rău decât majoritatea, nu era mai laș ori mai șarlatan decât alții. Nu gândi toate astea, mai degrabă le trăi într-un șuvoi sumbru de sentimente, iar odată ce șuvoiul se epuiză, acceptă – odată cu nedreptatea vieții – îmbrățișarea rece a mării și se scufundă răsucindu-se în adâncuri, cu brațele plutind în sus cu grația unui balerin lent, cu plămânii umplându-i-se, mintea întunecându-i-se și devenind la fel de calmă precum apa din jur, estompându-se până la punctul când deveni o încremenire de abanos care părea să rămână în suspensie, un loc liniștit, aflat între groază și obiectul groazei, în care percepu puritatea sufletului său, aspectele sale esențiale, le atinse, le află puternice și netemătoare, iar apoi, după ce această acțiune necesară se încheie, se angajă, fără niciun fel de rezervă, în infinitezimala și definitiva acțiune a săvârșirii din viață.

IX

La două nopți după ce fusese recuperat de pe Nomans Land de Paza de Coastă, Bert Cisneros ședea și bea bere la o masă din Atlantic Café din Nantucket, unde, chiar în acea după-amiază, fusese chestionat de membri ai comisiei de anchetă a Sindicatului Maritim și de proprietarii navei *Preciosilla.* Magnifică adunare, își spusese el, și tratā comisia cu respectul ironic pe care considera el că-l merita. Era acompaniat de doi prieteni din New Bedford, marinari portughezi, foarte asemănători ca aspect și temperament cu ceea ce fusese și el, proveniți de pe nava de pescuit *Cariño,* condusă în port în timpul furtunii și, în prezent, supusă unor reparații la motor. Unul dintre ei, José Nascimento, după ce ascultase relatarea aventurilor lui Cisneros, cu păianjenii și visele, întrebă dacă îndrugase comisiei de anchetă aceeași poveste.

— Nu, răspunse Cisneros. Nu era momentul potrivit să încep procesul de iluminare.

Însoțitorii săi schimbară câteva priviri îngrijorate; nu-și mai auziseră niciodată prietenul vorbind într-o asemenea manieră.

— Dar acum, continuă Cisneros, acum a venit vremea.

Privirea lui trecu peste mutrele întunecate, ca de maimuțe, ale amicilor săi.

— Nu credeți nimic din ce v-am spus până acum, nu?

— Hei, Bert, zise Nascimento. Ai trecut prin chestii nasoale de tot, bătrâne. Ești doar puțin dat peste cap acum. Nu-ți face probleme de-asta.

— Așa-i, spuse cel de-al doilea bărbat, Arcoles Gil. O să-ți revii destul de repede. Doar ia-o blând, mai ia o bere.

— Nu observați diferența la mine? întrebă Cisneros.

— Păi, făcu Gil, vorbești cam ciudat, asta-i sigur.

— Nu numai felul meu de a vorbi s-a modificat, spuse Cisneros. M-am schimbat eu, cu totul. Când mă gândesc la individul care-am fost, la lucrurile pe care le-am săvârșit, mai ales la ce le-am făcut femeilor…

— Tre' s-o mai pocnești pe femeie din când în când, zise Nascimento. La dracu', Bert. Știi și tu asta. Uneori te pun într-o situație când nu mai ai de ales, când, dacă nu le lovești, îți taie coaiele.

Cisneros se întristă pentru Nascimento. Să se uite la prietenul său era ca și cum ar fi privit o oglindă care reflecta propria sa ticăloșie și prostie brutală din trecut. Acum ar fi fost ușor, ținând cont de noua sa perspectivă, să încerce să lase în urmă vechea sa viață, să-și ascundă trecutul și să-și neglijeze prietenii în interesul mulțumirii de sine și complacerii. Însă Bert Cisneros era un om de onoare. Era de datoria sa, răspunderea lui, să-i lumineze pe oamenii ca Nascimento. Pe toți oamenii.

— Când mă gândesc la ce-am făcut, spuse el, în pofida faptului că-mi dau seama că întreaga mea viață este o închipuire foarte bine articulată, mi se întoarce stomacul pe dos.

Se opri, frecând gânditor, cu vârfurile degetelor, mica stea în opt colțuri pe care o adusese de pe insulă.

— Mă întreb adesea dacă acest vis violent, pe care l-au

făcut păianjenii din secolul al douăzecilea, este o imagine precisă a ceea ce s-ar fi întâmplat dacă omenirea ar fi supraviețuit… dacă printr-un geniu al biochimiei au izbutit să prevadă mișcările și întorsăturile exacte vinovate de lăcomia și depravarea umană. Nu cred că răspunsul mai are vreo importanță. Acum, după ce-am fost chemat să informez omenirea asupra naturii sale imateriale, poate că lucrurile vor reveni la un soi de normalitate. Poate că vom fi în stare să redobândim controlul asupra destinului nostru… indiferent cât de iluzoriu ar fi. La urma urmei, cine-ar putea judeca potențialul iluziilor? Însă eu cred, cu adevărat, că ne vor binele.

Fețele celor doi oglindeau atât milă, cât și îngrijorare, iar Cisneros pufni în râs.

— Haideți, prieteni, zise el ridicându-se în picioare. Am să v-o dovedesc.

Ei rămaseră pe locurile lor.

— Haideți! Am să v-o dovedesc în așa fel încât nu veți putea nega. Am să vă arăt cum arată, cu adevărat, lumea. Haideți!

Îl urmară prin mulțimea din bar fără nicio tragere de inimă, până la ușa localului, apoi de-a lungul trotuarului, până ajunseră pe strada principală din oraș. Clădiri din cărămidă, cu cadre de lemn, piatră de pavaj, câteva mașini în mișcare, pietoni uitându-se prin vitrinele puternic luminate ale magazinelor. Copaci bătrâni și mlădioși se legănau pe deasupra caselor.

— Ce vedeți? întrebă Cisneros.

Gil și Nascimento schimbară priviri îngrijorate.

— Strada, spuse Gil cu o expresie nedumerită.

— Nu, răspunse Cisneros. Nu vezi decât un vis. Am să-ți arăt eu *strada.*

Își concentră întreaga voință și, în câteva secunde, priveliștea dinaintea lui se undui, tremură, ca și cum s-ar fi topit în ploaie, iar în locul ei, luminată de o lună plină și albă ca un os, era doar o ruină. Fragmente triste ale unui alt timp și alt vis. Cochiliile ciobite ale caselor cenușii, bătute de vreme, ferecate în iederă, cu ferestrele sparte,

pe jumătate ascunse de desișuri, stejari și păducel. Pietrele de pavaj erau acoperite cu mușchi. Șoarecii alergau prin urzeala complicată de umbră de sub crengi. Ceva lung, de un maro-gălbui, se ițea de sub un maldăr de frunze. Un os de om. Probabil că erau peste tot prin jur, își dădu el seama, oasele ultimelor victime ale păianjenilor. Și întinzându-se printre crengile copacilor, printre lemnele în cruce ale ferestrelor, peste tot, erau voaluri de pânză țesută de păianjenii albi. După forfota viselor din stradă, golul realității era cutremurător. Golul și singurătatea acelui loc îl făcură pe Cisneros să se simtă bătrân, ca și cum greutatea anilor ar fi fost, cumva, contagioasă.

— Iată... acum vedeți, zise Cisneros, întorcându-se spre prietenii lui.

Dar ei, împreună cu magazinele, automobilele și pietonii, dispăruseră.

Cisneros era uimit, dar nu-i era teamă. Poate că, își zise el, înțelesese greșit libertatea de a dispune de forța sa, poate că era imposibil să dezvălui actualul în totalitate fără să-i elimini pe toți observatorii.

Bineînțeles, își zise. Asta trebuia să fie. Încercă să revină în lumea visului, dar – și asta îl sperie – nu-și putu aminti cum era construită. Știința de a manipula materialele irealului păruse atât de instinctiv asimilată, un proces la fel de simplu și de natural ca respirația, iar acum... Alergă puțin înainte, până în centrul străzii pustii, panicat, alunecând pe mușchiul umed de pe pietrele de pavaj. Încercă din nou, concentrându-și întreaga voință asupra actului reîntoarcerii, strângându-și pumnii, strângând tare din ochi. Însă când îi deschise, descoperi că nu se schimbase nimic. Putea simți formele și tensiunile visului dincolo de raza lui de acțiune, imposibil de atins, uluitoare, inaccesibile. Să-l fi păcălit oare păianjenii? Să fi fost toate promisiunile lor doar o înșelăciune? Se jucaseră doar cu el, țesând o altă rețea duplicitară din necesitățile și dorințele sale? Se răsuci pe călcâie, așteptându-se să vadă o capcană vastă închizându-se cu totul deasupra lui. Însă nu erau decât clădirile sfărâmate, copacii, luna dezolantă, și-

își dădu seama că deja capcana se închisese. Îl ridicaseră sus de tot și-l abandonaseră într-un loc unde înțelepciunea și știința nu aveau niciun public, niciun folos, niciun sens și, astfel, nu mai erau altceva decât o tortură.

Ruinele păreau că se mai apropiaseră, rețeaua de umbre se micșora pentru a-l închide ca într-o colivie. Luna albă ca un os, cu urme cenușii, părea să mai fi coborât și fusese prinsă ca într-o furcă de crengile a doi stejari, pironindu-l pe loc cu lumina ei puternică. Foșnete și freamăte din casele părăsite. Ceva îi gâdilă obrazul; încercă să-l îndepărteze, iar un păianjen apăru pe mâna lui, cocoțat ca un inel ornamental la încheietura din mijlocul arătătorului său. Îl dădu jos țipând. Sunetul fricii sale fu mistuit de liniște.

— Nu, vă rog, nu puteți face asta, vă rog, spuse el pe un ton de milogeală, ca un bețivan care încearcă să-i înduplece pe polițiști. Am să fac orice, am să…

Ce ar fi putut face el, se gândi, pentru cei care puteau orice, care puteau construi o lume întreagă, cu oameni cu tot, prin ficțiunile chimiei?

— Vă implor, zise el. Trebuie să fie ceva… ceva ce-aș putea face. Vă rog!

Îi dăduseră lacrimile și, cu toate că simțise imboldul de a le opri, pentru a fi bărbat și pentru a se ridica la înălțimea vechilor sale idealuri machiste, le lăsă să curgă, având, pentru o clipă, convingerea infantilă că asta i-ar putea mișca pe torționarii săi, stârnindu-le mila.

— Pe bune, rosti el, trebuie să fie ceva. Vreau să spun – își întinse mâinile ca un avocat care implora juriul – doar nu creați ceva complicat și fin pentru ca mai apoi să-l aruncați.

Vântul stârni un iureș de frunze moarte, împrăștiate prin ferestrele și ușile sparte, iar Cisneros, din nou mânat de groază, începu să fugă de-a lungul străzii, uitându-se dintr-o parte în alta, nădăjduind să vadă vreun semn că toate acestea erau doar vremelnice, că doar îi dăduseră o palmă pentru cine știe ce eșec neașteptat, pentru vreo eroare de judecată sau pentru mândrie. Asta trebuia să fie, se gândi,

oprindu-se. Mândria lui… voiau să-l umilească, să-l facă să conștientizeze supremația lor.

— Credeți-mă, zise el cerului și ruinelor. Știu cine sunteți. Nu sunt prost, nu am nicio intenție de a încerca să vă uzurp locul.

Își plecă fruntea, își înăbuși un scâncet.

— Vă rog să mă credeți.

Singurul răspuns fu pocnetul unei jaluzele desprinse în magazinul de peste drum.

— Vă iubesc, zise Cisneros. Jur… nu vreau să fac altceva decât să vă slujesc.

Îl pufni râsul din cauza inutilității minciunii, din cauza orbirii deplorabile care o inspirase.

De parcă nu-și dădeau seama că mințea.

După câteva clipe, se duse până la un magazin, la o fereastră de care atârna un țurțur de sticlă spartă. Reuși să desprindă bucata de sticlă din chitul uscat, sfărâmicios, și o examină, văzându-și reflexia opacă pe suprafața ei deformată. Își plimbă un deget de-a lungul muchiei. Destul de ascuțită. Era greu să se gândească să-i fixeze vârful la gâtul său, însă, oricum, o făcu. Trebuie că voiau moartea lui, așa cum făcuseră cu Tyrell, iar el le-o va oferi. Mai devreme sau mai târziu, îl vor chema pentru un alt act din vis, și atunci, poate, îi vor încredința puterea pe care i-o promiseseră. Își închise ochii, strânse sticla mai tare și, cu toată forța sa, își înfipse vârful în jugulară.

Nu simți nicio durere, nici slăbiciune, niciun fel de senzație, iar când își deschise ochii, văzu că arma sa de sticlă dispăruse.

Deci așa ceva aveau pregătit pentru el. Aceasta urma să fie închisoarea lui pe vecie și nu i se va permite să scape nici măcar prin moarte. Știa asta cu claritatea care caracteriza știința ce-i fusese insuflată în vise și, îngrozit, se răsuci, privirile sale cătând înspre ruine și putreziciune, elementele noii sale case, dezintegrarea prin care va mișuna, ca un șobolan într-un muzeu părăsit. Începu din nou să fugă, încercând să creadă că vor renunța, că va trece de un colț și se va pomeni înapoi în vis. Asta ar fi

stilul lor, își spuse el, ar fi ceva caracteristic pentru metodele lor păianjenești, să-l lase să-și piardă încrederea, pentru ca mai apoi să i-o refacă. În cele din urmă, disperarea începu să-l apese și căzu în genunchi, dorind să-l implore pe Dumnezeu, acel Dumnezeu care sălășluise în mintea oamenilor, cu secole înainte, și care s-ar putea să mai existe. Totuși, înțelese inutilitatea rugăciunii. Era plin de înțelepciune zadarnică. De ce... de ce-i făcuseră una ca asta? Crezuse în ei, crezuse în posibilitatea mântuirii. I-ar fi distrat, ar fi injectat o nouă formă de subtilitate în jocul lor străvechi, iar ei îl trădaseră. Sau poate că n-a fost o trădare, poate că soarta era o chestiune de chimie. Ce-ar fi dacă întreaga personalitate și soartă, se întrebă el, nu erau altceva decât expresii ale legilor biochimice pe care le instituiseră păianjenii în visul lor despre lumea omenească? Poate că-i permiseseră doar să acționeze sub imboldul unor directive esențiale ale personalității sale? Alte percepții inutile. Pufni frustrat. Apoi își lipi mâinile de cap, încercând să-și oprească gândurile, să-și controleze frica, dar gândea, gândea, gândea mereu, imaginându-și că între acele ruine trăiseră ultimii oameni, prin alte ruine din întreaga lume, că trebuie să fi simțit și ei aceeași singurătate chinuitoare și aceeași uimire, lipsiți de dragoste și de posibilitatea de salvare, și de cel mai mic lucru bun. Își plimbă privirea pe ruinele orașului Nantucket, oprindu-se asupra stejarilor sfrijiți și a umbrelor scheletice, ferestrelor oarbe, cochiliilor goale ale vechilor magazine de băuturi și farmacii, și simțind în adâncurile sufletului său finalitatea circumstanțelor; scoase un vaiet îngrozit, un norișor alb al țipătului său, care părea că se înalță tot mai sus și mai sus, arcuindu-se spre vid, un semnal fără de speranță și direcție, care purta în el toate spaimele și îngrijorările și sufletul locuitorului singuratic, etern al tărâmului viselor eșuate și al vieților frânte, absența nesfârșită și cenușie cunoscută drept Nomans Land.

VIAȚA LUI BUDDHA

Ori de câte ori polițaii organizau vreun raid prin bârlogul pentru drogați, ca să-și ia banii pentru protecție, tăntălăul ăla bătrân de Pete Mason, care conducea treburile pe-acolo, îi dădea lui Buddha o zi liberă. Buddha arareori spunea ceva cuiva, iar Pete descoperise că polițaii erau ofensați de tăcere. Dacă nu țipai și nu o luai la fugă atunci când năvăleau ei, dacă, așa ca Buddha, doar stăteai pe loc și te holbai la ei, își închipuiau că-i tratezi cu o atitudine de superioritate și atunci aveau tendința de a-ți intra în cap.

Îi trăseseră lui Buddha o bătaie soră cu moartea, de vreo două ori, exact din acest motiv, și, deși Buddha nu se plânsese de asta (el niciodată nu se plângea de nimic), Pete nu voia să piardă un angajat atât de credincios. Așa că, în seara de dinaintea raidului din septembrie, Pete se duse jos, unde dormita Buddha, pe o saltea pătată, lângă ușa din față, și zise:

— De ce nu te duci pe la Taboo mâine? Vine poliția p’aici, să-și facă număru’.

Buddha se smulse din moțăială și spuse:

— Am și vorbit cu el. Johnny Wardell vine să cumpere câte ceva, da’ zice să apar oricum.

Era un negru solid, de vreo treizeci și ceva de ani, chel ca un bec, cu ochi adormiți, pe jumătate acoperiți de pleoapele grele, și cu un început de gușă; purta nădragi din doc prost, mexican, pătați de sânge de la ultima lui înțepătură, și un tricou prea mic, care dezvăluia și ultimele pliuri și umflături de pe burdihanul său, precum și sânii ca de femeie. Stând acolo, arăta ca un Buddha sculptat în abanos pe care cineva îl îmbrăcase, cu haine de la Armata Salvării, iar din acest motiv Pete îi dăduse și numele. De fapt, numele lui real era Richard Damon, însă nu mai răspundea la el de mult. Buddha i se potrivea de minune.

— Să mor dacă știu de ce-ar face Taboo biznisuri cu

Johnny Wardell, zise Pete, trăgându-și nădragii peste burta sa masivă. Mai devreme sau mai târziu, lui Wardell tot o să-i sară muștaru’ cu un poponar ca Taboo… știi?

Buddha mormăi, își scărpină urmele de la încheietură și se uită afară, pe fereastra de lângă ușa din față. Știa că Pete încerca să-l atragă într-o conversație, și n-avea nici cea mai mică intenție să se lase. Nu că i-ar fi displăcut Pete; îi plăcea de el la fel ca de oricare altul. Dar, pur și simplu, nu avea vreo părere pe care să vrea să o împărtășească vreodată cuiva și descoperise că, pe măsură ce vorbea, alte și alte păreri îi veneau în minte.

— Să-i spui lu’ Taboo din partea mea, continuă Pete. Am locuit în Detroit mai mult de șaizeci de ani ș-am făcut biznisuri c-o grămadă de gagii nasoli, da’ n-am văzut niciodată unu’ mai al dracu’ decât Wardell. Să-i ‘pui să fie cu ochiu’ pă el, pricepi?

— ’nțeles.

— Păi…

Pete se întoarse și, cu mișcări complicate, târșâindu-și piciorul beteag, urcă treptele.

— Să vii sus pă la dou’ și să-ți iei leacu’. Am să-ți potrivesc o lingură de Alb de China.

— ’preciez asta, zise Buddha.

Imediat ce Pete dispăru din vedere, Buddha se întinse pe spate și-și fixă privirile pe zugrăveala alb-cenușie, decojită de pe tavan. Apucă o fâșie de tencuială de pe perete și-o sfărâmă între degete. Apoi trecu cu dosul palmei de-a lungul capătului uzat al covorului care acoperea podeaua coridorului. Toate astea ca și cum ar fi vrut să se reasigure de existența cadrului atât de familiar lui. Petrecuse aproape cincisprezece ani pe post de câine de pază al lui Pete, zăcând pe aceeași saltea, holbându-se la aceeași zugrăveală uscată, mângâind același covor. Înainte de a se muta pe saltea, fusese un tânăr de viitor. Toată lumea spunea că „Richard Damon ăsta are să fie pe prima pagină, o să-l arate la *Live at Five,* o să fie-n revista *People*”. Nu că ar fi luat el startul altfel decât ceilalți de vârsta lui. Fusese băgat în mici afaceri, făcuse trafic pentru ceva bani, orice

i-ar fi scos un dolar fără să facă nimic. Însă fusese mai isteț decât majoritatea și-și păstrase cazierul curat, iar când spusese oamenilor că pusese ochii pe scena politică, nu râsese nimeni. Puteau vedea că era dotat pentru asta. Însă necazul era că fusese atât de plin de sine, atât de preocupat de șmecheriile lui, de hainele alese și de stilul de a se purta cu femeile, încât îi distrusese pe singurii doi oameni cărora le păsase de el. Îi doborâse fără a băga măcar de seamă. Își băgase mama de timpuriu în mormânt, din cauza grijilor, și-și adusese soția la sinucidere. După o vreme, după ce muriseră, își văzuse mai departe de treabă, ca de obicei, dar se trezise față în față cu vinovăția.

Până atunci, habar n-avusese ce însemna cuvântul *vinovăție,* dar ajunsese să-i învețe sensul până în măduva oaselor. Vinovăția începu ca o simplă agasare, nu mai gravă decât un caz de indigestie, și se transformă într-o durere cu gheare, capabilă să-ți sfâșie mațele și să-ți sfârtece inima. Vinovăția te face să transpiri din senin, să sari în sus la cel mai mic zgomot, să te uiți în urma ta prin locurile întunecate. Vinovăția te împiedică să dormi, iar când ai reușit să închizi un ochi, îți trimite vise despre morții tăi, vise atât de puternice încât încep să-ți invadeze și momentele de veghe. Vinovăția devenise un monstru împotriva căruia singura apărare era uitarea…

Odată ce ajunse să descopere adevărul, căută uitarea cu fervoarea unui păcătos convertit.

Încercase să-și ia viața, însă nu fusese în stare să-și adune curajul necesar și, în loc de asta, se apucase de droguri. Heroina și salteaua din galeria seringilor. Iar aici descoperise un alt adevăr: că viața sa însăși era tot un fel de uitare, că-l cioplea încet și pe îndelete, golindu-l de vise și de amintiri. Și de vinovăție.

Treptele de pe verandă trosniră sub greutatea cuiva. Buddha se uită pe furiș pe fereastră chiar când la ușă răsună un ciocănit. Era Marlene, una dintre târfele care lucrau la Daily’s Show Bar, cu un cvartal mai jos: o fată drăguță, cu pielea ciocolatie, cărând geanta cu lucrurile

pentru noapte, cu sânii împinși în sus din cauza sutienului strâns.

Peștele ei – un băiat alb, cu părul lung – stătea cu o treaptă mai jos. Buddha deschise ușa, iar cei doi năvăliră pe lângă el.

— Pete ie p-aci? se interesă Marlene.

Buddha arătă cu degetul în sus, pe scări, și închise ușa. Băiatul alb rânji, îi șopti ceva lui Marlene, iar ea râse.

— John crede că arăți de parcă ți-ar prinde bine ceva drăgosteală, făcu ea. Ce-ai zice să vii până sus și-ți dau o tură pă gratis?

Îl pișcă de sub bărbie.

— Cum ți se pare asta, Buddha?

El rămase tăcut, negând dorința și umilirea, străduindu-se să fie nimicul pe care-l percepea ea. Devenise expert în ignorarea ridicolului, dar dorința continua să fie o problemă: rotunjimile sănătoase din partea de sus a sânilor ei luceau de transpirație și păreau suculente. Ea se răsuci, în aparență jenată că-l tachinase.

— Ia-o încet, Buddha, spuse ea cu o indiferență studiată, și-l conduse de mână, pe trepte în sus, pe băiatul alb.

Budhha smulse un fir descusut din saltea. Cunoștea povestea fiecărei pete, a fiecărui pliu. Le știa atât de bine, încât cunoașterea lor nu mai putea fi ceva exprimabil: era parte din el, iar el făcea parte din ea. El și salteaua deveniseră o unitate în loc și scop. Ar fi dorit să riște să se ducă la culcare, însă era vineri seara și vor fi mult prea mulți clienți, prea multe întreruperi, își fixă privirea pe alama zgâriată a clanței, lăsând-o să se încețoșeze până când deveni un soare auriu-verzui, rotindu-se într-un nimb neclar. Îl privi rotindu-se de zor, devenind tot mai strălucitor. În consecință, și gândurile lui se răsuceau și străluceau, devenind mai puțin gânduri, cât reflexii ale luminii pâlpâitoare. Și astfel petrecu Buddha orele din miez de noapte.

Pe la ora două, Buddha zăvori ușa și se duse sus, pentru doza de noapte. Se deplasă încet pe coridor, târșâindu-și

pașii pe covorul jerpelit, cu modelul destrămat ce se pierdea în bezna sumbră și urme uzate de țesătură aurită, neclară. Râsete și muzică în surdină se auzeau din dosul ușilor închise, părând să împărtășească aerul stătut al mirosurilor de mâncare împrăștiate în toată casa. Un grup de clienți se adunase la ușa lui Pete, iar Buddha se opri lângă ei. Mai veni cineva și întrebă ce se petrecea și i se spuse că Pete avea probleme cu găsirea unei vene. Marlene avea de gând să-l înțepe la gât. Vocea răgușită a lui Pete răzbătu din interior:

— La naiba! Grăbește-te, femeie!

Găsirea unei vene era o problemă frecventă pentru Pete; venele mari, de pe brațe, erau terminate și nici restul nu se aflau într-o stare mult mai bună. Buddha aruncă o privire în cameră, peste umerii celorlalți. Pete stătea întins pe pat, pe așternuturi atât de murdare, încât părea că aveau un model cu nori întunecați. Pielea lui maronie, pistruiată era cotropită de o paloare calcaroasă. Trei tineri – unul dintre ei fiind peștele lui Marlene – erau adunați în jurul lui, murmurând încurajări. Pe noptieră, o veioză cu abajur jerpelit proiecta o lumină de un galben untos, aducând umbre lângă fâșiile de linoleum decojit de pe podea.

Marlene ieși din baie purtând o rochie de un verde-smarald. Când se aplecă asupra lui Pete, cele două jumătăți ale rochiei se despărțiră și sânii îi atârnară afară, lucind în lumina lămpii. Acul din mâna ei lăsă o picătură în vârf. Îi tamponă gâtul cu un ghemotoc de bumbac și ținu acul cu vârful la vreo doi centimetri distanță de gât.

Greutatea luminii, tabloul de personaje din jurul patului, pielea lucitoare a lui Marlene, umbrele nepotrivite de pe podea, prea ascuțite pentru a fi adevărate; judecate împreună, toate aceste lucruri aveau aceeași bogăție și compoziție artistică, aceeași nemișcare semnificativă, ca o veche pictură văzută cândva de Buddha la Muzeul de Artă. Îi plăcea ideea că o astfel de frumusețe s-ar fi putut afla într-o casă atât de decrepită, că sufletele triste de acolo puteau forma o asemenea unitate. Însă respinse plăcerea

găsită în această priveliște, așa cum obișnuia cu aproape orice plăcere.

Pete gemu și se zvârcoli.

— Încetează cu rahaturile! i-o tăie Marlene. Vrei să-ți trag tot sângele?

Alți oameni se apropiară și ei de pat, blocându-i lui Buddha câmpul vizual. Vocea lui Pete scăzu până la șoaptă, instruind-o pe Marlene. Apoi, oamenii începură să plece de lângă pat, lăsând să se vadă cum Pete zăcea pe spate, ținând la gât un șervețel însângerat. Buddha zări doza lui de noapte pe bufet: o seringă odihnindu-se pe o oglindă așezată lângă o grămăjoară de praf alb.

— Ce mai faci? întrebă Pete cu voce slabă, când intră Buddha.

Îi întoarse timid semnul cu mâna și se apropie de bufet, inspectând praful: părea să fie o doză simpatică. Ridică oglinda și o luă în jos pe trepte, s-o încălzească.

— Fir-ar a naibii! zise Pete. Am tot avut grijă de tine cincisprezece ani. Ți-am făcut toate poftele, ți-am dat de mâncare. Cred că deja avem un soi de relație.

Tonul său deveni tot mai iritat.

— N-ar fi trebuit să-ți dau niciodată porecla aia nenorocită! Te-a făcut să crezi că ești indescifrabil, când nu ești decât un ignorant!

Moțăind pe salteaua lui, în întunericul străpuns de lumina lunii, simțind în adâncul inimii strălucirea trandafirie a dozei, plutirea pură a Albului de China din carnea lui, Buddha trăi mici vise fulgerătoare: imagini bizare, care se materializau și dispăreau atât de repede încât nu era în stare să le clasifice. După ce trecură astea, se culcă, se acoperi cu o pătură și se concentră asupra visului său despre Africa, singura plăcere pe care o lăsa să înflorească. Viziunea sa despre Africa nu avea nicio legătură cu renașterea etnică a anilor șaizeci, cu africanii și cu dashiki-urile[12], dar dacă nu ar fi existat acestea,

[12] Dashiki – pulovere largi, viu colorate, țesute adesea cu modele africane, originare din Africa, purtate îndeosebi de către bărbați (n.

probabil nici n-ar fi auzit de Continentul Negru. Regatul African al lui Buddha era o fantezie ieșită din imaginile din filmele vechi, din postere color din *National Geographic,* din droguri și din viziunile lui halucinante despre Nirvana ca un parc tematic. Nu fusese întotdeauna capabil să conjure acel vis, dar în acea noapte se simți detașat de toate crimele și eșecurile lui pline de pasiune, imaculat și gol, și astfel vrednic de această fericire supremă. Își închise ochii, apoi își strânse pleoapele până când puncte aurii, cât vârful acului, înfloriră în beznă. Aceste puncte se extinseră și se deschiseră în Africa.

Plutea ca vântul peste o câmpie roșiatică, o câmpie familiară deja, după atâtea vizite. Ierburi înalte se unduiau la trecerea lui, antilopele ridicau capul, iar mirosul greu al leilor plutea în aer. Savana se transformă într-un veldt punctat cu iazuri cu fundul nămolos și copaci strâmbi, cu frunziș sărac și decolorat. Siluete întunecate și subțiri țâșniră din ascunzișuri și-l amenințară cu sulițele, păzind un sat populat de povestitori și femei cu picioare lungi, care purtau măști albe cu un singur ochi și ale căror umbre dansau când se deplasau. Din colibele ca niște căpițe ieșea fum, transformându-se în muzică; voci răsunau din focurile aprinse pentru gătit. Dincolo de sat se aflau munți verzi, care se înălțau până la nori, iar printre orhidee și ferigi erau regatele secrete ale gorilelor. Iar dincolo de munți se întindea un lac albastru, imens, malurile sale îndepărtate fiind tivite cu voaluri cețoase, învolburate, în ale căror falduri se materializau și dispăreau imagini de miraj.

Buddha nu reușise niciodată să străpungă cețurile; era ceva rău prevestitor în marginile lor instabile și în albul fantomatic cuprins de ele. La mijlocul lacului, un pește plutea la jumătatea drumului dintre suprafață și fund, ca un gând răzleț într-o minte lichidă. Știind că, în curând, va fi nevoit să se confrunte cu încordarea din lumea exterioară, Buddha avea nevoie de consolarea oferită de pește; se scufundă sub apă până ajunse față-n față cu el,

tr.).

plutind la câțiva centimetri distanță.

Peștele semăna cu un crap și măsura aproape un metru de la cap la coadă; solzii săi suprapuși erau de un maroniu murdar, iar fața îi era masca unui zeu lugubru, cu ochi aurii, uriași și o gură cărnoasă, cu colțurile în jos. Părea să-l privească pe Buddha cu tristețe, socotindu-l încă una dintre dezamăgirile vieții, un subiect cu care era destul de familiarizat, pentru că burta sa umflată conținea tot răul și necazurile lumii, atât cele la figurat, cât și cele reale. Buddha îl privi în ochi, iar pupilele se transformară în pâlnii întunecate, legându-se de ale sale, deschizând niște căi pe care începură să se reverse torente de suferință și teamă. Moartea soției și cea a mamei sale nu însemnau nimic în comparație cu terorile halucinatorii cu care se confrunta acum: demoni cu gura suficient de mare cât să înghită planete întregi; furtuni alcătuite din milioane de ultime suflări, armate de bărbați și femei, și copii morți. Trupurile lor erau sfârtecate de o infinitate de folosințe malefice. Dacă ar fi avut aceste viziuni în stare de veghe, ar fi fost copleșit, dar, protejat de condiția de visare, le putu suporta, și asta îl întări.

Și nu după multă vreme, adormi în mijlocul chinurilor sale infinite conținute în burta peștelui din visul conținut acum de craniul său, în dărăpănătura de casă, în tărâmul spiritual ciuruit de focuri de armă al ghetoului din Detroit, ale cărui agonii deveniră o clipă fugară de durere – bătaia unei pleoape, zbaterea unui nerv – dinăuntrul visului despre pace din somnul lui Buddha.

Adăpostul drogaților se afla în cartierul Jefferson-Chalmers, secțiunea din ghetou cel mai grav afectată de revoltele de stradă din ‘67. Însă se mai vedeau sute de clădiri incendiate atunci, ca niște monumente ale evenimentelor, iar între ele – acolo unde, cândva, se aflaseră și alte case – se întindeau locuri virane, năpădite de buruieni, cu copaci pipernciciți. În după-amiaza următoare, pe când trecea pe lângă un maidan de lângă adăpost, Buddha fu intrigat la vederea unei canapele arse,

așezate printre buruieni, în mijlocul terenului, și, supunându-se unui impuls, se duse până acolo și se așeză pe ea. Era prima zi cu vreme de toamnă. Aerul era rece, iar luna plină era înfiptă ca un medalion din os, strâmb, pe cerul albastru, lipsit de nori. În fața canapelei era un morman de tăciuni peste care cineva așezase un grătar; vreo șase cutii arse erau împrăștiate în jur. Buddha studie tăciunii, grătarul și cutiile, uluit de modelul format de ele. În depărtare se auzi un vaiet de sirene, un zăngănit metalic părea că se rostogolește de dincolo de cer, iar Buddha se simți întronat, ca regele neintenționat al unei lumi în ruine, în care întreaga dorință se clatină.

Stătea acolo poate de o oră, când un adolescent cu o piele acoperită de pistrui, ca a lui Pete, veni în fugă pe trotuar, îmbrăcat cu blugi și o bluză, trăgând după el un casetofon imens, de ghetou. Băiatul se uită în urma lui, apoi o luă la goană peste terenul viran, spre Buddha, și se aruncă după canapea.

— Dacă le zici că-s aici, rosti el dintr-o răsuflare, te tai!

Agită un briceag pe dinaintea ochilor lui Buddha, care continua să se holbeze la hornurile de cărămidă dărâmate și la clădirile abandonate. O libelulă se ridică de pe frunze tremurând și dispăru în lumina orbitoare a soarelui reflectată de o oglindă spartă sprijinită de mormanul de tăciuni.

La mai puțin de un minut după aceea, doi negri trecură în goană pe lângă locul viran. Zărindu-l pe Buddha, unul dintre ei strigă:

— Ai văzut vreun puști trecând pe aici?

Buddha nu răspunse.

— Zi-le că am luat-o spre Cass, șopti băiatul în grabă, dar Buddha își menținu tăcerea și lipsa de preocupare.

— M-ai auzit, băi? strigă bărbatul. A trecut vreun puștan pe aici?

— Zi-le, șopti băiatul.

Buddha nu spuse nimic.

Cei doi bărbați se sfătuiră între ei și după o clipă o luară la fugă în direcția din care veniseră.

— Fir-ar a dracu’! Ți-ai riscat pielea, zise băiatul, iar când văzu că Buddha nu-i răspunde, adăugă: Dacă se întorc, să stai aici, ca până acum. Poate c-au să creadă că ești vreun manechin.

Porni casetofonul și muzica rap se năpusti din el la un volum prea scăzut ca să se poată înțelege cuvintele.

Buddha se uită spre băiat, iar puștiul rânji, nervozitatea lui fiind evidentă în pofida măștii de încredere de sine.

— Nu că-i o cutie faină? spuse el. Fraierii care-o lasă pe verandă merită să rămână fără ea.

Strânse din ochi, de parcă ar fi încercat să ghicească sensul ascuns al lui Buddha.

— Nu poți vorbi, bătrâne?

— N-am nimic de spus, răspunse Buddha.

— Ce mișto… Oricum, sunt prea multe rahaturi prin atmosferă.

Băiatul îi amintea lui Buddha de el, o variantă mai tânără, iar asta îl tulbura: simțea o pornire de a-i oferi sfaturi, și știa că sfaturile ar fi fost inutile. Soarta băiatului era scrisă de furia care dormita în trăsăturile gurii sale. Lui Buddha i se făcu milă de el, însă mila – la fel ca dragostea, la fel ca ura – era o încălcare a politicii sale de neimplicare, un impediment al golului în care era aspirat. Se ridică în picioare și se îndreptă spre trotuar.

— Hei! strigă băiatul. Dacă le spui pizdoșilor ălora unde-s io, te-am halit!

Buddha continuă să meargă.

— Pe bune, omule!

Și ca sfidare, ca și cum ar fi avut nevoie să-și sublinieze amenințarea, băiatul dădu drumul mai tare bombei de ghetou, iar o voce de bețiv răcni din ea:

— Nu ascultați nimicurile și palavrele celor de la Canalul Chairman Douăzeci și Cinci…

Buddha mări pasul și, în curând, vocea – amestecată cu zgomotele slabe ale traficului, strigăte îndepărtate, altă muzică – fu absorbită de marea agitată din care ieșise la suprafață.

De la hogeagul drogaților până la apartamentul lui Taboo n-ar fi trebuit să fie decât o plimbare de vreo douăzeci de minute, însă în acea zi – încă tulburat de întâlnirea sa cu băiatul – Buddha reduse durata la jumătate. Învățase că era imposibil să evite implicările în ziua sa liberă, imposibil să evite să se confrunte cu trecutul, iar cu Taboo descoperise mijloace de a face experiența tolerabilă, transformând-o în excepția care confirma regula. Când îl întâlnise pe Taboo pentru prima dată, cu șapte ani în urmă, numele lui Taboo era Yancey; avea optsprezece ani, se căsătorise cu o fată drăguță și avea o slujbă stabilă la Pontiac Motors.

Trei ani mai târziu, când dăduse peste el din nou, Taboo recunoscuse că era homosexual, lucra ca vindecător senzitiv, scăpându-le pe femeile din vecinătate de diferite probleme minore, iar prin tratament hormonal îi crescuse o pereche de sâni mici, dar conturați corespunzător, a căror existență o ascundea de ochii lumii purtând haine lăbărțate.

Buddha văzuse din întâmplare sânii lui Taboo, după ce intrase în toaleta sa în timp ce se spăla, iar după acest incident revelator, Taboo îl transformase în confidentul său, o evoluție salutată de Buddha, cu toate că nu salută și avansurile sexuale ale lui Taboo. Erau câteva avantaje care decurgeau din această relație. Un lucru era sigur, specialitatea lui Taboo era vindecarea de negi, iar Buddha avea o problemă cu negii de pe palme (unul dintre ei îi oferise chiar motivul pentru vizita din acea zi); un alt lucru sigur, Taboo – care era implicat în afaceri obscure – avea întotdeauna droguri la îndemână. Însă cel mai important avantaj era că Taboo îi oferea lui Buddha șansa de a-și arăta bunătatea față de cineva care-i amintea de soția sa moartă. În momentele când erau numai ei doi, Taboo își punea o perucă și o rochie, transformându-se în ceea ce părea a fi o tânără frumoasă, iar Buddha încerca să-l convingă să-și urmeze pornirile interioare și să ajungă la stadiul final al schimbării de sex. Pledoaria lui era îndelungată și insistentă, susținând că puterile magice ale

lui Taboo s-ar maturiza odată ce ar termina transformarea și înșirându-i lui Taboo povești despre cât de minunată ar fi noua lui viață. Însă lui Taboo îi era o frică de moarte de cuțitul chirurgului și, indiferent cât de puternice erau argumentele lui Buddha, refuza să țină cont de ele. Buddha știa că trebuia să existe o rezolvare a problemelor lui Taboo și uneori simțea că soluția era chiar în fața lui. Însă niciodată nu se dezvăluia pe de-a-ntregul. Avea senzația că, mai devreme sau mai târziu, va sosi și timpul pentru răspunsuri.

În sufrageria lui Taboo era o minunată zi de primăvară. Pereții erau zugrăviți în așa fel încât să semene cu un cer albastru, acoperit cu norișori albi, pufoși, iar podeaua era acoperită cu iarbă artificială. În dormitorul lui Taboo, unde-și efectua el tratamentele, era o noapte mistică. Pereții erau pictați cu semne cabalistice și stele, și o semilună, iar masa din colț era din abanos, cu scaunele îmbrăcate în velur negru. Draperii negre mascau ferestrele; patul era acoperit de o cuvertură din satin negru. O lumină filtrată se revărsa din tavan pe masa din colț și, după ce o reglă, Buddha se așeză acolo, scăldându-și negul într-un bol din cristal umplut cu o infuzie de ierburi, în vreme ce Taboo stătea lângă el mormăind descântece.

Taboo nu era în travesti, pentru că aștepta să se arate pe-acolo Johnny Wardell; dar chiar și așa, avea o frumusețe feminină. Iluminatul discret dăruia pielii sale ciocolatii licăriri senzuale și-i amplifica delicatețea pomeților ridicați și a buzelor generoase, a ochilor de formă migdalată. Când se aplecă înainte, ca să examineze negul lui Buddha, vârfurile sânilor împunseră materialul cămășii sale grosolane. Buddha îi putea distinge magia: o perturbare, ca un miraj generat de arșiță, plutind în aer în jurul său.

— Iată, dragule, spuse Taboo. A dispărut. Palma ta este așa din nou așa cum ar trebui să fie.

Buddha se uită în bol. Pe fund zăcea ceva negru și zbârcit, ca o stafidă. Taboo îi scoase mâna din apă și o șterse cu un prosop. Acolo unde fusese negul era acum

numai pielea netedă. Buddha atinse locul; părea fierbinte și mirosea amărui, din cauza ierburilor.

— Aș vrea ca Johnny să se grăbească un pic, spuse Taboo. Am cumpărat o rochie nouă pe care-aș vrea s-o încerc pentru tine.

— De ce n-o încerci acum? Dacă sună soneria, poți să te prefaci că nu ești acasă.

— Pen’ că am o afacere cu el mai târziu și nuș’ce stare o avea Johnny dup’aia.

Buddha nu trebuia să-l întrebe pe Taboo de ce mai era nevoie să trateze cu Johnny Wardell. Motivul pentru care Taboo se supunea riscurilor printre băieții răi era asemănător cu cel al lui Buddha, când se retrăsese din viața publică: se simțea vinovat pentru felul lui de-a fi, iar riscul era o pedeapsă autoadministrată.

Taboo scoase un pachet de praf alb și un pai pentru răcoritoare și-i zise lui Buddha să tragă pe nas vreo câteva linii, ca să-și mai îmbunătățească starea de spirit. Buddha făcu așa cum i se sugerase. În cap și piept i se răspândi o căldură luxuriantă, iar în aer dansau scântei minuscule, dispărând precum fulgii de zăpadă. Începu să se simtă moleșit. Taboo îl conduse până în pat, apoi se ghemui lângă el, punându-și brațul în jurul șoldului lui Buddha.

— Te iubesc atât de mult, Buddha, zise el. Nici n-aș ști ce să fac dacă n-ai fi tu să discutăm… Jur că nu știu.

Sânii lui moi se frecară de brațele lui Buddha, iar degetele lui se jucau cu catarama curelei și, în pofida hotărârii sale, Buddha simți începutul unei erecții. Însă dinspre Taboo nu percepea niciun fel de dragoste, ci doar un flux de dorință și neliniște. Dragostea era de neconfundat – o presiune caldă, la fel de constantă ca raza unei lanterne –, iar Taboo era prea neînchegat, prea confuz pentru a fi sursa ei.

— Neee, bătrâne, spuse Buddha, împingând la o parte mâna lui Taboo.

— Nu vreau decât să te iubesc!

Buddha putea citi în ochii lui Taboo dulcea tristețe răscolită a unei femei născute aiurea, dar, cu toate că-l

simpatiza, se sforță să fie dur.

— Nu te pune cu mine!

Se auzi soneria.

— Fir-ar!

Taboo se ridică, își băgă cămașa în pantaloni. Se duse la masă, luă pulberea albă și paiul și i le aduse lui Buddha.

— Mai trage puțin din asta, aici, răule ce ești. Dar nu-l da peste cap, n-am chef să rămâi lat. Se duse în sufragerie, închizând ușa după el.

În capul lui Buddha părea să se fi instalat o greutate bizară, mai puțin migrenă și mai mult o senzație de dezechilibru, iar ca să scape de ea consumă mare parte din heroina rămasă. Fu suficient cât să-l trimită în lumea viselor, dar nu despre Africa. Aceste vise erau urâte, cu urlete și bufnituri și hohote de râs drăcești, iar cineva spuse: „Omul are țâțe. Trage-i-o! Bărbatul ăsta-i o femeie afurisită!”.

Treptat, ajunse la concluzia că visele erau adevărate, că se petrecea ceva rău și se strădui să-și revină complet. Se ridică în picioare, se clătină, se bălăbăni înainte și deschise larg ușa de la sufragerie.

Taboo era gol-pușcă și întins cu fața în jos, cu mâinile și picioarele desfăcute larg, peste niște perne, cu fundul în sus, iar Johnny Wardell – un tânăr îmbrăcat numai în piele, cu o față ca de uliu – îi ținea mâinile. Un alt bărbat, mai negricios și masiv, era îngenuncheat între picioarele lui Taboo și tocmai se încheia la fermoarul pantalonilor.

Pentru o fracțiune de secundă nu mișcă nimeni. Încadrată între verdele viu al ierbii și cerul albastru, cu nori nevinovați, scena era de un suprarealism aproape biblic, ca un act hidos săvârșit undeva, într-un colț pur al Grădinii Edenului, iar pe Buddha îl țintuise locului. Ceea ce vedea era o mârșăvie, dar mai văzu că era și o declarație corectă asupra vredniciei lumii, a frumuseții ei grotești, și se simți detașat, de parcă ar fi privit totul printr-o gaură în perete al cărei capăt se afla la mii de kilometri distanță.

— Ia te uită, zise Wardell, iar un rânjet amenințător îi

crăpă fața în două. Curviștina s-a ales deja c-un bărbat. Hai, frățioare! Ți-am păstrat și ție o bucățică.

În sufletul lui Buddha se reaprindeau emoții demult înăbușite. Furie, dragoste, frică. Declanșarea lor fu mult prea rapidă și puternică și nu le putu respinge.

— Luați-vă labele de pe el, le spuse, potrivindu-și în glas o tonalitate profundă și încărcată de amenințări.

Fața netedă a lui Wardell se dezumflă, iar rânjetul păru că i se pierde, ca și cum expresia perversă imprimată pe craniul său i-ar fi răzbătut prin piele, de parcă l-ar fi perceput pe Buddha drept un obiect al poftelor sale infinit mai atrăgător decât Taboo.

Wardell dădu din cap spre cel îngenuncheat între picioarele lui Taboo, iar bărbatul se aruncă asupra lui Buddha, scoțând un cuțit și rotindu-l într-un arc ucigător. Buddha îl prinse de încheietură, iar violența bărbatului i se transmise prin carne, sădind furia în inima sa. Îi strânse oasele încheieturii până se sfărâmară unele de altele și cuțitul căzu la podea. Apoi îl țintui pe bărbat de perete și începu să-l dea capul de el, ferindu-se de degetele care zgâriau aerul în căutarea ochilor săi. Se auzi strigând, auzi osul crăpând.

Ochii bărbatului își pierdură focalizarea și deveni tot mai greu în strânsoarea lui Buddha; alunecă în jos, iar ceafa lăsă o dâră lucitoare, roșie, peste unul dintre norii rotofei. Buddha știu că era mort, dar, înainte să poată absorbi informația, ceva îl lovi în spate, un pumn la ficat, care ateriza cu impactul uluitor al unui glonț, și căzu ca un bolovan.

Durerea era luminoasă. Și-o imagină iluminându-l pe dinăuntru cu precizia articulată a unui aparat cu raze X. Asupra lui căzu o ploaie de lovituri, dar nu simțea decât efectele primei. Reuși să-l zărească pe Wardell înălțat deasupra lui, un gigant zvelt, în piele, livrându-i șut după șut. Negreala se risipea la marginea câmpului său vizual. Apoi, un urlet – un sunet aidoma unei așchii de argint înfipte în creierul lui Buddha – și iată-l pe Taboo, ținând ceva strălucitor în mână, ceva ce fulgeră în jos, spre

pieptul lui Wardell, pe când acesta se întorcea, se ridică, apoi fulgeră din nou. Wardell se dădu înapoi, împiedicându-se, arătând uluit, mângâind o pată roșie pe pieptul cămășii, iar apoi păru că dispare în bezna din colțul ochiului stâng al lui Buddha. Buddha zăcea icnind după aer; ultima lovitură primită fusese chiar în burtă. După o clipă, câmpul său vizual începu să se limpezească și-l văzu pe Taboo stând deasupra trupului lui Wardell, ținând în mână cuțitul celuilalt bărbat.

Cu sânii săi micuți și organele genitale masculine și-un cuțit însângerat, părea o creatură mitică. Îngenunche lângă Buddha.

— Ești bine? întrebă el. Buddha? E-n regulă cu tine?

Buddha reuși să dea din cap. Ochii lui Taboo îi aminteau de ochii peștelui din visul său – năclăiți de spaime –, iar magia lui impregna atmosfera, mai puternic decât văzuse vreodată Buddha.

— N-am vrut să omor pe nimeni, zise Taboo cu glas tremurător. Ăsta-i *ultimul* lucru pe care-aș fi vrut să-l fac.

Aruncă o privire spre cele două cadavre și buzele îi tresăriră. Buddha le privi și el.

Întinse în posturi ciudat de grațioase pe verdele ierbii, într-o caligrafie a sângelui, păreau să formeze un soi de mesaj criptic. Buddha se gândi că, dacă mai continua să se holbeze la ele, înțelesul lor îi va deveni clar.

— Oh, Doamne! făcu Taboo. Au să vină să mă-nhațe, să mă bage la bulău? Nu pot să trăiesc la bulău. Ce mă fac?

Dar, spre uimirea lui, privind înainte și înapoi, de la un cadavru la altul și spre nimbul vrăjit al lui Taboo, Buddha descoperi că știa răspunsul la această întrebare.

Răspunsul, își dădu el seama, era și soluția problemei vieții sale; era o cale de pocăință, una la care n-ar fi putut ajunge prin niciun alt proces decât recluziunea lui de cincisprezece ani.

Concepția sa ceruse un pântece gol în care să se nască și mai ceruse și o înțelegere a principiului magic, oferită de visul său despre Africa. Și, înțelegând pe deplin acest principiu, își dădu seama mai departe că înțelesese greșit

natura puterilor lui Taboo. Crezuse că erau slăbite din cauza nepotrivirii de la nașterea sa și că se vor maturiza odată ce ieșea de sub cuțit; însă acum vedea că erau ele însele o cale de realizare a transformării, cu un rezultat superior, că avuseseră nevoie de acest moment de violență și disperare pentru a acumula suficientă tărie. Buddha se simți umplându-se de liniște, ca și cum cunoașterea ar fi spart un rezervor intern care ar fi împins liniștea în sus.

— Ai nevoie de o deghizare, spuse el. Iar tu ai deghizarea perfectă, chiar la vârfurile degetelor.

Se apucă să-i explice.

— Buddha, ești nebun! spuse Taboo. În niciun caz n-am să fac așa ceva.

— N-ai de ales.

— Ești nebun, repetă Taboo, dându-se înapoi. Nebun!

— Vin' înapoi aici!

— Nee, bătrâne! Tre' s-o șterg, tre' să…

Taboo se retrase spre ușă, simți clanța și – cu ochii holbați, încremenit de spaimă – o trânti de perete. Gura i se căscă de parcă ar fi vrut să mai spună ceva, dar în loc de asta se răsuci și o zbughi pe hol.

Durerea din spatele lui Buddha pulsa, împrăștiind prin toată carnea lui o slăbiciune bolnavă, și-l făcu să leșine pentru câteva clipe.

Când își recapătă cunoștința, îl văzu pe Taboo stând în prag, părând diafan din cauza irizațiilor magice puternice din jurul său; de fapt, întreaga încăpere poseda o luciditate subacvatică, totul tremura ca un vis care se contura din imaterial.

— Vezi? zise Buddha. Un' te mai duci, neamule? De-abia dacă ești în stare să ajungi și până aici.

— Nu știu, am să… poate că am să…

Și glasul lui Taboo părea ceva desprins dintr-un vis; era îndepărtat și producea un ecou slab.

— Rahaaaat!

Buddha se întinse spre Taboo.

— Dă-mi o mână.

Taboo îl ajută să se ridice în picioare și-l duse până în

dormitor, lăsându-l pe pat. Buddha se simțea de parcă s-ar fi putut scufunda pentru totdeauna în satinul negru al cuverturii.

— Arată-mi rochia cea nouă pe care-ai cumpărat-o, spuse el.

Taboo se duse în debara și scoase un umeraș, apoi își lipi rochia pe trup, pentru a-i dezvălui calitățile. Era din mătase albă, cu decolteu adânc și paiete lucitoare peste tot.

— Băi, frate, spuse Buddha. Mda, asta-i rochia ta. Le-ai suci gâturile băieților în aia… dacă ar putea-o vedea vreodată. Dacă faci ce trebuie. Ai fi prea frumos pentru Detroit. Ar trebui să mergi pe undeva, prin Sud, într-un loc unde luna strălucește la fel de tare ca soarele. Pen’ că așa ai să fii de frumos. Luna frumoasă. Poate la Miami. Asta ți s-ar potrivi. Îți iei o mașină mare, albă, treci cu ea pe lângă hotelurile dichisite, și-i lași pe toți scobiții ăia să se uite la tine. Și vor cădea în genunchi și se vor milogi să-i lași lângă tine, neamule…

În timp ce Buddha vorbea, istorisind despre un viitor feminin cu mai mare seducție și inventivitate ca înainte, văpaia magiei lui Taboo deveni și mai vizibilă, dobândind aspectul ciudat, ca de miraj, al cețurilor de dincolo de lacul Africii lui Buddha; iar, după ce termină de vorbit, Taboo se așeză la marginea patului, ținând rochia în poală.

— Mi-e frică, rosti el. Și dacă nu merge?

— Ție întotdeauna ți-a fost frică, zise Buddha. Pen’ că erai speriat i-ai terminat și pe ăia doi, care zac morți acolo. E vremea să încetezi cu asta. Știi că ai forța. Așa că folosește-o!

— Nu pot.

— N-ai de ales.

Buddha împinse încet în jos capul lui Taboo și-l sărută pe toată gura, trimițându-i o expirație liniștitoare.

— Fă-o, spuse el. Fă-o acum. Ezitând, Taboo se ridică în picioare.

— Acu’ să nu pleci niciunde. Să mă aștepți.

— Știi că am să te aștept.

— E-n ordine.

Taboo făcu vreo câțiva pași spre baie, apoi se opri.

— Buddha, eu nu…

— Dă-i drumul!

Taboo își lăsă capul jos, intră în baie și închise ușa.

Buddha auzi cum curge apa în cadă, auzi pleoscăitul când Taboo intră în ea. Apoi îl auzi începând să-și mormăie descântecele. Trebuia să doarmă, să se refacă, însă rămase treaz cât putu de mult, încercând să-l ajute pe Taboo în efortul său. Putea simți vibrațiile magiei, strecurându-se pe sub ușa de la baie. În cele din urmă, cedă presiunilor și oboselii, și palpitației din spatele său și alunecă în lumea viselor; durerea îl urmă în întunecimea somnului, lucind precum miezul ființei sale. Se trezi ceva mai târziu, auzindu-l pe Taboo strigându-l pe nume, și-l zări în colțul cel mai întunecat al încăperii, o umbră conturată de stele pictate.

— Taboo?

— Nu mă simt bine, Buddha.

Vocea lui Taboo dobândise un timbru răgușit.

— Vin’ aici, bătrâne.

Taboo se trase cu un pas mai aproape și, cu toate că Buddha nu putea încă să-l vadă, putea mirosi căldura și amăreala ierburilor.

— A mers, nu-i așa? întrebă Buddha. Tre’ să fi mers.

— Cred… Dar mă simt atât de ciudat.

— Nu eș’ obișnuit cu de-astea… Acum fă-te-ncoa’!

Taboo veni mai aproape, iar Buddha reuși să vadă o tânără femeie goală, aflată la câțiva pași distanță. Subțire și sexy, cu păr negru, până la umeri, sâni mici și un triunghi pubian care nu mai vădea nicio urmă că fusese bărbat.

Aerul din jurul lui Taboo era nemișcat și întunecos. Nici-o unduire, niciun licăr de miraj. Magia fusese consumată cu totul.

— Ți-am spus io, zise Buddha. Ești frumoasă.

— Eu nu… sunt obișnuită.

Însă Taboo părea măgulit.

— Ești la fel de obișnuită ca îngerii, făcu Buddha. Atât de obișnuită ești.

Taboo zâmbi. La început, zâmbetul fu tremurător, însă deveni mai larg când Buddha își repetă complimentele: zâmbetul unei femei tot mai încrezătoare în puterile ei femeiești. Se așeză lângă Buddha și-i pipăi cu degetele catarama de la curea.

— Te iubesc, Buddha, zise ea. Fă-mă să mă simt bine.

Dragostea se scurgea dinspre ea într-un flux constant, la fel de tangibilă precum parfumul, iar Buddha o simți strecurându-se în interiorul lui, colorându-i golul liniștit. Începu din instinct să respingă sentimentul, dar apoi își dădu seama că mai avea o datorie de îndeplinit, cea mai costisitoare și compromițătoare dintre toate. Se aplecă și atinse locul dintre picioarele lui Taboo. Aceasta se încordă și-și frecă ușor coapsele de degetul lui.

— Fă-mă să mă simt bine, zise ea din nou.

Buddha încercă să se răsucească pe-o parte, însă durerea de la spate îl săgeta. Se strâmbă și rămase nemișcat.

— Nu știu dacă pot. Mă doare destul de nasol.

— Te ajut eu, zise ea, iar degetele ei își făcură de lucru la catarama și la fermoar. Nu trebuie să faci nimic, Buddha. Acum, doar lasă lucrurile să se întâmple așa.

Însă Buddha știa că nu putea să lase să se întâmple, știa că trebuia să-i întoarcă dragostea lui Taboo, ca s-o poată convinge de calitățile ei, de dezirabilitatea ei. În timp ce ea-l încăleca, o umbră de femeie, ridicându-se și chircindu-se pe fondul falsei nopți a stelelor de pe tavan, ciudat de ușoară, el suprapuse peste fața ei întunecată trăsăturile nevestei lui moarte, își aminti de stilurile *ei,* de secretele *ei.* Toată dragostea și poftele cu care luptase atâta timp năvăliră de nicăieri, anihilându-i calmul. Își înfipse degetele în rotunjimea cărnii de pe coapsa ei, penetrând adânc; intră în ea și gemu, ignorând durerea din spate, se cufundă din nou în plinătatea zemoasă a dorinței, în animalitatea turbulentă a celei mai seducătoare dintre implicările omenești. Iar când ea țipă, o notă tristă se

desprinse șoptită, ca un sunet scos de un spirit când cade prin eternitate, simți satisfacția profundă a muzicianului care, prin controlul și priceperea sa, scoate din haos o notă perfectă. Însă mai târziu, când ea se trase mai aproape de el, vorbindu-i despre plăcerea ei, despre excitare, el simți doar disperare, temându-se că golul produs de anii lui de angajare ascetică fusese risipit într-o singură noapte.

— Vino cu mine, Buddha, zise ea. Vino cu mine la Miami. Ne putem lua o casă pe plajă și…

— Lasă-mă, spuse el, tot mai disperat pentru că voia să plece cu ea, să trăiască pe picior mare la Miami și să se bucure de autodescoperirea ei, de exaltarea ei. Doar durerea de spate – intensificându-se cu fiecare minut care trecea – îl împiedica s-o facă, și-i trebui întreaga stăpânire de sine s-o convingă de soluția lui, că trebuia să plece fără el, pentru că, în mintea lui, Taboo și soția lui moartă se contopiseră într-o singură entitate, iar gândul că ar pierde-o încă o dată era o durere egală cu cea provocată de Johnny Wardell.

În cele din urmă, cu valiza în mână, ea se opri în prag, o ispită lumească, îmbrăcată în rochie albă, de mătase, și spuse:

— Buddha, te rog n-ai vrea să…

— Fir-ar a naibii! spuse el. Ai primit ce-ai vrut. Acum șterge-o de-aici!

— Nu fii atât de rău, Buddha. Știi că te iubesc.

Buddha își lăsă respirația grea să răspundă.

— Am să vin să te văd după ceva vreme, rosti ea. Am să-ți aduc o bucățică din Miami.

— Nu te osteni.

— Buddha!

— Da.

— În cadă, Buddha… eu n-am putut să-l ating.

— Mă ocup eu de el.

Privi înapoi, pe jumătate întoarsă.

— Am să te iubesc întotdeauna, Buddha.

Ușa se închise în urma ei, însă strălucirea dragostei ei continuă să se împrăștie, chiar și prin lemn, puternică și

molipsitoare.

— Dă-i drumul, șopti el. Ia-ți o mașină mare, albă.

El așteptă până când auzi închizându-se ușa din față, apoi se strădui să se ridice din pat, punându-și mâinile deasupra ficatului pentru a înăbuși durerea. Se clătină, cât pe ce să leșine; dar după o clipă se simți mai echilibrat, deși rămase dezorientat din cauza sentimentului neobișnuit. Oricum, vederea jalnicului fragment de ființă umană ce zăcea în infuzia de ierburi din cadă îl ajută să reducă până și această emoție. Îl luă într-un pahar și-l azvârli în toaletă. Apoi se trânti din nou pe spate, în pat. Își ținu ochii închiși pentru un minut… cel puțin așa credea el, că trecuse doar un minut. Însă nu putu să-și înlăture senzația că dormise foarte, foarte mult timp.

Buddha trebui să se oprească și să se odihnească de vreo șase ori în drum spre bârlogul drogaților, copleșit de durere și de emoții… mai mult de emoții. Erau peste tot în jurul lui, ca și înăuntrul său.

Umbrele caselor în ruine erau fantome ale iubirilor și ostilităților sale; foșnetele ierburilor erau amintirile moarte demult, cu ochii roșii și gheare, așteptând ocazia de a sări la el, de a-l înșfăca; luna – asimetrică, portocalie și umflată – era emblema ambițiilor lui abandonate, strălucind deasupra lui ca și noi. Iubind-o pe Taboo, irosise cincisprezece ani de eforturi și se deschisese înaintea tuturor erorilor tolerante ale trecutului său, și-ar fi vrut acum ca Dumnezeu să nu-l fi lăsat să facă niciodată asta. Apoi, amintindu-și cum totul se întâmplase ca prin vis, se gândi că poate nici *nu se petrecuse* nimic, că totul fusese doar o halucinație declanșată de lovitura la ficat. Însă, amintindu-și cum se simțise când făcuse dragoste, de fervoarea feminină a mișcărilor lui Taboo, decise că totul fusese adevărat. Și, adevărat sau nu, trăise totul, suferea din asta.

Când ajunse la hogeagul drogaților, se așeză pe salteaua sa, cu picioarele încrucișate, împovărat de disperare. Spatele îl durea cu sălbăticie. Pete era furios pe el pentru

că întârziase, dar văzând cât suferea, urcă șchiopătând la etaj și veni înapoi cu o seringă și-l ajută să-și prepare o doză.

— Ce-ai pățit? îl întrebă, iar Buddha îi spuse că nu era nimic, doar un spasm muscular.

— Nu-mi servi mie căcaturi de-astea, zise Pete. Ai fost lovit de o afurisită de mașină și tu-mi îndrugi pe-aici că n-ai nimic.

Clătină cu jale din cap.

— Ei, păi atunci la naiba cu tine! M-am săturat să mă tot îngrijorez din cauza ta.

Buddha începu să se simtă amețit și în siguranță, aici, pe salteaua lui, și se gândi că, dacă ar putea să se descotorosească de dragostea pe care Taboo i-o împărtășise, lucrurile s-ar așeza mai bine ca înainte. Mai clare, mai goale. Însă nu se putu gândi la cum să le organizeze. Apoi descifră șansa pe care i-o prezentase bătrânul, necesitatea afecțiunii pe care o întrupa, inima lui găunoasă.

Pete se întoarse pentru a urca treptele, iar Buddha spuse:

— Hei, Pete!

— Da, ce-i?

— Te iubesc, bătrâne, zise Buddha, și-și trimise dragostea într-o rază concentrată, cu o asemenea forță, încât se cutremură când se desprinse de el.

Pete se uită spre el perplex. Expresia lui se schimbă într-una de plăcere, apoi de iritare.

— Tu mă *iubești* pe mine, ha? Băiete, ești înhăitat cu poponaru’ ăla de prea multă vreme.

Săltă mai sus cu vreo două trepte și se opri.

— Nu te mai osteni să vii sus după doza de noapte, spuse el pe un ton mai blând. O trimit eu cu vreunu’.

— ’preciez asta, făcu Buddha.

Îl urmări pe Pete până trecu de colțul casei scării, apoi se lăsă jos pe saltea. Era atât de eliberat de dorință și de legături cu oamenii, încât în clipa când își închise ochii, punctele aurii izbucniră sub pleoapele sale, apoi îi deschise

în Africa și zbură deasupra savanelor mai repede ca oricând, plutind pe aripile durerii care pulsa ca o inimă bolnavă, în spatele lui. Antilopa nu mai fugi, ci se uită la el cu ochii umezi și întunecați, iar siluetele subțiri ale celor care păzeau satul îl salutară cu sulițele lor. Umbrele femeilor mascate dansară cu abandonarea flăcărilor negre, iar într-una dintre colibe un bătrân bărbos povestea istoria unei femei frumoase și tinere, care condusese o mașină albă, la sud de Miami, și trăise nebunește o vreme, inspirându-i pe mii de bărbați în idei și mai nebunești, cum se măritase și… Buddha zbură mai departe, nedorind să audă sfârșitul poveștii, știind că tot ce conta era calitatea începutului, pentru că toate poveștile se terminau la fel. Era satisfăcut că începutul lui Taboo fusese unul merituos. Pluti la joasă înălțime deasupra munților verzi, destul de jos ca să audă incantațiile pașnice ale gorilelor răsunând prin văile ascunse, și, curând, goni pe deasupra lacului unde înota peștele acela singuratic, închipuind un cerc lent și sărbătoresc, avântându-se spre cețurile de pe malul celălalt, spre acele frontiere halucinante pe care înainte nu avusese nici curajul, nici limpezimea necesare pentru a le trece.

Din spatele lui se auziră ciocănituri îndepărtate, pe care le recunoscu drept bătăile în ușă ale cuiva, la intrarea în hogeagul drogaților, solicitându-l la datorie. Preț de o clipă, simți nevoia să se întoarcă, să locuiască în lumea simțurilor, a târfelor melancolice și a puștilor albi și sofisticați, a vagabonzilor care apăreau aici încercând să schimbe o noapte de muncă cu mușchii pentru o doză. Iar acea nevoie se intensifică atunci când îl auzi pe Pete strigând:

— Hei, Buddha! Nu te duci să răspunzi dracului la ușa aia nenorocită?

Însă, înainte de a apuca să acționeze la primul impuls, penetră cețurile și se simți atras, irezistibil, de albeața lor misterioasă, centrală și știu că atunci când bătrânul Pete va coborî treptele, încă urlându-și întrebările sale furioase, singurul răspuns pe care-l va primi va fi o pulsație în aer,

aproape impalpabilă, ca vibrația unui gong al cărui zăngănit tocmai dispăruse dincolo de pragul audibilului, acel semnal pur lansat din uitare, fanfara anunțând stăpânirea lui Buddha asupra țării finale din minte.

UMBRELE

Acest cadru gook[13] micuț, cu fața ciupită de vărsat, m-a condus prin inima Saigonului – nu mă puteam referi la el ca la Ho Și Minh City – și m-a cazat la Hotelul Eroilor din Tet, un loc care trebuie că avusese o eleganță discretă și foarte franțuzească pe vremea când se discuta filosofie mai degrabă la un Cointreau decât pe străzi, dar acum era plin de mobilier ieftin, fabricat pe bandă și fotografii în sepia cu Unchiul Ho. Aruncându-mi o privire mânioasă, cadrul îmi sugeră că ar fi mai bine să rămân în camera mea până când plecam la Cam Le; ca să-l enervez, m-am dus până la bar unde un cuplu de americani – reporteri, masa lor era încărcată cu carnete de notițe și casete audio – beau pahar după pahar dintr-o sticlă de George Dickel.

— Cum merge? am zis, plimbându-mă agale. Pe mine mă cheamă Tom Puelo. Fac un material despre Stoner, pentru *Esquire.*

Cel mai mare dintre ei – un tip dolofan, congestionat la față, cam de vârsta mea, poate de treizeci și cinci, treizeci și șase de ani – îmi întoarse o privire bănuitoare, dar cel mai tânăr, slab și bronzat, arătos și cu trăsături de nevăstuică, se însenină la față și zise:

— Hei, tu ești ăla cu echipa lui Stoner, nu?

Am recunoscut că da, iar tipul rotofei își schimbă atitudinea. Își compuse un zâmbet de genul „bine-ai-venit-în-vizuină” și întinse o mână și se prezentă ca Ed Fierman, *Chicago Sun-Times.* Colegul său, zise el, era Ken Witcover de la CNN.

Încercară să mă tragă de limbă în legătură cu Stoner, dar le-am spus că poate mai târziu, că voiam să-mi revin după zborul cu avionul, și ne-am apucat să facem prăpăd prin whisky. Până să terminăm trei pahare, Fierman și cu

---

[13] Cuvânt rasist și peiorativ indicând o persoană din sud-estul Asiei, folosit de americani mai ales pentru a se referi la soldații inamici (n. tr.).

mine eram adânciți în amintiri. Ieși la iveală că fusese corespondent de război în timp ce-mi făceam eu stagiul și-l cunoștea pe vechiul meu comandant. Witcover era pe dinafară în ceea ce privea Vietnamul, așa că încercă doar să pară isteț, râzând când trebuia. La masa aceea s-a instalat bețivăneala. Un cadru de securitate – un gook de vreo patruzeci de ani, cadaveric, îmbrăcat în țoale galbene – stătea prin apropiere și încerca să bage o ureche spre noi, iar noi ne-am prefăcut că suntem implicați în activități subversive, desenând hărți pe șervețele. Însă la Stoner ne gândeam de fapt, în mintea noastră, iar Fierman – cel mai beat dintre noi – a fost cel care a atins subiectul, spunând:

— O mașinărie care prinde fantomele în capcană! E tipic ca vietnamezii să vină cu ceva atât de al naibii de inutil!

Witcover îl țintui, aruncând ocheade febrile spre tipul de la securitate, însă Fierman lăsase deoparte orice prudență.

— Ar fi putut face un serviciu întregii omeniri, zise el chicotind. Să-i transforme pe toți rușii în femei sau ceva de genul ăsta. Dar nu! Gookii se ocupă numa' de chestii de doi bani. Susțin că sunt marxiști, dar în sinea lor încă vor să fie de nepătruns.

— Așadar, mi se adresă Witcover, ignorându-l pe Fierman, când ai de gând să ne povestești despre Stoner?

Nu-mi plăcea prea mult de Witcover. Nu era ceva personal; pur și simplu nu-mi plăcea specia lui: nefiresc de ordonat (creioanele aliniate, numele inscripționat pe tot ce era al lui), crispat, lacom de profit. Mi-a displăcut în felul în care unii îi resping pe cățelușii zgomotoși. Însă nu m-am putut pune cu dorința lui de a schimba subiectul.

— A fost un soldat bun, am răspuns.

Fierman scoase un hohot forțat.

— Într-adevăr, zise el. Asta-i ceea ce numesc eu o analiză profundă.

Witcover chicoti.

— Ca să-ți spun drept – m-am încruntat spre el, încărcându-mi vorbele cu ranchiună – l-am urât pe ticălosul ăla. Avea aer de tânăr docent și te privea de parcă ai fi fost cine știe ce specimen interesant. Și părea

complet fals. Știi, genul de individ care vorbește ca un negru, cu „chiar așa” și „rahat”, și nu-i iese deloc.

— Nu pare un motiv suficient pentru a-l urî, spuse Witcover și, datorită tonului său jignit, am bănuit că atinsesem un nerv sensibil.

Mai mult ca sigur că vorbise și el așa, cândva.

— Poate că nu. Poate că, dacă l-aș fi întâlnit acasă, l-aș fi luat drept un ciudat și mi-aș fi văzut de treabă. Însă în situații de luptă, n-ai destulă energie ca să menții acest gen de neutralitate. E mai ușor să urăști. Și, oricum, Stoner putea fi o pacoste cât se poate de autentică.

— Cum așa? întrebă Fierman, devenind interesat.

— N-a făcut niciodată ceva de neiertat: doar că nu tăcea niciodată. Ca atunci când vreo câțiva dintre noi ne trotilam cu poșirca de contrabandă a unui tip, Gurney, iar ăsta ne povestea despre un gagiu tare pe care-l cunoscuse în Detroit. Polițaii l-au urmărit pe tip pe acoperișuri, iar el a ratat un salt. A căzut de la câteva etaje înălțime, dar și-a golit încărcătorul în copoi în timp ce se prăbușea. Reacția a fost cea tipică. Gașca scapă un „Uau!” și încearcă să se gândească la o întâmplare care să fie mai abitir ca asta, dar Stoner dă din cap cu înțelepciune și spune: „Da, se întâmplă o grămadă de chestii de-astea”. Ca și cum acesta era un sindrom căruia îi dedicase el ani de studiu. Dar știai că n-avea nici cel mai mic habar de tot, că era prea elevat, pe scara socială, ca să se fi putut întâlni cu cineva ca durul lui Gurney.

Am tras un gât de whisky.

— Comentariul ăla cu „se întâmplă o grămadă de chestii de-astea” a fost cu totul tâmpit. Tot ce-a reușit a fost să spargă un taifas mișto și să ne facă pe toți să ne dăm seama în ce căcat ne aflam.

Witcover părea nedumerit, însă Fierman scoase un sunet care părea să sugereze că pricepuse.

— Cum a murit? întrebă el. Comunicatul oficial spune că a fost ucis în acțiune, dar nu spune ce fel de acțiune era.

— Genul futută rău, am zis.

Nu voiam să le povestesc. Cu cât eram mai aproape de

șansa de a-l vedea pe Stoner, cu atât eram mai suspicios în privința subiectului. Până să fi demarat afacerea asta, credeam că îngropasem întreaga ciudățenie aducătoare de moarte a Vietnamului; acum Stoner o dezgropase și aveam din nou vise și-l uram pentru asta mai mult decât urâsem vreodată în viața mea. Ce se presupunea că trebuie să fac? Să-mi pară rău pentru el? Poate că fantomele nu visau urât. Poate că era foarte bine să fii fantomă, cum era cazul cu Casper[14].

…Oricum, le-am spus. Cum am intrat noi în Cam Le, ce mai rămăsese din patrulă. Cum i-am aliniat pe săteni cum i-am interogat și i-am bătut și numai Dumnezeu știe că i-am fi putut și ucide – eram speriați, morți de oboseală, o atrocitate pe cale să se întâmple – dacă nu ne-ar fi distras Stoner. Hoinărise prin împrejurimi, împungând peste tot cu pușca lui, și apoi, cu o expresie feroce pe față, a tras într-una dintre colibe. Bordeiul fusese pustiu, însă înăuntru probabil fuseseră ascunși explozibili, pentru că după vreo câteva focuri, întreaga hardughie a sărit în aer și l-a ras și pe Stoner.

Vorbind despre el, m-am lecuit de dorința de companie și, la scurt timp după asta, m-am despărțit de Fierman și Witcover și-am ieșit în oraș. Cadrul de la securitate s-a luat după mine, cu mâna lăsată pe patul pistolului. Luasem din greu la bord, așa că de-abia dacă mai băgăm de seamă ce era prin jurul meu. Singurele diferențe frapante dintre Saigonul de astăzi și cel de acum cincisprezece ani erau omniprezentele imagini ale Unchiului Ho, care acopereau fațadele multor clădiri, și absența scuterelor: traficul stradal consta mai mult din biciclete. Am mers vreo douăsprezece cvartale sau așa ceva și m-am oprit la o cafenea de pe un trotuar, așezată pe sub tamarinii maronii din cauza soarelui, unde-am plătit doi dongi pentru cupoane de masă, prima mea experiență cu ceea ce comuniștii numeau „schimb de bunuri”, un sistem prin care se spera că va fi subminat comerțul pe bază

---

[14] Casper, Fantoma Prietenoasă - personaj de desene animate (n. red.).

monetară; am predat cupoanele chelneriței, iar ea mi-a dat o sticlă de bere și o farfurioară cu alune prăjite. Cadrul de la securitate, care ocupase o masă înaintea mea, nu părea mai impresionat de sistem decât eram eu; o admonesta pe chelneriță pentru încetineală și păru deranjat de complexitatea dobândită de comanda sa de ceai și fursecuri.

Eu stăteam și sorbeam din bere și mă holbam, nepăsător și fără nicio preocupare. Bicicliștii, care treceau cu vioiciune, erau cețuri strălucitoare și clopoței zornăitori, iar lumina era de acel auriu greu, plumburiu, care apare când un soare tropical s-a smuls dintre nori. Mirosuri de cărbuni, sos de pește, untură. Căldura îmi storcea transpirația prin toți porii. Atenția mi-a fost stârnită din nou de voci furioase. Cadrul de securitate se certa cu chelnerița, insistând să fie pornite benzile cu muzică, iar ea îi argumenta că nu erau destui clienți pentru a merita să facă asta. El începu să-i ofere „critici constructive" oficiale, spunându-i foarte clar că el considera refuzul atât o încălcare a eticii partidului, cât și a regulilor de serviciu onorabil. Cam pe atunci mi-am dat seama că începusem să plâng. Nu boceam, îmi curgeau doar lacrimile. Nu aveau nimic de-a face cu cearta ori cu urâțenia depersonalizată pe care o marca. Cred că zăpușeala și lumina, și mirosurile se infiltraseră în mine, declanșând o rememorare de o familiaritate hidoasă pe care mintea mea o refuzase până acum. Mi-am șters fața și am încercat să mi-o curăț înainte să-mi remarce careva descărcarea emotivă; însă un adolescent pe bicicletă încetini și mă privi cu o expresie amuzată. Pentru a-mi arăta disprețul, am scuipat pe trotuar. Aproape instantaneu m-am simțit mai bine.

A doua zi, devreme, treizeci dintre noi – cu toții ziariști – am fost transportați cu autobuzul spre Nord, la Cam Le. Ceața încă mai învăluia orezăriile, iar lumina avea o nuanță galben-verzuie, iar de-a lungul drumului, femei îmbrăcate în negru așteptau autobuzul spre Sud, cărând saci mototoliți cu produse agricole, care arătau ca niște

animale cu blana maronie, adormite, așezate la picioarele lor. M-am așezat lângă Fierman care, fiind la fel de mahmur ca și mine, nu făcu niciun efort de a întreține conversația; oricum, Witcover – așezat pe partea cealaltă a culoarului – m-a mitraliat cu întrebări idioate până când i-am spus să mă lase în pace. Chiar înainte să virăm spre drumul prăfuit care ducea la Cam Le, un cadru de la informații urcă în autobuz și se apucă să ne dea date despre tot ceea ce știam deja. Informații despre mașinărie, despre cum erau generate câmpurile sale și așa mai departe. Jargonul tehnic îmi dă migrene și am încercat să nu mai ascult. Dar apoi a abordat un subiect care mi-a stârnit interesul.

— De când mașinăria a intrat în funcțiune, zise el, apariția pare să fi devenit tot mai vitală.

— Cum adică? am întrebat, dând din mână, pentru a-i atrage atenția. Revine la viață?

Colegii mei au râs.

Cadrul medită la asta.

— Nu înseamnă decât că efectul a devenit mai observabil, spuse el în cele din urmă.

Dar nu mai făcu nicio altă precizare dincolo de asta.

Cam Le fusese evacuat, cu populația transportată în locuri de cazare temporare, aflate la patru kilometri și ceva spre est. Satul însuși nu mai semăna deloc cu cel în care intrasem eu cu cincisprezece ani în urmă. Colibele cu acoperișul de stuf nu mai erau, iar în locul lor se ridicau vreo două duzini de căsuțe din prefabricate, vopsite într-un galben ca de carantină, cu bananieri plantați între ele. Toate acestea înconjurate de jungla densă. Așezată la capătul celălalt al drumului, departe de grupul de case, era o clădire lungă, cu acoperișul de tablă, în care se afla mașinăria. Doi soldați stăteau tolăniți în fața ei și, când autobuzul trecu pe acolo în viteză, săriră să ia poziția de drepți; pe ușă ieși un pâlc de ofițeri, urmat de un gook masiv, cu părul alb: Phan Thnah Tuu, inventatorul mașinăriei. Am coborât și l-am studiat în timp ce dădea mâna cu ceilalți jurnaliști; nu se întâmpla în fiecare zi să

întâlnesc pe cineva care susținea că era atât marxist, cât și mistic, și care făcuse mult mai mult decât era necesar pentru a certifica ambele ipostaze. Părul său era la fel de fin ca și mătasea de porumb, un neg mare și negru îi marca unul dintre obraji, iar zâmbetul lui benign era continuu, părând un soi de accesoriu al unei păreri foarte bune care se atașa de orice vedea. Poate că, m-am gândit, Fierman avea dreptate. De nepătruns, în mă-sa.

— Ah, zise el, apropiindu-se și învăluindu-mă într-un nor parfumat de colonie. Domnule Puelo, sper că asta nu va fi prea dureros pentru dumneavoastră.

— Chiar așa, am zis. Eu sper asta, dar dumneavoastră?

— Mă iertați, n-am înțeles, făcu el, luat pe nepregătite.

— Nu-i nimic, am rânjit. V-am iertat.

Un maior deloc zâmbitor îl luă de lângă mine, să mai scuture niște mâini, iar Tuu aruncă o privire înapoi, încă nedumerit. Eram ușor jenat că-mi pusesem mintea cu el, dar, spre deosebire de Cassius Clay, eu eram destul de pornit împotriva Viet Congilor[15]. În afară de asta, fățăul meu impertinent mă ajuta să amân schelălăiturile.

După un scurt discurs de bun-venit-în-minunata-și-ciudata-lume-a-paradisului-tehnologic-comunist, servit de maior, Tuu ținu și el o alocuțiune despre natura fantomelor, despre care merită să pomenesc doar pentru că a readus pe tapet toate noțiunile excentrice despre care-am auzit vreodată: se părea că Stoner nu cedase prea mult în ceea ce privea informațiile grele. Apoi ne avertiză să ne ținem departe de sat. Câmpurile nu puteau să ne afecteze; erau în funcțiune, nedetectabile de către simțurile noastre, și nu le trebuia decât o mică ajustare pentru a-l „focaliza” pe Stoner. Însă, dacă treceam în interiorul câmpurilor, era posibil ca Stoner însuși să ne rănească. Astea fiind spuse, Tuu se înclină și reintră în

[15] Viet Cong – formațiunile de gherilă comuniste din Vietnamul de Sud, care luptau împotriva regimului de la Saigon cu sprijinul Vietnamului de Nord, comunist. Cassius Clay, boxer care a refuzat înrolarea în armata americană ce lupta în Vietnam, spunând „Eu nu am nimic împotriva celor din Viet Cong. Nu m-au numit niciodată negrotei" (n. red.).

clădire. Ne aflam cu fața spre sat, care – cu praful lui roșu și casele galbene și frunzele verzi ale bananierilor – arăta simplu și nevinovat sub cerul plumburiu. Unii dintre colegii mei șușoteau între ei, alții își verificau aparatele de fotografiat. Mă simțeam amorțit și nesigur, pregătit să mă întorc și s-o șterg repede, cam la fel cum m-am simțit cândva, când am fost nevoit să identific la morga poliției cadavrul unei cunoștințe întâmplătoare. La câteva minute după ce-a plecat Tuu, s-a produs o vânzoleală în aer, în centrul satului, similară cu mirajele provocate de căldură, însă undele se propagau mai lent. Și dintr-odată, cu repeziciunea unui diapozitiv intrat în proiector, apăru Stoner.

Cred că mă așteptasem la ceva sângeros și fantomatic sau poate la o formă imaterială, diafană, însă nu arăta altfel decât în ziua în care murise. Tras la față, îmbrăcat în uniforma soioasă de la transpirație; cu fața pe jumătate ascunsă de țepii unei bărbi de o săptămână. Pe casca lui erau pictate cuvintele *Didi Mao* („Cară-te!”, în vietnameză) și-am putut distinge fotografia îngălbenită a prietenei lui, lipită pe patul puștii. Nu părea uluit de prezența noastră; din contră, atitudinea lui era nonșalantă. Își lăsă pușca pe umăr, își trase casca mai pe spate și se îndreptă agale spre noi. Părea să fie imprimat pe fundal, de parcă realitatea ar fi fost bidimensională, iar el ar fi fost decupat și imprimat în adâncime, pentru a se crea iluzia spațialității. Cel puțin așa a fost pentru un moment. În următorul, părea să fie plasat înaintea fundalului, ca o figurină detașabilă dintr-o felicitare cu dichis. Să-l privesc cum alterna între aceste ipostaze era ceva tulburător… mai mult decât tulburător. Inima îmi bubuia, gura mi se uscase. M-am lovit de cineva și mi-am dat seama că mă retrăgeam, că scoteam din adâncul gâtlejului un sunet ascuțit. Ochii lui Stoner, acei ochi care păreau morți chiar și când trăia, cu pupile de calibrul .45 și cu un iris de-abia vizibil, erau pironiți într-ai mei, iar apăsarea privirii lui era ca două piroane negre care mi se înfigeau în craniu.

— Puelo, zise el.

Nu l-am putut auzi, însă i-am văzut buzele rostindu-mi numele. Continuă să-l tot repete, cu un amestec de nostalgie și lipsă de speranță adâncit în trăsăturile lui. Apoi am mai observat ceva. Devenea tot mai clar, cu cât se apropia mai mult de mine. Nu era doar o chestiune de distanță tot mai redusă; barba și petele de transpirație, ațele deșirate ale uniformei sale, cutele de îngrijorare, toate se accentuau în felul în care detaliile devin tot mai clare la developarea unei fotografii. Însă nimic din toate acestea nu m-a tulburat nici pe jumătate pe cât m-a răscolit faptul că un mort îmi rostea numele. Nu puteam îndura așa ceva. Am început să mă hiperventilez, să amețesc și cred că aș fi leșinat; însă, înainte să se întâmple asta, Stoner ajunse la marginea câmpului, bariera dincolo de care nu mai putea trece.

Dacă m-aș fi distanțat mental mai mult față de eveniment, aș fi putut să mă bucur de spectacolul de sunet și lumină care a urmat: a fost minunat. În momentul când Stoner a ajuns la capătul lanțului, s-a auzit un scrâșnet asurzitor, de felul celui scos de metalul aflat sub o presiune intensă; părea să erupă din aer, copaci și sol, ca și cum ar fi fost încălcată o constantă fizică imuabilă. Stoner a încremenit la mijlocul mișcării, cu gura deschisă, iar străfulgerări opace se bifurcau de lângă el, dobândind o nuanță de violet înainte de a dispărea, trecerea lor iluminând curbura câmpurilor. Am auzit un țipăt și am presupus că era Stoner. Însă cineva m-a înșfăcat și m-a scuturat, și-am înțeles că eu eram cel care țipa, urlând cu un abandon sfâșietor, pentru că ochii lui se înfigeau în mine și-aș fi putut jura că gândurile lui, senzațiile sale pătrundeau în mine din câmpul lui vizual. Știam ce simțea: nici durere, nici disperare, ci gol. Un gol devenit insuportabil prin apropierea de viață, de plinătate. Era cel mai rău lucru pe care-l trăisem vreodată, mai rău decât suferința și rănile de gloanțe, și trebuie să fi fost mai rău decât agonia; agonia, vedeți voi, are un sfârșit, în vreme ce asta continua la nesfârșit, și de fiecare dată când credeai că te-ai adaptat, devenea și mai rău. Voiam să înceteze.

Asta era tot ce voiam. Pentru totdeauna. Doar să înceteze.

Apoi, cu aceeași bruschețe cu care apăruse, Stoner se evaporă din realitate, iar sentimentul acela al deșertăciunii încetă.

Oamenii se buluciră, punând întrebări. I-am dat la o parte și-a făcut câțiva pași mai încolo. Îmi tremurau mâinile, ochii-mi erau înlăcrimați. Mă holbam la pământ. Arăta cețos, un amestec amorf de verde cu un bulgăre maro în mijloc; imaginea se transformă, treptat, în iarbă și pantoful meu stâng. Furnicile urcau pe șireturi, băgându-și capetele prin inele. Priveliștea era încurajatoare, o reîntoarcere la banal.

— Hei, bătrâne.

Witcover plana deasupra mea.

— Ești în regulă?

Își lăsă o mână pe umărul meu. Eu îmi țineam ochii pe furnici, fără să spun nimic. Dacă ar fi fost oricine altcineva, poate că aș fi răspuns solicitudinii sale, dar știam că doar mă aburea, sperând să obțină niște declarații emoționante pentru reportajul lui prin satelit. I-am aruncat o căutătură. Purta o pereche de ochelari cu lentile tip oglindă, iar asta mi-a consolidat iritarea. De ce, vă întreb, crede orice fricos de doi bani că poate să-și pună o pereche de ochelari-oglindă și să dobândească instantaneu acel aer știutor și cool, și nu-și dă seama – cum era cazul acum – că arată de fapt ca un dobitoc cu ochii reflectorizanți?

— Dispari, i-am trântit eu pe un ton care sugera că vor fi consecințe groaznice dacă nu-mi făcea pe plac.

Se pregăti să-mi răspundă, însă se gândi mai bine și o luă din loc. Am revenit la privitul furnicilor; urcau în șir indian în interiorul pantalonilor mei și pe pulpă. Aș fi putut deveni legendă pentru ele: Omul Care-a Rămas Nemișcat Pentru Mușcături.

Din spatele meu se auzi zarva glasurilor poruncitoare ale gookilor, voci americane furioase. Nu le-am dat nicio atenție, mulțumit de amicii mei insecte și de starea plăcută de nepăsare pe care o inducea privitul lor. Un minut și ceva mai târziu, altcineva s-a oprit lângă mine, stând acolo

fără să scoată un cuvânt. Am recunoscut apa de colonie a lui Tuu și mi-am ridicat privirile.

— Domnule Puelo, spuse el. Aș vrea să vă ofer un interviu în exclusivitate referitor la această poveste.

Privind peste umărul lui, mi-am văzut colegii holbându-se la noi prin ferestrele autobuzului, la fel de întristați și părăsiți ca niște copii cărora li se refuzase Disneylandul: și ei, la fel ca mine, știau ce mină de aur însemna exploatarea situației lui Stoner.

— De ce? am întrebat.

— Am avea nevoie de ajutorul dumneavoastră în efectuarea unui experiment.

Am așteptat să continue.

— Ați observat că, după ce Stoner v-a identificat, imaginea lui a devenit mai clară?

Am dat din cap.

— Suntem interesați în observarea voastră, a amândurora, când sunteți foarte aproape unul de altul. Reacția lui față de dumneavoastră a fost ceva deosebit.

— Vrei să spui, să merg acolo?

Am arătat spre sat.

— Ai spus că-i periculos.

— Și alți subiecți au intrat în câmp și nu au suferit niciun fel de efecte negative. Însă Stoner n-a fost atât de intrigat de ei cum a fost de dumneavoastră.

Tuu își dădu la o parte o șuviță de păr de pe frunte.

— Nu avem nicio idee asupra capacităților lui Stoner, domnule Puelo. *Este* un risc, dar, din moment ce ați fost în armată, presupun că sunteți obișnuit cu riscurile.

L-am lăsat să mă convingă – cu cât ezitam mai mult, cu atât mai solidă era poziția mea pentru târguială –, însă mă decisesem deja să accept oferta. Deși nu eram nerăbdător să simt din nou acel gol, mă convinsesem că totul nu fusese decât un produs al nervilor și al unei imaginații prea active; acum, că mă confruntasem cu Stoner, credeam că aș fi putut să-mi controlez reacțiile. Tuu spuse că va pune ca toți ceilalți să fie transportați înapoi la Saigon, însă m-am burzuluit la el. Nu mă simțeam suficient

de în siguranță încât să savurez situația de fi singur printre gooki, și i-am spus lui Tuu că voiam ca Fierman și Witcover să rămână. De ce Witcover? La vremea aceea aș fi spus că deoarece Fierman și Witcover erau singurii dintre colegi pe care-i știam; dar, privind înapoi, cred că am anticipat nevoia unui țap ispășitor.

Eram cazați într-o casă de la marginea estică a satului, una neinclusă în câmpuri. Înăuntru fuseseră așezate trei paturi de campanie, împreună cu o masă și scaune; pereții galbeni erau tapetați cu mucegai, iar iarba creștea pe laturi, prin fisurile dintre prefabricatele din beton. Lumina era produsă de o lampă cu petrol care – atunci când s-a lăsat întunericul – trimise o strălucire schimbătoare pe pereți, făcând încăperea să pară umplută cu apă portocalie, murdară.

După cină, Fierman scoase o sticlă de whisky – servieta lui mai conținea încă trei – și un pachet de cărți, și-am stat la masă o vreme în seara aceea. Singurul joc pe care-l știam cu toții era Hearts[16] și-am jucat după cum ne dicta personalitatea fiecăruia. Fierman se îmbătă repede și încercă să Împuște Luna[17] la fiecare mână, indiferent cât de rele erau cărțile lui; părea să se ceară sorții să-i fie milă de un smintit. Am fost foarte puțin atent la joc, urechile mele pândind zgomotele nopții, aproape așteptându-mă să aud pârâitul armelor de foc de mic calibru, zarva unor atacuri de noapte; doar printr-un noroc chior mi-am menținut locul doi. Witcover juca într-un stil conservator, acumulând scor din cauza greșelilor noastre, și, cu toate că miza era doar de cinci cenți la un punct, îl vedeam cum transpiră pentru orice mână, de-ai fi crezut că era la bătaie o avere întreagă; chicotea la jalnicele noastre eforturi și-și dădea ochii peste cap, bălăngănindu-și capul de încântare

[16] Hearts – joc de levate urmând regulile whist-ului, dar al cărui scop este de a nu lua cărțile de inimă roșie și dama de pică (n. tr.).

[17] Shoot the Moon – termen folosit în joc, când încerci să capturezi inimile, dama de pică, uneori, valeții, câștigând jocul prin obținerea tuturor cărților „rele” (n. tr.).

și fluiera la vederea câștigului său. Importanța pe care și-o dădea când câștiga otrăvea atmosfera, iar încăperea dobândi aerul stătut al unei celule unde zăceam închiși de ani de zile. În cele din urmă, după o afișare deosebit de copilăroasă a bucuriei, mi-am împins scaunul înapoi și m-am ridicat.

— Unde pleci? întrebă Witcover. Să jucăm.

— Mulțam, nu, am răspuns.

— Hristoase!

Luă cărțile abandonate și mormăi ceva despre oamenii care nu știau să piardă.

— Nu asta-i chestia, i-am zis. Mi-e doar teamă că dacă mai câștigi încă o mână o să ai vreun orgasm peste masa asta blestemată. Nu vreau să privesc așa ceva.

Fierman pufni în râs.

Witcover îmi aruncă o privire jignită.

— Ce-i cu tine, omule? Te-ai tot legat de mine de când am plecat de la hotel.

Am ridicat din umeri și am luat-o spre ușă.

— Dobitocule, zise el cam cu jumătate de gură.

— Poftim? O răbufnire de furie mi-a ars fața când m-am întors.

Încercă să proiecteze o expresie bătăioasă și bărbătească, însă ochii îi cătau dintr-o parte într-alta.

— Dobitoc? am spus. Am auzit eu bine?

Am făcut un pas spre el. Fierman sări în picioare, răsturnându-și scaunul, și începu să mă împingă de-acolo.

— Liniștește-te, zise el. Nu merită. Calmează-te.

Sinceritatea lui de bețiv făcu să-mi mai scadă furia și l-am lăsat să mă scoată pe ușă afară.

Noaptea era fără lună, cu doar câteva stele arătându-se jos de tot, la orizont; coroanele țepoase ale palmierilor care înconjurau satul erau conturate pe un fundal mai puțin întunecat. Umezeala era atât de mare, încât părea că puteai lua aerul cu lingura. Am trecut drumul prăfuit, am găsit un petic de iarbă lângă clădirea acoperită cu tablă și m-am așezat jos. Ușa clădirii era crăpată, desenând pe pământ o diagonală de lumină albă, și-am avut impresia că

nu era niciun fel de mașinărie acolo, doar o învolburare mistică de alb, emanată din părul mătăsos al lui Tuu. Doi soldați trecură pe lângă mine făcându-mi semn cu capul; se opriră după câțiva metri distanță să-și aprindă țigările, care licăreau și se stingeau cu regularitatea unor mici balize.

Greierii cântau, broaștele orăcăiau și, ascultându-i, simțind izul dulceag de putreziciune al junglei, m-am gândit la o noapte asemănătoare, pe când eram staționat la Phnoc Vinh, la cheful pe care l-am organizat cu o companie de artilerie. Aveam o vatră pentru grătare și bere la rece, iar ofițerul nostru comandant a dat permisiune specială târfelor ca să poată intra în bază. A fost un chef de zile mari; de fapt, acele zile la Phnoc Vinh au fost cele mai grozave pentru mine în tot războiul. Compania de artilerie avea un bucătar pe cinste, iar în serile de film făcea gogoși. Doamne, cât îmi plăceau gogoșile alea! Aveau gustul celor de-acasă, gustul păcii. Mă așezam comod și molfăiam o gogoașă, uitându-mă la un film de rahat, și era ca și cum m-aș fi aflat la mine în sufragerie, cu televizorul deschis. Necazul era că Phnoc Vinh mă cam fleșcăise, iar după trei săptămâni, când ne-au dus pe calea aerului la Quan Loi, aflat constant sub tirul mortierelor și al rachetelor, aproape mi-au făcut curul bucăți.

Zgomot de pași în spatele meu. Nedumerit, m-am întors și-am văzut ceva ce semăna cu o cămașă albă, fără vreun trup în ea, care plutea spre mine. M-am ridicat într-un genunchi, convins, pentru o clipă, că vreo altă fantomă fusese ademenită în mașinărie; dar peste un moment, o siluetă ieși pe de-a-ntregul din beznă: Tuu. Fără niciun cuvânt, se așeză lângă mine cu picioarele încrucișate. Fuma o țigară... sau, cel puțin, așa am crezut, până când am adulmecat un vălătuc de marijuana. Trase adânc din joint, vârful luminându-i trăsăturile placide, apoi mi-l oferi și mie. Am ezitat, nedorind să devenim amici; însă, tentat de miros, l-am acceptat, înăbușindu-mi în fașă o remarcă isteață despre permisivitatea marxiștilor. Era marfă bună.

Puteam simți fumul răsucindu-se în interiorul meu, descoperindu-mi toate cavitățile. L-am înapoiat, însă el făcu un gest, refuzându-l, iar după un scurt moment de tăcere, glăsui:

— Ce credeți despre toate astea, domnule Puelo?

— Despre Stoner?

— Da.

— Cred că – am scos fumul pe nări – e de căcat că îl țineți închis în cușca aia de tigru astral.

— Dacă această descoperire ar fi fost făcută de Statele Unite, zise el, lucrurile nu s-ar fi desfășurat altfel. Considerațiile umanitare – dacă acestea se aplică într-adevăr – ar avea o prioritate scăzută.

— Poate, am zis. Tot un căcat rămâne.

— De ce? Credeți că Stoner e nefericit?

— Dumneavoastră nu?

Am mai tras un fum. Era o marfă *foarte* bună. Pământul părea că pulsează.

— Fantomele, prin natura lor, sunt nefericite.

— Atunci știți ce este o fantomă?

— Nu chiar, însă cred că nefericirea face parte din starea asta.

Mucul devenise prea fierbinte; am mai tras un ultim fum și l-am aruncat.

— Dar dumneavoastră? Chiar credeți în gunoaiele alea pe care ni le-ați predicat dimineață?

Râsul lui era blând și educat.

— Acela a fost un comunicat de presă. Oricum, părerea mea reală nu sună mai puțin absurd și nici nu e mai ușor de verificat.

— Și care e?

Smulse un fir de iarbă, îl răsuci.

— Cred că o fantomă este o însușire care moare într-un om cu mult înainte ca el să treacă prin moartea fizică. Ceva ce s-a aclimatizat cu moartea și astfel supraviețuiește trupului. Ar putea fi dragostea sau vreo ambiție. O trăsătură de caracter… Orice.

Mă privi cu buzele strânse.

— Am o astfel de fantomă înăuntrul meu. La fel cum aveți și dumneavoastră, domnule Puelo. Fantoma mea o simte pe a dumneavoastră.

Teoria asta era la fel de smintită ca altele de-ale lui, însă nu aveam posibilitatea de a o respinge. Știam că, parțial, avea dreptate, că în interiorul meu se rupsese un filament moral în timpul războiului, iar de atunci nu mai avusesem ingredientele necesare pentru dezvoltarea unui suflet generos. Acum se părea că puteam simți această lipsă ca pe o prezență neliniștită, încordându-se în carnea mea. Țârâitul greierilor se intensificase și m-a pocnit un acces de paranoia, întrebându-mă dacă nu cumva Tuu își făcea de cap cu creierul meu. Apoi, stările de spirit schimbându-se după toanele chimice ale drogului din mine, paranoia mea s-a erodat, iar Tuu deveni focalizat asupra mea… sau, cel puțin, fantoma lui făcu asta. Din câte îmi aminteam, scrisese poezie înainte de război și-am crezut că văd trăsăturile acelui poet topindu-se de pe fața lui: un tip visător, obișnuind să urmărească petalele căzând și contemplând oglindirea lunii.

Am închis ochii, încercând să-mi revin. Era cea mai bună iarbă pe care o fumasem vreodată. Rozul Comunist, bobocii puri ai revoluției.

— Ești îngrijorat în legătură cu ziua de mâine? întrebă Tuu.

— Ar trebui?

— Pot doar să-ți spun ce-am făcut eu înainte – nimeni n-a pățit nimic.

— Ce s-a întâmplat în timpul celorlalte experimente? l-am întrebat.

— Adevărul că foarte puține. Stoner s-a apropiat de fiecare participant, le-a vorbit. Apoi și-a pierdut interesul și-a dispărut.

— Le-a vorbit? L-au putut auzi?

— Greu. Oricum, luând în considerare reacția lui față de tine, n-aș fi deloc surprins dacă tu ai să-l auzi foarte bine.

Nu eram deloc încântat de această perspectivă. Să fiu obligat să mă uit la Stoner era ceva destul de nasol. Mă

gândeam la rahaturile ciudate pe care mi le-ar fi putut spune: declarații acuzatoare, întrebări triste, vocalize vâjâite, țâșnind din profunzimile sale stranii. Tuu spuse ceva și trebui să repete ca să mă trezească din reverie. Întrebă cum mă simțeam înapoi în Vietnam și, fără să mă fi gândit dinainte, am răspuns că nu era o problemă.

— Iar prima dată când ai fost aici, spuse el, cu o inflexiune tăioasă în glas, ai avut probleme?

— Ce urmărești?

— Am remarcat în datele tale că ai fost decorat cu Steaua de Argint.

— Da?

— Trebuie să fi fost un soldat bun. Mă întreb dacă nu cumva ai simțit vreo chemare pentru război.

— Dacă te întrebi ce cred eu despre război, i-am zis enervându-mă, află că nu emit niciun fel de considerații despre asta. Pentru mine a fost o tortură, nimic altceva. Consecințele sale geopolitice, efectele culturale, toate sunt irelevante pentru mine… poate chiar sunt, în esență, irelevante. Totuși, mă îndoiesc că ai fi de acord cu mine.

— S-ar putea să fim de acord mai mult decât bănuiești tu. Oftă melancolic. Se pare că, pentru amândoi, războiul a fost o pasiune. În cazul tău, una chinuitoare. Și în mine a fost suferință, dar, în esență, a fost vorba de o legătură amoroasă cu revoluția, cu ideea de revoluție. Și, la fel cum se întâmplă cu toate marile pasiuni, lucrul cel mai atrăgător nu era obiectul pasiunii, ci noua profunzime a propriilor mele trăiri. De aceea eram orb față de realitățile de fond. Acum – gesticulă spre cer –, acum locuiesc în aceste realități și nu mai sunt atât de îndrăgostit pe cât am fost cândva. Totuși, indiferent cât ar fi de extremă deziluzia mea, pasiunea continuă. Vreau eu să continue. Am nevoie de însemnătatea cu care erau impregnate acțiunile mele din trecut.

Mă studie.

— Nu-i așa și pentru tine? Spui că războiul a fost un chin, însă nu consideri că acele zile au fost înălțătoare?

La fel ca atunci când îmi oferise jointul, mi-am dat

seama că nu voiam să întrețin cu el o astfel de intimitate pașnică; îl preferam drept dușmanul meu de nepătruns. Poate că avea dreptate, poate – la fel ca el – aveam nevoie ca pasiunea să continue, ca să ofer însemnătate trecutului meu. Oricum, mă simțeam vulnerabil față de el, față de percepția omeniei lui.

— Noapte bună, am zis, ridicându-mă în picioare. Fundul îmi amorțise de atâta șezut și era ud de rouă.

Se uită în sus spre mine, indescifrabil, și extrase ceva din buzunarul de la cămașă. Un alt joint. Îl aprinse, trimițând apoi un val de fum.

— Noapte bună, spuse el rece.

În dimineața următoare – însorită și fără urmă de nori – m-am așezat la pândă prin praful roșu din Cam Le ca să-l aștept pe Stoner. Nervos, am început să merg în sus și-n jos, până când aerul păru că se unduiește și se materializă la mai puțin de zece metri distanță. O luă, încet, spre mine, cu pușca bălăngănindu-se; o picătură de transpirație îmi brăzdă coșul pieptului, lăsând o dâră înghețată.

— Puelo, zise el, iar de data asta l-am auzit. Avea o voce slabă, dar mă zgudui.

Privindu-i pupilele dilatate, mi-am amintit de o zi cu puțin timp înainte de moartea lui. Ne ghemuiserăm unul lângă altul după un schimb intens de focuri și privirile ni s-au întâlnit, se fixaseră ca și cum ar fi fost lipite prin vidare: ca doi bătrâni senili, incapabili să comunice altfel decât prin recunoașterea amneziei fiecăruia. Amintindu-mi toate astea, am realizat în sfârșit că, deși nu-mi fusese prieten, *fusese* camaradul meu și din cauza asta îi datoram mai mult decât un simplu interes jurnalistic.

— Stoner!

Nu intenționasem să strig, însă în acel strigăt era un tezaur de emoții reprimate, de regrete, vinovăție și mânie, pentru că nu fusesem în stare să-l ajut să evite soarta care-l înșfăcase.

Se opri imediat; pentru un moment, deznădejdea se retrase din expresia lui. Imaginea lui suferea acum acea

stranie ascuțire a detaliilor: broboanele de transpirație adunate pe frunte, o crustă apărându-i pe obraz. Ridurile de expresie din jurul gurii și al ochilor se adânceau tot mai mult, umplându-se cu murdărie, la fel ca și cutele din piele.

Mă năpădeau valuri de emoție și, pe cât de irațional părea, știam că unele dintre acestea – foamea teribilă de viață, de exemplu – erau ale lui Stoner. Cred că am stabilit un fel de legătură, iar toate gândurile noastre erau ca un flux între noi. Se îndreptă din nou spre mine. Mâinile îmi tremurau, genunchii mi se înmuiaseră și trebuia să mă așez, copleșit nu de frică, ci de combinația dintre imaginea lui familiară și stranietatea lui completă.

— Doamne, Stoner, am zis. Doamne!

Se opri privindu-mă mohorât.

— Transmisiunea mea, spuse el cu un glas mai sonor și o rezonanță pronunțată. Ai recepționat-o?

Un fior rece îmi străbătu spinarea, dar m-am chinuit să-l ignor.

— Transmisiune? am rostit.

— Ieri, zise el. Ți-am transmis ce simțeam. Cum mă simt aici.

— Cum? l-am întrebat, amintindu-mi sentimentul de deșertăciune. Cum ai făcut asta?

— E ușor, Puelo, zise el. Tot ce ai de făcut e să mori și să te gândești la... vise, se vor coji de pe tine precum vopseaua veche. Dar crede-mă, asta nu prea e o compensație adecvată.

Se așeză lângă mine, sprijinindu-și pușca de genunchi. Nu fusese o succesiune normală de mișcări. Conturul său tremura, iar membrele păreau să se îndepărteze: parcă eram martorul surpării unei statui în mărime naturală printr-o apă tremurătoare. Am avut nevoie de întregul meu autocontrol pentru a nu o lua la goană. Imaginea i se focaliză și se holbă la mine.

— Ultima persoană de care m-am mai apropiat atât de mult a fugit de-a mâncat pământul, spuse el. Tu ai fost întotdeauna un coios dur, Puelo. Te invidiam.

Dacă nu aș fi crezut de mai înainte că era Stoner, felul în

care pronunțase *coios* mi-ar fi confirmat-o: avea rigiditatea unui jargon profesional îndelung folosit, un fel de exprimare pe care nu-l stăpânea. Asta și stilul lui jalnic îl făceau să nu pară chiar atât de amenințător.

— Și tu erai un dur, am zis eu destul de credibil.

— Am încercat să fiu, rosti el. Am încercat să vă copiez pe voi, tipilor. Dar a fost doar un spectacol, o pojghiță. Și când am dat de Cam Le, pojghița a crăpat.

— Îți amintești cum… Am tăcut brusc, pentru că nu-mi era prea la îndemână să-i pun întrebări; ideea de a-i transforma sângele și oasele într-un bestseller nu mai era de acceptat.

— Cum am murit?

Buzele i se strânseră.

— Oh, da. Fiecare amănunt. Voi, tipilor, vă ciorovăiați cu sătenii și eu mă gândeam „Doamne, au să-i termine pe ăștia”. Nu voiam să fiu băgat în așa ceva și… eram atât de obosit, știi, mintea mi-era atât de obosită încât m-am gândit că dacă mă depărtam puțin n-aș mai fi intrat în chestia aia. Aș fi fost nevinovat. Așa am făcut. M-am îndepărtat, iar vaietele și strigătele nu mai erau reale pentru mine. Apoi m-am apropiat de coliba asta. În acel moment, pierdusem șirul celor ce se petreceau. În mintea mea eram sigur că voi începuserăți deja să trageți și mi-am spus că am să le arăt eu că-mi fac și eu partea, și am tras de câteva ori în coliba asta. Poate – mărul lui Adam i se mișcă –, poate cred că am ras și eu câțiva. Poate că asta i-ar satisface.

M-am uitat jos, în praf, tulburat de ceea ce-am priceput acum că era complicitatea mea în moartea lui și tulburat și de noua înțelegere a evenimentelor care însoțesc moartea. Mi-am dat seama că, dacă oricine altcineva s-ar fi aruncat în aer așa, pe noi, ceilalți, ne-ar fi lovit strechea și i-am fi măcelărit pe toți sătenii. Dar, din moment ce fusese doar Stoner, explozia avusese un efect aproape calmant: Cam Le ne scăpase de o pacoste.

Stoner își întinse mâna spre mine. Eram mult prea uluit de gestul care lăsă în aer imagini remanente pentru a mă

feri, așa că am privit, oripilat, cum degetele lui m-au înșfăcat de braț, încrețind mâneca de la cămașă. Atingerea lui era foarte ușoară și transmitea o răcoare uscată, iar odată cu asta și o senzație de slăbiciune. După toate aparențele, era o mână normală, dar eu tot mă așteptam să devină translucidă, contopindu-se cu carnea mea.

— Va fi bine, zise Stoner.

Tonul lui, deși amuzat, era încrezător și credeam că sesizez o schimbare a feței sale, însă n-aș fi putut spune exact ce.

— De ce-ar fi bine? am întrebat, glasul meu fiind mai firav și mai cavernos decât al lui. Mie nu mi se pare a fi în regulă.

— Pentru că tu ești parte din procesele mele, din circuitele mele. Pricepi?

— Nu, am zis.

Identificasem ce se schimba la el. Dacă cu câteva momente mai înainte păruse real, acum arăta mai mult decât real, ultrareal; trăsăturile sale dobândiseră aceea strălucire găsită numai la fotografiile retușate, iar pentru o fracțiune de secundă, în ochii săi izbucniră două puncte incandescente ca și cum ar fi reflectat blițul unui aparat de fotografiat, cu deosebirea că aceste puncte erau de un albastru-alburiu, nu roșii. Pe fața lui se distingea o anumită necizelare, care nu fusese vizibilă înainte, și în contrast cu percepția mea anterioară asupra lui, mă izbi senzația de pericol și malefic.

Îmi aruncă o ocheadă piezișă și-și îndreptă capul.

— Ce nu-i bine, bătrâne? Ești speriat de mine?

Pufni amuzat.

— Ai răbdare, Puelo. Fiind un dur, ai să te adaptezi.

Senzația mea de slăbiciune se intensificase. Era ca și cum sângele sau vreo altă esență și mai vitală mi se scurgea afară din trup.

— Hai, Puelo, făcu el batjocoritor. Nu-mi pui ceva întrebări? De asta ai venit aici, nu-i așa? Vreau să spun, asta se presupune că ar fi cea mai tare poveste a secolului. Vești Bune de Dincolo de Mormânt! Desigur – își coborî

glasul, făcându-l funebru – veștile nu sunt bune deloc.

Punctele acelea scăpărătoare apărură din nou în pupilele lui și-am vrut să-mi trag brațul, însă m-am simțit neajutorat, cu totul sub controlul său.

— Vezi tu, continuă el, când am apărut în sat, când am luat-o din loc și – chicoti – am început să bântui locul, acele momente au fost ca somnambulismul. De-abia dacă știam ce se întâmpla. Însă în restul timpului eram în altă parte. Într-un loc al naibii de ciudat.

Slăbiciunea mea se apropia de amețeală, însă mi-am adunat toate puterile și-am croncănit:

— Unde?

— Tărâmul Umbrelor, zise el. Mă rog, eu așa-i zic. Nu ți-ar plăcea, Puelo. Nu s-ar potrivi cu ideea ta de ordine.

Lumina ardea în ochii lui, clipind strălucitoare, și – ca și cum ar fi fost legată de strălucire – amețeala mea se intensifică.

— Vorbește-mi despre asta, i-am zis, încercând să-mi abat mintea de la disconfort.

— Cu toată bucuria!

Rânji destul de urât.

— Dar nu acum. E mult prea complicat. La noapte, bătrâne. Am să-ți trimit un vis la noapte. Un vis urât. Asta-ți va satisface curiozitatea.

Mi se învârtea capul, iar stomacul mi se întorcea pe dos de greață.

— Lasă-mă să plec, Stoner, am rostit.

— Nu ți-e bine, bătrâne? Pentru mine-i foarte bine.

Cu o zvâcnitură a mâinii îmi eliberă încheietura.

M-am încordat pentru a nu cădea din picioare, am inspirat adânc și, treptat, vlaga mi-a revenit. Ochii lui Stoner continuară să ardă, iar trăsăturile lui își menținură aspectul dur. Diferența dintre felul în care arăta acum și sufletul rătăcit pe care-l văzusem prima dată era precum cea dintre noapte și zi, și-am început să mă întreb dacă nu cumva faptul că mă atinsese și lipsa de vlagă rezultată aveau legătură cu vreo transformare.

— Ca parte a procesului tău, am zis. Se întâmplă…

Mă privi drept în ochi, iar eu am avut impresia că mă povățuia să tac. Era mai mult decât un sfat: era o comandă fără cuvinte, ceva trimis.

— Dă-mi voie să-ți explic ceva, spuse el. O fantomă nu-i altceva decât un stadiu al evoluției. Merge pentru că devine tot mai puternică prin mers. Cu cât bântuie mai mult, cu atât mai puțin e legată de această lume. Atunci când e destul de puternică – făcu un gest oblic cu mâna – se duce.

Părea să aștepte o replică.

— Unde se duce? am întrebat.

— Acolo unde-i este locul, zise el. Iar dacă-i împiedicată să bântuie, să prindă puteri, e terminată.

— Vrei să spui că moare?

— Chiar mai rău de-atât.

— Și n-are altă cale de ieșire?

— Nu.

Mințea, eram sigur de asta. Cumva, eu constituiam pentru el o cale de ieșire din Cam Le.

— Păi… așa deci, am comentat, neștiind sigur ce trebuia să fac și, în același timp, încântat de perspectiva de a unelti împotriva lui Tuu.

— Șezi cu mine puțin, spuse el, trăgându-și piciorul stâng în față, pentru a-mi atinge gamba dreaptă.

Am simțit slăbiciunea din nou, și în următoarele șapte sau opt ore își tot mută din când în când piciorul, permițându-mi să-mi revin, pentru a-l pune apoi din nou în contact cu mine. Nu sunt sigur ce se petrecea. Pe de o parte, logica îmi spunea că, din moment ce fusesem implicat tangențial în moartea lui – „parte a procesului” său –, era astfel capabil să-și extragă energie de la mine. Plauzibilă sau nu, aceasta era situația. Cu toate astea, n-am fost niciodată convins că logica obișnuită se aplica bunăoară circumstanțelor noastre: era posibil să fim controlați de o rațiune ezoterică, față de care amândoi eram orbi. Cu toate că aspectul lui exterior nu părea să fi suferit și alte transformări, puterea lui deveni tangibilă, o emanație rece care pulsa cu regularitatea inimii lui

înghețate. Am început să am impresia că imaginea văzută de mine era doar vârful aisbergului, extremitatea perceptibilă a unei centrale electrice uriașe, care exista mai mult în dimensiuni aflate dincolo de pragul câmpului vizual al muritorilor de rând. Față de observatorii noștri am încercat să dau impresia că-i luam un interviu, continuând să-i pun întrebări; însă Stoner stătea cu capul în jos, cu fața ascunsă, și oferea replici abrupte și lipsite de orice interes.

Soarele coborî sub vârfurile palmierilor, vopseaua galbenă a caselor prinsese o nuanță roșiatică și – istovit după o zi întreagă de slăbiciune și refacere – i-am zis lui Stoner că trebuia să mă odihnesc.

— Mâine, spuse el, fără să-și ridice deloc capul. Întoarce-te mâine.

— Bine.

Nu aveam nicio îndoială că Tuu era nerăbdător să continue experimentul. M-am ridicat în picioare și m-am pregătit s-o iau din loc, dar apoi mi-a trecut prin minte o altă întrebare, una cu tâlc.

— Dacă o fantomă este un stadiu de evoluție, am rostit, în ce se transformă?

Își ridică privirile, iar eu m-am dus îndărăt, împleticindu-mă înspăimântat. Ochii lui erau în flăcări, până și albul lor pâlpâia scăldat într-un foc înghețat, ca și cum în capul său ar fi fost înfipți bulgări de fosfor.

— Mâine, zise el din nou.

În timpul raportului care urmă, am fost afectat de niște tremurături groaznice și-am trecut prin experiența altor reacții la fel de neplăcute; locurile unde mă atinsese Stoner păreau să fi reținut un soi de răceală, iar gândul la acea mână moartă sugându-mi toată energia era, chiar ca și retrospectivă, ceva dezgustător. Un număr destul de mare dintre subordonații lui Tuu, alarmați de transformările lui Stoner, pledară pentru întreruperea experimentului. Am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să-i liniștesc, însă nu mai eram deloc sigur că voiam să mă

întorc în sat. N-aș fi putut spune dacă Tuu observase trepidațiile mele sau faptul că nu eram tocmai onest; era prea ocupat cu readucerea la ordine a subordonaților săi pentru a-i face să mă chestioneze în amănunt.

În acea noapte, când Fierman și-a destupat sticla de whisky, l-am dat pe gât de parcă ar fi fost un antidot împotriva vreunei otrăvi. Ca să fiu sincer, m-am făcut muci. Fierman și Witcover păreau amândoi ființe umane, pline de căldură, prieteni vechi, iar încăperea noastră galbenă și mizerabilă, cu lampa ei pâlpâitoare, dobândise confortul unei cabane cu șemineu. Primul stadiu al beției mele fu unul siropos, încărcat de auto-incriminări pentru felul în care îl tratasem pe Stoner în trecut: am jurat că nu voi încerca vreodată să evit să-l ajut. Al doilea stadiu… ei bine, la un moment dat l-am surprins pe Fierman privindu-mă chiorâș și după aceea mi-am dat seama că mă comportam aproape ca un maniac. Râdeam isteric și vorbeam ca un nerod drogat. Am discutat despre toate, în afară de Stoner, și cred că era inevitabil ca discuția să se învârtă către război și urmările lui. Vag, m-am auzit ținând predici pe diferite subiecte legate de asta. La un moment dat, Fierman întrebă ce credeam despre Vietnam Memorial[18] și i-am spus că aveam sentimente amestecate.

— De ce? întrebă el.

— Bătrâne, și eu merg la Memorial, i-am explicat, ridicându-mă de la masa unde stătuserăm cu toții. Și plâng. Nu poți să nu plângi, pen’ că – am căutat o imagine potrivită – linia aia neagră, despărțitoare, între nicăieruri, aia zice totul despre război. E bine să plângi, să-ți expui suferința în public și să-ți ocupi locul lângă veteranii acelor războaie cu totu’ extraordinare.

M-am clătinat, apoi mi-am regăsit singur echilibrul.

— Însă Memorialul, Soldatul Necunoscut, paradele… practic, toate sunt niște căcaturi.

Am început să mă plimb prin cameră, mi-am dat seama

---

[18] Monument ridicat la Washington în memoria soldaților americani căzuți în războiul din Vietnam, conținând numele tuturor militarilor (n. tr.).

că uitasem de ce m-am ridicat și m-am sprijinit de un perete.

— Cum adică? întrebă Witcover, care era aproape la fel de beat ca mine.

— Omule, am zis. Totu-i un nimic! Adică trec zece ani afurisiți și, dintr-odată, apare o explozie de căldură mediatică și sentimente sponsorizate de guvern. „Bine-ați venit acasă, băieți!”, zice toată lumea. „Ne pare rău că v-am tratat atât de prost. Data viitoare va fi altfel. Stați numa’ și-o să vedeți”.

M-am întors la masă și m-am apucat de ea cu ambele mâini, holbându-mă ca prin ceață la Witcover; bronzul său părea pătat.

— Ai auzit asta, bătrâne? Data viitoare. Asta-i tot. Nimeni nu dă niciun rahat pe veteranii ăștia. Ei doar pregătesc calea spre data viitoare.

— Nu știu, zise Witcover. Pare-se că…

— Corect!

Am lovit în masă cu latul palmei.

— Nu știi nimic. Habar n-ai nici cât un căcat de-astea toate, așa că taci naibii din gură!

— Calmează-te, mă povățui Fierman. Omu’ are și el dreptul la ‘pinie.

M-am uitat la el și-am văzut o față roșie și grăsană, cu ochii injectați și o căutătură tare stupidă și dezaprobatoare.

— Du-te în mă-ta! i-am spus. Și mă fut în ‘pinia lui.

M-am întors înapoi spre Witcover.

— Ce crezi, neamule? Că există vreun curent de conștiință care cutreieră țara? Deschide-ți ochii ăia afurisiți! Te-ai mai dus la film în ultima vreme? Doamne Dumnezeule! Cătane curajoase băgând groaza în Pericolul Roșu! Misiuni miraculoase, îndeplinite de unul singur, pentru salvarea onoarei noastre! Hu! Onoarea!

Am tras un gât zdravăn din sticlă.

— Aceste filme au făcut ca războiul să pară un fel de șansă mistică. Ei bine, neamule, când am fost eu pe-aici nu era chiar așa, să știi. Însemna lipitori, mucegai, toate

rahaturile. Sau căutări printre buruieni, după brațul prietenului tău. Însemna privitul în ochii perfizi ai vreunei târfe cu care ți-o trăgeai, simțind un fior nașpa cățărându-se pe spinarea ta și așteptându-te ca devla ei să facă o răsucire de trei sute șaizeci de grade, precum a Lindei Blair.

M-am lăsat într-un scaun și m-am aplecat către Witcover.

— Era ca în Mordor, bătrâne, un tărâm ca la Stephen King. Teroare. Iar acum, acum mă uit la toate filmele astea și la monumentele de căcat și mă fac să-mi doresc să borăsc naibii când văd ce iad nobil a devenit!

Mă simțeam împăcat cu mine însumi după ce spusesem astea și m-am lăsat pe spate, scăldat într-un nimb de învingător. Însă Witcover nu era impresionat. Fața i se strânse într-o expresie încruntată și vorbi pe un glas încordat:

— Începi să mă calci pe nervi, știi?

— Da? am zis, și-am rânjit. Din cauza asta?

— Da, voi, toți ăștia, zdruncinații de război, credeți că aveți un permis ca să faceți pe nebunii, după care toată lumea trebuie să zică: „Oh, bietu' nenorocit! Ia mai oferă-ne ceva din viziunile tale chinuite!”.

Fierman își înăbuși râsul, iar eu – iritat – am rostit:

— Chiar așa?

Witcover își lăsă umerii în jos, de parcă s-ar fi pregătit pentru un plonjon după o placare.

— Vă ascult pe voi, tipilor, de ani de zile, și sunteți toți la fel. Credeți că vi se datorează ceva pen' că v-ați trezit mestecați într-o mașină de tocat politică. Rahat! Eu am fost în Salvador, Nicaragua, Afganistan. În comparație cu oamenii ăia, voi n-ați făcut mare lucru. Însă vă folosiți de ceea ce s-a întâmplat ca o scuză pentru că v-ați futut viața… sau pentru că sunteți niște dobitoci. Ca și tine, gagiule.

Trecu la o voce baritonală, macho.

— „Am fost la război. Sunt expert în realitate”. Nici nu-ți dai seama cât ești de ridicol.

— Chiar așa?

Tremuram din nou, dar din cauza adrenalinei, nu a fricii, și știam că aveam să-l pocnesc pe Witcover. El n-o știa – zâmbea superior, iar ochii-i cătau spre Fierman, așteptând aprobare –, iar numai chestia asta era un motiv suficient ca să-l trosnesc, pur și simplu ca măsură educativă: vedeți, ajunsesem la un nivel de beție la care un tip amoral, așa ca mine, își ia capriciile drept imperative morale. Dar motivul real, cel care începuse să se clarifice în mintea mea, era Stoner. Întreaga mea teamă, toate reacțiile mele de până acum fuseseră doar niște vibrații anunțând o explozie iminentă, iar acum, amintindu-mi că era prin apropiere, erau stârnite vechile orori, și m-am văzut intrând într-un sat ars cu napalm, ticsit cu cadavrele vietcongilor, creaturi crocante, iar lângă mine era un tip mic de statură, pe nume Fellowes, care pretindea că poate citi viitorul în rămășițele lor carbonizate și arăta câte o structură cu aspect de hexagramă de prin oasele calcinate și cenușă și zicea: „Asta de acolo înseamnă că o să fie o lună rea miercuri”. Și mai susținea că putea citi trecutul în sângele scurs din rănile de la cap, iar apoi m-am aplecat asupra unei sore medicale canadiene, o blondă frumoasă, sfârtecată de o mină, dar cumva încă în viață, cu organele întunecate și umede și pulsând. Cineva chicotea, șoptind despre cam ce i-ar plăcea să facă, apoi o altă scenă, care s-a derulat atât de repede încât nu am putut distinge decât culoarea sângelui, iar Witcover spuse altceva, iar un mort îi trăgea mâna spre mine și…

L-am pocnit pe Witcover și el a zburat într-o parte de pe scaun, rostogolindu-se pe podea. M-am ridicat în picioare, iar Fierman mă înșfăcă, încercând să mă împingă la distanță, însă nu era necesar, pentru că întreaga mea nebunie se disipase.

— Sunt bine acum, i-am spus cu limba împleticită și împingându-l la o parte. Îmi arse un pumn care-mi ricoșă din gât. Nici măcar nu reuși să mă dezechilibreze. Apoi Witcover țipă. Se ridicase în picioare și gonea spre mine; pe pometul său se vedea o umflătură de forma unui ou. Am

râs – părea atât de plin de furie – și-am luat-o spre ușă. În timp ce pășeam dincolo de ea, m-a lovit în ceafă. Atacul m-a amețit puțin, însă eram mai degrabă amuzat decât rănit; pumnul său scosese un sunet caraghios, un *plonc,* la contactul cu craniul meu, iar asta mă făcu să râd și mai tare.

M-am împleticit printre case, izbindu-mă de pereți, clătinându-mă incontrolabil, și-am auzit strigăte… strigăte vietnameze. Când mi-am recăpătat echilibrul, ajunsesem în centrul satului. Luna era aproape plină, de un galben palid, arătându-și craterele: un ochi pătat suspendat în aerul negru. Se tot micșora și se mărea și – pe măsură ce părea să se îndepărteze – mi-am dat seama că picasem și zăceam pe spate. Și mai multe țipete. Sunau îndepărtate – ca de peste mări și țări –, iar luna începuse să se miște în spirală, să se micșoreze, ca apa care se ducea pe canalul de scurgere. Iisuse, îmi amintesc că-mi spuneam înainte să mi se rupă filmul, Doamne, cum am ajuns să mă îmbăt în halul ăsta?

Uitasem că Stoner promisese să-mi povestească despre Tărâmul Umbrelor, însă, se pare, el nu uitase, pentru că în acea noapte am avut un vis în care eu eram Stoner. Nu credeam că eram el: *eram* el, cu toate ticurile și toanele lui. Mergeam într-un vid negru ca tăciunele, posedat de o foame cumplită. Cândva, această foame ar fi putut fi caracterizată drept o dorință pentru viața pe care o pierdusem, însă se transformase într-o poftă pentru viața pe care aș fi putut-o dobândi dacă treceam toate testele care mi se prezentau. Asta era tot ceea ce știam despre Tărâmul Umbrelor, că era un fel teren de încercare, mai puțin un loc, cât o succesiune de evenimente. Depindea de mine să dobândesc forță din teste, pentru a-mi ușura foamea pe cât puteam de bine. Eram dominat de această foame, iar singura mea dorință era să mi-o astâmpăr.

Curând, am zărit o insulă de strălucire plutind în beznă și, pe măsură ce mă apropiam, strălucirea s-a transformat într-o veche casă colonială franceză, cu tamarini și arbori

de cauciuc în fața ei; printre trunchiurile lor se vedeau porțiuni din pereții acoperiți cu stuc alb, o verandă și un acoperiș din țigle roșii. Tipare de strălucire blândă acopereau terenurile, totuși nu se vedeau nici stele, nici lună, nicio altă sursă vizibilă de lumină. Nu eram alarmat, acestea erau ciudățeniile tipice pentru Tărâmul Umbrelor.

Când am ajuns lângă copaci, m-am oprit, pregătindu-mă pentru orice se afla înaintea mea. Porniră adieri prin copaci, și un cor foșnitor de greieri se insinuă de nicăieri, ca și cum fusese pornită o înregistrare senzorială minuțioasă. Atent la orice modificare a umbrei, m-am deplasat cu prudență printre copaci și apoi am urcat treptele verandei. Țigle sparte scrâșneau sub tălpile mele. Lângă ușă se afla un scaun din trestie, cu fundul spart; pe de altă parte, camerele erau lipsite de mobilier, podelele erau prăfuite, tencuiala se scorojea de pe pereți. Casa părea să fie părăsită, dar știam că nu sunt singur acolo. Era tăcere, acel gen de tăcere care se ridică dintr-o prezență ascunsă. Chiar dacă nu aș fi reușit să sesizez asta, nu mi-ar fi putut scăpa mirosul de parfum. Nu mă testasem niciodată împotriva unei femei și, însuflețit de această perspectivă, eram tentat să alerg prin casă și să scotocesc după ea. Dar asta ar fi fost o nesăbuință, așa că am continuat cu un pas măsurat.

În mijlocul casei se afla o curte interioară, un spațiu dreptunghiular, năpădit de plante din junglă crescute până la șold, dominat de o fântână din piatră de forma unei orhidee stilizate. Femeia era rezemată de fântână și, în pofida luminii difuze, verzi-cenușii – o lumină care părea că provine de la plante –, puteam vedea că era frumoasă. Zveltă și cu un ten ca mierea, cu pletele negre căzând pe umerii *ao dai*-ului ei. Nu făcu nicio mișcare și nici nu vorbi, însă atitudinea ei relaxată era o invitație. Mă simțeam atras de ea și, în timp ce-mi croiam drum prin vegetație, frunze cărnoase mi se agățau de pulpe și vintre, iar atingerile păreau menite să-mi provoace o erecție. M-am oprit la un braț distanță de ea și-am studiat-o. Avea trăsături de o delicatețe felină, și în plinătatea buzei ei de

jos, în expresia bosumflată a gurii ei, am detectat o urmă de educație franțuzească. Se uita la mine cu un interes sexual palpabil. Nu-mi trecuse prin minte că această confruntare ar putea avea loc pe plan sexual, dar acum eram sigur că despre asta era vorba. A trebuit să mă abțin să nu inițiez contactul: există anumite formalități riguroase ce trebuie respectate înainte de fiecare test. Și, în afară de asta, voiam să savurez experiența.

— Pe mine mă cheamă Tuyet, zise ea cu o voce care părea să combine calitățile fumului cu ale muzicii.

— Stoner, am răspuns.

Numele au rămas suspendate în aer, precum ecourile a două gonguri.

Își ridică mâna, ca și când ar fi vrut să mă atingă, dar apoi o coborî: și ea practica abținerea.

— Am fost prostituată, zise ea. Casa mea a fost Lai Khe, dar am fost izgonită. Am lucrat la punctele de apă de pe Autostrada Treisprezece.

Era posibil s-o fi cunoscut, m-am gândit. În timp ce fusesem detașat la An Loc, mergeam destul de frecvent la acele puncte de apă: cratere de bombe, transformate de ploaie în lacuri în miniatură, care serveau ca stații de încărcare pentru cisternele de apă ale Diviziei Unu de Infanterie. În fiecare dimineață, târfele cu mama-san[19] după ele veneau la punctele de apă cu vehiculele lor cu trei roți, iar după ele veneau vânzătorii de piepteni și cuțite cu buton, și prezervative livrate în foiță aurie, făcându-le să arate ca acele discuri de ciocolată pe care le puteai cumpăra în State. Majoritatea acestor fete erau mai prietenoase decât cele de la oraș, iar faptul că știam că Tuyet fusese una dintre ele mă făcu să mă simt mai apropiat de ea.

Continuă, povestindu-mi că fugise în junglă cu un soldat american și fusese ucisă de un lunetist. I-am spus și eu, pe scurt, povestea mea, apoi am întrebat-o ce aflase despre

---

[19] Mama-san – femei mai în vârstă care lucrează în funcții de supraveghetoare în anumite stabilimente din sud-estul Asiei, fie acestea spelunci sau bordeluri (n. tr.).

Tărâmul Umbrelor. Aceasta este cea mai riguroasă formalitate: n-am întâlnit pe nimeni cu care să nu fi reușit să schimb informații.

— Odată, zise Tuyet, am întâlnit un bătrân, un medium Cao Dai din Munții Fecioarei Negre, care mi-a spus că fusese într-un loc unde un stâlp de praf și lumină învolburată unea cerul cu pământul. Voci se auzeau din interiorul stâlpului, uneori mai multe deodată, iar de la ele a înțeles că toate războaiele nu sunt decât niște reflexii ale unei lupte și mai profunde, ale unui demon care se eliberează. Demonul eliberat de războiul nostru, a spus el, era unul foarte puternic, foarte periculos. Noi, cei morți, am fost recrutați să purtăm războiul împotriva lui.

Mi se spusese aceeași poveste și de către un căpitan din NLF[20] și, odată, pe când mă târâm printr-un sistem de tuneluri, am auzit chiar eu glasuri vorbind dintr-un craniu pe jumătate îngropat în pământ, însă am fost prea înspăimântat ca să rămân și să ascult. I-am relatat toate astea lui Tuyet, iar replica ei a fost să treacă ușor cu degetele peste brațul meu. Și reținerea mea se duse. Am tras-o în vegetația deasă. Era ca și cum ne-am fi scufundat într-o mare de lumină verde și tulpini cărnoase, ca și cum casa colonială ar fi dispărut și-am fi plutit în derivă într-o adâncime vegetală infinită, unde gravitația fusese înlocuită printr-un fenomen de plutire. I-am sfâșiat hainele, iar ea pe ale mele. *Ao Dai*-ul ei se destrămă ca hârtia creponată, iar uniforma mea se desprinse în fâșii subțiri care atârnau de degetele ei încârligate. Ahtiat după ea, mi-am lipit gura de sânii ei. Sfârcurile-i păreau negre în comparație cu pielea și mi se părea că puteam să le gust înnegurarea, înțepătoare și acră. Respirația ne era sonoră, grăbită, iar singurul sunet care se mai auzea era foșnetul moale al frunzelor. Cu o forță surprinzătoare, mă trânti pe spate și mă încălecă peste coapse, conducându-mă înăuntrul ei, coborând pe mine până când fesele ei îmi atinseră coapsele.

---

[20] National Liberation Front – Frontul Național de Eliberare a Vietnamului de Sud (n. tr.).

Capul îi zvâcni în spate, se ridică și coborî. Frunzele și trunchiurile se învolburau și se împleteau în jurul nostru ca și cum și ele se acuplau. Pentru câteva momente, foamea mea se potoli, însă am remarcat că pe măsură ce împingeam mai tare, pe măsură ce se arunca ea mai feroce, senzația era din ce în ce mai puțin intensă. Cu toate că mă înșfăcase zdravăn, frecarea părea că se redusese. Frustrat, mi-am înfipt degetele în coapsele ei rotunjite și-am tras de ea, încercând să o pătrund și mai adânc. Apoi i-am strâns unul dintre sâni și-am simțit o durere sfâșietoare în palmă. Mi-am tras mâna înapoi și-am văzut că sfârcul ei, ambele sfârcuri, se răsuceau și se alungeau; mi-am dat seama că se transformaseră în capetele a două miriapode negre, iar mișcările măiestrite ale mușchilor ei interni... erau mult prea măiestrite, prea deconectate în mișcări. O clipă mai târziu, am simțit aceeași durere sfâșietoare în mădular și-am știut că mă înfigeam într-un cuib de creaturi ca și cele care-i ieșeau din sâni. Pielea i se sfâșia, dezvăluind movila alcătuită din mii de miriapode de dedesubt.

Durerea era enormă, atât de intensă încât am crezut că întregul meu trup strălucea de ea. Însă n-am îndrăznit să ratez acest test și am împins mai tare decât oricând. Frunzele se făcură praf, tulpinile la fel, iar lumina verde se albi. Tuyet începu să strige – numai Dumnezeu știa ce fel de durere îi provocam –, iar urletele ei închiseră un circuit pervers în interiorul meu. Am descoperit că-mi puteam dirija durerea în acele sunete ascuțite. Încă prins de ea, m-am rostogolit deasupra, i-am înșfăcat ambele încheieturi și i le-am imobilizat deasupra capului. Urletele ei răsunară și mai tare, inspirându-mă să depun eforturi și mai mari. În pofida miriapodelor din sânii ei sau poate tocmai de aceea, din cauza suprapunerii grotești dintre senzual și oribil, frumusețea ei părea că se amplificase, iar stăpânirea asupra ei chiar îmi oferea un minimum de plăcere.

Lumina începu să se albească și, privind în jur, am văzut că eram purtați de un curent invizibil printr-un spațiu infinit de tulpini și frunze sau așa mi-am imaginat eu.

Tulpinile care se zbăteau în jurul nostru se îngroșau departe, jos, erau trunchiuri uriașe, albicioase, cu întărituri circulare. Nu mi-am putut da seama unde se înfigeau în sol – dacă se întâmpla așa ceva –, partea de deasupra mea părea să fie la fel de înaltă precum cea de dedesubt. Lumina s-a intensificat și mai mult, tulpinile îndepărtate au devenit siluete și mi-am dat seama că pluteam spre sursa albeții, dincolo de care era un alt test, o altă confruntare. Am aruncat o privire spre Tuyet. Pielea ei nu se mai unduia obscen, sfârcurile-i reveniseră la normal. Durerea se transforma în plăcere, însă știam că era ceva trecător, așa că am încercat să mă împotrivesc curentului, să mențin durerea, pentru că și durerea era de preferat foamei pe care aveam s-o simt în curând. Tuyet îmi zgârie spatele, și-am simțit prima năvală a orgasmului. Curentul era irezistibil. Îmi curgea prin sânge, prin celule. Făcea parte din mine sau, mai degrabă, eu eram parte din el. L-am lăsat să mă poarte, aducându-mă la final.

Treptat, biciuiala tulpinilor se reduse la o mișcare domoală de legănare. Se despărțeau înaintea noastră, și am plutit printre interstițiile lor la fel de pașnic ca o barjă făcută să semene cu acuplarea a două personaje dezgolite. Am descoperit că nu mă puteam desprinde de Tuyet, că împreunarea noastră era dictată de curent și, resemnat în această privință, am privit în jur, minunându-mă de vastitatea acestui labirint vegetal și de ciudățenia sorții noastre. Raze de lumină albă străluceau printre tulpini, strălucirea lor crescând atât de profund încât mi s-a părut că aud în ea un bubuit; pe măsură ce conștientul meu se destrăma, m-am văzut pe mine însumi reflectat în ochii lui Tuyet – ca pe o creatură întunecată și zdrențuită, total altfel decât imaginea mea despre mine – și m-am întrebat, pentru a o mia oară, cine ne pusese în această lume, cine pusese aceste lumi în noi.

Au urmat și alte vise, însă au fost banale, visele unui neliniștit obișnuit, ale unui bețiv de duzină, iar momentele mele de după trezire au fost dominate de primul vis avut.

Nu voiam să mă trezesc pentru că – pe lângă migrenă și alte simptome ale mahmurelii – mă simțeam incredibil de slăbit, incapabil să mă ridic și să mă confrunt cu lumea. Amețit, am ignorat lumina roșiatică strecurată pe sub pleoape și-am încercat să-mi amintesc mai multe din vis. În pofida tentativelor lui Stoner de a părea descurcăreț, cu toate schimbările pe care le remarcasem la el, în inima lui fusese un nevinovat și era dificil de acceptat că acel protagonist al unui act sexual brutal și ciudat de formal din vis fusese asemănător cu el. Poate, mi-am spus, amintindu-mi de teoria lui Tuu despre fantome, poate că aceasta era calitatea care murise în Stoner: inocența lui. Am început, din nou, să mă simt vinovat că îl urâsem și, preferând o mahmureală în locul lor, m-am proptit într-un cot și mi-am deschis ochii.

Mă îndoiesc că a trecut mai mult de o secundă sau două înainte să sar în picioare, cu mahmureala uitată, electrizat de frică; însă în acea clipită, motivul slăbirii mele deveni evident. Stoner stătea aproape de locul unde zăcusem eu, cu mâna întinsă pentru a o atinge pe a mea, cu capul în jos… exact cum stătuse și cu o zi mai înainte. Însă, în afară de postura lui, foarte puține lucruri mai erau la fel.

Scena era de o asemenea complexitate încât, gândindu-mă acum la ea, mă izbește concluzia că ar fi fost puțin plauzibil să-i rețin toate amănuntele; totuși, presupun că puterea ei era egală cu complexitatea și de aceea nu am văzut propriu-zis, ci mi-a rămas imprimată pe retină. Zorii erau o pată purpurie, lățită pe partea de jos a cerului, iar palmierii se înălțau întunecoși pe fondul ei, crengile lor zbătându-se în vânt ca păianjenii înfipți în ace. Lumina roșcată oferea prafului de pe stradă, brăzdat de urme de roți, aspectul sângelui coagulat. Stoner era nemișcat – adică nu-și mișca membrele, capul, nici nu-și schimba poziția –, însă imaginea sa pulsa, umflându-se cu jumătate peste dimensiunea sa normală, pentru a se dezumfla apoi, asta în ritmul unei respirații regulate. În timp ce se extindea, focul alb, înghețat care-i ardea în ochi se răspândea în crăpături ca niște vinișoare, cuprinzându-i

apoi întreaga formă; când se contracta, crăpăturile dispăreau și, pentru o clipă – cu excepția ochilor –, el redevenea cel pe care-l știam. Se părea că aspectul său exterior – uniforma, casca, pielea – era doar o formă din care o ființă interioară, strălucitoare încerca să se elibereze. Firișoare de praf se ridicau învârtejindu-se de la sol, lângă el, din ce în ce mai multe deodată: un ciclon în miniatură, în vreme ce el stătea calm și absorbit fără doar și poate, semănând cu un călugăr-războinic ale cărui meditații dăduseră roade.

Strigăte în spatele meu. M-am întors pentru a-i vedea pe Fierman, Tuu și Witcover și diverși gooki stând la marginea satului. Tuu gesticula spre mine, iar eu aș fi vrut să-l ascult și s-o rup la fugă, dar nu eram sigur că aveam energia necesară. În plus, nici nu credeam că Stoner m-ar lăsa. Puterea lui creștea în jurul meu, un voltaj rece și aprig, care-mi biciuia hainele și făcea ca sarcini electrostatice să mi se descarce prin păr.

— Opriți-o! am strigat, arătând spre clădirea cu acoperișul de tablă.

Clătinară din cap, strigând ca răspuns:

— …nu putem! am auzit eu, și ceva care semăna cu „feedback”.

Apoi vorbi Stoner:

— Puelo, rost el.

Vocea nu-i era ridicată, ci atotcuprinzătoare. Eu păream să fiu în interiorul ei, făcând echilibristică pe o limbă de noroi roșiatic, într-un defileu de cer și junglă, și piatră galbenă. M-am întors din nou către el. L-am privit în ochi… am căzut în ei, într-o lume de o strălucire rece, unde se materializau și se dispersau în fiecare clipă o mie de contururi în flăcări, forme de o asemenea frumusețe și hidoșenie încât efectul lor asupra mea, a spectatorului lor, era identic, o confuzie de teroare și exaltare. Indiferent ce erau – formele spiritului lui Stoner, potențialele sale sau poate chiar gândurile sale –, erau în existența lor temporară mult mai vitale și semnificative decât aș fi putut eu spera vreodată să fiu. Constrâns de ele, m-am deplasat

către el. Probabil că-mi era frică – puteam simți umezeala dintre coapsele mele și mi-am dat seama că mi se golise vezica, însă mă domina într-o asemenea măsură încât nu mai cunoșteam decât nevoia de a mă supune. Nu stătea în picioare, și cu toate astea, la fiecare expansiune, imaginea sa se înălța înaintea ochilor mei și mă holbam la chipul mort, brăzdat de șiroaie de diamant topit, iar expresia sa își pierdea coerența, trăsăturile i se destrămau. Apoi se micșora, lăsându-mă să mă holbez prostește, în jos, spre vârful căștii lui. Praful îmi pișcă pleoapele și obrajii.

— Ce… am început, intenționând să-l întreb ce voia; însă, înainte de a fi putut termina, mă apucă de încheietură. Gheața îmi cuprinse brațul, șocându-mi inima, și m-am auzit… nu urlând. Nu, acesta era sunetul scos de viață când părăsește trupul, precum șuieratul gazului eliberat dintr-un balon al cărui capăt e doar pe jumătate strâns.

În câteva secunde, golit de energie, m-am prăbușit la pământ, cu câmpul vizual redus la o ceață întunecată. Dacă și-ar fi menținut strânsoarea ceva mai mult timp, sunt convins că aș fi murit… și chiar mă resemnasem cu ideea. Nu aveam nicio armă cu care să lupt cu el. Însă mai apoi mi-am dat seama că răceala se retrăsese de pe membrele mele. M-am uitat în jur buimăcit și când l-am văzut, am încercat să mă ridic, să fug. Nici brațele și nici picioarele nu mă ascultau și – din disperare – m-am trântit în colbul roșu, încercând să mă târăsc departe de pericol; dar, după atacul de panică inițial, glanda care-mi guverna reacțiile probabil că deveni suprasolicitată, pentru că am încetat să mă mai târăsc, m-am rostogolit pe spate și am rămas nemișcat, simțindu-mă amețit, slăbit, transfigurat de ceea ce vedeam. Totuși nu eram câtuși de puțin înspăimântat.

Personalitatea din interiorul lui Stoner, acum de două ori mai mare decât o ființă umană, se eliberase și stătea în centrul satului, cam la șase metri distanță: o siluetă bipedă, prin care se părea că puteai privi o veșnicie în dimensiunea de foc și cristal, ca printr-o gaură arsă în

materia lumii. Mișcările sale erau lente, prudente, ca și cum nu s-ar fi adaptat încă la noua sa formă, și penetrându-l, arcuindu-se prin aer din clădirea cu acoperișul de tablă, în timp ce substanța lor curgea spre el, se vedeau ceea ce păreau a fi mii de fire translucide, structuri ale câmpului. În timp ce priveam, începură să strălucească în culoarea de diamant, alb-albastră a lui Stoner, substanța lor inversându-și sensul, începând să curgă înapoi spre clădire și emițând un zumzăit jos. În acoperișul de tablă apărură crestături, pereții se curbară spre interior și, cu un zgomot scârțâitor, în pământul din preajmă se căscă o fisură îngustă. Firele luminoase deveniră tot mai strălucitoare, iar clădirea începu să se surpe, fără a se prăbuși, ci – ca și cum mâini gigantice ar fi strâns-o din toate părțile – micșorându-se cu o încetineală îngrozitoare, până ajunse la un sfert din înălțimea ei inițială. Zumzăitul se risipi. Între ruine izbucni un incendiu, flăcări albicioase ridicându-se la înălțime și spulberându-se în fum negru.

Cineva m-a prins de umăr, mâini ridicându-mă în picioare. Erau Tuu și unul dintre soldații săi. Fețele lor erau brăzdate de cute de îngrijorare, iar această îngrijorare mi-a readus frica. M-am agățat de ei, încărcat de recunoștință, și i-am lăsat să mă ducă de-acolo. Ne-am așezat printre ceilalți observatori, cu spatele la clădirea fumegândă, privind cu toții spre casele galbene și gigantul în flăcări din mijlocul lor.

Aerul din apropierea lui Stoner devenise tulbure, turbulent, iar această turbulență se răspândi și ascunse centrul satului. El rămase nemișcat, în timp ce vârtejuri mici de praf se formară la călcâiele lui și o zbughiră ca și cum ar fost cățelușii zărghiți ai vreunui zeu. Una dintre case se surpă în interior cu un *poc,* iar bucăți de beton galben începură să se ridice dintre ruine, să plutească spre Stoner; apropiindu-se de el, dobândiră ceva din strălucirea lui, lucind cu propria lor putere, apoi dispărură în interiorul turbulenței. O altă casă făcu implozie și se declanșă același proces. Faptul că toate astea se întâmplau

într-o tăcere de moarte – cu excepția pârâitului caselor – făcea ca lucrurile să pară și mai ciudate și mai amenințătoare decât dacă s-ar fi auzit ceva.

Turbulența se învolbura din ce în ce mai repede, îngroșându-se, și, în cele din urmă, o priveliște stranie se alcătui în aerul întunecat, luându-i locul tot așa cum dispare imaginea pe ecranele televizoarelor vechi. Probabil că trecuseră patru sau cinci minute înainte să devină perfect limpede, iar atunci păru mai clară și mai detailată decât imaginea junglei și a caselor, chiar și decât personajul arzând care o invocase: o suprafață de un acru dintr-un petic de iad sau rai ori ceva între ele, strălucind printre structurile decrepite și culorile șterse ale banalului, umbrindu-le. Dincolo de Stoner se întindea o pădure imensă punctată de focuri… sau poate că nu erau focuri, ci niște forme de energie mai puțin haotice, pentru că, deși scoteau fum, flăcările își mențineau imaginea stilizată și riguroasă, arătând ca niște fântâni arteziene roșii sau tufe de poinsettia[21] sau alte lucruri, vizibile pe fondul de un verde ca veninul al copacilor. Fumul plutea deasupra câmpiei ca un giulgiu cenușiu și, din când în când, raze strălucitoare – atât de complexe ca structură încât păreau niște stâlpi din cristal – se înălțau din pădure direct în cenușiu și se transformau într-o explozie de lumină; iar la capătul îndepărtat al câmpiei, dincolo de un șir de dealuri zimțate, cerul întunecat licărea portocaliu-roșiatic, intermitent, ca și cum mari baterii de artilerie își reglau tirul asupra unei ținte de acolo.

Mă gândisem că Stoner va pleca imediat în această nouă lume, dar în loc de asta se dădu un pas înapoi și am simțit disperare pentru el, teamă că nu se va folosi de această ocazie pentru a scăpa. S-ar putea să pară ciudat că încă mă mai gândeam la el ca la Stoner și s-ar putea ca înainte de acea clipă să-i fi uitat trecutul său omenesc; însă acum, simțindu-i trepidația, am înțeles că acel lucru care locuia în personajul înspăimântător era o rămășiță de suflet

[21] Poinsettia – Euphorbia (Poinsettia) pulcherrima, plantă mexicană cu frunze de formă lobată, cu flori albe, roz sau purpurii (n. tr.).

aparținând bărbatului-copil pe care-l cunoscusem cândva. L-am îndemnat pe tăcute s-o facă. Totuși, continuă să ezite.

De-abia când cineva a încercat să mă tragă înapoi mi-am dat seama că mă duceam spre Stoner. M-am descotorosit de tip și m-am dus până la marginea satului și l-am chemat pe Stoner pe nume. Nu m-am prea așteptat să reacționeze și nu-mi este limpede ce motive aveam pentru asta: poate pentru că, din moment ce ajunsesem atât de departe cu el, nu voiam ca eforturile mele să fie în zadar. Dar cred că era ceva mai mult, o veche loialitate resuscitată, una pe care o negasem cât timp fusese în viață.

— Ieși de-aici! am strigat. Du-te! Ieși *afară!*

Își întoarse spre mine acea față oarbă, în flăcări, și, în pofida absenței oricăror trăsături, am putut descifra urmele singurătății lui, ale temerii de deznodământ. Era, știam asta, un ultim mesaj. I-am simțit din nou deșertăciunea, dar nu mai era atât de chinuitoare și de lipsită de speranță ca înainte; înăuntrul ei exista un anumit grad de hotărâre, de scop și, de asemenea, un fel de... Aș fi tentat să spun recunoștință, dar, de fapt, era mai mult o simplă confirmare, ca un semn cu mâna făcut de un coleg de lucru altuia după terminarea unei sarcini dificile.

— Pleacă, am rostit eu încet, în felul în care l-ai îndemna pe un copil să facă primul lui pas, iar Stoner se îndepărtă.

Preț de câteva momente, cu toate că picioarele i se mișcau, nu păru să facă niciun progres; silueta lui rămase la fel de mare, indiferent de distanță. În aer se simțea o anumită tensiune, o turbulență aproape impalpabilă, care se transformă repede într-un puls fierbinte. Unul dintre bananieri izbucni în flăcări, frunzele sale zbârcindu-se; un al doilea copac luă foc, un al treilea, și în curând toți copacii aflați în apropierea demarcației celeilalte lumi ardeau precum mari lumânări verzi, ceremoniale. Căldura se intensifică și perdelele de praf care băteau înspre mine aduseră o urmă înțepătoare a acelei călduri; cerul, la o înălțime de câteva sute de metri, se undui ca sub efectele unei conflagrații enorme.

M-am împleticit mergând de-a-ndărătelea, m-am împiedicat și-am căzut ca un sac. Când mi-am revenit, am văzut că Stoner se retrăgea, că lumea în care călătorea acum se retrăgea odată cu el sau, mai degrabă, părea că se plia, că se bisecta și se surpa în jurul lui: părea că șesul punctat de focuri era pictat pe o cortină și că, pe măsură ce înainta el, materialul era tras odată cu el, distanțele sale pictate scurtându-se, perspectivele lor exagerate devenind ireale, modelându-se într-un tunel conform conturului lui. Silueta lui scăzu la jumătate din mărimea lui anterioară, și apoi – după atingerea unei limite, după străpungerea unei bariere – căldura dispăru, disiparea ei fiind acompaniată de un șuierat clocotitor, iar focul alb al lui Stoner începu să strălucească tot mai intens, conturul său fiind erodat de strălucire.

Am fost nevoit să-mi feresc ochii, apoi să-i închid; însă, chiar și așa, tot am putut vedea printre pleoape explozia tăcută care a urmat și timp de mai multe minute încă am mai putut distinge imaginea sa remanentă, vagă. O rafală de vânt mă culcă la pământ, fierbinte la început, dar apoi tot mai rece, până când dinții începură să-mi clănțănească. În cele din urmă, încetă și asta și, deschizându-mi ochii, am descoperit că Stoner dispăruse și că acolo unde se întinsese câmpia acum zăcea o ruină din piatră galbenă și bananieri calcinați, înconjurați de cele câteva case rămase intacte în perimetru.

Singurul zgomot era trosnetul flăcărilor din clădirea cu acoperișul de tablă. Peste câteva clipe am auzit un ropot de aplauze. M-am uitat în spatele meu: gookii îl aplaudau pe Tuu, care zâmbea și făcea plecăciuni, ca autorul unei piese de succes. Am fost șocat de reacția lor. Cum de le mai ardea de felicitări? Nu fuseseră buimăciți, la fel ca mine, cu omenescul lor diminuat de misterul și forța din metamorfoza lui Stoner? M-am dus la ei și, apropiindu-mă, am auzit cum un ofițer îl felicita pe Tuu pentru „încă un triumf”. Mi-a trebuit ceva timp până am recunoscut sensul acelor cuvinte, iar când am făcut-o, am străbătut întregul grup și m-am pus înaintea lui Tuu.

— Încă un triumf? am zis.
Îmi întâlni, imperturbabil, privirea.
— Nu știam că ne vorbiți limba, domnule Puelo.
— Deci ai mai făcut așa ceva înainte, am răspuns înfuriindu-mă. Nu-i așa?
— De două ori.
Extrase o țigară dintr-un pachet de Marlboro și un ofițer se repezi să i-o aprindă.
— Dar niciodată cu o fantomă americană.
— Puteai să mă omori! am strigat, aruncându-mă către el. Doi soldați se puseră între noi, amenințându-mă cu armele.
Tuu scoase un norișor de fum care părea să constituie o dovadă vizibilă a satisfacției la adresa persoanei sale.
— Ți-am spus că există un risc, spuse el. Mai contează că eu cunoșteam amploarea riscurilor pe când tu nu? N-ai fost într-un pericol mai mare din cauza asta. Eram gata să luăm măsuri dacă situația o cerea.
— Nu mă lua pe mine cu de-astea! Cu Stoner n-ai fi putut face nimic!
Își îngădui ca un zâmbet să-i curbeze colțurile gurii.
— N-aveai niciun drept, am zis. Tu…
Chipul lui Tuu se înăspri.
— Vrei să spui că n-aveam niciun drept să te inducem în eroare? Te rog, domnule Puelo. Între popoarele noastre înșelătoria este o tradiție.
Fumegam, voind să mă reped la el. Frustrat, mi-am lovit coapsa cu pumnul, m-am răsucit pe călcâie și-am plecat. Cei doi soldați mă ajunseră din urmă și-mi blocară calea. Furios, le-am lovit puștile; ei traseră piedicile de siguranță și ațintiră armele asupra burții mele.
— Dacă vrei să rămâi singur, strigă Tuu, n-am nimic împotrivă să faci o plimbare. Avem teste de terminat. Dar te rog, rămâi pe drum. Va veni o mașină după tine.
Înainte ca soldații să se dea la o parte, am trecut de ei.
— Rămâi pe drum, domnule Puelo!
În glasul lui Tuu era mai mult decât o undă de amuzament.

— Dacă-ți amintești, ne pricepem destul de bine să adulmecăm urmele.

Furia era bună pentru mine; îmi abătea gândurile de la cele văzute. Nu eram pregătit să mă confrunt cu evoluția lui Stoner. Voiam să evaluez lucrurile în termeni simpli: un bărbat pe care-l urâsem murise pentru a doua oară, iar eu jucasem un anumit rol în eliberarea lui, un rol cu care nu aveam niciun motiv să mă mândresc sau să mă rușinez, pentru că fusesem manevrat la fiecare pas în acea direcție. Eram atât de plin de furie, încât cred că am străbătut aproape doi kilometri în mai puțin de cincisprezece minute, iar următorii într-un răstimp nu cu mult mai lung. La vremea aceea, soarele se ridicase deasupra coroanei copacilor și reușisem să transpir. Insectele bâzâiau, maimuțele urlau. Am încetinit pasul și mi-am întors capul dintr-o parte în alta din mers, de parcă aș fi fost iar în recunoaștere. Aveam impresia că propria mea fantomă mă însoțea, foindu-se în interior și arzând de nerăbdare să iasă de capul său.

După vreo oră am ajuns la niște locuințe temporare, ridicate pentru populația satului Cam Le: colibe din stuf, câini slăbănogi furișându-se și pui care ciuguleau; coji de portocală, resturi de palmier și grămezi de rahat pe ulițe. Câțiva bătrâni fumau pipe lângă un foc afară, clipiră spre mine. Trei fete cu ulcioare din plastic chicotiră și alergară în spatele unei colibe și se uitară de după un colț.

Vietnam.

M-am gândit la felul în care obișnuiam să mârâi acest cuvânt. „‘Nam”, ziceam. „Viet-futu-i-nam!”. Iar acum era pronunțat cu mândrie, tipărit cu majusculele monolitice gen Twentieth Century-Fox, umflate cu nerușinare. Poate că între aceste două extreme exista un mod de expresie care reținea realitatea obișnuită a locului, sărăcia și atmosfera pașnică a acestui sat; dar dacă era așa, mie nu-mi era accesibilă.

Unii dintre săteni ieșeau din case pentru a arunca o privire asupra străinului. Mă întrebam dacă mă

recunoscuse vreunul dintre ei. Poate, m-am gândit, chicotind ca un smintit, dacă i-aș pocni în cap pe vreo doi dintre ei și-aș striga: „VC numărul zece!”, atunci poate și-ar aminti.

Dintr-odată m-am simțit obosit și golit și m-am așezat să aștept la marginea drumului. Eram atât de buimăcit încât nici nu mi-am dat seama că un număr mare de muște mă luaseră drept o nouă și mare bucată de căcat și-mi dădeau ocol, cățărându-se pe articulațiile mele. Le-am izgonit, privindu-le cum zburau în spirală, aterizând pe alte părți ale corpului. M-am apucat să le controlez traiectoriile de zbor, încercând să văd dacă le puteam face să se adune toate pe mâna mea stângă, pe care am ținut-o neclintită. Frisoane ciudate păreau că-mi străbat pieptul, iar vidul din capul meu se umplu cu amintirile legate de Stoner, cu visul lui ciudat, îngrozitoarea lui Valhalla. Am încercat să le reprim, însă erau blocate în mintea mea, repetându-se la nesfârșit. Nu le puteam controla, nu puteam extrage nicio satisfacție din ele. La fel ca trecerea unei comete, evadarea lui Stoner din Cam Le fusese un eveniment cosmic neimportant, inspirând o teamă temporară și oferind încă niște indicii nesemnificative privind natura absolutului, însă fără a oferi nicio soluție omenească. În ceea ce mă privea, nu apăruse nicio schimbare importantă: eram la fel de dus ca întotdeauna, la fel de fundamental de dezorientat. Lumina bâzâitoare a soarelui se făcu și mai fierbinte; dansul muștelor în aerul vălurit se acceleră.

În cele din urmă, un automobil prăfuit, cu un caporal gook la volan, se opri lângă mine. Fierman și Witcover erau pe locurile din spate, iar ochiul lui Witcover se decolorase, era umflat și închis. Am dat ocol mașinii pentru a mă așeza pe locul de lângă șofer, am deschis ușa din spate și-am auzit în spatele meu un sunet ca o explozie gâlgâită printre scuipați. Întorcându-mă, am văzut că un copil cam de opt-nouă ani sărise din ascunzătoare pentru a mă ataca. Avea o burtă murdară care i se ițea de la talia șortului său zdrențuit și o pușcă de jucărie, confecționată din bețe. Mă împușcă încă o dată, clătinând arma, ca să

pară un foc automat. Mic monstru cu ochii oblici și negri. Sfâșiindu-mă cu privirile, crezând că-i ucisesem tatăl. Probabil că i-ar fi plăcut la nebunie dacă m-aș fi prăbușit, cu mâna strânsă la piept; însă nu eram în toanele cele mai potrivite. Mi-am ațintit degetul, am armat cu degetul mare și l-am împușcat ca pe un câine.

Se holbă amenințător și trase a treia oară: de data asta era o treabă serioasă și mă voia mort.

— Row-nal Ray-gun[22], zise el și se prefăcu că scuipă.

Am izbucnt în râs doar și-am urcat în mașină. Caporalul vietnamez băgă în viteză și ne-am repezit în vâltoarea de praf și lumină, de parcă – la fel ca Stoner – traversam o barieră metafizică între două lumi. Capul mi se izbea de speteaza scaunului și cu fiecare lovitură am simțit că gândurile mi se limpezeau, că sedimentul otrăvitor începea să se împrăștie și să dispară din circuitul meu sanguin. O tăcere groasă se scurgea din partea din spate a mașinii și, nedorind să călătoresc în ostilitate până la Saigon, m-am întors spre Witcover și mi-am cerut iertare pentru că-l lovisem. Cedasem într-un moment de tensiune, i-am spus, și nici amintirile nasoale despre vremuri nasoale nu ajutaseră. Trăsăturile lui se strânseră într-o expresie acră și-și întoarse fața spre geam, cu totul neiertător. Însă am refuzat să permit ca răspunsul lui să mă tulbure – las’ să-și aibă porția lui de ură de duzină, ranchiuna lui, dacă-i face vreun bine – și m-am întors spre a mă confrunta cu asaltul violent și verde al junglei, năvala grabnică spre lumea din fața noastră, cu un suflet care părea mai ușurat cam cu câteva grame de furie și amărăciune. În cele din urmă, la capătul acestei trăiri, mă împăcasem cu toate.

---

[22] Pronunție forțată a numelui Ronald Reagan, președinte al Statelor Unite ale Americii între 1981 și 1989 (n. red.).

AYMARA

Mă numesc William Page Corson și sunt oaia neagră a familiei Corson din districtul Buckingham, din Virginia. Modul în care am ajuns să mă bucur de o astfel de reputație se leagă de cele câteva luni pe care le-am petrecut prin Honduras în primăvara și vara anului 1978, în timp ce mă documentam pentru un roman bazat pe isprăvile vitejești ale unui mercenar american care jucase un rol major în politica regională. Acest roman n-a fost scris niciodată, în parte și pentru că aveam o vârstă (douăzeci și unu de ani) la care atenția oricui se putea dovedi fluctuantă în ceea ce privea proiectele de lungă durată, dar mai ales din motive care vor fi limpezite – iar dacă nu vor fi limpezite, vor fi, cel puțin, aduse în atenție – în paginile care vor urma.

Într-o zi, în timp ce răsfoiam o veche carte de călătorii, *O aventură în Honduras,* de William Wells, am dat de o fotografie a unui tânăr afabil și chipeș, cu părul blond și mustață, înarmat cu o sabie și cu o pană de struț la pălărie. Textul explicativ îl identifica drept generalul Lee Christmas, dezvăluind că fusese mecanic de tren în Louisiana până în 1901, când – după trei zile consecutive la datorie – adormise în cabină și-și distrusese trenul. Pentru a evita punerea sub acuzare, fugise în Honduras, asigurându-și acolo un post la transporturile feroviare ale unei companii de fructe. Un an mai târziu, soldații revoluției conduse de generalul Manuel Bonilla îi capturaseră trenul și, în loc să mulțumească printr-o simplă predare, le arătase celor care-l luaseră în captivitate cum să blindeze vagoanele-platformă cu tablă de oțel; protejați în acest fel, soldații dobândiseră controlul asupra întregii regiuni de pe coasta de nord, iar pentru rolul jucat de el în campanie, lui Christmas i se acordase gradul de general.

Din alte surse am aflat că primise o casă arătoasă în

Tegucigalpa după încheierea cu succes a revoluției și că-și petrecuse cea mai mare parte a timpului vânând prin Olancho, o regiune sălbatică de la frontiera cu Nicaragua. După toate relatările, fusese prototipul băiatului cuminte, mulțumit de pleașca picată asupra sa; însă prin 1904 probabil că se întâmplase ceva care determinase o schimbare a atitudinilor sale de bază, pentru că după aceea intrase în serviciul companiei United Fruit, devenind executantul lor. Ori de câte ori o țară sau alta își arăta nemulțumirea față de politica firmei, Christmas punea la cale o rebeliune și astfel aducea la putere un guvern mult mai maleabil. United Fruit ajunsese să domine scena politică din America Centrală, câștigându-și porecla de El Pulpo (Caracatița) datorită tacticilor sale de achiziție.

Aceste informații mi-au înflăcărat imaginația, au inflamat sensibilitățile mele stângiste și m-am dus în Honduras sperând că aș putea să-mi conturez povestea. Foarte repede am dezgropat o comoară de detalii anecdotice, multe dintre ele fiind mărturii ale curajului irațional al lui Christmas: de exemplu, odată aruncase în aer o clădire pe acoperișul căreia se afla, pentru ca arsenalul din interior să nu cadă în mâinile contra-revoluționarilor. Însă nicăieri n-am găsit ce eveniment precipitase transformarea bărbatului afabil și degajat într-un mercenar nemilos, iar o descifrare a motivațiilor lui Christmas era, credeam eu, de o importanță crucială pentru cartea mea. Au trecut șase săptămâni, dar nicio informație nouă n-a mai ieșit la lumină și aproape decisesem să creez o cauză fictivă pentru transformarea lui Christmas, când am aflat că unii dintre oamenii care luptaseră alături de el în 1902 ar mai fi în viață și ar locui pe insula Guanoja Menor.

De la hubloul vechiului avion DC-3 care m-a dus la Guanoja, insula mi se părea o copertă de broșură turistică: dealurile sale înverzite și plajele albe, mărginite de palmieri grațioși; la nivelul solului s-a dovedit a fi un avanpost al sărăciei atroce. Cocioabe prăpădite erau ascunse printre dealuri, excrementele de animale

împuțeau plajele, iar golfurile erau înecate în dejecții de la canalizare. Capitala, Meachem's Landing, consta în câteva străzi prăfuite, străjuite de cocioabe bătute de vreme, construite pe stâlpi de sprijin, iar dedesubtul lor erau covoare din resturi de nuci de cocos, sticle sparte și oase de crabi. Bărbați negri, îmbrăcați în zdrențe, îmi aruncau căutături piezișe în timp ce veneam pe jos de la aeroport, iar ostilitatea lor m-a convins că până și actul de a merge era o insultă la adresa letargiei locului.

M-am cazat la hotelul Captain Henry – o clădire părăginită, din lemn, vopsită în roz, cu un acoperiș decojit și ruginit și un paratrăsnet legat de balconul de la etajul doi – și-am dormit până la lăsarea nopții. Apoi am ieșit să cercetez o pistă oferită de proprietarul hotelului: Îmi povestise de un bărbat de nouăzeci și ceva de ani, Fred Welcomes, care locuia undeva pe drumul spre Golful Florilor și s-ar fi putut să știe ceva despre Christmas. Nu străbătusem nici un kilometru când am dat de un mic cimitir împrejmuit cu un gard din fier forjat ruginit, năpădit de buruieni dintre care pietrele de mormânt se ițeau ca niște ciuperci otrăvitoare. Multe dintre ele datau de pe la începutul secolului și, dându-mi seama că omul pe care aveam să-l chestionez în curând fusese contemporan cu acești oameni morți demult, am avut o senzație prevestitoare de rău, de parcă m-aș fi oprit la marginea pragului supranaturalului. De zeci de ori, în decursul anilor, urma să mai am astfel de anticipații, o impresie că tot ceea ce făceam era guvernat de forțe de nepătruns, însă niciodată senzația n-a fost mai puternică decât în acea seară. Vântul gonea nori strălucitori prin fața lunii, permițându-i din când în când să strălucească printre ei, făcând ca peisajul să pulseze în ritmul unui circuit defect, și-am simțit fantome plutind prin jurul meu, am auzit voci șuierate șoptind cuvinte de avertizare.

Cocioaba lui Welcomes zăcea în mijlocul unui crâng de bananieri, iar ferestrele ei, aprinse de o lumină portocalie, pâlpâiau ca niște spirite în ape întunecate. Pe măsură ce mă apropiam, aspectul ei șubred părea să se asambleze în

felul în care apar detaliile într-un vis, dobândind un acoperiș și o ușă, și stâlpi de susținere ori de câte ori mi se părea mie că lipseau din construcție, până când, în cele din urmă, se înfățișă completă, arătând la fel de prăpădită pe cât îmi imaginasem că ar putea fi proprietarul ei. Am ezitat înainte de a mă apropia, speriat de un oblon care tot pocnea. Licăriri argintii ale luminii lunii alunecau de-a lungul curburii acoperișului de tablă, iar draperiile din plastic tremurau ca pleoapele unei pisici adormite. În cele din urmă, am urcat treptele, am bătut și mi-a răspuns o voce decrepită, întrebând cine era acolo. M-am prezentat, explicând că mă interesa Lee Christmas și – după o tăcere considerabilă – am fost invitat înăuntru.

Bătrânul stătea într-o cameră luminată de o lampă cu petrol, iar la prima privire părea un uriaș; chiar și după ce i-am estimat mai realist înălțimea cam la un metru nouăzeci și cinci, palmele masive și lățimea umerilor susțineau impresia că era mai înalt decât ar fi putut fi cineva. Poate că această impresie se datora faptului că mă așteptasem să se fi chircit din cauza vârstei și, cu toate că pielea lui neagră ca tăciunele era ridată și zbârcită, era încă destul de musculos. Aș fi bănuit că era un bărbat foarte viguros pe la șaptezeci și ceva de ani. Purta o cămașă albă, de bumbac, pantaloni gri și o șapcă de baseball de pe care fusese ruptă emblema. Avea un chip solemn și maxilarul puternic, toate trăsăturile sale fiind atât de proeminente încât părea să poarte o mască cioplită dintr-un os negru; ochii-i erau acoperiți de pete lăptoase și din lipsa lui de reacție față de mișcările mele mi-am dat seama că era orb.

— Ei bine, băiete, spuse el, după ce-mi evaluase vârsta, din cât se părea, după timbrul vocii. Ce chestii vrei să știi despre Lee Christmas? Vrei să devii un războinic?

Am pornit reportofonul și m-am uitat în jur. Mobilierul – două scaune și o masă – era cioplit grosolan; patul era un palet, cu ceva haine împăturite pe el. Un calendar vechi atârna de ușă, iar pe perete, vizavi de Welcomes, era o cruce mică din coral negru: în raza portocalie a lămpii,

arăta ca o incizie complicată săpată în scânduri.

I-am vorbit de cartea mea, iar când am terminat mi-a spus:

— M-aștept să te pot ajuta cu oarece. Am fos’ cu Lee începând cu bătălia de la La Ceiba, pân’ la pacea de la Comayagua, și ceva după.

Începu să bată câmpii într-o direcție care nu mă interesa și l-am oprit spunându-i:

— Am auzit că nu era nicio urmă de simpatie între insulari și spanioli. De ce s-au alăturat revoluției lui Bonilla?

— Asta a fo’ treaba lui Lee, spuse el. A promis că Bonilla ăsta avea de gând să ne dea libertatea, așa că n-a avut probleme să adune o companie. Și ne-a mai spus că n-o să avem dificultăți cu sponiolii pen’ că iei nu putea să țintească drept.

Scoase un mârâit de amuzament.

— Astăzi, dă-mi voie să-ți spun, îs mai buni la trageri. Dar pe vremuri, oamenii din insulă le erau de departe superiori, iar Lee își închipuia că, dacă eram împreună cu el, ar fi putut înfrânge garnizoana din La Ceiba. Asta a fost o treabă a dracului. Comandantul garnizoanei, generalul Carrillo, era un om cu puteri magice. Călărea un catâr alb și avea o sabie din aur și se mai spunea că niciun glonț nu-l putea doborî. Mulți dintre băieți erau suspicioși, dar Lee ne-a adunat la doc și ne-a ținut un discurs. „Băieți”, ne-a zis el, „le-ați frânt mamelor voastre inimile, dar pe-a mea n-o veți înmuia. O să tăbărâm asupra spaniolilor ca niște ulii asupra unui bou bolnav, și când vom trece prin ei, o să-i ardă până la os”. Iar când a terminat de vorbit, noi toți scuipam foc.

După cum se vedea din amintirea acestui discurs ținut cu șaptezeci și cinci de ani în urmă, memoria lui Welcomes era fenomenală și cu cât vorbea mai mult, cu atât devenea mai fluent și mai explicit. Tot ce aflasem despre Christmas – vârsta lui (douăzeci și șapte, în 1902), statura lui mică, trecutul lui –, toate astea au fost țesute într-o tapițerie și-am început să-l descifrez așa cum trebuie să fi fost: un

bărbat ignorant și țâfnos, al cărui curaj provenea din convingerea că viața lui era terminată, așa că putea să arunce tot ce-i mai rămăsese din ea în focul caricaturii lui de revoluție. Cu toate astea, nu fusese lipsit de speranța mântuirii. La fel ca mulți dintre compatrioții săi, el își însușise convingerea că, prin aplicarea cunoștințelor americane, popoarele inferioare din America Centrală ar putea să avanseze într-un viitor emancipat și să fie ajutați să se civilizeze; cred că nutrise speranța că ar fi putut juca un rol în acest proces.

Când Welcomes a ajuns într-un punct mort, am profitat de ocazie ca să întreb dacă știa ce-l motivase pe Christmas să intre în serviciul companiei United Fruit. Rumegă întrebarea o secundă sau două, după care răspunse cu un singur cuvânt:

— Aymara.

Așadar, Aymara, tot atunci a fost pentru prima oară când ți-am auzit numele.

Poate că amintirile-mi sunt influențate de experiența personală, însă îmi amintesc acum că acest cuvânt suna de parcă bătrânul ar fi rostit un farmec, unul care făcuse vântul să se repeadă vijelios asupra cocioabei, strecurându-se printre crăpături, răsfoind filele calendarului de pe ușă, de parcă și el ar fi fost o creatură care se juca mereu cu timpul. Însă era doar un nume al unei femei pe care Christmas și Welcomes o cunoscuseră în timpul unei expediții de vânătoare prin Olancho, în 1904; mai precis, o expediție la locul orașului în ruine, Olancho Viejo, o localitate înființată de spanioli în 1589 și distrusă de o explozie misterioasă, la nici cincizeci de ani după aceea. Din acea zi, zicea Welcomes, vegetația acolo crescuse pipernicită și strâmbă, iar regiunii i s-au atribuit tot felul de legende malefice, cea mai exotică pretinzând că o femeie frumoasă fusese zărită mergând printre flăcările care cuprinseseră întreaga vale. Cu toate că orașul nu fusese reconstruit, această apariție continuă să fie semnalată de către călători și indieni, întotdeauna în vecinătatea unei caverne care fusese săpată de către

explozie în vârful unuia dintre dealurile din jur. Christmas și Welcomes ajunseseră pe vârful acestui deal în timpul unei furtuni cumplite și… Ei bine, am să las să curgă cuvintele bătrânului (revizuite pentru a putea fi mai ușor de citit) să descrie ceea ce s-a întâmplat, pentru că povestea lui, nu a mea, se află în miezul acestor evenimente complexe.

Cum mai bătea vântul ăsta, Doamne, oh, cum mai bătea! Urlând, smulgân' crengile copacilor și aruncân' șuvoaie de ploaie cenușie. Părea că e pe cale să arunce tot la-nceputul începuturilor și să ia creația de la capăt. Eu și cu Lee conduceam caii de-a lungul buzei văii, căutând un adăpost și temându-ne pen' viețile noastre, pen' că drumul îi nesigur, iar ploaia torențială. Iar mai apoi am zărit peștera. Nu m-am gândit nicio secundă că asta era peștera din legendă, dar când am trecut de intrare, legenda aia a venit peste mine. Pereții, vezi mata, erau netezi precum sticla, iar în aer era un tremur, ca atunci când ai o mașinărie în funcțiune prin apropiere… cu 'scepția faptului că nu se auzea niciun sunet. Caii s-au pus pe nechezat și se împotriveau, iar Lee s-a lipit cu totu' de perete și și-a ațintit pistolu' în întuneric. Părul îi era ud leoarcă, lipit de frunte, iar ochii-i erau căscați și se holba.

— Fred, zice el, locul ăsta d'aci nu-i natural.

— Nu trebuie să-mi spui mie asta, zic eu, și-mi aduc aminte cum îmi tremura glasul pen' că rânjește și continuă:

— Ce-i cu tine, Fred, n-ai sânge-n tine?

Ăsta era felul lui Lee – când înțelegi frica altuia, asta-i ca un antidot pentru a ta.

Tocmai atunci bag de seamă că o lumină creștea tot mai mare în adâncimea peșterii. O lumină albă și mai strălucitoare decât orice stea. Înainte să pot să i-o arăt lui Lee, lumina ceea se năpustește din beznă și trece chiar prin dreapta mea ca o străfulgerare înghețată. Apoi apare o altă lumină, și încă una, fiecare dintre ele mai rece și mai strălucitoare decât cea de dinainte, și vin tot mai repede,

până pare că peștera strălucește, iar luminile pâlpâie ușor. Era așa de al naibii de frig, încât apa de ploaie mi-a înghețat în păr și pe deasupra eram pe jumătate orb din cauza asta, dar puteam jura că zărisem ceva în interiorul luminii. Iar când frigul a început să se mai lase, lumina să pâlpâie, am distins silueta unei femei… la început numa' forma ei, apoi detaliile. Era subțire și brunetă. Mai mult decât drăguță, cu urme ale originilor ei spaniole și indiene arătându-se în trăsăturile feței. Și purta o țoală așa cum nu mai văzusem niciodată până atunci, dar pe care, după ani și ani, am recunoscut-o ca fiind costum de zbor. Avea sânge la gură și o expresie îngrozită i se oglindea pe față. Lumina s-a adunat în juru' ei într-un nor și-a început să se micșoreze tot mai mult, să pălească și taman când era să dispară cu totu', ea face un pas spre noi și cade la pământ.

Pentru o clipă, peștera a rămas într-o beznă totală, numai cu șuieratul vântului și fornăitul iritat al cailor ca singurele sunete, dar aud direct un clănțănit și văd scântei, și observ că Lee a făcut să meargă unul dintre felinare. Îngenunchează lângă femeie și se pregătește s-o atingă, când îi spun:

— Bătrâne, eu n-aș face asta. E vreo fantomă.

— Rahat! zice el. Nici nu există așa ceva.

— Eu am văzut-o venind învârtejită de pe nicăieri, răspund eu. Ăsta-i stilul fantomelor.

Cam atunci femeia scoate un geamăt, iar pleoapele i se deschid. Când îl vede pe Lee aplecat deasupra ei, mușchii de pe față i se încordează și încearcă să vorbească, dar tot ce-i iese pe gură nu-s decât zgomote scârțâitoare. În cele din urmă, își adună toate puterile și spune, „Lee… Lee Christmas?”. De parcă nu-i chiar sigură că-i cel care crede ea.

Lee pare lovit cu leuca din cauză că ea-i știe numele și nu poate rosti niciun cuvânt. Se uită spre mine, uluit.

— *Tu ești,* zice ea. Slavă Domnului… slavă Domnului!

Apoi se întinde spre el și-l apucă de mână. Lee tresare puțin și mă aștept să-l văd cum pleacă învârtindu-se, împreună cu ea, învăluiți într-o lumină albă. Dar nu se

întâmplă nimic.
— Cine ești tu? întreabă Lee, iar pe ea întrebarea pare s-o amuze, pen’ că râde, iar râsul se transformă într-un acces de tuse care-i aduce și mai mult sânge pe buze.
— Aymara, spune ea după ce îi trece accesul. Mă numesc Aymara.
Ochii par să-i devină sticloși pentru o secundă sau două, apoi se agață cu disperare de brațul lui Lee și spune:
— Trebuie să mă asculți. Trebuie!
Lee pare și el puțin disperat. Pot vedea că nu-i place treaba asta. Dar spune:
— Ia-o încet acum. Te ascult.
Iar asta o liniștește întru câtva. Zace pe spate, respirând adânc, cu ochii închiși, iar Lee se holbează la ea, captivat. Deodată, se scutură și spune:
— Trebuie să te doftoricim puțin, și încearcă s-o ridice. Însă ea se ferește.
— Nu, zice ea. Niciun doctor nu mă poate ajuta. Sunt pe moarte.
Își deschide larg ochii, de parcă tocmai atunci și-ar fi dat seama de asta.
— Ascultă, face ea. Știi de unde am venit?
Iar Lee spune că nu, dar că se tot întreba.
— Din viitor, îi spune ea, de peste o sută de ani față de acum. Și-am făcut tot acest drum numai ca să te văd, Lee Christmas.
Ei bine, dom’le, eu și Lee schimbăm niște priviri, iar mie mi-e clar că el crede că ce i s-o fi ‘ntâmplat doamnei ăsteia i-a ‘fectat creieru’.
— Nu mă crezi! spune ea panicată. Dar trebuie!
Și-și ridică încheietura mâinii și-i arată lui Lee ceasul.
— Vezi asta? N-aveți ceasuri din astea în 1904!
Trag și eu cu ochiul și văd că ceasul acela n-avea niciun fel de ace indicatoare, numai cifre, făcute din puncte care pâlpâie și se schimbă marcând secundele. Dar pe mine nu mă convinge de nimic, cred că-i un lucru de prin alte țări. Știe și ea că tot n-o credem, pentru mai scoate încă vreo două chestii ca să fie convingătoare. Acum știu ce erau

lucrurile alea – un pix și un calculator de buzunar –, dar pe atunci erau ceva nou pentru mine. Încă nu sunt convins. Că vine din viitor era ceva greu de acceptat, indiferent cum își făcuse apariția în peșteră. Începe s-o cuprindă din nou disperarea, milogindu-se de Lee s-o creadă, iar apoi trăsăturile i se încordează din nou și ea zice:

— Dacă nu sunt din viitor, atunci de unde crezi că știu că ai discutat cu United Fruit ca s-o faci pe mercenarul pentru ei?

Asta era pentru prima oară când auzeam de Lee și United Fruit, și-am fost surprins, pen’că Lee n-avea nevoie de ăia.

— De unde naiba știi de asta? întreabă el, iar femeia răspunde repede:

— Ți-am spus cum. Este în cărțile de istorie. Și nu știu numa’ atât.

Începe să debiteze o listă de nume care nu-mi erau familiare, însă – după expresia aiurită de pe fața lui Lee – trebuie să fi însemnat destule pentru el. Îmi amintesc că au fost pomeniți Jacob Wettstein și Andrew Colby, și Mitraliorul Maloney, care avea să devină adjunctul lui Lee. Apoi femeia a dat drumul altei liste, de data asta cu bătălii și date. Când termină, ea-l apucă din nou de mână.

— Tre’ să le accepți oferta, Lee. Dacă n-o faci, lumea întreagă va suferi din cauza asta.

Puteam spune că Lee găsise motivul de a crede ce zicea, însă ideea de a lucra pentru United Fruit nu-i pica prea bine.

— Din asta n-ar putea ieși nimic bun, spune el. Băieții ăia de la compania de fructe nu se gândesc la nimic altceva decât cum să-și umple buzunarele.

— E adevărat, aprobă ea. Ăia de la companie sunt niște ticăloși, dar uneori tre’ să faci și lucruri nasoale ca să ‘jungi la rezultatu’ corect. Și asta tre’ să faci tu. Dacă nu-i ajuți, dacă America nu preia comanda aici, lumea se va trezi într-un război care s-ar putea să însemne sfârșitu’ ei.

Știu că asta atinge o coardă sensibilă de-a lui Lee, el întotdeauna vorbea despre bătrâna și buna ingeniozitate

americană care salvează lumea. Dar acum nu spune nimic.

— Tre’ să mă crezi, face ea. Totul depinde de tine, de încrederea ta în mine și trebuie să faci ce-ți spun. Am bătut atâta drum, știind că urmează să mor din cauza asta, doar ca să-ți spun toate astea, ca să mă asigur că faci ce trebuie. Crezi că m-aș da de ceasul morții doar ca să-ți spun o minciună?

— Nu, îngăimă el, pres’pun că nu.

Dar încă văd că are dubiile lui.

Ea oftează și pare îngrijorată, și începe să ne explice că mașinăria care a adus-o aici a luat-o razna și o face să meargă înainte și-napoi în timp, ca un pendul. Înapoi în zilele conchistadorilor și la fel de mult în viitor. Ne povestește despre cum vede ea valea explodân’ și cum se surpă vechiu’ oraș și în cele din urmă spune:

— Nu am aruncat decât o privire în viitor, asupra a ceea ce urmează după vremea mea, și n-am să mint, a fost mult prea repede ca să pricep ceva, însă mi-a lăsat așa un sentiment, un sentiment de pace și frumusețe… ca un parfum emanat de întreaga lume. Când am ‘cceptat misiunea asta, am crezut că asta-i doar așa, ca să fim siguri că lucrurile nu se vor înrăutăți și mai mult, însă acum știu că se va întâmpla ceva glorios, ceva la care nu v-ați fi ‘șteptat niciodată să iasă din toate vărsările de sânge și terorile istoriei.

A fost ‘spresia de pe fața ei, din acel moment – ca și când mai avea acel simțământ de pace –, cea care mi-a trimis îndoielile la culcare. Nu s-ar fi putut preface. Lee părea și el mișcat de asta, dar poate că rămăsese la ideile inițiale, că era ea buimăcită, pen’ că spune:

— Dacă vii din viitor, trebuie să-mi mai spui câte ceva despre viața mea.

O străbate un frison și, pentru o clipită, mă gândesc că o pierdem aici și acum. Însă își revine și glăsuiește:

— Te vei căsători cu o femeie pe nume Anna și vei avea două fiice, una făcută cu ea, iar cealaltă cu o altă femeie.

Nu prea mulți știau că Lee era îndrăgostit de Anna Towers, fiica unui cultivator de indigo din Trujillo, și chiar

și mai puțini știau despre fiica lui nelegitimă. În ceea ce mă privea, chestia asta a închis cazul, dar Aymara nu înțelegea greutatea celor spuse și continuă:

— Ai să mori de febră, la Puerto Cortés, spune ea, în anul…

— Nu!

Lee își ridică mâna.

— Nu vreau să aud asta.

— Atunci mă crezi.

— Da, rostește el. Te cred.

Pentru ceva vreme, nu s-a mai auzit nimic, cu ‘cepția șuierului ascuțit al vântului de la gura peșterii. Lee era abătut, studiindu-și dosul palmelor de parcă ar fi citit acolo un adevăr păcătos, iar Aymara era și ea mohorâtă de parcă ar fi fost întristată că el o credea.

— Ai s-o faci? întreabă ea. Lee dă din umeri.

— Parcă am de ales.

— Poate că nu, îi spune ea. Poate că așa trebuie să fie lucrurile. Unul dintre bărbații care… care m-a ajutat să fiu trimisă aici susține că nu poate fi schimbat cursul timpului. Dar n-am putut să risc să n-aibă dreptate.

Face cu ochiul și înghite cu noduri.

— Ai s-o faci?

— La naiba, spune el, după ce rumegă ideea. Cre’ că nici n-am altceva mai bun de făcut. S-ar putea să fac pe soldatu’ o vreme.

Ea-i cercetează fața ca să vadă dacă nu cumva minte… cel puțin, mie așa mi se pare.

— Jură-mi, rostește ea, luându-l de mână. Jură că ai s-o faci.

— Bine, zice el. Jur! Acum poți să te liniștești.

Încearcă s-o mai doftoricească, îi umezește fruntea și din astea, dar niciun rezultat. Ceva legat de maniera de călătorie, zice ea, care a spart-o în interior și n-ai cum s-o tăm’duiești. Mie mi s’pare că nu făcuse altceva decât să se țină tare numa’ ca să-i smulgă jurământu’ ăsta lui Lee, iar acum c-a făcut-o, își dă drumu’ și-ncepe să se ducă. Odată face un efort și ne mai zice despre călătoria ei, povestin’ că

sentimentele ciudate care o copleșesc aproape că o fac să-și piardă mințile. Cred că Lee se îndoiește iar de ea pen’ că îi mai pune câte-o întrebare sau două despre viitor. Da’ se vede că-i răspunde satisfăcător. Spre sfârșit, începe să vorbească aiurea, cu cineva care nu-i aici, spunându-i „dragă” și cât de rău îi pare. Apoi îl înșfacă pe Lee și-l roagă să nu se răzgândească.

— N-am s-o fac, îi zice el.

Dar cred că nu-l mai aude, pen’ că, în timp ce el vorbește, din gura ei se revarsă, gâlgâind, sângele, iar ea se încovoaie și pare să privească în gol.

Lee de-abia dacă zice ceva o bună bucată de vreme, iar asta numai după ce-a trecut furtuna și-și pune problema săpării unui mormânt. O lasă jos lângă marginea vechiului oraș și odată ce ea-i sub pământ, Lee mă roagă să spun câteva cuvinte. Așa că mă străduiesc să rostesc o rugăciune. A fost ciudat să-ncerc să vorbesc cu Domnul în timp ce turnul în ruine al catedralei se înălța pe deasupra, cuprins de iederă și în surpare, ca un semn că nicio rugăciune nu primește vreun răspuns.

— Ce-ai de gând să faci? îl întreb pe Lee în timp ce pregătește șaua.

Clatină din cap și se asigură că stă bine.

— Tu ce-ai face, Fred?

— Cred că n-aș prea vrea să mă pun cu băieții ăia de la compania de fructe, zic eu. Tipii iau lucrurile mai în serios decât îmi place mie.

— Nu-i adevărat, zice el.

Mă privește și pare că toate umbrele de pe fața lui s-au adâncit.

— Da’ poate n-am vorbit destul de serios până acum.

Își mușcă buza.

— Tu chiar crezi că venea din viitor?

Întreabă asta de parcă ar vrea să audă de la mine că spun „Nu”.

— Cred că-i dintr-un loc al naibii de ciudat, spun eu. Viitoru’ sună la fel de potrivit ca orice altceva.

Scurmă prin pământ cu călcâiul.

— Drăguță femeie, spune. Cred că n-ar fi bine ca ea să-și fi dat viața de pomană.

M-am gândit că avea dreptate.

— Iisuse Hristoase!

Lovește șaua.

— Aș vrea numai s-o pot uita cu totul.

— Păi, poate c-ai să poți, îi zic. Orice om poate uita aproape tot, dacă-i dai destul timp.

N-ar fi trebuit să spun niciodată asta, pen’ că-i oferă lui Lee motive ca să acționeze contrar, unul dintre ele fiind nevoia de a-și justifica mândria, și s-ar putea ca fleacul lansat de mine să fi înclinat balanța rațiunii sale.

— Poate că *tu* poți uita, face el țâfnos, dar eu nu. N-am de gând să uit că i-am dat cuvântul meu.

Se aruncă în șa și-și pune calul în mișcare smucind din frâie. Apoi rânjește.

— La naiba, Fred! Hai să mergem! Dacă tre’ să cucerim lumea pen’ bătrâna United Fruit, mai bine ne-am pune acum în mișcare!

Și cu asta, ne-am dus din vale în sălbăticie și departe de mormântul Aymarei. Și, din câte știu eu, Lee n-a mai aruncat nicio privire în urmă din acea zi, atât era de ocupat cu treaba lui de modelare a viitorului.

I-am pus întrebări, încercând să clarific anumite chestiuni – data exactă a întâlnirii, între altele –, dar sigur că nu-l credeam pe Welcomes. În pofida aurei sale de integritate sfătoasă, știam că Guanoja gemea de povestitori – oameni care, pentru un preț bun, ar adapta adevărul la orice dimensiuni – și-am presupus că și Welcomes era unul dintre ei. Dar eram intrigat de ceea ce percepeam eu a fi patosul care învăluia născocirea întregii povești. Înaintea mea se găsea un cetățean al unei țări îndelung oprimate de politica economică a Statelor Unite, care – pentru a câștiga și el un ban de la turistul american (eu îi dădusem douăzeci de *lempira* la încheierea relatării) – crease o fabulă, exonerând Statele Unite de culpabilitate și aruncând vina pentru cea mai mare parte a istoriei

brutale a Americii Centrale pe umerii unei femei mistice, venite din viitor.

Reîntorcându-mă la hotel, am dactilografiat porțiuni din povestea lui și le-am inserat printr-un text mai mare ce documenta diferitele crime ale lui Christmas, împreună cu cele comise de succesorii săi. Am intitulat bucata „Aymara”, iar în ziua următoare am trimis-o la *Mother Jones,* fără prea multe speranțe că va fi publicată.

Însă „Aymara” *a fost* publicată, la fel ca și următoarea mea bucată, și tot așa.

…Astfel se face că mi-am început cariera în jurnalism care a durat acești șaisprezece ani.

În această perioadă, faptul că am adoptat cauzele stângiste și notorietatea pe care am dobândit-o au determinat familia mea să rupă orice legături cu mine. (Au preferat să nu știe că mi-am oferit sprijinul și rebeliunilor populare împotriva regimurilor susținute de sovietici.) Nu m-am simțit ofensat de decizia lor; de fapt, am luat-o ca pe o confirmare a justeței acțiunilor mele, din moment ce – cu portofoliile lor de acțiuni și casele ca niște mausolée și conservatorismul lor de creștini renăscuți – erau cea mai nasoală gașcă de șobolani capitaliști pe care o puteai întâlni. Am călătorit în Argentina, Africa de Sud, Filipine, în orice altă țară care se conforma scenariului unei dictaturi susținute de o superputere, cu masele oprimate, trimițând acasă articole menite să submineze mentalitatea de ură împotriva comuniștilor instaurată în anii erei Reagan. Admit că zelul meu a fost, uneori, de rău-augur, că am fost folosit, din când în când, de oameni corupți care treceau drept lideri populari. Și mai admit că, în unele cazuri, am fost motivat mai puțin de îngrijorările mele pasionale, cât de dorința de a-mi croi propria legendă. Vedeți, devenisem o personalitate media. Fotografiile mele erau prezente pe copertele revistelor cu distribuție națională, împreună cu explicații de genul „William Corson și Noul Jurnalism”; cărțile mele ajungeau pe listele cu bestselleruri; realizatorii de talk-show-uri îl hăituiau pe agentul meu. Dar, în pofida sclipiciului, mie chiar îmi păsa

de cauzele adoptate. Poate că-mi păsa chiar prea mult. Poate că – precum Lee Christmas – am greșit presupunând că cetățenia mea americană era o garanție a inteligenței superioare față de cea a oamenilor pe care încercam să-i ajut. Privind înapoi, pot vedea că impulsurile în urma cărora am scris „Aymara” nu erau mai puțin ingenue, nici mai informate decât cele de la baza carierei sale; însă aceasta-i o ironie pe care nu o agreez prea mult.

În ianuarie 1994, m-am întors la Guanoja. Scopul deplasării a fost, parțial, petrecerea concediului – primul după mai mulți ani –, dar și satisfacerea unui imbold nostalgic de a vizita locul de unde începuse cariera mea. Trecerea timpului adusese puține schimbări la Meachem’s Landing. E adevărat, acum exista un aeroport în afara orașului, iar cele câteva baruri jerpelite fuseseră înlocuite de localuri mai scumpe, făcute din blocuri de beton; însă rămăsese, în esență, aceeași confluență de străzi mizerabile, mărginite de dughene părăginite, populate de negri zdrențăroși. Cele mai frapante diferențe erau mulțimile de funcționari inferiori hondurieni, care stăteau cât era ziua de lungă gheboșați asupra mașinilor lor de scris pe veranda de la etajul al doilea al hotelului Captain Henry, producând tone de hârtii în „oficialeză”, și numărul alarmant de agenți CIA: priviri înghețate, bărbați programat anonimi, care puteau fi văzuți stând în baruri, privind iritați spre Nicaragua și Pericolul Roșu. În pofida președinției lui Chamorro, sandiniștii începuseră din nou să facă gargară expansionistă. Războiul nu era departe, declanșarea lui fiind la fel de inevitabilă ca apropierea unui anotimp, iar asta, de asemenea, a constituit un factor în alegerea locului de petrecere a concediului. Pe la urechile mele ajunseră unele informații despre o misterioasă instalație militară din Hondurasul continental și – după ce adulmecasem peste tot prin Washington, timp de câteva săptămâni – fusesem invitat să o vizitez. În aparență, Pentagonul voia să mă asigure de natura sa inofensivă, împiedicând astfel ca tacticile lor benigne să fie întinate și mai mult de jurnalismul meu ticăloșit.

După ce m-am cazat la hotel, am ieșit din oraș, mergând la cimitirul acela mic și năpădit de buruieni unde mă așteptam să găsesc o piatră de mormânt, marcând locul de veci al lui Fred Welcomes. Într-adevăr, exista o asemenea piatră, și-am fost surprins să constat că Welcomes rezistase până în 1990, murind la vârsta de 106 ani. Eu bănuisem că n-ar fi putut trăi multă vreme după data la care-i luasem interviul, iar faptul că nu fusese așa mi-a stârnit un sentiment de vinovăție. Întreaga mea faimă era întemeiată pe minciuna lui elocventă și-aș fi putut face multe pentru a-i ușura declinul. M-am aplecat peste gardul ruginit, gândindu-mă că nu eram cu nimic mai bun decât afaceriștii ale căror practici exploatatoare le-am demascat atâta timp, că extrăsesem aurul din imaginația bătrânului și-i dădusem în schimb doar ceva derizoriu. Asta m-a supărat atât de tare încât, ceva mai târziu, în aceeași seară, incapabil să mă liniștesc, m-am hotărât să mă îmbăt… cel puțin asta a fost intenția mea.

Peste drum, vizavi de hotel, era o clădire cu două etaje, cu pereții din stuc alb și cu o inscripție decolorată deasupra ușii, care anunța: VISUL DE AUR AL LUI MAUD PRICE. Mi-o aminteam pe Maud din vizita mea anterioară – era o femeie grasă, neagră, care ținea o țestoasă imensă într-o cadă din tablă și se distra hrănind-o cu gâturi de pui și privind-o cum mânca – și m-a întristat să aflu că și ea trecuse la cele veșnice. Fiica ei era acum proprietăreasa și, spre încântarea mea, păstrase decorul inimitabil al lui Maud. Zeci de păpuși din hârtie închipuind bărbați, colorate în roșu și negru, erau agățate de tavan și, în lumina a două felinare pâlpâitoare, proiectau pe pereți umbre cu aspect vrăjit. Șase mese de lemn, un bar pe tejgheaua căruia se odihnea un casetofon venerabil care scotea un reggae apatic și câteva fotografii înrămate, a căror sticlă era mult prea pătată de muște pentru a permite o percepție clară asupra subiectului imortalizat. Am comandat o bere, o Salvavidas, și m-am pregătit pentru o lepădare de sine prin beție, când am remarcat o femeie tânără care mă urmărea de la masa din spate. Când îmi

întâlni privirea, nu arătă nicio urmă de stânjeneală și menținu contactul vizual pentru o bună bucată de vreme înainte de a reveni la revista pe care o citise. Chiar și în acea lumină slabă puteam vedea că era frumoasă. Subțire, cu picioare lungi, cu un ten de culoarea mierii. Bucle de păr negru i se revărsau pe pieptul bluzei albe; forma lor era la fel de elegantă ca penele din coada păsărilor exotice. Chipul său… vă pot spune că avea ochi mari și întunecați și pomeți ridicați, iar trăsăturile ei aveau o expresie de o impasibilitate indiană. Însă asta nu face nimic altceva decât să-i definească tipul și nu s-o tălmăcească. Aceasta era femeia de care aveam să mă îndrăgostesc curând, dacă nu cumva o făcusem deja, iar lucrul cel mai dificil de făcut pe lumea asta este să descrii chipul iubitei, pentru că, deși îți este cunoscut în toate amănuntele, tinde să devină o oglindă a devotamentului tău, să reflecte idealurile pasiunii, și astfel este mai puțin o față de om, este mai degrabă chipul dragostei înseși.

Am continuat s-o privesc și, după o vreme, ea-și ridică din nou privirea și zâmbi. Nu exista niciun fel prin care aș fi putut ignora acest contact. M-am dus la ea, prezentându-mă (în spaniolă, presupunând că era limba ei maternă), și-am întrebat-o dacă puteam lua loc.

— De ce nu? îmi răspunse ea în engleză, iar după ce m-am așezat împinse revista spre mine, arătând spre o fotografie de-a mea, în medalion, una realizată cu câțiva ani în urmă, pe când purtam mustață.

— M-am gândit că tu ești, zise ea. Arăți mult mai bine proaspăt ras.

Numele ei, îmi spuse, era Ivie Solis. Era angajata unei companii turistice din La Ceiba și se afla într-o vacanță de lucru, sosise cu o zi mai înainte. Am discutat de una, de alta, nimic semnificativ, însă aerul dintre noi părea să trosnească. Tot ce era legat de ea, tot ce făcea părea să atingă o coardă sensibilă în mine, și-am fost uluit de mișcările ei, în transă, de parcă ar fi fost o iluzionistă capabilă în orice clipă să slobozească din vârful degetelor un stol de păsări.

În cele din urmă, conversația se opri la opera mea, din care citise și ea destule, și mi-a spus că bucata ei favorită era prima, „Aymara”. Mi-am exprimat surpriza că o văzuse – nu mai fusese republicată niciodată – și-mi povesti că părinții ei conduceau un mic hotel pentru turiștii americani și că revista fusese abandonată într-una dintre camere.

— Degaja senzația că face parte dintr-un puzzle, spuse ea, sau din răspunsul la o ghicitoare.

— Mie mi se pare destul de limpede, am răspuns.

Își ascunse o buclă după ureche, un gest pe care aveam să-l recunosc drept ceva caracteristic.

— Asta pentru că n-ai crezut relatarea bătrânului.

— Iar tu da?

— Nu m-am grăbit să nu cred, așa cum ai făcut tu.

Se lăsă pe speteaza scaunului, citind eticheta de pe sticla ei de bere.

— Cred că mi-a plăcut să mă gândesc la ce-a motivat-o pe femeie.

— Evident că, am intervenit, după logica poveștii, a venit aici dintr-o lume mult mai nenorocită decât asta și spera să inițieze un curs al evenimentelor care să ducă la îmbunătățirea situației.

— Prima dată și eu am crezut la fel, spuse ea. Dar *nu* se potrivește cu logica poveștii. Nu-ți amintești? Știa ce se va întâmpla cu Christmas. Despre cariera lui militară, despre triumfurile sale. Dacă ar fi venit dintr-o lume în care aceste lucruri nu s-au petrecut, n-ar fi avut cum să știe de ele.

— Așa… am început eu.

— Cred că, mi-o tăie, dacă a existat, a venit din această lume. Că știa că trebuie să se sacrifice ca să fie sigură că el face ceea ce-a făcut. S-ar putea ca articolul tău să fi fost cel care a informat-o de datoria ei.

— Chiar dacă așa ar sta lucrurile, am zis eu, de ce-ar fi încercat să-i inspire lui Christmas crimele? De ce să nu fi încercat ea să-l determine să facă lucruri bune? Poate că ea ar fi putut distruge United Fruit.

— Acesta ar fi fost ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit. Nu înțelegi? Dacă acțiunile ei ar fi avut o motivație

politică, ar fi înțeles că, înainte să se petreacă vreo schimbare reală, circumstanțele, condițiile de trai sub o dominație americană ar fi trebuit să fie atât de opresive, încât o schimbare violentă să devină o soluție viabilă. Revoluția. Și-ar fi dat seama că violențele lui Christmas erau necesare. Ele au dat tonul politicilor americane și au justificat violența corespunzătoare. S-ar fi temut că, în cazul în care Christmas n-ar fi lucrat pentru United Fruit, procesul istoric care a pregătit scena pentru revoluție ar putea fi încetinit sau chiar reprimat. Poate că supremația americană ar putea fi obținută cu o asemenea subtilitate, încât schimbarea să fie pe veci imposibilă.

Rosti toate acestea cu o intensitate specială și cred că mi-am dat seama că Ivie nu putea fi citită cu ușurință. Logica ei era cea a terorismului, justificarea vărsării de sânge în termenii efectelor trezirii conștiinței. Însă eram atât de captivat de ea, ca femeie, încât de-abia dacă am sesizat implicațiile celor spuse de ea.

— Ei bine, am zis, considerând scenariul tău ca fiind exact, tot nu are niciun înțeles. Ideea călătoriei în timp, a modificării trecutului... este absurdă. Sunt implicate prea multe paradoxuri. Ceea ce presupui tu nu este un lanț de evenimente în care o acțiune declanșează o alta. Este o buclă, un nod metafizic, legat în realitate, făcând legătura dintre articolul meu și o femeie moartă demult. Nu există final, nici început. Lucrurile nu se desfășoară așa.

— Nu?

Își coborî privirile și urmări o formă în umezeala de pe masă.

— Mie mi se pare că viața este un paradox. Între națiuni se întâmplă tot felul de lucruri, aparent fără niciun motiv.

Privi în sus, spre mine.

— Între oameni. Poate că există motive, dar este imposibil să fie descifrate sau definite. Și având de-a face cu o variabilă atât de irațională precum timpul, nici nu mă aștept să existe altceva decât paradoxuri.

Am abordat alte subiecte, și la scurt timp după aceea am plecat din bar și am luat-o la plimbare de-a lungul

drumului spre Golful Florilor. Am sărutat-o la câteva sute de metri distanță de ultima cocioabă, într-un loc unde drumul șerpuia prin apropierea țărmului și marea se întindea calmă sub poleiala luminoasă a stelelor, vizibilă printr-un pâlc labirintic de mangrove. Era acel gen de săruturi care conțin o făgăduială pe viață, nesigure, apoi devenind tot mai convingătoare și implicate, în timp ce contactul depășește toate așteptările tale. Crezusem că astfel de săruturi există numai în zona romanelor de dragoste și, descoperind că nu era așa, întregul meu cinism s-a dizolvat și m-am îndrăgostit până peste cap de Ivie Solis.

Nu-mi propun să intru în detalii despre legătura dintre noi, despre evoluția sentimentelor noastre.

Deși aceste lucruri îmi păreau remarcabile, mă îndoiesc că erau mai mult decât interacțiunile tipice ale unei perechi de îndrăgostiți și sunt relevante în povestea mea numai prin volatilitatea conținută de momentele noastre împreună. În pofida tezei lui Ivie, cum că dragostea – la fel ca și timpul – era un mister inexplicabil, am încercat să mi-l lămuresc și-am decis asta pentru că nu m-am sustras niciodată de la nimic în viață, pentru că nu mi-am permis niciodată luxul unei implicări emoționale profunde, și eram, așadar, numai bun pentru asta. S-ar fi putut, mi-am spus, să mă îndrăgostesc de oricine. Ivie fusese, pur și simplu, prima candidată acceptabilă aflată prin preajmă. Tot ce știam despre ea, în afară de ocupația ei și locul nașterii, erau câteva informații disparate: că avea douăzeci și șase de ani, că fusese la cursurile universității din Miami și că – la fel ca majoritatea hondurienilor – detesta prezența americană în țara ei; că nutrea o pasiune pentru bomboanele din cocos și că-i plăceau textele lui Manuel Puig. Cum aș putea, m-am întrebat, să fiu obsedat de cineva de a cărui viață n-aveam niciun habar? Și cu toate astea, profunzimea sentimentelor mele era accentuată de această necunoaștere. Lucrurile sunt, adesea, și mai ispititoare când nu sunt tocmai adevărate, când contactul tău cu ele este scurt și intens, iar în lumina minții tale

dobândesc viclenia ascuțită a unui vis.

Am petrecut împreună aproape fiecare clipă din zi, iar mare parte din acest timp am făcut dragoste. Camera mea, hainele noastre, toate miroseau a sex, și-am devenit atât de ridicoli în ochii bătrânei care făcea curățenie prin hotel încât de fiecare dată când dădea cu ochii de noi izbucnea în hohote de râs. Singurele momente când eram despărțiți erau o oră sau două după-masa, când Ivie trebuia să-și facă treaba de agent de turism, asigurând – așa spunea ea – costuri reduse, pentru grupuri, în diverse stațiuni, oferite de firma ei scufundătorilor americani. În cea mai mare parte a acestui răgaz făceam pași prin cameră, nerăbdător să se întoarcă. Dar apoi, la zece zile după ce-am început relația, gândindu-mă că aș putea folosi cumva acest interval, am închiriat o mașină și m-am dus până la Portul Spaniol, un orășel de pe coastă, unde se înregistraseră recent acte de violență rasială, extrem de neobișnuite pentru Guanoja; eram interesat să aflu dacă nu cumva aceste incidente erau legate de atmosfera marțială care se acumulase în insulă.

Când am sosit eu în oraș, care de-abia dacă se deosebea de Meachem’s Landing, având doar un port mai mare și, poate, cu vreo șase străzi mai mult, eram însetat și m-am oprit la un restaurant turistic pentru o bere. Acest local, Cufărul Comorilor, consta dintr-o mică încăpere, decorată în stil pirateresc, cu un debarcader din ciment în față, unde, sub umbrele dungate, stăteau patronii. Stând în acel bar, aveam o vedere largă asupra debarcaderului, și sorbindu-mi berea mă întrebam cum ar fi fost mai bine să atac subiectul, când am zărit-o pe Ivie stând la o masă din apropierea balustradei. Împreună cu ea era un bărbat îmbrăcat într-un costum cenușiu, de afaceri. Am bănuit că era proprietarul vreunui local, dar când s-a întors ca să facă un semn unui chelner, l-am recunoscut, după trăsăturile sale vulturești și miriștea de barbă căruntă, ca fiind Abimael Sotomayor, liderul grupării teroriste *Sangre y Verdad* (Sânge și Adevăr), una dintre cele mai extremiste din America Latină. Îl intervievasem de două ori și-l

cunoșteam drept un bărbat charismatic și înspăimântător, un poet care excela în tortură, ai cărui adepți executau ritualuri de sânge, cvasimistice, în numele lui, înainte de orice acțiune. Vederea lui în compania lui Ivie m-a dat peste cap și-am început să construiesc raționamente care să explice prezența ei în termeni benigni. Însă niciunul dintre raționamentele mele n-a rezistat.

Am plecat din restaurant și-am condus în viteză maximă înapoi la Meachem’s Landing, unde am mituit-o pe femeia care făcea curățenie pentru a-mi da drumul în camera lui Ivie. Era la fel cu a mea, cu dușumele gri, un pat din metal și o noptieră acoperită cu plastic, plus un geam care dădea pe veranda de la etajul al doilea. Am început să caut în debara, dar n-am găsit decât pantofi și haine, îmbrăcăminte în ton cu serviciul ei. Geanta de voiaj conținea doar trusa de machiaj, iar restul bagajelor sale erau goale… sau, cel puțin, așa se părea. Însă, când am ridicat una dintre valize, pregătit s-o pun la loc sub pat, mi-am dat seama că era mai grea decât ar fi trebuit. Am pus-o pe pat și n-a trecut mult timp până să observ încuietoarea care deschidea fundul dublu; în interior am găsit un pistol-mitralieră.

M-am așezat holbându-mă la armă. Era simbolul complicității lui Ivie cu o organizație atât de violentă, încât chiar și eu, care simpatizasem cu cauza lor, am fost dezgustat de acțiunile lor. Totuși, în pofida acestui fapt, am constatat că nu o iubeam mai puțin ca înainte; mă temeam doar că nu mă iubea, că mă folosea. Și, de asemenea, mă temeam pentru ea: faptul că era cel puțin asociată cu *Sangre y Verdad* oferea puține speranțe pentru un final fericit al poveștii dintre noi. În cele din urmă, am pus la loc fundul dublu, am pus valiza la locul său, sub pat, și m-am înapoiat în camera mea ca s-o aștept pe Ivie.

În acea noapte n-am pomenit nimic despre armă, ci mai degrabă am testat-o pe Ivie în diverse feluri, încercând să văd dacă afecțiunea ei pentru mine nu cumva era falsă. Nu numai că a trecut toate testele, dar am ajuns să înțeleg mai multe despre ea, lucruri care mă uimiseră. Mi-am dat

seama că tăcerile ei pierdute pe gânduri, atitudinea ei condescendentă față de viitor, comentariile ei vagi despre „responsabilități”, cu toate erau simptome ale dificultăților pe care i le provoca relația noastră. În decursul nopții, m-am tot gândit la poveștile de groază pe care le auzisem despre *Sangre y Verdad,* dar o iubeam pe Ivie prea mult ca s-o judec. Cum aș fi putut eu – cetățean al unei țări vinovate de condițiile care dăduseră naștere unor organizații precum cea a lui Sotomayor – să sper vreodată să înțeleg presiunile care au adus-o în această situație?

În următoarele trei zile, știind că timpul petrecut împreună va fi mai degrabă scurt, am încercat să-mi alung politica din minte. Acele trei zile au fost aproape perfecte. Am înotat, am dansat, am închiriat o barcă și-am vâslit până dincolo de recif și-am scos firele de pescuit, prinzând pești de mătase, pești lucioși, pești care străluceau iridescenți, roșii și albaștri, și galbeni, precum talismanele propriei noastre străluciri. Totuși, în pofida jocurilor noastre, a fericirii, eram mereu conștient că finalul nu putea fi departe.

La patru zile după întrevederea cu Sotomayor, Ivie mi-a spus că avea o întâlnire în acea seară, una care se putea să dureze două-trei ore, iar nervozitatea ei mi-a indicat că se desfășura ceva important. La ora opt, s-a dus cu mașina pe drumul spre Golful Florilor și-am urmărit-o cu mașina mea închiriată, menținând o distanță discretă, cu luminile stinse. A parcat la marginea drumului, cam la un kilometru și jumătate distanță de hardughia lui Welcomes și, văzând asta, mi-am oprit mașina printre arbuști și-am continuat drumul pe jos.

Era o noapte fără lună, însă stelele erau nenumărate, lumina lor dezvăluind fiecare șanț întunecos și contururile palmierilor și ale mangrovelor. Țânțarii bâzâiau prin mașina mea; sunetul valurilor pe recif se auzea ca un freamăt îndepărtat. La vreo două sute de metri dincolo de mașina lui Ivie se afla o cocioabă destul de mare, ridicată într-un pâlc de cocotieri. În față erau parcate mai multe mașini, iar lângă ușă stăteau tolăniți doi bărbați, făcând,

evident, de pază. La fereastră pâlpâia o lumină portocalie. M-am strecurat printre tufe, făcându-mi drum spre partea din spate a cocioabei, iar după ce m-am asigurat că nu era pază și acolo, m-am furișat pe o porțiune de teren deschis și m-am lipit de un perete. Puteam auzi numeroase voci vorbind deodată, niciuna inteligibilă. M-am deplasat de-a lungul peretelui, spre fereastra al cărei oblon era de-abia crăpat. Prin spațiul acela l-am zărit pe Sotomayor stând în capul unei mese, iar lângă el, un bărbat slab și agitat, de vreo treizeci și cinci de ani, cu părul încărunțit prematur. Nu i-am putut vedea pe ceilalți, însă, judecând după voci, cred că acolo erau cel puțin o duzină de bărbați și femei.

Cu un gest categoric, Sotomayor le făcu semn să tacă.

— Aș fi preferat să folosesc doar organizația mea, spuse el. Însă doctorul Dobler – îl indică, dând din cap, pe bărbatul cărunt – a insistat să fie inclus întregul spectru al stângii și nu am de ales decât să fiu de acord. Oricum, din motive de securitate, doresc să limitez participarea la această operațiune la cei prezenți aici. Și, din moment ce unii dintre dumneavoastră nu sunt cunoscuți celorlalți, aș sugera să nici nu amplificăm gradul de intimitate prin oferirea de nume. Să folosim nume false. Simple, dacă nu vă este cu supărare.

Își netezi părul spre spate, privind spre cei din jur.

— Cum eu conduc, voi alege un grad militar în locul numelui meu.

Zâmbi.

— Și cum nu sunt neapărat ambițios, puteți să-mi spuneți Sergentul.

Râsete.

— Poate că, dacă vom avea succes, aș putea fi avansat.

Fiecare dintre bărbați și femei – erau paisprezece cu totul – își alese un nume, iar pe Ivie am auzit-o spunând: Aymara.

Mi s-a ridicat părul de pe ceafă auzind-o, însă cunoscându-i fascinația pentru articolul meu, nu m-am gândit că ar fi fost o alegere neașteptată.

— Foarte bine, zise Sotomayor, foarte formal acum.

Chestiunea pe care trebuie s-o luăm în considerare este proiectul militar american intitulat Longshot.

Asta m-a uluit, Longshot fiind numele de cod al instalației pe care urma s-o vizitez.

— De câteva luni, continuă Sotomayor, am tot auzit zvonuri privind Longshot, niciunul capabil să inspire încredere în vecinii noștri din nord. Nu am putut verifica zvonurile, însă această situație s-a schimbat. Doctorul Dobler a fost, până nu demult, unul dintre coordonatorii proiectului. A venit la noi asumându-și mari riscuri, întrucât consideră că există un pericol deosebit asociat cu proiectul Longshot, iar pentru că noi nu avem niciun fel de impediment birocratic, el crede că am fi singurii capabili să acționăm suficient de rapid pentru a evita un dezastru. Îl voi lăsa pe el să vă explice restul.

Sotomayor se retrase din câmpul vizual, dându-i cuvântul lui Dobler, care arăta înspăimântat. Gândindu-mă ce însemnase pentru el să se aventureze afară din turnul său de fildeș și să-i caute pe băieții răi, i-am dat o notă maximă pentru curaj. Își drese glasul.

— Proiectul Longshot este, în esență, un proiect de relocare temporală… cu alte cuvinte, călătorie în timp.

Asta declanșă rumoare, iar Sotomayor ceru să se facă liniște. Aș fi vrut să pot vedea chipul lui Ivie, dorind să știu dacă și ea era la fel de uluită și de speriată pe cât eram eu.

— Testul inițial se va desfășura peste douăzeci și trei de zile, spuse Dobler. Avem toate motivele să credem că va avea succes, pentru că există dovezi în trecut…

Se opri, părând să fie confuz.

— Există atât de mult de…

Ochii săgetară de la stânga la dreapta.

— Scuzați-mă. Eu…

— Vă rog, liniștiți-vă, îl povățui Sotomayor. Aici sunteți printre prieteni.

Dobler își îndreptă umerii.

— E-n regulă, spuse el și inspiră adânc. Locul proiectului se află pe un deal care domină ruinele de la Olancho Viejo, un oraș colonial, distrus în 1623 de o explozie. Spun o

„explozie”, dar cred că se poate afirma cu deplină certitudine că n-a fost o explozie în sensul clasic al cuvântului. Asta pentru că relatările martorilor oculari arată că, deși unele dintre clădiri au fost spulberate, altele păreau că se surpă, că se prăbușesc și se transformă în pulbere sau bucăți de piatră descompusă, resturile fiind scăldate într-o erupție albă, orbitoare. Desigur, aceste relatări au fost scrise de oameni superstițioși – majoritatea preoți – și de aceea sunt suspecte. Unele pomenesc despre o femeie frumoasă care mergea în interiorul luminii, dar cred că putem atribui asta tendinței catolicilor de a o vedea pe Fecioară în momente de restriște.

Asta stârni câteva chicoteli, iar Dobler fu încurajat de răspuns.

— Oricum, înarmați cu citirile făcute de noi și ținând cont de anomaliile descoperite acolo și în apropiere, este clar că distrugerea orașului Olancho Viejo a fost rezultatul direct al experimentului nostru. Cu toate că ținta noastră se află în 1920 și ceva, se pare că relocarea va crea un fel de undă de șoc care va avea efecte serioase cu 360 de ani în urmă.

— Cum ne afectează asta pe noi? întrebă cineva.

— Am să ajung și aici într-un minut, zise Dobler.

Își pregătea momentul, devenind un model de lector mai mult decât entuziast.

— În primul și-n primul rând este important să înțelegeți că, deși experimentul inițial va consta, cel mult, în relocarea câtorva animale de laborator și a unor specimene minerale de plante și așa mai departe, scopul principal al proiectului este manipularea trecutului prin asasinate și alte mijloace.

Expresii scandalizate în rândurile asistenței.

— Așteptați! făcu Dobler. Nu de asta ar trebui să fiți îngrijorați, pentru că nu cred că este posibil.

— Și de ce nu? se auzi o voce de femeie.

— Nu prea cred că vă pot explica asta, spuse Dobler. Calculele matematice sunt prea complexe… iar concluziile mele, admit asta, sunt discutabile. Mai mulți dintre colegii

mei sunt într-un dezacord total cu mine; ei cred că trecutul *poate* fi modificat. Eu sunt convins de contrariul. Timpul, potrivit modelului matematic, are o formă fixă. Nu este doar un proces care afectează obiectele fizice; are propria lui expresie fizică sau, mai bine zis, procesul temporal implică propriul său spectru de evenimente fizice, toate la nivel de particule, și tocmai izolarea acestui spectru ne va permite transferul unor obiecte în trecut.

Probabil că era ținta unor priviri uluite, pentru că-și ridică mâinile a neputință.

— Limbajul nu este capabil să alcătuiască o explicație precisă. Este suficient să menționez că, după părerea mea, orice încercare de a schimba cursul istoriei va eșua, pentru că potențialele fizice ale timpului compensează acea modificare.

— Mie mi se pare, spuse Sotomayor, că ați îmbrățișat doctrina predestinării.

— Este vorba, mai degrabă, despre un raționament analog de nepătruns, zise Dobler. Dar cred că așa-i.

— Atunci de ce ne tot cereți să oprim ceva ce, potrivit celor spuse de dumneavoastră, nu poate fi oprit? Dacă există dovezi că experimentul a fost derulat, înseamnă că nu putem face nimic… cel puțin, dacă este să vă acceptăm logica.

— Așa cum am mai spus, s-ar putea să greșesc, continuă Dobler. În acest caz, un atac asupra proiectului s-ar putea să aibă succes. Dar, chiar dacă timpul se dovedește a fi inalterabil, ceea ce nu poate fi modificat în actualele circumstanțe este distrugerea orașului Olancho Viejo. Este posibil ca experimentul nostru să fie oprit, iar maleabilitatea timpului să se folosească de un alt agent cauzal.

— Nu înțeleg ceva.

Vocea lui Ivie.

— Dacă aveți dreptate în legătură cu caracterul nealterabil al timpului, atunci de ce trebuie să ne temem?

— Pentru orice acțiune, rosti Dobler, există o reacțiune. Acțiunea va fi experimentul. O mică parte din reacțiune

poate fi observată în ceea ce s-a întâmplat cu trei secole în urmă. Însă cifrele mele arată că partea cea mai mare a reacției se va petrece în prezent. Am verificat și răsverificat ecuațiile și nu există nicio eroare.

Dobler se opri, adunându-și gândurile.

— Nu am nicio idee ce formă va lua sfârșitul reacției. S-ar putea să fie similară cu explozia din 1623; s-ar putea să fie extrem de diferită. Nu știm nimic despre forțele implicate aici… În afară de cum să le declanșăm și cum să executăm câteva șmecherii simple. Însă sunt convins de un lucru: reacția va afecta materia la nivel subatomic și va fi ceva de un miliard de ori mai puternic decât ceea ce s-a întâmplat în 1623. Mă îndoiesc că-i va putea supraviețui ceva.

Se lăsă liniștea, întreruptă, în cele din urmă, de glasul lui Sotomayor.

— Ați arătat aceste ecuații colegilor dumneavoastră?

— Sigur că da.

Dobler scoase un hohot disperat.

— Ei își închipuie că au rezolvat problema construind o cameră de limitare. Este o soluție comparabilă cu învelirea unui dispozitiv nuclear cu o pătură.

— Și cum le putem ignora opiniile? întrebă cineva.

— Uitați, spuse Dobler iritat. Dacă nu înțelegeți matematica implicată aici, nu există nicio șansă ca să-mi susțin cauza. Cred că toți colegii mei sunt mult prea entuziasmați de proiect ca să accepte faptul că este potențial dezastruos. Dar de ce mă chinui eu să vă spun toate astea? Cea mai bună dovadă pe care v-o pot oferi este faptul că mă aflu aici, că am renunțat, practic, la cariera mea ca să vă avertizez.

Își aținti privirile în podea.

— Poate că totuși vă mai pot oferi o ultimă dovadă.

Începură să-l bombardeze cu întrebări, majoritatea pe un ton ridicat, iar eu – îngrijorat că întrunirea s-ar putea suspenda dintr-odată și că mașina mi-ar putea fi descoperită – m-am îndepărtat tiptil de la fereastră și am luat-o spre oraș.

Este o dovadă a nebuniei dragostei, cred eu, că am fost mai puțin preocupat de soarta lumii decât de posibila implicare a lui Ivie în evenimentele din povestea lui Welcomes, o poveste pe care mi-era, de-acum, greu să n-o cred; se părea că operam sub convingerea că dacă Ivie și cu mine ne-am fi rezolvat problemele, totul s-ar fi aranjat în jurul nostru. M-am întors la hotel, am așteptat o vreme, apoi, hotărând că voiam să discut cu ea într-un loc mult mai intim, undeva unde o ceartă – o credeam posibilă – nu va fi auzită de nimeni, i-am lăsat un bilet în care o rugam să ne întâlnim în partea cealaltă a insulei, pe un șantier de construcții abandonat, aflat pe plajă, la mică distanță de St. Mark’s Key – scheletul unei case imense, proprietatea unui american care murise la scurt timp după ce începuseră lucrările. Acest loc avea o însemnătate specială pentru Ivie și pentru mine. Era situat departe de țărm, ferit de privirile curioase prin pâlcurile dese de palmieri și struguri de mare, arbori de mahon, iar noi făcuserăm dragoste acolo de câteva ori. Când am ajuns acolo, luna se ridicase pe cer, iar casa neterminată, cu pereții ei deschiși, grinzile strâmbe și cadrele goale ale ușilor dădeau impresia unui labirint suprarealist, alcătuit din lumină argintie și umbră. Stând în interiorul ei, la parter, am simțit-o ca pe o metaforă potrivită pentru situația noastră labirintică.

Până în acel moment, nu mă concentrasem asupra complexității ei, iar acum, încercând să rezolv problema, am constatat că nu reușeam. Circumstanțele din povestea lui Welcomes, din cele ale lui Dobler și Ivie, din a mea… toate acestea sunau a magie și erau împotriva logicii. Timpul, care pentru mine fusese întotdeauna un articol de uz curent, ceva ce putea fi economisit, uneori, sau extins, părea să fi fost deconspirat drept o prezență vastă și fabuloasă, învăluită în mister, capabilă de miracole, iar eu aveam doar vagi speranțe să înțeleg procesele, la fel ca acelea din stelele care clipeau pe cer. De fapt, chiar și mai puțin de atât. Am încercat să-mi concentrez atenția pentru

a examina piesele disparate ale întregului puzzle, începând cu ceea ce-mi spusese Welcomes. Presupunând că totul era adevărat, am înțeles acum explicația pentru multe lucruri pe care nu le luasem în seamă înainte. Curajul lui Christmas, de exemplu. Știind că va muri de febră, asta l-ar fi făcut imun la orice teamă în luptă. Toate piesele se potriveau cu aceeași perfecțiune irațională. Era numai întregul, imaginea pe care o reținuseră, iar asta era ceva inexplicabil.

În cele din urmă, am renunțat și am stat și m-am uitat la brizanții albi năpustiți asupra recifului, am ascultat șuieratul împrăștiat peste tot de șopârlele care fugeau prin iarbă, am privit luminile colorate ale stațiunii St. Mark’s Key pâlpâind ori de câte ori frunzele de palmier erau abătute în calea lor de briza dinspre mare. Trebuie că zăcusem așa cam o oră înainte să aud motorul unei mașini; un minut mai târziu, Aymara – așa mă gândisem la ea – păși prin cadrul ușii de la intrare și se așeză lângă mine.

— Hai să nu stăm aici, spuse ea, și mă sărută pe obraz. Mi-ar plăcea să beau ceva.

În lumina lunii, fața ei părea să fi fost modelată mult mai fin, iar ochii ei erau scăldați în reflexii argintii.

Nu mă puteam hotărî cum să încep. În cele din urmă, decizându-mă asupra unei abordări directe, am spus:

— Știai ce avea de gând Dobler să vă zică? De-asta ți-ai ales numele de Aymara?

Se trase de lângă mine, iar în trăsăturile ei se putea citi consternarea.

— Cum… făcu ea, apoi reveni: M-ai urmărit. N-ar fi trebuit să faci asta.

— De ce naiba nu?

Furia față de trădarea ei, pentru subterfugiile ei a dobândit, dintr-odată, întâietate față de îngrijorările mele pentru ea.

— Cum altfel să mai țin pasul cu cine participă la revoluțiile din zilele de astăzi?

— Ai fi putut fi ucis, spuse ea pe un ton plat.

— Corect, am rostit, refuzând să mă las învins de lipsa ei

de emotivitate. Numai Dumnezeu știe, dar Sotomayor te-ar fi putut face să-mi bei sângele în loc de paharul de dinainte de culcare! Ce naiba te-a posedat de te-ai alăturat lui?

— Nu m-am alăturat lui! spuse ea, și propria ei furie ieși la suprafață.

— Nu faci parte din *Sangre y Verdad?*

— Nu, din FDLM.

Am răsuflat ușurat. FDLM-ul era cel mai populist și, în consecință, cel mai legitim element al stângii în Honduras.

— Nu mi-ai răspuns la prima întrebare, am continuat. De ce-ai ales acel nume?

— Mă gândeam la tine. Asta a fost tot. Însă acum… nu știu.

— Ai s-o faci, nu-i așa? Ai să sfârșești povestea?

M-am lovit peste coapsă din cauza frustrării.

— Iisuse Hristoase! Sotomayor te va ucide dacă află! Și Dobler, poate e nebun! Un agent CIA infiltrat! Chiar acum este…

— N-ai rămas până la capăt? interveni ea.

— Nu.

— E mort, zise. Ne-a spus că dacă atacăm ar trebui să distrugem toate computerele și datele, să ucidem pe oricine a avut vreo legătură cu experimentul. A zis că pe vremea când era mai tânăr ar fi susținut orice rău al cărui scop era creșterea cunoașterii, însă acum descoperise o cunoaștere pe care n-o putea controla și nu se putea acomoda cu așa ceva. A spus că spera că intențiile lui ne vor dovedi ceva. Apoi s-a dus pe verandă și s-a împușcat.

Am rămas perplex, imaginându-mi-l pe omulețul nervos, aflat la momentul adevărului.

— Îl cred, zise ea. Toartă lumea l-a crezut. Mă îndoiesc că ar fi putut fi altfel.

— Sotomayor l-ar fi crezut indiferent de situație, am răspuns. Duce dorul unui dezastru. Va considera sfârșitul lumii drept o experiență erotică.

— Nici n-ar trebui să-ți mai explic ce anume dă naștere unor oameni precum Abimael, spuse ea înțepată.

Își duse mâna la spate ca să-și ajusteze – presupuneam

eu – cordonul fustei.

— Ai să ne torni?

Glasul ei era tremurător, iar expresia încordată și continua să-și țină mâna la spate; era o postură incomodă și-am început să bănuiesc cam din ce motiv o menținea.

— Ce-ai acolo? am întrebat, știind însă răspunsul.

O mașină trecu pe lângă plajă, farurile ei proiectând asupra grinzilor umbrele zdrențuite ale frunzelor de palmier.

— Ce-ar fi dacă aș fi spus că *aveam* de gând să vă torn?

Își lăsă privirile în jos, oftă și scoase la iveală un pistol de calibru mic; după o clipă, îl lăsă să cadă pe podea. Îl studie cu tristețe, de parcă ar fi fost ceva eșuat, în care-și pusese speranțe mari.

— Îmi pare rău, rosti ea. Sunt…

Își duse mâna la frunte, acoperindu-și ochii.

Pistolul se contura negru pe dușumea, un semn dezgustător care compromitea netezimea fibrei lemnului. L-am ridicat. Greutatea lui rece mi-a întețit furia și l-am azvârlit între umbre.

— Te iubesc.

Își plimbă degetele pe brațul meu, însă am refuzat să vorbesc ori să mă întorc spre ea.

— Te rog, crede-mă! Doar atât, că nu mai știu ce să fac mai departe.

Vocea-i cedă și mi s-a părut că simțeam mirosul lacrimilor ei.

— E-n ordine.

Glasul meu era aspru, gutural din cauza furiei.

Am rămas tăcuți. Freamătul valurilor pe recif crescu în intensitate, iar vântul răscolea coroanele palmierilor și zvonul muzicii din stațiune adăuga un zumzet sacadat. Simțeam că lucrurile din natură își pierdeau definiția, amestecându-se cu o desfrânare melodică grăbită. În cele din urmă, am întrebat-o ce intenționa să facă și mi-a spus:

— Mă îndoiesc că intențiile mele contează. Nu cred că pot evita întoarcerea mea.

— În 1902? Asta vrei să spui?

Am rostit asta cu un aer neajutorat, sesizând gravitatea evenimentelor care se aruncau spre noi ca un pumn uriaș și întunecat.

— Cum de te mai poți gândi la asta? L-ai auzit pe Dobler, cunoști pericolele.

— Nu cred că-i ceva periculos, doar inevitabil.

Atunci m-am întors spre ea, cu protestele și argumentele pregătite. Doamne, cât era de frumoasă! Era ca și cum lacrimile o spălaseră de un strat de murdărie, dezvăluindu-i o nouă profunzime a frumuseții. Cuvintele mi s-au oprit în gât.

— Chiar înainte ca Dobler să se fi sinucis, zise ea, l-am întrebat ce credea că este timpul. Ne vorbise despre el ca despre o entitate matematică, însă m-am gândit că nu spunea exact ceea ce simțea cu adevărat și voiam să știu tot ce-a făcut… pentru că-mi era frică. Se părea că se întâmplă ceva magic, că eram implicată într-un plan de neînțeles.

Își dădu la o parte o șuviță ajunsă în fața ochilor.

— Dobler a spus că atunci când începuse să-și dezvolte ecuațiile a avut o senzație ca a mea. „O înțelegere a misticului”, zicea el. Era ceva hipnotic cu ecuațiile… Îi reaminteau de mantre prin felul în care-l afectau. Cu cât progresa mai mult munca lui, cu atât se gândea mai mult la timp – la spectrul său de evenimente – ca la o dovadă a divinității. Funcționarea sa de bază, mecanica sa. Abimael râdea de toate astea și l-a întrebat dacă se referea la Dumnezeu. Iar Dobler a răspuns că, dacă prin Dumnezeu el înțelegea un sistem energetic stabil care guverna toate acțiunile materiei, la nivel subatomic, atunci da, exact despre asta vorbea.

Aș fi vrut să resping teoria, însă era atât de similară cu propriile mele idei privind natura timpului, încât n-am putut stoarce niciun cuvânt potrivnic.

— Și tu simți la fel, zise ea. Nu-i așa?

Am luat-o pe după umeri.

— Hai să plecăm de-aici. În noaptea asta. Putem închiria o șalupă care să ne ducă în La Ceiba, iar mâine…

Îmi puse un deget pe buze, apoi mă sărută. Sărutul se prelungi, iar din acel moment nu mai știu ce s-a întâmplat. Stăteam pe dușumeaua acelei case în construcție și în clipa următoare – rămași, ca prin minune, fără haine – zăceam întinși în iarbă, în spatele casei, într-un mic luminiș mărginit de bananieri. Felul în care era împrăștiat părul lui Ivie în jurul capului ei, culoarea lui contopindu-se cu iarba întunecată, o făcea să pară o floare femeiască, albă, deschisă, răsărind din solul nisipos, iar pielea ei se simțea precum lumina lunii, netedă, acoperită într-o emulsie răcoroasă. Am crezut că pot gusta lumina selenară pe vârful sânilor ei. M-a condus între picioarele ei, cu o expresie gravă, concentrată asupra actului, iar când am pătruns-o și-a arcuit gâtul, uitându-se în sus, la frunzele bananierilor, și-a strigat „Oh, Doamne!”, de parcă ar fi zărit acolo vreo prezență înălțătoare. Însă știam cui îi strigase ea, de fapt. Acelei senzații de căldură și slăbiciune care ne cuprinsese, ne adăpostise. Acelei sublimări a speranței și a trecutului într-o cantitate de dorință pură. Acelei ciudate creaturi lipsite de gânduri și autoadoratoare care deveniserăm, numai coapse, gură și inimă. *Aceasta* era Dumnezeu.

După aceea, pe când ne îmbrăcam printre zgomotele șuierătoare ale vântului și mării, am auzit un sunet și mai ascuțit, un declic. Însă, înainte de a apuca să-l încadrez în vreo categorie, mi l-am scos din minte. Capul îmi era plin de planuri. Voiam s-o adorm pe Ivie, s-o droghez, s-o duc până în State. Sau să le permit gherilelor să distrugă proiectul, iar, în ultima clipă, apărând ca de nicăieri, s-o aduc în siguranță. Mi-am imaginat acte de eroism și mai improbabile. Întărit de dragoste, toate acele planuri mi se păreau posibile.

Am dat ocol casei, ținându-ne de mână, și n-am observat personajul așezat în umbra unui arbore de mahon decât atunci când a vorbit, spunând „Aymara!”.

Ivie scoase un țipăt de surpriză, iar eu m-am așezat înaintea ei, apărând-o. Personajul înainta și-am văzut că

era Sotomayor, trăsăturile sale ascuțite alcătuind o expresie sumbră, iar barba sa, îngrijit tăiată, părând falsă sub lumina lunii. Se opri la aproape doi metri distanță, ațintind un pistol asupra noastră, și-o pironi pe Ivie cu o privire disprețuitoare.

— *Puta!* zise el.

Scoase ceva din buzunar și-l aruncă la picioarele noastre. O foaie de hârtie împăturită, cu ceva scris pe ea.

— Ar trebui să fiți mult mai discreți în corespondența voastră, mi se adresă el mie.

— Ascultă… am început.

Își roti pistolul ca să-mi țintească fruntea.

— S-ar putea să valorezi ceva ca ostatic, spuse. Dar n-aș conta pe asta. Nu-mi place să fiu trădat, iar acum nu sunt în cele mai bune toane.

— Nu te-am trădat!

Ivie ieși din spatele meu.

— Nu înțelegi.

Mușchii de pe fața lui Sotomayor începură să lucreze de parcă ar fi reprimat un urlet de furie.

— Este de partea noastră, zise Ivie. Știi asta. A sprijinit întotdeauna cauza.

Sotomayor zâmbi – un zâmbet răpitor vicios – și coborî pistolul spre ea.

— Ți-a plăcut ultimul tău futai, târâtură?

Mușchii antebrațelor sale se încordară, pregătindu-se pentru lovitură, și m-am aruncat asupra lui. Prea târziu. Arma trase cu o clipă înainte să mă năpustesc asupra lui, pocnitura amestecându-se cu strigătul lui Ivie, iar noi doi ne-am rostogolit prin iarbă și nisip, zgâriindu-ne și zbătându-ne. Sotomayor era puternic, însă eu luptam din disperare și n-a fost o problemă pentru mine. I-am smuls pistolul din mână și l-am lovit cu patul în tâmplă. L-am mai lovit încă o dată. Se încovoie, cu capul atârnând. M-am târât spre locul unde căzuse Ivie. Picioarele i se zbăteau în spasme, iar când i-am atins părul, l-am simțit năclăit de sânge. Glonțul îi trecuse printr-o parte a capului, oprindu-se în creier. Probabil că era deja moartă din punct de

vedere clinic, însă supunându-se unui reflex orb încă mai încerca să vorbească. De fiecare dată când i se deschidea gura, sângele-i țâșnea afară. Sângera din ochi și din nări. Întreaga ei față era mânjită de sânge și, cu toate astea, gura i se tot deschidea și se închidea, scoțând sunete gâlgâite. Am vrut s-o ating, s-o vindec printr-o singură atingere, însă erau atâtea răni încât nu m-am putut decide unde să-mi pun mâinile. Fluturau pe deasupra, ca două animale proaste, și m-am auzit urlând să se oprească. Mâinile ei au început să se zbată, iar șoldurile ei să salte, convulsionate. O păpușă stricată, însângerată. Am ațintit pistolul spre pieptul ei, însă nu m-am putut convinge să apăs pe trăgaci. În final, am acoperit-o cu trupul meu și, scâncind, am ținut-o până când orice mișcare a încetat.

M-am ridicat în picioare, m-am clătinat către Sotomayor. Încă nu-și redobândise cunoștința. Cu lacrimi șiroindu-mi pe obraji, am îndreptat pistolul asupra lui. Însă nu mi se părea suficient ca doar să moară. Am îngenuncheat lângă el, apoi l-am încălecat pe piept.

O voce răsună din spatele meu:

— Ce s' petrece acol', omule?

Vizibili ca niște umbre, doi indivizi stăteau la marginea apei fixându-mă cu privirea.

— Omul ăsta a ucis pe cineva! am răspuns.

— Ai chemat poliția?

— Nu!

— Păi atunci mă duc la Key și le zic să-i dea ceva pă la radio!

Le-am făcut semn că am înțeles și i-am urmărit cum se îndepărtează în goană. Odată ce-au dispărut din vedere, i-am deschis gura lui Sotomayor și i-am băgat țeava pistolului în ea.

— Scularea! am strigat. L-am scuipat în față, l-am pălmuit. Am repetat acțiunea. Pleoapele îi tremurară și scoase un geamăt înăbușit.

— Trezește-te, nemernicule!

Îmi aruncă o privire încețoșată, și atunci am agitat pistolul pentru a-l face atent asupra existenței lui. Își căscă

ochii. Încercă să vorbească, sprâncenele i se curbau caraghios din cauza efortului. Am armat pistolul, iar el îngheță.

— Ar trebui să te predau, i-am zis. Să las poliția să-ți bătucească bine curul. Dar nu am încredere c-ai să fii un erou, neamule. Poate că ai să vorbești. Poate că știi ceva ce merită acceptat în schimbul vieții tale.

Bolborosi ceva ininteligibil.

— Nu te-aud, am spus. Îmi pare rău.

Folosindu-mă de pistol ca de o pârghie, am început să-i întorc capul dintr-o parte în alta. Încercă să-și țină ochii pe mine. Pe frunte îi răsăriră broboane de transpirație și avea probleme cu înghițitul.

— Vine acum, am zis.

Se încordă și-și închise ochii.

— Glumeam doar, i-am spus.

Am așteptat câteva secunde, apoi am strigat:

— Acum!

El tresări.

Am început să plâng din nou.

— Ai văzut ce i-ai făcut, omule? Ai văzut? Ticălos nenorocit ce ești! Ai văzut?

Pistolul îmi tremura, iar Sotomayor mușcă țeava ca să-l oprească.

Pentru un minut și ceva, am bocit atât de tare încât am fost orbit. În cele din urmă, am reușit să mă controlez. Mi-am șters lacrimile.

— Acum, am zis.

El clipi.

— Acum!

Alt clipit.

— Acum, futu-i!

Căutătura lui era demențială și plină de ură. Însă ura lui era apă de ploaie în comparație cu a mea. Eram amețit de ea. Stelele păreau să fie foarte aproape, rotindu-se pe lângă capul meu. Aș fi vrut să stau călare pe el pentru totdeauna și să-l fac să sufere.

Mi-am înfipt degetele de la mâna stângă în spatele

mărului lui Adam, forțându-l să-și descleșteze fălcile și i-am lovit dinții cu țeava pistolului, spărgându-i vreo doi. Sângele-i acoperi buza inferioară, apoi îi picură în jos, pe barbă. Se înecă, tușind din cauza fragmentelor de os.

— Îți place? l-am întrebat. Ce zici de asta?

I-am spart nasul cu dosul palmei. Din ochi i se scurgeau lacrimi, iar din nas, salivă însângerată și muci. Respirația lui scotea un sunet aspirant.

Strigăte din direcția St. Mark’s Key.

M-am aplecat aproape de Sotomayor, cu fața la câțiva centimetri distanță, cu țeava pistolului, năclăită de sânge, băgată în gura lui.

— Acum, am șoptit. Vine. Acum.

Știu că m-a crezut, însă era prea fascinat de apropierea mea, de ceea ce vedea în ochii mei, și nu-și putea dezlipi privirea. Am urlat la el și i-am întâlnit căutătura îngrozită când am tras.

Poate că aș fi fost pus sub acuzare pentru crimă în State, dar în Honduras, unde politica și pasiunea permit toate tipurile de violență, am fost un erou.

Eram un erou, însă nebun… pentru că suferința m-a înrobit la fel de tare ca dragostea.

Acum că Ivie era moartă, părea drept ca și ceilalți să i se alăture pe rug. Am relatat poliției tot ce știam. Insula a fost izolată, iar insurgenții arestați. Presa m-a ridicat în slăvi; președintele Statelor Unite a sunat să-mi laude acțiunile; colegii mei ziariști au luat cu asalt hotelul Captain Henry, încercând să mă intervieveze, dar, de obicei, se mulțumeau și cu un interviu cu femeia de serviciu și cu proprietarul. Nu aveam niciun chef s-o fac pe eroul. Am băut, am plâns, am rătăcit pe străzi. Priveam în gol, văzând chipul lui Ivie. Fața Aymarei. I-am acordat acest nume in memoriam. Sunând atât curajos, cât și liric, i se potrivea. Și aș fi vrut să fi putut muri purtând acest nume în 1902 – acesta, mi-am dat cu seama, ar fi trebuit să-i fie destinul. Ori de câte ori vedeam câte-o tânără cu părul negru, simțeam nevoia de a o urmări, de a o spiona,

de a descoperi cine-i erau prietenii, ce-o făcea să râdă, ce filme îi plăceau, cum făcea dragoste, gândindu-mă că aceste detalii m-ar putea ajuta să recâștig claritatea pe care Aymara mi-o adusese în viață. Totuși, chiar dacă toate astea n-ar fi fost o fantezie, tot n-aș fi putut acționa corespunzător. Suferința mă imobilizase. Suferința… și vinovăția. Amestecul meu îi grăbise moartea, nu-i așa? Eram o marionetă care se mișca pe șine între aceste două emoții, oprindu-se din când în când să se holbeze la ceva care-i captase atenția, o oarecare curiozitate care-i readusese, pe moment, conștiința de sine.

La câteva zile după moartea ei, directorul regional al CIA mi-a dat un telefon. Vizita mea la Proiectul Longshot fusese programată inițial cu două săptămâni înainte de primul test, dar acum îmi spuse că, din moment ce știam de „micul nostru secret de aici”, președintele autorizase prezența mea la test. Această exclusivitate urma să fie răsplata mea pentru patriotism. Am acceptat invitația sa și era cât pe ce să-i spun că aș fi încântat să mă aflu la nivelul zero în timpul sfârșitului lumii.

Fusesem prea absorbit de ale mele ca să mă mai gândesc la avertismentele lui Dobler, dar acum m-am decis că vreau ca lumea să se sfârșească. Ce rost mai avea să încerc s-o salvez? Ne tot îndreptam spre distrugere de ani de zile, iar în ceea ce mă privea, venise vremea. Cu câteva zile mai înainte, s-ar fi putut să fi protestat din răsputeri față de proiect, însă conștiința mea politică – și poate că și cea morală – murise odată cu Aymara și eram furios pe lume, din cauza promisiunilor ei găunoase, a virtuților ei false și a ipocriziei judecăților ei. Furia mi-a făcut suferința mai suportabilă și-am întreținut-o, imaginându-mi-o ca pe un mic șarpe auriu cu ochii rubinii. Un demon personal. Se hrănea cu lacrimi, transformându-le în venin.

Rămânea secretul meu, încolăcit, gata să muște. Se potrivea perfect înăuntrul inimii mele.

În ziua de dinaintea testului, am fost transportat cu un mic avion la o bază militară de pe continent, apoi de acolo cu elicopterul la locul experimentului, survolând valea

unde se aflau ruinele orașului Olancho Viejo, cu turnul acoperit de iederă al catedralei sale ițindu-se ca un colț verde și cariat. Trei clădiri din beton alb încoronau un deal masiv, năpădit de junglă, care domina valea, iar pe coasta dealului se aflau alte clădiri – spații de locuit, magazii și posturi de pază. Administratorul, un bărbat de vârstă mijlocie, cu un început de chelie, pe nume Morrel, m-a pus la curent cu testul, însă i-am tăiat-o, informându-l că auzisem cea mai mare parte din cele explicate de el de la Dobler. Singura sa reacție a fost să-și muște limba și să spună:

— Bietul om.

Ulterior, Morrel m-a condus pe deal în jos la comisariat și m-a prezentat celorlalți membri ai personalului. Din câte se părea, acesta era un proiect comun, americano-hondurian, însă printre cei douăzeci și opt de cercetători nu se aflau decât doi din Honduras, un bărbat vârstnic, clar trecut de floarea vârstei, și o femeie tânără, cu părul întunecat, care a încercat să se strecoare pe ușă afară când am intrat eu. Morrel o îndemnă să iasă în față și mi-a spus:

— Domnule Carson, ea este señorita Aymara Luján.

Am fost atât de uluit încât aproape că am uitat să-i strâng mâna. A refuzat să-mi întâlnească privirea, iar mâna-i tremura. N-am putut să cred că asta ar fi doar o coincidență. Deși mie nu mi se părea minunată ca Aymara mea, era, fără nicio discuție, frumoasă și clădită în același fel ca dragostea mea moartă. Subțire și cu ochii mari, trăsăturile ei vădeau mai mult decât o urmă de sânge indian. Aveam o imagine mentală a unui șir lung de femei frumoase și cu părul negru întinzându-se pe cuprinsul țării, fiecare dintre ele gata să facă un pas înainte dacă surorii sale i s-ar întâmpla un accident.

— Mă bucur să vă cunosc, spuse aceasta. V-am admirat întotdeauna opera.

Privi de jur împrejur, aparent speriată, de parcă ar fi comis vreo indiscreție. Apoi, redobândindu-și postura, adăugă:

— Poate că vom avea ocazia să discutăm la cină. Puse un accent nefiresc pe ultimele cuvinte, făcând clar că emisese un mesaj.

— Mi-ar plăcea asta, am zis.

În ce-a mai rămas din zi mi s-au arătat diverse echipamente și instrumente cărora nu le-am prea dat atenție. Apariția acestei noi Aymara mi-a subminat cumva furia, iar teza lui Dobler privind inalterabilitatea timpului, capacitatea sa de a compensa orice deviere, părea acum să conțină și amenințarea din profeție. Însă n-am făcut niciun demers de a dezvălui ceea ce bănuiam. Această întorsătură mi-a adus sminteala la culme și-am fost cuprins de o indispoziție fatalistă.

Cine naiba mă credeam, să nu iau soarta în serios? mă gândeam. Și, în afară de asta, era puțin probabil ca vreo acțiune de-a mea să aibă vreun efect. Poate că *era* doar o coincidență. M-am retras din dilemă într-o atitudine aproape puritană, de parcă a mă implica în așa ceva ar fi fost dezgustător, sub nivelul meu, și când sosi ora cinei, hotărând că era mai bine s-o evit pe femeie, am pretextat că sunt obosit și m-am retras în bârlogul meu.

Camera mea era un compartiment alb, dotat cu un pat, un pupitru, un scaun și un procesor de texte. De pe fereastră se vedea priveliștea junglei întinse până departe, în Nicaragua, și m-am așezat lângă ea privind cum apusul se transforma într-un amurg de culoarea ardeziei, apoi într-o beznă marcată de stele și o semilună. Cum nu era nimeni în jur care să-mi stârnească interesul, durerea m-a înconjurat pe dată.

La câteva minute după ora opt, focuri de armă de mic calibru au început să păcănească pe vârful dealului. M-am dus la ușă și-am aruncat o privire afară. Mai sus, flăcările de la gurile țevilor armelor sfâșiau bezna. Primul meu impuls a fost s-o iau la goană, însă inerția a câștigat și m-am așezat înapoi pe scaun. La scurt timp după aceea, s-a deschis ușa și a intrat femeia care-și spunea Aymara. Purta o salopetă albă, uniforma proiectului, care lucea în lumina lunii, și purta o armă automată, ținută la îndemână, dar cu

țeava ațintită undeva, într-un punct din dreapta mea.

Niciunul dintre noi nu spuse nimic timp de câteva clipe, apoi am zis:

— Ce se întâmplă? Am râs de tonul mai mult decât banal al comentariului.

O altă rafală deasupra.

— E aproape gata, spuse ea.

Am mai lăsat să treacă niște secunde înainte de vorbi.

— Cum ați reușit? Paza părea destul de dură.

— Majoritatea au murit la cină.

Își azvârli capul pe spate, îndepărtând șuvițele de păr intrate în ochi.

— Otravă.

— Oh!

Am râs din nou.

— Îmi pare rău că n-am ajuns.

— N-am vrut să te ucid, spuse. Ai fost un prieten al… țării mele. Dar după ce-ai făcut la Guanoja…

— Ce-am făcut acolo a fost să execut un criminal. O bestie!

Mă studie o clipă.

— Te cred. Sotomayor era un ticălos.

— Ticălos?

Am scos un sunet de dispreț.

— Iar tu ce forță a binelui reprezinți? EDP? FDLM?

— Noi am acționat independent… eu și câțiva prieteni.

Liniște. Apoi un singur foc de armă.

— Chiar așa te cheamă? am întrebat. Aymara?

Ea dădu din cap.

— M-am întrebat adesea cât de multă influență a exercitat articolul tău asupra mea. Din toate punctele de vedere. Din cauza lui m-am simțit întotdeauna implicată în…

— În ceva mistic, nu? Magic. Știu totul despre asta.

— Cum așa?

— În primul rând, cum am putut scrie articolul acela? Nu am niciun răspuns.

M-am întors la fereastră.

— Bănuiesc că în cel mai scurt timp veți încerca să-l contactați pe Christmas.

— N-am altă alegere, spuse ea sfidător. Simt că…

— Crede-mă, i-am retezat-o, înțeleg și de ce. Când ai decis să faceți asta?

— Mă gândeam la așa ceva de câtăva vreme, dar nu eram sigură. Apoi a venit vestea despre Sotomayor…

— Doamne Dumnezeule!

M-am aplecat înainte, îngropându-mi fața în palme.

— Ce s-a întâmplat?

— Ieși! am izbucnit. Omoară-mă, fă tot ce ai de făcut… dar pleacă de-aici.

— N-am de gând să te ucid.

Am simțit-o venind mai aproape și printre degete am văzut-o punând niște hârtii pe birou.

— Îți dau o hartă, zise ea. La poalele dealului, în apropierea postului de santinelă, există o cărare care duce spre est. Este bine bătătorită și chiar și în întuneric nu-ți va fi greu s-o urmezi. La mai puțin de o zi de mers de aici, ai să dai de un râu. Vei găsi niște sate. Bărci care să te ducă pe coastă.

N-am comentat nimic.

— Nu vom putea deveni operaționali până în zori, continuă ea. Ai vreo zece ore. S-ar putea să nu fie chiar așa de rău, odată ce-ai ieșit din zona de proximitate.

— Pleacă! i-am spus.

— Eu…

Vocea-i tremura.

— Cred că noi…

— Ce naiba mai vrei de la mine?

Furios, m-am răsucit pe călcâie. Însă, dând cu ochii de ea, furia mi s-a evaporat. Lumina lunii părea să fi eliminat orice diferență dintre ea și Aymara. Ar fi putut fi iubita mea renăscută, spiritul ei întors la viață.

— Ce vrei? am întrebat-o moale.

— Nu știu. Însă vreau ceva de la tine. Am simțit atâta vreme că noi doi suntem legați. Implicați.

Își întinse mâna de parcă ar fi vrut să mă atingă, apoi și-

o trase înapoi cu un zvâcnet.

— Poate că nu vreau decât binecuvântarea ta.

Îi puteam simți izul de săpun și parfum, intens și curat, în acea încăpere mică și mucegăită, și-am simțit începutul unei atracții sexuale. Am văzut din nou, cu ochiul minții, șirul nesfârșit de femei cu părul întunecat și, dintr-odată, am crezut că dragostea era aranjamentul care a impus uniunea noastră complicată, că – adevărat sau doar ca posibilitate – eram cu toții iubiți, eu și miile de Aymara, cu toții acordați pe aceeași notă mistică. M-am ridicat în picioare și mi-am pus mâinile pe coapsele ei. Am tras-o spre mine. Buzele ei îmi atinseră obrazul când căzu în îmbrățișarea mea. Inima îi bătea cu putere, o simțeam pe pieptul meu. Apoi se trase înapoi, cu fața ridicată spre a primi un sărut. I-am gustat gura, iar căldura ei s-a răspândit în mine, topind zidul de gheață pe care îl ridicasem între mine și viață. În cele din urmă, mă împinse de lângă ea și – ferindu-se de privirea mea – se îndreptă spre ușă.

— La revedere, spuse ea în spaniolă – *Adios* –, un cuvânt care suna prea blând și melodios ca să cuprindă un sens atât de definitiv.

I-am auzit pașii în timp ce urca dealul.

Am fost tentat să mă duc după ea și, ca să rezist acestei tentații, nu ca să mă salvez pe mine, am luat harta pe care o lăsase și-am început să merg pe cărarea care ducea spre est. Totuși, pe măsură ce înaintam, dorința de supraviețuire creștea tot mai mult, așa că am mărit pasul, croindu-mi drum prin desișuri și lujere împletite, împiedicându-mă prin pasajele pietroase. Dacă aș fi fost singur în junglă, în orice alt moment, aș fi fost înspăimântat, pentru că zgomotele nopții erau amenințătoare, iar umbrele, ciudate; însă toată teama mea era concentrată asupra acelor clădiri albe de pe vârful dealului și n-am acordat nicio atenție amenințării reprezentate de jaguari sau șerpi. Spre zorii zilei, m-am oprit într-un luminiș, un petic de iarbă mărginit de arbori

de capoc și smochini uriași, înălțându-și coroanele mult deasupra restului vegetației. Eram plin de vânătăi, acoperit de zgârieturi, istovit și nu mai vedeam niciun motiv să continui. M-am așezat, cu spatele sprijinit de un trunchi de arbore de capoc, și-am privit cerul care devenea cenușiu.

Crezusem că strălucirea se va împrăștia peste ceruri, ca la detonația unei bombe atomice, dar nu a fost așa. Am simțit o turbulență în aer, o vibrație, iar apoi a fost ca și cum totul – copacii, solul, ba chiar și propria mea carne – elibera o esență albă, strălucitoare, orbindu-mă, dar, cu toate astea, scăzând treptat în intensitate, până când se părea că mă aflam în mijlocul unei ceți albe, dense prin care nu puteam distinge decât formele fantomatice ale junglei. Odată cu albeața, a venit și un frig care te pătrundea până la os; totuși acesta s-a disipat rapid, în timp ce ceața a zăbovit timp de ore în șir, transformându-se în vapori foarte fini înainte de a deveni, în final, imperceptibilă. La început, am fost îngrozit, așteptându-mă să mor într-un fel sau altul, însă curând am început să simt o dezamăgire perversă. Lumea suferise un val de frig, un moment de amețeală, ca simptomele unei gripe ușoare, iar ideea că iubita mea murise pentru asta îmi făcea inima să doară mai mult decât oricând.

Am așteptat aproape o oră să mă ia moartea. Apoi, de neconsolat, gândindu-mă că mai bine mi-aș continua drumul, m-am uitat la ceas ca să estimez cam cât mai aveam de mers și-am descoperit nu numai că se oprise, dar nici nu mai putea fi întors. Ce curios, mi-am spus. Când m-am frecat de un tufiș de la marginea poienii, frunzele i s-au sfărâmat, transformându-se în pulbere; crenguțele lui au rămas intacte, dar când am frânt una, din scoarță a ieșit un fluid verzui. L-am gustat și, în câteva secunde, am simțit o năvală de energie și stare de bine. Continuând, am mai remarcat o serie de schimbări. O complicată plasă de păianjen, ale cărei fire nu le-am putut rupe, cu toate că mi-am folosit întreaga forță; o coloană de lumină și praf, învolburată, ce părea că emană din locul experimentului,

iar în oglinda apelor unui iaz am văzut că părul meu se făcuse de un alb pur. Poate că schimbarea cea mai profundă era în atmosfera din junglă. Păsările ciripeau, maimuțele chirăiau. Cu toate astea, simțeam o vibrație, o anume vitalitate care nu fusese prezentă înainte.

Când am ajuns la râu, ceața dispăruse. Am mers pe mal o jumătate de oră și-am ajuns la un sat de colibe din stuf, un loc nenorocit, plin de excremente și coji de mango, îngrămădit de tufișuri și bețe de bambus. Părea să fie părăsit, însă ancorată la mal, plutind în apa tulbure, era o ambarcațiune stricată care – cu excepția faptului că era pictată într-un albastru deschis, decorată cu cruci și fețe bărboase, înconjurate de nimburi – ar fi putut fi sora geamănă a gabarei[23] din *The African Queen*[24]. În timp ce mă apropiam, un bărbat se ivi din cabină și îmi făcu semn. Un bărbat foarte, foarte bătrân, îmbrăcat într-o robă cenușie. Părul îi era alb și răvășit, fața bronzată și zbârcită, iar ochii i se arătară la fel de albaștri ca și bordajul pictat al ambarcațiunii.

— Slavă Domnului! strigă el. Unde naiba ai fost?

M-am uitat în spate, să mă asigur că nu vorbea cu altcineva.

— Hei, am zis. Unde-i restul lumii?

— S-au dus. Au șters-o. Erau speriați de moarte. Dar acum au să mă creadă, nu-i așa?

Dădu semne de nerăbdare.

— Grăbește-te! Crezi că am toată ziua la dispoziție? Oamenii se dau de ceasul morții după veștile bune ale lui Jerome.

Se bătu pe piept.

— Eu sunt Jerome.

M-am prezentat și eu.

Își arătă, din nou, nerăbdarea.

---

[23] Gabara – navă servind la transbordarea pe punte a obiectelor de pe o navă ce nu poate acosta (n. tr.).

[24] Roman de C.S. Forester, ulterior adaptat ca film; The African Queen este ambarcațiunea ce joacă un rol important în intrigă (n. red.).

— Am întreaga veșnicie ca să-ți rețin numele. Hai s-o luăm din loc.

Se apleacă peste balustradă și îmi aruncă repede o privire piezișă.

— Tu ești cel trimis, nu-i așa?

— Nu prea cred asta.

— Bine'nțeles că tu ești!

Își împreună mâinile în poziția de rugăciune.

— Și ca să vezi! Am adormit în lumina albă a înălțării, iar Domnul a vorbit spunând: „Jerome, va veni un bărbat cu o față aspră, purtând semnul Meu sfânt, și te va ajuta în truda ta, și va da echilibru bucuriei tale”. Păi, iată-te și iată-mă, iar dacă părul tău nu este un semn, atunci nu știu ce-i. Haide!

Bătu în balustradă.

— Ajută-mă s-o împing în curent.

— De ce nu folosești motorul?

— Nu lucră.

Râse pe înfundate, încântat.

— Nimic nu lucră. Radioul nu, generatorul nu. Niciuna dintre uneltele Diavolului. Nu că-i minunat?

Se încruntă.

— Na, acum vino! Gata cu vorbăria. Mă ajuți la muncă sau nu?

— Care-i destinația?

— În jos, pe Cursul Fundamental, spre Sursă, și înapoi. Acum, că vine Domnul, nu mai e niciun alt loc unde să mergi.

— Spre coastă? am insistat, nici pe departe impresionat de smintitul ăsta.

— Da, da!

Bătrânul Jerome își puse mâinile în șolduri și mă privi ușor nemulțumit.

— Tre' să te mai luminez' oarece la cap, băiete. Nu'ș dac-am nevoie chiar de atâta echilibru în bucuria mea.

Am stat o lună pe râu, împreună cu Jerome, și mă aștept să mai rămân ceva timp cu el, pentru că nu am niciun chef

să mă reîntorc la civilizație până când colapsul ei va fi complet; lumea, din câte se pare, s-a sfârșit, cu toate că nu în felul în care crezusem. Sunt convins că Jerome e nebun, victima singurătăților îndelungate și a unei supradoze de imnuri religioase; totuși, el nu are nicio îndoială că eu sunt smintitul, și cine să spună care dintre noi are dreptate? Oprim în fiecare sat pentru a-i permite să proclame înălțarea, zorii Erei Miracolelor… și, într-adevăr, miracolele abundă. Am văzut un băiat metis chemând peștii în plasa lui doar cântând dintr-un flaut; am fost martor la vindecări realizate de o matroană indiană; am privit cum un bătrân expatriat german dădea foc numai cu privirea. Cât despre mine, am dobândit darul clarviziunii, ceea ce mi-a permis să văd ceva ce se va naște în lume. Jerome pune totul pe seama intensificării Duhului Sfânt, în vreme ce eu cred că Proiectul Longshot a provocat declinul anumitor principii – în special al acelora care corespundeau oricăror funcționări mecanice sau electrice – și dispariția altora, în particular acelora care țineau de percepția extrasenzorială și de fenomenele înrudite. Cele două idei nu sunt în opoziție. Îmi pot imagina cu mare ușurință vreun medium mort de mult percepând o lumină albă de la sfârșitul vremurilor și atribuindu-i o semnificație dumnezeiască. Totuși, nu cred că va apărea un Mesia. Mă frapează faptul că această lume nouă pare mai promițătoare decât cea veche (cu toate că vechea lume s-ar putea să-și fi stors promisiunea până la ultima picătură), o speranță mai mare pentru supraviețuire și un spectru mult mai larg de posibilități; însă Dumnezeu, conform modului meu de gândire, țâșnește printre quarci și neutrini, un semnal etern care-i hărțuiește, aducându-i la ordine, o resursă capabilă să fie folosită de magie sau de știință, și s-ar putea ca dragostea să fie atât impulsul seminal al acestui semnal, cât și ultima distilare a acestei resurse.

Jerome și cu mine ne ciorovăiam frecvent asupra acestor chestiuni, ca să ne mai treacă nopțile verzi petrecute pe râu. Însă am căzut de acord asupra unui punct. Toate

argumentele dispar înaintea coincidențelor și a misterului din viața noastră. Toate sistemele se blochează și logica este redusă la zero.

Așadar, Aymara, ne-a reușit vraja – tu, eu și timpul. Acum trebuie să-mi caut propria izbăvire. Jerome îmi spune că timpul va vindeca toate rănile, dar ar putea – mă întreb – vindeca și o rană pe care el a provocat-o? Cu toate că am stat împreună numai câteva săptămâni, ele au fost momentele cruciale din viața mea și dramaticul lor punct culminant, brusca eliminare a virtuților lor m-a lăsat șovăitor și slab. Prospețimea și optimismul lumii au făcut ca pierderea ta să fie cu atât mai semnificativă, iar mie nu mi-e rușine să recunosc că – așa cum e clișeul celor îndoliați – îți văd chipul în nori, îți aud glasul printre jocurile vântului și-ți simt căldura în razele de lumină care pătrund prin copertină. Adesea, simt că mă surp în interior, că inima mi se învârte în piept ca acul unei busole dereglate, încercând să se orienteze după un pol nord cunoscut, fără să descopere însă niciunul, și mai știu că n-am să termin niciodată cu plânsul.

Adună-te, îmi tot spune Jerome. Nu poți trăi în trecut, tre' să privești spre viitor și să fii puternic.

Îi răspund că mă simt mult mai puțin acasă în acest prezent fabulos decât în trecut. Cât despre viitor, ei bine… m-am văzut pășind prin înălțimi, într-un loc muntos, cu râuri fără sfârșit și platouri înzăpezite, temple cu porțile de bronz, și-mi dau seama că sunt în căutarea a ceva. S-ar putea să fii chiar tu, Aymara? Ar putea acea rază albă a științei, răzbătând din acel deal magic, înverzit să te fi resuscitat pe tine sau pe cineva care-ți seamănă? Poate că, într-o bună zi, voi găsi forța de a părăsi râul, dar și răspunsurile acestor întrebări; poate voi afla că forța este un răspuns în sine. Doar această speranță mă mai menține. Pentru că, fără tine, Aymara, chiar și printre miracole, mă simt părăsit.

TIGRUL DE LEMN

În Katmandu era o zeiță numită Kumari, o încarnare vie și cu răsuflare, aleasă dintre fiicele bogatelor familii newar – aleasă prin semne oraculare, spuneau unii, și prin necesități politice, spuneau alții – și, până ajungea la vârsta pubertății, când avea să fie aleasă o altă încarnare, trăia în templul din Piața Durbar, unde era venerată și răsfățată, și prezentată pe dinaintea credincioșilor în zilele festive. Pe Clement îl uimea faptul că nimeni în afară de el nu socotea asta ceva ieșit din comun, că oamenii considerau existența lui Kumari drept un atavism rămas din vremuri mai simple, dintr-o eră în care superstiția nu fusese încă înlăturată de logică. Păreau că neglijează faptul că, indiferent cât de complet fusese explicat fenomenul, exista o zeiță în Katmandu, o zeiță în toată regula, ai cărei adepți se numărau cu sutele de mii… și, chiar și mai remarcabil, după părerea lui Clement, era că, împrăștiate prin toată țara, erau treisprezece femei care fuseseră cândva Kumari, iar acum erau repudiate, socotite nenorocoase și de aceea nepotrivite pentru căsătorie.

Dacă exista vreun motiv principal pentru care Clement era atât de surprins de divinitatea lui Kumari, pentru care insista atât de mult asupra importanței ei, acela era că avea nevoie de ceva mai mare decât el însuși asupra căruia să se concentreze, ceva de o asemenea natură încât să-i permită o scăpare din realitatea sumbră a profesiunii sale. Avea treizeci și opt de ani, era un bărbat solid și musculos, cu părul de culoarea nisipului, ceea ce părea să fie un caz cronic de arsuri de la soare, și ochi albaștri-cenușii care, într-o anumită lumină, păreau incolori. Figura lui avea o nevinovăție fadă, de băietan, era fața unui sportiv îmbătrânit sau a unui cleric tânăr, a cuiva pentru care duplicitatea și violența erau chestiuni jenante, dar de mică importanță; cu toate astea, în ultimii trei ani servise drept șeful CIA din Calcutta, o funcție care-l obligase la

duplicitate și violență în stil mare. Mulți îl considerau un criminal, în vreme ce alții îl priveau ca pe un om care făcea o treabă murdară, dar necesară. În ceea ce-l privea, Clement refuza să se autocaracterizeze, asta pentru că viața devenise mult prea complicată pentru ca el să accepte să se atașeze emoțional de una sau alta dintre etichetări. În branșa sa, un asemenea nivel de incertitudine ducea, inevitabil, spre dezordine mentală și erori fatale, iar Clement știa că era în pericol; însă deținea un secret care-i permitea să amâne lipsa de speranță, să creadă într-o salvare oarecare. Nu era sigur că era cu adevărat un secret, însă cel puțin era un mister și, pentru a putea determina adevărata sa natură, își lua din când în când liber câte-un weekend prelungit și, acompaniat de soția lui, Lily, vizita micile orășele asiatice așezate pe vârful dealurilor, hoinărind prin piețe, întrebând de un străin bătrân care cioplea animale din lemn.

Într-una dintre aceste excursii aflase Clement de Kumari și îi ceruse șefului de stație din Katmandu, Carl Rice, să-l ajute să le localizeze pe femeile care fuseseră cândva încarnări. În câteva ore, Rice – un sudist deșirat, cu pielea măslinie, cunoscut lui Clement de ani de zile – îi prezentă o listă.

— Majoritatea sunt ținute sub cheie de familiile lor, spuse în timp ce se așezau la bar, la Soaltee Oteri, o imitație a unui salon Hilton, cu podeaua și pereții din marmură neagră, bar din lemn de tec și un trio de jazzmeni letargici peste care domina o cântăreață japoneză pieptoasă, al cărei accent și tonalități ascuțite transformaseră „That Old Black Magic” într-o jelanie criptică. Rice îi aruncă o privire admirativă și-și mișcă degetele într-un salut clandestin.

— De ce fac asta? întrebă Clement.

— Aăă? rosti Rice.

— Familiile… cum de le țin sub cheie?

— Sunt stânjenite din cauza lor, pentru că sunt ghinioniste. Sunt încântate să aibă o zeiță în familie, dar când vine vorba despre foste zeițe… pare-se că-s privite

cam ca șobolanii. Asta – Rice arătă spre un nume – a înnebunit. Alte două sunt prostituate. Ți-ar împuia capu’ cu tâmpenii. Da’ asta de colo, Cheni Abdurachan, a fugit de-acasă și s-a educat. A umblat cu niște tibetani occidentalizați. Acum e și ea destul de occidentalizată, vorbește bine engleza. Nu știu dacă ar discuta și cu tine, da’ te pot duce la ea. Îți aranjez negreșit o cursă cu avionul mâine.

Clement inspectă lista și văzu că Cheni avea treizeci de ani.

— Unde-i Tasang-partsi?

— La Mustang. Te vom transporta cu avionul la Ra-lung. Asta-i cam la patru ore de mers. Nu te-aș sfătui s-o iei și pe Lily. Criminalitatea e ridicată în regiune.

Rice sorbi din băutură și-o studie pe cântăreața niponă, care adoptase atitudini de model Playboy.

— Așadar, mai vrei să mergi?

— Da, mâine ar fi bine.

— Chestia asta nu ține de lucru, nu? îl întrebă Rice și sorbi din pahar.

— Doar curiozitate.

— Curiozitate.

Rice pronunță cuvântul silabisind, ca și cum ar fi fost uluit.

— Te-ai ales cu o reputație ciudată, bătrâne. Oamenii se-ntreabă despre tine.

— Oamenii? făcu Clement.

— Știi și tu… băieții.

Rice adună între degetul mare și arătător o parte a șervetului de coctail.

— Tre’ să-ți controlezi comportamentul. Trecutul tău nu-i imaculat.

— Te referi la D’allessandro?

Rice dădu din umeri și aruncă șervetul mototolit spre barman.

— D’allessandro-i mort, comentă Clement.

— Despre asta există două curente de opinie, nu?

— Bătrâne, am văzut blestemata aia de mașină sărind în

aer.

— Mmda, zise Rice, cu o tărăgănare sardonică.

— Coci tu ceva în minte, zise Clement, iritat. De ce nu scuipi totul?

— Okay.

Fața osoasă a lui Rice era imperturbabilă.

— Și iată-ne la șase ani după ce D’allessandro reușește cea mai mare escrocherie pe care ne-a tras-o cineva. Vreau să zic că este o producție Barnum & Bailey. Chiar înainte să se îngroașe gluma, omu-i lichidat. Par să fi fost teroriștii. Însă la câteva zile după, când se împute treaba, oamenii încep să vorbească: „Tot ce-avem aici sunt numai resturi. Să fi făcut băiatul nostru pe Houdini? Nicio șansă s-o dovedești, dar îl avem pe cel care-i era mâna dreaptă”.

Rice îl bătu pe Clement pe umăr.

— „De ce nu l-am ține în lesă? În felul ăsta vom vedea în ce parte sare.”

— Crezi că nu știu toate astea?

— Nu acționezi ca și cum ai ști, zise Rice. Devii un afurisit de excentric. Oamenii se uită cum faci mutările astea caraghioase și încep să vadă numai agende secrete. Oricine altcineva care ar fi acționat ca tine ar fi luat deja șuturi în cur. Dar ce vreau să spun este asta, că va veni vremea când vor zice: „D’allessandro-i probabil mort de-acum. Deci ce ne facem cu tipu’ ăsta care bântuie prin Calcutta?”

Clement se forță să rânjească.

— Însă vremea asta n-a sosit încă. Și să fii supravegheat, dar fără lesă, asta-ți dă un anumit grad de libertate, nu?

Rice se lăsă pe spate, de parcă ar fi încercat să-l vadă într-o lumină mai bună.

— Ce pui la cale?

— Fapte bune.

Clement supse o bucată de gheață pentru a-și calma nervii.

— Dacă mai vreau să-i țin pe căcănarii ăia departe de mine, trebuie să fac niște fapte mari. Așa că – sparse gheața – o să fac niște nenorocite de fapte.

Rice se holbă la el înmărmurit.
— Reglare de conturi?
— Pe onoarea mea. Am de gând să le ofer un spectacol de oră de vârf.
Scoase încă o bucățică de gheață.
— Din moment ce asta-i ceva oficial…
— Stai puțin!
Rice se simțea ofensat.
— Ei, hai, bătrâne, zise Clement. N-am mai avut așa o discuție ca de la suflet la suflet de ani de zile.
Rice își coborî privirile spre băutura sa.
— Înțelegi că nu mi-a plăcut rahatu’ ăsta. Nu mă apuc să-mi hăituiesc prietenii.
„That Old Black Magic” se încheie cu un țipăt sfâșietor și un răpăit de tobe, ca să acopere lipsa aplauzelor; cântăreața japoneză anunță o pauză.
— *No problema,* făcu Clement. Dar ce-ar fi dacă mi-ai face un serviciu? Spune-le că am să fac chestii mari, cât de curând. Convinge-i de asta, da?
— S-a făcut, zise Rice, sincer din tot sufletul său. O să-i conving.
Se uită spre scenă.
— Îți rămân dator, bătrâne.
Se ridică, îl bătu pe Clement pe braț.
— Stai pe-aici… mă întorc într-o clipă cu prima rată.
Clement își plecă fruntea, expirând încet. Va fi nevoit să pună în mișcare o piesă de proporții, își spuse. Să găsească pe cineva util pe care să-l predea. Cineva cu sex-appeal politic. Era prea târziu în joc pentru orice altceva. Și, probabil, prea târziu chiar și pentru asta.
— Hei, când se întoarce Lily din piață? întrebă Rice așezându-se la loc.
— Ne vedem cu ea la cină.
— Apropo, vouă cum vă merge? Încă vă mai iubiți?
— Iubire.
Clement scoase un sunet zeflemitor.
— E chiar mai mult decât iubire.
Rice zâmbi.

— Miko! strigă el, iar cântăreața japoneză veni și se puse între cei doi bărbați. Îi acordă lui Clement o căutătură șireată.

— Uite, Miko ardea de nerăbdare să te cunoască, Roy, comentă Rice. Ea-i o… cum zici tu, gagico?

— Petre-căleață, spuse Miko zâmbind și inhală fumul pentru Clement.

— Rahat, spuse el râzând și-o cuprinse pe Miko cu brațul. Își ridică paharul spre Rice, care i se alătură în toast.

— Pentru o companie plăcută, rosti Rice, punând accentul pe *companie.*

Ochii li se întâlniră peste buzele paharelor. Părea un moment de înfrățire, un moment în care se ofereau chezășii și se schimbau confirmări. Însă Clement nu era destul de fraier încât să creadă așa ceva.

La douăzeci și nouă de ani, cu un păr castaniu-deschis, lung până la jumătatea spatelui, Lily încă mai arăta ca o studentă. Zveltă, cu picioare lungi, cu semnele vârstei – linii vagi, încadrându-i gura – de-abia vizibile. Fața îi era netedă, cu osatura delicată, puțin cabalină, iar trăsăturile ei aveau un rafinament hotărât, asociat de Clement cu East Hampton și West Palm Beach; era frumoasă, dar asta se observa numai după ce-i remarcai aura de sănătate și stil, ca și cum frumusețea ei părea doar un accesoriu pe care-l afișa ori de câte ori voia să obțină un avantaj. Mișcându-se prin camera de hotel, pregătindu-se de culcare, gesturile ei erau elocvente și precise, iar asta, de asemenea, era o calitate pe care Clement o asocia cu mediul partidelor de polo și al vinului roșu, scump, cu existențele care aveau limpezimea apei carbogazoase. La început, eleganța ei îl făcuse dureros de conștient de banalitatea originii sale, iar asta îl determinase s-o considere o achiziție, ceva obținut prin mijloace abjecte; mai devreme sau mai târziu, crezuse el, ea-i va remarca grosolănia esențială și-l va părăsi. Însă patru ani de mariaj șterseseră mare parte din aceste simțăminte și, în pofida infidelității comise cu Miko – o

infidelitate tactică, pentru ratificarea contractul masculin făcut cu Rice –, o iubea. Și, chiar mai important, avea încredere în ea.

Încrederea, în mintea lui Clement, era mai valoroasă decât dragostea, un lucru mult mai rar și cu consecințe mult mai vaste. Mai avusese încredere doar într-o altă persoană în viața lui – Robert D’allessandro – și-și dădu seama că presiunea emoției simțite pentru D’allessandro era similară cu ceea ce simțea pentru Lily. În fiecare dintre aceste ocazii se dăruise, nu ca iubit, ci ca un copil, simțind că obiectul afecțiunii sale era mult mai competent decât el într-o sferă a existenței la care nu putea decât să aspire, o altitudine a simțirii refuzată lui prin abuzurile unei copilării de orfan. Îi permisese lui D’allessandro să-l ghideze prin acest mediu nefamiliar, iar după ce murise bătrânul, rătăcise până la venirea lui Lily, care-l pusese pe direcție. Ea făcea studii postuniversitare pe teme de economie și îl intervievase în legătură cu revenirea financiară din Calcutta, o chestiune sensibilă pentru Clement, din moment ce fusese un factor determinant în blocarea carierei lui. Pusese să fie investigată și, în cursul cercetării, ajunsese să fie fascinat de ea. Cu studiile ei de la Colegiul Vassar și strămoșii aristocrați, i se păruse ca de pe altă planetă, de nepătruns, și-i trebuise mult timp până să accepte că și ea putea avea simpatie pentru munca lui. Însă concluzia fusese că ea-i reînnoise entuziasmul pentru Companie, impregnându-l cu înțelegerea propriei lui valori. Iar acesta fu începutul încrederii.

Reduse luminile și se strecură în pat, întorcându-se cu fața spre el, iar sânii i se turtiră de pieptul lui. Erecția lui se întări pe pântecele ei și dădu să se retragă, știind că era istovită după ziua petrecută în piață, dar ea-și înfipse degetele în spatele lui și-l ținu aproape.

— Am crezut că ești foarte obosită, zise el.

Îl sărută pe piept.

— Nu vreau altceva decât să intri un minut în mine, bine?

Își puse un genunchi pe coapsa lui, lăsându-l să-i

pătrundă între picioare.

— Un minut, ei?

— Poate două.

Respirația ei se acceleră, încălzindu-i obrazul, iar când el o pătrunse, se încordă până când el avansă mai adânc.

— Doamne, zise ea. Doamne, ce bine e!

I-o trase din greu, privind cum fața i se relaxa, cu fâșii de alb văzându-se sub pleoape. Se opri după câteva secunde, străduindu-se s-o țină și să-i mângâie sânii. Gândul că poseda o femeie de bogătan, că o avea într-un hotel de bogătani, cu așternuturile sale răcoroase și luxul androgin… asta nu înceta niciodată să-i ofere o satisfacție venală.

— Vreau să termini, îi zise ea, cu ochii încă închiși.

— Ești pe cale să adormi.

— E bine… să adormi așa.

Își plimbă o mână de-a lungul brațului lui.

— Roy?

— Da?

— De ce vrei s-o vezi pe femeia aceea?

— Cea din Mustang? Doar ca să aflu cum a fost să fie zeiță.

— Oh!

Părea tulburată.

— Ce-i?

— Speram să fie ceva legat de afaceri. N-aș fi geloasă din cauza afacerilor.

— N-ai niciun motiv să fii geloasă.

Ea-și deschise ochii; în lumina scăzută, erau mici jocuri de luciu și umbre.

— Poate că nu.

— În mod sigur nu.

— Nu știu. Tu întotdeauna cauți altceva… ca și cu D’allessandro. Spui că-i mort, dar tot continui să-l cauți.

— Asta nu-i adevărat, făcu el. Știu că-i mort, dar tot sper ca altcineva să învingă jocul. Asta nu are nimic de-a face cu noi.

— Ba da, are. E ca și cum ai spune că eu nu-ți ajung.

Ea-și răsuci capul într-o parte, uitându-se la tavan.
— Doamne, sună atât de idiot!
Clement își pierdea erecția și, voind să mențină momentul intim, o lipi pe Lily strâns de el.
— Ai vrea să anulez deplasarea?
— Bineînțeles că aș vrea. Te duci să vezi o zeiță.
— O fostă zeiță. Probabil că arată ca un iac amărât.
— Nu numai de asta sunt geloasă, spuse ea după un timp. Toată tevatura asta cu D'allessandro și acum și Kumari este o acoperire pentru altceva. Ai o problemă și te folosești de asta pentru a evita să te confrunți cu ea. Așa ceva nu ți-e caracteristic.
Alunecă afară din ea, iar Lily icni, încercând să-l conducă înapoi.
— Mi-am cam pierdut pofta, zise el.
— Te-ai supărat pe mine?
— Nu. Sunt puțin capsat acum, asta-i tot.
Se lăsă pe spate. Voia să fie deschis față de ea, însă deschiderea părea să fie obositoare, o corvoadă care cerea prea multă energie.
— Îmi trebuie două zile ca să pun lucrurile la punct. Când mă întorc, o să vorbim despre asta… Bine?
— Bine, răspunse ea, iar în glas i se simțea dezamăgirea. Se cuibări lângă el, cu capul lăsat în scobitura dintre umăr și gât, cu un braț lăsat peste pieptul său. Foarte curând, respirația îi deveni adâncă și regulată.
Clement se simțea de parcă ar fi depășit un fel de criză și-și dădu seama că, deși oferise răspunsuri evazive întrebărilor lui Lily, el crezuse totul, cuvânt cu cuvânt. Asta era procedura standard, să te minți pe tine însuți. Îi trebuise ceva vreme să înțeleagă că numele de Compania se referea și la o companie de actori, și la un concern de afaceri. Agenții erau actori realizați. Intrau din rol în rol, mai puțin ca interpretare, cât mai degrabă ca transpunere în ele, și făcând asta, adesea pierdeau contactul cu propria lor identitate. Însă aceasta era o caracteristică a supraviețuirii. Dacă nu aveai o identitate solidă, te puteai debarasa de moralitate cu aceeași ușurință cu care te

dezbrăcai de un costum, iar asta te imuniza oarecum împotriva durerii. Problema lui Clement era că începuse să-și amintească cine era și dădea vina pe Robert D'allessandro pentru asta.

Își aminti cum stătea împreună cu D'allessandro și îl privea pe bătrân – la fel de lent și de mătăhălos ca un urs cenușiu – cioplind animalele lui de jucărie, forma lui de terapie împotriva stresului, și vorbind despre cum ar vrea el să plece și să trăiască sus, pe dealuri. Poate în Malaezia. Thailanda. Odată izbucnise în râs și spusese:

— Știi, Roy, obișnuiam să-mi doresc să fiu proprietarul unei blestemate de țări, iar acum tot ce-mi doresc e să zac pașnic pe undeva și să învăț să-i cioplesc ca lumea pe ticăloșii ăștia.

Ridicase încet un tigru pe jumătate terminat, privindu-l mohorât.

— Nenorociții ăștia o sfârșesc întotdeauna arătând ca niște câini dungați.

Lui Clement îi trecu prin minte că D'allessandro îi dăduse o formă exact cum făcuse cu animalele sale din lemn și că fusese la fel de neîndemânatic cu asta ca și cu tigrii. Luase un calup brut de material uman și crease un alt om, unul dotat cu conștiință și cu capacitatea de a iubi, făcându-l astfel total nepotrivit pentru slujba lui. Ceea ce spusese Rice, că devenea un excentric... nu mai avea niciun dubiu despre asta. În ultima vreme, o rasolise cu toate și nici nu-i păsa prea mult. Era ca și cum și-ar fi recunoscut păcatele, iar prin asta își pierduse capacitatea de a le suporta. Și poate că Lily avusese și ea dreptate. Poate că în căutarea lui D'allessandro, a lui Kumari căuta de fapt o alternativă pentru a înlocui toate fațetele vieții sale.

Încercă să răspundă întrebării lui Lily privind dorința lui de a o vedea pe Cheni Abdurachan; însă, în loc de asta, începu să asambleze un portret al femeii newar, dându-i un trup zvelt și ochi mari, păr negru, împletit în mai multe cozi, considerând-o nici frumoasă, nici urâtă, ci acceptabilă, cu trăsături delicate, acoperite de o mască de

murdărie. Odată ce terminase, femeia plutea în mijlocul unei lumini aurii, difuze, o insulă de strălucire budistă, și părea că se holbează direct în ochii lui. Avusese impresia că ea se temea, că, deși avea putere în miezul ei, pierdea bătălia împotriva unei forțe amenințătoare. Felul în care o simțea deveni mai precis, atât de intens și de individual încât se sperie și imaginea se pierdu. Rămase clipind, buimăcit. Toate, draperiile din umbră, reflexia vagă din oglindă, chiar și Lily păreau fantomatice în comparație cu neliniștea lui din cauza lui Cheni. Era ceva mai mult decât excentricitate, își spuse, se ducea cu pluta urât de tot. Pretinsese că va rezolva probleme, însă asta s-ar putea să fie exact ce trebuia să facă. Să meargă în excursie și apoi să-și recapete stăpânirea asupra vieții sale. Aproape că izbucni în râs. Viața lui. Doamne! Viața nu fusese niciodată a lui. De la orfelinat până în armată și apoi în CIA, făcuse întotdeauna parte dintr-un coșmar birocratic, întotdeauna al cuiva, controlat.

Lilly se mișcă, îl strânse cu brațul.

— Ai spus ceva?

Îi mângâie părul.

— Culcă-te la loc.

Ea rămase câteva clipe tăcută, apoi spuse:

— Mi-e frică, Roy. Știu că se petrece ceva cu tine, și asta mă sperie.

Începu să-i dea asigurări, însă nu credea că putea fi convingător. În sinea sa, se simțea foarte fragil, foarte nesigur. Dacă ar fi fost o problemă, un zid de care să se lovească, poate că s-ar fi descurcat. Însă totul devenea o problemă acum, iar el n-avea nicio idee ce să facă.

La o oră de la Tasang-partsi. Aerul era tăios, incredibil de curat, albastrul închis al cerului de deasupra se decolora spre orizont în nuanțe de turcoaz deschis. La câțiva kilometri spre est, crevasele ghețarilor de pe versanții unui vârf acoperit de zăpadă arătau la fel de bine conturate ca și încrețiturile de rocă cenușie de deasupra lui. Străbătea o cărăruie de pe latura dealului; jos, la

piciorul stâncii, un șuvoi de apă argintie se vărsa spre centrul albiei largi, cu fundul din pietricele, scurgându-se într-o tăietură dintre dealuri. Ciulini piperniciți și tufe cenușii de pelin se ițeau de-a lungul cărării; în față, se vedeau colți de rocă roșiatică, părțile dinspre răsărit având o nuanță violetă. Lui D'allessandro i-ar fi plăcut la nebunie acest ținut, se gândi Clement. Curat și pustiu, dar cu o tușă de fecunditate spirituală. Poate că ar fi învățat deja să cioplească un tigru.

Clement avea douăzeci și opt de ani când îi fusese încredințat lui D'allessandro, care pe atunci locuia în Costa Rica, incapabil să plece de-acolo pentru că se temea să nu fie extrădat pentru acuzații de fraudă și extorcare de fonduri; cu toate astea, D'allessandro pusese la punct un plan care atrăsese atenția binevoitoare a CIA. În esență, era altruist, deși ascundea asta aproape de toată lumea. În cele din urmă, deveni evident că voia să lase o moștenire, ceva care să-l absolve de păcate. Pentru implementarea planului fuseseră necesari șapte ani și inclusese – printre alte elemente – un fals progres major în tehnologia cinematografiei, cocaină sintetică eficientă, un șir de stațiuni dedicate jocurilor de noroc, construite în Maldive și de-a lungul coastelor Malabarului, și, cel mai important, o fundație al cărei scop era construcția unor locuințe ieftine în afara Calcuttei și stimularea economiei orașului. Fundația, susținută de respectabili oameni de afaceri hinduși, care n-aveau nicio idee ce potlogărie se desfășura în jurul lor, servea ca holding pentru diferite proprietăți; conturile fundației, alimentate printr-o contribuție semnificativă din fondurile CIA, erau umflate bine și de investiții din miliardele cerute de la toate organizațiile criminale majore din lume. CIA credea că punea la cale cea mai mare escrocherie din istorie, o operațiune care ar fi urmat să arunce lumea interlopă în haos și să sporească influența americană pe subcontinent cu o mie la sută. Organizațiile criminale fuseseră făcute să creadă că vor ajunge să controleze industria de divertisment pe plan mondial, că propria lor influență politică va crește. Planul

a fost o capodoperă de dezinformare, o operă de geniu, depinzând de zeci de alte planuri mai puțin ambițioase și de operațiuni secrete nemiloase, majoritatea puse la punct de Clement, căruia D’allessandro îi acordase, în cele din urmă, încrederea sa și-i dezvăluise înșelătoria supremă – că, la un anumit moment, se vor deschide o serie de capcane, iar fondurile fundației vor fi dirijate prin câteva agenții ONU, pregătite cu aranjamentele lor pentru scopuri caritabile.

Recrutarea lui Clement de către D’allessandro, pentru a-i fi complice, fusese o seducere magistral realizată. Apăsase pe coarda sensibilă a copilăriei de orfan în Wyoming a lui Clement, adăugând și o simpatie față de dezmoșteniții sorții, reușind să-și compună o personalitate de părinte. Clement îl iubise cu adevărat pe bătrân, iar D’allessandro, credea el, îl iubise la rându-i; în mod sigur făcuse eforturi mari ca să se asigure că tânărul nu era implicat. În timp ce avansa furtunos în funcție, pentru prima oară i se părea că simte ce spațiu uriaș din viața sa umpluse bătrânul. Îi fusese tată, frate, prieten… și creator. Prin contrast, spațiul umplut de Lily, cel de iubită, era într-adevăr cam mic. Pe Clement îl duru să se gândească la asta și, pentru că nu mai era un actor bine pregătit, nu mai era capabil să-și ignore sentimentele, ci se putea doar forța să meargă din ce în ce mai repede, până când durerea musculară îi copleși gândurile.

Era spre sfârșitul amiezii când ajunse la Tasang-partsi. Coamele unor nori plumburii, tiviți cu o lumină arămie, drapau dealurile. Vântul bătea în rafale sporadice, ridicând în văzduh pietrișul albicios care părea să scânteieze înainte de a dispărea. Satul consta din vreo treizeci de case din pământ negru, cu acoperișuri plate, adăpostite toate lângă o stâncă, cufundate în umbra ei; un deal se ridica dincolo de vârful stâncii, părând mai mult o grămadă de resturi granitice decât o formațiune geologică reală. Râul se îngustase la nivelul unui firișor infect care șerpuia pe pietrișul din albie, iar doi iaci jigăriți, cu flori de hârtie legate de coarne, se adăpau din el; lui Clement i se păreau

la fel de ireali, de greoi și de proști ca dinozaurii. Jivine de benzi desenate. Își zvâcniră cozile și păscură indiferente la trecerea lui Clement. Șirul de case era paralel cu pârâul, iar cărarea care se întindea de-a lungul lor se transformase într-o mocirlă înghețată, cu urme adânci de roți; ițindu-se din păienjenișul gheții gălbui, crăpate chiar la mijloc, era un cadavru putrezit al unui dulău, iar asta adăuga o nuanță de mucezeală grețoasă duhorii năprasnice a locului. Doi corbi, cățărați pe partea de sus a stârvului, păreau să fie niște ornamente bizare, până când își întinseră aripile și își luară zborul fâlfâind până în vârful stâncii. Gunoaiele și măruntaiele de animale zăceau adunate lângă pereții caselor până la nivelul ferestrelor de la etajul întâi, înrămate cu scânduri șubrede; în gunoi fuseseră săpate deschizături pentru a se permite accesul la uși. Mizeria era uluitoare și totuși era atât de absolută, atât de potrivită cu cerul mohorât și cu mediul sumbru, încât împrumuta satului un soi de grandoare morbidă, de parcă Tasang-partsi ar fi fost un avanpost de la frontiera vreunui regat mitic, decăzut.

Un băiețel îl conduse pe Clement la o casă din capătul celălalt al satului și, după ce-l plăti pe băiat, rămase holbându-se la ușă: trei scânduri înnegrite și un lacăt uriaș, din alamă, o alcătuire care părea simplă și complicată în același timp, ca un puzzle pentru copii. Bătu, simțindu-se ca un prost acum, pentru că bătuse atâta amar de drum numai pentru o toană. În clipa de dinaintea deschiderii ușii, își aminti de portretul lui Cheni Abdurachan pe care și-l imaginase la Katmandu – o femeie zveltă, cu ochi de ciută și codițe –, iar când ea apăru în cadrul ușii, purtând blugi și o cămașă ecosez, semăna atât de mult cu imaginea încât îl lăsă perplex și puțin temător cu privire la ce-ar putea însemna asta. Era mai drăguță decât își imaginase el și mai puțin murdară, cu pielea bronzată de un strat fin de murdărie; însă asemănarea era uluitoare, fără nicio îndoială. Părul îi era strâns la spate cu o bucată de catifea roșie.

Femeia îi întâlni privirea preț de o clipă sau două, apoi,

pișcându-se de rădăcina nasului cu degetul mare și arătătorul, plecându-și capul, un gest care-i dezvălui nerăbdarea și oboseala, îi spuse:

— Sunteți de la universitate?

Avu impresia că, dacă nu oferea un motiv destul de serios, i se va întoarce spatele.

— Mă numesc Roy Clement, zise. Și nu sunt de la universitate. Am avut un vis cu tine… o halucinație sau așa ceva. Ți-am văzut fața, exact așa cum ești acum. Știu că e o nebunie, dar am crezut că este important să vin aici.

— Crezi că minți, făcu ea după ce-i aruncă o privire iscoditoare. Asta-i interesant. Spui adevărul, dar crezi că minți.

Se dădu la o parte pentru a-i face loc să intre și râse; era un râs care avea ceva ciudat și tulburător.

Încăperea din față era înecată într-o lumină albăstruie răspândită de o vatră din piatră, iluminată slab de niște lămpi cu unsoare vegetală – boluri din alamă cu fitiluri plutitoare – stând pe masa din spate. În tavan era tăiată o trapă din lemn. Toate suprafețele vizibile erau acoperite cu un strat de reziduuri ca funinginea, chiar și ustensilele de gătit, din aramă, agățate de un cârlig deasupra vetrei. Vârfurile unor oase și coarne de iac, folosite pentru întărirea construcției, ieșeau din pereți ca niște colți cenușii, tociți. Clement se așeză pe un scaun de lângă masă, iar Cheni scoase de pe vatră o roată de pâine. O așeză pe masă, îi dădu un cuțit și se așeză pe scaunul din fața lui. Pâinea era fierbinte și avea crustă, însă putoarea bălegarului de iac pus pe foc îi strica gustul. Clement mestecă stoic, privind chipul lui Cheni. Trăsăturile erau, hotărî el, mult prea voluptuoase pentru delicata ei structură osoasă. Ochi uriași, nas proeminent, buze pline. Acestea făceau să pară că era ceva în spatele feței, o apăsare extremă care-i umfla pielea. Cu toate astea, privită într-o altă lumină, cu mai multă atenție la efectul general, acea voluptate era cea mai atractivă calitate a ei. Era greu să te uiți la ea, se gândi; valorile disonante ale chipului ei te obligau să-ți alegi un fel de a o privi, să decizi dacă era

sau nu drăguță.

— Vrei să știi despre Kamari, rosti ea după o vreme.

— Toată lumea te întreabă de ea, nu?

Din nou acel râs tulburător. Avea ritmul unui ecou ce se stingea și nu transmitea niciun sentiment de veselie.

— Nu, nici vorbă, rosti ea. Antropologii vin aici și mă întreabă ce-a trebuit să mănânc în templu, cine m-a instruit, cine m-a îngrijit. Nu-i interesează Kumari.

— Atunci de ce presupui că asta-i ceea ce caut?

— Pentru că-i adevărat, spuse ea. Ai vrea să inventez o minciună și să mă prefac că ar fi adevărul?

— Adevărul curat ar fi numai bun.

Trase o așchie de la marginea mesei. Nu avea niciodată astâmpăr, își dădu seama, mereu făcea ceva.

— Știu totul despre tine, zise ea cu o nuanță de sfidare. Știu cine ești.

— Nu văd cum ar fi posibil una ca asta, spuse el, însă simți o undă de neliniște.

— Ești un om violent, continuă ea. Până nu demult, n-ai avut niciun fel de scrupule. Acum ai dobândit scrupule și te afli într-o poziție unde reprezintă un risc. Dar nu asta-i cea mai mare problemă a ta.

Își puse mâinile pe masă, cu palmele în jos, privi când la una, când la cealaltă, de parcă le-ar fi măsurat dimensiunea relativă.

— Necazul este că nu te-ai schimbat destul. Este ca și cum ai fi doar pe jumătate format. Violența este impregnată în tine, iar tu n-ai fost în stare s-o exorcizezi. Acum ai fost condus până aici… dar nu ca să afli despre Kumari. Oricum, în privința asta nu te pot ajuta.

Posibilitatea clarviziunii și tot ceea ce-i spusese erau amenințătoare. Se simți obligat să nege cel puțin în parte.

— N-am fost condus aici, spuse el. Nu fac altceva decât să-mi iau câteva zile libere.

Ea dădu din umeri; între ei se întinse tăcerea.

— De ce nu-mi poți vorbi despre Kumari? o întrebă.

— Oh, îți pot spune câte ceva, dar pentru tine nu va fi suficient, rosti ea. Se pare că m-am trezit într-o zi și-am

descoperit că aveam doisprezece ani, o fetiță condusă afară din templu. Toate amintirile mele de dinainte de asta sunt vagi. Șoapte, încăperi aurite... și certuri. Îmi amintesc că întotdeauna erau certuri. Kumari era întunecată, cu toate că în sufletul ei era lumină. Nu rea. Întunecată de nevoie... pentru că avea de-a face cu bezna. Singurul lucru de care sunt sigură este că a fost cu mine, o vreme.

Se apucă să smulgă așchia, decojind-o, acționând cu ceea ce părea să fie o încăpățânare sălbatică; își desprinse privirile pentru câteva clipe uitându-se la el, apoi în altă parte.

— Te fac să nu te simți în largul tău? întrebă el.

— Nu mai mult decât majoritatea oamenilor.

— Îmi pare rău, zise el. Nu doresc să te supăr.

Ea clătină energic din cap, ca și cum ar fi încercat să-și scuture din păr un roi de albine.

— N-ai să asculți, făcu ea. Nu pot să discut cu tine dacă nu asculți.

— Nu sunt sigur dacă înțeleg ce-mi spui.

Ea dădu din cap, o zvâcnire sau o afirmație, iar când îi vorbi din nou, mușcă fiecare cuvânt de parcă s-ar fi abținut să se exprime mai puternic.

— Nu mă simt bine în prezența oamenilor, pentru că le aduc ghinion. Nu vorbesc de acel ghinion care te nenorocește la cărți sau care îți aduce un șir de accidente casnice. În mine este moarte.

Își ridică privirea spre el.

— S-ar putea să nu crezi, însă ar trebui să ții cont de asta. Practic, nu există nicio diferență în felul nostru de a gândi. Eu spun că ai fost condus aici, iar tu pretinzi că ai venit din curiozitate. Eu îți spun că aduc ghinion, iar tu-mi răspunzi că tot ceea ce se petrece cu cei din jurul meu ține de soartă. Ceea ce tu consideri banal, mie mi se pare magic. Acolo unde eu văd lucrarea zeilor sau a diavolilor, tu ai putea vedea acțiunile unor consecințe logice. Pentru mine lumea este o mare vrajă, pentru tine – doar o coincidență complicată. Aproape că nu este nicio distanță între acești doi poli. Așa că, atunci când îți spun ceva, nu

minimaliza. Dacă trebuie să justifici acel lucru în termeni logici, este în ordine. Însă trebuie să accepți ceea ce spun, altfel nu putem discuta.

Ea se lăsă pe spate, odihnindu-și mâinile pe masă, iar această tranziție bruscă de la tensiune la calm, mai mult decât oricare alt semn, îi arătă lui Clement că femeia se lupta să se controleze, că se ducea pe aceeași cale a nebuniei pe care alunecase și el. Și-și aminti că asta făcuse parte din viziunea lui originală asupra ei… cu toate că, înapoi la Katmandu, bănuise că lupta împotriva unei adversități exterioare. Poate că fusese condus până aici, se gândi, poate că informațiile ei despre el nu erau mai explicabile decât ce știa el despre ea, nu mai puțin adevărate.

Îi oferi iarăși hohotele ei tulburătoare, iar el își închipui că ea știa la ce se gândise.

— Este o chestiune de cum vezi, îi spuse ea. Ori vezi lucrurile, ori nu. Poate că de-asta ești aici, ca să înveți să vezi.

Nu putea fi sigur dacă ceea ce spusese ea era o reacție la ce gândise ori se ambalase el într-un asemenea hal de agitație halucinatorie încât ar fi luat orice drept reacție. Își dădu seama că nu avea nicio idee despre ceea ce discutaseră cu adevărat și decise să schimbe tactica, s-o forțeze să vorbească despre ea, și nu despre el.

— De ce locuiești aici? întrebă. Nu pot fi prea multe lucruri care să te intereseze.

— Este un loc bătut de soartă, mi se potrivește. Și am multe de făcut. Citesc, mă plimb, practic *chod.*

— Asta-i vreo religie?

Ea ezită.

— Este un ritual al budismului tibetan, un test pentru suflet împotriva demonilor.

— Lupți cu demonii?

— Mă confrunt cu ei. Nu are rost să lupți cu ei, întotdeauna câștigă.

— Atunci de ce te mai deranjezi?

— E Kumari, zise ea. Tot ceea ce fac este în legătură cu

ea. Cu o parte din ea. *Chod...* Nu știu. Există o parte din ea pe care n-am înțeles-o niciodată. Părea cumva altfel. Nu chiar ea, ci atașată ei. Aliatul ei, scutul ei împotriva beznei. Cred că *chod-ul* este legat de acea parte.

— De ce-ar avea o zeiță nevoie de un aliat?

— Nici chiar Kumari nu poate sta singură împotriva tuturor demonilor.

Cheni făcu un gest de lehamite, de parcă ar fi vrut să șteargă ceea ce spusese.

— Este așa cum ți-am spus, nu-mi amintesc prea multe.

Luă dintr-un colț o prăjină cu un ochi de frânghie la un capăt și împinse în sus trapa din tavan. Acolo unde fusese ușa, acum era un pătrat de un albastru închis, cu stele și o semilună. Tăcerea părea să se scurgă în încăpere împreună cu aerul rece. Dintr-o casă din apropiere se auziră râsete, răsunând nefiresc de vesele. Apoi, de undeva de foarte de sus, glasul unui bărbat făcând incantații. Cheni se încruntă și păru să asculte vocea.

— Cine-i? întrebă Clement.

— Un smintit, zise ea. Un pustnic. Trăiește acolo, sus.

Arătă spre vârful dealului.

— Într-o veche mănăstire. Sătenii cred că este șaman. Iar copiii îl iubesc la nebunie... Îi spun „unchiule”. Dar el nu-i decât un smintit.

— Poate că-i șamanul copiilor.

Cheni pufni.

— Se teme de tot. N-ar spune niciun cuvânt nimănui. Uneori, mă ajută, dar de cele mai multe ori se ascunde între ruine.

— Pare să fie inofensiv.

— Aceasta-i una dintre virtuțile tale americane? spuse ea cu un sarcasm accentuat. Cât de inofensiv e cineva?

Nori subțiri și lucitori începură să treacă pe dinaintea lunii și, privindu-i, Clement își aminti că avusese același sentiment de izolare în timpul copilăriei, în nopțile de după fuga lui de la orfelinat, când se ascunsese prin rigole și case abandonate, în pădure. Dintr-odată i se păru ciudat că putuse ajunge atât de departe din nopțile acelea pustii, că

trăise, luptase și omorâse, și se pomenise în Mustang, împreună cu o femeie care fusese, odată, zeița Kumari. Gândindu-se la asta, deveni vulnerabil, deschis unor influențe nevăzute și, pentru moment, cochetă cu paranoia ideii că norii de deasupra s-ar fi putut apropia de lumina care-l scăldase în strălucirea existenței, ar fi putut amenința să-l întunece. Se întoarse spre Cheni. Ea se holba înfricoșată la el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Bâjbâi cu mâna în urma ei, căutând ușa camerei din spate.

— Nu te apropia de mine! făcu ea. Înțelegi? Acum te văd! Stai departe de mine.

Ea fugi din încăpere și închise ușa. Clement auzi zăvorul pocnind.

— Hei! țipă el. Ce s-a întâmplat? Ce-am făcut?

Niciun răspuns.

Se ridică și se duse la ușă.

— Hei, ești în regulă?

Când refuză să-i răspundă, zise:

— E în ordine dacă dorm aici?

Nimic.

— Futu-i, făcu încet, mai puțin dezamăgit cât buimăcit. Incantațiile de pe coama dealului începeau să-l irite. Se întinse după prăjină și închise trapa. Zăcu o vreme, alimentat de tăcere, fără a ști sigur dacă să plece sau să rămână. Privirile i se agățară de oasele care răsăreau din pereți și se imagină drept un omuleț smintit, aflat într-o casă neagră, barbară, cu pereții din colți și mizerie, un refugiu miniatural pe un raft prăfuit, în spatele unor munți de jucărie. Îi făcea plăcere să se creadă neimportant, rătăcit și nesemnificativ, și se decise să rămână. Măcar pentru o noapte. Se gândi că Cheni ar putea veni pe-acolo. Simțea că înăuntrul ei se afla un loc neprihănit, neatins de nebunie, un loc în care ființa ei era intactă, ca și cum nebunia n-ar fi fost în inima ei, ci, mai de grabă, o degradare care o cuprindea din afară... ca și propria lui sminteală. Kumari, poate. Asta-l convinse să ajungă la

concluzia care-l tentase de când o întâlnise, că între ei exista o legătură, o compatibilitate fundamentală, și se imagină stând lungit lângă ea, în duhoarea de balegă de iac pusă pe foc, făcându-se una cu nenorocul ei și absorbind o catastrofă cosmică.

După un timp, stinse lămpile cu unsoare și-și așternu sacul de dormit pe podea; își scoase arma, se ghemui în sac și-l închise cu fermoarul. Întunericul se adună în juru-i. Zăcea acolo, cu atenția încordată, incapabil să adoarmă. Își verifica ceasul la fiecare câteva minute, îngrijorat din cauza insomniei. După o oră, auzi un sunet ascuțit și, din cauza modulației sale complexe, se gândi că era un animal urlându-și durerea sau singurătatea, dar când țipătul se auzi din nou, își dădu seama că era doar glasul pământului în pustietatea lui, șoapta viorii albe a vântului năvălind prin trecători. Îl ascultă, răsunând din nou și din nou, hipnotizat de muzica lui stranie, și curând începu să se simtă și el subțiat, fin și pur, redus la o melodie compusă din tăieturi și jaloane din viața lui, din terenul pustiit și plin de cratere al războiului său fără sfârșit, devenind un cântec înghețat, care se stinse în tăcere.

Visă despre crime, însă crimele nu erau vise, cu toate că aveau luciditatea artistică a imaginarului. Visă despre cuțite și despre cum simțeai cuțitele, despre tremurul care preceda țâșnirea sângelui, și mai visă despre adevărul exploziv, despre mici figurine care săreau în aer, spre ceruri, și despre sensul incisiv al cavităților, despre buzunarele de la piept, prinse în centrul reticulului lunetei, despre un hindus bătrân, năpădit de cancer, legându-și o bombă de talie, dând mâna cu Clement, mulțumindu-i pentru ajutoarele financiare plătite familiei… iar asta-l trezi. Prima dată, crezu că imaginea lui Cheni ieșind pe ușa din față făcea parte din vis, dar îndată ce-și dădu seama că nu era așa, se ridică, cu pistolul în mână, își trase jacheta pe el și ieși în stradă, încă adormit, dar curios să vadă ce făcea la o oră atât de târzie. Se luă după ea de-a lungul unei cărărui care urca versantul stâncii și

apoi șerpuia în jurul dealului, până sus, făcându-și drum printre pietrele slăbite și alunecând pe pietriș. Luna era încă sus pe cer, și-și aminti de o altă noapte cu lună petrecută urmărind o țintă; din acele nopți dobândise un simțământ de competență înghețată și calcul care-i risipi resturile de vis și transformă urmărirea într-un joc de logică. În mai multe ocazii, avu senzația că era urmărit la rându-i, dar puse asta pe seama nevoii de a simți pericolul și a unei imaginații hiperactive. Pe vârful dealului, de-abia distins din îngrămădeala de pietre de sub el, o încâlceală de umbre și nuanțe de cenușiu, se înălța o ruină masivă – mănăstirea – și Cheni se îndrepta chiar spre ea. Ascensiunea finală fu crâncenă. Clement trebui să se strecoare prin defileuri stâncoase și să urce versanți abrupți, iar când ajunse la baza pereților, rămăsese fără suflu.

Pereții aveau o înălțime de vreo nouă metri și erau prăbușiți pe secțiuni, iar intrarea consta în două porți masive, din lemn, atârnând strâmb, cu multe dintre scânduri sfărâmate spre interior, ca de un pumn imens. De poartă erau sprijinite pietre *mani* plate, cu rugăciuni gravate în scrierea tibetană, iar Clement se așeză pe una ca să-și tragă răsuflarea. Ajunse să prețuiască atmosfera liniștită, goliciunea impozantă a zidurilor, pustietatea răsunătoare, conturul precis al umbrei, și începu să se simtă asemănător cu această grămadă irațională de piatră, cu negările fundamentale ale speranței și bucuriei din miezul ei, cu ecourile animismului și incantațiile bolborosite și vechii zei-insecte, aduși aici să bâzâie printre lămpile cu ulei și vaporii unei revelații înspăimântătoare ce se ridica din mașinăriile pentru rugăciuni. Râse, înflăcărat de propria sa iraționalitate, mintea lui deschizându-și toate circuitele, ca la prima doză de cocaină, și când privi peste sat, spre piscurile monstruoase ale Himalayei, simți liniștea împăcată a cuceritorului, de parcă tocmai ar fi terminat un asalt asupra unei înălțimi necucerite până atunci. Își revendică pentru sine tot ce vedea; dădu nume dealurilor după

vechile lui prietene, iar celui mai înalt munte îi spuse după Lily. Era Clement pukkah sahib, Clement de Nepal. În cele din urmă, chicotind încă, se scutură de praf și intră în construcția în ruine.

Traversă o curte, mergând spre clădirea fără ferestre, din calcar cenușiu, care semăna cu un buncăr supradimensionat. Agățate deasupra intrării, câteva steaguri de rugăciune, zdrențuite: fanioane de un albastru deschis, inscripționate cu caractere nedeslușite, fâlfâind și pocnind în vânt. Urcă niște trepte și intră pe un coridor larg, flancat de celule mucegăite. Lumina lunii pătrundea numai pe o mică distanță pe coridor, iluminând fresce decolorate care înfățișau trupuri jupuite, cranii pline cu sânge, grămezi de măruntaie și demoni stând printre ele: solizi, musculoși, cu guri căptușite cu colți și ochi rotunzi, înflăcărați. Chiar și cel mai cumplit dintre ei avea un aspect caricatural care-i reamintea lui Clement de creaturile desenate pentru a reprezenta dinții cariați sau respirația urât mirositoare. Îl intrigau și, în timp ce cerceta frescele, își dădu seama că se holbau peste regatul lor terestru, și că el se găsea înaintea unei mulțimi imense, a cărei natură individuală deveni evidentă, întrucât se părea că o vede oglindită în ochii demonilor, o metaforă complicată, de membre contorsionate și tendoane răsucite, lacrimi și picături de sânge, licărind precum pietrele prețioase, întreaga masă fermentând spumegat, ca și când ar fi fost constant în bătaia vântului, iar gândacii se înfruptau din ochii celor condamnați, iar femeile se împreunau cu șerpii și cu bărbați cu cancere care le consumaseră jumătate din față, scobindu-și burțile, încercând să scoată vreun organ vital, pentru a-și pune capăt suferințelor. Ici, un grăsan se hrănea cu hălci din propria sa carne, iar colo un drogat își injecta foc în organele genitale, și în spatele acestei gloate omenești se aflau legiunile iadului, cocoșați ale căror gheburi aveau brațe fusiforme și mâini scheletice, muște cu gură de femeie și creaturi precum grifoni și himere, și bazilișci în ai căror ochi era înregistrată enigmatica descompunere

entropică; se îmbulzeau cu toții înainte, împingând omenirea spre propria sa pieire, spre sorțile îngrozitor de rele zugrăvite pe peretele coridorului, iar Clement încercă să-și facă drum înapoi de la margine, smulgând gemete celor pe care-i azvârlea la o parte, și…

Se retrase de lângă perete, dându-și seama că fusese pe cale să-și piardă mințile și că gemetele erau adevărate, venind de mult mai de departe de pe coridor. Șovăielnic încă, trase piedica armei, o ținu cu țeava în sus, lângă bărbie, și se strecură de-a lungul peretelui, văzând capetele viziunii sale infernale plutind în beznă. Când ajunse la colțul unui coridor de răscruce, geamătul se auzi din nou, iar la capătul îndepărtat al coridorului zări o fâșie verticală de lumină a lunii. Se deplasă în grabă spre ea. Drumul era blocat de o draperie din păr negru, ațos, aspru, uscat și țeapăn la atingere. Își dădu seama că era păr de iac. Trase draperia într-o parte, ajutându-se de țeava pistolului. Direct în față, cam la douăzeci de metri distanță, dincolo de suprafața acoperită cu lespezi sparte, era o intrare flancată de două coloane de piatră. Cheni era întinsă între cele două coloane, cu brațele și picioarele fixate cu frânghii. Se încovoiase, iar capul îi atârna în jos, cu fața acoperită de voalul negru al părului ei. Clement bănui că era inconștientă, dar chiar atunci ea-și înălță capul și privi printre șuvițele de păr într-un punct aflat undeva, deasupra lui.

Instinctul îi spunea să se ducă la ea, însă era o evoluție atât de stranie și de neașteptată încât se înfrână. Era capcana perfectă pentru un asasin. Își aminti de senzația că era urmărit și se întrebă dacă nu cumva avertismentul lui Rice nu fusese doar o povață cu caracter general, dacă nu cumva sugerase că se luase în considerare o acțiune certă. Deschise draperia cu încă vreo câțiva centimetri, pentru a obține o priveliște asupra restului curții interioare. Era o fâșie lungă între clădiri, închisă între zidurile exterioare ale mănăstirii, 0 mică scenă albă ca osul și o umbră de abanos. Cu excepția lui Cheni, nu mai era nimeni acolo. Dintre crăpături se ițeau tulpini întunecate

de urzică. Clement aruncă o privire înapoi – de-a lungul coridorului –, însă nu putu detecta niciun semn de mișcare. Se întoarse din nou spre curte. Cheni se prăbușise, iar capul i se legăna de parcă era beată. Decise că era prea paranoic. De când plecase din Katmandu existaseră sute de ocazii să fie lichidat și nu putea găsi niciun motiv pentru care cineva ar fi vrut s-o implice și pe Cheni.

Păși afară, în curte, îndreptându-se spre ea, întrebându-se cine-ar fi putut face așa ceva, ațintindu-și pistolul spre bezna din spatele ei. Înainte să fi apucat să străbată jumătate din distanță, ea începu să se zbată pentru a se elibera din frânghii și – cu ochii dați peste cap privind spre fâșia de cer înstelat dintre clădiri – scoase un urlet cumplit. Din reflex, Clement privi în sus. Se vedea o parte din constelația Orion, iar un nor pufos trecea peste ea, îndreptându-se spre sud. Apoi, aproape imperceptibil, ceva ca ondulațiile produse în aer de căldură, ceva ce dispăru în câteva secunde. Vreo formă de condensare, se gândi el.

— Ai grijă, îi spuse lui Cheni, care se zbătea scuipând fraze în newari. Totuși, nu credea că eforturile ei erau de teamă, ci păreau făcute cu un scop anume, la fel ca și țipătul ei, care fusese de furie, nu de frică. Se întinse spre nodul care-i lega brațul drept. În secunda în care degetele lui îl atinseră, fu copleșit de amețeală. Scutură din cap, încercând să își limpezească gândurile, și făcând asta, avu o impresie fugitivă că la patru sau cinci meri deasupra lui se înălța ceva uriaș și neclar, care-și asuma, treptat, o formă coerentă, una asemănătoare cu unul dintre demonii de pe pereții coridorului. Incolor, de-abia conturat, de parcă – la fel ca și frescele – pălise odată cu trecerea timpului și din cauza vremii. Cu picioare groase, piept ca o putină, gheare atinse de lumina lunii. Între fălcile cu colți ascuțiți se afla o limbă cărnoasă. Tăcerea lui era înspăimântătoare, și Clement ar fi vrut să fugă, însă slăbiciunea domina. Căzu pe spate, lovindu-se cu capul de baza coloanei. Își simți inima leneșă și fierbinte, un mușchi flasc, a cărui moliciune îi provoca o tensiune bolnavă în piept. Conturul demonului începu să se solidifice, să

dobândească urme de culoare și detaliu, și ridicându-și mâna cu arma – un efort enorm, pentru că se părea că atracția gravitațională se amplificase – Clement trase asupra arătării.

Deschiderea focului fusese un act de disperare și nu se aștepta să aibă nici cel mai mic efect, crezând că demonul era ori o halucinație, ori imun la mijloacele de descurajare pământești. Însă apăru un efect… deși nu chiar cel pe care sperase să-l obțină. Glonțul lăsase o dâră aprinsă prin lumina slabă, lovindu-se cu o izbucnire aurie de mijlocul pieptului demonului; apoi, de la marginile împroșcăturii începu să se împrăștie o întunecime de cerneală, ca o pată de petrol, umplând întreaga formă a demonului, până când se păru că în spațiul interstelar fusese făcută o gaură, o gaură cu o vagă formă umanoidă, marcată de o singură stea aurită. Părea să fi fost gravată în văzduh, săpată în mare profunzime, iar pentru Clement avea acea atracție înghețată a unei crevase deschise dintr-odată la picioarele sale. Sări înapoi de lângă ea, scrijelind lespezile, însă bezna zvâcni spre el, ca o membrană sub presiune. Apoi membrana explodă și întunecimea nestăvilită se scurse înainte și-l copleși.

În timp ce cădea – era o cădere, lentă, însă scăpată de sub orice control, răsucindu-se tot mai jos și mai jos – înțelese că traversa canalul săpat de glonț în carnea demonului. Putea vedea proiectilul înaintea lui, un punct auriu, menținându-și distanța. Îi era îngrozitor de frig și un gol dureros îl umplea la fel ca bezna care ocupase conturul demonului. Scoase un țipăt, însă țipătul nu-i oferi nicio eliberare. Părea, mai degrabă, o expulzare a detaliilor mărunte din viața lui, ca și cum viața însăși n-ar fi fost altceva decât un strigăt. Toate caracteristicile sale, orice act de violență, orice gest de afecțiune, erau – își dădu el seama – embleme ale vidului înfiorător prin care căzuse timp de treizeci și opt de ani. Le atinse și le gustă pe fiecare și fu oripilat de goliciunea lor. Voia să se ascundă de cunoașterea a ceea ce erau, a ceea ce era el, însă nu putu. Lumina aurie a glonțului se stingea și văzu că în

curând va fi blocat în interiorul demonului, că propriul său vid se va transforma în propriile sale gratii. Se răsuci de zor, sperând să-și îndrepte căderea, să iasă la lumină, însă nu înregistră niciun progres. Chiar dacă ar reuși să scape, se gândi, la ce i-ar folosi? Deșertăciunea și eșecul erau pretutindeni, iar particularitățile din viața sa erau ele însele niște demoni. Nu avea de ales și trebuia să-i înfrunte.

Ajungerea la acest acord, acceptarea lui îl calmă și, când încercă încă o dată să-și îndrepte căderea, reuși.

Frigul începu să se risipească, bezna păru că se îngroașă, pentru a opune rezistența care să-l încetinească, și apoi descoperi că putea folosi această rezistență pentru a se orienta, pentru schimbarea de direcție. Lumina aurie dobândi greutate, trăgându-l tot mai repede; deveni un cerc auriu difuz, un soare spre care-l împingea întunericul, și în curând, având doar o vagă senzație de mișcare, se pomeni în centrul lui, zăcând pe un palet, holbându-se la lampa cu ulei așezată într-o nișă a peretelui negru din care ieșeau vârfurile de oase.

Cheni era îngenuncheată lângă el. Se chinui să se ridice, tulburat, incapabil să accepte ideea că se afla în siguranță, în dormitorul ei; însă ea-l obligă să rămână culcat și-i potrivi perna sub cap. Fața ei era ca și chipul unei fete *gopi,* una dintre acele femei care dansau și cântau la flaut pentru Krishna. Aproape o parodie de feminitate, cu o nuanță prea senzuală. Totuși era atras de ea, atras aproape în același fel în care fusese atras spre demon și apoi spre lumină, constrâns fizic, și-și mișcă mâna dreaptă în așa fel încât se lipi de piciorul ei. Ea se încordă, însă nu se îndepărtă.

— Ce s-a întâmplat acolo, sus? întrebă el. Erai legată.

— *Chod,* zise ea. Pustnicul mă ajută cu frânghiile. M-a ajutat și să te aduc înapoi.

Se uită în spatele ei.

— Mi-a dat ceva pentru tine. Cred că l-am lăsat în camera cealaltă.

— Nu înțeleg de ce-a trebuit să te legi fedeleș, spuse

Clement nedumerit.

— Ai văzut demonul?

— Am văzut *ceva.*

Râse.

— Ei, era cam târziu, sunt susceptibil să văd orice.

— Demonii prosperă în teamă. Pentru a practica *chod-ul,* trebuie să te pui într-o poziție în care să fii obligat să te confrunți cu ei. Dacă nu mai ai unde să fugi, trebuie să primești confruntarea.

Nimic din ce spunea ea nu avea vreun sens… sau, dacă avea, nu era acel înțeles care să conteze pentru el. Își plimbă mâna de-a lungul coapsei ei, iar contactul îl încălzi. Voia ca ea să izgonească tot frigul din el, să însemne un înțeles nou, un nou grad de plăcere. Simți că asta era posibil, că ea nu-l va mai respinge.

— Înțelegi? îl întrebă ea.

— Îhî.

Se întoarse pe-o parte și-și lăsă cealaltă mână în poala ei. Se aștepta s-o vadă cum se opune, iar când nu o făcu, o trase în pat, alături de el. Fața ei avea o expresie stoică, imposibil de descifrat. Îi atinse sânii, lăsă greutatea moale a unuia să i se odihnească în palmă. Pleoapele ei se închiseră.

— Noaptea trecută te-ai încuiat departe de mine, spuse el, iar acum ești… mă lași să mă apropii.

— Am văzut că s-ar putea să fim iubiți. Aveam nevoie de un iubit, însă mi-era teamă de tine. Apoi, la mănăstire, ai fost foarte curajos. N-a fost necesar, însă nu știai asta.

— Și asta-i răsplata mea?

— Nu-i o răsplată, zise ea. Acum știu de ce ești aici. Am văzut la mănăstire.

Lumina lămpilor cu ulei părea să se topească peste ei, îngroșându-se într-o atmosferă languroasă. Clement trase în jos fermoarul blugilor ei, își băgă mâna pe sub drilul tare, iar degetele îi intrară în părul mătăsos. Ea era deja umedă, deschisă și se curbă sub apăsarea mâinii lui, scoțând din adâncimea gâtului un sunet ascuțit. Cu toate că era excitat, se simțea ciudat atingând-o într-un mod atât

de intim. Era ca și cum senzualitatea lor ar fi fost pur genitală, ca și cum apropierea dintre ei ar fi fost lipsită de sentimente, un fel de potrivire fizică foarte complicată, satisfăcând în modul în care rezolvarea unor cuvinte încrucișate poate da satisfacție.

— De ce *sunt* aici? întrebă bărbatul, trăgându-i blugii de pe coapse.

— Te-a condus Kumari, șopti ea.

— Nu înțeleg.

— Kumari, zise ea, și repetă numele de mai multe ori, tonul ei devenind tot mai însuflețit, ritmul cuvintelor sale acționând ca un contrapunct pentru eforturile ei neîndemânatice de a-și da jos hainele. Se părea că incapacitatea ei de a explica lucrurile o tulbura, iar Clement îi spuse că era în ordine, că nu avea nicio nevoie să înțeleagă.

— O vei cunoaște pe Kumari… lumina ei, zise ea. Norocul nu mai contează pentru tine.

O așeză pe spate, se puse deasupra ei și se gândi ce bine era că un puști de la orfelinatul din Wyoming era pe cale să și-o tragă cu o zeiță.

— Nici n-a contat vreodată, spuse el.

În timp ce o pătrundea, se imagină confruntându-se cu ghinionul, unul îngrozitor, și ceva rece i se scurse de-a lungul șirei spinării; totuși, chiar și gândul la moarte îl excita acum, inspirându-l, antrenându-i spiritul de aventură, și, pentru câteva momente, se simți bine cu ea. Unghiile ei îi zgâriau coastele, iar trupul i se agita sub el. În lumina difuză, uleioasă, fața ei era cea a unei iubite, îmbunată și sedusă, iar cuvintele ei, confirmările răgușite ale pasiunii, frazele întrerupte și vorbele drăgăstoase șuierate ale unei nebunii tandre. Pentru ea, trecuse mult timp de la ultimul iubit – știa asta din felul în care-i răspundea trupul –, iar asta îi făcea plăcere. Însă, deși împlinită din punct de vedere clinic, acuplarea lor nu se ridică deloc la așteptările sale. Rămase neîndemânatică, provizorie, curios de lipsită de implicare, fără să atingă niciodată naturalețea unei compatibilități adevărate, iar

ulterior se simți de parcă ar fi profitat de o femeie bolnavă, și asta-l făcu să se rușineze. O lăsă dormind, apoi se îmbrăcă și se duse în camera din față. Se părea că toate emoțiile sale și întregul tumult nu dăduseră niciun rezultat, iar el avusese nevoie de un rezultat; credea că i se promisese un rezultat de către loc și femeie și dorința lui de rezolvare. Poate că, se gândi el, ar fi mai bine să-i scutească pe amândoi de penibil și să plece cât ea încă mai dormea.

Aprinse o lampă cu ulei și se așeză, sprijinindu-se cu cotul de masă, cuprinzându-și bărbia în palmă. Cotul lui se poticni în ceva și aruncă un ochi într-acolo. La început, de-abia dacă-i veni să creadă ce vedea, și chiar și după ce ridică obiectul, aproape că se așteptă să dispară, să se dovedească a fi o halucinație. Însă era ceva solid, real. Un tigru de lemn, meșteșugit cioplit. Vopsit în portocaliu și negru, cu un bot roșu și colți albi, ochi de un verde intens. Fără cusur. Un talisman sălbatic. Pustnicul, își spuse el, amintindu-și că Cheni îi povestise că bărbatul îi dăduse un dar pentru el. D’allessandro era pustnicul, era sus, acolo, chiar în acel moment... la mănăstire. Clement simțea atât de multe încât nici nu putea găsi un nume pentru vreunul dintre sentimentele sale. Se ridică în picioare, strângând tigrul, și începu să măsoare camera la pas, înainte și înapoi, întrebându-se dacă asta n-ar fi putut fi o capcană. Dacă D’allessandro se afla acolo, de ce-ar alege să-și anunțe prezența? Ar trebui să se teamă... chiar și de Clement. Iar ăsta, își dădu el seama, trebuia să fie răspunsul. D’allessandro și-ar putea închipui că Clement îl va găsi, mai devreme sau mai târziu, și voia o întâlnire aranjată în propriii săi termeni. N-ar fi riscat să tragă spre Clement în fața lui Cheni și n-ar fi putut-o ucide pe Cheni fără să stârnească suspiciunile sătenilor. În plus, în acest fel putea afla câți oameni știau cam pe unde era. Și i-ar acorda lui Clement o șansă să-și dovedească bunele intenții. Era sigur de asta. Entuziasmat, începu să se uite după haina lui și o zări mototolită într-un colț. O înșfăcă, iar pistolul căzu din buzunar. Îl ridică. Arma-i aminti de ce

se petrecuse în noaptea trecută, și el se gândi mai bine dacă să se întoarcă sau nu. Dar nu, își dădu el seama, Cheni fusese cea care adusese demonul – dacă acesta chiar fusese acolo –, iar dacă D’allessandro putea trăi în mănăstire, atunci el, Clement, nu va avea probleme. Își puse haina, își înfipse pistolul la curea – în partea din spate – și ieși în stradă. Soarele se ridicase pe cer, strălucind printre norii de furtună zdrențuiți, iar Clement o luă din loc mergând iute, însuflețit de aerul rece și rarefiat și de perspectiva întâlnirii cu D’allessandro.

Ghinion pe dracu’, își zise.

Pe lumina zilei, curtea unde fusese legată Cheni părea mai abandonată și mai părăginită decât fusese noaptea. Vântul iscă vârtejuri de praf dintre lespezi, iar peretele exterior se dovedi a fi foarte găunos, cu bucăți cât pumnul de mortar și piatră căzute la baza lui. Norii se deplasaseră, iar fâșia de cer dintre cele două clădiri era de un albastru aprins, strălucitor. Clement îl strigă pe D’allessandro, iar numele păru a stârni ceva în umbră. Se zgribuli, scoase tigrul de lemn și-l examină din nou. Gura ca o cutie roșie, cu pluș, pentru bijuterii, și mușchii pictați, parcă încordându-se. Colții albi și meșteșugiți erau perfecți, gata să muște. Își închise pumnul, simțind furie și dragoste, și frustrare.

— Eu sunt! strigă el. Sunt Roy!

Un chicotit, o mică deviație de la șoaptele vântului. Strânse tigrul mai tare; urechile lui ciulite îl împungeau în palmă.

— D’allessandro?

Avea senzația unei prezențe prin apropiere și începu să râdă, un hohot scrâșnit, care se scurse din el și-l lăsă golit. O pasăre, vizibilă ca o incizie neagră în vidul albastru, se ridică deasupra, iar priveliștea-l captivă pe Clement, umplându-l de nostalgie. Intră în curte, ieșind din umbră, și păși în tăcerea strălucitoare.

— Haide, frate! zise el. Nu vreau să-ți fac rău!

Ascultă, dar nu auzi decât vântul. Stătea drept, cu mâinile strânse la spate, și se întoarse spre draperia din

păr de iac care acoperea intrarea pe unde venise.

— Știi ce nu-mi pot eu imagina, bătrâne? De ce nu m-ai convins că muriseși? Poți să-i convingi pe oameni de aproape orice, ești un afurisit de geniu în chestii din astea. A fost ca și cum ai fi vrut să știu că trăiești… spune-mi, așa-i?

Vântul se zbătea printre ruine, decupând un fragment de melodie, subțire și șuierată.

— Ei, făcu Clement, dacă nu ai de gând să te arăți, am să vorbesc eu, bine?

Scoase un oftat și asta-l slăbi, deschizându-l către sentimente mai puternice.

— Îți amintești ce-am făcut pentru tine? Toate crimele, toate blestematele alea de lucrături amănunțite? Am detestat asta, să știi. Dar ți-am rămas îndatorat, bătrâne, am apreciat cu adevărat ceea ce-ai făcut tu pentru mine. Pe bune! N-aș fi știut niciun rahat dacă nu erai tu. Iar când tot rahatul pe care-l cunosc începe să mă strângă de coaie, tot îți sunt foarte recunoscător.

Își târșâi călcâiele pe lespezi.

— Cred că asta sună ca… uh… puțin aiurea. Îmi dau seama de asta. Dar ce să-ți spun? Probabil și sunt un pic aiurea. Așa tre’ să fii dacă vrei să-i ții pe căcănari în dezavantaj, nu? Tot tu m-ai învățat și asta, îți amintești? Ziceai că trebuie să învăț să mă port irațional, din motive raționale.

Liniștea îi eroda controlul; soarele părea să scoată un soi de sfârâit.

— Ce-i cu rahatul ăsta? Bătrâne, dacă ești paranoic, fă ce tre’ să faci! Altfel, adu-ți curu’ ăla murdar aici!

Un scrâșnet slab.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Dintr-odată, Clement fu gata să plângă.

— Nu-ți fac niciun rău, da? Mi-a fost dor de tine!

Încă o porțiune de tăcere, iar apoi un glas răgușit și baritonal zise:

— Pune-ți mâinile pe creștetul capului, Roy!

Clement se conformă, cu inima bătându-i nebunește.

O siluetă masivă, într-o robă maro, ieși prin draperia de păr de iac pentru a se opri la capătul scărilor care duceau jos, în curte. Purta sandale și căra un Uzi. Păr cărunt, murdar, răsucit în șuvițe care-i cădeau peste umeri. Cu bărbia proeminentă, fața mohorâtă, de culoarea mahonului. Cei șase ani îi săpaseră câteva noi linii pe față, însă Clement ar fi recunoscut-o oriunde, indiferent cât de dibace ar fi fost deghizarea. Se simțea nerăbdător și neliniștit, ca un copil sperând să fie aprobat, și nu-i venea nimic de spus în minte. Ochii întunecați ai lui D’allessandro, așezați printre cute și pungi în piele, erau mijiți, fixați asupra lui, iar el se foi stânjenit.

— Arăți ca un nenorocit de țigan, spuse el în cele din urmă și izbucni în râs.

D’allessandro coborî treptele cu o expresie solemnă, ținându-și automatul Uzi îndreptat spre Clement.

— Ce-am să mă fac cu tine, Roy?

— Să te faci cu mine? Ce mă-sa vrea să însemne și asta, să te faci cu mine?

Ridică tigrul de lemn.

— În cele din urmă l-ai făcut, ei?

D’allessandro se făcu că nu aude.

— Ești singur?

— Bineînțeles că da! Știi că n-aș aduce pe nimeni.

— De ce ai venit aici?

Nimic nu mergea așa cum se așteptase Clement. Se gândise că emoția reîntâlnirii lor va depăși orice suspiciune; se așteptase ca D’allessandro să fi devenit simplu și beatificat, precum Gepetto, redus la esențialul sfințeniei sale; își imaginase că se vor îmbrățișa și vor boci.

— Arăți îngrozitor, zise el. Chiar îngrozitor.

— Răspunde-mi.

D’allessandro gesticulă cu Uziul.

— De ce-ai venit?

— Kumari... Voiam să aflu cât mai mult despre Kumari. Iisuse, nu mi-a venit să cred când am văzut tigrul. Nu mi-aș fi închipuit că ești aici.

Începu să pășească înainte, dar D’allessandro îi făcu

semn să se întoarcă.

— Ești sigur că ai venit singur? Mi s-a părut că am mai văzut pe cineva.

— Futu-i, da! Sunt singur, bine?

După o pauză, D’allessandro spuse:

— Mă bucur să te văd.

Însă tonul lui era neutru și nici nu-și coborî vreo clipă țeava armei.

— Te-am căutat prin tot iadul! zise Clement, clocotind de frustrare. Șase ani afurisiți! Iar tu n-ai altceva de spus decât „mă bucur că te văd”? Rahat!

— Ar fi trebuit s-o lași baltă.

— La naiba! Tu ai vrut să te găsesc!

D’allessandro scoase un oftat exasperat și aruncă o privire spre cer, de parcă ar fi așteptat lămuriri.

— Roy, făcu el cu tristețe.

— Ce mai faci? zise Clement. Ești fericit?

D’allessandro părea surprins.

— Da, cred că da.

— Asta-i bine, e bine.

Clement se strădui să mai spună și altceva, dorind să câștige încrederea bătrânului.

— Deci, ce faci pe-aici? Doar stai și cioplești animale din lemn?

— Am cărți, muzică… un casetofon.

D’allessandro avea o expresie buimacă.

— Pentru tine s-ar putea să sune cam auster, dar este o simplitate binevenită.

— Grozav, spuse Clement, încă incapabil să găsească altceva, dar începând să creadă că vor depăși acest moment, că în curând vor sta la soare, sporovăind despre viitor, ca tatăl și fiul, eliberați de trecutul lor sângeros și complicat, că vor face planuri, obținând succese neașteptate, iar D’allessandro îi va dezvălui secretele absolvirii de păcate și ale uitării; iar asta era important, pentru că fără absolviri de păcate și uitări nu avea să se descurce, însă, văzând cât era bătrânul de împăcat, știu că aceste secrete trebuiau să existe, că exista o cale de

eliminare a amintirilor, ca acele mici ecrane magice pe care desenau copiii; când trăgeau înapoi suprafața de plastic, tot ceea ce desenaseră dispărea.

— Roy!

Clement își dădu seama că D'allessandro îi vorbea.

— Da, ce-i?

— Pune-ți mâinile înapoi pe cap!

Clement fu surprins să-și vadă mâinile atârnând de-o parte și de alta.

— Scuze, zise el. Eu doar…

Un mic sunet, ca pocnetul unei cutii etanșe, tocmai găurite, și capul lui D'allessandro explodă. Jeturile de sânge pătară peretele din spatele lui, iar așchiile de oase păcăniră pe steaguri. În timp ce bătrânul cădea, Clement se rostogoli spre zid, căutându-și febril pistolul, și ieși trăgând asupra draperiei din păr de iac. Continuând să tragă, se târî spre cadavru, înșfacă automatul lui D'allessandro, apoi trimise o rafală direct în draperie, făcând-o să salte și să danseze. Se ridică de jos, înaintă de-a lungul zidului, spre draperie; ridică marginea împletită cu țeava automatului și focurile de răspuns străpunseră părul. Se uită de jur împrejur, căutând o altă opțiune decât coridorul. Zidul exterior. Folosindu-se de porțiunile acoperite cu găuri drept sprijin, ar fi trebuit să poată să-l escaladeze. Oricine îl împușcase pe D'allessandro s-ar retrage, știind că, mai devreme sau mai târziu, Clement trebuia s-o șteargă. S-ar plasa după bolovanii de lângă intrare. Cel puțin așa ar fi rezolvat Clement situația. Nu-l vor aștepta pe vârful unui zid. Și chiar dacă l-ar aștepta, n-ar reprezenta cine știe ce țintă.

Trase încă o rafală, direct prin draperie, urlându-și furia spre asasin, apoi alergă la zid, îl atacă din viteză, înfigându-și degetele în piatra mâncată, scobind-o cu vârful pantofilor. Ajunse sus în mai puțin de douăzeci de secunde. De-abia dacă avea vreo treizeci de centimetri lățime și se lungea într-o pantă abruptă spre acoperișurile din Tasang-partsi, câteva sute de metri mai jos. Vântul se smucea împotriva lui, iar măruntaiele păreau că i se

revoltă, iar testiculele că i se ofilesc. Privi în jos, spre cadavru. Sub cap se adunase o baltă de sânge, stacojiul lui apărând surprinzător pe lespezile albite; șuvițe de păr cărunt se ridicau în bătaia vântului cu lentoarea ca de vis a ierbii de mare. Ochii lui Clement se umplură de lacrimi. Fuseseră atât de aproape, atât de al naibii de aproape. Totul ar fi fost în regulă, o știa. Ar fi ajuns amândoi la o înțelegere, ar fi depănat amintiri și-ar fi făcut planuri. Furia i se amplifică la vederea sângelui. Ticăloșii vor plăti. Nu numai asasinul, nu doar Rice. Știa că numai Rice putea fi în spatele acestei mișcări. Dar nu se va opri cu Rice. Toți ticăloșii importanți. Vor regreta amarnic această zi afurisită.

Se sprijini de zid în genunchi și, ținând automatul Uzi în față, începu să înainteze încet. Când ajunse la colț, unde zidul cobora spre poartă, vântul aproape că-l măturase de două ori. Mâinile-i erau julite până la carne, umerii îl dureau. Însă se simțea foarte dezinhibat, foarte precis. Absorbit de scenariu, una cu personajul său, ingenios în simplitatea intenției sale. Se culcă pe vârful zidului, studiind îngrămădeala de bolovani. La circa douăzeci de metri mai jos de poartă, pe pantă, o felie de albastru deschis. Peste câteva clipe, fâșia se extinse pentru a include și o pată de alb. O căciulă de lână, își spuse. Iar albastrul trebuia să fie un hanorac. Ținti, însă ținta dispăru. Asasinul se tot foia, expunându-și diferite porțiuni ale trupului, dar fără să rămână nemișcat suficient timp cât Clement să fie sigur de o lovitură. O luă din nou înainte, târâș, încercând să descopere un unghi mai bun și să se apropie mai mult. Când ajunse la vreo zece metri distanță, se opri și-și luă poziția de tragere, așteptând momentul potrivit. Se destinse și-și potrivi respirația. Inspiră adânc și își ținu respirația. O fâșie de alb. Expunere prea mică. O felie de albastru. Nu, nu, nu încă. Expiră aerul și inspiră din nou. În cele din urmă, iată, un as albastru perfect, în centrul unei pete cenușii. Apăsă trăgaciul și auzi un urlet ascuțit care acoperi lătratul Uziului. Văzu un braț azvârlit în sus și mai mult albastru

descoperit. Încântat, trase în țintă rafală după rafală, împroșcând-o cu pete roșii. Apoi trase cu urechea. Nu se mai auzeau decât huruitul vibrațiilor ruinelor și șuieratul fantomatic al vântului.

Era destul de sigur că asasinul murise, dar, în timp ce cobora pe scândurile rupte și înclinate ale porții, își menținu starea de alertă. Merse ghemuit printre bolovani până ajunse în apropierea corpului. Era mult prea mult sânge, erau mult prea multe găuri în hanorac ca să mai fi rămas vreo urmă de viață. Cu vârful pantofului întoarse cadavrul pe spate. Părul lung, castaniu se împrăștie în jur după ce căciula de lână alunecă de pe cap. Ochii lui Lily se holbau la el sticloși și nevăzători, deasupra fălcii rupte. Incapabil să miște sau să reacționeze, Clement se holbă la ea, simțind cum i se face tot mai greață, încercând să pătrundă mintal în găurile provocate de gloanțe și să readucă ceva la viață. Dar în clipa următoare, deși începuse să plângă, i-ar fi plăcut s-o ciuruiască din nou.

Afurisita de Companie!

Oh, Doamne! Ce mai actriță măreață, cu un joc atât de afurisit de natural!

Te simți atât de bine în mine, mă potrivești atât de bine, îmi place la nebunie gura ta pe mine.

Furia lui Clement erupse într-un urlet. Trase înspre cer, imaginându-și găuri negre înfipte în carnea albastră. Încărcătorul se goli și azvârli Uziul într-o parte. Simțea o mâhnire imensă, dominând toate evenimentele dimineții... evenimente care fuseseră special puse la cale pentru el. Îi trăseseră la șuturi, chiar îi trăseseră. Nici n-apucase să prindă de veste.

— Dar ați nasolit-o, băieți, spuse el. Ar fi trebuit să-mi lăsați ceva de care să-mi pese... doar așa, pentru orice eventualitate.

Făcu o mică plimbare printre bolovani. Va trebui să se ocupe de cadavre, știa asta. N-ar fi vrut ca, înainte să-și termine el turul pe aici, cineva să devină suspicios. Însă acum... acum nu voia decât să se prefacă în stare să plece și să nu simtă nimic.

— Ah, Iisuse, spuse el, amintindu-și-o pe Lily în ultima lor dimineață împreună, ieșind de sub duș. Ceva-și înclește ghearele lungi și curbate în jurul inimii sale și strânse.

Nimic altceva de făcut, decât să se confrunte cu demonii afurisiți.

Ceva mișca în spatele său, cadavrul se ridica în picioare, pieptănându-și frumosul său păr castaniu, dându-l pe spate, netezindu-și neglijeul din dantelă, pregătindu-se de culcare.

„Dragă”, spuse cadavrul, „intră doar în mine, numai un minut, asta va fi suficient ca să-mi cunoști toate mișcările, toate trucurile mele dulci, toată mierea din vintre, hai înăuntru, ucigașule, o s-o facem încet și pentru vecie, licărind și lunecând, un nou soi de sex, chircindu-ne și sufocându-ne, cu limbile lunecoase de atâta cianură și săruturi care înțeapă”.

— Taci naibii din gură! țipă Clement. Nu-mi mai pasă deloc.

Lily, Lily… la naiba!

Cred că m-a iubit, chiar că trebuie să mă fi iubit, a fost o actriță prea bună ca să nu creadă în rolul ei. Așa, deci te-a iubit, și ce înseamnă asta? Cred că nimic.

Aici ai dreptate, gagiule. Toată senzația aceea fină de bine, întreaga tăvăleală și strânsoare de la miezul nopții n-au fost decât niște peltele ieftine.

O lacrimă i se prelinse până la colțul buzelor. Nu avea niciun gust.

Își dădu seama că-i rămăsese o posibilitate. Tasang-partsi. Poate că era ceva pentru el acolo, vreun motiv nou pentru care să-i pese.

Aăă… nu, nu înțelegea ce se întâmplase până atunci, Cheni, partida lor de sex întâmplător sau poate că nu fusese ceva demn de înțeles, doar o plăcere derizorie și risipită, un fel de secunde mistice diluate.

Își fixă privirea dincolo de bolovani, peste platouri și poalele dealurilor, spre Himalaya, adunându-și forțele din grandoarea îndepărtată a munților. Oricum, acolo nu existau răspunsuri. Nici alternative. Căcănarii au început

ceva ce el va trebui să termine.

— Căcănari imbecili, spuse el adresându-se munților. V-ați scris un scenariu măreț, v-ați tras talente de mâna întâi, iar apoi ați futut finalul.

Dar așa era în regulă.

Avea el o idee pentru un al treilea act dat naibii.

La o săptămână după întoarcerea lui Clement de la Tasang-partsi, o săptămână în timpul căreia incendiile înfloriseră în toate ambasadele americane din întreaga Asie, pătrunse în casa lui Rice din Katmandu și răscoli peste tot, căutând prin sertare, descoperind puține lucruri de interes în afara câtorva arme și a unei serii de ustensile sexuale. Descărcă toate armele, cu excepția unui Magnum de calibrul .44, pe care-l dotă cu un amortizor. Apoi luă loc și se puse să aștepte revenirea lui Rice la bârlog. Rice își aranjase încăperea cu lambriuri din alun, un covor verde, mițos, rafturi pentru cărți, un mic bar, fotolii și canapea din piele, iar lui Clement îi plăcea ambianța americană a camerei, deși lumina era cu o nuanță cam prea galbenă pentru gusturile sale. Lăsă pistolul pe brațul unui fotoliu, răsfoi niște numere vechi din *Time,* iar după ce termină și cu asta, deschise ultimul thriller semnat de Robert Ludlum. Din stradă se auzeau strigăte, râsete și muzică, era o noapte de festival, iar orașul era luat cu asalt de cheflii. Ascultându-i, Clement se simți cu inima ușoară și cu mintea limpede; însă asta se întâmpla doar pentru că știa că tăia ultimele sale legături cu o lume în care trăise întreaga sa viață, că odată ce trecea noaptea, va fi irevocabil deconectat de la ea. Gândul îl potoli, și nu era ceva cu totul neplăcut. Se duse la bar și-și turnă un bourbon sec și toastă pentru libertatea sa. Apoi se așeză la loc și redeschise romanul lui Ludlum. În carte se comiseseră deja trei crime când îl auzi pe Rice parcând.

Stinse luminile și se duse până în sufrageria cufundată în întuneric; prin fereastră îi văzu pe Rice și pe un bărbat solid, cu început de chelie, îmbrăcat într-un pardesiu din tweed, în care-l recunoscu pe Clark Settlemyre, director-

adjunct. Că era și Settlemyre aici îi bucură sufletul și-i reaprinse mânia. Cu atât mai al dracului de bine, se gândi. Se întoarse la vizuină și se așeză după ușă, sigur că cei doi își vor bea paharul de dinainte de culcare. Un minut mai târziu, se deschise ușa, fuseră aprinse luminile, iar cei doi bărbați intrară și se duseră direct la bar. Ascuns după ușă, privind scena printr-o crăpătură de sub balama, Clement se bucura de sentimentul implacabilității înghețate oferite de vederea spatelui lor.

— Ia loc, zise Rice, dându-și jos pardesiul.

— Am stat jos toată ziua, făcu Settlemyre; avea o voce profundă, prezidențială, potrivită cu forța brută degajată de trăsăturile sale. Privi de-a lungul rafturilor cu cărți.

Rice pregăti băuturile și turnă.

— Cred că greșim în privința lui Clement.

Settlemyre dădu din umeri, ca și cum opinia lui Rice n-ar fi contat.

— Clement e un om de acțiune, continuă Rice. Nu-i cu schemele. Mi-l pot imagina șucărindu-se și zburând creierii cuiva, însă cel care-a trimis bombele alea prin poștă are…

— Indiferent cine-i, rosti Settlemyre, cunoaște și cu ochii închiși toate procedurile de securitate. Trebuie să fie cineva cu nivelul de acces al lui Clement.

— Așa-i, zise Rice. Însă am să amân judecata până aud vești de la Lily.

— *Dacă* mai auzim de ea.

— Cred că pot lămuri cu chestia asta, băieți, zise Clement arătându-se de după ușă. Eu sunt cel care i-a aranjat pe toți amicii voștri.

Mâna lui Rice țâșni în interiorul hainei sale. Clement îi sparse de cot o carafă de vin, împrăștiind o ploaie de așchii reci, iar Rice se feri, apoi încremeni.

— E o alegere înțeleaptă, tipule, spuse Clement. Pentru că de-abia aștept să ucid. Așa că ce-ar fi să scoți tu pistolul, cu mâna stângă, și să mi-l arunci aici?

— Ce-i porcăria asta, bătrâne? întrebă Rice.

Clement aținti Magnumul spre fruntea lui, iar Rice făcu așa cum i se spusese.

— Iar tu, Clark, ce-i cu tine? zise Clement. Ne cărăm la noapte sau ne-am îmbrăcat pentru succes?

— Nu am nicio armă, răspunse Settlemyre.

— Acum să stabilim lucrurile, făcu Clement vesel. Pedeapsa pentru răspunsurile nepotrivite înseamnă o grămadă de durere.

Injectă o nuanță amenințătoare în ton.

— Vorbesc serios.

— Nu am armă.

— Știi ce, Clark? Te cred. Pariez că mai bine ai muri decât să minți. Dar de ce nu-ți deschizi haina… doar ca să mă faci fericit.

Settlemyre se execută; avea un chip indescifrabil, însă Rice părea neliniștit.

— Ai de gând să ne spui odată despre ce dracu’ e vorba? întrebă el.

Clement își arcui o sprânceană.

— Nu știi? La naiba, aș fi putut paria că știi.

Își lipi pe față o mască solemnă și glăsui afectat, cu un accent sudist:

— Miz Lily a suferit o soartă dramatică.

Suferi spunând asta și-și acoperi emoția cu un hohot.

— La fel a pățit și mișelul ăla de D’allessandro. În ambele ocazii, n-a fost o soartă mai rea decât moartea… v-ați prins?

— Iisuse, făcu Rice, iar Settlemeyre zise:

— D’allessandro-i în Mustang?

— Era, zise Clement înfrânându-și furia.

— Cred că… începu Settlemyre.

— Ticălosule! spuse Clement. Cu Rice am de gând să rezolv ușor, dar pe tine te fac încet. Știi de ce? Pentru că tu ești cel care l-a vrut pe D’allessandro. Era prestigiul tău în joc. Al tău și al tuturor căcănarilor importanți din McLean. Totul n-a fost… decât afurisitul de prestigiu.

— Ar trebui să mai stai și să cântărești situația, Clement, rosti Settlemyre. Lucrurile s-ar putea să nu fie chiar așa de aranjate precum par.

— Grozavă idee! Clark, de ce nu te așezi acolo, gesticulă

Clement cu pistolul, arătând spre unul din fotoliile de piele. Iar tu – se uită la Rice –, tu vii aici.

— Haide, bătrâne, zise Rice, cu…

— Vino aici! glăsui Clement. Acum!

Îl dirijă pe Rice să stea în dreapta fotoliului din piele, vizavi de cel pe care-l ocupase Settlemyre; apoi se așeză și înfipse amortizorul în coasta lui Rice. Îl putea simți cum tremură.

— Te rog, făcu Rice. Te rog, nu!

— Toată lumea stă comod? întrebă Clement. Bine.

Îi zâmbi lui Settlemyre.

— Bine… vorbește.

— Trebuie să fii realist cu toate astea, zise Settlemyre. Știu că ești supărat, și mai știu că nu vrei în mod deosebit să auzi așa ceva. Dar știi că așa ar trebui să procedezi.

— Roy, zise Rice pe un ton rugător.

— Taci dracului din gură!

Clement îi aruncă o privire.

— Asta ar putea fi o lecție importantă și pentru tine… asta numai în cazul în care crezi în reîncarnare. Chiar crezi în reîncarnare, bătrâne?

— Nu face asta, Roy.

— Tot ce vei auzi, amice, va fi un mic plesnet. Pfffft! Apoi zbori cu spatele la perete și aluneci pe podea ca un șarpe mort. Nu știu dacă simți vreo durere. Rănile de glonț n-au fost niciodată subiectul meu preferat. Dar pariez că ouăle or să fie moarte înaintea ta.

Rice începu să pledeze din nou, dar Settlemyre îi spuse să tacă.

— Vrei răzbunare? îl întrebă pe Clement. Sau preferi să trăiești?

— Vrei să spui că pot îndrăzni să sper?

— Sarcasmul tău este amuzant, spuse Settlemyre. Însă această situație, cu siguranță, merită mai mult decât sarcasm.

Își încrucișă picioarele, compunându-și o expresie cât mai gravă.

— Acum îmi dau seama, desigur, că nu poți avea

încredere în mine. Dar ești conștient de puterea mea și trebuie că știi că, folosindu-ți puțin perspicacitatea, ai putea obține garanții de la mine, pe care nu le-aș putea anula până ajungi tu în siguranță. Ai putea să scapi cu viață din asta dacă te decizi să fii realist. Dacă însă insiști să joci rolul răzbunătorului nebun de durere, atunci nu mai pot face nimic pentru tine.

Rice se îndepărtase puțin de pistol, iar Clement îl înghionti violent, ca să-l facă să rămână nemișcat.

— Acum pot înțelege cum de ai devenit atât de mișcător și de convingător, Clark, zise Clement. A fost ceva frumos spus, frumos efectuat… felul în care ai încercat să întorci situația împotriva mea. În orice alte circumstanțe, asta ar fi fost ceva incredibil de eficient. Pe bune, vorbesc serios. Însă problema este că nu dau nicio ceapă degerată pe alternative. Nu mă mai joc și nu mai poți face altceva pentru mine decât să mori. În afară de asta, e posibil să mai am câteva mutări care te-ar putea surprinde.

— Oh, făcu Settlemyre, menținându-și atitudinea. Care-ar putea fi?

— Ți-aș *putea* spune, Clark. Știu că ai ține-o pentru tine, dar nu-mi pasă de tine atât de mult încât să-ți satisfac curiozitatea. Te urăsc de moarte. Ești acel gen de limax care face nopțile ca asta să fie inevitabile.

Se uită spre Rice, care se holba înainte, cu bărbia tremurând nervos.

— Ție cum îți mai merge, amice?

Mărul lui Adam al lui Rice se mișcă repede în sus și-n jos și lăsă să-i scape un bocet; mâinile-i tremurau și degetele i se îndoiseră.

— Hai, pe bune… e chiar așa de nasol, ei?

Făcând un efort vizibil, Rice se controla.

— Lasă-mă să plec, bătrâne. Știi că nimic din chestiile astea n-a fost decizia mea…

— Lily, zise Clement, cu inima îndurerată de ură. Asta a durut.

— Nu-s decât un rahat de soldat, bătrâne… ca și tine.

— De cât timp? întrebă Clement. De cât timp lucra

pentru tine?

Când Rice păru că nu vrea să răspundă, Clement îl lovi cu pistolul, făcându-l să se aplece, și repetă întrebarea. Rice inspiră zgomotos aerul, iar din ochi îi țâșniră lacrimi.

— A fost așa de la bun început? întrebă Clement. Dă doar din cap.

Rice dădu din cap.

— De la bun început.

Clement avea probleme să se concentreze asupra unei singure idei.

— N-a fost vorba decât de D'allessandro? Asta-i tot?

Settlemyre zise:

— La ce te-ai fi așteptat?

— Mă întorc imediat la tine, Clark, spuse Clement.

Apoi către Rice:

— Îți amintești ce-am spus cu privire la învățarea unei lecții?

— Poftim? Nu… da. Eu…

— Nu te strofoca atât, amice. Lecția spune că liberul-arbitru poate fi distractiv.

Rice clipi nedumerit, înghiți cu noduri. Își ținea privirea ațintită spre perete, iar gura i se tot închidea și deschidea.

— Îți amintești de sunetul acela mic despre care ți-am povestit? Pffft!

— Roy… Iisuse!

— Ascultă, rosti Clement și trase.

În timp ce Rice zbura în spate, Clement surprinse o mișcare în colțul ochiului și se aruncă din fotoliu, într-o parte. Simți o izbitură înfiorătoare în partea de sus a pieptului, care se adăugă saltului, auzi o bubuitură și se lăsă la podea, trăgând în direcția generală a lui Settlemyre. După ceva timp, se ridică în picioare, cu spatele la perete. Clipi, încercând să se concentreze, dar, cu toate că vederea i se limpezi, nimic din încăpere nu mai părea să se potrivească. Era ca și cum limpezimea ar fi fost un produs al unui strat indefinibil, de fond, al vizualului, unul a cărui disoluție o preceda pe cea a celor șase simțuri. Clipi din nou. Mai bine. Canapele pe covoare,

covoarele pe podea, pereți conținând lumini și cadavre. Aranjamentul obișnuit. Unul dintre cadavre, al lui Settlemyre, stătea încă în fotoliu. Partea de sus a craniului său lipsea… de fapt, nu era chiar așa. Mare parte din craniu dispăruse pentru a crea un efect gen Jackson Pollock[25], format dintr-un amestec de roșu și cenușiu, pe peretele din spatele lui. În pofida acestei insulte grotești la adresa cărnii sale, își menținuse, cumva, imperturbabilitatea sa fundamentală; gura-i rămăsese fixată într-o poziție dezaprobatoare, de parcă moartea l-ar fi lovit ca un exemplu de politici nesatisfăcătoare. Rice era încovrigat pe lângă bibliotecă, iar capul îi era îndreptat în sus. Părea că privește cu mare interes spre raftul de jos, căutând niște lucrări de referință. Insulițe din sângele său navigau încâlceala dintr-o mare verde și mițoasă. Clement își închise ochii. Își sondă cu grijă rana, simțind carnea sfâșiată în jurul găurii glonțului, chiar sub claviculă.

Ar fi trebuit să-l culci la pământ pe ticălos, își zise el, ar fi trebuit să-ți dai seama că se va folosi de Rice pentru a face un truc.

Un rasol, până la ultimul amănunt.

Își sondă rana din nou.

Nu putea fi cine știe ce pistol. Un afurisit de pistol pentru poponari. Rahatul își ținuse, probabil, arma fixată în elasticul jartierei.

Da’ ajunge. Învățătură de minte.

Mai cercetă încă o dată încăperea. Iadul, își zise el, i s-ar fi înfățișat la fel. Sub lumina gălbuie, bolnăvicioasă i se înfățișa o scenă de carnagiu și sânge, pete roșii și cenușii, o natură moartă cu cadavre pictate pe o cortină care, odată ridicată, va permite întunecimii eterne să învăluie publicul.

Fir-ar să fie! Futu-i, asta doare!

Strânse din dinți, apăsând marginile rănii, încercând să atenueze durerea.

---

[25] Pictor american, susținător al expresionismului abstract. A devenit faimos prin efectele sale grafice, realizate prin împrăștierea petelor de culoare și lăsarea vopselei să „curgă” pe pânză (n. tr.).

Futu-i, futu-i, futu-i!

După un minut, se forță să se ridice în picioare. Se clătină, aproape căzu. Forme întunecate, nebuloase, îi pluteau pe dinaintea ochilor. Durerea pulsa înăuntrul lui, bătaia ritmică a unor vâslași. Lovitură după lovitură. Odată ce se mai diminuă, se duse clătinându-se spre bar și-și turnă un bourbon dublu. Îl dădu pe gât. Își mai tună un pahar. Repetă gestul de încă două ori și se simți mult mai bine. Poate, își zise, s-ar putea întoarce la Tasang-partsi.

Nu prea cred, nătărăule, numai dacă-ți cresc aripi.

Lucrul cel mai caraghios, se gândi el, era de ce își dorea să se întoarcă acolo. Nu l-ar fi deranjat deloc s-o vadă din nou pe Cheni. Cine se aseamănă sau așa ceva. Și avuseseră ceva între ei, ceva ce părea important. Ce fusese n-avea cum să știe. Poate că nu era decât o închipuire.

O închipuire era întotdeauna o posibilitate.

Dar ar fi putut jura că fusese ceva, un soi de unitate, o legătură. Nimic mistic… sau poate că da, însă mistic într-un fel concret, într-un sens pragmatic.

Ce naiba făcea, stând aici și gândindu-se la toate porcăriile astea?

Era timpul s-o șteargă, să-și ia tălpășița.

Whisky-ul îl echilibrase și se gândi că ar fi mai bine să plece cât mai repede din casă. S-o ia la pas pe altundeva.

Trecuse multă vreme de când nu mai avusese șansa de a se plimba și a simți adierea fără să aibă tot felul de gânduri rele prin minte.

Cam de la… rahat! De pe vremea lui Eddie Lavigne.

Eddie, Doamne! Cât a trecut de atunci, bătrâne? Douăzeci și trei de ani, amice. Ce naiba ai mai făcut de atunci?

Am murit, Eddie. Am murit în tot acest timp.

Ai fost întotdeauna un căcănar morbid. Hei, îți amintești când am tuns-o din orfelinat?

Să-mi bag… a fost grozav!

Grozav? Ai fugit de mine! La ce te-ai fi așteptat, bătrâne? O luaseși razna!

Ba pe naiba!

Ba pe naiba c-ai făcut-o, Eddie! Treceam peste un câmp, îți aminteşti? Şi-am văzut calul ăla bătrân, păscând, iar tu ai zis că vrei să-l furi pe nenorocit... că-l călăreşti. Însă eram amândoi prea scunzi ca să-l încălecăm, aşa că tu ai început să sari în sus şi să dai din mâini, apoi nenorocitul ăla se prăbuşeşte. Mort. Ai zis că tu l-ai omorât, că aveai nu ştiu ce puteri mentale. Ziceai că, dacă nu fac ce spui tu, mă arzi cu razele tale mentale.

Clement.

O voce rece, intimidantă îl readuse la realitatea bârlogului lui Rice. Se răsuci, cu Magnumul la îndemână.

Am nevoie de tine, Clement.

— Oh, Doamne, zise el, ieşind din cameră în coridorul întunecos. N-am nevoie de rahaturile astea.

Ai făcut rău, însă inima ta este pură.

— Care mă-ta eşti acolo? strigă el lăsându-se încet într-un genunchi.

Kumari.

Rece, neagră, profundă precum veşnicia.

Clement râse zăpăcit, dându-şi seama că era pe cale să rateze tot, în stil mare. Era vremea s-o ia la goană. Da, într-adevăr. Se retrase în bârlog. Partea din faţă a cămăşii sale era leoarcă de sânge. Puse mâna pe pardesiul lui Rice, şi-l puse şi se încheie la toţi nasturii, ca să acopere dezastrul. Înfipse Magnumul la centură, apoi îşi mai turnă un bourbon. Se uită în jos la Settlemyre şi Rice. Fraţi de mârşăvii, indiferent cât erau de oribile. Ridică paharul pentru ei şi se întrebă cum era să te simţi nevinovat şi curat, plin de speranţe.

Această lume este o umbră, Clement. Ceea ce-ai făcut nu este motiv de remuşcare, dar nici de mândrie.

— Pe bune? zise Clement şi chicoti; bourbonul îşi făcea treaba.

Puritatea este o condiţie a sorţii. A fost soarta ta să fii un copil la război şi pur. Astfel, îmi poţi fi de folos.

— Regret, zise el. Am un angajament anterior.

Trecu clătinându-se prin casă, ieşi în stradă. Bărbaţi tuciurii, cu expresii dezorientate, îmbrăcaţi în cămăşi largi

și pantaloni albi, din bumbac, rătăceau fără niciun rost, peste tot, mergând braț la braț sau cântând chercheliți. Noaptea era dominată de muzică și tămâie, și țipete, iar bezna era întretăiată de raze de lumină de la torțe și de sclipici. Pe măsură ce Clement înainta în mulțime, spre inima orașului, zări trei bărbați în costume. Aveau croiala oamenilor Companiei. Își întindeau gâturile, scotocind cu privirea în toate direcțiile, iar Clement se gândi că s-ar putea să fi supravegheat casa lui Rice, în speranța că se va arăta pe-acolo; probabil că-l văzuseră plecând. Își croi drum prin mijlocul mulțimii pentru a se ascunde de cei trei, iar apoi, simțindu-se mai slăbit, dezorientat, lăsă presiunea mulțimii să-l ducă, mergând încoace și-ncolo, și, în cele din urmă, revărsându-se cu gloata într-o stradă largă, flancată de chioșcuri de lemn cu interioare puternic luminate și șiraguri de becuri care iluminau firmele scrise atât în engleză, cât și în newari. Ca mici scene unde erau jucate piese cu două-trei personaje. Tinichigii, vânzători de coșuri, bărbați gheboșați asupra mașinilor de cusut, băncile pietrarilor, bărbați ciocănind interiorul unor tăvi de cupru, oferind eșarfe și inele, și amulete de argint. Înghionteala mulțimii învinsese, măturându-i rezervele lui Clement. Se împinse spre cea mai apropiată dintre tarabe, un loc nu mai mare decât o magazie de unelte, în care un bărbat rotofei, îmbrăcat într-o veche haină de tweed și cu un turban verde, broda o cămașă; se lăsă să cadă cu spatele la perete și alunecă în șezut și se holbă la pădurea de picioare care treceau dincolo de el, tot mai buimăcit și golit de gânduri. Cineva îl bătu cu mâna pe umăr. Proprietarul chioșcului, cu chipul crispat de încruntare. Agită un deget pe sub nasul lui Clement.

— Nu sta aici! zise el, clătinându-și capul. Nu!

Clement se scotoci prin buzunare, scoase un pumn de bancnote și le împinse spre el.

— Numai câteva minute, bine? Nu vreau decât să mă odihnesc câteva minute.

Banii dispărură odată cu încruntarea.

— Bine! făcu proprietarul chioșcului, radios. Nicio

problemă, nu-i mare lucru.

Muzica dansa în jurul lui Clement, fără a mai părea că-i asaltează simțurile, ci mai degrabă consolându-l, sprijinindu-l pe valuri de sunete, și începu să se simtă împăcat. Asta îl tulbura. După toate regulile, își spuse el, n-ar trebui să aibă pace, ar trebui să fie chinuit pentru crimele sale.

Însă pacea era numai bună pentru el, dacă așa era pentru toată lumea.

Ce ziceți de-asta, tipilor? Puțină pauză? Un pic de King's X[26]?

Dincolo de piață se înălța o clădire cu trei etaje, din cărămidă sfărâmicioasă și putredă, cu fâșii de lumină scăpând printre jaluzelele de la ferestre. Umbrele erau sute de morți care treceau prin spatele lui.

Nu mă sperii, bătrâne.

Trăiesc cu umbrele astea afurisite.

Hei, Cheni! Există și lucruri mai rele decât să fii mereu ghinionist.

— Corect, D'allessandro?

Absolut, Roy.

Știi cum merg lucrurile… Născut într-o zodie proastă, am fost jos la pământ de când am început să mă târăsc, dacă n-ar fi fost ghinionul, n-aș fi avut niciun dram de noroc.[27]

Niciun dram de noroc, Cheni, asta-i chiar nasol.

Însă lipsa de noroc nu era o scuză, n-avea de gând să se ascundă după scuze, nu în acest moment. Extrase tigrul de lemn din buzunar și-l privi în ochi.

— Tu ce crezi?

Ai fost un lemn tare la prelucrat, Roy, dar în cele din urmă te-am dovedit.

Te-am iubit, bătrâne.

Te rog, Roy… iubire?

---

[26] King's X – o legendară trupă de muzică rock americană, lansată la începutul anilor '80 (n. tr.).

[27] Joc de cuvinte – în limba engleză ghinion = „bad luck", literal „noroc rău" (n. red.).

Proprietarul dughenei îl bătu din nou pe umăr și-i întinse o ceașcă. Ceai. Clement îi mulțumi și puse ceașca jos.

Nu pot să beau, s-ar putea să mă treacă vreo pișare.

Nu-s decât o ceșcuță, scurtă și îndesată, înclină-mă doar și dă-mă peste cap…

Dă-le încolo de rahaturi!

Puse tigrul jos, lângă ceașcă.

Rămâi aici, amice, și fii atent la demoni.

Rana lui pulsa ca o inimă bolnavă.

Clement.

Din nou acea voce rece.

— Pleacă, zise el.

Uită-te la mine, Clement.

Istovit, își ridică fruntea. Purtătorii de torțe se apropiau, iar mulțimea se despărțea înaintea lor. În urma lor venea o platformă purtată pe umerii a șase bărbați, iar pe ea ședea o fată newari, cam de doisprezece ani, înveșmântată în stofă brodată și aurită. Ochii ei negri se deschideau precum niște tuneluri prin carnea aurie, iar el se scurse prin ei trecând de seninătatea sumbră a prezenței fetei, o prezență care-l surprinse, fiind atât masculină, cât și feminină, până atinse o altă prezență, mult mai imprevizibilă, intră rapid în contact cu ea, dar suficient de mult încât să ajungă la o intimitate mai aleasă decât dragostea, mai bună decât încrederea, una pe care n-o putuse accepta pentru că fusese prea legat de material, iar Cheni fusese mult prea tulburată pentru a o transmite, o unitate mult prea personală pentru a putea avea un nume. Apoi contactul se întrerupse și se trezi uitându-se la fata newari. Ea coborâse de pe platformă. Ochii i se dilatau, înaintând spre el, amenințând să crape și să dezlănțuie un torent de beznă.

— Nu, zise el, nu, nu vreau asta.

Apoi, înainte să aibă timp să se îndoiască de cele ce se petreceau, întunecimea ochilor lui Kumari se revărsă asupra lui, iar el văzu, într-un câmp de beznă, ca o tăietură în textura nopții, un tibetan, un soldat sătul de război, care se alăturase unei femei chinuite, tulburate, unei femei

nenorocoase, iar la scurt timp după asta, rănit de dușmanii lui, zăcea pe moarte, la picioarele fetiței îmbrăcate în stofă aurită.

Clement simți o durere violentă care nu părea să fie asociată cu propria sa rană. Nu luă durerea în seamă și privi cum tibetanul se împiedica prin beznă, îndreptându-se spre o lumină aurie, și știu că bărbatul se amesteca acum cu bezna lui Kumari, devenind o parte dintr-un proces străvechi, iar când întunericul avea să penetreze lumina, avea să se amestece cu sufletul unei copile nou-născute, iar preoții vor veni curând după ea și-o vor lua la templul unde va fi răsfățată și condusă pe dinaintea credincioșilor în zilele de sărbătoare și se va măsura cu golul fumegând care-i amenință pe toți și pe toate, ajutată de esența bătăioasă cu care se aliase ea însăși, până când va veni vremea alegerii unei noi încarnări, iar rămășiței istovite a sufletului tibetanului i se va acorda eliberarea, iar fata stătea într-o piață din Katmandu, înălțându-se deasupra unui american pe moarte, instruindu-l asupra naturii sorții sale.

Am nevoie de tine, Clement.

Își aminti ce-i spusese Cheni despre aliatul lui Kumari. O nebunie și mai mare, se gândi. Iluzii mai multe. În fond, de ce-ar fi el cel ales?

Nu-i o răsplată.

Oh, da... corect.

Voia să se retragă din viziune, însă descoperi că nu putea, că era în cădere spre lumina aurie, depărtată, înspăimântat, se răsucea și se foia, însă nu avea o altă opțiune decât să se confrunte cu durerea care-l ataca din toate părțile, uriașe umbre de abanos virând brusc pentru a-l sfâșia, iar asta nu era corect, își zise, nu era cinstit să trebuiască să se tot lupte, chiar dacă recunoștea că era implicată și o anumită dreptate. Se concentră asupra luminii aurii, sperând că asta-l va ajuta și-i va domoli durerea. Nu prea arăta ca o deschidere, își spuse. Era ceva solid și pașnic, ca o lună rotofeie, de toamnă, plutind deasupra pustietății unei nopți din Wyoming, și-și aminti

că o văzuse mai înainte, din același unghi, ascunzându-se în hambar în noaptea când se despărțise de Eddie Lavigne, întrebându-se ce monstru ar putea ieși din beznă pentru a-l sfâșia cu dinții, întrebându-se dacă exista vreun sfârșit al singurătății și al suferinței.

Clement!

O altă voce înghețată sau era aceeași?

Coincidență sau magie?

Apoi suferința îi fu subsumată în lumină și se simți ciudat să nu mai sufere, ca și cum jumătate din greutate îi fusese luată, și pluti spre luna aurie, aproape moțăind, temându-se ca nu cumva să-l înșface ceva dacă adormea, dar prea adormit ca să-i fie frică.

Clement! Lua-te-ar naiba!

Gândurile i se învârteau prin minte și se uită la tigrul de lemn pe care i-l dăduse cineva, plăcându-i felul în care zăcea pe acolo, contemplând bătăliile din calea sa cu o privire înghețată, înspăimântătoare. Vederea lui îi dădu curaj.

Hai, Clement! Vorbește-mi!

Curajul făcea ca orice să devină suportabil. Tristețea, durerea, chiar și faptul că erai scuturat… scuturat fără milă. Și se gândi că într-o bună zi își va reaminti această noapte, chiar această noapte care părea atât de emblematică pentru întregul caracter al vieții sale, cu mirosul proaspăt de fân și zdrăngănitul trailerelor care treceau peste distanțierele de pe autostrăzile dintre munți, cu singurătatea strângându-se în jurul său ca un palton greu, înăbușind emoțiile… da, într-o bună zi s-ar putea să se gândească din nou la noaptea asta și să-și dea seama că fusese un moment destul de frumos.

Clement!

Și mai mute scuturături.

Durerea începuse din nou. Ochii i se deschiseră clipind și văzu un bărbat în costum îngenunchind lângă el, un altul în picioare, deasupra lui, cu un pistol-mitralieră în mână.

Demoni.

Nu avea niciun dubiu.

Costumele lor și pielea albă erau doar înveliș pentru dezolare și frig.

În spate, petrecăreții făcuseră loc gol în jurul celor trei bărbați, formaseră un șir răzleț și se uitau acum la ei cu o expresie sobră. Unii șușoteau între ei. Clement n-o mai putea vedea pe Kumari. Păzitorii ei probabil că o duseseră de-acolo, însă o putea simți, era pe undeva, prin mijlocul mulțimii.

Serenitatea Sa, Bezna, îl aștepta.

Se concentră asupra bărbatului cu arma. În adâncimea tunelului întunecat al țevii strălucea o lună nouă și aurie.

— Oh, zise el și scoase un hohot slab.

Bărbatul cu automatul râse și el și spuse:

— Hei, să fii pe moarte pare destul de distractiv, nu, Clement?

— Nu cred că-i pe moarte. Cred că am putea să-l oblojim, rosti cel îngenuncheat.

Avea un început de chelie și păr castaniu cârlionțat și fața ridată, colțuroasă a unui consultant compătimitor, ca un antrenor sau un ofițer de reabilitări într-un centru pentru minori; oricum, tonul lui era destul de compătimitor.

— Ai auzit asta, dobitocule? S-ar putea să trăiești pentru a putea suferi puțin.

— Nu sunteți voi chiar așa de răi, spuse Clement. Atât doar că vă aflați într-o piesă proastă.

Cei doi bărbați schimbară priviri între ei, apoi cel îngenuncheat îi puse lui Clement o întrebare. Clement nici nu-l luă în seamă.

Durerea se intensifica tot mai mult. Se uită spre luna strălucitoare din țeava armei.

Dacă nu mai ai unde să fugi, trebuie să lupți.

Taci naibii din gură, târfo!

Clement încercă să se adune, să-și orienteze gândurile într-un tipar coerent și să raționeze. Toate astea erau aiurea, întregul rahat cu zeițe și soldați, cretinismele cu demoni. Avea de gând să trăiască. Bine. Și după aia? Să găsească o cale să mai tragă de timp. Să le zică o poveste

țeapănă, o Aventură din Viața Reală.

Eram acolo, băieți, încolțit de un bătrân și de nevastă-mea, având ca armă doar trupul meu.

Pentru ce? De ce să facă efortul?

Fețele celor din mulțime străluceau, plate și ireale, fațade strivite de bezna din spatele lor. Urlete de bucurie și izbăvire, oameni sălbatici, beți de sfințenie.

Iureș de muzică și nori luminați de lună, arzând.

Ah, ce naiba?

Voia să-și amintească ceva, ceva substanțial, înălțător, ceva ce l-ar susține, dar își dădu seama că în viața lui nu existase nimic de acest fel. Lumea lui constase din iluzii, din momente ale căror însuflețire și strălucire fuseseră doar produsul înțelegerii greșite sau a iuțelii de mână. Putea imagina cuvinte dulci, moliciunea unui sân de femeie, sentimentul de împlinire, de cucerire, însă erau cu toate fundamentate ori pe minciuni, ori pe câte-o sensibilitate mincinoasă. Putea vedea, cu ochii minții, buzele lui Lily curbându-se când o atingea, acel fel al ei, viclean și sexy, putea vedea până-n inimile a mii de astfel de momente, și toate erau un motiv de amărăciune, toate trădare și pulbere. Ce mai conta dacă acest sfârșit era colorat de o altă minciună, de o înșelătorie isteață, o înșelătorie atât de deșteaptă încât nu mai conta dacă era adevărată pentru că nu oferea altceva decât durere?

Ai fost întotdeauna pișat pe tine când era vorba de pedeapsă, nu-i așa, puturosule?

Ba bine că nu!

Destul de remarcabil, își zise, vreau să spun că este destul de dat naibii felul în care te-ai descurcat cu toată treaba pe la Tasang-partsi, și totul de atunci a intrat într-un mic spectacol metafizic elegant, o ofertă drăguță de lucru pe Bulevardul celei de-a Cincea Dimensiuni.

Ei bine, pregătit sau nu, iată-mă.

Bărbatul îngenuncheat lângă Clement îi mai puse o întrebare, însă Clement doar zâmbi. Strânse tare, în pumn, tigrul de lemn, închipuindu-și că sufletul său se micșora pentru a se potrivi cu acea formă compactă și letală.

Vă iubesc, spuse el șoptit, vorbindu-le lui Lily, lui D’allessandro, lui Cheni, oricui ar fi putut primi cu înțelegere mica scânteie de iubire pe care o întreținuse, scânteia care-l slăbise și-l ucisese.

Ce urma? Trebuia să urmeze ceva, vreo formalitate finală, nu se putea altfel.

Ceva ultime cuvinte, amice?

Am uitat de asta.

Clement îi căută privirea bărbatului îngenuncheat. Ochi albaștri apoși, mici băltoace golite de orice sentiment.

— Gata, îi spuse el.

Se concentră asupra micuței luni aurii din țeava automatului. Apoi, adunându-și toate forțele, îl lovi pe bărbat, azvârlindu-l pe spate, și făcu o mișcare rapidă, exersată, spre Magnumul ascuns în pardesiul lui. Pentru o clipă, fu uluit, gândindu-se că se mișcase atât de repede încât îl luase pe celălalt bărbat prin surprindere.

Apoi căzu prin beznă direct în lumină.

BĂIATUL DE LUT NEGRU

I-au furat viața, i-au sorbit miezul bucuriei, precum vârcolacii mâncători de măduvă. Avea amintiri, dar le-au golit de conținut și au lăsat doar cojile lipite în capul ei, la fel ca muștele moarte prinse pe o pânză de păianjen. Au lăsat-o amărâtă și țăcănită, o babornița ridată, numai potrivită pentru a fi batjocorită de copiii din vecinătate.

De exemplu, băieții familiei Kandell.

Hoinăreau întotdeauna pe pajiștea ei și-i pișau inițialele pe zăpada întărită, scuturându-și spre ea micile lor mădulare decolorate, de parcă vederea lor ar fi jignit-o. Erau și acum acolo, furișându-se spre casa ei, bocănind pe verandă. O pagină de carnet de notițe, cu niște scrijelituri de litere strâmbe, de copil, fu strecurată pe sub ușă. Agățându-se de clanță, pentru echilibru, Willa o ridică și citi: „Bătrâna doamnă Selkie e o cățea afurisită!”.

Deschise brusc ușa și-i văzu fugind spre gard de mâncau pământul, doi pitici îmbrăcați în albastru, cu căciuli de lână, scufundați în zăpadă până la genunchi.

— N-ați scris corect, țipă ea. Afurisită se scrie cu „A”!

Țipătul o lăsă fără respirație și rămase acolo tremurând, cu ochii umezi, cu răsuflarea ieșind din gură ca niște norișori zdrențuiți și albi.

Kandellii se opriră lângă gard, iar unul îi făcu semnul cu degetul.

— Vă văd, scrâșni ea. Mă duc în pivniță și-am să fac un Băiat din Lut Negru. Îi bag niște ace în ochi și vă chiorăsc pe amândoi!

Acum de unde naiba îi venise ideea? Un Băiat din Lut Negru? Era vreun truc senil al gândurilor răzlețe, venite într-o formă coerentă măcar o dată. Ei bine, poate chiar *ar fi* în stare să-i farmece. Poate că se ofilise pură și ticăloasă.

Închise ușa, se sprijini cu spatele de ea, cu inima palpitându-i. În secunda următoare, un bulgăre de zăpadă sparse unul dintre geamurile laterale, împrăștiind

fragmente de sticlă și zăpadă pe canapeaua ei cea nouă. Era prea slăbită ca să strige din nou la ei.

Răhăței puturoși!

Un Băiat din Lut Negru ar putea fi exact leacul necesar, își zise ea. Ar băga groaza în ei. Ar fugi la mămica lor, tatăl lor ar veni până aici ca să aibă o discuție serioasă. Ea s-ar preface că-i doar o bătrână obosită și disperată, speriată de moarte de progeniturile lui stricate.

Nu-i nevoie să te prefaci, Willa.

Mormăind pentru ea, coborî șchiopătând până în pivniță și – după ce-i pârâiră încheieturile și după multe icnete – reuși să umple o găleată cu pământul de râu care forma podeaua pivniței. Apoi târî găleata până sus, la bucătărie, și-o puse pe masă. Bucătăria gemea, bâzâia și huruia din cauza pieselor în mișcare din micile aparate electrocasnice și din motorul frigiderului… sau poate că huruitul era zgomotul minții ei, funcționând corect, pregătită să scuipe afară mecanisme rupte și resorturi alungite.

Ceasul de pe perete ticăia tare și găunos, ca și cum cineva ar fi plescăit mereu din limbă.

Willa făcu întâi trunchiul Băiatului, modelând o bucată de lut în formă de romb ascuțit. Adăugă brațe și picioare tubulare, rulându-le între palme la fel ca pe cocă, așa cum făcea înainte de a o întinde într-o foaie. În cele din urmă, adăugă și un cap oval, lipsit de trăsături. Arătarea avea vreo șaptezeci de centimetri lungime și-i amintea de acele contururi lăsate în urmă de personajele speriate, care treceau prin uși, în desenele animate de sâmbătă dimineața. Firimituri negre desprinse din ea erau împrăștiate pe fața de masă albă, din plastic, ca niște gândaci morți. Își băgă mâna în buzunarul șorțului, căutând o perniță de ace și… Aburii țâșniră din ceainic șuierând, iar pentru o fracțiune de secundă, Willei îi stătu inima în piept.

Oh, Doamne! Acum trebuia să se ridice din nou.

Îi fuseră necesare trei încercări pentru a se sălta din scaun. Pe frunte îi apărură picături de transpirație și rămase așa, gâfâind, aproape un minut. Odată ce-și

recăpătă suflul, se duse la mașina de gătit și-i stinse flacăra. Se ținu cu o mână de aragaz și cu cealaltă se întinse spre marginea mesei pentru a-și păstra echilibrul, iar apoi se trase înapoi. Își dădu drumul pe scaun și aproape că se prăbuși peste margine.

Într-o bună zi, nu peste multă vreme, exact asta avea să facă și-avea să frângă spinarea aia afurisită.

Smulse un ac din perniță și, în speranța că va auzi un urlet îndepărtat, îl înfipse în fața Băiatului. Îl împinse până când gămălia acului se scufundă în lut, un mic ochi argintiu. Licărea și părea că se extinde. Ea clipi, alungând vedenia. Se extinse din nou. Cumva, nu mai semăna deloc cu un ochi. Mai degrabă cu o picătură de argint, o mărgea argintie. Așa vor fi amintirile ei, își spuse. Solidificate în perle. Mărgeaua se topi pe la margini, curgând ca mercurul *(Să nu-mi spui că am nevoie de ochelari!),* iar o amintire începu să se desfășoare.

Era plină și limpede, plină de miez.

— Oh, Doamne! spuse ea. E un miracol.

Amintirea era de acum cincizeci de ani, din vremea căsătoriei ei cu Eden McClaren, cel mai avut cetățean din Lyman, Ohio. Nu voise să se mărite cu el. Era bătrân, cam pe la cincizeci de ani, dar și mai bătrân în spirit, sec, un numărător de bani. Însă tatăl ei o convinsese. *Omu-i atât de bogat încât își face casă pe lotul cel mai bun de pământ de luncă, îi spunea el. N-ai să ajungi mai bine decât cu un om care-și permite să risipească pământ în halul ăsta. Mărită-te cu el, mărită-te cu el, mărită-te cu el.* Iar mama ei, care avusese propriile sale dubii legate de faptul că Eden era ateu, intrase și ea în horă: *Mărită-te cu el, mărită-te cu el, mărită-te cu el.*

Ce mai era să facă o fată de optsprezece ani?

Eden o curtă într-o manieră pe cât de civilizată, pe atât de distantă. Stătea la capătul celălalt pe balansoarul de pe verandă, ținându-se cât de departe de ea, privea gardul viu și spunea: „Sunt destul de înamorat de tine, fato”.

Ea se holba la mâinile ei împreunate, privindu-și

degetele încordându-se și răsucindu-se, dorindu-și să-l vadă dispărând într-un nor de fum. „Mulțumesc”, îi răspundea.

După cina lor de nuntă, cu friptură de vită bine perpelită și cartofi, și budincă de pâine veche, o puse să se așeze și o informă că va trebui să-și îndeplinească datoria de soție o dată pe săptămână. De mai multe ori ar slăbi fibra morală, iar mai puțin ar fi nesănătos. Apoi o duse sus și o defloră într-o manieră indiferentă, punându-se deasupra ei și pătrunzând-o în mod repetat, menținând un ritm de unu-doi, unu-doi, la fel de regulat ca un metronom, până când oftă, se cutremură puțin, apoi se rostogoli, lăsând-o baltă, cu o oarecare durere, dar fără nicio plăcere, întrebându-se de ce făceau oamenii așa caz de sex.

Dar știa de ce.

O știa în inimă și în vintre.

Voia un iubit ca un fulger, care s-o crape larg, în două, și s-o lase fumegând. Iar dacă Eden nu-i putea oferi acea plăcere, atunci și-o va face singură. O mai făcuse de câteva ori, în pofida consecințelor oribile pe care i le descrisese mama ei. Nu-i păsa de consecințe. Însă se speriase de ideea de a gusta atâta plăcere fără s-o strângă nimeni în brațe după aceea, așa că se decise s-o facă în fața oglinzii mari din dormitorul ei. În acest fel, avea măcar o reflexie care să-i țină companie.

Se dezbrăcă și se puse în fața oglinzii. Era o frumusețe, cu toate că nu înțelegea prea bine cât de frumoasă. Păr roșcat, ochi verzi, piele albă ca laptele. Sâni frumoși, cu bombonele roz în vârf, picioare lungi, încadrând ca două coloane acea porțiune de păr cârlionțat, de un roșcat cu o nuanță mai deschisă decât podoaba ei capilară. Cuprinse în palmă partea de jos a sânilor, își răsuci sfârcurile, întărindu-le, și-și plimbă palmele până în partea de jos a trupului, pe coapse și șolduri. Apoi își atinse acel loc, deja alunecos și deschis, expunându-și secretul acoperit. Genunchii i se îndoiră, o cuprinse slăbiciunea și se sprijini de stâlpul din colțul mesei oglinzii pentru se menține în picioare. Pleoapele i se zbătură, iar respirația îi deveni ca

un hârâit. Se chinui să-și țină ochii deschiși, dorind să vadă ce se întâmpla cu fața ei când o potopea plăcerea. Țipetele ei aburiră oglinda, iar gura i se strâmbă și ochii încercară să i se închidă, încercă să stoarcă tot acel simțământ plăcut, și…

— Târfă! țipă Eden de la ușă. Curvă ce ești!

În pofida furiei, părea că-i plăcuse spectacolul. Avea fața roșie, iar mădularul i se întărise.

— N-am să admit asta! zise el. N-am să te las să-ți împrăștii scurgerea… mizeria ta, murdărindu-mi casa!

În următoarele trei zile o tot insultă, iar în după-amiaza celei de-a treia zile, suferi un atac de cord și doctorul Malloy îl obligă să stea în pat, în timp ce ei îi șopti să se pregătească pentru ce era mai rău.

— Fii blestemată! izbucnea Eden când urca la el în cameră. Cu toate că era slăbit, își țuguia buzele și scuipa.

— Te blestem!

Se întrebase atunci ce fel de blestem putea arunca un om fără Dumnezeu, dar ulterior ajunse la concluzia că trebuie să fi fost unul cu reguli și restricții lipsite de orice bucurie.

Îl îngropară pe Eden într-un colț al luncii lui. Într-un vis, ea-i văzu oasele plutind în beznă, ca niște bani ciudați dintr-o insulă sălbatică. Iar din acel vis află despre el mai multe decât știuse vreodată. Se luă după urmele strămoșilor lui primitivi cu fețe albastre, cu cuțitele lor din os și micii lor zei înspăimântați, ascunși în vârful copacilor, și merse pe pietrele din orașul Glasgow, alunecoase din cauza ploii, unde calviniști drapați în negru le chinuiau și le răsuceau sufletele, apoi traversă apa cea mare împreună cu un pedant om al Domnului și cu viitoarea lui văduvă, le privi copiii slăbind linia genealogică până la acest suflet mizerabil de îngust, până la acest bărbat total lipsit de mistere, un drept și trist membru al clanului.

Ștergeți de pe listă un McClaren, sunați din corn.

Willa voia să vândă terenul din luncă și să se mute la oraș. Voia să trăiască liberă, să-și facă de cap, să lase viața s-o ia în brațele ei și apoi s-o ducă la un restaurant drăguț

și, poate, după aceea la un hotel. Ce rău ar putea fi în toate acestea? Douăzeci și doi de ani, și nu se distrase niciodată.

Să vinzi lunca? o întrebase familia ei. Asta ar fi ca și cum ai vinde Plymouth Rock[28]*! Lunca e ceva ce păstrezi, ceva ce îngrijești. N-o să te lăsăm s-o vinzi.*

Și n-o lăsară.

Ținu doliu după Eden timp de un an, iar un an după aceea de-abia dacă ieși din luncă. Într-o zi, prietena ei din timpul liceului, Ellie Shane, veni să-i facă o vizită și-i spuse:

— Willa, o să fie o petrecere, vineri, la vechiul hogeag al lui Hoskins.

Privi în dreapta și-n stânga, de parcă ar fi vrut să se ferească de cei care ar fi putut trage cu urechea.

— Vor veni băieții de la colegiu și doi oameni de afaceri din Chicago… și toți sunt arătoși. Tre' să vii.

Willa n-a putut spune nu.

Asta se întâmpla în octombrie, aerul era rece, frunzele-și schimbaseră culoarea. La ferestrele bătrânei case se vedeau lumini strălucitoare, iar înăuntru perechile dansau și se pipăiau, și plecau în căutarea unor camere goale. Partenerul Willei era slab și tuciuriu. Avea o bărbie ascuțită și un rânjet alb și dințos, ca de drac, și căra o ploscă din argint, din care îi tot oferea de băut. Îi putea citi gândurile… o va ameți pe orășeanca asta, i-o va pune rapid și-o va lăsa amețită. Însă Willa nu acceptă băutura. Studiase Dreptul la Michigan, spunea el, dar părăsise facultatea pentru a conduce firma de transporturi auto cu activitate *națională* a tatălui său. Întreaga noapte se strădui s-o impresioneze cu banii lui, fără să știe că nici nu era nevoie să încerce asta, că pe ea n-o interesau banii lui. O conduse pe verandă. Un bărbat blond stătea cu o fată pe canapeaua desfundată așezată acolo, cu palma avansând de zor pe sub fusta ei, ca o creatură de mărimea unui șobolan, pornită în căutarea vizuinii. Willa se opri lângă

[28] Plymouth Rock – o stâncă din Plumouth, Massachusetts, pe care au pășit primii pelerini veniți în America cu nava *Mayflower,* în 1620 (n. tr.).

balustrada verandei, uitându-se spre pădurea luminată de lună. Alesul ei o înghesui în balustradă, încercând s-o sărute. Willa se eschivă și coborî până la jumătatea treptelor.

— Săruturile mele sunt pentru soțul meu, spuse ea. Dar restul e al tău.

Și cu asta, sări peste trepte și fugi în pădure.

Găsi un stejar bătrân, cu scoarța noduroasă și o urmă de fulger, și se lăsă pe el. Lumina lunii se strecura printre crengile împreunate, luminând frunzele galben-roșietice… Vântul le vânzolea și păreau că tremură fiecare în dansul ei, vârfuri ascuțite de flăcări galbene-roșietice. Ea-și desfăcu cei doi nasturi de sus ai bluzei și își atinse curbura sânului drept. Doamne! Răceala atingerii o pătrunse ca și cum ar fi fost ceva ascuțit și argintiu. Desfăcu un al treilea nasture. Vântul i se strecură în interiorul bluzei, mângâind-o. Își ridică fusta și-și trase chiloții jos, aruncându-i în spatele stejarului. Putea simți că se umezise și era gata. Pașii bărbatului striveau frunzele moarte. Scrută umbrele, iar gura-i închipuia o expresie îndârjită. Probabil era furios din cauza ei, crezând că-l tachina. O zări și înaintă încet. Cap întunecat, ochi strălucitori. Când văzu că ea-și deschisese bluza, mări pasul. Se opri și deșurubă capacul ploștii. Mărul lui Adam îi săltă de două ori. Azvârli plosca și-și băgă mâna în bluza ei. Mâinile îi urcară pe sâni, strângându-i, mulându-se pe ei, cunoscându-le rotunjimea albă din toate unghiurile.

— Iisuse, făcu el. Oh, Doamne!

Ea-și închise ochii și se arcui sub apăsare. Lumina lunii îi străpunse pleoapele. După câteva secunde îl împinse și-și ridică fusta.

Bărbatul înghiți din greu la priveliștea aceea, scoase din adâncul gâtului un sunet moale. Se repezi la catarama centurii, își desfăcu fermoarul și se repezi spre ea, ca un ac de busolă spre polul nord. O ridică atât cât trebuia, o așeză la locul potrivit și apoi plonjă în ea. Willa își lăsă mâinile pe spate, înconjurând trunchiul stejarului, își strânse degetele. Scoarța aspră îi zgâria fesele, dar chiar

și durerea era bună. El o lovea. Frunzele șuierau, crengile se scuturară, și prin stejar trecu o vibrație, ca și cum ceea ce se petrecea între Willa și bărbat amenința să-l dezrădăcineze.

— Ia-o încet, îi spuse ea, cuvintele ieșindu-i răgușite din cauza unui spasm.

— Încet, încet.

Asta-l făcu s-o trateze mult prea delicat și trebui să-i spună cum voia ea să fie, ghidându-i toate mișcările.

— Acolo, zise ea. Acolo… așa.

Și chiar înainte să simtă plăcerea, țipă numai din cauza bucuriei de a avea în ea, în sfârșit, un bărbat focos și nerăbdător.

Pe urmă, Willa se întoarse la petrecere și nu-i mai dădu nicio atenție. El n-o putea înțelege, iar lipsa de înțelegere îi adânci misterul. Umblă după ea, spunând că trebuia s-o vadă din nou, că ar duce-o la Chicago. Willa l-ar fi putut acapara, s-ar fi putut mărita cu el și și-ar fi asigurat viitorul. Dar avea lumini care dansau în profunzimea ochilor ei și nu-i păsa de viitor.

Tare trist, Willa.

Ah, Doamne, se gândi Willa. De ce n-o lăsaseră să-și ducă viața? Acea parte din ea, acea necesitate nu era cu păcat. Cum de-au putut să vrea să fie cu ea, dar fără s-o accepte cu toate ale ei? Clătină din cap, regretându-și lacrimile risipite, apoi se uită din nou la Băiatul de Lut Negru.

I se păruse ei sau chiar tremura puțin, ca și cum ar fi încercat să se rostogolească de pe masă?

Calmează-te, Willa… e doar tremurul capului tău pe tulpina fragilă a gâtului.

Ochiul argintiu al Băiatului se holba la ea. Hmmm, făcu Willa ca pentru ea. Ce s-ar întâmpla dacă i-aș mai da unul? Scoase un al doilea ac și-l înfundă în lut.

Gămălia licărea, apoi începu să se extindă într-o altă amintire.

— Doamne Dumnezeule, zise Willa. Nu-mi vine să cred că pot face farmece!

După noaptea petrecută la casa lui Hoskins, Willa tăie o scurtătură prin câmpul tern al posibilităților din Ohio. Motelurile de pe autostradă o cunoșteau, hotelurile primeau mesaje pentru ea, iar șoselele lăturalnice din miez de noapte, pe care nu se aventura nimeni, răsunau de muzica ei de pe bancheta din spate. Din urmele ei de pași se înălțau fumegând zvonurile și umbla vorba că, deși nu accepta să o săruți, n-ai mai pomenit ce-ți putea face Willa McClaren când se ocupa de scula ta. Oamenii din Lyman erau scandalizați de acest nume. Willa asta, spuneau ei, nu era nimic altceva decât șolduri și o gaură, și-am auzit că numai nevoile ei rele au fost cele care l-au băgat în mormânt pe bătrânu’ Eden. Willei însă nu-i păsa ce spuneau despre ea. Își trăia viața în spasme dulci, iar deocamdată asta era suficient. Când va veni vremea potrivită, se va așeza la casa ei.

Tom Selkie, un supraveghetor de la o fabrică de centuri de siguranță din Danton, cunoștea reputația Willei și-i dădu întâlnire ca să vadă și el cum era când se ocupa ea de scula ta. Acesta era și singurul lucru la care se gândea Willa, dar pe locul din spate al Packardului lui Tom făcură amândoi acea greșeală înșelătoare luată adesea drept dragoste de către majoritatea oamenilor, iar Willa îl lăsă s-o sărute. Limba lui se avântă în gura ei și, cu toate că ei îi plăcu ceea ce simțea, o sperie mai mult decât orice altceva.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tom, iar Willa roși toată și zise:

— Eu și Eden n-am făcut niciodată chestii cu limba.

Ei bine, găsindu-i această inocență, Tom se simți de două ori mai bărbat și-o ceru de nevastă chiar atunci.

— Da, răspunse Willa, încrezătoare că soarta îi dăruise, în sfârșit, acea întorsătură în urma căreia se alesese atât cu un bărbat bun, cât și cu Puterea Dragostei Adevărate. Însă Dragostea Adevărată dură în jur de câteva săptămâni. Tom săruta mai bine decât gâdila, ca să spunem așa, și era mult mai interesat în băutele cu băieții după programul de lucru decât s-o tăvălească pe Willa. Când ea încercă să-i

trezească interesul, o respinse; refuzurile lui deveniră tot mai brutale, până când, în cele din urmă, Tom sugeră că nu era ceva în regulă cu ea, că necesitățile ei nu erau firești. Sătulă de mariaj și cu prea puține preocupări, rămase însărcinată cu primul ei copil, Annie. Anul următor născu un băiat – Tom Doi, îi spuse tatăl lui cu mândrie. Copiii crescură, burta lui Tom începu să atârne, iar viața continua molcomă.

La treizeci și cinci de ani Willa avu parte de următoarea Distracție Măreață. Lăsă copiii cu Tom și luă trenul spre Cleveland, ca să discute cu un broker despre ceva acțiuni ascunse de Eden sub cărămizile căminului. Pe tren începu o discuție cu Alvah Medly, o târfă scumpă, cu dantele de mătase pe coapse și degete gata să se rupă sub greutatea inelelor cu diamante. Era o femeie ca o pisică mare și somnoroasă, gesturile ei languroase făcând-o pe Willa să creadă că avea sirop în oase în loc de măduvă. Voluptuoasă până la punctul în care părea că încă douăzeci de grame ar fi făcut ca întreaga ei structură să se prăbușească și să putrezească. Avea părul lung și negru și probleme cu pieptul ei mare, și un dos făcut parcă pentru mișcări lejere. Dar nu arăta mai bine decât Willa, care-și menținuse frumusețea și încă mai putea fi luată drept o fată de douăzeci și doi de ani.

Willa era curioasă privind viața de bordel și-i puse zeci de întrebări, iar Alvah, simțind, probabil, că era vorba despre mai mult decât o simplă curiozitate, zise:

— Scumpo, dacă vrei să știi totul despre asta, de ce nu faci o încercare?

Willa rămase cu gura căscată.

— Ah, răspunse ea, păi…

Și apoi, regăsind un refugiu în viața ei plicticoasă, explică repede:

— Sunt măritată.

— Măritată!

Alvah pronunță cuvântul de parcă ar fi fost ceva pe care trebuie să-l râcâi de pe pantofi.

— Toți am fost căsătoriți.

Trase dintr-un trabuc subțire, negru și scoase un rotocol de fum care se duse în sus spre unul dintre colțurile compartimentului, și apoi zise o minciună.

— Viața nu-i nimic altceva decât o lipsă îndelungată de restricții.

Trenul zăngăni la o încrucișare de linii și interiorul capului Willei se cutremură. Să fi fost adevărat ce spunea Alvah? Tot ce era important pe lume gonea spre est, legănându-se într-o parte și-n alta și bubuindu-și avertismentul pentru satele asexuate din inima ținutului.

— Vino diseară la doamna Gacey, spuse Alvah, și pot să pariez că-ți va da o șansă.

— Nu știu, făcu Willa cu gândul în altă parte.

— Bineînțeles că nu știi, scumpo, zise Alvah. Cum să știi înainte să explorezi potențialul?

Chicoti.

— Și crede-mă, pe ușa doamnei Gacey s-ar putea să intre posibilități mărețe.

Willei nu-i trecea prin cap nimic de spus. Mintea ei era la kilometri și kilometri distanță, prin Cleveland, într-o încăpere, împreună cu un străin întunecat și fără față.

— Vino pe-acolo, spuse Alvah. Doamna Gacey o să-ți aranjeze o cameră și-o întâlnire sau două.

— Păi, spuse Willa ezitând, poate… dar numai o dată.

În acea noapte zăcu, printre parfumuri și umbre, pe un pat de harem înconjurat de draperii subțiri, purtând niște resturi de mătase și câteva dintre bijuteriile de rezervă ale lui Alvah. Se deschise o ușă, și un bărbat monumental, cu părul cărunt, păși înăuntru. Fața lui era de o noblețe aspră, arăta de parcă ar fi trebuit tipărită pe bancnote. Willa era încordată, dar când văzu cum se holba… Oh, aproape că putea vedea cum i se părea ea bărbatului. O fascinație roșcată, cu ochi verzi, cu mătasea ridicată spre a dezvălui o porțiune din acea suprafață de flacără cu vârful în jos dintre coapsele ei. Bărbatul trase draperia și se așeză la marginea patului, sorbind-o din priviri.

— Bună seara, spuse el.

— ’seara, răspunse Willa.

Nu se gândise că va trebui să și vorbească.

— Unde în toată lumea asta a putut găsi doamna Gacey o fată ca tine? întrebă el.

— În Lyman, zise Willa.

— Lyman.

Bărbatul își slăbi nodul de la cravată și păru că încearcă să localizeze orașul într-un atlas interior.

— E lângă Danton… asta-i în districtul Winton.

— Ah, da. Am câștigat Wintonul cu trei la unu.

— Cum adică „am câștigat”?

Bărbatul se uită uluit la ea.

— Nu mă recunoști?

— Nu, spuse Willa. Ești celebru sau ce?

— Eu sunt guvernatorul, rosti bărbatul descheindu-și încet cămașa.

— Da? Am votat pentru tine!

Bărbatul își desfăcu centura și-i oferi un zâmbet cald, profesional.

— Nădăjduiesc că entuziasmul tău pentru candidatura mea a rămas nediminuat.

Willa savură seara petrecută cu guvernatorul. Îi oferi șansa de a încerca unele lucruri pe care Eden și Tom le socotiseră fie nefirești, fie sub demnitatea lor. Însă exista o anumită distanță în acest gen de pasiune, care nu o atrăgea, așa că, atunci când Alvah veni la ea ca să vadă cum se descurca, îi spuse că nu credea că avea cele necesare pentru un asemenea stil de viață.

— Oh, dar ai tot ce-ți trebuie, scumpo, zise Alvah, așezându-se lângă ea. Doar că nu o știi încă.

Roba i se deschisese parțial, iar rotunjimile sânilor ei erau vizibile, albe ca marmura și netede. Privindu-i, Willa percepu dintr-odată în Alvah un fel de goliciune tristă, ca și cum o tristețe și mai amplă îi fusese ștearsă sau acoperită, și simți un val de afecțiune pentru această femeie sculpturală. Și poate că afecțiunea ei traversă spațiul dintre ele pentru că Alvah își puse mâna pe abdomenul Willei și-i mângâie curbura, lăsând-o pe partea de sus a coapsei. Unul dintre degetele ei mângâie

marginea părului cârlionțat al Willei.

— Ești așa de frumoasă, rosti Alvah, iar glasul ei era ca o boare de umbră prin acest loc parfumat.

Willa avu o senzație de vânzoleală în stomac și era puțin speriată... Însă nu atât de speriată încât să-i spună lui Alvah să-și ia mâna de acolo.

— Ești mai frumoasă decât mine, zise ea cu sfială, captivată de dorința citită pe fața lui Alvah și de anticiparea fructului oprit. Alvah își mută mâna cu vreo doi centimetri mai jos, între picioare.

— Nu, scumpo, spuse ea. Tu ești, tu ești. Willa încercă să nu răspundă, însă își putea simți pulsul transmițându-i mesajul „Da, o voi face”, prin vârful degetului lui Alvah.

— Te rog, șopti Alvah, iar acest cuvânt era ca o adiere trecând peste tot prin ea, spunându-i o mie de lucruri pe care nimeni nu se deranjase să i le spună, transformând-o în ceva perfect și necesar, care dezvălui necesitatea lui Alvah la fel de puternică și de desăvârșită ca a ei. *Te rog, te rog.* Cuvântul se lăsă asupra ei ca un voal, precum voalul părului negru al lui Alvah împrăștiat pe burta ei, ferind-o de instanțele morale din Lyman și din mariajul ei. Willa n-ar fi crezut că o femeie putea să o facă să ardă, și adevărul era că se simțea ciudat să fie iubită și să nu aibă un alt trup care să-i acopere partea de sus a corpului, însă sărutările lui Alvah și mângâierile ei confereau o blândețe plăcerii, o blândețe pe care n-o cunoscuse niciodată prin pielea aspră a niciunui bărbat. Și, cu toate că Willei îi repugna ideea de a-i face lui Alvah ceea ce-i făcuse ei Alvah, cu toate că stabili că ar fi datoria ei, nu dorința, ajunse să-și dorească asta. Se părea că pătrunsese într-un fel de regat arăbesc de mosc și miere, într-un templu secret unde un nou zeu se cocea în propria sa căldură, iar când burta albă a lui Alvah se cutremură și coapsele i se strânseră tare, Willa știu pentru prima dată ce însemna să aibă puterea și plăcerea unui bărbat.

Timp de șase ani după aceea, Willa fu vedeta invitată la Mrs. Gacey's și-și petrecu orele pustii în brațele lui Alvah. Acțiunile lui Eden se dovediră a fi fără nicio valoare, însă

talentul unic al Willei îi oferi profitul necesar pentru a-și justifica față de Tom deplasările din fiecare weekend la Cleveland și-l făcu să creadă că acțiunile erau sursa acelor bani în plus. Relația ei cu Alvah era lucrul cel mai apropiat de dragoste pe care-l simțise vreodată, moale și lentă, și simplă, și-ar fi fost dispusă să spună minciuni și mai mari pentru a o menține. Însă toate lucrurile bune ajung la un sfârșit sau, cel puțin, așa era prevăzut în blestemul lui Eden. Când Tom fu concediat de la fabrica de centuri de siguranță *(Femeie, să nici nu te gândești vreodat' să vinzi lunca aia!),* Willa trebui să-și ia un serviciu, iar weekend-urile nu-i mai aparțineau.

Amintirea se evaporă și Willa înălță un nas pe fața Băiatului din Lut Negru. Pieptul lui se ridica și se lăsa repede în jos, iar răsuflarea-i șuiera prin nările minuscule. Însă din el nu respiră nicio altă amintire. Scobi o gură și ascultă concentrată. Auzi un zgomot care-i aduse în minte acele hălci de tristețe eliminate, adesea, din propriul ei piept. Dar poate că acesta era primul lui cuvânt, deoarece zgomotul se deschise, așa cum se lățea un ochi argintiu într-o lume la fel de proaspătă ca ziua de ieri.

— Ce se petrece? întrebă Willa, speriată acum de vrăji și de miracole.

Bucătăria ticăia și bâzâia, iar Băiatul de Lut Negru rămase tăcut, însă Willa crezu că această absență era tot un răspuns.

Willa servea la mese la O.V. Lindley's Dirtline Café, local al cărui nume se trăgea de la dunga de murdărie care apărea pe încheieturile băieților de la ferme care mâncau acolo, atunci când își dădeau jos mănușile de protecție. Veneau beți și se așezau la tejghea clătinându-se, pipăind-o și tachinând-o pe Willa, astupând spărturile din sufletul lor cu filosofie *country and western* de douăzeci și cinci de cenți, din înțelepciunea strălucitoare a tonomatului. Căută între ei un iubit, însă nu găsi niciunul potrivit. Uneori, se ducea la toaletă, în pauze, își dădea chiloții jos, se așeza pe

colac și-și amintea de Alvah, iar mâna i se mișca între picioare. Îi curgea transpirația și-și înăbușea țipătul. Dar chiar și așa, o prinseră asupra faptului și se oferiră să-i scarpine ei mâncărimea.

— Ce am cu aici, le spuse, ridicându-și mâna, poate face treaba mult mai bine decât oricare dintre voi.

Și pentru că era încă frumoasă, se temură că s-ar putea să aibă dreptate.

Asta dură trei ani.

Timpul părea să treacă tot mai repede, să treacă de colțul unei întregi ere și să accelereze într-un teritoriu necunoscut, un loc fără speranță sau virtute. Înainte ca Willa să-și dea seama, fu învăluită de o plasă de necazuri atât de solidă și de complicată încât propriile ei trebuințe erau sufocate. În primul rând, Annie – ea însăși roșcată și dotată cu o vână din sălbăticia Willei – fu lăsată însărcinată de către un bărbat necunoscut, iar burta ei de adolescentă fu întinsă de un băiețel care cântărea șase kilograme și jumătate la naștere, căruia acceptă într-un final să nu îi spună Nomad. A doua ei propunere, Bruce, fu considerată acceptabilă. Willa răsfoi albumul anual al școlii lui Annie, în căutarea unor Bruce. Descoperi doi. Unul era mort, iar celălalt plecat. După ce născu, Annie se retrase în camera ei și-și petrecu zilele ascultând cântece de dragoste insipide la radio și privind pe fereastră, lăsând-o pe Willa să se ocupe de bebeluș. Îi băga pe gât copilului borcan după borcan de piure, privindu-l în lumina nemiloasă din bucătărie cum pălește și se îngrașă, întrebându-se dacă nu cumva acest bebeluș monstruos era dovada supremă a eficienței blestemului lui Eden. Începuse să creadă în blestem, că Eden expirase un soi de răutate odată cu cuvintele, care o învăluise ca un nimb și-i restrânsese viața: toate plăcerile ei păreau să funcționeze la o cotă minimă și la o durată în concordanță cu ideile lui Eden despre moderație.

Tom se îmbolnăvi de cancer *(Să nu vinzi lunca),* iar Tom Doi luă ceva care-l făcu să vomite cu sânge și să evite oglinzile pentru aproape o lună. Nu mult după aceea, fugi

de acasă. Willa găsi un bilet pe perna lui prin care mărturisea că el era tatăl lui Bruce. De pe patul lui de suferință, Tom strigă că toate astea se întâmplaseră din cauza necesităților sexuale nefirești ale Willei și, cu toate că ea nu acceptă raționamentul lui, știa că era vina ei că nu devenise mamă din dragoste, ci din plictiseală. La patru ani de la plecarea lui, Tom Doi reveni acasă, convertit la acea formă de creștinism amenințător și chiorâș care vede peste tot dușmani. Cerși iertare și primi binecuvântările tatălui său. Cei doi mergeau să joace popice în fiecare miercuri seara, întorcându-se acasă pe malul râului, discutând despre filosofie (experiența cancerului îi oferise lui Tom convingerea că Noi Toți Suntem Foarte Singuri) și afaceri imobiliare (profesiunea lui Tom Doi). Annie se mutase cu Bruce într-un apartament nou amenajat într-un garaj, iar Tom Doi îi vizita frecvent, proclamând că băiatului îi trebuia un tată. Într-o noapte, Willa îl văzu coborând treptele de la camera lui Annie, la multă vreme după ce se stinseseră luminile. Două săptămâni mai târziu, după o idilă în trombă, Annie se mărită cu un vânzător de unelte de pescuit și se mută în Akron, jurând că nu va mai pune niciodată piciorul în Lyman.

Willa împlini cincizeci și unu de ani.

În mod uluitor, arăta ca la treizeci și ceva de ani, o vârstă nu fără o nuanță de maturitate, dar, fără nicio îndoială, încă atrăgătoare. Cu toate astea, nu se arăta nimeni la orizont care să fi putut răspunde ofertei ei și, sperând să-și transforme dorințele în căutări spirituale, începu să meargă la biserică împreună cu Tom și Tom Doi. Și, iată, credința ei fu răsplătită. Noul pastor, reverendul Robert Meister, era un bărbat viguros, de treizeci și cinci de ani, cu ochi albaștri, pătrunzători și un fizic foarte viril. O adevărată pomană cerească. Însă cea mai atrăgătoare dintre trăsăturile lui era burlăcia. Willa observă încordarea care i se revărsa pe chip atunci când li se adresa fetelor tinere, după slujbă, când îi întindeau mâinile lor înmănușate. Bietul băiat, se gândi ea, imaginându-și reprizele lui masturbatorii, consumate de vinovăție în

întunericul dormitorului casei parohiale. Nu se uita la Willa la fel ca la fetele tinere, însă ea hotărî că o va face cât de curând.

Cu o fervoare care atrase până și laudele reținute ale lui Tom Doi, devenit sergentul-instructor spiritual al familiei, Willa se implică profund în treburile bisericești. Nimic nu era prea neînsemnat încât să nu-i merite atenția. Servi în corpul auxiliar al femeilor, predă lecții la școala de duminică, organiză strângeri de fonduri și pregăti camioane întregi de prăjituri și dulciuri, toate astea în timp ce continua să flirteze cu reverendul, străduindu-se să se frece de el, să-i atingă mâna în timpul conversațiilor, făcându-l treptat conștient de farmecele ei fundamentale. Iar când reverendul sugeră, timorat, să-l acompanieze la conferința bisericească de la New York asupra foametei, Willa știu că izbânda era pe-aproape.

Însă trecură două zile la conferință și reverendul încă nu făcuse nicio mutare. În cele din urmă, Willa concepu o capcană. Sună la room-service pentru o comandă, se duse să facă un duș și-l strigă pe reverend – care fusese suficient de îndrăzneț încât să rezerve camere adiacente –, rugându-l să deschidă ușa în locul ei pentru a lua comanda. Apoi, când îi auzi pe chelner trăgând ușa după el și pe reverend luptându-se cu căruciorul cu mâncare, intră în cameră goală-pușcă, prefăcându-se surprinsă că el mai era acolo. Reverendului îi căzu falca, făcu ochii ca de melc și, întorcându-se spre baie, Willa îi oferi o priveliște directă a sânilor ei tineri, a picioarelor lungi și a coapselor neafectate de celulită.

În acea seară, la cină, cu toate că nu s-a spus nimic, Willa era la fel de familiară ca întotdeauna cu reverendul, atingându-l des, dându-i de înțeles că nu o deranjase evenimentul de după-amiază. Dar din nou, el nu făcu nicio încercare de a adânci relația. Disperată de-acum, Willa se dezbrăcă în acea noapte și așteptă lângă ușa comună de legătură până când în partea cealaltă se stinse lumina. Își lipi urechea de ușa întredeschisă până când auzi începutul unei respirații gâfâite, scârțâitul de arcuri de pat, și intră.

Reverendul încercă să-și mascheze acțiunile, prefăcându-se că se lupta cu așternutul, însă Willa n-avea de gând să mai fie respinsă. Dădu păturile deoparte, expunând dovada pleoștită, dar încă tumescentă, și apoi, cu toată priceperea, dobândită pe vremea doamnei Gacey, se apucă să o readucă la întreaga sa grandoare oțelită de dinainte.

Reverendul Meister se dovedi a fi la fel de în nevoie ca Willa, și împreună explorară tărâmul Pozițiilor, legând noduri complexe de căldură și forță care, adesea, necesitau ore întregi pentru a fi dezlegate. Odată ce Poziția era epuizată, începeau un studiu al Amplasamentului. De-abia dacă mai era vreun loc prin Lyman care să nu le știe pasiunea clandestină, iar fiecare icnet de efort, fiecare țipăt înăbușit era o mană cerească pentru Willa după toți acei ani îndelungați, lipsiți de bucurii. Aproape că ajunse să creadă că Dumnezeul creștinilor chiar o binecuvântase.

— Aleluia! șoptea ea în timp ce se aflau într-o dulce congregație pe sub altarul bisericii, în miez de noapte.

— Mulțumescu-ți, Iisuse! oftă ea, stând țintuită într-un colț al debaralei de sub stalurile corului, cu fusta ridicată până sus, în timp ce reverendul îngenunchea să-și ia împărtășania.

— Lăudat fie Domnul! gâfâia ea, aplecându-se peste proiectorul din subsolul întunecat al școlii de duminică, în vreme ce reverendul o lua pe la spate, iar o duzină de copii stăteau pe rândul din față, molfăind prăjituri și înghețată, cu ochii ațintiți asupra proiecției de diapozitive cu Țara Sfântă, fără narațiune.

Willa viețuia din nou într-o lume proaspătă, într-o lume unde speranța și posibilitățile se uneau. Relația ei cu reverendul era una dintre acele plăceri rare – erau prieteni care puteau face dragoste și nu permiteau carnalului să le ducă prietenia de râpă –, iar când făceau dragoste… ei bine, este suficient să spunem că profunzimea devotamentului Willei și amploarea dăruirii reverendului erau compatibile până la perfecțiune.

Dar, iată, și asta va trece.

Într-o seară, la sugestia lui Tom Doi, îl invitară pe reverend la cină, iar după ce fuseră golite și farfuriile cu desert, Tom Doi le arătă un pachet de fotografii făcute de el, subiectul lor fiind Willa și reverendul.

— Iat-o pe asta de-aici, zise el trecând fotografia din mână-n mână, va arăta foarte frumos în buletinul informativ al bisericii. Sau pe asta – făcu să circule o alta, înfățișând un amalgam de cărnuri, jumătate din fotografie constituind un delict în statul Ohio –, mă gândeam să o măresc cam opt pe zece.

Reverendul își coborî privirile, rușinat, iar Willa își închise ochii.

— Tărășenia asta chiar trebuie să înceteze, zise Tom Doi. Nu, tată?

Tom tremura apoplectic, strângând brațele scaunului.

Tom Doi ridică o altă fotografie care-i înfățișa pe cei doi iubiți sub altar cu umbra crucii luminată de lună căzută asupra lor.

— Aceasta are o valoare de simbol al destrăbălării. Ar trebui să ridice niște semne de întrebare prin biroul episcopului.

Căută printre fotografiile rămase.

— Hei, tată, spuse el pe un ton degajat, apucând una și împingând-o peste masă. Ia uită-te la asta… N-aș fi crezut niciodată că mama este atât de flexibilă.

Cu toată furia sa, Tom părea făcut praf, fragil, pe cale să-și dea duhul, iar două săptămâni mai târziu suferi un atac cerebral care-l lăsă paralizat, având nevoie de îngrijire constantă.

— Dacă aș fi în locul tău, eu n-aș vinde lunca, o sfătui Tom Doi pe Willa, amintindu-i de forța fotografiilor sale. Mă tot gândeam să construiesc un mall, după ce devine terenul meu din punct de vedere legal. M-aștept ca statul să aibă grijă de tata, dacă tu nu poți.

Pentru Willa, asta fu lovitura de grație. Se surpă de îndată. Era ca și cum frumusețea ei fusese ceva de sine stătător, ca și cum ar fi zăbovit în speranța unei prețuiri durabile, iar acum pur și simplu renunțase. Când ajunse la

vârsta de șaizeci de ani, o arătă. La șaptezeci, părea o bătrână zglobie de șaptezeci și cinci, iar la șaptezeci și opt, antreprenorii de pompe funebre deveneau atenți când trecea pe lângă ei și-și frecau satisfăcuți mâinile spunând:

— Cum vă simțiți astăzi, doamnă Selkie? pe un ton care sugera că asta chiar îi interesa.

Tom muri la nouă ani de la dezvăluirea fotografiilor, fără să mai fi rostit niciun cuvânt, iar după înmormântare reverendul Meister se opri s-o viziteze pe Willa. Se căsătorise cu o femeie sfioasă, mică de stat, și scrisese o carte despre care toată lumea zicea că o să-l facă celebru. Willa nu se așteptase vreodată ca el să rămână singur și nu-i condamna căsătoria. De fapt, se mai gândea rareori la el, fiind puțin cu mintea dusă, aproape țicnită. Însă se bucură de cartea lui și fu chiar și mai bucuroasă când îi spuse că ea fusese parțial responsabilă de faptul că o scrisese.

— Eu? zise ea. Dar ce-am făcut?

— A fost intensitatea ta, răspunse el. Când făceai dragoste, era ceva pur, o expresie a ceva ce trebuia să se elibereze. Era o întreagă viață pe care o luai în brațe. Iar dacă ți s-ar fi permis s-o exprimi în deplinătatea sa, ar fi putut lua și alte forme. M-ai făcut să doresc să caut o cale de a-mi exprima propriul meu adevăr, de a egala acea intensitate.

Ea se gândise mereu că ar fi putut face ceva cu viața ei, dar fu bucuroasă să-i spună asta altcineva.

— Este al doilea lucru frumos pe care l-am auzit vreodată, îi spuse ea.

— Care-a fost cel mai frumos?

— Te rog, făcu ea, amintindu-și.

El nu mai insistă pentru clarificări și, o vreme, discutară de lucruri mărunte.

— Cum e să fii căsătorit? întrebă ea.

— N-o iubesc, răspunse el. Eu doar…

— Știu, spuse Willa. Cum e?

El stătu pe gânduri, o secundă, două.

— E ca și cum ai fi bolnav… nimic grav. Ca și cum ai

suferi o durere ușoară, dar constantă, și ai o asistentă medicală la dispoziție și aer condiționat.

Dintr-un anumit motiv, asta o făcu să plângă. Poate din cauza faptului că, avându-l atât de aproape de ea, își remarcă mirosul de femeie bătrână. Pentru că el încă arăta tânăr, în timp ce ea părea un exercițiu de încălzire a morții.

Îi puse o mână în jurul taliei, dar ea i-o dădu la o parte.

— Lasă-mă în pace, spuse Willa.

— Willa…

— Nu mă poți ajuta cu nimic, îi zise. Sunt nebună.

— Nu ești nebună.

— Nu acum, rosti ea. Însă cum o să pleci, am să încep să rătăcesc prin casă, vorbind singură, trecându-mi prin minte tot felul de gânduri nebunești. Acum pleacă de aici și lasă-mă în durerea mea.

El se ridică în picioare, își puse haina, părând apoi neajutorat și mohorât.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Willa, zise el.

— Nu există niciun Dumnezeu, îi răspunse ea. Și să nu te iei în gură cu mine despre asta pen’ că pot simți locul în care nu-i.

— Poate că te pricepi la asta, comentă el întristat.

După ce închise ușa, îi veni ideea că poate el stătuse afară multă vreme… sau poate că doar îi lăsase un gând sprijinit de ușă, o dorință pentru ea, ca pe o umbrelă uitată.

Venise noaptea. Afară, pe fereastră, copacii desfrunziți proiectau umbre albăstrii pe zăpada vălurită, iar aerul era atât de limpede încât ți se părea că ai fi putut să te întinzi și să desprinzi o bucată cu o stea în interior, s-o pui apoi pe frigider, păstrând-o pentru Crăciun. Oh, Doamne… Însă era o limpezime însingurată. Și, oh, Doamne, încă mai era ceva viață în fata asta bătrână, și ce i-ar fi plăcut ei să-și unduiască iar șoldurile, n-ar fi ceva mai grozav decât dragostea, să cunoască iarăși acel sentiment de plinătate, de a fi dorită, în loc să zacă aici cu mâinile împânzite de pete de la ficat, cu fiul ei, un bezmetic creștin, cu o fiică

înstrăinată și cu nepotul, o monstruozitate de adolescent malac, care o vizita o dată pe an și îi fura din poșetă? Fără niciun viitor și cu toate amintirile deja derulate, toți iubiții ei morți…

Nu toți, șopti Băiatul de Lut Negru.

Ba da, toți! Chiar și reverendul Meister se dusese, victimă a acelei boli noi, care-i secera pe homosexuali. Cine s-ar fi gândit? Dacă ar fi rămas cu el, ar fi putut paria că nu s-ar fi rătăcit atât de departe de cer.

Băiatul de Lut Negru păru să zâmbească la asta.

— Încetează să te mai distrezi pe seama mea! zise ea. Ești mai rău decât vagabonzii ăia de frați Kandell.

Mult mai rău, Willa.

Ticălos mic și desfrânat! Ți-am auzit glăsciorul ăla viclean, știu ce vrei!

Și ce-i rău în asta? Este ceea ce vrei și tu.

Ea scoase un sunet dezaprobator.

— Nici nu mă gâdil cu un avorton ca tine.

S-ar putea să fii surprinsă, Willa.

Willa îl studie. Cu ochii lui de argint și gura scobită, arăta ca un Micuț Negru Sambo[29] supranatural. Și, își dădu ea seama, îi semăna puțin și lui Eden. Și el avea același aspect neterminat. Ar fi putut, presupunea ea, să-i facă mâini și tălpi. Dar atunci i-ar lăsa numai urme de pași pe frumosul ei covor, împrăștiind fărâme negre peste tot.

Hoașcă bătrână și smintită, își spuse.

Dar chiar *arăta* neterminat.

Și, firește, știa precis ce-i mai trebuia.

Ce ne trebuie amândurora, Willa.

— Tu chiar crezi…

Sunt absolut sigur.

— Nu știu, eu…

Cum poți să știi, dacă nu ‘splorezi potențialul?

— Păi, făcu ea ezitând, poate doar o dată.

---

[29] Little Black Sambo – personajul unei cărți pentur copii scrise de Helen Bannerman. De asemenea, Sambo este și termenul peiorativ atribuit personajelor de origine amerindiană și africană din Caraibe (n. tr.).

Mai mult ar fi nesănătos, zise Băiatul de Lut Negru.

Ea se ridică în picioare fără niciun efort, ca și cum numai ideea ar fi fost o forță, și se apucă să scotocească prin sertarele din bucătărie până când găsi accesoriul cel mai potrivit, lung, ascuțit și argintiu. Înfipse mânerul în vintrea Băiatului din Lut Negru și încercă să-l miște… Se menținea neclintit. Întotdeauna detestase lunca pentru aderența ei, dar acum era bucuroasă de această calitate.

Doamne! Se simțea din nou ca la douăzeci și doi de ani, numai suflu și șolduri, numai moliciune ispititoare și mușchi arătoși.

Îl ridică pe Băiatul de Lut Negru, îl ținu la o lungime de braț și o luă spre sufragerie valsând, fiecare răsucire aducându-i gândurile deocheate aproape de fierbere. Oh, era nebună, nebună ca modelul de pe tapet, nebună precum vântul care-i forma numele prin streșini, spunând *Willa, Willa, Willa* la fiecare rotire, nebună, valsând printre șifonierele întunecate și bufetul uriaș, de culoarea fierului, și mobila victoriană de mahon. Umbrele o priveau, iar mobilele se adunară împreună, șușotind, iar între faldurile draperiilor erau mase de indigo în care recunoscu mulțimea de fantome, așteptând să-și ducă viețile lor rarefiate odată ce termina ea.

— N-o să dureze niciun minut, le spuse ea jovială, și se duse făcând piruete către dormitor, unde Băiatul de Lut Negru avea să o posede o dată și în tăcere, acolo unde dragostea avea să fie din nou roșie și dureroasă. Îl ridică sus. Membrul lui argintiu era măsura Domnului pentru un bărbat, lucind în lumina lunii, încărcat cu energie pură… și era și măsura blestemului lui Eden. O știa bine acum. Știa că oasele lui Eden și carnea lui uscată, și sufletul lui și mai arid îl îmbibaseră pe acest mic drăcușor pe care îl ținea în mâini. Putea simți mirosul lui mizerabil de pudră de talc și transpirație stătută, îi putea simți spiritul bântuind în această cochilie din argilă și-și dădu seama că se putea aștepta numai la o plăcere demnă de un Eden de la îmbrățișarea lui, dar asta era mult mai mult decât primise ani la rând.

…Nu căzu, ci doar pluti în jos, spre pat, scufundându-se în adâncimea lui nupţială, şi oh, era nerăbdătoare, şi oh, de-abia aştepta.

— Dragoste, zise ea.

N-ai avut-o niciodată, Willa, şopti Băiatul de Lut Negru.

— Dragoste! ţipă ea. Dragoste, dragoste, dragoste.

Nesfârşită, crezu ea că spusese Băiatul de Lut Negru, un cuvânt moale ca o pernă. *Dragoste nesfârşită, dragoste pentru acum, ţintuieşte-mă adânc, dragă, în luncă. Desfă-mă larg şi du-mă acolo unde zace plăcere.*

Zace, repetă Băiatul de Lut Negru.

Îi tremură în mâini, dorind-o, însă ea-l ţinu la distanţă, gustând delicioasa aşteptare a momentului argintiu al pătrunderii în interior.

Acum, Willa, acum!

— Când sunt eu gata, spuse ea râzând, zeflemitoare. Când sunt eu gata, şi nu înainte.

Acum!

— Da, rosti ea, arcuindu-se spre el, cu pleoapele fluturând în jos. Da, acum!

Cu forţa unui bărbat, cu întreaga violenţă şi dulceaţă a forţei trebuinţei unui bărbat, îl trase tare spre ea şi simţi durere, da, o duru, dar era îndestulătoare şi profundă, adevărată, şi dacă ar fi avut destulă forţă, l-ar fi scos din nou şi l-ar fi împlântat iar, şi iar, şi iar.

La nesfârşit.

Companionul perfect al acelui domn perfect, al acelui iubit perfect, al acelui Băiat de Lut Negru.

Ciudata sa faţă goală era la câţiva centimetri distanţă, ochii lui păreau să se mărească. Poate, se gândi ea, acesta era începutul unei alte amintiri.

Nu chiar.

— Oh, făcu ea întristată, şi putu vedea cuvântul ieşind alb dintre buzele ei, ca o fantomă, ca bietul alb al vieţii ei, al nevoii ei, al sfârşitului ei trist. Ca un sărut în vânt.

Mai mult noroc data viitoare, îi spuse el.

— Data viitoare? făcu ea plină de speranţe. Vrei să spui că…

Nu, doar glumeam, Willa, zise Băiatul de Lut Negru, făcându-i cu ochiul, închizând primul ochi argintiu și apoi pe celălalt.

ZONA DE FOC EMERALD

— Nu-i ciudat, măi soldățel? se auzi în urechea lui Quinn. Acum umbli teleleu în costumașul tău verde, blindat, simțindu-te mișto de tot și invulnerabil… și bum! Ești pe jos și te doare al dracu’. Tre’ să admit că-și fac treaba costumele alea. Nu-mi amintesc ca altcineva să fi călcat pe o mină și să fi supraviețuit așa ca tine.

Quinn scutură din cap ca să-și limpezească mintea. Casca lui zăngăni, ceea ce nu suna prea bine. Se îndoia că vreuna dintre legăturile cu computerul din raniță mai era intactă. Dar, cel puțin, își putea mișca picioarele, iar asta era o veste foarte bună, într-adevăr. Tipul care vorbea avea o inflexiune ciudată în glas, iar Quinn consideră că cel mai bine era să se păzească. Testă computerul, însă nu funcționa nimic, în afară de o hartă holografică. Afișajul vizorului îl înfățișa drept un punct roșu, sclipind intermitent, în mijlocul unei suprafețe verzui: la șaptesprezece kilometri în teritoriul Guatemala de lângă frontiera cu Belize, în inima junglei Petén, la limita estică a Zonei de Foc Emerald[30].

— M-auzi, soldățelule?

Quinn se ridică, strâmbându-se din cauza valului de durere din picioare. Nu-i era frică, nu era nici panicat. Cu toate că de-abia împlinise douăzeci și unu de ani, acesta era cel de-al doilea stagiu al său în Guatemala și era obișnuit să fie trimis în punctele fierbinți. În afară de asta, existau o mulțime de locuri mult mai rele unde s-ar fi putut afla. Până în urmă cu doi ani, Emerald fusese o zonă de pregătire pentru cubanezi și trupele de gherilă, însă după construirea unui șir de baze ale artileriei aliate în vest, inamicul își mutase taberele înspre nord și – cu excepția patrulelor de recunoaștere, cum era a lui Quinn – zona de foc fusese definitiv abandonată.

---

[30] Smarald (n. tr.).

— N-are niciun rost s-o faci pe mortu’ în păpușoi, bătrâne. Eu și băieții ajungem acolo în zece-cincisprezece minute și-apoi va trebui să discuți cu noi.

Zece minute. Rahat! Poate că, se gândi Quinn, dacă vorbea cu tipul, asta l-ar încetini.

— Cine sunteți? întrebă.

— Mă cheamă Mathis. Forțele Speciale, cândva încadrat în Divizia întâi de infanterie.

Un chicotit.

— Dar ai putea spune că am văzut lumina și-am optat pentru retragerea din serviciu. Dar cu tine ce-i, bătrâne? Ai un nume?

— Quinn. Edward Quinn.

Își ridică vizorul, iar căldura îi năvăli în costumul de luptă, copleșind sistemul de răcire. Costumul de luptă era ars și sfâșiat de la genunchi în jos; blindajul din plastic licărea prin rupturi. Se uită prin jur după armă. Cablul care o conectase la computer fusese retezat, probabil de către schijele minei, iar arma nu era nicăieri.

— Ai dat de restul patrulei mele?

Se lăsă o tăcere punctată de sarcinile electrostatice.

— Mă tem că am vești rele, Quinn Edward. Se pare că gherilele ți-au lichidat camarazii.

În pofida interferențelor, Quinn îi depistă minciuna din glas. Examină terenul și văzu că se afla într-un luminiș ca o catedrală: bolte de frunze susținute de trunchiurile îngustate spre vârf ale arborilor de capoc și ale smochinilor uriași. Solul era acoperit cu ferigi; vârful frunzelor avea o nuanță de un verde închis. Ici-colo, fâșii de lumină aurie pătrundeau prin bolta de frunze și erau atât de încărcate cu particule de praf încât păreau să conțină fisuri și linii de fractură, ca niște obiecte din cristal rupte în aer. Poiana se termina, pe trei laturi, într-o junglă deasă, însă spre est se afla o întindere de apă nămoloasă și verzuie, cu o insulă împădurită care se ridica vreo treizeci de metri de la suprafața apei. Dacă și-ar găsi arma, insula ar putea fi apărată. Apoi, după câteva zile de odihnă, ar putea fi gata de marș.

— Băieții ăia nu-ți prea erau prieteni, zise Mathis. Ai lovit mina aia și te-au lăsat să zaci ca un nenorocit de pe stradă.

Quinn admitea asta. Ceilalți erau prea drogați cu fiolele lor cu arte marțiale ca să fie de încredere.

Probabil îl abandonaseră pur și simplu pentru că nu voiau să-și bată capul cu transportarea lui.

— Au meritat ce-au primit, continuă Mathis. Dar tu… băiete, cu norocul tău, s-ar putea să fie un loc și pentru tine la lumină.

— Și asta ce înseamnă?

Quinn căută febril un distribuitor în săculețul de la șold și scoase două fiole, două gloanțe de argint, își zise că două trebuiau să fie suficiente să-l mențină în picioare.

— Lumina-i sfântă pe aici, bătrâne. Stai sub razele ei care străbat acoperământul de frunze, le lași să te pătrundă, iar ele vor stârni adevărul din mintea ta.

Mathis rosti toate astea pe un ton cât se putea de sincer, iar Quinn, amuzat, zise:

— Oh, chiar așa?

— Mi-amintești de fostu’ meu locotenent, făcu Mathis. Omu obișnuia să-mi spună că-s țicnit, iar io-i ziceam: „Nu-s un nebun obișnuit, domnule. Sunt înnebunit după Iisus”. Și-i explicam ce știam de la lumina aia, că tre’ să construim regatul aici. Un loc unde omu’ să poată să trăiască în puritate. Fără mașinării, fără poluare.

Mormăi, ca și cum ar fi fost gâdilat de ceva.

— Așa ai trăi dacă ți-ar ieși. Ai învăța să vânezi cu cuțite, să iei urma tapirilor numai după miros. Ai afla cum se schimbă vremea numa’ ascultând țipătul unei păsări.

— Și ce s-a ‘ntâmplat cu locotenentul? întrebă Quinn. A băgat la cap toate astea?

— Știi cum stă treaba cu locotenenții, bătrâne. Uneori, nu cuplează, și gata.

Quinn își sparse o fiolă sub nas și inhală, apoi așteptă ca drogurile să-și facă efectul. Fiolele erau felul armatei de a se asigura că nivelul ridicat al ineficienței de pe câmpul de luptă din Vietnam nu se va mai repeta: fiecare conținea un

amestec de pseudo-endorfine și derivate de ARN care amplificau hotărârea și capacitățile fizice ale utilizatorului până la un nivel gigantic, timp de treizeci și ceva de minute. Quinn totuși prefera să nu le folosească, din cauza efectelor lor secundare distructive. Pe distribuitor era tipărit un avertisment împotriva abuzului, unul pe care Mathis – judecând după textele lui – se hotărâse să-l ignore. Quinn mai auzise astfel de pălăvrăgeală de la tipi a căror personalitate se erodase și fusese înlocuită parțial cu una generică de războinic-misionar, oferită de droguri.

— Desigur, zise Mathis rupând tăcerea, nu-i numa' lumina. E și regina. Ea e cea cu lumina.

— Regina?

Simțurile lui Quinn se ascuțiră. Putea vedea siluetele ca de păianjen ale maimuțelor urcate sus, pe bolta vegetală, și putea auzi sute de zgomote noi. Zări patul din plastic verde al armei sale ițindu-se de sub o ferigă, la nici șase metri distanță; se ridică în picioare, refuzând să-și ia în seamă durerea, și se duse la ea. Ambele țevi – și cea de sus, și cea de jos – erau umplute cu pământ.

— Ți-aminteș' de 'sperimentele cubanezilor, când au conectat animale și paranormali prin implanturi computerizate? Ca să-i fo'osească drept spioni?

— Asta a fost doar un căcat!

Quinn o luă spre apă. Simțea doar dispreț pentru Mathis și-și dădu seama că era un semn că făcuse abuz de fiole.

— Nu-i niciun căcat. Regina era unul dintre paranormali. S-a conectat cu acel tigru-pisică – numit de indieni un *tigrillo.* Pe ea n-am văzut-o niciodată, însă i-am văzut mâța. Și, odată ce i-am luat urma, îi puteam simți mintea cum ne lucrează. La început reușește să-ți strecoare niscaiva gânduri în cap, fără ca tu măcar să ai habar. Poate să te învârtească pe deget.

— Dacă-i așa de puternică, zise Quinn, mândru de forța logicii lui superioare, atunci de ce se ascunde de voi?

— Nu se ascunde. Noi trebe' să ne dovedim vrednicia față de ea, să menținem jungla pură, fără niciun răufăcător. Apoi va veni ea la noi.

Quinn sparse cea de-a doua fiolă.

— Răufăcători? Cum a fost patrula mea, ei? De-asta mi-ați curățat patrula?

— Uaaau! făcu Mathis după o pauză. Nu po’ să te fentez cu nimic, nu-i așa, Quinn Edward?

Hohotul lui Quinn era plin și nebunesc: un râs de două fiole.

— Nuu, zise el, ironizând accentul de țărănoi sudist al lui Mathis. Nici să nu-ți închipui c-ai putea.

Își trase vizorul jos și se avântă în apă, aproape fără a fi conștient de durerea din picioare.

— Băieții tăi nu erau niște papă-lapte, spuse Mathis. Totuși, bine c-au apărut. Nu mai aveam aproape deloc fiole.

Scoase un sunet de frustrare.

— Hei, bătrâne. Armura asta nu seamănă deloc cu vechiul echipament… toate căcaturile astea computerizate. Nu pot face nimic să lucre, afar’ de radio. Zi-mi cum faci cu armele astea.

— Ținteşti și apeși pe trăgaci.

Quinn era în apă până la șolduri și poate făcuse un sfert din drumul până la insulă, care din această perspectivă – cu cei trei arbori dominanți, legați între ei de lujere cățărătoare – arăta ca profilul supradimensionat al unei nave cu pânze, ancorată pe o întindere de apă verde ca jadul.

— Nu încerca să vinzi castraveți grădinarului, zise Mathis. Am încercat asta.

— O să-ți dai tu seama, răspunse Quinn. Ești un șmecheraș deștept.

— Bătrâne, ai oarece probleme de atitudine, nu-i așa? Da’ m-aștept să te dea regina pe brazdă.

— Corect! Femeia invizibilă!

— Ai s-o vezi cât de curând, bătrâne. N-o să treacă prea mult ‘nainte să vină la mine.

— La *tine?*

Quinn chicoti.

— Să însemne asta că oi fi tu regele?

— Poate.

Mathis își coborî vocea, dându-i o tonalitate ușor amenințătoare.

— Să nu crezi că-s doar un țărănoi, Quinn Edward. Sunt aici de aproape doi ani și controlez acest loc. Pot să-ți spun și când se cacă o muscă! Iar în ceea ce te privește pe tine, sunt stăpânu' afurisitei ăsteia de jungle.

Quinn își reprimă un răspuns sarcastic. Ar trebui să-l evalueze pe acest tip, să-i determine forța. Ținând cont că Mathis era în misiune de recunoaștere când dezertase, începuse, probabil, cu cincisprezece oameni.

— Voi ați înregistrat multe pierderi, tipilor? întrebă el după ce se mai chinui să facă vreo câțiva pași.

— De ce-ai vrea tu să știi asta? Ai vreun plan, bătrâne? Ia ascultă aici, Quinn Edward. Dacă-ț' trece prin cap să ne razi pe toți, 'mintește-ți că pușcoacele voastre deștepte nu i-au ajutat pe camarazii tăi, și n-au să te ajute nici pe tine. Chiar dacă ne-ai putea curăța pe toți, tot ar trebui să ai de-a face cu regina. Doar pen' că trăiește pe insulă, asta nu înseamnă că nu-și ține ochii și pe țărm. S-ar putea să nu crezi, bătrâne, dar chiar acu', exact în această secundă, e chiar lângă tine.

— Ce insulă?

Copacii din față arătară, dintr-odată, ca și cum ar fi fost bântuiți.

— Insulița aceea de pe lac, o poți vedea dacă-ți ridici puțin capul.

— Nu mi-l pot mișca, zise Quinn. Am gâtul futut.

— Ei bine, o s-o vezi cât de curând. Și, odată ce te-ai vindecat, ascultă-mi sfatul și stai naibii departe de ea. Reginei nu-i plac intrușii.

Ajungând pe insulă, Quinn localiză o poziție de tragere din care putea supraveghea tot malul: o porțiune ierboasă, în spatele unui trunchi căzut, năpădit de tufe. Dacă Mathis era expert în supraviețuirea în junglă, așa cum susținea, n-ar fi trebuit să aibă niciun fel de dificultăți ca să descopere unde se dusese Quinn; și nu avea cum să știe cât de puternică era influența reginei lui imaginare, nici cum să

fie sigur dacă restricția împotriva pătrunderilor nepermise avea greutatea unui tabu sau dacă era doar ceva dezaprobat. Nedorind să riște, Quinn petrecu vreo câteva minute febrile curățând țeava de jos a armei sale, cea care lansa mici grenade cu fragmentație.

— Acum pe unde o iei, Quinn Edward? interveni Mathis cu o îngrijorare batjocoritoare. Unde ai ajuns?

Quinn cercetă malul. Cărărui întunecoase treceau pe lângă copaci, iar, în timp ce se uita de-a lungul lor, nervii lui fuseră puși la încercare de orice tremurat de frunză, de orice modificare de lumini și umbre. Norii treceau pe dinaintea soarelui, acoperindu-i strălucirea până la un cenușiu sclipitor, ca platina; o vibrație palpabilă tulbura nemișcarea. Încercă să se gândească la ceva plăcut, pentru a-și face așteptarea mai ușoară, însă nu-i veni nimic plăcut în minte. Își umezi buzele și înghiți în sec. Sistemul lui de răcire începu să huruie.

Mișcare la marginea junglei; o umbră se transformă într-un bărbat îmbrăcat în uniformă verde-oliv și cărând o armă cu pat rabatabil, mai mult ca sigur un vechi M-18. Intră în lac și, pe când se apropia de insulă, Quinn își aținti luneta asupra lui și văzu că avea păr negru, până la umeri, care încadra o față suptă; o barbă zdrențuită îi acoperea pieptul și, atârnând de o șuviță, sub barbă, era o bucată triunghiulară dintr-o oglindă. Quinn nu trase, așteptând să iasă și restul trupei. Însă nu mai ieși nimeni la iveală și-și dădu seama că Mathis îl testa, gata să sacrifice un pion pentru a-i evalua armamentul.

— Întoarce-te! îi strigă el, însă bărbatul continuă să se opintească înainte, împotrivindu-se curentului. Quinn se minună de controlul pe care Mathis trebuia să-l aibă asupra lui: *trebuia* să fie conștient că va muri. Poate că era mult prea pulbere din cauza fiolelor ca să-i mai pese de ceva, sau poate că regina lui Mathis chiar întruchipa promisiunea unei vieți îmbelșugate pe lumea cealaltă pentru cei care mureau în luptă. Quinn nu voia să-l omoare, însă nu avea de ales, n-avea niciun rost să întârzie inevitabilul.

Ochi, încremeni o clipă la vederea ochilor măriți de groază ai omului, apoi apăsă pe trăgaci.

Șuieratul proiectilului se transformă în explozie, iar bărbatul dispăru într-o minge de foc și apă ca un gheizer. Maimuțele țipară; păsările țâșniră în văzduh din copacii de pe mal. Un văl de fum puturos alunecă peste lac, iar peste câteva clipe o pereche de picioare ieși la suprafață plutind, lăsând dâre roșietice. Quinn avu o stare de rău până-n rărunchi.

— Bătrâne, se fac minuni cu munițiile astea în zilele de azi, rosti Mathis.

Înfuriat, Quinn trase o serie de trei proiectile spre junglă.

— Nici măcar pe-aproape, Quinn Edward.

— Ești un adevărat căcănar de armată, nu? zise Quinn. Să lași un biet nenorocit să atragă focul.

— M-ai înțeles greșit, bătrâne! L-am trimis pe băiatu' ăla afară tocmai pen' că-l iubeam. A fost alături de mine aproape patru ani, dar mintea-i era deja varză, reflexele la fel. I-ai făcut o favoare, Quinn Edward. I-ai redus confuzia la zero – tonul lui Mathis era al unui evanghelist mieros – și l-ai trimis să strălucească pe vecie!

Quinn își formase o imagine mentală a lui Mathis, bărbos și cu ochii duși în fundul capului, taman ca tipul pe care-l împușcase, dar mai înalt, osos: un slăbănog cu dinții cariați și pupilele cât roata carului. Reușind să potrivească o față imaginară țintei sale, se înfurie și mai tare, și atunci trase din nou.

— E-n ordine, bătrâne!

Glasul lui Mathis tremura de iritare și începu să vorbească pătimaș.

— Vrei bang-bang, vei primi. Dar, dacă rămâi pe-acolo, regina va face treaba pentru mine. Nu-i place să se strecoare careva pe lângă ea pe întuneric. Asta o înnebunește. Continuă, bătrâne! Stai acolo! O să te jupoaie de viu, o să te transforme în carne tocată cu sos, dobitocule!

Hohotele lui se ascuțiră, atingând un registru

distorsionat de difuzoarele lui Quinn, care le transformară într-un sughiț scheunat, și continuă să bată câmpii. Oricum, Quinn nu-l mai asculta. Atenția lui era concentrată asupra picioarelor mortului, rotindu-se în voia curentului. O dâră de sânge se scurgea din talia trunchiului retezat. Resturile separate păreau să picteze litere dintr-o scriere orientală; însă, înainte ca Quinn să încerce să le descifreze, își pierdură coerența și fuseră izgonite și împrăștiate în spațiul de un verde de jad în care – holbându-se cu o concentrare demențială, zăpăcit de droguri – și el simți că se dizolva.

Pe la apus, când fâșii de ceață se desfășurau pe deasupra apei, Quinn renunță la punctul său de observare și se duse să caute un loc sigur unde să petreacă noaptea: luând în considerare temerile lui Mathis privind temperamentul nocturn al reginei sale, se îndoia că va avea vreo problemă până-n zori. Își croi drum prin tufișuri și dădu de un arbore de capoc enorm, al cărui trunchi era despărțit în două mari ramuri; bifurcația formată astfel era suficient de vastă încât să-l susțină confortabil. Sparse o fiolă ca să mai scape de durere, urcă și se cuibări acolo.

Se lăsă întunericul; ceața cuprinse totul, acoperind luna și stelele. Quinn rămase să se holbeze în golul întunericului deplin, prea obosit ca să poată gândi, prea frământat ca să doarmă. În cele din urmă, în speranța că va izbuti să-și stimuleze gândirea, mai sparse o fiolă. După ce-și făcu efectul, putu să vadă câte ceva din vegetația înconjurătoare – forme vagi, răsucite, fiecare având propria sa strălucire – și putu auzi o mie de plescăituri și foșnete transformându-se într-o darabană scrâșnită, ritmurile ei accentuând un puls care părea să provină din rădăcinile insulei.

Însă nu se auzeau trosnete prin tufișuri și nici sunete de pași.

Nici urmă de regină.

Ce fantezie ciudată își crease Mathis, își spuse. Se întrebă cum o vedea el. Blondă, cu vreo fustă zdrențuită,

ca în filmele cu Tarzan? O femeie de culoare cu un colier din oase? Își aminti cum condusese el ca s-o vadă pe vechea lui prietenă de la colegiu și cum fusese surprins de o reproducere înrămată, agățată pe peretele camerei ei de la cămin. Înfățișa o junglă, noaptea, un tigru la pândă prin vegetația cărnoasă și – stând într-o parte – o femeie cu aspect misterios, goală sub umbra lunii. Asta ar fi imaginea lui pentru regină. I se păruse că ochii femeii străluceau... Dar poate că-și amintea el greșit; poate că fuseseră ochii tigrului. Îi plăcuse reproducerea, căutase semnătura pictorului și încercase să-i pronunțe numele: „Ro-și-ou”, spusese, iar prietena lui pufnise disprețuitoare și spusese „Ru-so. Este Ru-so”. Atitudinea ei clarificase ceea ce bănuia deja: că o pierduse. Ea încercase o lume nouă, una care-și înfipsese cârligele în ea; nu mai încăpea în micul lor orășel agricol din Dakota de Nord și-l depășise și pe el. Era similar cu ceea ce-i făcuse lui războiul, numai că lumea pentru care devenise el prea mare era un loc mult mai vast: aflase că nu mai era potrivit pentru liniște și pace.

Broaștele orăcăiau, greierii țârâiau și-și aminti de vâlceaua de lângă casa tatălui său, unde obișnuia să se ducă după ce isprăvea treburile, pentru a rămâne singur și a planifica o viață de aventuri spectaculoase. La fel ca pe insulă, era o junglă în miniatură – în siguranță, însă nu izolată de sălbăticie – și se destinse recunoscând asemănarea dintre cele două locuri. Curând, alunecă într-un vis, unul în care avea din nou doisprezece ani, meșterind la tractorul defect pe care tatăl lui i-l dăduse să-l repare. Nu reușise niciodată să-l facă să meargă, însă în vis izbuti un miracol tulburător. Oriunde atingea metalul, broboane de sânge apăreau pe rugina care se decojea; sângele curgea gros și întunecat prin conductele de alimentare, iar când își puse mâinile pe pistoanele corodate, aburii țâșniră imediat și văzu că rugina se transformase în carne roșie, că mâinile sale lăsaseră urme arse. Apoi acel motor din carne se trezise la viață zguduindu-se și o luase peste câmpuri pe roți din os negru, sfârtecând pământul, semănând semințe transformate

peste noapte în tulpini purtând fructe care explodau dacă intrau în contact cu aerul.

Era un vis atât de ciudat, plăsmuit din materiale ale copilăriei sale și totuși reprezentând o sensibilitate străină, încât se trezi dominat de ideea că nu fusese vis, ci un mesaj. Pentru o clipă se gândi că văzuse o umbră agilă la picioarele copacului. Cu cât se holba mai intens la ea, devenea cu atât mai efemeră, iar el hotărî că fusese o halucinație. Dar, după ce umbra se topise, îl străbătu un val de melancolie, doborându-l în inconștiență, manifestându-se atât de brusc, atât de irezistibil, încât păru un mesaj ca și visul.

La prima geană de lumină, Quinn sparse o fiolă și se apucă să cerceteze insula, pășind cu prudență prin ceața cenușie care încă se mai îmbina cu jungla, apa și cerul, împrăștiindu-se printre tufele umede și pânzele de păianjen transformate de rouă în șiraguri de pietre prețioase. Era convins că Mathis va lansa astăzi un atac. Din moment ce supraviețuise o noapte cu regina, se putea să ajungă la concluzia că-l favorizase, că acum reprezenta o amenințare pentru comuniunea lui Mathis cu ea, iar Mathis n-ar putea să-și permită să tolereze asta. Cea mai bună soluție, cugetă Quinn, era să-l enerveze pe Mathis, să-l facă să reacționeze la furie și să profite apoi de această situație.

Insula se dovedi a avea o lungime de treizeci și șase de metri și poate numai o treime din asta în lățimea ei maximă, și – cu excepția punctului stâncos din capătul de nord și a unui luminiș la circa zece metri spre sud de arborele de capoc – era saturată de vegetație. Lianele atârnau în bucle grațioase ca niște înflorituri ale unor litere luminoase; ferigile năpădeau culoarele înguste dintre tufe; plantele epifite înfloreau în îndoiturile crengilor, marcând cenușiul cu puncte de stacojiu și violet. Capătul celălalt al insulei se ridica prea mult pentru a fi ușor accesibil unui om; însă, ca să fie în siguranță, Quinn mină porțiunile mai joase cu grenade cu fragmentație. În locurile unde vegetația era relativ rară, așeză rachete de

semnalizare ațintite în sus, conectându-le cu sârme de declanșare atașate de liane. Apoi se plimbă de colo-colo printre capcane, memorând amplasarea lor.

Când termină cu asta, soarele începuse să străpungă ceața, creând porțiuni limpezi între cețuri; și, pe când se îndrepta înapoi spre poziția lui de tragere, atunci dădu cu ochii de tigrul-pisică, ghemuit printre buruieni, lipăind apă. Nu era mult mai mare decât o pisică domestică, având osatura delicată și capul de formă triunghiulară al unei abisiniene, dungi fine, negre, colorându-i blana maro-deschis. Quinn mai văzuse astfel de animale înainte, în timpul patrulărilor, dar felul în care arăta acesta, atât de strălucitor și de bine articulat în contrast cu verdele monoton al vegetației, încadrat în cețurile învârtejite, sugera că fusese deschisă o poartă către o lume mult mai plină de viață, iar pentru moment fu mult prea captivat de priveliște ca să se gândească la semnificații. Pisica termină de băut, se întoarse spre Quinn și-l studie; apoi mârâi, se întoarse și țâșni între tufe.

În clipa în care dispăru, pe Quinn îl tulburară o serie de lucruri. Cum de alesese el insula drept fortăreață, cum de se plasase direct în cea mai bună poziție de tragere, cum de-l anticipase pe Mathis. Toate acestea se puteau datora simțului realității și unui bun antrenament militar… totuși fusese atât de sigur și de convins. Siguranța putea fi un efect al fiolelor, însă Mathis spusese că regina-ți putea trimite gânduri prin minte fără ca tu să ai habar – până când ajungeai în armonie cu ea, adică. Quinn gustă din aromele gândurilor sale, căutând dovezi că se umblase la ele. Știa că se purta ridicol, însă în el se aprinse panica și scoase o fiolă pentru a se aduna. Bine, își zise. Hai să vedem ce naiba se întâmplă.

În următoarea jumătate de oră, pieptănă întreaga insulă, pândind prin tufișuri, scrutând vârfurile copacilor. Nu găsi nicio urmă de regină, dar nici pisica n-o mai văzu. Însă, dacă ea-i putea controla mintea, atunci îl putea îndrepta departe de urmele ei. S-ar fi putut să-l urmărească, manipulându-l ca pe o marionetă. Se răsuci pe călcâie,

sperând s-o ia prin surprindere. Nimic. Numai tufele sfâșiau ceața, tremurând sub adiere. Scoase un hohot răgușit. Doamne, ce idiot era! Doar pentru că pisica trăia pe insulă, asta nu însemna că regina exista aievea; de fapt pisica ar fi putut fi în inima fanteziilor lui Mathis. S-ar putea să fi trăit pe malul lacului, iar când sosiseră Mathis și oamenii lui, fugise de acolo ca să scape de ei… sau poate că și acest gând îi fusese strecurat în minte. Quinn era uluit de subtilitatea înșelătoriei, de abilitatea cu care evita atât validarea, cât și demistificarea.

Ceva trosni printre tufe.

Convins că zgomotul semnala o prezență reală, își îndreptă arma într-acolo. Degetul de pe trăgaci se încordă, dar după o clipă se destinse. Cele ce-i făceau feste erau izolarea și ciudățenia locului, nu vreo blestemată de femeie imaginară și misterioasă. Treaba lui era să-l ucidă pe Mathis, și mai bine s-ar apuca de treabă. Iar dacă regina *exista* cu adevărat, păi atunci îl favoriza și atunci s-ar putea să aibă un ajutor. Sparse încă o fiolă și începu să râdă când își făcu efectul. Oh, da! Cu ajutorul chimiei moderne și cu femeia invizibilă de partea sa, va trece prin Mathis ca un șobolan prin roata de cașcaval. Ca focul prin mahala. Drogurile – sau poate că era intervenția unei minți mult mai flexibile decât a lui – adăugară o coloratură lirică gândurilor sale și se văzu pe sine deplasându-se cu o grație atletică printr-un viitor exotic în care-l ucidea pe rege și se căsătorea cu umbra, domnind în iad pentru totdeauna.

Quinn mai avea foarte puține grenade cu fragmentație, așa că se așeză în spatele trunchiului căzut și-și curăță țeava de sus a armei: pe acolo trăgea muniție fără cartuș, de calibrul .22. Pusă pe foc automat, arma putea tăia un om în două; însă, dorind să economisească gloanțele, comută pe foc individual. Când soarele se ridică deasupra coroanei copacilor, începu să-l apeleze pe Mathis prin radio. La început, nu primi niciun răspuns, dar în cele din urmă îi vorbi un glas cleios și irascibil, spunând:

— Unde mă-ta ești, Quinn Edward?
— Pe insulă.
Quinn inseră o doză bună de veselie sănătoasă în următoare lui cuvinte:
— Hei, ai avut dreptate cu regina!
— Despre ce tot vorbești?
— E frumoasă! Cea mai frumoasă femeie pe care-am văzut-o vreodată.
— Ai văzut-o?
Mathis părea neliniștit.
— Prostii!
Quinn se gândi la tabloul de Rousseau.
— Are piele întunecoasă și mătăsoasă, și păr negru, lung până la cur. Iar albul ochilor ei parcă luminează, e atât de strălucitor. Și ce țâțe are, frate! Nu-s prea mari, dar cum mai tremură – emise un chicotit obscen – de-ți vine să te duci și să te distrezi cu ei.
— Prostii! repetă Mathis cu tensiune în voce.
— Aha, făcu Quinn. E pe bune. Vezi tu, regina-i singură, bătrâne. Credea că va trebui să-l aleagă pe vreunul dintre frumușeii tăi, dar acum a găsit pe cineva care nu-i chiar atât de pulbere.
Gloanțele sfârtecară tufișurile din dreapta lui.
— Nici măcar pe aproape, zise Quinn.
Alte rafale; așchiile săriră din trunchiul de copac.
— Ia zi-mi, Mathis.
Își înfrână un chicotit.
— Câtă vreme a trecut de când n-ai mai avut parte de păsărică?
Mai multe arme începură să clănțăne și surprinse flacăra de la gura țevii uneia; o însemnă cu propriul său tir.
— Ticălosule! urlă Mathis.
— Am nimerit pe vreunul? întrebă Quinn cu voioșie. Care-i problema, bătrâne? Nu era oare gata copt pentru lumină?
O ploaie de foc se abătu asupra insulei. Sunetele scoase de pistoalele cu bolțuri explozive, rafalele de gloanțe care

loveau trunchiul, gloanțele care treceau printre frunze, toate astea-l înfuriară pe Quinn, aprinzând scânteia potențialului de violență indusă de droguri. Însă se abținu să riposteze, dorind să-și păstreze poziția ascunsă. Apoi, pentru că era încă un mod de a-l scoate pe Mathis din sărite, dar și pentru că simțea un fior de neliniște, strigă:

— Aveți grijă! O loviți pe regină!

Tirul încetă imediat.

— Quinn Edward!

Quinn rămase tăcut, examinând acel impuls de neliniște pentru a vedea dacă era ceva ce nu ținea de el însuși.

— Quinn Edward!

— Da, ce-i?

— E vremea, zise Mathis răgușit de furie. Regina-mi spune că a venit vremea să arăt ce pot. Vin imediat la tine, bătrâne!

Studiind aranjamentul solzilor verzi-albaștri care împestrițau trunchiul, Quinn păru să vadă armata victimelor sale – bărbați mohorâți, fără pic de sânge – și simți o repulsie puternică față de ceea ce devenise. Dar când răspunse, dispoziția lui se schimbă într-un mod total opus.

— Aștept, dobitocule!

— Știu, zise Mathis, dintr-odată voios. Am sentimentu' că va fi ceva numai între noi, bătrâne. Pen' că așa vrea ea. Și nimeni nu mă poate bate la unu contra unu, în propria mea curte.

Respirația lui se auzea ca un șuierat răgușit, iar Quinn își dădu seama că acest gen de respirație era tipic pentru cineva care abuzase de fiole.

— Am să te copleșesc, Quinn Edward, continuă Mathis. O să fie ca în vechile filme japoneze. Omuleți cu pistoale atacând cu mult curaj și toate căcaturile, până când dau cu ochii de ceva mare și păros care se repede la ei, molfăind vârfurile copacilor și scuipând foc. Atunci o iau la goană zbierând: „Tokyo e condamnat!”.

Timp de treizeci-patruzeci de minute, Mathis o tot ținu așa cu flecăreala, atacând subiecte variate, de la stația

spațială cubaneză până la șansele ca Miami să bată în A.L. East[31]. Se lansă într-o polemică și condamnă noile reglementări care protejau drepturile prostituatelor („Juma' din distracție e să le poți pocni nițel, știi tu”), apoi se lansă într-o pledoarie pentru Antarctica, prezentată drept locul inițial al Grădinii Edenului, apoi abordă teoria care sugera că fiecare președinte al Statelor Unite făcuse parte dintr-un ordin secret al homosexualilor („Jumătate din Primele Doamne nu erau altceva decât tipi în rochii”). Quinn nu se lăsă atras în conversație, știind că Mathis încerca să-i distragă atenția; însă ascultă pentru că începuse să aibă o idee asupra caracterului lui Mathis, pentru că voia să înțeleagă cum l-ar putea ataca.

Acasă în Lardcan, Tennessee, sau cine știe pe unde, Mathis fusese probabil un personaj charismatic, dezinvolt și expansiv, mai isteț decât prietenii săi și dispus să-i conducă din umbră în arena cafturilor și a micilor pungășii. Din multe puncte de vedere, fusese foarte asemănător copilului Quinn, doar că escapadele lui Quinn erau niște farse și era convins că Mathis fusese capabil de nelegiuiri mai importante. Și-l imagina lălăind-o pe lângă o stație de benzină, bând bere și punând la cale tot felul de ticăloșii. Țărănoiul devenit maestru în escrocherii care voia să-l fraierească pe yankeu: cam așa probabil că se vedea el în relație cu Quinn. Mai devreme sau mai târziu va recurge la trucuri. Pentru Quinn asta era în regulă; se putea descurca împotriva trucurilor. Însă nu avea de gând să-l subestimeze pe Mathis. În niciun caz. Probabil că Mathis avea mulți ași în mânecă dacă supraviețuise doi ani în junglă și ajunsese să conducă o trupă de țicniți din Beretele Verzi. Quinn spera doar ca Mathis să-l subestimeze pe el.

Soarele devenise o strălucire orbitoare care albise tot cerul și transformase verdele junglei într-o culoare palidă, supraexpusă. Quinn spărgea fiole și aștepta. Interiorul capului său era plin de porniri violente, ca și cum

---

[31] A.L. East – American League East Division este una dintre ligile majore de baseball din SUA (n. tr.).

gândurile i s-ar fi închegat într-un fel de explozibil plastic mintal. Cam pe la amiază, cineva începu să tragă foc de acoperire, risipind gloanțele înainte și înapoi pe lungimea malului. Quinn descoperi că putea calcula distanța dintre aceste rafale și, după ce una trecu pe lângă el, aruncă o privire din spatele trunchiului de copac. Patru bărbați bărboși și cu părul lung traversau lacul venind din direcții diferite, avântându-se prin apă, ridicându-și genunchii. Înainte să se retragă la adăpost, Quinn îi împușcă pe cei doi din stânga lui, îi văzu răsucindu-se în jurul axei, în timp ce armele lor zburară departe. Calculă venirea celei de-a doua rafale, apoi îi doborî pe cei doi din dreapta sa; era sigur că-l ucisese pe unul, dar era posibil ca al doilea să fi fost doar rănit. Tirul îl încadra, retezând tufele deasupra capului său. Rămurelele se răsuceau, frunzele lovite zburau ca avioanele de hârtie. Un miriapod călărise una dintre frunze până jos și încă se mai cățăra pe marginea ei zdrențuită. Lui Quinn nu-i plăceau deloc mandibulele lui păroase, fața diavolească. Nu-i plăcea nici faptul că supraviețuise, în timp ce oamenii nu. Îl lăsă să se târască până în fața armei sale și-l spulberă într-un gheizer de pământ și iarbă.

Tirul încetă.

Crengile lovind trunchiul; apa împrăștiindu-se peste mal; stropi.

Quinn stătea nemișcat, ascultând. Niciun sunet nenatural, însă de unde proveneau acei picuri? Gloanțele nu împrăștiaseră atâta apă. Spaima i se scurgea de-a lungul șirei spinării. Aruncă o privire peste trunchiul de copac… și țipă de surpriză. Un bărbat stătea în apă, la vreun un metru distanță, blocând linia de tragere dinspre mal. Cu noroiul care îi mânjea obrajii și smocurile de plante de apă care i se încâlceau prin părul șiroind, ar fi putut fi regele dement al lacului; fața descărnată, ochii holbați, cuțitul de vânătoare legănându-i-se în mâini. Clipi înaintea lui Quinn. Se clătină, își recapătă echilibrul, clipi din nou. Hainele-i erau lipite pe coaste și o pată mare de sânge îi marca scobitura abdomenului. Obrajii bărbatului

se umflară: părea că s-ar fi pregătit să spună ceva, însă-i era teamă că va scoate din el mai mult decât cuvinte.

— Iisuse… rahat, făcu el împleticit.

Ochii-i erau aproape dați peste cap; genunchii i se îndoiră. Apoi se îndreptă, privind în jur ca și cum s-ar fi trezit din somn într-un loc nefamiliar. Păru să-l vadă pe Quinn, se încruntă și înaintă clătinându-se, ridicând cuțitul printr-o mișcare leneșă.

Quinn trase un foc înainte ca bărbatul să ajungă la el. Glonțul păru să deseneze o stea roșie sub ochiul lui, desenându-i trăsăturile într-o expresie pierdută. Căzu peste Quinn, peste arma lui care – comutată pe foc automat – continuă să tragă. Șuvițe de păr ud atârnau de vizorul lui Quinn, segmentându-i priveliștea de crengi și cer; trupul se cutremura de gloanțele care-l străbăteau.

Două explozii în apropiere.

Quinn împinse cadavrul cât colo, se târî pe burtă prin tufișuri și-și injecta o fiolă. Auzi un poc, urmat de un urlet bolborosit: cineva călcase într-una dintre capcanele cu rachete de semnalizare. Făcu un calcul și-i ieșiră nouă morți, plus tipul care trăgea focurile de acoperire. Mathis, fără nicio îndoială. Ar fi fost grozav dacă ăștia ar fi fost toți, dar Quinn știa că nu era așa. Mai era încă cineva acolo. Îl simțea tot așa cum o floare simte soarele: trezirea unor reacții autonome, simțuri primitive ce se ascuțeau.

Înaintă mai adânc prin stufăriș. Drogurile ardeau cu putere înăuntrul său; avea impresia că formau un contur uman din particule strălucitoare, un om interior din principii furioase. Covoare din frunze pătate cu albeață se lipeau de vizorul său, apoi alunecau cu o încetineală subacvatică. Părea că scormonea printr-un mozaic de culori înăbușite și texturi aspre pentru care chiar și conceptul de separare dispăruse, și așa că aproape nu observă bocancul. Un bocanc maro, putrezit, cu lujere în loc de șireturi, vizibil în spatele unui vârtej de frunze, la vreo doi metri mai încolo. Bocancul se deplasă, iar Quinn văzu un crac de culoare verde-oliv băgat în el.

Arma-i era prinsă sub el și era sigur că bărbatul ar

acționa înainte ca el să apuce s-o scoată. Însă, după câte se părea, bărbatul se juca de-a prepelicarul, cu simțurile încordate pentru găsirea unui indiciu asupra poziției lui Quinn. Alinie țeava armei după gamba omului, deasupra marginii bocancului, și se asigură că era comutată pe foc automat. Apoi trase, mișcând arma câte doi centimetri în dreapta și în stânga punctului ochit de el. Din gambă erupse un val de sânge, iar reculul teribil îi smulse un urlet răgușit. Bărbatul căzu țipând. Quinn dirijă tirul pe deasupra solului și țipetele încetară brusc.

Cizma stătea în continuare în spatele erupției de frunze, acum cu un ciot zdrențuit și o așchie de os ițindu-se din ea.

Quinn își lăsă capul în jos, rezemându-și vizorul de sol. Era ca și cum întreaga lui corectitudine fusese împrăștiată pe țeava armei. Rămase nepăsător, golit de orice emoții. Timpul părea să se prăbușească în jurul lui, îngropându-l sub o tonă de clipe în putrefacție. După o vreme, un gândac se strecură după vizor, mergând întors pe dos; se opri la nivelul ochilor, bătu cu mandibulele pe plastic și încremeni. Uitându-se la partea lui de dedesubt, grotescă, Quinn avu o imagine a naturii propriei lui monstruozități: o creatură minusculă, blindată, programată chimic pentru o viață de mers tiptil și pentru mușcat, și condamnată să zacă într-o toropeală idioată între scenele de violență.

— Quinn Edward? șopti Mathis.

Quinn își ridică fruntea; gândacul căzu de pe vizor și se grăbi să se pună la adăpost.

— I-ai ras pe toți, nu-i așa?

Quinn se târî afară din stufăriș, se ridică în picioare și se întoarse la trunchiul căzut.

— La noapte, Quinn Edward. Ai să-mi vezi cuțitul lucind… iar apoi, rămas-bun ție.

Mathis râse încetișor.

— Pe mine mă vrea, bătrâne. Tocmai mi-a spus asta. Mi-a zis că nu pot să ratez la noapte.

Era spre sfârșitul amiezii, iar Quinn se ocupa de morți. Nu era ceva ce-ar fi făcut în mod obișnuit, totuși se simțea

obligat să scape de ei. Era mult prea istovit ca să dezbată pe seama motivației care-l împingea, așa că procedă așa cum i se cerea, împingând cadavrele în lac. Cel care declanșase racheta zăcea peste niște ferigi, cu fața arsă până la tendoane și rețeaua de cartilagii; furnicile lăsau un tipar pe osul craniului, năclăit de sânge. Trebuind să atingă cadavrul, lui Quinn i se încreți carnea pe el, iar fierea i se adună în gât.

Odată ce termină cu asta, se așeză în luminișul de la sud de arborele de capoc și-și mai injectă o fiolă. Razele soarelui la apus, strecurându-se prin bolta vegetală, erau conturate precis ca laserele, reliefându-se verzi-aurii pe fondul frunzelor. Stând sub ele, nu se simțea ghidat de vreun scop vizionar; pe de altă parte, dobândea o impresie tot mai clară asupra reginei. N-ar fi putut arăta spre un anume gând dintre cele câteva sute care răsăreau și să spună: „Acesta, acesta-i al ei”. Însă, ca și cum ea i-ar fi controlat percepțiile, începea s-o cunoască din tot ceea ce trăia. Părea că insula fusese impregnată cu ea, cețurile și nopțile modificate de prezența ei, purificate pentru a-i exprima stările; chiar și solul năpădit de verdeață părea să reflecte natura ei: timidă, secretoasă, dar și plină de agitație blândă. Seducătoare. Înțelegea acum că procesul sincronizării cu ea era un proces de seducție, unul căruia nu-i puteai rezista, pentru că și tu erai impregnat cu ea. Erai forțat să intri într-o idilă cu ea, iar ea era o femeie care merita iubită. Frumoasă… puternică. Avea nevoie de acea forță pentru a putea supraviețui, și de asta nu-l putea ajuta împotriva lui Mathis. Viața oferită de ea era eliberată de ororile războiului, dar cerea vigilență și curaj. Cu toate că-l favoriza – era sigur de asta – forța lui trebuia dovedită. Desigur, Mathis transformase toate astea într-o religie bizară.

Iisuse!

Quinn se ridică de îndată. Futu-i, Iisuse Hristoase! Chiar că se ducea pe copcă, bătând câmpii ca un puști care-și compunea tot felul de fantezii cu vreo vedetă de cinema. Mai bine și-ar pune echipamentul pe el, pentru că Mathis

va veni cât de curând. La noapte. Era interesant cum Mathis – știind că șansa lui cea mai mare de a-l termina pe Quinn era noaptea – folosise această iluzie pentru a-și depăși frica de întuneric, convingându-se că regina îi spusese că va învinge… sau poate chiar îi *spusese.*

Să-mi bag picioarele, își zise Quinn. Nu era chiar atât de dus.

O rafală de vânt ridică dintre frunze un cor de șoapte melodioase. Quinn își ridică vizorul. Era cald, fără niciun nor, însă putea adulmeca în vânt ploaia și promisiunea răcorii. Își mai desfăcu o fiolă. Drogurile înlăturară deruta care-i redusese furia. Încrederea era ca o încărcătură electrică amplificându-se în el, crescându-i forța. Zâmbi, gândindu-se la lupta care urma, și chiar și acel zâmbet era o expresie a unei puteri furioase, ceva care-i umfla fibrele musculare și nervii tremurători. Se afla în centrul forței, în contact cu fiecare foșnet, cu sensibilitatea alimentată de strălucirea frunzelor încărcate de lumină. Privind spre frunze, spre nuanțele lor infinite de verde, își aminti o poezie citită cândva: „Carne verde, păr verde și ochi din cel mai rece argint…”[32]. Oare așa ar fi regina dacă ar exista cu adevărat, transformată într-o creatură din poezie pură de strălucirea nepământeană a Zonei de Foc Emerald? Nu cumva jucau cu toții într-o dramă mitică, distilată din interacțiunile banale dintre dragoste și război, interpretând-o în miezul fisurat al unei imense bijuterii verzi a cărei realitate putea fi privită numai de către cei suficient de orbi pentru a putea vedea dincolo de haosul frunzelor, în fațetele și fisurile sale precise? Quinn chicoti înaintea zadarnicei profunzimi a gândirii sale și și-l imagină pe Mathis mort, el însuși regele iluziei mortului, înveșmântat în ferigi și purtând o coroană din frunze.

Sus de tot, doi papagali zburau descriind bucle complicate și arcuri de cerc, evitând coloanele suspendate ale luminii, ca și cum ar fi fost solide.

---

[32] Fragment din poemul „Balada somnambulă”, de Federico Garcia Lorca (n. red.).

Chiar înainte de asfințit năvăli o vijelie cu ploaie ce dură numai câteva minute, însă înmuie întreaga insulă. Quinn se folosi de furtună ca de o acoperire, mișcându-se și pregătind și alte capcane cu rachete. Luă în considerare stabilirea poziției în colțul stâncos al insulei: oferea o priveliște asupra ambelor maluri și se putea să aibă noroc și să-l depisteze pe Mathis tocmai când traversa. Dar era riscant – era posibil ca Mathis să-l zărească pe el – și se decise că șansele cele mai mari le avea dacă se ascundea și-i punea lui Mathis răbdarea la încercare. Așteptarea nu făcea parte din stilul lui Mathis. Quinn reveni la arborele de capoc și se cățără mai sus de ramificație, pe o creangă aflată direct sub o breșă în bolta vegetală, mascat de evantaiele frunzelor. Își comută arma pe explozibil puternic. Își injectă o fiolă. Și așteptă.

Norii se duseră spre sud și, în semiîntuneric, tufărișul de dedesubt păru că lua forme ornamentale. După cincisprezece minute, Quinn își făcu încă o injecție. În jurul ferigilor se aprinseră, progresiv, nimburi violet, bălțile de umbră tremurară, iar plantele agățătoare păreau că alunecă în jurul crengilor ca șerpii. Înspre apus se ridică o stea mistică, strălucind singură deasupra ultimei dâre roz a asfințitului. Quinn se holbă la ea până când crezu că înțelege mesajul ei clipitor.

Noaptea care se pogorî era asemănătoare cu cea din tabloul lui Rousseau, iar globul galben al lunii scobea geometrii de umbră și lumină prin vegetație. O noapte potrivită pentru tigri, femei misterioase și planuri negre. Lipit de creanga lui, Quinn simțea că lumina lunii îi acoperea cu lac costumul de luptă, dându-i aspect de armură din abanos cu filigran aurit, făcându-l să arate ca un cavaler pe cale să lupte pentru domnița lui. Presupuse că era posibil ca situația să fie exact așa. Era adevărat că percepția lui asupra reginei devenea tot mai puternică și mai particularizată; credea chiar că ar fi putut spune unde se ascundea: în colțul stâncos. Însă se îndoia că ar trebui să se încreadă în această percepție și, în afară de asta, lupta însăși, nu motivele ei, era lucrul semnificativ. Pentru

a atinge acest moment de vârf, când perfecțiunea cerea sânge, când împingeai confuzia la o parte și – la fel de imens ca o constelație în acest act, la fel de plin de stele și de întunecime și de înțelesuri primitive – puteai privi în jos, spre lume, știai că i-ai depășit pe oamenii obișnuiți. Nimic, nici măcar un motiv iluzoriu, nici iluzia vreunui motiv real, n-ar fi putut adăuga importanță acestui lucru.

La scurt timp după lăsarea întunericului, Mathis începu din nou să flecărească, tratându-l pe Quinn cu anecdote și păreri; iar din satisfacția din glasul său, Quinn știu că ajunsese pe insulă. Trecură douăzeci de minute, fiecare curgând, scurgându-se din magazia de timp a lui Quinn ca sângele picurând dintr-o rană veche. Apoi o izbucnire de incandescență albă spre sud sublinie siluetele scheletice ale lianelor și tufelor… și odată cu ea se auzi și un țipăt. Quinn zâmbi. Urletul fusese o imitație decentă a durerii, însă nu se lăsă păcălit. Scoase o rachetă de semnalizare din sacul de la șold. Nu va trece mult până când Mathis va renunța la asta.

Focul alb se stinse, înăbușit de frunzele ude de ploaie, și, în cele din urmă, Mathis zise:

— Eș' un tip prudent, Quinn Edward.

Quinn mai desfăcu două fiole.

— Însă mă îndoiesc că ai să faci față, continuă Mathis. Vreau să spun că, mai devreme sau mai târziu, tot ai să lași prudența baltă.

Quinn de-abia dacă-l auzea. Simțea că ardea, că insula ardea, îndreptându-se ca săgeata printr-un vid în care era singura trăsătură și apropiindu-se de clipa pe care o așteptase: un moment de o violență strălucitoare, pentru iluminarea fisurilor din miezul pietrei, pentru a dezvălui jocul de umbre. Prima arsură a drogurilor scăzu în intensitate și-și pironi privirile spre umbrele de la sud de arborele de capoc.

În vocea lui Mathis începu să se strecoare încordarea, iar Quinn nu fu deloc surprins când – poate cinci minute mai târziu – auzi clănțănitul unui M-18: Mathis trăgea spre locul unor mișcări printre tufe. Reuși să surprindă flăcările

de la gura țevii, își ridică arma. Însă în clipa următoare fu izbit de o senzație copleșitoare a prezenței reginei, ceva care-l șocă prin bruschețe.

Avea dureri. Fusese rănită de rafalele lui Mathis.

Cu ochiul minții, Quinn văzu o siluetă feminină prăbușită peste un bolovan, ținându-și piciorul. Rana nu era gravă, însă își dădea seama că ea voia ca lupta să se termine înainte ca totul să se înrăutățească și mai mult.

Era fascinat de capacitatea ei de a se împrăștia peste tot – i se părea că dacă și-ar fi ridicat vizorul ar fi putut s-o respire – și de ceea ce părea să fie o nouă trăsătură a cunoștințelor despre ea. Fragmente de amintiri ieșeau la iveală în gândurile sale; cu toate că nu prea credea asta, ar fi putut jura că erau ale ei: o colibă cu acoperiș de tablă în mijlocul unor câmpuri de pământ roșu, arat; cineva care se plimba pe o plajă; un loc umbros, acoperit de o creangă plină de orhidee, cu insecte gonind înspre și din inflorescențe, excavând în zăcămintele de dulceață. Această ultimă amintire era asociată cu ideea că exista un loc unde ea se ducea ca să viseze cu ochii deschiși, iar Quinn se simți rezonând intim cu ea, cu faptul că ea – la fel ca și el – se baza pe acest gen de refugiu.

Buimac, temându-se pentru ea, dar pe jumătate convins că trecuse de limita nebuniei, detonă racheta semnalizatoare, ațintind-o spre deschiderea din boltă. Deasupra capului său înflori o umbrelă de lumină albă. Își aținti arma spre tufele iluminate puternic și... Acolo! Stând în poiana dinspre sud, un bărbat în echipament de luptă. Înainte ca bărbatul să se poată mișca, Quinn îl aruncă în aer într-un amestec de flăcări și fum alb. Apoi, cu mintea înflăcărată de victorie, începu să coboare pe creangă. Dar, în timp ce cobora, își dădu seama că ceva era în neregulă. Bărbatul rămăsese acolo, fără să facă nicio încercare de a se trânti la pământ sau de a se ascunde. Și arma. Era ca a lui Quinn, nu un M-18.

Trăsese într-un om de paie sau într-un tip deja mort!

Gloanțele-l izbiră în spate și nu-i penetrară armura, dar îl azvârliră din copac. Căzu în tufișuri fluturând din brațe.

Crengile-i smulseră arma din mâini. Armura reduse impactul cu solul, dar era amețit și capul îi pulsa. Se târî dintre tufe tocmai când umbra cu cască a lui Mathis – i se părea uriașă în lumina muribundă a rachetei de semnalizare – păși printre boscheți și-l lovi în vizor cu patul armei. Plasticul nu se sparse, ci se acoperi cu un păienjeniș de fisuri; însă când Quinn își reveni, Mathis era călare pe el, cu genunchii țintuindu-i bine umerii.

— Ce zici de asta, nenorocitule ce ești? îl întrebă Mathis gâfâind.

Un cuțit îi luci în mână, se repezi în jos și se izbi de gâtul lui Quinn, însă fu deviat de armură. Quinn se smuci, însă Mathis îl forță să cadă la loc și, de data asta, lovi în vizor cu mânerul cuțitului. Izbi iarăși și iarăși. Bucăți de plastic împroșcară fața lui Quinn, iar apărătoarea frontală era atât de crăpată încât parcă ar fi privit totul printr-o crustă de brumă. Nu mai trebuiau prea multe lovituri. Disperat, Quinn reuși să-l răstoarne pe Mathis într-o parte și se luptară în tăcere. Mușcă o bucată de plastic și simți gust de sânge. Încă luptându-se, se ridicară în genunchi, apoi în picioare. Căștile lor se izbiră una de alta. Impactul se auzi în radioul lui Quinn ca un pocnet spart, și acel pocnet păru să-i pornească o parte a minții care era la fel de îndepărtată ca o rachetă, calmă și cercetătoare; și-i imagină pe amândoi ca pe niște uriași negri, cu galaxii învolburate în loc de inimi și stele servindu-le ca articulații, luptându-se pentru jumătatea feminină din tot. Văzând lucrurile astfel, căpătă forțe noi. Îl dezechilibră pe Mathis și se rostogoliră amândoi cu stângăcie printre tufișuri. Ajunseră la trunchiul arborelui de capoc, izbindu-se de el, și, pentru câteva secunde, rămaseră nemișcați ca luptătorii care căutau un avantaj. Pe fața lui Quinn curgea transpirația; brațele îi tremurau. Apoi Mathis încercă să-i lovească apărătoarea frontală, pentru a termina ceea ce începuse cu mânerul cuțitului. Quinn se feri, se smulse din strânsoarea lui, îl izbi pe Mathis cu umărul în burtă și-l împinse pe spate. Îi răsuci la spate brațul cu cuțitul, îl dezarmă. Căută cu lama un spațiu între plăcile de armură

de la gât. Apoi apăsă doar atât cât să zgârie pielea. Mathis deveni inert. Tăcut.

— Unde ți-i papagalu’ ăla haios, bătrâne? zise Quinn extrem de surescitat.

Mathis rămase nemișcat și tăcut, iar Quinn se întrebă dacă nu cumva devenise catatonic. Poate că nu va mai fi nevoit să-l ucidă. Lumina rachetei de semnalizare se stinsese, iar bezna întreruptă de lună care se pogorâse asupra lor îi amintea lui Quinn de petele de mană de pe frunzele din insulă: o infecție la originea căreia se aflau amândoi, încurcați unul într-altul ca doi gândaci chitinoși.

— Cățea! zise Mathis, încordându-se deodată împotriva strânsorii lui Quinn. Ai mințit, fir-ai a naibii!

— Tacă-ți gura, spuse Quinn iritat.

— Curva dracului! tună Mathis. M-ai păcălit!

— Ți-am spus să-ți ții gura!

Quinn îi dădu un ghiont ușor, dar Mathis începu să se zbată sălbatic, aproape înfigându-se singur în cuțit, țipând „Cățea!”.

— Tacă-ți naibii gura! zise Quinn, devenind tot mai furios, dar încercând să evite să-l înjunghie pe Mathis, începând să se simtă neajutorat, simțind că va trebui să-l taie, că totul îi scăpase de sub control.

— Am să te omor, curvo! urla Mathis. Am să…

— Ajunge! strigă Quinn, însă fără a ști sigur către cine. În interiorul pieptului său, o celulă de furie fumegândă era gata să explodeze.

Mathis se chirci și lovi.

— Am să-ți tai afurisita…

Explozie veninoasă de furie. Mandibule care se închiseră brusc; Quinn înfipse cuțitul. Sângele gâlgâi în gâtul lui Mathis. O mână înmănușată zgârie pământul, dar nu mai era decât un reflex.

Quinn se ridică, simțindu-se lent. Nu exista nicio glorie în asta. Fusese un concurs decis, în esență, de prostia crasă: amnezia temporară a lui Mathis în privința armurii. Dar cum să fi uitat așa ceva? Văzuse doar ce efect neglijabil avuseseră gloanțele. Quinn își scoase casca și

inhală guri de aer umed, privi cum o felie de lumină de lună dansa pe apărătoarea frontală a lui Mathis. Apoi o izbucnire de sarcini electrostatice din radioul căștii sale, o voce care spuse:

— Mă recepționezi?

— Nu-s de-ai noștri prin Emerald, se auzi o a doua voce. Trebuie că au fost ticăloșii ăia care-au tras rachetele. E o capcană.

— Da, dar am detectat echipamentul de infanterie acolo. Ar trebui să facem un zbor pe deasupra lacului.

Piloți de elicopter, își dădu Quinn seama. Însă continua să se holbeze la cască având teama mută a unui sălbatic, ca și cum ar fi fost niște voci de pe altă lume vorbind dintr-o piatră. Luă casca, neștiind încă ce să spună.

Te rog, nu…

Cuvintele fuseseră audibile și-și dădu seama că ea-l făcuse să le perceapă prin oftatul adierii. Fâsâit electrostatic.

— Hai să ne cărăm naibii de aici. Din nou primul pilot:

— Mă auzi? Repet, mă auzi?

Ce-ar fi, își zise Quinn, dacă ăsta s-ar dovedi felul reginei de a scăpa de Mathis, chiar și acea ultimă explozie de furie? Iar acum, acum că-și făcuse treaba, oare nu va scăpa și de el?

Te rog să rămâi…

Quinn se imagină înapoi acasă, în Dakota, petrecându-și anii privind vacile cum mor, citind cataloage cu marfă pe comandă, bând și iar bând, comparând-o pe regină cu vreo fată demodată de la țară cu care ar fi trebuit să se însoare, pentru ca într-o noapte să devină mult prea dezgustat de această viață de nimic, să o ia spre câmpii și să călătorească înspre nicăieri cu expresul de calibrul .45. Dar, cel puțin, asta se dovedise posibil, pe când această…

Te rog…

Îl copleși un val de sentimente, impregnându-l cu singurătatea și dorul ei. Acum chiar începea să o cunoască, să simtă configurația precisă a stărilor ei, stoicismul care-i susținea forța și…

— Dă-o în mă-sa! făcu unul dintre piloți.

Zgomotul electrostatic din casca lui Quinn se diminuă până la un sfârâit și noaptea acoperi totul în jurul său. Sentimentul de izolare îl încremeni pe loc. Vântul învolbură coroana masivă a arborelui de capoc și crezu din nou că aude acele cuvinte șoptite, *Te rog.* Un fluid înghețat i se răspândi pe șira spinării. Ca să-și mențină încrederea își desfăcu o fiolă; și foarte curând, izolarea nu-l mai tulbură, ci, mai degrabă, păru că-l învelește ca o mantie. Aceasta era calea pe care fusese sortit s-o apuce, calea curajului și a caracterului. Se ridică în picioare, nesigur pe ele din cauza rănilor, și trecu pe lângă Mathis, alunecând între două tufe. Înaintea lui, noaptea semăna cu un puzzle plutitor, din umbre și lumini aurii: indiferent cât era de prudent, nu avea cum să localizeze toate minele și rachetele pe care le plasase.

Dar îl va conduce ea.

Sau nu? Nu-l păcălise tot ea pe Mathis? Nu-l mințise?

Vântul se abătu mai tare printre frunzele arborelui de capoc, repezindu-și cuvintele de implorare; și sugestii de intimități plăcute, de dulci dimineți verzi și nopți blânde, învolburându-se în torentul gândurilor ei. Îl înconjură, de netăgăduit, la fel de reală ca și parfumul, la fel de sigură ca și pământul de sub tălpile lui.

Pentru un moment, fu asaltat de o nouă îndoială.

— Doamne, spuse, Te rog, nu mă lăsa să înnebunesc. Să nu fiu un țicnit ordinar.

Te rog…

Apoi, cu inima revoltându-i-se la fiecare pas, respingând răzvrătirile cu o convingere de războinic, înainta prin beznă, spre inima insulei, spre punctul stâncos, unde – cu tigrul ghemuit la picioare, cu o lună plină atârnată deasupra, precum un blazon al misterului ei – l-ar putea aștepta fie dragostea, fie soarta.

LA FRONTIERĂ

Chapo, arătos, douăzeci și trei de ani, cu trăsături aztece, păr negru, piele de culoarea argilei. Așezat pe treptele cantinei, privind focul ireal de la frontieră: o cortină de energie lucitoare, roșie ca sângele, care părea că se ridică până aproape de stele, înainte de a se amesteca în cerul nocturn. Era atât de strălucitoare încât o puteai vedea de la kilometri întregi din deșert, o dâră strălucitoare întinzându-se din Texas și până-n California, iar în dâra aceea erau vechile orașe Tijuana, Nuevo Laredo, Mexicali și alte o duzină, cu toate sudate într-un singur oraș de baruri cu pereții din stuc alb și mahalale, de scântei din țevile armelor și fulgerări de cuțite, de târfe burtoase și pești jegoși și gringos pe fugă din America grăsanilor: Crusta, așa-i ziceau, afurisita de Crustă. Ceva nefolositor și părăsit. Însă lui Chapo îi plăcea să se închipuie făcând parte din acea strălucire, din acea sărăcie roșie. Cel puțin așa fuseseră lucrurile până acum trei zile, când trecuse dincolo și se întorsese cu gringa.

Acum nu mai era sigur ce-i plăcea.

Cineva azvârli o sticlă spre frontieră, iar Chapo urmări traiectoria. Fulgere violet izbucniră din punctul de impact. Dacă aruncai pe cineva în ea, obțineai culori mai vii, însă același rezultat.

Prăjit! Nu mai rămânea nici măcar cenușa.

Extrase un stimulent din buzunar și-l înghiți fără apă, apoi apucă plasa pentru cumpărături și o luă spre casă. Din baruri se auzea muzică, făcându-l să-și legene șoldurile, să-și agite pumnii prin aer, ca în loviturile de karate. Vehicule prăpădite, de prin anii ‘90, zăngăneau dincolo de el, cu capete întunecate în spatele volanului. Iz de marijuana, putoare de untură prăjită. Lumina roșie strălucea peste tot, iar umbrele erau ascuțite, de parcă ar fi fost în iad.

O mulțime se adunase lângă ușa barului lui Echeverria,

ceea ce însemna că o fetișcană de la țară se dădea pe sârmă. Copila vreunui fermier care nu avea destui bani s-o hrănească, așa că o vânduse lui Echeverria. O fată cu pielea ciocolatie, goală-pușcă, având la tâmple electrozi din argint. Creierii-i sfârâiau în fumul plăcerii în timp ce dansa pe podea, cu mișcări spasmodice, iar bărbații o atingeau râzând, în timp ce ea privea ca oarbă de jur împrejur, încercând să-i descopere. Mai târziu, când dansul încetinea, o duceau până sus și o încărcau puternic, pentru scurt timp. Dacă ar fi fost deștept, își zise Chapo, ar fi vândut-o lui Echeverria pe gringa. Însă sârma… acolo se oprea participarea lui la strălucirea roșie. Nu înțelegea de ce, însă n-ar fi putut s-o lase să aibă o astfel de soartă.

Un afiș cu fotografia americancei era lipit de unul dintre pereții barului lui Echeverria. Păr blond și un chip de înger. Nu era o poză prea bună, nu arăta cum îi erau ochii. La prima vedere păreau albaștri, apoi verzi, apoi îți dădeai seama că aveau toate culorile, ca opalul de foc[33], cu picățele de smarald, auriu și arămiu. Ochi speciali. Sub fotografie, litere mari și negre îi precizau numele: Anise. Numai o gringa putea fi botezată cu numele a ceva de băut. Litere și mai mari ofereau o recompensă de douăzeci și cinci de mii de dolari. Acum o căuta toată lumea, iar Chapo n-avea nicio șansă s-o ducă în altă parte, decât după ce se mai calmau lucrurile.

— Hei, Chapo!

Rafael își făcu loc prin mulțime și ajunse lângă el. Era un tip masiv, rotofei și fălcos, cu păr castaniu, ondulat. Îl sâcâia întotdeauna pe Chapo, nu dintr-un motiv anume, ci doar ca să facă și el ceva.

— Ar trebui să vezi ce-i înăuntru, omule! zise el. Au adus o dulceață de fătucă să se dea cu sârma astă-seară!

— Mai dă-o în mă-sa!

Chapo scoase încă un stimulent.

— Nu merg să văd așa ceva.

— Cel puțin, ea o să se distreze, spuse Rafael și rânji.

[33] Opalul de foc – un opal mexican, roșu, adesea capabil să lucească într-un caleidoscop de culori (n. tr.).

Cel puțin se duce repede… nu încet, ca tine.

Arătă cu degetul spre buzunarul cămășii lui Chapo.

Un val de furie chimică, și Chapo îl împinse cât colo, pocnindu-l. Rafael își frecă gura și în mâna lui se materializă un cuțit.

— Bine, făcu el. Îți place repede? Asta o să primești, neamule.

Toată lumea se uita, dorindu-și să se întâmple, iar presiunea tuturor acelor ochi negri îl făcu pe Chapo să se simtă puțin cam neglijent, cam nepăsător cu viața lui. Începu să-și scoată propriul cuțit, însă, gândindu-se la gringa, se abținu.

— Hai, omule, scoate-l! zise Rafael, dansând înainte și înapoi. Hai!

— Poate mai târziu, răspunse Chapo.

În urma lui răsunară fluierături batjocoritoare.

— Ce s-a întâmplat, Chapo?

Rafael rânji, făcând pase cu cuțitul și agitându-l pe aproape.

Chapo se întoarse pe jumătate, apoi își legănă plasa de cumpărături plină cu cutii de suc; plasa îl lovi pe Rafael în falcă, dezechilibrându-l, și bărbatul căzu în praf, cu fața în jos.

Fluierăturile încetară brusc, iar în timp ce mulțimea se împrăștia, doi oameni se opriră, râzând, să scuipe pe Rafael.

Afară, la marginea deșertului, la marginea Crustei, acolo locuia Chapo. O ruină din stuc alb, fără geamuri, fără uși. Ajuns înăuntru, așteptă un minut să se asigure că nu-l urmărise nimeni. La fiecare cadru de fereastră era câte un dreptunghi de stele aurii și întunecime albastră.

Când fu sigur că nu mai era nimeni, se duse în camera din spate. Era plină de moloz. Îngenunche și bătu de trei ori în podea. Mai așteptă încă un minut, apoi ridică un morman de gunoaie care era lipit de o placă metalică rotundă, aproape de mărimea unui capac de gură de canal. Lăsă în jos o scară din frânghie ascunsă sub resturi. Coborî

parțial, puse placa de metal la loc.

— Bine, spuse, coborând și restul distanței. Scapără un chibrit, se aprinse o lumânare. Două lumânări. O văzu lângă peretele din spate, stând pe o saltea pătată, cu picioarele strânse sub ea. Pe față avea dâre de murdărie, iar părul ei auriu devenea ațos. Purta blugi și o bluză albă, ruptă.

— Ți-am adus niște fructe, zise el, ridicând plasa cu cumpărături. Ceva suc.

Ea nu păru să fi înregistrat ce-i spusese. Gropile din obrajii ei se adânciseră, făcând-o să arate mai matură… cu gura ei mare, ca un fotomodel dintr-o revistă de modă. Dar își închipuia că nu avea mai mult de optsprezece ani. Nouăsprezece, poate.

Așeză plasa lângă ea și se duse la câțiva metri mai încolo. Lumânările aruncau pe pământ umbre mici și mișcătoare. În spatele ochilor lui fluturau aripi negre, făcând încăperea și mai întunecoasă: trucuri de-ale stimulentelor.

— Te rog, zise ea obosită. N-ai vrea să mă ajuți?

— Exact asta și fac, răspunse el.

— Nu, vreau să spun să mă ajuți să mă întorc.

Glasul i se frânse, iar el speră că nu va începe din nou să plângă.

— Eu tot îți spun, făcu el. Taică-tău oferă mult prea mulți bani. Tipii te caută peste tot. Cum dau cu ochii de vreo bătrână grasă, cum i se uită pe sub fuste, să vadă dacă-i grasă pe bune. N-am ajunge niciodată până la Imigrări. Și știi ce se va întâmpla dacă te prinde cineva? Te vor înghesui, te vor atinge… te vor atinge aici.

Se ciocăni pe piept.

— Apoi vor spune: „Hei, ce-ar fi să ne delectăm și noi puțin, ‘nainte să punem mâna pe bani?”. Și, odată ce încep cu asta, se vor delecta cu toții și foarte curând nu va mai rămâne nimic pentru care să se dea o recompensă. Așa merg lucrurile prin Crustă. Oamenii nu prea gândesc în perspectivă.

— Am putea chema poliția, spuse ea. Am…

— Poliția! Rahat! Ăștia-s chiar și mai răi. Te vor ține o vreme, ca să încaseze recompensa. Poate că-i vor trimite lui taică-tău vreun deget sau altceva. Iar după ce se văd cu banii, te fac și ei în același fel. Ai răbdare și te scot eu de aici.

Ea-l scrută cu privirea o clipă, cu o expresie deznădăjduită. Apoi se întinse spre plasa cu cumpărături.

Stând ghemuit pe podeaua murdară a pivniței, privind în gol, Chapo se gândea la traversare. Voia de multă vreme să treacă, își dorea ceva din banii americanilor. Iar Moro îi oferise o șansă. Moro avusese unul dintre tuburile care scuipau fire de lumină și făceau găuri în strălucirea roșie. Găurile se făceau cât o ușă de mari și durau câteva secunde, apoi se închideau. Într-o singură noapte strânseseră mai mulți bani decât văzuse Chapo vreodată și, în timp ce se întorceau la punctul de trecere, o văzuseră pe fată prin fereastra unei magazii, legată și cu un căluș în gură, zăcând pe podea. Fusese răpită de una dintre bandele de la graniță și bandiții negociau cu tăticul ei bogat pentru o recompensă. Moro venise cu ideea s-o ia cu ei. La punctul de trecere, Chapo și fata ieșiseră primii. Se ghemuiseră lângă un tomberon, așteptându-i și pe ceilalți. Însă ei nu trecuseră. Chapo crezuse că aude un țipăt, însă era greu să-ți dai seama cu tot zumzetul și sfârâitul tare al frontierei. Dându-și seama că ceilalți n-aveau să se mai arate niciodată, o ridicase în picioare pe americancă și alergaseră până la casa lui Chapo. Se apropiau zorii și străzile erau pustii, și avuseseră noroc să ajungă până acolo.

— Chapo?

Și poate că *ar trebui* s-o vândă. Ce naiba tot făcea ajutând-o? Dacă lucrurile ar fi stat taman invers, ea nu l-ar ajuta. Pentru ea, el era doar un fasolist. Gunoi.

— Chapo!

Își ridică privirea. Fata zâmbea: era un zâmbet fals, însă el se bucură să-l vadă.

— Da?

— Îmi pare rău, zise ea. Știu că încerci să mă ajuți. Dar eu sunt… speriată, știi tu.

Chapo scoase un sunet plictisit.

— Poți să stai aici dacă vrei.

Ea bătu în saltea.

— Sunt bine așa.

— Nu poți sta confortabil acolo, rosti ea. Hai, te rog. M-ai face să mă simt mai bine.

— Fie.

Se târî până la saltea și se așeză în capătul celălalt al ei. Ea scoase un hohot amuzat și-i spuse că putea veni mai aproape și continuă să vorbească.

Trei zile fără niciun duș, și cu toate astea încă mirosea frumos. Privi cu colțul ochiului la decolteul bluzei ei. Sânii nu erau foarte mari, însă putea spune că aveau formă frumoasă. S-ar putea delecta și el puțin. Se spunea că toate erau la fel, însă pe ea ar simți-o altfel. Trupul fetei era plin de amiezi tihnite și dulciuri scumpe. Moale și flexibilă, ca o plimbare cu Cadillacul. S-ar cufunda pe veci în carnea ei de blondă.

Fata se trase puțin mai spre el, spunând că-i era frig, iar el își dădu seama ce făcea și ce avea să se întâmple. Apoi, fața ei se apropie de a lui, cu buzele deschise, cu o expresie buimacă, și fata spuse:

— Oh, Chapo… Chapo!

Iar limba i se avântă în gura lui și mâna lui cuprinse partea de jos a unui sân… moale. Era acea moliciune care te amețește, având la vârf bombonica aceea tare.

Iar el, ca un smintit, o împinse la o parte.

— Putem face asta, spuse, respirând din greu. O putem face, dar n-am să te scot de aici decât după ce cred eu că-i sigur.

Fața ei fu inundată de dezamăgire și umilire.

Care era problema lui? De ce n-o înșfăcase, pur și simplu, să-i dea jos învelișul și să scoată carnea? Asta și dorise. Dar poate că nu, poate cu ea voia ceva adevărat. Ceva ce n-ar putea avea niciodată.

— Tre’ să ai răbdare, spuse el.

— Răbdare!

Ea scuipă cuvântul.

— Cât timp? Până găsești o cale să mă folosești?

Atunci el se înfurie.

— Ce crezi? Că n-aș putea face bani cu tine? Cățea proastă ce ești! Te iau pe Avenida Juárez la noapte, dacă asta-i ceea ce crezi. Îți vând curul slăbănog până se face carne crudă.

Ea încercă să-l pălmuiască, însă o prinse de încheietura mâinii și o împinse cât colo. Ea fugi la capătul saltelei, așteptându-se s-o atace. O clipă, și el se gândi c-ar putea s-o facă, însă tot ce se întâmplă fu că repetă:

— Tre' să ai răbdare.

— Cât timp? întrebă ea, deznădăjduită.

— Habar n-am. Câteva săptămâni… cel puțin, dacă taică-tău nu mărește recompensa.

— Câteva săptămâni.

În gura ei asta suna ca pentru totdeauna.

El nu-și putea imagina de ce voia s-o salveze. Poate pentru că voia să salveze și el ceva, să vadă dacă putea fi salvat ceva. Însă asta nu era totul. Necazul cu vorbele era că-ți reduceau ideile în așa fel încât să se potrivească și te făceau să te gândești că erau exact ceea ce voiai să spui.

Ea se întoarse cu fața spre perete și se ghemui strâns.

Chapo se îndoia că fata ar mai putea rezista câteva săptămâni. Într-o zi o să facă vreo nebunie, o să încerce să ajungă singură la frontieră. Ar putea s-o lege, s-o drogheze, dar tot ar scăpa. Chiar dacă plângea, putea vedea și el că era puternică. Însă forța ei nu era genul care conta aici, prin Crustă.

— Poate că este o cale, spuse el.

Nu reacționă. Probabil că nu-l credea.

— Am s-o verific mâine, zise el.

Ea mormăi ceva de neînțeles.

Ce prostănac afurisit fusese!

Nu voia să doarmă, așa că mai luă un stimulent. Ceva râcâi în umbră, apoi se opri. Lumânările arseseră până jos și luminile păreau că se adunaseră în jurul americancei,

acoperind-o cu o strălucire galbenă, ca o vrajă. Respirația ei se adânci. Din când în când gemea. Studie felul în care se lipeau blugii de fundul ei. Neted, rotunjimi perfecte. Un cur *Made in America.* Chapo se întrebă cât costase, ce secrete erau implicate în procesul de fabricație. Și se întrebă și ce vise se adunau acum în capul blond. Chiar și coșmarurile ei trebuiau să fie frumoase.

Drogul își făcu efectul și Chapo se lăsă cu spatele pe perete, simțind palpitațiile nebunești ale inimii, un val crunt de gânduri ridicându-se din strălucirea roșie a sângelui său.

Anise, își spuse el. Ce nume împuțit și stupid!

La fel ca și Chapo, Herreira locuia în partea din spatele Crustei. Un bărbat bătrân, foarte bătrân, cu tablă de fier la ferestre și lacăte mari la uși. Îi era dator lui Chapo, îi era dator din greu. Cu doi ani înainte, un negustor pe nume Ibáñez o luase pe nepoata lui Herreira în schimbul hârtiei de ipotecă, iar Herreira îl rugase pe Chapo să fure documentul, pentru ca nepoata sa să fie eliberată. Nu discutaseră de vreun preț, însă Chapo avusese încredere că Herreira va găsi ceva. Pătrunsese în casa lui Ibáñez, iar Ibáñez îl prinsese. Chapo deschisese burta negustorului cu un cuțit. După aceea, nu mai putuse pune un preț pentru viața omului și-i spusese lui Herreira că mai devreme sau mai târziu va avea el nevoie de ceva. Acum venise timpul, și avea nevoie de jeepul bătrânului și de hărțile lui cu deșertul. O va conduce pe americancă prin deșert, până la stațiunea Huayacuatla, de pe malul Pacificului. Acolo fata ar fi în siguranță.

Fața lui Herreira era zbârcită ca scoarța de copac, iar părul îi era sârmos și alb. Însă spinarea-i era dreaptă, iar ochii lui negri erau limpezi. Nu-i prea convenea să-și riște jeepul, însă făgăduiala era făgăduială și, în plus, nici nu-l prea mai folosea. Era vopsit în alb, ca să se încadreze în peisajul dur al deșertului, și era ținut într-o anexă din chirpici, lipită de partea din spate a casei bătrânului. Herreia își desfășură hărțile pe capotă și-i arătă lui Chapo

ascunzișurile, cum va trebui să conducă în timpul nopții, pentru ca în timpul zilei să ascundă jeepul și să doarmă între stâncile mari care ieșeau din solul deșertului. Cândva, Herreira fusese contrabandist, adusese la Crustă arme de pe coastă, și-i spuse lui Chapo că era foarte periculos să facă traversarea.

— Te văd, omule, și cu asta gata.

Își trecu degetele peste gât.

— Nu ai niciun loc unde să fugi. Ai noroc dacă reușești, iar sorții nu-s deloc grozavi.

— Care-s șansele? întrebă Chapo.

— Șaizeci la patruzeci în favoarea ta. Dacă nu-i lună plină, ceva mai bune. Dar pentru tine va fi lună.

Chapo studie harta. Frontiera era o linie roșie, strâmbă, și-și imagină că trăia acolo ca un gândac într-o crăpătură. Șaizeci la patruzeci. Nu părea să fie mai rău decât șansele cu care se confrunta de obicei.

— Și cu benzina?

— Ai un rezervor suplimentar, zise Herreira. Destul ca să traversezi deșertul. Trei nopți pe drum. Dar îți va trebui mai multă benzină când o să ajungi între dealuri. E un sat – îl arătă pe hartă – aici. San Juan de la Fiebra. Îl știi?

Chapo dădu din cap.

— Păi, poți să tratezi cu ei… uneori. Treci de ei și atunci mai ai numai câteva ore de mers până la Huayacuatla.

Din nou, Chapo se întrebă de ce naiba făcea una ca asta. Nu era o treabă deșteaptă și nici măcar nu era genul bun de nesăbuință. Însă lăsă întrebarea deoparte. Nu conta. Era decis și poate că nu era altcineva în afară de el care s-o facă.

— Să aduci jeepul înapoi, spuse Herreira pe un ton foarte serios. Să nu-l vinzi dacă faci traversarea.

— De unde știi că am de gând să mă mai întorc?

Râsul lui Herreira era batjocoritor.

— La naiba, Chapo! Unde-ai să pleci? Ești la fel ca mine, om de frontieră.

— Poate, făcu Chapo.

— Poate pe dracu’!

Herreira se încruntă la el.
— S-aduci cățeaua aia de mașină înapoi!

Prima noapte.
Merseră la sud de frontieră. Deșertul strălucea alb. Din când în când treceau de stânci uriașe, părând indigo sub lumina lunii, cu adâncituri netede pe părțile laterale, ca niște gropi făcute de degete enorme. Umbrele unor lucruri mai mici – cactuși îndesați și bolovani – erau atât de adânci și de negre, încât ascundeau obiectele care le proiectau. Chapo era încordat. Putea simți pe spate împunsăturile incandescente ale stelelor. Zgomotul motorului și zăngăniturile erau prea puternice pentru a permite vreo conversație și, ori de câte ori gringa voia să oprească pentru a face pipi, trebuia să urle. Uneori o prindea uitându-se la el, iar atunci fata zâmbea. Nu era un zâmbet fals, ci unul care părea o încercare de a-i capta atenția, de a-i oferi o încurajare, de a spune ceva prietenos, iar el dădea din cap ca răspuns și se gândea la zâmbet, iar mai apoi gândurile sale erau istovite de zgomotul motorului și continua să conducă.
Ore în șir.
Cu o oră înainte de venirea zorilor, ajunseră la primul lor ascunziș, o stâncă enormă, care părea de un roz calcaros sub cerul tot mai luminos. Pe partea dinspre sud era un intrând, suficient de mare încât să poată ascunde jeepul, iar după ce parcă acolo, îl acoperi cu ierburi. Urcară într-o depresiune, aproape ca o peșteră, de unde aveau o perspectivă bună înspre sud și est. Gringa era entuziasmată și avea chef de vorbă, dar Chapo îi spuse să doarmă. Mai târziu, îi zise, s-ar putea să fie mult prea cald pentru somn. Ea bău puțină apă, mestecă jumătate de tortilla și se înveli cu pătura. Îi adusese o bluză curată – albastră, cu un model cu hibiscuși albi – și, când se răsuci în somn și pătura alunecă de pe umerii ei, îi putu vedea sfârcurile împungând materialul mulat. Le privi cum se ridicau și coborau, fără să se gândească la nimic, doar privind, simți apoi o erecție ușoară, până când începu și el

să devină somnolent.
Când se trezi, nu-și mai amintea când adormise. Transpirația i se scurgea în jos pe coaste, iar deșertul se unduia sub efectul căldurii; crezu că putea auzi bâzâitul caniculei, însă sunetul era doar în mintea lui, iar după o clipă încetă. La baza stâncii se afla un cactus verde, cilindric. Ar fi putut jura că nu fusese acolo când parcase jeepul. Se presupunea că în deșert existau *brujos*[34]: să fi fost cactusul unul dintre ei, deghizat? Se uită prin jur și o găsi pe americancă uitându-se la el.
— Bună dimineața, zise ea veselă.
Buna ei dispoziție îl enerva.
— Da, ‘neața.
În gură avea un gust ca de rahat. Luă un stimulent și-l dădu pe gât cu o gură de apă din bidon. Scutură capul pentru a-și limpezi gândurile. Se căută în buzunarul de la șold și-și scoase ceasul de mână. Era aproape ora unu. Mai aveau șase sau șapte ore din zi. Își dori să fi dormit mai mult. Vechea întrebare despre ce făcea aici îi încolți în minte. Deșertul nu părea un răspuns prea bun.
— Vrei să mănânci ceva? îl întrebă ea.
— Îhîm.
Pistolul îl împungea în spate, așa că-l scoase de la curea și îl puse lângă picior.
Ochii fetei se măriră, însă nu făcu niciun comentariu. După un minut, totuși vorbi:
— Vrei să vorbim sau ceva de genul ăsta?
— La ce bun?
— Doar ca să ne mai treacă vremea.
El mai luă o gură de apă.
— Mda, sigur… e-n ordine.
Îl așteptă pe el să înceapă, însă, dacă văzu că tânărul tace, spuse:
— De ce nu te-ai gândit la asta mai înainte? La jeep mă refer. Nu pare că va fi din cale-afară de greu.
Nu voia să-i spună ce părere avea Herreira despre șansele lor.

[34] Brujos – vrăjitori (n. tr.).

— Habar n-am.
— Păi, făcu ea nerăbdătoare, mă bucur că te-ai gândit totuși la asta.
Rămaseră tăcuți o vreme, apoi ea rosti:
— Ce-ai vrea să fii?
— Ce?
— Ce-ai vrea să faci în viață? Eu studiez ca să ajung o bună dansatoare.
— Nu tre’ să studiezi ca să faci asta. Dansul se învață de la sine. Prin baruri și aiurea.
— Vreau să spun, dans artistic.
— Asta ce-i?
— Știi tu… jazz, balet.
Nu știa, iar ea încercă să-i explice.
— De ce vrei să faci asta? întrebă. Care-i rostul?
— Ca să fac ceva frumos.
Fără niciun motiv vizibil, el începu să râdă.
Iritată, ea comentă:
— Nu cred că înțelegi.
— Ba înțeleg perfect, i-o tăie el, și-și lăsă privirea să se plimbe pe trupul fetei. Înțeleg prea bine frumusețea.
Ea roși, apoi își coborî privirea.
— Deci ce vrei *tu* să fii?
Avea un răspuns, însă adevărul era încâlcit în cuvinte, ascuns între mârâiturile unor propoziții negre, lipicioase, care nu puteau să iasă niciodată de-a dreptul la lumină. Răspunsul nu era un lucru sau o slujbă, nimic asemănător, ci un fel de a fi.
— Eu nu-s bogătan ca tine, eu n-am de ales.
— Bineînțeles că ai, spuse ea.
— Nu-mi tot servi rahatu’ ăsta! Ce știi tu despre astea?
— Știu că nu trebuie să stai în Crustă. Știu că, dacă ai pleca, s-ar putea să afli că ai și alte opțiuni.
Tocmai se pregătea să i-o reteze din nou, când un huruit ușor îi atrase atenția. Cercetă orizontul.
— Ce se aude? întrebă ea alarmată.
— Un avion care zboară jos. Contrabandiști, poate.
Apoi îl zări. Un punct argintiu licărind spre sud,

transformându-se într-un aparat cu două motoare. Nu era la o altitudine mai mare de câteva zeci de metri. Trapa din spate era deschisă, detașându-se neagră pe fondul argintiu, și, când avionul se apropie, ceva căzu prin trapă. Ceva cu brațe și picioare, care se roti nebunește până jos pentru a ateriza pe solul dur cu membrele întinse, la nici cincizeci de metri distanță de ei, arătând ca un X făcut pentru a marca locul comorii.

— Oh, Iisuse! rosti gringa. A fost un bărbat, nu?

— Ar putea fi și o femeie.

Avionul viră spre est și dispăru imediat din vedere.

— Poate că încă mai trăiește, zise ea. Poate că ar trebui să mergem să vedem.

— Du-te tu, răspunse el. Dacă ai chef să vezi sânge și oase, n-ai decât să te duci.

Ea scrută silueta nemișcată, cu fața sumbră, în stare de șoc.

— S-ar *putea* să fie în viață.

— Și dacă e? întrebă Chapo. Vrei să-l iei, să-l duci la spital? Cel mai apropiat este înapoi, în Crustă.

Personajul părea că se înnegrea și se dizolva în mirajul ridicat de căldură. Gringa continuă să privească pentru câteva momente, apoi se așeză din nou la umbră, cu buzele strânse.

Nu mai vorbiră prea mult după aceea.

Ultima urmă a asfințitului era o dâră roșie de foc de-a lungul orizontului, spre apus, ca și cum nordul ar fi devenit vest, iar înaintea lor s-ar fi găsit Crusta. Cea de-a doua noapte fu la fel ca prima, cu excepția faptului că luna era mult mai strălucitoare, iar gringa nu se mai obosi să zâmbească. Își ținea capul plecat, culegând scame de pe blugi, iar Chapo știa că se gândea la bărbatul mort. Se gândea că putea să-i dea drumul la o discuție despre el, așa că Chapo era bucuros că tăcea. Ce-ar mai fi fost de spus? Că ar fi trebuit să-l verifice? Rahat! Ar fi trebuit să mulțumească stelelor că nu fusese ea. Moartea tipului îi dăduse lui Chapo o senzație că aveau noroc. Două nopți fără a fi observați, iar deșertul înghițise pe altcineva în

locul lor. Semnele erau favorabile. Își dădu seama că nu se preocupase până acum dacă vor ajunge sau nu la Huayacuatla. Conceptul supraviețuirii nu făcuse parte din planul său; acționase, pur și simplu, conform unui misterios impuls intern. Dar acum voia să reușească. Acum avea speranțe.

Nu ajunseră la a doua ascunzătoare decât înainte de zorii zilei: o altă stâncă, o imensă pălărie de ciupercă roșie, de treizeci de metri înălțime. Solul se erodase sub marginea ei de est, lăsând o ieșitură profundă. Chapo dirijă jeepul sub ieșitură și munci febril să-l camufleze, terminând exact când mingea de foc apăru la orizont. Împunse de jur împrejur prin grohotișul sfărâmicios și trezi un scorpion. Îl strivi cu călcâiul. Gătiră fasole și tortillas în spatele jeepului și udară mâncarea cu apă din bidon. Gringa își turnă apă pe față. În lumina trandafirie părea obosită, însă mult mai frumoasă decât în ziua anterioară, cu trăsăturile mai fine, ca și cum un strat izolator fusese spălat. Își trase pătura peste umeri și se așeză, privind noua dimineață.

Chapo nu se putea hotărî dacă să se culce sau să ia încă un stimulent. Era obosit, dar, dacă aștepta până la amiază ca să doarmă, ar fi fost refăcut pentru drumul de noapte. Luă o pastilă din buzunarul cămășii, o răsuci între degetul său mare și arătător.

— Salut! strigă cineva.

Chapo sări în picioare, lovindu-se cu capul de ieșind cu o asemenea forță încât căzu înapoi într-un genunchi. Își înșfăcă pistolul și aruncă o privire din spatele jeepului. La vreo zece metri mai încolo era un indian bătrân și zbârcit, purtând o pălărie de paie și o cămașă murdară și pantaloni din bumbac alb. Când îl zări pe Chapo, își desfăcu brațele și strigă:

— Bun venit în casa mea!

— Cine-i? întrebă gringa, aplecându-se peste umărul lui Chapo.

— Du-te înapoi!

O împinse la o parte și ieși.

— Bun venit! repetă bătrânul. Numele meu este Don Augustin. Iar al tău?
— Chapo.
— Și gringa… pe ea cum o cheamă?
— Anise, răspunse ea din spatele lui Chapo.
El se răsuci pe călcâie.
— Ți-am spus să stai în spate!
— Nu vă fie teamă, rosti Don Augustin chicotind. N-am să vă fac niciun rău.
Stătea între doi cactuși mari, ramificați; arătau ca doi soldați ciudați, de un verde deschis, care-l flancau. În spatele său, pustietatea se întindea până la orizont. Chapo se gândi din nou la *brujos.*
— Nu intrați în casa mea? întrebă Don Augustin. Au trecut ani de zile de când n-am mai avut oaspeți.
— Unde-i? făcu gringa.
— Casa mea? Chiar în spatele vostru.
Don Augustin arătă spre stâncă.
— E răcoare înăuntru și este și apă. Puteți să vă spălați și să vă odihniți pentru a vă continua călătoria.
Chapo ridică pistolul spre el.
— De unde știi de călătorie?
— Oh!
Don Augustin își arcui o sprânceană, iar ridurile sale se curbară într-o expresie amuzată.
— Atunci să înțeleg că ați venit să mă vedeți pe mine? Mă simt onorat.
— O să rămânem aici, zise Chapo.
— Eu vreau să mă spăl, spuse gringa, sfidător.
Înainte ca Chapo s-o fi putut opri, făcuse câțiva pași spre bătrân.
— Nu înțeleg unde-i casa ta.
— Stânca e scobită, spuse Don Augustin. Oh, o să vă placă, señorita Anise. E frumoasă… Nu atât de frumoasă ca dumneavoastră, desigur.
Îi oferi o plecăciune galantă și făcu semn spre latura îndepărtată a stâncii.
— Dacă vreți să mă urmați…

— Nu, spuse Chapo.

Don Augustin se apropie câțiva pași.

— Dacă aș fi vrut să vă fac rău, v-aș mai fi abordat eu atât de deschis? Nu, aș fi așteptat până când ați fi adormit și – făcu o serie de mișcări de hăcuire – v-aș fi tăiat în bucăți. Eu sunt un om iubitor de pace, señor. Când intrați în casa mea, intrați și în locul meu de închinăciune și nu permit niciun fel de violență acolo. Iar dacă vă temeți de magie, singura magie de aici este cea a stâncii.

— Ești un *brujo?* întrebă Chapo.

— Aceasta nu-i o întrebare la care se poate răspunde atât de ușor.

Don Augustin își dădu pălăria pe spate și se scărpină în cap; în pofida vârstei sale aparente, avea părul negru ca pana corbului.

— Poate că sunt, poate că nu. Dar, dacă sunt, n-am căutat niciodată înțelepciunea, mi s-a dăruit, pur și simplu, dar n-am nicio trebuință adevărată pentru ea.

Chapo era înclinat să-l creadă, însă n-avu încredere în instinct și nu răspunse.

— Te rog, Chapo.

Gringa își puse mâna pe brațul lui.

— Nu are de gând să ne facă niciun rău.

— Ascult-o, Chapo, zise Don Augustin. Are înțelepciunea inocenței, iar pentru că acest loc este inocent, aici ea trebuie să fie ghidul tău.

Din aceste cuvinte Chapo ajunse la concluzia că bătrânul știa totul despre ei, iar dacă așa era, dacă avea atâta putere, nu avea niciun rost să fie prudent.

— Bine, spuse el. Dar ai grijă, bătrâne, fără șmecherii.

— Nu vă temeți, răspunse Don Augustin și rânji. Un pistol atât de mare! N-aș risca niciodată să mă pun cu el.

Și, făcându-le celor doi semn să-l urmeze, dispăru în jurul stâncii.

Adăpostită sub un ieșind de pe partea dinspre vest a stâncii, era o intrare îngustă care ducea în jos, spre beznă. Chapo îndreptă pistolul spre Don Augustin și-o lăsă pe americancă să exploreze intrarea. După o clipă, îl chemă:

— Vino! Chiar *este* minunat!

— V-am spus eu, rosti Don Augustin făcându-le cu ochiul și zâmbind.

Chapo îl obligă s-o ia înainte, ținându-l strâns de cămașă, și intrară împreună. Aerul răcoros se revărsă asupra lui și, înainte ca ochii să i se ajusteze la lumina slabă, fu copleșit de frică; avea senzația că deranjase o prezență neomenească și-și petrecu brațul în jurul gâtului lui Don Augustin într-o strânsoare sufocantă. Dar o clipă mai târziu, cu toate că senzația de prezență străină nu se diminuă, se simțea în siguranță și în pace. Treptat, interiorul stâncii se ivi din întuneric. La mare înălțime, pe pereți, erau fixate patru lămpi cu petrol în ceea ce Chapo presupuse că erau punctele cardinale, iar sub strălucirea lor văzu că centrul hrubei – care era destul de mare, poate douăzeci de metri lungime și vreo cincisprezece în înălțime – era ocupat de un iaz scufundat. Apa reflecta lumina lămpilor și părea să radieze o energie aurită. Îngenuncheată lângă el, cu capul întors spre ei, gringa părea o creatură magică, surprinsă în timp ce bea.

— Nu-i așa că-i minunat? zise ea, iar Chapo nu putu decât să dea din cap.

Așezate de-a lungul pereților erau teancuri de cărți, saci umflați cu grâne, legături cu vreascuri, un palet și ceea ce părea să fie un altar pe care era așezat un cub strălucitor. Chapo traversă hruba îndreptându-se spre altar și văzu că interiorul cubului conținea un trandafir de argint. De la moment la moment, trandafirul devenea tot mai opac și apoi se solidifica; plutea în vârtejuri strălucitoare din propria sa lumină și se rotea lent.

— E o hologramă, spuse gringa, venind lângă Chapo.

— Ah, făcu Don Augustin. Deci asta era.

— Era? rosti gringa.

— Aici totul se schimbă spre starea sa ideală, răspunse Don Augustin. De asta stau aici.

Râse.

— Ar trebui să mă fi văzut înainte. Eram un individ cu adevărat dezgustător.

Gringa arătă spre trandafir.

— Și ce va deveni?

Don Augustin clătină din cap.

— Cine-ar putea spune? Voi privi și voi învăța. Dar deja s-a transformat în ceva foarte important.

O luă pe fată pe după umeri și o îndreptă spre lac.

— Trebuie să vă spălați, señorita Anise.

— Dar…

Americanca păru tulburată.

— Te îngrijorează lipsa de intimitate?

— Eu… da…

— Vom admira frumusețea… nimic mai mult. Don Augustin o împinse ușor înainte, apoi îl luă pe Chapo de braț și-l conduse spre o pereche de scaune din răchită, așezate la un capăt al paletului, și-l îndemnă să ia loc.

— Ai vrea puțin whisky? întrebă.

De undeva, din spatele scaunului său, extrase o sticlă prăfuită și două pahare, turnând pentru amândoi până la jumătate.

Chapo nu-și putea desprinde privirile de la fată. Așezată la marginea iazului, goală până la brâu, cu sfârcurile purpurii pe pielea albă ca laptele a sânilor ei.

— Pentru forma feminină, zise Don Augustin, ridicând paharul. Chiar și în cea mai neplăcută încarnare a sa, este un miracol de privit.

Chapo bău, închise ochii din cauza tăriei băuturii care-i ardea gâtlejul și auzi un pleoscăit. Fu dezamăgit că nu văzuse și restul trupului americancei.

Don Augustin zâmbi.

— De ce nu-i spui pe nume?

Convins acum că se afla în compania unui *brujo,* Chapo nu se mai osteni să-l întrebe pe bătrân cum de știa asta.

— Nu-mi place.

— Ți se pare artificial?

— Da, cred că da.

— Totuși ei i se potrivește, nu? Contemplă înțelesul cuvântului, Chapo. Un lichid limpede și îmbătător, cu o aromă complexă și acrișoară. Chiar că ar trebui să-i

folosești numele. Am toată încrederea că o vei face cât de curând.

Înainte ca Chapo să apuce să spună ceva, bătrânul scoase o fiolă din buzunar și o ținu în sus, la lumină.

În interior era niște pulbere maro.

— Poate că ai vrea să încerci un pic? îl întrebă Don Augustin.

Chapo deveni suspicios.

— Nu iau droguri de la tine, omule. Crez' că-s prost?

— Încearc-o, Chapo, și s-ar putea să primești niște răspunsuri întăritoare.

Don Augustin deschise fiola și turnă puțin în paharul lui Chapo.

— Cândva, acesta era un drog puternic care tortura sufletul și-ți lăsa trupul suferind timp de zile întregi. Însă aici a devenit ceva perfect și, înainte ca Anise să se întoarcă, te vei fi întors și tu. Și vei înțelege mult din ceea ce nu pricepi acum… cu toate că s-ar putea să nu-ți dai seama.

Chapo nu simți nicio tragere de inimă să bea, și totuși o făcu: ceea ce spusese bătrânul nu părea să-l constrângă, ci era o idee rezonabilă. Fu cuprins de neliniște pentru scurt timp și avu o senzație de amețeală. Apoi își reveni la normal. Stând la marginea unui lac subteran, într-o cavernă vastă, cu tavanul împestrițat de stele. Așteptând sosirea unei ambarcațiuni aurite care-l va duce pe partea cealaltă. Barca trase la mal, iar vâslașii erau bărbați cu trunchiri musculoase și capete de vultur. Chapo urcă la bord și se așeză între ei în timp ce-l duceau pe apă, vâslind cu mișcări lungi și line. Vorbele lor erau ca muzica și, cu toate că nu recunoștea cuvintele separate, le înțelegea sensul. Îl sfătuiau să fie statornic, să se opună deciziilor greșite, să aibă înțelepciune morală. În cele din urmă, barca ajunse de partea cealaltă, iar Chapo păși într-o lume de o asemenea strălucire încât fiecare formă părea să se modifice, devenind când mai mare, când mai mică. Era ca și cum străbătea o pădure alcătuită din cristale vii, care creșteau și se schimbau sub ploaia de lumină. Era atât de

multă strălucire, încât nu-l putea vedea pe însoțitorul care-l întâmpinase la debarcader, nici pe regele a cărui judecată trebuia s-o îndure.

— N-a fost prea rău, nu? spuse Don Augustin.

Chapo clipi la vederea pereților aspri, a scaunelor din răchită, a iazului slab luminat pe malul căruia stătea Anise, încheindu-și nasturii bluzei.

— Ce-a fost locul ăla, omule? întrebă el.

— Luarea deciziilor este de multe ori dificilă, chiar și pentru cei avizați.

Don Augustin își dădu jos pălăria de paie și-și trecu mâna prin părul său de tânăr.

— Și, desigur, nu te gândești la asta în momentele cruciale. Amintește-ți doar, Chapo. Nu există fericire. Numai proștii ca americanii caută asta. Să folosești forța cu înțelepciune, asta-i singura fericire pe care o poți cunoaște.

Anise se apropie de ei. Își înclină capul și stoarse câteva ultime picături de apă dintr-o șuviță de păr lung și blond. Pielea ei strălucea. Arăta ca nouă.

— Tocmai am avut cel mai ciudat vis posibil, spuse ea. Adică, eram trează, dar aș putea jura că a fost un vis.

Toți trei se așezară sub altarul trandafirului argintiu și mâncară o tocană și tortillas pe care Don Augustin le preparase pe un foc mic; fumul provenit de la foc era atras spre tavanul peșterii ca de un curent de aer, însă Chapo nu putu vedea niciun horn. Don Augustin le spuse povești despre zilele când vindea pături la o dugheană de pe marginea șoselei la nord de Oaxaca. Cum îi păcălise el pe gringos. Cum întâlnise un vrăjitor care fusese transformat în măgar. Cum se îmbătase odată atât de tare cu pulque[35], încât intrase în lumea bețivilor, unde trotuarele erau adesea lipite pe pereții caselor, iar stâlpii de pe stradă erau plianți, unde reflexiile erau duble și umbrele erau gata să se transforme într-un lichid întunecat și să curgă în

[35] Pulque – o băutură alcoolică fermentată, populară în Mexic, realizată din mai multe specii de agave (n. tr.).

jos. În cele din urmă, le așternu un pat făcut din saci goi pentru grâne și-i sfătui să se odihnească. Se întinseră aproape unul de celălalt, aproape atingându-se, privind în sus la răsucirile aproape hipnotice ale trandafirului argintiu, scăldat în lumina sa ciudată, și curând adormiră.

Când se treziră, lumina apusului strălucea la intrarea peșterii. Don Augustin nu se vedea niciunde, dar când se îndreptară spre ieșire descoperiră două obiecte și-și dădură seama, fără să fie nevoie să li se spună, că acestea erau darurile lui. Pentru Chapo lăsase un cuțit cu un mâner roșu ca sângele, iar pentru Anise o bluză brodată cu un trandafir argintiu. Fără să dea niciun semn de sfioșenie, se dezbrăcă de cea primită de la Chapo și și-o puse pe cea nouă. Numai după ce termină de încheiat toți nasturii se arătă stânjenită. Ca s-o facă să se simtă mai bine, Chapo se prefăcu a nu fi observat nimic. Dădură ocol stâncii până la jeep, se urcară în el și porniră înspre vest, spre un orizont brăzdat de dâre mov și de culoarea ardeziei, unde luceafărul de seară tocmai urca pe cer.

Ajunseră la ascunzișul final cu câteva ore înaintea zorilor. Era cea mai mare dintr-un ansamblu format din trei stânci, semăna cu un lanț muntos în miniatură, cu piscuri și pante separate, și era orientată spre primul dintr-un șir de dealuri cafenii, acoperite cu cactuși ca niște tuburi de orgă. După secole, vântul săpase în stâncă o firidă adâncă și își îndreptară jeepul într-acolo, intrând în adâncitură și acoperindu-l cu tufe de mesquite. Apoi urcară în vârful piscului cel mai puțin înalt și se așezară într-o depresiune puțin adâncă, de unde puteau vedea la kilometri distanță în orice direcție. La est, sud și nord totul era neclintit. Sub luna plină, deșertul era o câmpie albicioasă, împestrițată cu mii de umbre. Însă la vest, printre dealuri, se vedea o scânteiere verzuie, intermitentă. Privind-o clipind și dispărând, Chapo simți cum i se ridică părul pe ceafă.

Anise se trase mai aproape de el.

— Ce-ar putea fi?

— De acolo tre’ să luăm noi benzină.

— Din sat?
Părea înfricoșată.
— San Juan de la Fiebra. Sunt o gașcă de ticăloși țicniți. Acum câțiva ani a venit un gringo și le-a dat droguri de prin State. Tot felul de căcaturi extreme. Și predică religia asta țăcănită, cum că există Iisus, dar și alți zei. Tre’ să-ți păzești curu’ pe aici.
Ea se uită spre dealuri, cu ochii mijiți, ca și cum și-ar fi încordat privirea pentru a vedea ceva greu de distins.
— Va fi bine, zise fata alene. De când l-am întâlnit pe Don Augustin am știut asta.
Chapo mârâi.
— Nu poți să ai încredere în felul în care te fac *brujas* să te simți.
— E greu de crezut că asta era.
— Ce altceva?
Ea căzu pe gânduri.
— Nu știu.
Nori albicioși alunecau pe dinaintea stelelor, înspre vest, iar Chapo se întrebă dacă pluteau deasupra mării. Stătea lungit pe burtă, privindu-i cum treceau.
— Ce-ai de gând să faci după ce ajungem la Huayacuatla, Chapo?
— Mă întorc, probabil.
Ea nu zise nimic, dar după câteva momente își plimbă mâna pe ceafa lui. Atingerea îl făcu să se zgribulească. Nu-și ridică privirea.
— Chapo?
Îi șoptise numele, cu glasul tremurător.
Atunci trebui s-o privească. Ea zâmbea doar atât cât să se vadă puțin din dinții ei albi ca deșertul, iar centrul ochilor ei multicolori era străpuns de lumina lunii, și părul auriu se contura pe fondul stelelor. Simțea că plutea în picaj spre ea.
— Da, eu…
— Te doresc, zise ea.
Nimeni nu-i mai spusese așa ceva până atunci. Poate „să ne-o punem”. „Hai să mergem sus” sau „hai să vedem ce

știi, Chapo”. Dar niciodată „te doresc”. De-abia dacă știa ce însemna asta sau poate că nu însemna ce credea el. Nu știa prea bine cum să-i răspundă.

— De ce? zise el și se simți ca un prostănac.

Se purta de parcă ar fi fost pentru prima dată. Însă *nu putea* înțelege de ce. Doar pentru că o ajutase? Ăsta era un bun motiv, presupuse el. Dar nu se gândise că acesta ar fi motivul ei.

Ea-i luă mâna și i-o puse pe trandafirul argintiu și pe greutatea moale de dedesubt. Sfârcul i se întări sub palma lui. El își închise pumnul pe sân, strângându-l, iar ea-și arcui spatele împingându-se în mâna lui. Expiră șuierat. El își băgă cealaltă mână sub bluză, apoi își puse ambele mâini pe sânii ei, făcându-le căuș, mângâind sfârcurile cu buricele degetelor, cercetându-le formele. Ea-și descheie bluza, o aruncă deoparte. Se îndepărtă plutind ca o aripă argintie. Învăluit de părul ei, îi sărută carnea lăptoasă. Cât de multă căldură, nesfârșită dulceață. Nu-și mai dădu seama pe unde-i erau mâinile, ce-i făceau buzele. Totul era căldură, dulceață, iar ea-i șoptea numele, spunând că-l dorea, îl voia acum.

Să intre în ea era ca și cum ar fi căzut într-un vis frumos, iar cu ea *era* altfel… Atât de diferit încât nu mai știa exact cum. Se îngrijoră pentru spatele ei întins pe piatră, se gândi că s-ar fi putut răni. Dar curând încetă să se mai îngrijoreze și ceea ce simți la sfârșit fu poate ceva mai puternic, ceva mai cald, dar fu, de fapt, cam la fel ca în toate celelalte dăți, cu excepția faptului că era atât de fericit pentru ceea ce simțea *ea,* a felului în care i se încordase ei trupul, cu unghiile înfipte atât de adânc în el, ținându-l strâns și nemișcat, de parcă, dacă s-ar fi mișcat, ea s-ar fi spart în bucăți.

După aceea, devenind din nou conștienți de cât de rece era vântul deșertului, se băgară sub pătură, iar Anise începu să vorbească entuziasmată, spunând că-l iubea, că el nu se mai putea duce înapoi la Crustă, că ar trebui să se întoarcă în L.A. cu ea, să meargă la școală, și că-l iubea, că tatăl ei îi va ajuta să înceapă o altă viață, și, oh, Chapo, cât

de mult te iubesc, în timp ce el nu știa ce să mai zică. Crezuse că o cunoștea de dinainte să facă dragoste, dar, cu toate că se simțea apropiat de ea acum, i se părea și o străină, cineva nou. Își dădu seama că nu o cunoscuse înainte, că în ochii lui fusese un simbol al unui teritoriu străin, al bogăției și orașelor misterioase, o frontieră pe care o trecuse, în cele din urmă. Acum nu mai era un simbol, ci o realitate, și era nedumerit. Cine era ea? Se întoarse într-o parte, o împinse ușor pe spate și o privi, încercând s-o găsească în interiorul ochilor ei, încercând să înțeleagă ce simțea.

— Chapo, făcu ea, întinzându-se spre el.

Își lăsă un deget pe buzele ei și-i studie chipul.

— Ce faci? întrebă ea.

— Șșșș!

— Știu, spuse fata după o vreme. Știu că sunt lucruri pe care vrei să mi le spui, dar nu-ți găsești cuvintele.

Chapo dădu din cap.

— Le vei găsi, zise ea. Le vei găsi! Dar trebuie să vii cu mine… în L.A.

Fata începu să vorbească din nou, dar mai lent, cu vorbe blânde ca o ploaie domoală, și tot ce-i spuse limpezi ceva din spatele ochilor ei, ceva ce simțea el. Îi putea vedea forța, bunătatea, iar faptul că recunoștea aceste calități părea să facă tot ceea ce simțea el la fel de bun și de puternic… cu toate că nu ar fi putut da un nume simțămintelor sale. Ea îi povesti despre orașul ei, despre turnuri, despre spectacolele de lumină de pe cer, despre plăcerile exotice și despre mugetul a cincisprezece milioane de suflete. Ceea ce spunea ea începea să capete un înțeles. Se va duce în L.A. și va înțelege totul. Iar în acea țară de lumină, bogăția va fi o forță, o forță pe care o va putea folosi în feluri pe care americanii bogați le uitaseră. Își dădu seama că acesta era destinul lui.

Cerul păli până la culoarea levănțicii, stelele se subțiară și luciră aurii, iar ei făcură dragoste din nou. Făcură dragoste până dimineața, până în căldura de cuptor și, cu toate că era îngrozitor de obosit, Chapo nu se putu opri să

facă dragoste cu ea, era prea frumos ca să se oprească, o legătură prea importantă ca s-o întrerupă. Și când, în cele din urmă, adormiră, erau încă lipiți unul de celălalt, încă înlănțuiți, ca un nod din fire maro și albe. În visul lui Chapo se topeau, prefăcându-se în piatră, iar în viitor aveau să fie confundați de alți îndrăgostiți care urcaseră până aici cu o formă vag umană, realizată în piatră de o combinație miraculoasă de vânt și climă.

Pe la amurg, o luară spre dealuri și se opriră pe o stâncă de deasupra satului San Juan de la Fiebra. De la distanța aceea părea să fie un loc pașnic, cu case albe cu acoperiș din țiglă roșie și lumini care dansau pe la ferestre. Chapo îi dădu lui Anise pistolul său și-i spuse să-l ascundă printre cactuși până se întorcea el. Ea-l rugă să aibă grijă, sărutându-l cu o asemenea pasiune încât, atunci când demară, simți că plecase într-o misiune nobilă și nu doar ca să găsească benzină.

Cu toate că stânca nu se ridica decât la câțiva zeci de metri deasupra satului, drumul șerpuia printre dealuri, iar lui Chapo îi trebui jumătate de oră ca să ajungă în sat. Intrând în el, trecu de rămășițele unui foc de tabără enorm, cam de mărimea unui delușor, din care ieșeau forme carbonizate, ciudate, care-i aminteau de picioarele unei insecte uriașe, și presupuse că acesta fusese sursa strălucirii verzui. Pe pereții caselor erau pictate capre cu coarne și cadavre bărboase, și creaturi jumătate muște, jumătate oameni, toate executate cu vopsea roșie picurată și împroșcată, făcând să pară că fuseseră pictate cu sângele victimei unei crime. Oameni îmbrăcați ca niște campesinos[36], în haine din bumbac alb și pălării de paie, au ieșit pe stradă la auzul motorului său. Stăteau pe stradă înaintea lui și fu nevoit să manevreze înainte și înapoi printre ei, acoperindu-i cu valul de praf lăsat în urmă. Majoritatea erau oameni vânoși, de origine indiană, dar remarcă și unii cu pielea întunecată și ochii albaștri și trăsături ca de gringo; nu spuneau nimic, îl urmăreau doar

---

36

cu privirile. Între omoplații lui apăru o pată rece și avu probleme cu înghițitul.

La capătul celălalt al satului se afla o stație de benzină Mexalina, ornată și ea cu picturi murale sumbre, pompele ei verzi decorate ca niște brazi de Crăciun malefici, cu ghirlande de boboci din cactus și coroane din frunze albicioase. Pe măsură ce se apropia, o voce amplificată începu să vorbească de undeva:

— PAZNICII, TREZIREA! PENTRU CĂ ÎN VREMEA FURIEI VOI TREBUIE SĂ FIȚI MEREU VIGILENȚI. FERIȚI-VĂ DE STRĂINUL CARE ADUCE SEMINȚELE BUCURIEI ÎN INIMA SA, PENTRU CĂ DIN BUCURIA LUI AR PUTEA IEȘI FRUCTELE NESĂNĂTOASE ALE CORUPȚIEI.

Chapo parcă lângă pompe și opri motorul. Un bărbat slăbănog, îmbrăcat într-o salopetă murdară de ulei, cu pielea arămie și șuvițe cărunte prin păr, ieși pe ușă și se apropie de el cu pași mărunți. Chapo ceru patruzeci de litri, trebuind să-și urle comanda pentru a se putea face auzit peste vocea care-și continuă admonestările biblice; volumul era atât de tare încât de-abia dacă putea gândi. Prefăcându-se degajat, nepăsător, coborî din jeep și se duse spre automatul de Coca-Cola. Introduse monedele. Deschise sticla înghețată și luă o înghițitură lungă. Privi înapoi, de-a lungul străzii. Niciun om nu se mișcase de-acolo. Se uitau cu toții spre stația de benzină. Luminile de la ferestre erau incredibil de strălucitoare, răspândind pe străzi raze aurii, ca și cum fiecare ar fi conținut un soare, iar deasupra coamei dealului, acolo unde se ascundea Anise, stelele apăreau în aceeași culoare aurie pe cerul negru.

— ...ARĂTAȚI-I MILA UNUI IISUS NEBUN, FUGIT DIN MORMÂNT ȚIPÂND, CU UNGHIILE ACOPERITE DE SÂNGE, CU GÂNDURILE CA NIȘTE CUȚITE...

Chapo privi prin fereastra stației. Și încremeni. Pe pupitrul de lângă casierie era o hologramă asemănătoare cu cea a lui Don Augustin: un trandafir argintiu răsucindu-se în propria lui strălucire. Nu știa ce să creadă, dacă era

un semn rău sau bun.

— HĂRȚUIȚI-L, ÎNCERCAȚI-L, PENTRU CĂ NUMAI ÎN ACEST FEL ÎL VEȚI CUNOAȘTE…

Glasul fu redus la tăcere. Întorcându-se, Chapo văzu că șase bărbați pe motociclete goneau de-a lungul străzii spre stația de benzină. Motoarele lor erau suple, acoperite cu vopsea neagră care lucea precum chitina; purtau căști roșii, iar farurile lor erau verzi și erau plasate ca niște ochi de insecte. Pistoale la șold. Angajatul stației de benzină puse pompa în lăcașul ei și veni la el. Chapo se scotoci după portofel, însă angajatul ridică mâna, refuzând plata.

— Nu costă nimic, señor, zise el și zâmbi. Incisivii îi erau îmbrăcați în aur, iar într-unul dintre dinții din față era încastrată o piatră roșie, ca o picătură de sânge.

— E-n ordine, zise Chapo, dar vreau să plătesc.

Vânzătorul continuă să zâmbească.

Unul dintre motocicliști își ambală motorul și trecu la câțiva metri distanță de Chapo.

— Unde mergi? întrebă el.

— La Huayacuatla, răspunse.

— Și de unde vii?

— Din Crustă.

Bărbatul le strigă celorlalți motocicliști informația și aceștia o asimilară fără nicio reacție. Se întoarse înapoi spre Chapo. Își ridică vizorul și-l examină. Avea 0 față bronzată și cu trăsături de uliu, iar ochii-i erau sferici și albi, ca ochii statuilor, fără iris sau pupilă. Sub urechea lui stângă, urmând conturul maxilarului, se întindea o cicatrice subțire. Lui Chapo i se înmuiară picioarele, de parcă nu mai aveau oase, iar pe umeri i se făcu pielea de găină.

— Ești un credincios adevărat? întrebă bărbatul.

În pofida acelor ochi, Chapo știu că omul îl putea citi într-un fel sau altul și nu credea că l-ar fi putut minți cu succes.

— În ce-ar trebui să cred?

— În mistere și droguri.

Bărbatul îi arătă un flacon cu pulbere maro, atârnat de

un lănțișor de la gâtul lui, iar Chapo îl recunoscu drept drogul pe care-l luase în peșteră.

— În puterea lucrurilor necreate, în lumina zămislită din bezna finală.

— Cunosc drogul, zise Chapo. Dar nu înțeleg îndeajuns celelalte lucruri.

Bărbatul se aplecă spre el peste ghidon.

— Nu ești un căutător, zise el, făcând ca afirmația să sune ca o acuzație.

Chapo dădu din umeri.

— Tre' să plec, bătrâne.

Bărbatul se reașeză în șa.

— Du-te, atunci.

În timp ce se îndrepta spre jeep, Chapo simți ochii albi ai individului înfigându-i-se în spate ca niște piroane. Intră în mașină, răsuci cheia în contact. Acul indicator al rezervorului de benzină se stabiliză la trei sferturi plin. Cel puțin, asta era în regulă. Porni motorul. Apoi se îndepărtă de pompe, făcu o întoarcere la o sută optzeci de grade și trecu prin spatele celor cinci motocicliști. Nici nu se mai osteniră să se răsucească și să se uite după el.

Trebui, din nou, să manevreze înainte și înapoi printre gură-cască, însă de data asta nici nu-l mai luară în seamă. Priveau intens spre stația de benzină, de parcă ar fi așteptat instrucțiuni. Pe locul focului de tabără, oamenii adunau brațe de cactus peste maldărul de resturi carbonizate, iar Chapo se întrebă dacă nu cumva așa reușeau să dea culori ciudate focului, dacă din bucățile de cactus obțineau esența de verde. Trase cu urechea după zgomotul motoarelor de motocicletă, în timp ce conducea printre dealuri, dar nu auzi nimic. Cu toate astea, nu se simțea în regulă. Cum altfel, după ce fusese într-un loc unde orbii puteau vedea?

Se opri pe creasta stâncii, iar Anise veni în goana mare dintr-o râpă.

— Ai luat? întrebă pe nerăsuflate, urcând în mașină.

— Da, zise el, și era pe cale să adauge că s-ar putea să aibă probleme, când se auzi un foc de armă. Glonțul ricoșă

în capotă. Alte focuri. O împinse pe Anise din jeep și o duse înapoi în râpă, în spatele unui bolovan. Îi luă pistolul și-l aținti spre versanți. Luna tocmai se ivise pe cer, iar în lumina ei șirurile de cactuși arătau ireal: o armată din altă lume, cu brațe fantomatice, ridicate în sus. Apoi auzi motocicletele. Motoarele bâzâiau, adunându-se prin apropiere. Se uită spre dreapta. Stânga. În acel loc râpa se termina într-o pantă cu bolovani uriași. Forme cenușii. Ca niște valuri înghețate, statui topite. Motocicletele nu aveau cum să fie în stare să treacă de ele, cel puțin nu în viteză. Luând-o pe Anise de mână, se deplasă ghemuit de-a lungul râpei.

Vaiet scrâșnit de motor ambalat, și una dintre motociclete făcu un salt peste viroagă. Gloanțe trase în jos de o mână fantomatică, iar Chapo ripostă. Știa că ratase.

— Cine sunt?

Anise se apucă strâns de brațul lui.

— Nu știu.

Încă mai putea auzi bâzâitul motoarelor când intrară în zona cu bolovani sfărâmați, dar nu izbuti să vadă pe niciunul dintre motocicliști. La fel ca spiritele, invizibile când îți întorceai privirea spre ele, vizibile când te uitai în altă parte. Se târî printre bolovani până când găsi unul cu o despicătură care oferea o linie de tragere clară asupra pantei. Inspiră adânc. Frica era întipărită și pe fața lui Anise și nu găsi nimic liniștitor de spus. Trandafirul argintiu de pe bluza ei sălta în ritmul respirației ei.

Ticălosul de *brujo!*

Chapo își verifică încărcătorul. Mai avea șapte. Șapte gloanțe pentru șase motocicliști. Scoase din buzunar cuțitul roșu, i-l dădu lui Anise. Pentru o fracțiune de secundă, se gândi că îl va azvârli la pământ, dar ea deschise lama și se pregăti. Gata de luptă. Chapo se simți mândru de ea.

— Ia ascultă! zise fata.

Motoarele se opriseră.

Aruncă o privire pe deasupra bolovanului. Zări câteva umbre strecurându-se spre ei, pe pantă. Poate că nu era

un loc prea grozav pentru o confruntare. Se uită în spatele lor. Adrenalina îi pompa în inimă, iar ochii erau deschiși atât de mult, încât părea că poate vedea orice fir de iarbă și orice pietricică. Porțiunea cu bolovani cobora în umbra adâncă a dealului următor. Bezna era ca un gaz întunecat. Ce naiba! S-ar putea să fie o peșteră acolo. O cărăruie. Ceva. Deschise el drumul printre stânci, menținându-și poziția ghemuită. Vocea amplificată începu să răsune din sat, cuvinte ininteligibile, bubuindu-și neroziile. Suficient de tare încât să nu mai poată auzi scrâșnetul unui bocanc, zornăitul pietricelelor lovite. Ticăloșii naibii s-ar putea să fi plănuit asta!

La jumătatea drumului peste teren, începu să simtă o prezență prin apropiere. Era un sentiment de încredere, unul ca în Crustă. Își ascuți simțurile.

Însă asta nu-l ajută.

În timp ce treceau printre două stânci mai mari, un motociclist sări la el. Îl doborî la pământ. Lui Chapo îi scăpă pistolul. Motociclistul îl pironi cu genunchiul, îl pocni în bărbie cu un pumn înmănușat, amețindu-l. Chapo își putea vedea reflexia vagă în casca de deasupra lui. Apoi motociclistul țâșni în sus, cu un cuțit roșu ieșindu-i din umăr, și o trânti pe Anise la pământ cu dosul palmei. Chapo își căută agitat pistolul, îl găsi. Trase un glonț tocmai când motociclistul se repezi asupra lui. Proiectilul îl izbi pe motociclist din zbor și bărbatul căzu lângă Chapo, cu fața în jos. Din casca lui se auziră zgomote înăbușite, jilave.

Chapo se lăsă în genunchi. Un firișor de sânge negru picura din colțul gurii lui Anise. El începu să se ridice, dar ceva rece îi atinse ceafa, iar o voce cavernoasă îi ordonă să pună pistolul jos. Alți trei motocicliști ieșiră de după stânci și se opriră lângă Anise. Chapo își aținti privirile în jos. Studie buruienile răvășite de genunchii săi, aranjarea pietricelelor. Așteptase această clipă o viață întreagă, iar acum, că venise, aproape că era o binecuvântare.

Anise vorbea, dar Chapo era prea preocupat cu pregătirea pentru moarte ca să mai audă cuvintele.

Încercă să se gândească la ceva bun. Asta-i spusese Moro înainte să treacă în State.

— Bătrâne, dacă o simți apropiindu-se, spusese Moro, gândește-te la ceva frumos. Pen' că, dacă după aceea trăiești veșnic, poate te duci cu chestia aia bună. Și dacă nu – Moro rânjise – care mă-sa o fi diferența?

Chapo stârni amintiri despre strălucirea roșie, frontiera. Nopți nebune. Niciuna nu părea grozavă. Singura lui amintire frumoasă era momentul acela petrecut cu Anise, și era prea apropiat de motivul pentru care murea ca să-i dea pacea dorită.

Ultimul motociclist ieși de după stâncă și privi în jos spre Chapo. Nu avea cum să-l distingă pe cel cu care vorbise la stația de benzină Mexalina, pentru că toți erau îmbrăcați la fel. Motociclistul dădu din cap, de parcă ar fi văzut exact ceea ce așteptase. Se întoarse și făcu un pas spre Anise. Doi dintre ei o ridicaseră în picioare și o țineau de brațe. Liderul lor se opri brusc și-și săltă vizorul. Își scoase flaconul de la gât și-și presără pe limbă puțină pulbere. Îi privi pieptul. De unde zăcea îngenuncheat, Chapo putea vedea profilul de războinic al conducătorului. Un ochi alb și strălucitor, ca marmura nouă, fixat într-o mască dură, de bronz. Motociclistul își scoase casca. Părul său negru flutura în bătaia vântului. Își puse mâna direct pe trandafirul argintiu de pe sânul lui Anise. Ea se zbătu, iar cei doi care o țineau o apucară mai tare, făcând-o să țipe. Motociclistul își ridică fruntea spre cer și rămase absolut nemișcat. După o secundă, mâna începu să-i tremure. Îi zvâcni într-o parte și spuse ceva în dialect indian celor doi oameni. Aceștia îi dădură drumul fetei.

Ea ezită o clipă, apoi se repezi lângă Chapo și îngenunche lângă el, cuprinzându-i umerii cu brațul. Lucrul acela rece din spatele lui Chapo se duse. Părul blond îi intra în ochi și îl dădu la o parte. Motociclistul o luă din loc, ținându-și casca sub braț, ca un cavaler după un turnir; ceilalți se adunară în spatele lui. Făcu un semn spre cadavru, iar doi dintre ei ridicară mortul, ținându-l în picioare între ei. Avea genunchii îndoiți, iar pieptul îi era

un amestec de sânge și stofă pârlită. Cu toate astea, Chapo avea senzația bizară că nu era mort. Oricum, nu mort pe veci. Dacă orbii puteau vedea în San Juan de la Fiebra, poate că morții puteau fi readuși la viață. Grija cu care tratau cadavrul îi susținea presupunerea.

— Cine sunteți? întrebă motociclistul.

Chapo era tot la jumătatea drumului spre moarte. Nu avea niciun răspuns.

— Eu sunt americancă, spuse Anise cu voce tremurătoare, de parcă cetățenia s-ar fi aflat în miezul ființei sale.

Unul dintre oameni izbucni în râs.

— Habar n-au cine sunt.

— Cine sunteți? repetă motociclistul.

Chapo se ridică încet în picioare, simțindu-se istovit. Privi drept în ochii albi ai motociclistului. Suprafețe fără adâncime, lucind ca deșertul.

— Spune-mi de ce-i așa de important, zise.

— Nu-i important, zise motociclistul. Doar că vreau să știu.

— Eu sunt Chapo, iar ea Anise.

Râsul izbucni din nou, iar motociclistul comentă:

— Astea-s doar numele voastre. Poate că nu știți cine sunteți.

— Păi, atunci cine sunteți voi? țipă Anise. Cine naiba credeți că sunteți ca să…

Tăcu brusc, înspăimântată de privirea rece a motociclistului.

— Eu sunt Paznic al San Juan de la Fiebra, spuse el. Sunt nebunia lui Hristos și nevinovăția lui Moloh. Sunt adept al învățăturilor Nordului și-am fost martor al omului din desen… la fel ca și voi, din câte se pare.

Arătă spre bluza lui Anise.

— Don Augustin?

Anise privi spre Chapo, apoi înapoi spre motociclist.

— Puteți trece datorită semnului său, zise motociclistul. Dar aveți grijă. Să nu vă întoarceți la San Juan de la Fiebra până nu aflați cine sunteți.

Le făcu semn celorlalți și, cărându-și tovarășul mort, o luară în sus pe deal, pierzându-se printre umbrele câmpului de bolovani.

Anise se lăsă jos, sprijinindu-se pe Chapo.

— Ai văzut? zise ea. Ne-a ajutat. Am *știut* că a făcut-o. Chapo privi panta, dorind să se asigure că motocicliștii se îndepărtaseră.

— *Brujo?*

— Îhî.

— Poate da, poate nu.

Cuțitul roșu al *brujo*-ului zăcea la pământ. Chapo curăță lama ștergând-o de pantaloni, închise cuțitul și-l băgă în buzunar.

— Cum poți să spui așa ceva? întrebă Anise.

— Ți-am mai spus... nu poți avea încredere în *brujos.* Drogul pe care mi l-a dat, visul pe care l-ai avut. Toate astea s-ar putea să fie una și aceeași. Să nu se fi întâmplat nimic sau numai puțin, iar asta – se bătu pe frunte –, asta a făcut restul.

— Cum poți gândi așa ceva?

Ea-și mângâie părul, îngrijorarea oglindindu-i-se pe față.

— Poți să crezi că un orb poate vedea? Rahat! Asta ar putea fi ceea ce numești tu halucinație.

— Nu, n-a fost!

— Crezi în vrăji?

— Nu știu dacă da sau nu. Dar asta n-a fost vrajă.

— Atunci ce-a fost?

— Mici camere de luat vederi în ochii lui, legate de nervii optici. Nu i-ai văzut cicatricea?

Atinse obrazul lui Chapo, după urechea stângă.

— Acolo se pune sursa de energie. Am văzut chestia asta de o sută de ori.

— Ești sigură?

— Bineînțeles.

Ea-l luă pe după umeri.

— Să nu te gândești că nimic din toate astea n-a fost adevărat, Chapo.

Îl sărută și, ca într-o vrajă lentă, sărutul îl readuse

treptat la viață. Petele aurii păreau să fi revenit în ochii ei, iar totul la ea părea să se fi rafinat.

— Uite, spuse ea zâmbind. Asta zici tu că ar fi o halucinație?

— Nu, făcu Chapo buimăcit.

— Totul a fost adevărat, spuse ea. De asta știu că suntem meniți unul altuia… pentru că a fost atât de intens.

Chapo îi ținu isonul, dar în inima sa nu era atât de sigur. Orbi cu camere de luat vederi în ochi… Lui nu i se părea ceva real.

Din vârful unui deal înălțat deasupra Pacificului, Huayacuatla arăta ca Paradisul. Nisip alb, mărginit de o junglă domesticită de orhidee și sapodilla[37], avocado și palmieri pitici. Trunchiurile palmierilor erau înclinate spre mare, iar o briză care bătea dinspre vest le flutura crengile în direcție opusă. Pe jumătate ascunse în vegetație se vedeau vile și hoteluri de toate culorile. Nuanțe de albastru pastelat, galben și roz. Soarele de sfârșit de amiază stârnea dinspre mare străluciri ca de diamant. Când intrară în oraș, muzica le ajunse la urechi. Blândă și dulce, părea că vine odată cu briza și nu dintr-o sursă mecanică. Din spatele zidurilor înalte ale hotelurilor se auzeau râsete, și chiar și polițiștii zâmbeau.

Ajunseră în apropierea celui mai mare hotel, conducând pe sub o arcadă din stuc albastru cu litere din fier forjat care anunțau: CASA DE MILAGROS. Tânărul care le parcă jeepul purta sacou alb, pantaloni albaștri apretați și pantofi strălucitori. Semăna mult cu Chapo. Aruncă spre Chapo o privire bănuitoare, zâmbi spre Anise și le spuse că puteau găsi biroul directorului dincolo de piscină. O luară cu un aer degajat pe o cărare acoperită cu dale de piatră, trecură de bungalouri cu papagali macaw cocoțați pe stinghiile de lângă ușă. Lucruri viu colorate țâșneau spre crengile de sus ale smochinilor sau arborilor de mango. Chapo crezu că erau păsări, dar unul se avântă până aproape de el,

[37] Sapodilla – arbore peren din Mexic și America Centrală, ce produce fructe comestibile (n. tr.).

dându-i ocol, și văzu că era o minge de un albastru deschis, cu aripi galbene, stilizate și fără cap. Alarmat, o lovi și obiectul scoase un schelălăit tremurat și se sparse în zeci de note de muzică de desene animate care interpretară o melodie înainte de a dispărea. Nedorind să pară un țăranoi, Chapo nu întrebă ce era asta. Obiectele acelea îi tot dădeau târcoale. Zâmbi și se prefăcu că le mai văzuse de multe ori înainte.

Piscina era ca un smarald de dimensiuni olimpice, plină de înotători, iar alți oameni stăteau sub umbrelele cu dungi din jurul ei. O femeie, al cărei chip arăta cam de șaizeci de ani, avea trupul unei adolescente, iar culoarea părului i se schimba în timp ce vorbea, de la un verde foarte crud la stacojiu la un model cu dungi negre și galbene. Ceva argintiu, de forma unei farfurii, zbură prin aer și ateriză la picioarele lui Chapo; din el se împrăștiară niște animale mici și argintii, săriră în bazin și se făcură nevăzute. Doi copii veniră în fugă. Unul înșfăcă farfuria și aruncă peste bazin spre un alt copil. Un bărbat zbârcit, cu părul alb, turuia către trei femei, cuvintele materializându-se ca un fum alb deasupra capului său; când se opri să-și tragă respirația, fumul se risipi în mici puncte, dând o expresie vizibilă tăcerii lui. Chapo se simți pierdut aici. Aici se întâmplau sute de lucruri pe care nu le înțelegea. Își aminti de lumea de bețivi a lui Don Augustino și avu convingerea că nimerise într-o versiune și mai nebunească a ei.

În biroul directorului, Anise îi dădu un telefon în State tatălui ei. Însă el era la frontieră și nu putea fi contactat decât seara târziu. Nicio problemă, le spuse directorul. Le va pune la dispoziție două camere și…

— O cameră va fi suficientă, zise Anise. Și, dacă ne-ați putea aduce niște haine curate… pentru amândoi.

Directorul avu unele dificultăți în a-și reprima o privire dezaprobatoare, dar spuse că va fi plăcerea sa.

Două ore mai târziu, îmbrăcați în haine elegante, luară cina în restaurantul hotelului: o încăpere luminată discret, cu argintărie masivă și candelabre și fețe de masă din

pânză de in. Păsări albe, din lumină pură, pluteau în tăcere deasupra capetelor lor. Muzica părea să fie peste tot, chiar și în conversațiile oamenilor care cinau prin apropiere. În centrul încăperii era o vatră de unde țâșnea și trosnea o sculptură făcută din foc, preschimbându-se imagine după imagine: jaguar, lebădă, șarpe și alte câteva sute. Chelnerii își făceau treaba la fel de tăcuți ca păsările de lumină, aducând noi feluri de mâncare și sticle cu vin. Chapo era uluit și încântat. Nu mai văzuse niciodată atâta frumusețe și nici nu mai gustase asemenea mâncăruri. Cu toate că fusese stresat la intrarea în restaurant, foarte curând se simțea ca acasă. Băură și râseră, râseră și băură, discutând despre lucrurile pe care le vor face în L.A. Odată cu desertul, chelnerul aduse și un bilet pentru Anise, bilet în care i se comunica astfel că tatăl ei va sosi în dimineața următoare.

— O să-ți placă de el, îi spuse lui Chapo. E altfel decât oamenii ăștia. Puternic, ca tine.

Amețit de vin, Chapo o crezu. Neîncrederea îl părăsise. Prin încrengăturile argintii ale candelabrului, ea părea că scânteiază. Chiar și lucrurile pe care le spunea păreau că licăresc în aer, iar el începu să creadă că a scăpăra era ceva emblematic pentru lumea reală.

Terminară de mâncat și când se ridică, Chapo răsturnă o sticlă cu vin. O pată de un roșu intens se lăți pe fața de masă. Chelnerul lor șterse pata, dându-i asigurări că nu era niciun necaz, tonul său fiind smerit. Însă ceilalți comeseni se uitară și râseră cu palma la gură. Chapo îngheță sub privirile acelea, simțindu-se ca și cum fusese prins făcând ceva necuviincios.

— Nu le da nicio atenție, zise Anise, trăgându-l de acolo.

În vatra din centru, un vultur înflăcărat părea că se uită direct la Chapo, urmărindu-l cu o privire dezaprobatoare.

Făcură dragoste în acea noapte, dar lui Chapo nu i se păru la fel de plăcut pe cât fusese în deșert. Camera era atât de mare, atât de greu de înțeles în luxul ei. Totul dispărea în pereți la o apăsare de buton. Apăsai pe butonul

de room-service și imaginea unei femei frumoase apărea de nicăieri ca să-ți preia comanda. Dacă atingeai o suprafață oarecare, cânta muzica sau pereții se transformau în ferestre sau ecrane video. Și, în timp ce făcea dragoste cu Anise, nu putu scăpa de impresia că, dacă atingea ce nu trebuia, camera se va plia peste ei și că și el va dispărea ori se va transforma.

Se trezi în jurul orei trei, având nevoie să meargă la baie, însă nu putu găsi butonul care făcea să apară toaleta. În cele din urmă, nedorind s-o trezească pe Anise ca să vadă cât era de idiot, ieși pe hol și urină peste o plantă în ghiveci. Un cuplu trecu pe acolo tocmai în clipa când se încheia la fermoar, iar el se prefăcu a examina frunzele. Se întoarse în cameră și se culcă lângă Anise. Era minunată în semiobscuritate, cu pătura de mătase coborâtă până la șold. Sânii ei aveau aceeași netezime lucioasă ca materialul, iar chipul său avea seninătatea unei zeițe. Credea că-l va ajuta. Ea îl va învăța cum să se miște în lumea ei strălucitoare. Însă aceste gânduri nu-l mângâiară și nu reuși să adoarmă din nou.

În dimineața următoare, așteptându-l pe tatăl ei, Chapo se așeză la marginea unui scaun, cu mâinile împreunate în poală. Stătea neclintit, ca și cum ar fi pozat la fotograf. Nu se gândea la nimic. Parcă i se turnase ciment în cap. Anise era ocupată să le telefoneze prietenilor ei din State și nu-i remarcă tăcerea.

Deodată, ușa fu trântită la perete și un bărbat zvelt, bronzat, cu părul blond, intră în cameră. Nu părea suficient de în vârstă ca să fie tatăl lui Anise, însă ea alergă la el și-l îmbrățișă, sporovăind apoi fără oprire. Chapo stătea nemișcat. Anise se retrase de lângă tatăl ei și spuse:

— Tăticule, aș vrea să-ți prezint pe cineva. Bărbatul privi spre Chapo și zâmbi subțire.

— Oh, da.

Ținându-și brațul pe talia lui Anise, se căută în buzunarul sacoului și scoase un sul de bancnote pe care i le e întinse.

— Uite aici, băiete. Douăzeci și cinci de mii… așa cum s-

a promis.

Privirea lui se opri în cea a lui Chapo și, în acel schimb, în atitudinea lui, era o lume întreagă de informații. *Asta-i a mea,* zicea brațul din jurul lui Anise. *Astea-s ale tale,* spunea mâna cu banii. *Și asta-i tot ce capeți,* explica privirea. Lui Chapo nu-i era teamă de el, însă înțelese și altceva din postura bărbatului. N-ar fi putut pune în cuvinte acel simțământ de distanță incomensurabilă dintre lumile lor și poate că nici bărbatul n-ar fi fost în stare să facă asta. Totuși, amândoi erau conștienți de ea.

— Nu, tăticule, zise Anise. Nu așa stau lucrurile. El și cu mine…

Chapo de-abia dacă o putea auzi. Deja se retrăgea de lângă el, traversând frontiera în lumea ei. El se ridică încet și se duse spre ei și luă banii. Aveau o greutate plăcută.

— Chapo!

Surpriză, șoc.

Trecu pe lângă ei, ieșind în hol. Ea țipă din nou, dar ușa se trânti la loc, retezându-i vocea.

Tânărul care aduse jeepul din parcare își întinse mâna după bacșiș. Chapo îl înjură și trecu în viteză pe sub arcada albastră. Zăbovi o clipă lângă boltă, lăsând motorul să meargă, lăsând soarele să-l scalde în căldura lui. Se simțea gol, dar senzația era de curățenie. O eliberare de dorință, de vise prea dulci pentru a putea fi digerate. Aruncă o ultimă privire spre Paradis. Nu era cine știe ce! Era fragil. O singură breșă de securitate și maimuțele ar veni legănându-se pentru a recaptura jungla, iar diavolul s-ar lăfăi pe lângă bazinul de smarald, iar hohotele lui ar reverbera printre ruine. O singură furtună și n-ai mai deosebi locul de Crustă. Asta era forța Crustei: era deja jupuită până la os. Chapo scoase un oftat prelung, dorindu-și să poată scăpa de amintiri la fel de ușor ca de aerul închis. Apoi băgă jeepul în viteză și o luă spre nord, de-a lungul coastei, mergând spre casă pe drumurile legale.

Înapoi în Crustă, înapoi în pivniță, printre lumânări și umbre. Chapo ascunse banii în mai multe locuri, câte două

mii de dolari în fiecare. Reținu ultima mie. O va folosi ca să-și ofere o noapte pe cinste. O s-o cheltuiască la La Manzanita. Acolo aveau cele mai bune fete. Fete tinere, prospătură de prin sate, încă pline de viață, încă având impresia că în Crustă era tot ce puteai spera mai bun. Poate că va avea douăzeci și cinci de astfel de nopți. Ce altceva ar mai fi putut face cu banii? Un bar, afaceri? Nu se putea imagina îmbătrânit și gras, în spatele unei tejghele. Nu, își va oferi douăzeci și cinci de nopți, care să-i amintească de Anise. Să aprindă un gând ca o lumânare blondă, strălucind în întunecimea din capul său. Se întrebă ce fusese între ei. Dragoste? Da, puțină. Dar credea că fusese vorba mai mult despre inocență. A ei și a lui. Reducându-i-o pe a ei, amplificând-o pe a lui. Însă era chiar mai mult decât atât. Nu puteai să-ți dai seama niciodată de tot, nici să spui totul. În secunda în care făceai asta, devenea o minciună, un adevăr redus ca să se potrivească mai bine cu cuvintele tale. Își trecu degetul mare peste bancnote. Le simți reci și netede, ca pe niște piei ciudate. Douăzeci și patru de mii. Ce-ar fi dacă i s-ar ivi vreo ocazie, vreo lovitură măreață?

Păi, va avea, oricum, o noapte.

Să găsească vreo fată zveltă și ciocolatie, căreia să i-o tragă mitocănește, până-i dispărea toată zahariseala din Huayacuatla.

Înghiți un stimulent, apoi încă unul.

Afară, în lumina sângerie, înconjurat de hohote sălbatice și muzică nebunească, o luă drept pe Avenida Juárez, spre frontieră. Toate șanțurile făcute de roți musteau de umbră. Într-o casă cu draperii negre urla un copil. Chiar și cu draperiile acelea, pătrundea lumina stacojie, care făcea ca somnul să-ți vină cu greu și chiar dacă adormeai, lumina aducea vise care te îngrozeau până te trezeai. Însă visele te întăreau, iar acest copil va fi unul puternic, destul de puternic ca să viseze să traverseze această lumină.

Peretele lateral de la La Manzanita se afla la vreo doi metri depărtare de frontieră. Înainte să intre, Chapo se apropie la o lungime de braț de ea, cu fața spre strălucirea

roșiatică. Văzuse tot felul de tipi sărind în ea, alții doar pășind calmi. Bețivi, sinucigași, bărbați care crezuseră că frontiera era un fel de poartă spre un soi de viață de după. Simțise și el nevoia de a face acea plimbare. Dar încetase. Simțea o anumită satisfacție că era capabil să se confrunte acum cu ea, fără a mai simți acea nevoie. Bâzâitul și sfârâitul ei nu mai erau o atracție, o umilință, o slăbiciune. Frontiere erau peste tot, iar, odată ce recunoșteai asta, puteai fi puternic, în pofida lor... sau din cauza lor. Acest foc ireal putea fi cea mai slabă dintre frontiere. Măcar atâta învățase din călătoria spre Huayacuatla, măcar asta era destul de adevărat încât s-o spui fără fereală. Și să aibă acest adevăr puternic era mai important decât să aibă banii sau pe Anise. Îi oferea un nou scop, o perspectivă nouă. Se gândea că, dacă va continua să se uite în strălucirea roșie, va vedea evoluția acelui adevăr pur.

Scoase cuțitul lui *brujo,* cu vopseaua de aceeași culoare ca frontiera. Se gândi să-l arunce prin ea. Vrăji, nu? Va trece dincolo, va vira în zbor, ocolind clădirile, în căutarea unei ținte secrete? După o clipă se decise să-l păstreze.

Să-l păstreze pentru vreo inimă deosebit de haină.

— Chapo!

Rafael se îndrepta spre el, cu cuțitul în mână. Avea falca încă vânătă în locul unde-l trosnise Chapo cu plasa de cumpărături. Se lăsă pe vine și tăie, lent, semiluni prin aer.

De data asta nu va fi ușor.

Chapo încercă să deschidă cuțitul roșu cu o zvâcnitură, dar lama se blocă.

Brujos! Chapo îl înjură în gând pe Don Augustin.

Se înconjurară unul pe celălalt cu pantofii scârțâind în praf, cu respirația întretăiată. Toate celelalte zgomote dispăruseră.

În primele treizeci de secunde, Chapo încasă o tăietură pe brațul stâng. Nu era ceva serios, îl ajuta să se concentreze. Îndură durerea și studie mișcările lui Rafael. Acesta rânji la vederea sângelui.

Continuă să rânjești, dobitocule, își zise Chapo.

Își scutură brațul, prefăcându-se că-l deranja.

Rafael se lansă pentru deschidere.

Chapo se dădu la o parte, îi puse piedică lui Rafael și-l făcu să se izbească de peretele Manzanitei. În timp ce cădea, cuțitul îi alunecă dintre degete, iar Chapo îl imobiliză cu o strangulare. Îl târî spre frontieră. Îl ținu la câțiva centimetri distanță. Nu se înfuriase în timpul luptei, dar acum era aproape nebun de furie.

Rafael era prea aproape de strălucirea roșiatică pentru a-și dori să se zbată. Își răsuci capul, încercând să-l vadă pe Chapo. Chiar și transpirația care-i aluneca pe frunte lucea roșie. Mutra rotofeie, de prostănac, se strâmbă de frică. Dar n-avea de gând să cerșească. Regula din Crustă. Va muri prostește, dar macho.

Asta stinse furia lui Chapo, recunoașterea propriei sale prostii, a sărăciei care-ți lăsa numai mândria prostească și talentul de a muri. Îl trase pe Rafael de lângă frontieră și-l lăsă să cadă. Lui Rafael nu-i venea să creadă. Se holbă la Chapo, fără să priceapă.

Să-ți folosești forța cu înțelepciune, asta-i singura fericire pe care o poți cunoaște.

Chapo ar fi putut jura că auzise vocea lui Don Augustin rostind aceste cuvinte și-și dădu seama că, dacă s-ar fi deschis cuțitul, n-ar fi ajuns niciodată la această clipă. S-ar putea ca *brujo* să-i fi făcut o favoare. Îl examină pe Rafael.

— Vrei să mergi la La Manzanita? îl întrebă.

— Manzanita?

Rafael clipi nedumerit.

— Îhî. Am încheiat o afacere săptămâna trecută. Tre' să sărbătoresc.

— Vrei să merg cu tine?

Lui Rafael nu-i venea să creadă.

— Da, sigur.

— De ce? spuse Rafael după un moment de suspiciune. De ce faci asta?

— Pen' că asta – Chapo își scoase cuțitul – este o tâmpenie. De ce tre' s-o facem, omule? Ce rost are?

— M-ai pocnit, neamule!

Chapo își ridică brațul sângerând.

— Suntem chit, bine?

Rafael nu era însă satisfăcut.

— Ce afacere-ți aduce ție banu’ pentru La Manzanita?

— Poate că am să-ți spun la un moment dat, poate facem ceva afaceri.

Asta păru să-l lase pe Rafael cu gura căscată. Nimeni nu făcea afaceri cu el. Era prea greu de cap ca să fie abil. Dar, se gândi Chapo, poate că putea fi loial. Poate că era născut să fie loial și nimeni nu-i oferise vreodată șansa. Suna plauzibil. Iar loialitatea putea conta enorm. Împinse cuțitul lui Rafael spre el.

— Hai s-o facem, spuse el.

Rafael culese cuțitul de jos. Se ivise clipa. I se citea în ochi, lucind roșie, ca o mică frontieră. Însă clipa trecu.

— Bine, rosti el, băgând cuțitul în buzunar. Se ridică în picioare zâmbind. Era un zâmbet autentic, un semnal la fel de deschis și de sincer ca un câine dând din coadă. Chapo nu era pregătit să-l creadă… nu chiar de tot. Însă înțelegea conceptul care-l produsese și începea să-i placă senzația de a fi în control.

— La Manzanita! zise Rafael privind spre clădire. Bătrâne, am auzit că au pe-acolo femei cu care te-ai putea și lua, știi. Omule!

— Hai să aflăm, făcu Chapo.

— Mergi des pe acolo? întrebă Rafael.

— Nu, frate. Prea mult te face să tâmpești… e rău pentru afaceri.

Rafael dădu din cap cunoscător, ca și cum, da, le știa el pe toate.

Chapo îl bătu pe spate și încercă să-l dirijeze spre ușă, însă Rafael mârâi, iar neîncrederea i se putea citi pe față.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Chapo.

— Asta nu are nicio noimă, neamule, zise Rafael.

— Ce crezi… că am să plătesc vreuna să ți-o tragă până dai ortu’ popii?

Rafael nu răspunse la glumă, înfruntându-l pe Chapo cât se poate de sobru.

— Uite, spuse Chapo, doar pentru că nu ne gâtuim unul

pe celălalt nu înseamnă că n-are nicio noimă. Ai altceva mai bun de făcut? Vreau să zic, nu-mi spune că n-ai riscat tu și pentru mult mai puțin.

Mâna lui Rafael se furișă în buzunarul în care ținea cuțitul.

Instinctul lui Chapo îi urlă să-l deschidă pe Rafael ca ospăț pentru muște, însă își dădu seama că sfârșise cu aceste tactici. Îți aduceau o supraviețuire temporară, iar asta-i fusese întotdeauna de ajuns. Dar acum voia… nu era sigur ce anume. Putere, pentru început, apoi ceva mai mult. Această hărțuială cu Rafael era un test pe care trebuia să-l treacă.

— Hei, făcu el, punându-și un braț pe după umărul lui Rafael. Vrei să mă tai sau vrei să te culci în mătăsuri? Vrei să mă privești cum sângerez ori vrei să auzi un glas dulce spunând: „Oh, Rafael! Ești atât de bun!”. Haide, bătrâne! Să petrecem de minune noaptea asta, iar mâine putem să ne întoarcem la lichidarea noastră. Sau poate că nu. Poate că vom lua foc pe dinăuntru, poate că vom afla că putem arde împreună.

Mușchii lui Rafael se destinseră și chicoti, începând să răspundă pălăvrăgelii lui Chapo.

— Îhî, făcu el. Poate o să trecem frontiera și o să tăiem niște gringos.

— Rahat! zise Chapo. O să facem mult mai mult de-atât, bătrâne.

Scuipă spre frontieră și, pentru o clipă, crezu că scuipatul va dizolva focul în loc să sfârâie și să dispară, că va dezvălui o Americă fabuloasă și necunoscută, un loc cu femei aurii, cu ochii din pietre prețioase și puteri oculte.

— Vom ataca turnul secret și vom aduce înapoi pumnalul vrăjit. Știi despre ce vorbesc?

— Îhî, zise Rafael cu încântare, tremurând de nerăbdare. Da, știu!

— O să dansăm pe lună, o să rupem lanțurile de argint și o să eliberăm fiara totală.

Din urmă se auziră înjurături, un țipăt. Un bătrân îmbrăcat cu pantaloni din bumbac și cămașă de campesino

se îndrepta spre frontieră, încercând să se arunce în ea, în vreme ce o bătrână se agăța de el, trăgându-l înapoi. Se forma o mulțime, înghesuindu-i spre cortina de energie. Râdeau, vorbeau, arătau cu degetul. Bătrâna îi chema în ajutor pe Dumnezeu și pe Fecioară, țipetele ei fiind ascuțite ca ale unei păsări speriate.

— Rahat! spuse Rafael și scuipă. Urăsc rahatul ăsta nevolnic, frate! Oamenii care n-au puterea de a suporta ar putea fi foarte bine și morți, știi.

Chapo începu să spună că își dăduse seama că ceea ce era considerat de obicei putere era uneori slăbiciune și viceversa; dar se gândi și decise că era mai bine pentru Rafael să nu știe subtilitățile de acest gen. În fond, nu erau prieteni, erau numai parteneri în crimă.

— Da, zise el, împingându-l pe Rafael spre intrarea în club. Dă-i naibii! Nu tre' să ne îngrijorăm c-am fi niște blegi, nu?

Râsete și muzică în surdină ieșeau pe ușă de la La Manzanita. Lumina albă învăluia pragul. Chapo și Rafael pășiră împreună înăuntru.

FRUMOASA FIICĂ A CĂUTĂTORULUI DE SOLZI

I

La scurtă vreme după ce lumina divină a primei dimineți a lumii păli, pe când păsările încă zburau în cer și înapoi și cele mai nemernice lucruri străluceau precum sfinții, atât de pură era partea răului, exista un sat pe numele său Hangtown, care se ținea de spatele dragonului Griaule, o jivină imensă, imobilizată, dar nu ucisă de un farmec aruncat asupra sa de un vrăjitor, jivină care domnea asupra Văii Carbonales, controlând în toate amănuntele viața locuitorilor, făcându-și cunoscută vrerea prin radiațiile inefabile emanate de tonajul rece al creierului său. De la șold și până la coadă, cea mai mare parte din Griaule era acoperită cu pământ și copaci, și iarbă, astfel încât din unele puncte părea să fie o parte a peisajului, un alt deal printre cele care înconjurau valea; cu excepția porțiunilor curățate de vânătorii de solzi, doar o parte din latura sa dreaptă, până spre coapsă, gâtul și capul său rămâneau vizibile, iar capul îi căzuse la pământ, cu fălcile masive pe jumătate deschise, el însuși aproape la fel de înalt ca dealurile din jur. Aflat la aproape două sute cincizeci de metri deasupra fundului văii și direct în spatele plăcii frontoparietale, care atârna deasupra locului precum o stâncă acoperită de mușchi, satul consta din mai multe zeci de colibe cu acoperișuri din țiglă și pereți din scânduri bătucite de vreme, aflate la marginea unui lac alimentat de un pârâu clipocind în jos, pe spatele lui Griaule, dinspre dealul alăturat; era tivit înspre mal cu straturi dese de cireși pitici, pâlcuri de stejari piperniciți și păducel și, în afară de senzația de teritoriu bântuit care se răspândea în atmosferă, o încremenire vibrantă, similară

cu atmosfera unei vechi ruine, cuiva care ar fi stat lângă lac i s-ar fi părut că privea o așezare obișnuită de la țară, una ceva mai puțin ordonată decât majoritatea, plină de oase și măruntaie de skizzer și solzi și alți paraziți care infestau dragonul, însă obișnuită prin letargia care o domina, prin hainele zdrențăroase și atitudinea ostilă ale cetățenilor săi.

Mulți dintre locuitorii satului erau căutători de solzi, bărbați și femei care căutau pe sub aripile încrustate în sol ale lui Griaule și prin alte părți ale trupului său după solzi crăpați sau rupți, desprinzând fragmente și vânzându-le prin Port Chantay, unde erau prețuite pentru proprietățile lor curative. Erau bine plătiți pentru eforturile lor, dar erau tratați ca niște paria de către oamenii din vale, care se aventurau arareori pe dragon, iar viețile lor erau scurte și marcate de incidente nefericite despre care se credea că s-ar datora supărării simțite de Griaule la prezența lor. Într-adevăr, iritarea dragonului constituia o preocupare constantă pentru ei și-și cheltuiau o bună parte din câștiguri pe amulete despre care credeau că-i puteau feri de influența lui negativă. Unii își puneau bucățele de solz în jurul gâtului, sperând că acest omagiu îi va comunica lui Griaule înalta prețuire pe care i-o acordau, dar probabil că incidența extremă a acestui model de gândire era întruchipată de grija acordată de către văduvul Riall fiicei sale, Catherine. În ziua nașterii ei, de asemenea și ziua morții soției sale, el săpă sub podeaua colibei până ajunse la spinarea lui Griaule, curățând o porțiune dintr-un solz auriu de vreo doi metri lungime și un metru jumătate lățime și începând din ziua aceea, timp de optsprezece ani, o obligă să doarmă pe solz, sperând că esența dragonului se va infiltra în ea și astfel va fi apărată împotriva mâniei lui. La început, Catherine se plânse de această izolare, însă ajunseră să-i placă visele care o cutreierau, vise despre zbor, despre climate de pe alte lumi (conform legendei, dragonii proveneau dintr-un alt univers, către care călătoreau zburând direct în soare); zăcând acolo, privind în sus prin tunelul protejat cu scânduri săpat de tatăl ei, ea

nu simțea că se odihnea pe o suprafață solidă, ci că se retrăgea de pe sol, căzând într-o distanță aurie.

Se poate ca Riall să-și fi atins sau nu obiectivul final; însă oamenilor din Hangtown le era clar că apropierea de solz lăsase urme asupra lui Catherine, pentru că, în timp ce Riall era scund și tuciuriu (cum fusese și soața lui), deloc impresionant din punct de vedere fizic, fiica lui devenise o tânără frumoasă, cu membre lungi, și zveltă, cu păr fin, auriu, piele minunată și un chip de o finețe incredibilă, părând o creație șlefuită, cu gura ei voluptuoasă și pometi ascuțiți și ochi mari și expresivi, ai căror irişi erau atât de întunecați încât nu puteau fi deosebiți de pupile decât sub lumina cea mai puternică.

Nu numai prin frumusețea ei părea dintr-un alt aluat decât părinții ei; nu le împărtășea nici spiritul mohorât, nici prudența cu care abordau viața. Încă din fragedă copilărie se aventura fără nicio teamă pe întreaga suprafață a dragonului, chiar și în bezna de sub încheieturile aripilor, unde numai câțiva dintre căutătorii de solzi se aventurau; ea credea că fusese imunizată față de pericolele obișnuite prin metodele tatălui său și credea că exista o legătură între ea și dragon, că visele ei și frumusețea erau o mărturie atât a relației lor magice, cât și a destinului său aferent, iar această senzație de invulnerabilitate împreună cu încrederea inspirată de frumusețea ei dădură naștere unui anume egocentrism și unei superficialități de caracter. Adesea era batjocoritoare, neglijentă cu inimile iubiților ei și, cu toate că nu recurgea la duplicitate – nu avea nevoie s-o facă –, îi plăcea să-i fure pe bărbații de care se îndrăgostiseră alte femei. Cu toate astea, se considera o femeie bună. Desigur, nu o sfântă, dar își respecta tatăl și ținea casa curată și-și făcea partea ei din treburi și, deși avea defectele ei, luase măsuri – jumătăți de măsură, mai bine zis – pentru a le corecta. Ca mai toată lumea, nu avea un reper moral clar și decisiv, depinzând de tabuuri și anumite circumstanțe pentru a-și modifica propriul comportament, iar „binele”, ca principiu, era pentru ea un fel de viață de apoi intelectuală, la care

plănuia să aspire într-o bună zi, dar numai după ce va fi epuizat toate plăcerile posibile, căpătând astfel experiența necesară pentru atingerea acestei aspirații. Era predispusă la accese de proastă dispoziție, așa cum erau toți cei aflați în sfera de influență a lui Griaule, însă, în general, afișa o dispoziție sufletească luminoasă și o gândire optimistă. Însă asta nu însemna că era o nevinovată. Viața ei în Hangtown o familiarizase cu trădarea, cu necazurile și cu crima, iar la vârsta de optsprezece ani avusese deja o mare varietate de iubiți. Ușurătatea ei sexuală era tipică pentru populația din Hangtown, însă datorită frumuseții ei și geloziilor pe care le stârnise căpătase reputația de femeie extraordinar de ușoară. Ea se amuza, ba chiar îi făcea oarecum plăcere să aibă o asemenea reputație, însă zvonurile care o înconjurau deveniră din ce în ce mai vulgare, tot mai îndepărtate de adevăr și, în cele din urmă, veni și ziua când realiză despre ce era vorba cu o violență pe care n-ar fi putut-o bănui vreodată.

Dincolo de ghimpele frontal al lui Griaule, înălțat dintr-un punct aflat între ochii lui, un corn imens, spiralat, curbat înapoi, înspre Hangtown, panta craniului său se aplatiza până la vârful botului, iar Catherine se duse exact acolo într-o dimineață cețoasă, îmbrăcată în pantaloni largi și o tunică, echipată cu cârlige pentru cățărat, frânghii și dălți, intenționând să desprindă o bucată însemnată dintr-un solz crăpat, pe care-l remarcase lângă buzele dragonului, într-un punct exact deasupra unuia dintre colți. Lucră câteva ore la bucata de solz, suspendată într-o legătură de frânghii deasupra maxilarului inferior al lui Griaule. Botul său pe jumătate deschis era ocupat de o grădină cu plante cu aspect malefic, suprafața îngroșată a limbii lui bifurcate arătându-se ici-colo printre frunze ca niște noduri din coral roșu; colții lui era inscripționați cu modele complicate din licheni, învăluiți în ceață și înconjurați de răpitori care, din când în când, picau printre tufe pentru a străpunge vreo șopârlă ghinionistă sau vreun șoarece de câmp. Plante epifite înfloreau în fisurile din fildeș, producând șiruri lungi de inflorescențe roșii și

violet, împletite. Era o priveliște irezistibilă și, din când în când, Catherine se oprea din lucru și se cobora în hamuri până când ajungea la nu mai mult de cincisprezece metri deasupra vârfurilor tufelor și privea în hăurile întunecate ale gâtlejului lui Griaule, întrebându-se despre natura creaturilor fantomatice care mișunau acolo.

Soarele risipi ceața, iar Catherine, transpirată, obosită de atâta cioplit, se trase în sus spre vârful botului și se întinse pe solzi, lăsându-se într-un cot, gustând dintr-o pară dulce și rotindu-și privirile peste valea cu dealurile ei verzi și țepoase și delușoarele cu ciulini și clădirile albe, îndepărtate, din Teocinte, unde chiar în acea noapte plănuia să meargă să danseze și să facă dragoste. Aerul deveni atât de încins încât își dezbrăcă tunica și se culcă pe spate, goală până la brâu, cu ochii închiși, căzând în reverie în căldura curată de primăvară. Oscilă între somn și trezie pentru aproape o oră, când un zgomot scrâșnit o aduse în stare de alertă. Se întinse după tunică și se pregăti să se ridice, dar înainte de-a apuca să se întoarcă pentru a vedea cine sau ce produsese acel zgomot, ceva căzu greoi peste coastele ei, lăsând-o fără răsuflare, icnind dezorientată. O mână îi pipăi sânul și simți o respirație de bețiv.

— Stai liniștită, spuse o voce de bărbat, îngroșată de nerăbdare. Nu vreau ceva ce n-a avut până acum jumătate de Hangtown.

Catherine își răsuci capul și aruncă o privire asupra feței slăbănoage și deja pământii a lui Key Willen, care se înălța deasupra ei, cu gura sardonică strâmbată într-o parte, într-o jumătate de zâmbet.

— Ți-am spus eu că tot o să ne vină și nouă odată și-odată vremea, zise el, începând să-i umble frenetic la șiretul pantalonilor.

Ea începu să se zbată cu disperare, încercând să-și înfigă unghiile în ochii lui, apucând strâns o șuviță din părul lui lung și negru și smucind-o. Apoi se aruncă pe burta lui, ținându-se de marginea solzului, încercând să se strecoare de sub el; însă o pocni în tâmplă, stârnind lumini

albe care i se învârtiră prin cap. După ce-și reveni, descoperi că o întinsese pe spate, îi dăduse pantalonii jos de pe șolduri și o penetra cu degetele, le scotea și le băga, iar respirația lui devenea aspră și rapidă. Se simțea iritată pe dinăuntru și slobozi un urlet din fundul gâtlejului. Se zbătu, sfâșiindu-i cămașa, părul, urlând iar și iar, când el își puse mâna liberă pe gura ei, strângând-o, îl mușcă.

— Târfo! Tu… blestemată…

O izbi cu capul de solz, se urcă pe ea, încălecând-o pe piept, și îi pironi umerii cu genunchii. O pălmui, își înfipse mâinile în părul ei și se aplecă spre ea, împroșcând-o cu salivă pe față în timp ce-i vorbea.

— Ascultă-mă bine, scroafo! Nu-mi pasă dacă ești conștientă ori nu… Într-un fel sau altul, tot am să mă distrez cu tine.

O izbi din nou cu capul de solz.

— M-ai auzit? Mă auzi?

Se îndreptă de spate și o lovi și mai tare.

— La naiba, mă distrez cu tine chiar acum.

— Te rog, zise ea amețită.

— Te rog?

El râse.

— Asta înseamnă că mai vrei?

O altă lovitură.

— Îți place?

Încă una.

— Da’ ce zici de asta?

Disperată, reuși să-și smucească un braț și să-l elibereze, din reflex căută o armă în spatele capului său, orice obiect, și, în timp ce el se pregătea s-o mai lovească o dată, rânjind, ea înșfăcă un băț – sau asta credea – și-l repezi asupra lui într-o lovitură violentă. Vârful cârligului de escaladare, pentru că asta era, se înfipse în carnea lui Key chiar în fundul ochiului său stâng și, când bărbatul căzu, răsturnându-se într-o parte cu un țipăt scurt, ochiul se umplu de sânge devenind o sferă stacojie informă, ca o minge de cauciuc înfiptă în orbită. Catherine urlă, îi împinse picioarele de pe șoldurile ei și se repezi să fugă,

împiedicată de pantalonii care-i alunecaseră peste genunchi. Trupul lui Key intră în convulsii, iar călcâiele-i băteau peste solz. Ea rămase multă vreme cu ochii holbați la el, incapabilă să-și recapete suflul, să gândească. Însă nori de muște negre, cu aripile lor translucide sfărâmând lumina soarelui în efecte de prismă, începură să aterizeze în balta de sânge care se lățise cât o masă de sub fața lui Key și începu să-i vină rău. Se târî până la marginea botului și privi dincolo de caroiajul câmpurilor de dedesubt, spre Port Chantay, spre creasta de nori cumulus, învolburându-se la orizont. Pieptul i se scobi de frig și începu să tremure. Tremuratul care o zguduia era ca un ecou al tremurului pe care îl simțise în trupul lui Key când i se înfipsese cârligul în cap. Toată greața din ea, șocul și dezgustul față de viol, față de confruntarea cu substanța morții i se adunară în gât și stomacul i se goli. Când termină, își încinse pantalonii, strângându-i tare, cu degete neîndemânatice. Se gândi că ar trebui să facă ceva. Să strângă frânghiile, poate. Să-și bage hamurile în raniță. Însă aceste acțiuni, deși lesne de făcut, păreau mult prea complexe pentru a putea fi îndeplinite. Se zgribuli și-și acoperi pieptul cu mâinile, simțind altitudinea și distanțele. Obrajii îi ardeau și erau umflați; licăriri de senzații – și le imagină ca pe niște viermi strălucitori – îi produceau furnicături pe piept și picioare. Avea impresia că totul încetinea, că timpul se tulburase și acum se așeza, la fel cum se așază și nămolul din râu după vreo turbulență. Privi în depărtare, spre cornul dragonului. Era cineva acolo. Acum venea spre ea. La început, urmări cu un dezinteres sfidător cum se apropia silueta, dorind să-și păzească intimitatea, simțind că dacă va trebui să vorbească își va pierde controlul asupra emoțiilor. Dar când silueta se transformă într-una dintre vecinele ei din Hangtown – Brianne, o tânără înaltă, cu trăsături elegante și fragile, păr castaniu închis și un ten măsliniu – se relaxă. Ea și Brianne nu erau prietene; de fapt fuseseră cândva rivale, luptându-se pentru același bărbat. Oricum, asta se întâmplase cu un an și mai bine în urmă, iar acum

Catherine era ușurată să dea cu ochii de ea. Mai mult decât ușurată. Prezența unei alte femei îi permitea să cedeze slăbiciunii, fiind convinsă că Brianne va găsi o rezervă de simpatie naturală datorită sexului lor comun.

— Doamne, dar ce s-a întâmplat?

Brianne îngenunche și-i dădu la o parte părul căzut peste ochi. Blândețea gestului sparse zăgazul emoțiilor sale și, punctându-și relatarea cu scâncete, îi spuse de viol.

— N-am vrut să-l omor, zise ea. Am… uitasem de cârlig.

— Key și-o căuta cu lumânarea, răspunse Brianne. Dar e al naibii de păcat că tocmai tu te-ai nimerit să-l ajuți.

Oftă, iar fruntea îi fu traversată brusc de o cută de îngrijorare.

— Presupun că ar trebui să aduc pe cineva care să se ocupe de cadavru. Știu că nu este…

— Nu, înțeleg… trebuie făcută și asta.

Catherine se simțea mai puternică și mai capabilă. Încercă să se ridice, însă Brianne o opri.

— Poate că ar trebui să aștepți aici. Știi cum vor fi oamenii. Îți vor vedea fața – îi atinse obrajii umflați – și vor pândi, și vor șușoti. S-ar putea să fie mai bine să-l lași pe primar să vină și să-și facă ancheta. Asta ar putea să reteze pofta de bârfe înainte de a începe.

Catherine nu voia să mai rămână singură cu cadavrul, însă văzu înțelepciunea așteptării și căzu de acord.

— Te simți bine? întrebă Brianne.

— Am să fiu bine… dar grăbește-te.

— O să mă grăbesc.

Brianne se ridică; vântul îi răscoli părul, i-l ridică ascunzându-i jumătatea de jos a feței.

— Ești sigură că o să fii bine?

În glasul ei exista o tonalitate ciudată, de parcă ar fi pus, de fapt, o altă întrebare sau – și Catherine se gândi că asta era mult mai probabil – deja se gândea cum să trateze cu primarul.

Catherine dădu din cap, apoi o urmări pe Brianne în timp ce se îndepărta.

— Să nu-i spui tatei. Lasă-mă să-i spun eu. Dacă aude

povestea de la tine, s-ar putea să plece și să-i caute pe alde Willen.

— N-am să spun niciun cuvânt, promit!

Cu un zâmbet și o mângâiere binevoitoare pe mână, Brianne o luă spre Hangtown, dispărând printre desișurile care creșteau dincolo de ghimpele frontal. Pentru o vreme, după ce Brianne plecase, Catherine se simți protejată de consolarea ei, însă vânzoleala vântului, răceala răspândită în aer după ce norii se puseră în mișcare pentru a acoperi soarele, toate aceste lucruri aduseră singurătatea în acest loc, iar ferocitatea circumstanțelor se pogorî asupra ei și începu să-și dorească să se fi întors în Hangtown. Își închise ochii, strângând pleoapele, încercă să se calmeze, dar chiar și așa continua să vadă fața lui Key, ochiul lui însângerat, și-și aminti de mâinile lui pe ea. În cele din urmă, gândindu-se că Brianne avusese mult mai mult timp decât era necesar pentru a-și face treaba, se duse dincolo de ghimpele frontal și privi de-a lungul cărăruii înguste care șerpuia printre desișurile de pe spatele lui Griaule. Trecură mai multe minute și apoi zări trei siluete – doi bărbați și o femeie – apropiindu-se cu pas grăbit. Își puse mâna streașină la ochi, ferindu-se de o rază de soare pătrunsă prin stratul de nori, și se uită spre ei.

Niciunul dintre bărbați nu avea părul cărunt și corpolența primarului din Hangtown. Erau slabi, palizi, cu părul negru curgându-le peste umeri și purtau cuțitele scoase din teacă. Catherine nu le putea distinge trăsăturile, însă își dădu seama că Brianne nu uitase de vechea lor rivalitate, că în spiritul răzbunării îi informase pe frații lui Key despre moartea acestuia.

Frica străpunse ceața șocului și încercă să se gândească ce să facă. Era doar o singură cărare și nicio speranță că s-ar fi putut ascunde prin desișuri. Se retrase spre marginea botului, pășind în jurul petei de sânge uscat. Singura ei șansă de scăpare ar fi fost să coboare pe frânghii și să se refugieze în gura lui Griaule; însă gândul de a intra într-un loc atât de înspăimântător, un loc ocolit de toți cu excepția smintiților, o făcu să se oprească puțin. Încercă să

găsească alternative, însă nu exista niciuna. Fără nicio îndoială, Brianne îi mințise pe Willeni, prezentând-o drept cea vinovată, iar frații nu o vor asculta niciodată. Se grăbi spre margine, scoase hamurile și se avântă în jos, lucrând cu o viteză frenetică, dându-și drumul în salturi de trei și patru metri. Priveliștea ei asupra gurii se legăna și se clătina – era o panoramă de frunze țepoase și ferigi înalte, colți enormi ridicându-se înlănțuiți din falcă, și întunericul total de la intrare până-n gât. Se afla la cincisprezece metri distanță de suprafață când simți frânghia zvâcnind, tremurând; uitându-se în sus, văzu că unul dintre Willeni o tăia de zor cu cuțitul. Își simți inima zbătându-se și arzându-i în piept, palmele-i erau lunecoase. Făcu un salt cât jumătatea distanței până la falcă, oprindu-se cu un zvâcnet care-i trimise un val de durere pe șira spinării și o lăsă legănându-se înainte și înapoi, amețită. Începu încă un salt, unul mai scurt, însă frânghia se rupse mai sus și căzu pe ultimii șase metri, aterizând cu o asemenea forță uluitoare încât își pierdu cunoștința.

Își reveni pe un pat de ferigi, privind printre frunze spre cerul cărămiziu al gurii lui Griaule, o suprafață drapată în epifite de culoare verde, la fel ca bolta unei catedrale invadate de junglă. Rămase, nemișcată un moment, venindu-și în fire, cercetând durerile care-i marcau tot corpul pentru a vedea dacă nu cumva-și rupsese ceva. La ceafă avea un cucui, însă partea cea mai mare a impactului fusese absorbită de posterior și, cu toate că o durea acolo, nu credea că problema era gravă. Mișcându-se cu prudență, strâmbându-se, se puse în genunchi și era pe cale să se ridice, când auzi strigăte de sus.

— O vezi?

— Nu… tu?

— Tre’ să se fi dus mai adânc în interior!

Catherine aruncă o privire printre frunze și văzu două siluete întunecate în mijlocul unei încâlceli de frânghii, suspendate la vreo treizeci de metri deasupra ei, precum niște păianjeni cu plase simple. Se lăsară și mai jos; panicată, Catherine se târî pe burtă, îndepărtându-se de

gură, trăgându-se de lujerii uscați care formau o suprafață mată pe sub vegetație. După ce străbătuse vreo cincizeci de metri, se uită înapoi. Frații Willen atârnau la câțiva metri distanță de vârfurile tufelor și, în timp ce-i urmărea cu privirea coborâră și mai mult, dispărând din vedere. Instinctele ei îi spuseră să avanseze și mai departe în gura dragonului, însă atmosfera era considerabil mai întunecoasă acolo unde îngenunchea acum decât în locul unde aterizase – o întunecime cenușie-verzuie –, iar ideea de a pătrunde și mai adânc în bezna din gâtlejul lui Griaule îi îngheță inima. Ascultă ce făceau frații Willen și auzi zgomote de târât, de foșnit și furișat. Fluierături ciudate care, deși moi, erau complexe și articulate. Își imagină că nu erau țipetele unor mici creaturi, ci bolboroselile respirației ieșite dintr-un gâtlej uriaș, și își formă o impresie înspăimântătoare asupra mărimii locului, asupra propriei sale importanțe relative. Nu se putu hotărî să se afunde și mai adânc și-și croi drum spre marginea gurii, unde desișurile de ferigi crescuseră mai mult. Când ajunse într-un punct unde gura forma o pantă în sus, se îngropă între ferigi și rămase nemișcată.

În apropierea capului său era o porțiune neregulată de carne roșie, unde o mână de pământ fusese dată la o parte de o plantă dezrădăcinată. Curioasă, își întinse arătătorul și o simți rece și uscată. Era ca și cum ar fi atins piatră sau lemn, iar asta o dezamăgi; sperase, își dădu ea seama, ca prin atingere să fie afectată într-un mod extrem. Își lipi întreaga palmă de carne, încercând să detecteze zvâcnetul unui puls, însă carnea era inertă, iar foșnetele și bătăile ocazionale din aripi erau singurele semne de viață. Începu să o cuprindă amețeala, să moțăie și se luptă să rămână trează. Însă, după câteva minute, se relaxă. Cu cât examina mai atent situația, cu atât era mai convinsă că frații Willen nu o vor urmări până aici; n-aveau curaj să facă altceva decât s-o aștepte la marginea gurii, știind că, în cele din urmă, tot va trebui să caute hrană și apă. Gândindu-se la apă, i se făcu sete, dar își reprimă dorința. Avea mai multă nevoie de odihnă. Și, dându-și jos de la

centură unul dintre cârligele de escaladare, ținându-l cu mâna dreaptă, în caz că vreun animal mai puțin prudent decât frații Willen trecea prin apropiere, își puse capul pe porțiunea de un roșu deschis a cărnii lui Griaule și adormi foarte repede.

II

Multe dintre visele pe care Catherine le avusese de-a lungul anilor păruseră mai degrabă mesaje decât distilări ale experienței ei, însă niciodată nu avusese unul atât de explicit ca mesaj precum cel avut în după-amiaza în gura lui Griaule. Era un vis simplu, fără formă, mai mult o voce ale cărei cuvinte nu îi ajunseră la urechi, ci mai degrabă o învăluiră, scăldând-o în înțelesul lor, iar din ele reținu doar un mesaj de îmbărbătare, de siguranță, unul însă atât de profund, încât îi insuflă o încredere care dură chiar și după ce se trezi într-o lume scufundată în beznă, singura sursă de lumină fiind licăririle unui foc, reflectate de-a lungul curburii unuia dintre colți. Era o priveliște stranie să vadă acel dinte uriaș, poleit cu o nemiloasă strălucire roșiatică, iar în alte circumstanțe ar fi fost înspăimântată de ea, dar în acel moment nu reacționă la barbaria imaginii, ci o consideră o dovadă că presupunerile ei privindu-i pe Willeni fuseseră corecte. Aprinseseră un foc pe lângă buză și o pândeau, așteptându-se să se repeadă direct în brațele lor. Însă ea nu avea nicio intenție de a le confirma așteptările. Cu toate că încrederea ei oscila din când în când, cu toate că a se afunda și mai mult în interiorul dragonului părea ceva irațional, știa că orice alt curs al acțiunii i-ar fi oferit numai certitudinea unei lovituri de cuțit în gât. Și, de asemenea, în pofida aparentei rațiuni a deciziei sale, avea senzația de nezdruncinat că Griaule veghea asupra ei, că se făcea voia lui. Avu o viziune fulgerătoare a feței lui Key Willen, gura lui căscată și ochiul însângerat, și-și aminti de groaza pe care o simțise când o atacase. Dar, aceste amintiri n-o mai chinuiau. O

întăreau, lămurindu-i anumite întrebări care – deși nu le rostise niciodată – fuseseră mereu acolo pentru a fi puse. Nu putea fi învinovățită în niciun caz pentru viol, nu-l tentase pe Key. Însă își dădu seama că fusese predispusă la tragedie prin lipsa unui țel, prin faptul că se bizuise pe un simț vag al destinului pentru a-i conferi vieții sale un sens. Acum se părea că destinul îi era aproape și înțelegea că violeta sa coloratură ar fi putut să fie alta dacă și ea ar fi fost altfel, însă ea abordase lumea într-un mod energic și nu cu o atitudine pasivă. Spera că aceste cunoștințe se vor dovedi importante, însă se îndoia că așa va fi, crezând că a mers prea departe pe o cale greșită pentru ca să mai conteze vreun nivel de informație.

Îi trebui întregul ei autocontrol pentru a începe călătoria spre interior, găsindu-și drumul prin pipăit de-a lungul marginii gâtlejului, făcându-și loc printre ferigi și pânze de păianjen, palmele ei întâlnind și texturi neobișnuite, care-i făcură pielea să i se încrețească, atentă la zgomotele insectelor și ale altor creaturi nocturne. La un moment dat fu cât pe ce să se întoarcă, însă auzi țipete în urmă și, temându-se că Willenii erau pe urmele ei, continuă să meargă. În timp ce începea să coboare pe pantă, văzu o licărire vagă urmând curbura peretelui gâtlejului. Lucirea se intensifică dintr-odată, conturând frunzișul, și, nerăbdătoare să ajungă la sursă, mări pasul, împiedicându-se de rădăcini, cu plantele agățătoare încurcându-i-se printre glezne. În cele din urmă, panta se domoli și ieși într-o încăpere mare, de formă aproape circulară, cu părțile superioare pierzându-se în întuneric; pe podea se întindeau bălți dintr-un lichid negru cu cețuri plutind pe la suprafață și, ori de câte ori cețurile atingeau lichidul, niște franjuri de flacără galbenă-roșiatică izbucneau în sus, proiectând umbre pe pielea pestriță de pe podea și scoțând la lumină niște protuberanțe pline de negi, care-i ajungeau până la genunchi, ițindu-se printre băltoace. Erau de un roșu foarte închis, perforate pe laturi, răspândind șuvoaie de ceață albicioasă. În spatele încăperii se afla o deschizătură despre care Catherine credea că duce și mai

departe în interiorul dragonului. Aerul era cald, stătut, iar transpirația-i năpădi toate părțile corpului. Se împotrivi ideii de a intra în încăpere. În pofida iluminatului, era un loc mai puțin uman decât gura. Dar încă o dată, se forță să înainteze, pășind cu grijă printre focuri, și, după ce descoperise că cețurile o făceau buimacă, ocolea pe departe protuberanțele. De sus se auzeau chițăituri pătrunzătoare. Faptul că acest lucru putea fi interpretat drept un indiciu asupra prezenței liliecilor o făcu să se grăbească și străbătuse jumătate din distanță, când auzi o voce bărbătească strigând-o, paralizând-o de frică.

— Catherine! zise el. Nu te grăbi atât de tare!

Ea se răsuci, cu cârligul de escaladare pregătit. Șchiopătând, se îndrepta spre ea un bătrân cu părul alb, îmbrăcat într-o rasă uzată de mătase, țesută cu fir de aur, o cămașă zdrențuită și mototolită și nădragi din satin, găuriți. În mâna stângă ducea un baston cu măciulie din aur și cel puțin o duzină de inele sclipitoare-i înconjurau degetele osoase. Se opri la un braț distanță, sprijinindu-se în baston, iar Catherine, cu toate că nu-și coborâse cârligul, nu mai era așa de înfricoșată. În pofida excentricității apariției sale, ținând cont de spectrul larg de oameni și creaturi care locuiau în Griaule, el părea banal, un motiv pentru prudență, dar nu pentru alarmă.

— Banal? chicoti bătrânul. Oh, da, așa e! Banal precum îngerii, la fel de obișnuit ca și ideea de Dumnezeu!

Înainte ca ea să aibă șansa de a se minuna de cât de bine-i citea gândurile, el scoase un alt chicotit.

— Cum aș putea să nu le cunosc? Suntem cu toții, fiecare dintre noi, creaturi ale gândirii Sale, o expresie a toanelor lui. Iar ceea ce la suprafață e doar vag evident aici devine o realitate vie, adevăr inevitabil. Pentru că aici – bătu în podeaua încăperii cu toiagul său – trăim în mediul voinței Sale.

Se trase cu un pas mai aproape, pironind-o cu privirea lui urduroasă.

— Am visat la acest moment de mii de ori. Știu ce vei spune, ce vei gândi, ce vei face. M-a informat asupra

tuturor particularităților tale, pentru ca astfel să-ți devin călăuză și confident.

— Despre ce tot vorbești acolo?

Catherine își înălță cârligul, tot mai neliniștită.

— Nu despre „ce”, zise bătrânul, ci despre „cine”.

Un rânjet despărți pielea palidă și zbârcită a feței sale.

— Solzoșenia Sa, desigur.

— Griaule?

— Nimeni altul.

Bătrânul își întinse mâna.

— Vino acum, fato. Suntem așteptați.

Catherine se trase înapoi.

Bătrânul își strânse buzele.

— Păi, presupun că te-ai putea întoarce pe unde ai venit. Willenii vor fi încântați să te vadă.

Tulburată, Catherine spuse:

— Nu înțeleg, de unde-ai putea să știi…

— Numele tău, primejdia? N-ai ascultat? Ești fiica lui Griaule. Și, cel mai important, ai dormit în centrul viselor sale. Întreaga ta viață a fost un preludiu al acestui moment, iar destinul tău nu va fi cunoscut până în clipa în care vei sosi la locul de unde se ridică visele lui… inima dragonului.

O luă de mână.

— Eu sunt Amos Mauldry. Căpitanul Amos Mauldry, la ordinele tale. Te-am așteptat ani de zile… ani! Am să te pregătesc pentru momentul decisiv al vieții tale. Te îndemn să mă urmezi, să te alături feelilor și să-ți începi pregătirile. Dar – ridică din umeri – alegerea-ți aparține. Nu te voi obliga mai mult decât am făcut-o deja… Îți mai spun doar asta: vino cu mine acum, iar când te vei întoarce, vei descoperi că nu trebuie să te mai temi de frații Willen.

Îi dădu drumul la mână și rămase uitându-se la ea cu o expresie calmă.

Ei i-ar fi plăcut să-i respingă afirmațiile, însă erau atât de în concordanță cu tot ceea ce simțise vreodată în legătură cu dragonul, încât își dădu seama că nu putea.

— Cine, începu ea, sunt feelii?

El scoase un sunet disprețuitor.

— Creaturi inofensive. Își petrec vremea copulând și certându-se între ele despre lucruri din cele mai neimportante. Dacă nu ar fi în serviciul lui Griaule, scăpându-l de anumiți paraziți, n-ar fi de niciun folos. Totuși, sunt și seminții mai rele pe lume, și există momente în care strălucesc.

Se foi nerăbdător, apoi bătu puternic cu toiagul în podeaua încăperii.

— Îi vei întâlni foarte curând. Ești cu mine sau nu?

Cu mare reținere, ținând cârligul pregătit, Catherine se luă după Mauldry, spre deschiderea din partea din spate a încăperii și într-un tunel îngust și curbat, iluminat de o strălucire aurie, pulsând, izvorâtă chiar din carnea lui Griaule. Această strălucire, îi explică Mauldry, se degaja din sângele dragonului, care, în timpul cât nu curgea, era supus unor fluctuații în strălucire datorită modificărilor din chimia sa. Cel puțin, așa credea el. Își recăpătase comportamentul degajat și, în timp ce mergeau, îi spuse lui Catherine că fusese cândva la comanda unui cargo care făcea transporturi între Port Chantay și Insulele Perlei.

— Transportam vite, fructe de pâine, ulei de balenă, zise el. Nu mă pot gândi la ceva ce să nu fi cărat. Era o viață bună, dar foarte grea, iar după ce m-am pensionat… păi, nu mă căsătorisem niciodată și cum aveam timp berechet, m-am gândit că-mi datoram câteva momente înălțătoare. M-am decis să văd ce era de văzut, iar lucrul pe care voiam cel mai mult să-l văd era Griaule. Auzisem că era Prima Minune a Lumii… și chiar era! Am fost uluit, năucit chiar. Nu-mi mai ajungea să-l tot văd. Era mai mult decât minune. Un miracol, o creatură absolut maiestuoasă. Oamenii m-au avertizat să nu mă apropii de gura lui – și aveau dreptate –, dar nu m-am putut abține. Într-o seară – mă plimbam pe la marginea gurii –, doi căutători de solzi m-au atacat, m-au bătut și m-au jefuit. M-au lăsat acolo, crezându-mă mort. Și aș fi murit dacă n-ar fi fost feelii.

Plescăi din limbă.

— Cred că s-ar cuveni să-ți mai spun câte ceva despre ei. Nu pot să nu te pregătesc pentru întâlnirea cu ei… și recunosc că trebuie să te pregătești pentru ei. Nu sunt cele mai agreabile ființe la vedere.

Își ridică un ochi spre Catherine și, după vreo duzină de trepte, adăugă:

— N-ai de gând să-mi spui să continui?

— Nu păreai să ai nevoie de îndemnuri, zise ea.

El chicoti, dând din cap în semn de aprobare.

— Destul de corect, destul de corect.

Continuă să meargă în tăcere, cu umerii ridicați și capul înclinat, ca o țestoasă bătrână care învățase să se deplaseze pe două picioare.

— Ei? zise Catherine, din ce în ce mai iritată.

— Știam că ai să întrebi, zise el și-i făcu cu ochiul. La început, nu știam cine sunt. Dacă aș fi știut, aș fi fost înspăimântat. Sunt vreo cinci-șase sute în colonie. Numărul lor este menținut la nivelul ăsta de mortalitatea la naștere și de alte forme de uzură. Majoritatea sunt descendenții unui retardat pe nume Feely, care s-a rătăcit singur prin gura dragonului acum vreo mie de ani. După cât se pare, se plimba pe lângă gură când stoluri de păsări și roiuri de insecte au început să iasă dinăuntru. Nu doar câteva, nici vorbă. Întreaga populație. Ei bine, Feely s-a speriat rău de tot. Era convins că vreo lighioană îngrozitoare gonise afară toate acele creaturi nevolnice și a încercat să se ascundă de ea. Însă era atât de buimăcit, încât în loc să o ia la goană departe de gură, a fugit înăuntru și s-a ascuns printre tufe. A așteptat aproape o zi întreagă… nicio jivină. Singurul semn de pericol a fost o bufnitură înăbușită care s-a auzit de departe, din adâncul dragonului. În cele din urmă, curiozitatea lui a fost mai mare decât teama și s-a dus spre gâtlej.

Mauldry își adună toată flegma și scuipă.

— Se simțea în siguranță acolo. Mult mai în siguranță decât afară, în orice caz. Fără nicio îndoială, sentimentul acela a fost lucrătura lui Griaule. Avea nevoie ca feelii să fie fericiți ca să se stabilească acolo și să fie exterminatorii

lui. Oricum, primul lucru pe care l-a făcut Feely a fost să o aducă pe o nebună pe care o cunoscuse în Teocinte și în decursul anilor au mai recrutat și alți nebuni care se întâmplară să le iasă în cale. Eu am fost prima persoană teafără la minte pe care au adus-o în turmă. Sunt extrem de șovini față de cei sănătoși. Dar, desigur, au fost dirijați de Griaule ca să mă accepte. Știa că vei avea nevoie de cineva cu care să stai de vorbă.

Încercă peretele cu toiagul.

— Iar aici, acum, se află casa mea. E mai mult decât o casă. Este adevărul meu, iubirea mea. Ca să poți trăi aici, este nevoie să te transfigurezi.

— Asta-i cam greu de înghițit, zise Catherine.

— Chiar așa? Tu, dintre toți cei care locuiesc la suprafață, ar trebui să înțelegi întinderea virtuților lui Griaule. Nu există o mai mare siguranță decât cea oferită de el, nicio înțelegere mai mare decât cea oferită de el.

— Îl faci să pară un zeu.

Privind-o chiorâș, Mauldry se opri din mers. Luminile aurii străluceau puternic, umplându-i zbârciturile cu umbre, făcându-l să pară bătrân de sute de ani.

— Ei, atunci tu ce crezi că este? întrebă cu un aer de vagă indignare. Ce altceva ar putea fi?

După alte zece minute, ajunseră într-o încăpere chiar și mai fabuloasă decât ultima. Avea o formă ovală, ca un ou cu fundul turtit, așezat pe el, un ou de cincizeci de metri înălțime și ceva mai mult de jumătate de-atât în diametru. Era luminată de aceeași strălucire aurie, pulsând, care iluminase și tunelul, însă aici fluctuațiile erau mai gradate și extreme, plecând de la un semiîntuneric tulbure până la o strălucire care se apropia de lumina zilei. Două treimi din partea de sus a peretelui erau acoperite de mici firide, sprijinindu-se unele de altele în niște unghiuri șubrede, o geometrie căreia îi lipsea precizia fagurilor de miere și care totuși amintea de ei, ca și cum albinele care le construiseră erau bete. Intrările în firide erau acoperite cu draperii, iar de părțile lor laterale erau agățate funii, scări de frânghie și coșuri folosite ca lifturi, câteva fiind în

funcțiune și urcând la nivelurile superioare bărbați și femei îmbrăcați într-un stil asemănător cu Mauldry: lui Catherine îi aminteau de o pictură pe care o văzuse, care înfățișa labirinturile de pe acoperișurile din Port Chantay; însă acele locuințe, deși evocau sărăcie și disperare, nu lăsau, ca acestea, o impresie de degenerare și mizerie, de ordine decăzută în perversiune. Porțiunea mai joasă a încăperii (și în acea zonă dădea tunelul) era acoperită cu un covor pestriț compus din bucăți de mătase, satin și alte materiale bogate și vreo șaptezeci sau optzeci de oameni se plimbau sau stăteau lungiți pe ridicături; numai centrul fusese lăsat neocupat, iar o gaură căscată acolo ducea într-o altă parte a dragonului; un sistem de conducte se vărsa în gaură, iar Mauldry îi explică mai târziu că acestea transportau reziduurile coloniei într-o groapă cu acizi care, cândva, alimentaseră flăcările lui Griaule. Bolta încăperii era năpădită de ceață, aceeași materie albicioasă răspândită de protuberanțele din încăperea anterioară; păsări cu aripi negre și desene roșii pe cap zburau în cerc, intrând sau ieșind din încăpere, iar eșarfe străvezii din ceață pluteau peste tot. În aer se simțea un iz dulceag și lipicios, și Catherine auzi foșnete murmurate care ieșeau din fiecare dintre firide.

— Ei, zise Mauldy, făcând un gest larg cu toiagul său, cuprinzând întreaga încăpere, ce crezi de mica noastră colonie?

Unii dintre feeli îi observaseră și se apropiau în grupuri mici, oprindu-se, șușotind între ei agitați, apoi punându-se din nou în mișcare, având cu toții curiozitatea ezitantă a unor sălbatici; și, cu toate că nu se dăduse niciun semnal, draperiile de la intrarea în firide erau azvârlite în lături, se ițeau capete, și siluete mici se cățărau pe funii, adunându-se în coșuri, grăbindu-se să coboare pe scările de frânghie, sute de oameni începând să se grăbească spre ea cu o viteză care-i amintea de agitația înspăimântată dintr-un furnicar. La prima vedere, chiar păreau niște furnici. Subțiri și palizi, și gârboviți, cu capete plecate, aproape lipsite de păr, cu ochi plângăreți și guri atârnând, cu

buzele strânse, ca niște copii urâți îmbrăcați în dantele și mătăsuri putrede. Veneau tot mai aproape, cei din față împinși de șirurile tot mai numeroase ale celor din spate, iar Catherine, speriată de căutăturile lor, ignorând încercările lui Mauldry de a o liniști, se retrase în tunel. Mauldry se întoarse spre feeli, agitându-și toiagul de parcă ar fi fost o sabie, și strigă:

— Ea-i aici! Ne-a adus-o, în sfârșit, aici! Este aici!

Cuvintele lui îi făcură pe câțiva din rândurile din față să se întoarcă și să scoată niște hohote de râs care deveniră tot mai ascuțite în tonalitate, pe măsură ce lumina aurie se intensifica. Alții din mulțime își ridicară mâinile, cu palmele spre exterior, ținându-le strâns lipite de piept, și făcură mici sărituri de bucurie, iar alții își răsuciră capul dintr-o parte într-alta, privind când colo, când colo, în timp ce expresia li se schimba de la amenințătoare la confuză, părând nesiguri de ceea ce se întâmpla. Această etalare, ilustrând în mod foarte explicit gradul de retardare al feelilor și slaba lor capacitate de autocontrol, o ului pe Catherine și mai mult. Însă Mauldry părea încântat și continuă să le predice, țipând:

— Ea este aici! din nou și din nou.

Țipătul lui ajunse să-i disciplineze pe feeli, să le orchestreze mișcările. Începură să se legene, să-i repete cuvintele, bolborosindu-le în așa fel încât replica lor deveni, de fapt, un singur cuvânt: „Eaiaici, eaiaici”, reverberat prin încăpere, dobândind un ecou tunător, o sonoritate șuierată, precum respirația grăbită a unui uriaș. Sunetul o copleși pe Catherine, toropind-o cu intensitatea sa, și se sprijini cu spatele de peretele tunelului, așteptându-se ca feelii să rupă rândurile și s-o înconjoare; însă erau atât de absorbiți de incantațiile lor încât păreau să fi uitat de ea. Se împingeau, ciocnindu-se unul de altul, unii lovindu-i, înfuriați, pe cei care le stăteau în drum, alții îmbrățișându-se și chicotind, atingându-se într-o manieră încărcată de sexualitate, dar cu toții susținând corul de urlete.

Mauldry se întoarse spre ea, cu licăre de lumină aurie

reflectate din ochi pe față, cu o nepăsare veselă, aproape asemănătoare cu cea a feelilor, și luându-i mâna într-ale sale, pe un ton de o sinceritate dezarmantă, ca al unui preot, îi spuse:

— Bun venit acasă!

III

Catherine fu găzduită în două camere aflate la jumătatea drumului spre peretele încăperii, un apartament lipit de locuința lui Mauldry și care avea podeaua acoperită cu o mare varietate de mătăsuri, blănuri și perne brodate; pe pereți, de asemenea decorați cu astfel de materiale, atârnau o oglindă cu o ramă plină de pietre prețioase și două picturi în ulei; făcea parte din comoara lui Griaule, îi explică Mauldry, grosul prăzii aflându-se într-o cavernă la vest de vale, locul fiindu-le cunoscut numai feelilor. Una dintre încăperi conținea o cadă imensă, dar, din moment ce apa era un lux – fiind adunată din locurile unde se infiltrase printre solzi –, i se permitea o singură baie pe săptămână, nu mai mult. Totuși, apartamentul și condițiile generale de locuit erau asemănătoare cu cele din Hangtown și, dacă n-ar fi fost feelii, Catherine s-ar fi putut simți ca acasă. Dar, cu excepția unei femei, Leitha, care-i servea mesele și se ocupa de curățenie, nu-și putea reprima repulsia față de aspectul de consangvinitate al locuitorilor și de comportamentul lor demențial. Păreau să răspundă unor stimuli imposibil de perceput de ea, se opreau din când în când să ciulească o ureche la vreo chemare inaudibilă sau să se holbeze la vreo interferență invizibilă din aer. Se agitau de colo-acolo pe frânghii, fără niciun scop aparent, râzând și flecărind, și se lansau în acuplări în masă pe fundul încăperii. Vorbeau un dialect corcit pe care ea de-abia dacă-l putea înțelege și stăteau pe frânghii la ieșirea din apartament, certându-se, criticându-se reciproc pentru îmbrăcăminte sau comportament, legându-se de cele mai mici nereguli și

judecându-le potrivit unui cod foarte complicat ale cărui detalii Catherine nu reuși să le dea de capăt. O urmăreau oriunde se ducea, niciodată împreună cu ea în același coș, dar urcând sau coborând alături de ea, holbându-se, ferindu-se dacă își întorcea privirea asupra lor. Cu zdrențele lor sclivisite, cu bijuteriile lor, cu meschinăriile și geloziile lor, o enervau și o înspăimântau în același timp; în felul în care se uitau la ea exista o tensiune îngrozitoare, iar Catherine avea convingerea că în orice moment puteau să înceteze să mai fie intimidați de ea și s-o atace.

În primele săptămâni rămase mai mult în camerele ei, cugetând, încercând să inventeze mijloace de evadare, singurătatea ei fiind întreruptă numai de Leitha și de vizitele lui Mauldry. Venea pe la ea de două ori pe zi și se așeza printre perne, vorbind cu înflăcărare despre măreția lui Griaule, despre adevărul lui. Ea nu se bucura de vizitele lui. Tremurul moralizator din vocea sa îi stârnea ura, îi amintea de preoții cerșetori care mai treceau din când în când prin Hangtown, lăsând în urmă copii din flori și pungi goale. Considera conversațiile cu el plictisitoare, în cea mai mare parte, iar atunci când n-o plictiseau, le găsea tulburătoare prin constantele referiri la încercarea care o aștepta în inima dragonului. Nu mai avea nicio îndoială că Griaule își făcea de lucru cu viața ei. Cu cât rămânea mai mult timp în colonie, cu atât mai vii îi deveneau visele și era tot mai sigură că scopul lui era cumva aliniat prezenței ei aici. Însă condiția jalnică în care erau feelii arunca o lumină slabă asupra vechilor ei fantezii despre un destin unit cu al dragonului și începu să se vadă pe sine în acea lumină palidă, să simtă repulsie față de propria ei ineficacitate, similară cu cea avută pentru cei din jur.

— Tu ești salvarea noastră, îi spuse Mauldry într-o zi, în timp ce ședeau pe jos, iar ea-și cosea o pereche nouă de pantaloni – refuza să se îmbrace în poleielile aurii și zdrențele de mătase preferate de feeli.

— Numai tu poți să afli misterele inimii dragonului, numai tu poți să ne spui care-i dorința lui cea mai profundă în legătură cu noi. Noi știm asta de ani de zile.

Așezată în mijlocul dezordinii sălbatice de mătăsuri și blănuri, Catherine privi printr-o gaură în draperie, urmărind disiparea luminii aurii.

— Mă ții prizonieră, spuse ea. De ce te-aș ajuta?

— Atunci ai prefera să ne părăsești? întrebă Mauldry. Și ce te faci cu Willenii?

— Mă îndoiesc că încă mă mai așteaptă. Și chiar dacă mă așteaptă, întrebarea este ce fel de moarte prefer: una lentă aici sau una rapidă, de mâna lor.

Degetele lui Mauldry mângâiară măciulia de aur a toiagului său.

— Ai dreptate, spuse el. Willenii nu mai reprezintă o amenințare.

Ea-și ridică privirea spre el.

— Au murit în clipa când ai coborât în gura lui Griaule, glăsui el. Și-a trimis creaturile să se ocupe de ei, știind că erai, în sfârșit, a lui.

Catherine își aminti de strigătele pe care le auzise în timp ce mergea în jos, pe panta din gâtlej.

— Ce creaturi?

— Asta nu are nicio importanță, făcu Mauldry. Ceea ce contează este ca tu să înțelegi subtilitatea puterii lui, măiestria lui absolută și controlul asupra gândurilor tale, asupra ființei tale.

— De ce? întrebă ea. De ce este atât de important?

El păru să aibă probleme în a se explica și ea râse.

— Ai pierdut legătura cu dumnezeul tău, Mauldry? Nu-ți furnizează minciunile potrivite?

Mauldry își regăsi stăpânirea de sine.

— Tu, nu eu, trebuie să înțelegi de ce ești aici. Trebuie să-l explorezi pe Griaule, să studiezi funcțiunile miraculoase ale cărnii lui, să te implici în ordinea complexă a ființei sale.

Din cauza frustrării, Catherine lovi o pernă.

— Dacă nu mă lași să plec, am să mor! Acest loc mă va omorî. N-am să trăiesc destul de mult ca să explorez ceva.

— Oh, dar vei trăi.

Mauldry îi dărui un zâmbet onctuos.

— Știm și asta.

Frânghiile scârțâiră și în acel moment draperiile se despărțiră, iar Leitha, o tânără femeie îmbrăcată într-o rochie din tafta albastră marmorată, al cărei corsaj împingea în sus rotunjimile albe ale sânilor ei, își făcu apariția aducând tava cu cina lui Catherine. Puse tava jos.

— Mai ‘reți, doam’ă? zise ea. Sau s’vin io mai ‘ârziu? O fixa cu privirea pe Catherine, clipind din ochii ei căprui, apropiați și strângând între degete cutele rochiei.

— Cum vrei tu, rosti Catherine.

Leitha continuă să se holbeze la ea și numai după ce o admonestă Mauldry se întoarse și plecă.

Catherine privi nedumerită spre tavă și observă că în plus față de porția ei de legume și fructe (adunate de la gura dragonului) erau câteva felii de carne prăjită slab, ale cărei nuanțe roșietice păreau de culoarea cărnii lui Griaule.

— Ce-i asta? întrebă ea, împungând una dintre felii.

— Vânătorii au avut succes azi, explică Mauldry. Din când în când sunt trimise echipe de vânătoare prin tractul digestiv. Este destul de periculos, dar acolo sunt jivine care l-ar putea răni pe Griaule. Îi e de ajutor dacă le vânăm, iar carnea lor ne poate hrăni.

Se aplecă înainte, studiindu-i fața.

— Un alt grup pleacă mâine-dimineață. Poate că ai vrea să li te alături. Pot să aranjez asta, dacă vrei. Vei fi bine protejată.

Primul impuls al lui Catherine fu să respingă invitația, dar mai apoi se gândi că expediția i-ar putea oferi ocazia de a evada; de fapt, își dădu seama că ar fi o idee bună să profite de tendințele lui Mauldry, să manifeste interes pentru studierea dragonului. Cu cât afla mai mult despre geografia lui Griaule, cu atât avea șanse mai mari să găsească o cale de scăpare.

— Spuneai că este periculos… Cât de periculos?

— Pentru tine? Deloc. Griaule nu s-ar atinge de tine. Însă pentru vânători, păi… vor fi multe pierderi de vieți omenești.

— Și vor pleca mâine?
— Poate că și poimâine. Nu suntem siguri cât de mare este infestarea.
— Despre ce fel de animale vorbești?
— Un fel de șerpi.
Lui Catherine îi scăzu entuziasmul, însă nu vedea niciun alt mod de a face ceva.
— Foarte bine. Am să plec cu ei mâine.
— Minunat, minunat!
Lui Mauldry îi fuseră necesare trei încercări pentru a se ridica dintre perne, iar când reuși în cele din urmă s-o facă, se sprijini în toiag, respirând zgomotos.
— Am să vin după tine dimineața devreme.
— Și tu mergi? Nu pari a fi chiar pregătit pentru asta.
Mauldry chicoti.
— Așa e, sunt un om bătrân. Dar în ceea ce privește persoana ta, energiile mele sunt inepuizabile.
Făcu o plecăciune amabilă și părăsi încăperea.
La scurtă vreme după plecarea lui, Leitha reveni. Trase la intrare o a doua draperie, reducând lumina, chiar și la momentul celei mai intense străluciri, într-o revărsare difuză. Apoi rămase lângă intrare, cu ochii pironiți asupra lui Catherine.
— Vrei mai mu’ de la, Leitha? întrebă ea.
Întrebarea nu era pur formală. Leitha îi explicase foarte clar, prin atingeri și alte semne, că n-avea decât să i-o ceară și va veni la ea ca iubită. Cu diformitățile mascate de aerul fantomatic, Leitha arăta ca o fată drăguță, îmbrăcată pentru bal și preț de-o clipă, prinsă de singurătate și disperare, privind-o pe Leitha cum se lumina și se întuneca, ascultând murmurul neîncetat al feelilor, pe deplin conștientă de ciudățeniile tribale ale coloniei și de flagranta sa lipsă de legături, Catherine se simți excitată într-un mod bizar. Însă clipa trecu și se simți dezgustată de ea însăși, de slăbiciunea ei, furioasă pe Leitha și pe acest loc degenerat, care-i eroda calitatea umană.
— Ieși, zise ea cu răceală, iar când Leitha ezită, îi strigă ordinul, trimițând-o pe fată afară împleticindu-se, mergând

cu spatele. Apoi se întoarse pe burtă, cu fața lipită de pernă, așteptându-se să înceapă să plângă, simțind presiunea unui scâncet ridicându-i-se în piept; însă scâncetul nu se manifestă și rămase acolo, conștientă de deșertăciunea ei, simțind că nu mai era vrednică nici măcar de propriile lacrimi.

În spatele uneia dintre firidele din jumătatea de jos a încăperii era ascunsă intrarea spre un pasaj circular, lat, înconjurat de coaste din cartilaj, și prin acest pasaj Catherine și Mauldry, însoțiți a doua zi dimineața de treizeci de bărbați feeli, porniră la vânătoare. Erau înarmați cu săbii și purtau torțe pentru a lumina drumul, pentru că aici venele lui Griaule erau mult prea adânc ascunse pentru a putea furniza iluminatul; se deplasau în tăcere, întreruptă numai de tuse și de scrâșnetul moale al pașilor lor. Tăcerea, atât de contrastantă față de trăncăneala obișnuită a feelilor, o neliniștea pe Catherine, iar vâlvătăile și zgomotele scoase de făclii, apariția vreunui chip palid, luminat din spate, întors spre ea, mirosul acid, înțepător, tot mai puternic, toate acestea îi dădeau impresia că erau niște suflete pierdute, străbătând un drum lăturalnic spre iad.

Unghiul pantei de coborâre crescu, iar la scurt timp după aceea ajunseră într-un punct din care Catherine văzu o depărtare întunecată străbătută de o rețea complicată de vinișoare aurii, precum niște pânze de păianjen din aur pe cerul nopții. Mauldry îi spuse să aștepte, iar torțele vânătorilor înaintară, dezvăluindu-i că ajunseseră într-o încăpere de mari dimensiuni; însă nu înțelese cât era de mare până când, dintr-odată, izbucni un incendiu, împroșcând flăcări înalte: un foc de tabără imens, compus din trunchiuri de puieți de copaci și tufe întregi. Mărimea focului era impresionantă în sine, însă cavitatea imensă a stomacului, dezvăluită numai parțial, era și mai impresionantă. N-ar fi putut avea mai puțin de o sută optzeci de metri lungime și era căptușită cu straturi de piele subțire, albicioasă, străbătută de o dantelărie de vene bifurcate, prinsă de coastele curbate, acoperite cu o piele

chiar și mai subțire, care dezvăluia fiecare articulație. La un sfert din lungimea cavității, podeaua se înclina către o adâncitură plină-ochi cu un lichid întunecat, iar focul de tabără fusese aprins lângă o porțiune a peretelui aflată lângă baltă, fumul ridicându-se spre o bucată de piele sfâșiată, cu un diametru de vreo cincisprezece metri, cu o spărtură zdrențuită la mijloc.

În timp ce Catherine privea, întregul petic începu să se onduleze. Vânătorii se adunară sub el, înconjurând focul de tabără, cu săbiile ridicate. Apoi, cu o încetineală interminabilă, din spărtură fu extrasă o bucată dintr-un tub gros și alb, un vierme uriaș care-și înălță capul său orb deasupra vânătorilor, deschizând o gură înconjurată de antene pentru a dezvălui un stomac roșu închis, și scoase un sunet pătrunzător, stârnind ecouri și făcând-o pe Catherine să-și acopere urechile cu mâinile. Din peretele stomacului ieși tot mai mult din vierme, iar ea se minună de curajul echipei de vânători, care-și mențineau poziția. Țipătul viermelui deveni insuportabil de intens, în timp ce fumul îl învăluia; se zbătu, răsucindu-se și împungând aerul cu capul, iar apoi, cu un țipăt și mai intens, căzu peste foc, zbârcindu-se, trimițând în aer o ploaie de scântei. Se rostogoli din foc, zdrobindu-i pe mai mulți dintre vânători; ceilalți, cu săbiile pregătite, începură să-l hăcuiască dând frenetic din cap, împrăștiind sânge peste pielea moale și albicioasă a trupului său. Catherine își dădu deodată seama că își lipise pumnii de obraji și că țipa, atât de implicată era în luptă. Sângele viermelui împroșcă podeaua cavității, pielea îi era arsă și jupuită de flăcări, iar capul îi era hăcuit în mod oribil, carnea atârnându-i în fâșii zdrențuite. Dar continua să țipe, săltându-și în sus mari porțiuni din trup, formând o boltă deasupra câte unui grup de atacatori și apoi căzând peste ei. O treime dintre vânători zăceau nemișcați, cu membrele împrăștiate într-o atitudine lipsită de orice grație, cu resturile focului – un morman de crengi arzând – risipite printre ei; ceilalți sfârtecau și tăiau din viermele din ce în ce mai înțepenit, ferindu-se de zvârcolelile sale.

În cele din urmă, viermele își ridică de pe podea jumătate din trup, ținându-și capul sus, tăcut pentru moment, legănându-se cu lentoarea unui șarpe hipnotizat. Slobozi un țipăt ca fluieratul unui ceainic monstruos, un urlet care părea că umple întreaga cavitate cu vibrațiile sale înspăimântătoare, se răsuci o dată și rămase nemișcat, cu botul pe jumătate deschis, cu antenele zvâcnind în urma unei comenzi a cine știe cărei funcții interne finale.

Echipa de vânători se prăbuși în jurul lui, istovită, stoarsă de energie, unii dintre ei sprijinindu-se în săbii. Șocată de brusca tăcere, Catherine păși în cavitate, cu Mauldry alături de ea. Ezită, apoi își reluă înaintarea, gândindu-se că unii dintre vânători ar putea avea nevoie de îngrijiri. Însă cei căzuți erau morți, cu membrele rupte, cu sânge pe la gură. Se plimbă de-a lungul viermelui. Grosimea trupului era de trei ori mai mare decât propria ei statură, pielea-i lucea, învăluită de nenumărate pliuri minuscule și pătată cu o nuanță ușoară de albastru, care-i dădea un aspect și mai oribil.

— La ce te gândești? întrebă Mauldry.

Catherine clătină din cap. Nu-i venea niciun gând. Era ca și cum însuși procesul de gândire îi fusese suspendat de enormitatea a ceea ce văzuse. Crezuse că avea o idee destul de clară asupra intențiilor lui Griaule, asupra complexității lor, însă acum înțelesese că indiferent ce crezuse odată nu fusese corect, iar acum se străduia să se obișnuiască în noua situație. În spatele ei se auzi zarvă. Membri ai echipei de vânători tăiau hălci de carne din vierme. Mauldry o cuprinse cu brațul și prin acest contact Catherine își dădu seama că tremura.

— Vino, îi zise el. Te duc acasă.

— În camera mea, vrei să spui?

Amărăciunea îi reveni și-i dădu brațul la o parte.

— Poate că nu te gândești la ea ca la o casă, spuse el. Totuși, nicăieri altundeva nu există un alt loc mai potrivit pentru tine.

Îi făcu semn unuia dintre vânători, iar acesta înaintă spre ei, oprindu-se doar ca să aprindă o torță stinsă de la

un morman de crengi arzând.

Scoțând un hohot disprețuitor, Catherine spuse:

— Încep să găsesc cam enervant faptul că susții că știi atâtea despre mine.

— Nu e vorba că pretind eu așa ceva, spuse el, deși mi s-a dat să înțeleg câte ceva despre scopul tău. Dar – bătu cu vârful toiagului în podeaua cavității – cel care te cunoaște cel mai bine, pe el îl știu eu bine.

IV

Catherine făcu trei tentative de evadare în următoarele două luni, apoi renunță la această acțiune; cum o priveau sute de perechi de ochi, nu avea niciun rost să-și risipească energia. Timp de aproape șase luni după ultima încercare, deveni abătută și refuză să-și mai părăsească încăperea. Sănătatea ei avu de suferit, gândurile-i păliră și zăcea culcată în pat cu orele, retrăindu-și existența din Hangtown, pe care ajunse să-l considere un model al bucuriei și al mulțumirilor. Inactivitatea ei făcu loc unei singurătăți copleșitoare. Mauldry își dădu toată silința să o distreze, însă mistica lui obsesie cu Griaule îl făcu incapabil să-i ofere consolarea unui prieten adevărat. Așadar, fără prieteni sau iubiți, fără măcar un dușman, Catherine se prăbuși într-un hău al autocompătimirii și începu să cocheteze cu ideea sinuciderii. Perspectiva de a nu mai vedea niciodată soarele, de a nu mai participa la niciun carnaval la Teocinte… asta părea mult prea mult de îndurat. Dar, nefiind destul de curajoasă sau destul de nebună ca să-și ia viața și hotărând că indiferent cât de limitative sau de haine erau circumstanțele, oricum nu i-ar fi adus mai mult decât bezna eternă, se dărui singurei ocupații pe care i-o permiteau feelii: explorarea și studierea lui Griaule.

La fel ca una dintre acele enorme sculpturi tibetane înfățișându-l pe Buddha, construite în turnuri numai puțin mai înalte decât statuile înseși, inima neclintită a lui

Griaule avea o formă scobită, aurie, la fel de mare cât o catedrală, și era inclusă într-o incintă ai cărei pereți lăsau un spațiu gol de aproape doi metri în jurul organului. Incinta era accesibilă prin traversarea unei vene rupte cu mult timp în urmă, ce acum era doar un tub zbârcit și maro, suficient de lat pentru a-i permite lui Catherine să se târască de-a lungul lui; traversarea și apoi ieșirea într-un spațiu îngust din spatele inimii erau o experiență extrem de claustrofobică și îi luă foarte, foarte mult timp până se obișnui cu acest proces. Chiar și după ce se obișnui cu asta, tot îi era dificil să se adapteze climatului ciudat de lângă inimă. Aerul era fierbinte și încărcat cu un miros înțepător care-i amintea de putoarea de pucioasă lăsată de loviturile de trăsnet și mai era o iminență în aer, o încremenire și o tensiune amintind de o interferență a vreunei zeități subterane care putea lovi în orice moment. Sângele din inimă nu numai că fluctua (aici fluctuațiile erau haotice, variind atât în cantitate, cât și în strălucire și în rapiditatea schimbării); circula – mișcarea se datora variațiilor de căldură și tensiune – printr-o serie de camere interioare, întortocheate, apoi se învolbura în conjunctură cu pâlpâitul strălucirii, provocând jocuri de lumini și umbre pe peretele inimii, jocuri complexe și fanteziste ca arabescurile, care îi atrăgeau privirile. Privindu-le, Catherine începu să fie capabilă a prezice configurațiile care se vor forma în continuare și să înțeleagă logica evoluției lor; nu era ceva ce-ar fi putut pune în cuvinte, dar privitul jocului de lumini și umbre îi stârnea reacții emoționale care păreau acordate la tiparele în schimbare și îi permiteau să facă aprecieri brute cu privire la funcționarea inimii. Află că, dacă se uita prea mult timp la aceste tipare, o copleșeau visele, remarcabile prin însuflețirea lor, cu unul remarcându-se prin repetare.

Visul începea cu un răsărit de soare, discul solar ridicându-se dinspre sud, razele sale țâșnind spre o coastă întinsă, cu stânci imense, negre, ieșite din apa mică de la mal, iar cățărați pe ele erau dragoni adormiți; pe măsură ce-i încălzea soarele, lumina arzând pe solzii lor, mormăiau

și-și ridicau capetele, și cu un sunet ca zvâcnetul unor pânze uriașe umflându-se în vânt își deschideau aripile din piele și se avântau spre cerul indigo, încă împestrițat cu stele aranjate în constelații ciudate, rostogolindu-și și mugindu-și încântarea… Toți cu excepția unuia singur, care zbura închipuind o buclă scurtă înainte de a se dezmembra în plin zbor și de cădea în apă ca un bolovan, dispărând sub valuri. Era o imagine îngrozitoare acest zbor întrerupt, aripile unduindu-se, sfâșiindu-se, botul cu colții săi, deschis, gheare zdrențuind aerul în încercarea de a se agăța de ceva. Dar, în pofida frumuseții sale, visul nu părea să aibă o prea mare relevanță în ceea ce îl privea pe Griaule. El nu era în pericol să se prăbușească, asta era clar. Cu toate acestea, frecvența repetării visului o convinse pe Catherine că trebuia să-i fi scăpat ceva, că poate Griaule se temea de vreun fel de atac, de ceva care-l lovise pe dragonul aflat în zbor. Având asta în minte, începu să cerceteze inima, folosindu-se de cârligele ei pentru se cățăra pe pereții înclinați ai incintei, atârnând uneori cu capul în jos, ca un păianjen blond, deasupra organului strălucitor și pâlpâitor. Însă nu putu găsi nimic în neregulă, nicio imperfecțiune – cel puțin, pe cât putea ea determina –, iar singurul rezultat al cercetării ei fu acela că visul încetă să mai apară, fiind înlocuit de un altul, mai simplu, în care ea privea cum pieptul unui dragon adormit se contracta și se extindea. Nu putu înțelege nimic din asta și, cu toate că visul continuă să se repete, îi acordă din ce în ce mai puțină atenție.

Mauldry, care se așteptase la niște revelații miraculoase din partea ei, era deprimat pentru că nu se întâmplase asta.

— Poate că, în toți acești ani, am greșit, zise el. Sau poate sunt senil. Poate că mă senilizez.

Cu câteva luni mai înainte, Catherine, cuprinsă de amărăciune și resentimente, i-ar fi susținut teoria numai de ciudă; însă studiile asupra inimii o înmuiaseră, îi insuflaseră atât o resemnare calmă, cât și un soi de compasiune pentru temnicerii ei – în fond, nu puteau fi

învinovățiți pentru condiția lor jalnică – și-i spuse lui Mauldry:

— De-abia am început să învăț. E de presupus că va dura mult timp până am să înțeleg ce vrea. Și asta ține de natura lui, nu-i așa? Adică, nimic nu se petrece repede, nu?

— Cred că ai dreptate, făcu el întunecat.

— Bineînțeles că am, zise ea. Mai devreme sau mai târziu, va veni și revelația. Însă o creatură precum Griaule nu-și cedează secretele la prima privire. Doar mai dă-mi timp.

Și, destul de ciudat, cu toate că spusese aceste cuvinte doar ca să-l mai înveselească pe Mauldry, ele i se părură adevărate.

Începuse explorările cu un entuziasm minim, însă întinderea lui Griaule era atât de mare, populația sa de paraziți și simbioți atât de exotică și uimitoare, încât pasiunea ei pentru cunoaștere fu stârnită la nesfârșit și în următorii șase ani deveni tot mai zeloasă în studiile ei, folosindu-le ca să-și umple astfel golul din viață. Cu Mauldry întotdeauna alături, acompaniați de un mic grup de feeli, reuși să cartografieze interiorul dragonului, de-abia înfrânându-se să-i pătrundă în craniu, avertizată de o premoniție asupra pericolului în care s-ar afla în acea regiune. Trimise câțiva dintre cei mai inteligenți feeli la Teocinte, unde cumpărară pahare gradate și retorte, și cărți, și materiale de scris care-i permiseră să-și pună la punct un soi de laborator primitiv pentru analize chimice. Descoperi că în încăperea ovoidală ocupată de colonie ar fi fost – dacă dragonul ar fi trăit pe deplin – pompate acizi și gaze, în urma contracțiilor mușchilor inimii, inundând canalul, amestecând totul într-o cameră alăturată cu un alt lichid, formându-se astfel un amestec volatil pe care respirația lui Griaule l-ar putea aprinde, dacă ar dori; dacă nu intenționa asta, dilatarea inimii ar goli incinta. Din acele lichide extrase un narcotic puternic pe care-l numi brianină, după dușmana sa, iar din lichenii care creșteau pe suprafața exterioară a plămânilor extrase un stimulent foarte eficient.

Cataloga numeroase specimene din flora și fauna dragonului, acoperind pereții camerei ei cu liste, tabele și observații asupra comportamentului lor. Multe dintre animale fie îi erau familiare, fie erau varietăți ale unor forme familiare. Păianjeni, lilieci, rândunici și altele asemenea. Însă așa cum era situația și la suprafața dragonului, câteva specimene erau dovada originii lui din altă lume, și poate că cel mai curios era metahexul lui Catherine (denumirea ei pentru el), o creatură cu șase trupuri identice, care viețuia în acizii din stomac. Fiecare dintre trupuri era de mărimea și culoarea unei monede uzate, mai dens decât al meduzelor, înconjurat de cili, și toate erau într-o stare constantă de agitație. La primul contact cu metahexul crezuse că avea de-a face cu șase creaturi, cu o specie care se deplasa numai în formațiuni de câte șase, dar începu să creadă că nu era așa când, după ce ucise un trup pentru disecție, muriră și celelalte. Inițiase o serie de experimente care constaseră în amenințarea și uciderea a sute de exemplare din acestea și determinase că trupurile erau conectate printr-un fel de câmp – a cărui prezență o deduse în cursul observațiilor – permițând ca esența creaturii să se transfere dintr-un trup în altul, utilizându-le pe cele neocupate drept o formă unică de camuflaj. Dar chiar și metahexul părea banal în comparație cu cârcelul-fantomă, o plantă descoperită de ea într-un singur loc, o cavitate mică, aflată la baza craniului.

Nimeni din colonie nu se apropia de regiunea aceea, puși pe fugă de aceeași senzație de pericol care o afecta și pe Catherine, și se credea că, dacă cineva se apropia prea mult de creier, Giraule i-ar mobiliza pe alți locuitori ai săi, mult mai letali, pentru a se ocupa de intrus. Însă Catherine se simțea în siguranță când se apropie de cavitate și, lăsându-i pe Mauldry și escorta lor de feeli în urmă, urcă prin canalul abrupt care ducea într-acolo, luminându-și calea cu o torță, și pătrunse printr-o deschidere nu cu mult mai lată decât șoldurile ei. Odată ajunsă înăuntru, văzând că locul era iluminat de venele cu sânge auriu care se ramificau pe tavan, pâlpâind ca flacăra unei lumânări, își

stinse torța; observă, surprinsă, că în afară de tavan, întreaga cavitate – un spațiu dreptunghiular, de șase metri lungime și de vreo doi metri și jumătate înălțime – era năpădit de plante agățătoare ale căror frunze erau de un verde închis, lucioase, cu un sistem complex de nervuri și vârfuri care se terminau cu niște tuburi minuscule, goale pe dinăuntru. Trebuia să-și tragă răsuflarea după ascensiune, mai mult – credea ea – decât ar fi trebuit, și se lăsă jos, cu spatele la perete, ca să-și recapete suflul; apoi, simțindu-se amețită, își închise ochii o clipă. Deveni conștientă de sunetul vocii lui Mauldy, care o chema pe nume. Încă amețită, deranjată de nerăbdarea lui, îi răspunse:

— Nu vreau decât să mă odihnesc câteva minute!

— Câteva minute? strigă el. Stai acolo de trei zile! Ce se întâmplă acolo? Ești în ordine?

— Asta-i ridicol!

Începu să se ridice în picioare, apoi se lăsă înapoi, uluită de vederea unei femei goale, cu părul lung și blond, ghemuită într-un colț, la nici trei metri distanță, așezată atât de aproape de peretele cavității, încât vârfurile frunzelor îi acopereau trupul pe jumătate și-i ascundeau fața.

— Catherine! strigă Mauldry. Răspunde-mi!

— Eu… sunt în ordine! Un minut numai!

Femeia se mișcă și scoase un sunet de protest.

— Catherine!

— Am spus că n-am nimic!

Femeia își întinse picioarele; pe șoldul ei drept era o cicatrice fină, roz, de forma unui cârlig, asemenea celei de pe șoldul lui Catherine, o urmă a unei căzături din copilărie. Iar în dosul genunchiului drept era o porțiune de piele încă jupuită, ridată, urma unei arsuri cu acid suferite cu an înainte. Era uluită de vederea acestor semne, dar când femeia se ridică, iar Catherine înțelese că se uita la geamăna sa – identică nu numai în trăsături, dar și în expresie, având acea mină resemnată pe care și-o surprinsese de atâtea ori în oglindă – uimirea ei se

transformă în spaimă. Ar fi putut jura că simte mușchii de pe fața femeii mișcându-se când expresia i se schimbă într-una de plăcută recunoaștere, iar în pofida spaimei ei, avea o senzație vagă că simte emoțiile femeii, speranța înmugurită și exaltarea.

— Surioară, zise femeia; privi în jos spre trupul său, iar Catherine avu un moment fulgerător de imagine dublată, văzând cum se lasă în jos capul femeii și văzând în același timp și sânii dezgoliți și abdomenul, din perspectiva ei. Vederea îi reveni la normal și privi chipul femeii… fața sa. Cu toate că se studiase în oglindă în fiecare dimineață, ani de zile, nu percepuse niciodată atât de clar schimbările pe care viața în interiorul dragonului i le adusese. Cute fine îi încadrau buzele, iar de la colțurile ochilor începeau niște riduri. Obrajii i se scofâlciseră, iar asta făcea ca pomeții ei să pară mai ascuțiți; conturul gurii ei părea mai accentuat, mai hotărât. Luciul și perfecțiunea frumuseții ei tinerești fuseseră afectate mult mai mult decât și-ar fi închipuit, iar asta o descumpăni. Oricum, cea mai remarcabilă schimbare – cea care o izbi cel mai mult – nu era prezentă la nivel de detalii, ci în aspectul general al feței, în faptul că îi exprima caracterul, pentru că – realiză ea – înainte de a fi intrat în dragon foarte puțin din ea ajungea și la suprafață, iar puținul arătat fusese dovada toleranței față de propriile slăbiciuni. O tulbura că revelația a cât de proastă fusese îi era dezvăluită cu o asemenea duritate.

Ca și cum femeia i-ar fi ascultat gândurile, ridică o mână și-i spuse:

— Nu te pedepsi singură, surioară. Cu toții suntem victime ale trecutului.

— Ce ești tu? întrebă Catherine, retrăgându-se. Simțea că femeia era un pericol pentru ea, cu toate că nu era sigură de ce.

— Eu sunt tu.

Din nou, femeia se întinse ca s-o atingă și din nou Catherine se îndepărtă. Femeia zâmbea, dar Catherine simți că un val de frustrare o cuprinse pe copia ei și observă că femeia se aplecase înainte cu numai câteva

grade, rămânând în contact cu frunzele plantelor agățătoare, ca și cum între ea și ele ar fi fost vreo legătură pe care n-o putea rupe.

— Mă îndoiesc.

Catherine era fascinată, dar începu să fie convinsă că atingerea femeii i-ar face rău.

— Dar sunt! insistă femeia. Și chiar ceva mai mult.

— Cum adică mai mult?

— Planta extrage esențe, rosti femeia. Particule infinitezimale de carne din care construiește o replică fără imperfecțiunile corpului tău. Iar din moment ce semințele viitorului tău sunt reprezentate de aceste esențe, deși ție îți sunt necunoscute, eu le cunosc... deocamdată.

— Deocamdată?

Tonul femeii devenise disperat.

— Între noi există o legătură... În mod sigur o simți, nu?

— Da.

— Pentru a trăi, pentru a completa această legătură, trebuie să te ating. Și, odată ce fac asta, această cunoaștere despre viitor va fi pierdută pentru mine. Voi fi tu... cu toate că, separate. Dar nu te teme. N-am să mă amestec în viața ta, o s-o am pe-a mea.

Se aplecă înainte și Catherine văzu că unele dintre frunze erau atașate de spatele ei, tuburile goale de la vârfuri fiind lipite de piele. Avu din nou senzația de pericol, o convingere crescândă că atingerea femeii ar fi supt-o de o substanță vitală.

— Dacă-mi cunoști viitorul, zise ea, atunci spune-mi, am să scap vreodată de Griaule?

Mauldry alese chiar acel moment pentru a o chema, și-l liniști spunându-i că lua niște eșantioane și că va coborî curând. Își repetă întrebarea, iar femeia zise:

— Da, vei pleca din dragon, și încercă să o apuce de mână. Nu te teme. N-am să-ți fac rău.

Carnea femeii tremura, iar Catherine simți suflarea spaimei ei.

— Te rog! rosti cealaltă, întinzând ambele mâini. Numai atingerea ta mă va susține. Fără ea, voi muri!

Însă Catherine refuză s-o creadă.

— Trebuie să mă crezi! țipă femeia. Sunt sora ta! Sângele meu e a tău, amintirile mele la fel!

Carnea de pe brațele ei se lăsase în pliuri, ca a unei femei bătrâne, iar fața îi devenea fălcoasă, distorsionată.

— Oh, te rog! Îți amintești de clipele împreună cu Stei, sub aripă… erai fecioară. Vântul dădea jos ciulinii de pe spatele lui Griaule ca o ploaie argintie. Și-ți mai amintești de gala de la Teocinte? Când ai împlinit șaisprezece ani? Purtai o mască din boboci portocalii și sârmă de aur, iar trei bărbați ți-au cerut mâna. Pentru numele lui Dumnezeu, Catherine! Ascultă-mă! Maiorul… ți-l mai amintești? Tânărul maior? Te îndrăgostiseși de el, dar nu ai urmat îndemnul inimii. Îți era teamă de dragoste, nu aveai încredere în ceea ce simțeai, pentru că nu aveai deloc încredere în tine în acele zile.

Legătura dintre ele se stingea, iar Catherine se întări împotriva implorărilor femeii, care începuseră să o miște destul de mult. Femeia se prăbuși, trăsăturile ei pieiră – o priveliște oribilă – ca topirea unei figurine de ceară, apoi, o imagine chiar și mai oribilă, îi zâmbi, în timp ce buzele păreau că i se topeau de pe dinții care se dizolvau și ei.

— Înțeleg, spuse femeia cu o voce stinsă, și scoase un hohot gros și gelatinos. Acum înțeleg.

— Ce este? întrebă Catherine.

Însă femeia se prăbuși, rostogolindu-se într-o parte, iar procesul deteriorării sale se acceleră; în decurs de câteva minute se disipase într-o băltoacă gelatinoasă, alb-cenușie, care încă mai reținea un contur brut al formei ei. Catherine era atât uluită, cât și ușurată; oricum, nu se putea înfrâna să nu simtă un anume regret, nesigură dacă acționase în autoapărare ori dacă, din lașitate, condamnase o creatură care prin natura ei nu era mai respingătoare decât ea însăși. Cât timp femeia fusese în viață – dacă acesta era cuvântul potrivit – lui Catherine îi fusese mai mult frică, însă acum se minuna de apariție, de complexitatea plantei capabile să producă ceva atât de asemănător cu un om. Și se gândea că femeia fusese chiar

ceva mai mult decât o simplă dublură. Cum altcumva ar fi putut cunoaște amintirile ei? Sau ar putea avea memoria, se întrebă ea, o bază fiziologică? Se mobiliza să ia eșantioane din rămășițele femeii, din lujere, având de gând să exploreze acest mister. Dar se îndoia că miezul unei enigme atât de complexe putea fi accesibil instrumentelor ei primitive. Asta urma să se dovedească o profeție autoîmplinită, pentru că, de fapt, nu voia să descopere toate secretele cârcelului-fantomă, temându-se de ceea ce-ar putea fi scos la suprafață privind propria ei natură și, odată cu trecerea timpului, deși se gândea adesea la asta și uneori discuta fenomenul cu Mauldry, în cele din urmă lăsă chestiunea să cadă în uitare.

V

Cu toate că temperatura nu se schimba niciodată, cu toate că nu cădeau nici ploaie, nici ninsoare, cu toate că fluctuațiile luminii aurii rămâneau constante în ritmul lor, diferența dintre anotimpuri se vedea în interiorul dragonului prin migrațiile păsărilor, țesutul coconilor, nașterea a milioane de insecte dintr-odată; și după aceste semne, Catherine – la nouă ani de când intrase în gura lui Griaule – știu că era toamnă când se îndrăgosti. Cei trei ani dinainte de asta fuseseră caracterizați prin temperarea zelului, o epuizare gradată a entuziasmului ei pentru cercetarea științifică, iar această tendință deveni și mai marcantă după moartea căpitanului Mauldry, din cauze naturale; fără el ca să servească drept tampon între ea și feeli, era copleșită de stupiditatea lor, de aspectul lor jalnic. De fapt, nu prea mai erau multe de învățat, specimenele și notele ei umpleau deja câteva încăperi și, deși își continua vizitele în inima dragonului, nu mai încerca să interpreteze visele, folosindu-le doar ca să-și mai omoare orele de plictiseală. Deveni din nou tot mai agitată și începu să se gândească la evadare. Credea că viața i se irosea aici și voia să se reîntoarcă în lume pentru

a se folosi de posibilități mult mai pline de vitalitate decât cele din închisoarea ei cu multe încăperi din Griaule. Nu că n-ar fi fost recunoscătoare pentru experiență. Dacă ar fi reușit să scape la scurt timp după sosire, s-ar fi întors la o viață de o frivolitate prostească; însă acum, înarmată cu atâta cunoaștere, conștientă de punctele ei tari și de slăbiciuni, având ambiție și un simț ridicat de moralitate, credea că ar putea fi capabilă să realizeze ceva semnificativ. Însă, înainte să poată determina dacă era sau nu posibil să evadeze, în colonie avu loc o nouă sosire, un bărbat pe care un grup de feeli care culegeau mure îl găsiseră zăcând fără cunoștință și-l duseseră în siguranță.

Numele bărbatului era John Colmacos și avea treizeci și ceva de ani, era botanist al Universității din Port Chantay și fusese abandonat de către ghizii săi când insistase să intre în gura dragonului, fiind apoi atacat de maimuțele care-și făcuseră culcuș în gură. Era slab, osos, cu mâini dotate cu degete puternice, avea un păr fin, castaniu, care nu putea sta niciodată așa cum era pieptănat. Fața lui lungă, cu fălci proeminente, cabaline, ajunsese la un compromis între simplitate și distincție și era marcată de o expresie mereu întrebătoare, ca și cum ar fi fost puțin uluit de tot ceea ce vedea în jur; ochii săi albaștri erau mari și complicați, cu irisul pătat cu verde și arămiu, părând surprinzător de delicați în contrast cu restul ființei sale.

Catherine, fericită să fie în compania unui om rațional, mai ales a unui profesionist în ceea ce constituia vocația ei, preluă sarcina îngrijirii lui. Suferise fracturi la braț și gleznă și avea fața tăiată rău; în decursul acestei activități, începu să aibă fantezii cu el ca iubit. Încă nu mai întâlnise niciun bărbat cu maniere atât de blânde, atât de lipsit de prefăcătorii și i se păru surprinzător că nu încerca deloc s-o impresioneze. Înțelegerea ei despre bărbați se limita la soldații din Teocinte și la brutele din Hangtown, așa că tot ce era legat de John o impresiona. Pentru o vreme, încercă să-și reprime orice sentiment, spunându-și că, în circumstanțele date, s-ar fi îndrăgostit aproape de oricine, temându-se că dragostea îi va spori nemulțumirea față de

închisoarea în care era; pe deasupra, își dădu seama că și asta era una dintre mașinațiunile lui Griaule, o tentativă de-a o face să se împace cu soarta ei, de a-l înlocui pe Mauldry cu un iubit. Însă nu putea nega că în orice situație ar fi fost oricum atrasă de John Colmacos, din multe motive, nu în ultimul rând din cauza respectului cu care trata munca în studierea lui Griaule și modul în care înfruntase toate adversitățile. Nici nu putea nega că atracția era reciprocă. Asta era limpede. Cu toate că fuseseră momente de stângăcie, nu existau clipe de apatie între ei; amândoi priveau ce se petrecea.

— Este uluitor, spuse el într-o zi, în timp ce răsfoia unul dintre carnetele ei cu notițe. Este greu de crezut că nu ai niciun fel de studii.

Roșeața-i cuprinse ambii obraji.

— Oricine aflat în situația mea, având atâta timp la dispoziție și nimic de făcut, ar fi procedat la fel.

El puse jos carnetul de notițe și-o măsură cu o privire care-o făcu să-și coboare ochii.

— N-ai dreptate, zise el. Majoritatea oamenilor ar fi cedat. Nu mă pot gândi la cineva care să fi reușit să controleze toate astea. Ești remarcabilă.

Se simți ciudat de incompetentă înaintea acestei aprecieri, ca și cum i-ar fi acordat dreptul la autoritate supremă și primea acel gen de laudă pe care un adult înțelept ar revărsa-o asupra unui copil retardat, care izbutise să facă ceva de data asta. Ar fi vrut să-i explice că tot ceea ce făcuse fusese un fel de terapie, un hobby, pentru a scăpa de disperare; însă nu știa cum să pună tot în cuvinte fără să nu sune penibil și de o falsă modestie, așa că se rezumă la a spune doar „Oh” și a-și face de lucru cu preparatul unei doze de brianină, pentru a-i ostoi durerea de la gleznă.

— Te simți stânjenită, zise el. Îmi pare rău. N-am vrut să te fac să te simți prost.

— Nu sunt… vreau să spun, eu…

Ea râse.

— Încă nu m-am obișnuit să vorbesc.

El nu zise nimic, zâmbind doar.

— Ce s-a întâmplat? spuse ea pe un ton defensiv, simțind că făcea haz pe seama ei.

— Cum adică?

— De ce zâmbești?

— Aș putea să mă încrunt, făcu el, dacă asta te-ar face să te simți mai bine.

Iritată, ea se întoarse la treaba ei, amestecând pasta într-un pocal de alamă, ornat cu smaralde netăiate, și apoi modelând-o în formă de tabletă.

— A fost o glumă, zise el.

— Știu.

— Ce se întâmplă?

Ea clătină din cap.

— Nimic.

— Uite, rosti el, nu vreau să te simți stânjenită… chiar că nu vreau asta. Cu ce-am greșit?

Oftă exasperată de ea însăși.

— Nu-i vina ta, zise ea. Pur și simplu nu mă pot obișnui cu tine aici, asta-i tot.

De undeva răzbătu bolborositul unor feeli care coborau frânghiile spre podeaua incintei.

— Pot înțelege asta, rosti el. Eu…

Se întrerupse și atinse cu degetele marginea carnetului de notițe.

— Ce voiai să spui?

El își dădu capul pe spate și râse.

— Nu-ți dai seama cum ne comportăm? Ne tot explicăm… ca și cum am putea să ne rănim unul pe altul spunând cuvântul nepotrivit.

Ea-i aruncă o ocheadă, îi întâlni privirea, apoi se uită în altă parte.

— Vreau să spun că nu suntem chiar atât de fragili, rosti el și apoi, ca și cum ar fi trebuit să clarifice, se grăbi să adauge: Nu suntem chiar atât de vulnerabili unul în fața celuilalt.

Înfruntă o clipă privirea ei, iar de data asta el se uită în altă parte, iar Catherine fu cea care zâmbi.

Dacă n-ar fi știut că se îndrăgostise, i s-ar fi părut suspectă până și schimbarea atitudinii față de dragon. Uimirea ei față de mărimea și stranietatea lui Griaule se refăcuse și era încântată să-i arate lui John caracteristicile lui minunate: grangurii și rândunelele care nu zburaseră nici măcar o clipă sub soare, inima strălucitoare, cavitatea unde creștea cârcelul-fantomă (deși nu oferi detalii) și o încăpere mică, în apropierea inimii, iluminată nu de sângele lui Griaule, ci de mii de păianjeni albi, luminoși, care se foiau și se târau pe tavanul întunecat, precum un cer al nopții ale cărui constelații prinseseră viață. În acea încăpere s-a întâmplat primul lor moment intim, un sărut din care Catherine – după ce se lăsase dusă de val la început – se retrase, dezorientată de senzațiile puternice care-i inundaseră trupul, senzații atât familiare, cât și neobișnuite, pentru că nu le mai încercase de multă vreme, și uluită de viteza neașteptată cu care fanteziile ei deveniseră realitate. Fugi tulburată din încăpere, lăsându-l pe John, încă afectat de rănile sale, să plece șchiopătând singur din incintă.

Îl evită mare parte a zilei, stând în genunchi pe o bucată de mătase de culoarea piersicii așezată lângă o gaură din centrul podelei coloniei, copleșită de agitația și trăncăneala feelilor care se plimbau în jalnicele lor finețuri vestimentare. Cu toate că majoritatea erau absorbiți de propriile lor preocupări, unii îi simțiră starea de spirit și se adunară în jurul ei, atingând-o, scoțând acele scâncete considerate printre ei drept expresii ale blândeții. Fețele lor palide, canine, uniformizate de tristețe o înconjurară, și, de parcă tristețea ar fi fost contagioasă, Catherine începu să plângă. La început, lacrimile ei păreau un produs al incapacității ei de a se descurca acum cu dragostea, iar apoi avu impresia că plângea din cauza nimicniciilor din propria viață, a nefericirii existenței în interiorul corpului dragonului; însă ajunse să simtă că tristețea ei era una cu a lui Griaule, că acest sentiment deznădăjduit și de cădere în capcană reflecta starea lui de spirit esențială, iar acest gând îi opri lacrimile. Nu-l considerase niciodată pe

dragon un subiect care să merite simpatia ei și nu-l considera nici acum vrednic de asta; dar, simțindu-l prizonierul unor urzeli din vechi vrăji și al enigmei chinezești a vrăjilor mai blânde și a altor încarcerări derivate din acel eveniment originar, se simți ca o proastă pentru că plânsese. Toate, își dădu ea seama, chiar și întâmplările mai fericite, puteau da naștere lacrimilor dacă nu reușeai să le descifrezi în termenii lumii în care locuiai; pe de altă parte, dacă izbuteai să menții o perspectivă echilibrată, puteai vedea că, deși tristețea decurge din aproape toate faptele omenești, trebuia să profiți de orice ocazie care-ți ieșea în cale pentru a lansa acțiuni eficiente, fără a le pune la îndoială, indiferent cât de nerealiste sau inutile îți puteau părea. Exact cum Griaule găsise o cale de a-și utiliza puterea în vreme ce era imobilizat. Râse la gândul că l-ar putea emula pe Griaule, chiar și în această manieră abstractă, iar mai mulți dintre feelii aflați lângă ea se făcură ecoul hohotelor ei. Unul dintre ei, un bărbat bătrân, cu smocuri de păr cărunt ițindu-se pe craniul său palid, se apropie târșâindu-și pașii, trăgând de un nasture atârnând pe veșmântul lui murdar, din satin brodat cu fir de argint.

— Cat’rine tre’ s’ fie dulce acum? zise el. Făr’ lu’ruri rele?

— Da, răspunse ea. Fără lucruri rele.

De partea cealaltă a găurii, un morman de feeli dezgoliți se adunau în stângăcia preludiului, bărbați încercând să penetreze bărbați, enervându-se, lovindu-se reciproc, apoi chicotind când găseau vreo femeie și-și aminteau ce trebuiau să facă. Cândva, acest spectacol ar fi dezgustat-o, dar nu mai era cazul. Judecați conform preceptelor unui loc de care nu aparțineau, poate că feelii erau dezgustători; însă acesta era locul lor, cât și al lui Catherine și, acceptând în sfârșit acest lucru, se ridică și se duse spre coșul cel mai apropiat. Bătrânul se zori după ea, băgându-și degetele sub revere, într-o parodie a importanței sale, și, ca și cum ar fi rezonat cu starea ei, îi anunță pe toți cei ieșiți în cale:

— Nu mai lucruri ‘ele, nu mai lucruri ‘ele.

Ascensiunea în coș era ca și cum ar fi trecut pe dinaintea a sute de mici scene pe care era jucată mereu aceeași piesă – personaje palide culcate prin mătăsuri, jucându-se cu aur și podoabe fără valoare – și privind în jurul ei, ignorând duhoarea, decrepitudinea, avu convingerea că vedea un regat exotic. Înainte, întotdeauna fusese impresionată de mărimea și grotescul lui; acum însă era frapată de bogăția lui și se întrebă dacă stilul de îmbrăcăminte al feelilor era nepotrivit ori dacă nu cumva Griaule se ocupase, subtil, de îmbrăcarea acestor deșeuri umane în zdrențele unor curteni și regi morți. Se simți îmbărbătată, înveselită; dar, pe măsură ce coșul se apropia tot mai mult de nivelul la care erau încăperile ei, deveni tot mai nervoasă. Trecuse atâta timp de când nu mai fusese cu un bărbat și se temea că s-ar putea să nu-i fie pe plac… apoi își aminti că fusese predispusă la astfel de temeri și în zilele în care era cu câte un bărbat în fiecare săptămână.

Legă coșul de un țăruș și porni pe cărarea care ducea spre încăperile ei, inspiră adânc și dădu draperiile la o parte, apoi le trase la loc. John dormea, cu blănurile ridicate până la piept. În lumina tot mai slabă, fața lui – întunecată de o barbă de câteva zile – arăta înduioșător de misterioasă și de cucernică, precum fața unui sfânt care medita, iar ea consideră că era mai bine să-l lase să doarmă; dar își dădu seama că și acesta era un semn al nervozității, nu al compasiunii. Singurul lucru pe care-l avea de făcut era să treacă de asta, să depășească starea cât mai repede posibil și să învețe ce era de învățat. Se dezbrăcă de pantaloni, de cămașă și rămase, o clipă, nemișcată deasupra lui, simțindu-se buimacă, fragilă, de parcă și-ar fi dat jos mai mult decât câteva sute de grame de stofă. Apoi se strecură în pat, pe sub blănuri, lipindu-se de el pe toată lungimea trupului. El se foi, însă nu se trezi, iar asta o încântă; adora ideea de a-l avea în strânsoarea sa, de a veni la el în mijlocul unui vis, și se zgribuli de încântare la descoperirea acestei puteri copilărești. El se smuci, se întoarse pe-o parte, cu fața spre ea, încă

adormit, iar ea se lipi și mai mult de el, minunându-se de cât de pregătită era, cât de deschisă pentru el. John mormăi ceva și, în timp ce se cuibărea lângă el, membrul lui se întări, erecția fiind pironită între burțile lor. Cu grijă, ea-și ridică genunchiul drept pe șoldul lui, îl conduse între picioarele ei și-și mișcă ușor coapsele înainte și înapoi, frecându-se de el, încet-încet, provocându-și mici accese de plăcere. Pleoapele lui zvâcniră, clipind, apoi se holbă la ea, ochii lui părând negri și umezi, iar pielea poleită cu un auriu murdar în lumina scăzută.

— Catherine, zise el, iar ea scoase un hohot moale, pentru că numele ei părea o forță după felul în care-l rostise. Degetele lui se înfipseră în carnea rotofeie a coapselor ei în timp ce împingea și o împungea, încercând să găsească unghiul cel mai potrivit. Ea își lăsă capul pe spate, cu ochii închiși, concentrându-se asupra senzației care-i provoca amețeală și căldură, apoi el o pătrunse. Intră adânc, cu o singură împingere, începu să facă dragoste cu ea, dar Catherine spuse:

— Stai, stai puțin, imobilizându-l, temându-se pentru o clipă, simțind prea multe, un val negru de senzații acumulându-se în ea, amenințând s-o măture.

— Ce s-a întâmplat? șopti el. Vrei să…

— Așteaptă doar… numai puțin.

Ea își rezemă fruntea de a lui, tremurând, uluită de efectele pe care le provocase în trupul său; o clipă simțea că plutește, ca și cum legăturile dintre ei ar fi eliberat-o din constrângerile gravitației, iar în clipa următoare – ori de câte ori se mișca el sau pătrundea mai adânc – se simțea ca și cum întreaga lui greutate se scurgea înăuntrul ei și o cufunda în mătăsurile reci.

— Ți-e bine?

— Mmm.

Ea-și deschise ochii, îi văzu fața la câțiva centimetri distanță și fu surprinsă că nu părea cineva necunoscut.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Mă gândeam doar.

— La ce?

— Mă întrebam cine ești tu, de fapt, iar când m-am uitat la tine a fost ca și cum te-aș fi știut de undeva.
Urmări cu arătătorul conturul buzei lui de sus.
— Cine ești?
— Credeam că știi deja.
— Poate că da… însă nu știu nimic precis. Doar că ai fost profesor.
— Vrei să cunoști amănunte?
— Da.
— Am fost un copil neastâmpărat, spuse el. Refuzam să mănânc supă de ceapă, nu m-am spălat niciodată după urechi.
Strânsoarea lui îi cuprinse coapsele și intră în ea, prin câteva mișcări lente, delicioase, sărutând-o pe gură și pe ochi.
— Când eram un puști, spuse el, accelerându-și ritmul, gâfâind între cuvinte, mergeam să înot în fiecare dimineață. De pe stâncile de la Punctul lui Ayler… era minunat. Apă azurie, palmieri, pui și porci scotocind după hrană. Pe plajă.
— Oh, Doamne! zise ea, punându-și piciorul pe coapsa lui, cu pleoapele zbătându-se și închizându-se.
— Pe prima mea prietenă o chema Penny… avea doisprezece ani. Roșcată. Eu eram cu un an mai mic decât ea. Am iubit-o pentru că avea pistrui. Îmi plăcea să cred… că pistruii erau… un semn sau așa ceva. Nu eram sigur ce anume. Dar pe tine te iubesc mai mult decât pe ea.
— Te iubesc!
Ea-i găsi ritmul, se adaptă la el, încercând să-l primească tot în ea. Voia să vadă unde se uneau și-și imagină că nu mai exista nicio distincție între ei, că trupurile lor se amestecaseră și că erau împreunați.
— Am copiat la orele de matematică, n-am priceput niciodată trigonometria. Doamne… Catherine.
Glasul lui slăbi, se opri, iar aerul păru că se solidifică în jurul ei, menținând-o într-o suspensie trandafirie. Lumina se aduna în jurul lor, lumină de la o flacără ciudată, fără căldură, și se auzi țipând, rostindu-i numele, spunând

lucruri blânde, copilărești, spunându-i cât de minunat era, cuvinte precum vorbele dintr-un vis, importante pentru muzicalitatea lor, sonoritatea lor, nu pentru ce înțeles or fi avut. Ea simți, din nou, valul întunecat acumulându-se în burtă. De data asta, se scurse odată cu el și-l lăsă s-o ducă departe.

VI

— Dragostea-i proastă, îi spuse John într-o zi, câteva luni mai târziu, în timp ce stăteau în camera inimii, privind păienjenișul complicat al luminii aurii și spiralele de umbră de la suprafața organului.

— Mă simt ca un nenorocit de elev de la colegiu. Mă tot trezesc gândindu-mă că ar trebui să fac ceva nobil. Să-i hrănesc pe cei flămânzi, să găsesc leacul vreunei boli.

Scoase un sunet în semn de dezgust.

— E ca și cum m-aș fi trezit și aș fi constatat că omenirea are probleme, și pentru că eu sunt atât de fericit și de îndrăgostit, aș vrea ca toată lumea să fie fericită. Dar m-am blocat…

— Uneori, și eu mă simt tot așa, rosti ea, luată prin surprindere de această izbucnire. Poate că dragostea-i proastă, însă nu greșește. Și nici nu-i nimic rău în a fi fericit.

— Blocat aici, continuă el, unde nu există nicio posibilitate să facem ceva pentru noi, darămite pentru omenire. Cât despre fericire, asta nu va dura… nu aici, oricum.

— Durează de șase luni, zise ea. Iar dacă nu rezistă aici, de ce-ar rezista mai mult în altă parte?

El își trase genunchiul și se frecă pe locul de la gleznă unde fusese fractura.

— Ce-i cu tine? Când am ajuns aici, nu vorbeai decât despre cât de mult voiai să evadezi. Spuneai că ai da orice să scapi. Iar acum se pare că nu-ți mai pasă.

Ea-l privea cum își freacă glezna, știind ce urma.

— Aș vrea foarte mult să scap. Acum că ești aici, totul este mult mai acceptabil pentru mine. Nu pot nega asta. Însă asta nu înseamnă că n-aș pleca dacă mi s-ar ivi ocazia. Dar, cel puțin, mă pot gândi să rămân aici și nu mă apucă disperarea.

— Ei bine, *eu* nu pot! Eu…

Își plecă fruntea, dintr-odată rămas fără însuflețire, frecându-și glezna în continuare.

— Îmi pare rău, Catherine. Mă doare din nou piciorul și mă aflu într-o dispoziție cam rea.

Își îndreptă privirile spre ea.

— Ai adus chestia aia cu tine?

— Da.

Ea nu schiță nicio mișcare de-a i-o aduce.

— Îmi dau seama că iau prea mult, spuse el. Ajută să mai treacă timpul.

Ea se zbârli auzind asta și-ar fi vrut să întrebe dacă ea era cauza plictiselii, însă-și reprimă furia, știind că era parțial de vină pentru dependența lui de brianină, că în timpul convalescenței lui răspunsese cererilor lui în calitate de iubită, nu de soră medicală.

Pe fața lui trecu o expresie de nerăbdare.

— Mi-o dai odată?

Deschise ranița fără nicio tragere de inimă, scoase o ploscă de apă și câteva tablete de brianină învelite într-o bucată de pânză și i le întinse. El se agită să desfacă legătura, se grăbi să deschidă capacul ploștii apoi – când era pe cale să înghită două tablete – observă că ea-l privea. Fața i se înăspri de furie și păru gata-gata să-i spună ceva tăios. Însă expresia i se îmblânzi și dădu pe gât tabletele, oferindu-i și ei două.

— Ia și tu câteva odată cu mine, zise el. Știu că trebuie să mă opresc. Și am s-o fac, dar hai să ne relaxăm azi, hai să ne prefacem că nu avem niciun fel de probleme… ești de acord?

Era o tactică pe care o adoptase recent; o transforma în complicea sa în dependențe pentru a evita vinovăția; Catherine știa că ar trebui să refuze să i se alăture, însă în

acel moment nu avea tăria pentru o ceartă cu el. Luă pastilele, le dădu pe gât cu o înghițitură de apă și se lăsă cu spatele pe peretele încăperii. El se întinse alături de ea, sprijinit într-un cot, zâmbind, cu ochii încețoșați din cauza drogului.

— Va trebui să te oprești, știi? comentă ea.

Zâmbetul lui scăpără, apoi încremeni, ca și cum bateriile i-ar fi fost tot mai slabe.

— Presupun că da.

— Dacă vrem să scăpăm de aici, zise ea, o să avem nevoie de o minte limpede.

Ciuli urechile.

— Asta-i o schimbare.

— Nu m-am mai gândit la evadare de foarte mult timp. Nu părea posibilă… nici nu mai părea foarte importantă. Cred că renunțasem la idee. Vreau să spun… Înainte de a veni tu, începusem să mă gândesc din nou la asta, dar nu era ceva serios… doar frustrări.

— Iar acum?

— A devenit din nou important.

— Din cauza mea, pentru că te tot bat la cap cu asta?

— Din cauza amândurora. Nu sunt sigură că evadarea este posibilă, dar am greșit când am renunțat să mai încerc.

El se lăsă pe spate, ferindu-și ochii cu antebrațul, ca și cum strălucirea inimii ar fi fost prea mare.

— John?

Numele sună gros și bolborosit, și simți cum drogul prelua controlul asupra ei, făcând-o nesigură și lentă.

— Locul ăsta, făcu el. Locul ăsta blestemat.

— Eu credeam – Catherine începea să aibă dificultăți în ordonarea cuvintelor –, credeam că ești încântat de el. Obișnuiai să spui…

— Oh, sunt încântat!

El hohoti sumbru.

— Este un adevărat depozit de minunății. Fantastic! Amețitor! Este mult prea amețitor totul! Senzațiile de aici…

Se întoarse spre ea.

— Nu simți asta?

— Nu sunt sigură că înțeleg ce vrei să spui.

— Cum ai putut suporta să trăiești aici ani de zile? Ești mai puternică decât mine ori ești doar insensibilă?

— Eu sunt…

— Doamne!

El își întoarse capul, privind spre peretele inimii, cu fața ca tatuată de scurgerea onctuoasă a luminii și umbrelor, apoi a auriului strălucitor.

Arătă spre inimă.

— Nu-i inimă, este un blestemat de număr de magie. De fiecare dată când vin aici, am sentimentul că va afișa un tipar care mă va face să dispar. Sau mă va zdrobi, sau ceva asemănător. Iar tu doar stai aici, privind-o gânditor, ca și când ai avea de gând să pui aici niște perdele sau să revopsești blestemăția asta.

— Nu trebuie să venim aici.

— Nu pot să stau departe de ea, spuse el și ridică o tabletă de brianină. E ca și marfa asta.

Nu spuseră nimic timp de câteva minute… poate mai puțin, poate mai mult. Timpul devenise fără nicio însemnătate, iar Catherine simți că se îndepărta plutind, cu o căldură trandafirie invadându-i carnea, ca toropeala din timpul acuplării. Străfulgerări de imagini de vis îi traversară mintea: fața monstruoasă a unui clovn, o încăpere necunoscută, cu pereții din faianță și scaune albastre cu trei picioare; un tablou a cărui vopsea se topea, scurgându-se. Străfulgerările se transformaseră în gânduri despre John. Își dădu seama că devenea tot mai slab cu fiecare zi ce trecea. Își pierdea rezistența, era tot mai nervos și mai irascibil. Încercase să se convingă că, mai devreme sau mai târziu, se va adapta la viața din interiorul lui Griaule, însă începea să accepte faptul că s-ar putea să nu fie capabil să supraviețuiască aici. Nu înțelegea de ce, dacă se datora – așa cum spusese el – tiraniei dragonului sau vreunei vulnerabilități inerente. Sau poate că era o combinație între cele două. Însă nu o mai putea nega, și

singura opțiune rămasă la dispoziția ei era să evadeze. Era ușor să contemple o evadare când avea drogul în vene, când se simțea detașată și calmă, posedată de o perspectivă ca de vis; însă știa că, odată ce efectul trecea, nu va mai ști cum să procedeze.

Ca să evite gândurile, lăsă ca jocurile caleidoscopice ale inimii să-i capteze atenția. Păreau anormal de complicate și, în timp ce privea, începu să aibă impresia că se întâmpla ceva nou, că acționa un mecanism interior pe care nu-l observase niciodată mai înainte, și deveni conștientă că senzația de iminență răspândită în încăpere era mai puternică decât oricând; dar era atât de confuză încât nu se putea concentra asupra acestor lucruri. Pleoapele i se închiseră și căzu într-un vis repetitiv despre dragonul adormit, concentrându-se asupra pielii sale netede, lipsite de solzi, de pe piept, un petic de albeață care începu s-o înconjoare, s-o atragă către o lume de alb cu acea constanță senină a ridicării și coborârii ei ritmice, la fel de invariabilă și de previzibilă ca ticăitul unui ceas perfect.

În următoarele șase luni, Catherine puse la cale numeroase planuri de evadare, însă le abandonă pe toate ca fiind inutilizabile până când, într-un târziu, se gândi la unul care – cu toate că era departe de a fi infailibil – părea, prin simplitatea sa, să ofere riscuri mai mici de eșec. Deși fără brianină planul ar fi dat greș, procesul dezvoltării acestei tentative ar fi evoluat mult mai repede dacă drogul nu ar fi fost disponibil; incapabilă să reziste combinației dintre atracția față de drog și nevoia de companie în viciu a lui John, devenise ea însăși dependentă, și mare parte a timpului și-l petrecea zăcând în inimă împreună cu John, năucită, prea moleșită ca să mai poată face și dragoste. Sentimentele ei pentru John se modificaseră; nici n-ar fi putut fi altfel, pentru că nu mai era cel de odinioară. Pierduse din greutate și masă musculară, devenise imprecis și închis în sine, iar ea ajunsese să fie îngrijorată pentru sănătatea lui corporală și sufletească. Într-un fel, se

simțea mai apropiată de el decât oricând, iar instinctul ei matern se declanșase din cauza dezintegrării lui; cu toate acestea, nu-și putea reprima dezamăgirea din cauza faptului că în loc să-i ofere ușurare, devenise o povară și o influență care o slăbeau; și drept rezultat, ori de câte ori între ei se instala o răceală, ea se străduia s-o anuleze numai dacă asta era convenabil din punct de vedere practic. Asta nu se întâmpla prea des, pentru că John se deteriorase până la punctul în care apropierea de orice fel devenise o corvoadă. Oricum, Catherine se agăța de speranța că dacă ar evada, ar reuși să creeze un nou început pentru ei doi.

Drogul o poseda. Ducea cu ea o rezervă de tablete oriunde mergea, crescându-și treptat doza, iar asta nu numai că-i afectă sănătatea și energia, dar avu efecte profunde și asupra minții ei. Puterea ei de concentrare se diminua, dormea sporadic, și începu să aibă halucinații. Auzea voci, zgomote ciudate, iar într-o ocazie fu absolut sigură că-l văzuse pe bătrânul Amos Mauldrey într-un grup de feeli, bântuind fără nicio țintă pe fundul camerei coloniei. Eroziunea ei mentală o făcea să nu mai aibă încredere în informațiile primite de la simțuri și să respingă drept iluzii sugestiile unui eveniment important care-i parveniră prin vise și prin modelele de lumină și umbră ale inimii; și, dându-și seama că unele dintre simptomele sale – ascultarea unor semnale inaudibile și așa mai departe – erau similare cu comportamentul feelilor, se temu că începea să se transforme într-unul dintre ei. Totuși, această temere nu era atât de pronunțată pe cât ar fi putut fi. Acum încerca să fie tolerantă cu ei, să le treacă cu vederea rolul avut în încarcerarea ei, considerându-i drept niște agenți neintenționați ai lui Griaule, și nu putea avea nicio satisfacție urându-i, pe ei sau pe dragon; Griaule și manifestările subtile ale voinței lui erau ceva mult prea vast și de neînțeles pentru a fi ținta urii, și-i transferă întreaga sa mânie lui Brianne, femeia care o vânduse. Feelii păreau că sesizează această schimbare în atitudinea ei și deveniră mult mai apropiați

cu ea, urmând-o oriunde se ducea, punându-i întrebări, atingând-o și, cu toate că asta făcea dificilă menținerea intimității, în cele din urmă tocmai intensificarea afecțiunii lor îi inspiră planul.

Într-o zi, acompaniată de un grup de feeli flecari și chicotind, se îndreptă spre craniu, spre canalul care ducea la cavitatea unde se afla cârcelul-fantomă. Se strecură prin canal, pe jumătate tentată să exploreze din nou cavitatea; însă decise să n-o facă, și când se târî afară din canal, descoperi că feelii dispăruseră. Slăbită dintr-odată, ca și cum prezența lor fusese, de fapt, un sprijin fizic, se lăsă în genunchi și se holbă de-a lungul porțiunii înguste de carne de un roșu deschis ce șerpuia până într-un loc ca o vizuină aurie, întunecoasă, ducând spre o comoară strălucitoare. Simți cum se aduna în ea o furie explozivă față de feelii care o abandonaseră. Desigur, ar fi trebuit să se aștepte la asta. Evitau regiunea asta ca pe... Se ridică în picioare, surprinsă de o idee alăturată acelui gând. Cât de departe se retrăseseră feelii, se întrebă ea. S-ar fi putut duce oare dincolo de partea de pasaj lateral care dădea în gâtlej? Se ridică de-a binelea și se duse tiptil prin pasaj până când ajunse la curbură. Aruncă o privire în afară și, nevăzând pe nimeni, continuă, ținându-și răsuflarea până când începu s-o doară pieptul. Auzi voci, se uită afară pe furiș, la următoarea curbă, și văzu opt feeli adunați la intrarea pasajului lateral, cu zdrențele lor din mătase licărind, cu săbiile lor reflectând țăndări de lumină intermitentă. Se retrase în curbă, cu spatele la perete; avea greutăți în procesul de gândire, în coordonarea gândurilor într-un curs coerent și din reflex căută prin raniță după niște tablete de brianină. Doar atingerea uneia dintre ele acționă ca un calmant și odată ce o înghiți respiră mai ușor. Își fixă privirile asupra conturului neclar al unei vene îngropate sub tavanul luminat al pasajului, lăsând ca fluctuațiile luminii s-o năucească. Simți că se încețoșa, că devenea aurie, lichidă și lentă, iar în acea senzație află un miez de încredere și speranță.

Este o cale, își spuse ea. *Doamne, poate că într-adevăr*

există o cale.

Când își contură planul, trei zile mai târziu, principala sa temere era că John nu va fi în stare să funcționeze suficient de bine ca să ia parte la el. Arăta jalnic, cu obrajii supți, cu o culoare nesănătoasă, iar prima oară când încercă să-i vorbească despre plan, el adormi. Ca să contracareze brianina, începu să-i reducă doza, amestecând substanța cu stimulentul extras din lichenii care creșteau pe plămânii dragonului, iar după câteva zile, cu toate că aspectul general și culoarea nu i se îmbunătățiseră deloc, deveni mult mai voi și mai energic. Știa că această îmbunătățire era de natură pur chimică, că stimulentul era un pericol pentru el în starea de slăbiciune în care se afla, însă nu exista o altă alternativă și, cel puțin, asta-i oferea o șansă de viață. Dacă ar fi rămas aici, ținând cont de uzura fizică provocată de drog, ea nu credea că John ar mai fi rezistat încă șase luni.

Nu era cine știe ce plan, nimic subtil, nimic complicat, iar dacă ar fi fost în toate mințile, credea ea, ideea i-ar fi venit cu mult timp în urmă; dar se îndoia că ar fi avut curajul să încerce de una singură, iar dacă apăreau probleme, atunci doi oameni aveau mult mai multe șanse decât unul. John era entuziasmat de perspective. După ce-i relatase amănuntele, mergea de colo-colo prin dormitorul lor, cu ochii strălucitori, în timp ce pe obraji îi dansau pete roșii, febrile, și se oprea din când în când ca să-i pună întrebări ori ca să facă unele comentarii confuze.

— Feelii, zise el. Noi… hmmm… n-o să-i rănim, nu?

— Ți-am spus… numai dacă va fi necesar.

— Asta-i bine, e bine.

Traversă încăperea, spre draperiile trase la intrare.

— Desigur, ăsta nu-i domeniul meu, dar…

— John?

El aruncă o privire afară, spre colonie, printr-o gaură în draperii, iar pielea de pe frunte deveni din aurie roșiatică.

— Uhh…

— Ce nu-i domeniul tău?

După o pauză lungă, el zise:
— Nu… nu-i nimic.
— Vorbeai de feeli.
— Sunt foarte interesanți, spuse el cu gândurile aiurea.
Se legănă, apoi se deplasă împleticit spre Catherine și se lăsă pe grămada de blănuri pe care stătea. Se întoarse cu fața spre ea, o privi cu o expresie tâmpă.
— Va fi mai bine, spuse el. Odată ce ieșim de aici, am să… știi, n-am fost… puternic. N-am fost…
— E bine, zise ea, mângâindu-i părul.
— Nu, nu-i bine, nu.
Agitat, se luptă să se ridice, însă ea-l împiedică, spunându-i să nu fie supărat, și, după un timp, rămase întins, nemișcat.
— Cum de poți să mă iubești? întrebă John, după o tăcere îndelungată.
— Nu am de ales în chestiunea asta.
Se apleca spre el, dându-și părul pe spate ca să nu-i acopere fața, îl sărută pe obraz, pe ochi. El încercă să spună ceva, apoi râse încet, iar ea-l întrebă ce găsea atât de amuzant.
— Mă gândeam la liberul-arbitru, rosti el. Ce concept improbabil a devenit. Aici. Unde este atât de evident că nu există vreo alegere.
Catherine se așeză lângă el, istovită de încercările de a-i ridica moralul. Își amintea cum era când venise aici: nerăbdător, viu, plin de curiozitate, în pofida rănilor lui. Acum, momentele lui de vitalitate maximă – cum fusese acesta – se consumau în respingerea sardonică a posibilităților de fericire. Se săturase să se tot certe cu el, să îi arate că totul în viață putea fi redus de către logica negativă la un soi de reflex jalnic, dacă acesta era felul în care voiai să vezi totul. Vocea lui deveni mai puternică, fiind întărită – știa ea – de efectele stimulentului din organismul lui.
— Este Griaule, zise el. Totul de aici îi aparține lui, chiar și cele mai efemere dintre speranțe și dorințe. Ceea ce simțim, ceea ce gândim. Pe când eram student și auzisem

prima dată despre Griaule, despre metoda lui de dominare, despre funcționarea omnipotentă a voinței sale, am crezut că-i vorba despre nebunie, pur și simplu. Dar pe atunci eram un optimist. Iar optimiștii nu sunt decât smintiții fără experiență. Desigur, eu nu mă consideram deloc un optimist. Mă consideram realist. Aveam o idee romantică despre singurătatea mea, că eram doar eu responsabil de acțiunile mele, și percepeam asta ca pe o frumusețe nobilă, un rafinament al dramei... acea stare de independență disperată și singuratică. Mă gândeam cât de comod și de nerealist era ca oamenii să depindă de zei și demoni pentru a-și defini rolurile în viață. Nu știam cât de îngrozitor este să-ți dai seama că nimic din ce-ai spus sau făcut n-a avut nicio importanță individuală, că totul – dragoste, ură, toate simpatiile și aversiunile tale – a făcut parte dintr-un plan de nepătruns. N-am putut să înțeleg cât de neimportant te-ar putea face cunoașterea.

Continuă o bună bucată de vreme să vorbească pe tema asta, cuvintele lui lovind-o, umplând-o de disperare, dându-i speranțele deoparte. Apoi, ca și cum monologul ar fi stârnit o sexualitate sordidă, începu să facă dragoste cu ea. Ea se simți înlăturată din act, încarcerată între pereții ridicați din propozițiile lui mohorâte, însă îi răspunse cu un entuziasm disperat, propria ei excitare bazându-se pe o lascivitate dezolantă. Privi cum palmele lui cu degetele răşchirate o frământă și îi cuprind sânii, acțiuni care i se păreau la fel de golite de orice valoare emoțională ca și cele ale stelelor-de-mare care se prindeau de stânci; și totuși datorită acestei dezolări, pentru că voia s-o nege, dar și din cauza emoției de voyeur pe care o simțea când se privea luată, folosită, trupul său reacționa cu o fervoare neobișnuită. Pelicula de transpirație dintre ei era ca o mătase, iar mișcările lor păreau mult mai realizate și suple ca niciodată; fiecare val de plăcere o aducea la noi și amețitoare culmi. Dar ulterior se simți devastată și înfrântă, neiubită, și stând acolo cu el, ascultând trăncăneala în surdină a feelilor de-afară, scăldați în duhorile lor copleșitoare, știu că ajunsese la punctul cel

mai de jos al vieții ei, că se unise, în sfârșit, cu feelii în interpretarea unui ritm tulburător și animalic.

În următoarele zece zile, începu să-și pună planul în mișcare. În plimbările ei zilnice împreună cu John se apucă să dea prăjiturele feelilor care o păzeau, ajungând de fiecare dată la canalul care ducea spre cârcelul-fantomă. De asemenea, începu să răspândească zvonul că îndelungatul ei studiu despre dragon era pe cale să le aducă revelația promisă. În ziua evadării, înainte de a proceda conform planului, se duse pe podeaua încăperii coloniei, înconjurată de sute de feeli, cu și mai mulți atârnând de frânghii, chiar deasupra capului său, și-i chemă cu tonuri cântate.

— Astăzi am ceva să vă spun! Cuvântul lui Griaule! Aduceți-i pe toți vânătorii și pe cei care adună hrana, și spuneți-le să mă aștepte aici! Am să mă întorc repede, foarte repede, și-am să vă vorbesc despre ceea ce va fi!

Feelii se izbiră și se loviră unii pe alții, trăncănind, chicotind, sărind în sus, iar unii dintre cei care atârnau de frânghii fuseră atât de copleșiți de bucurie, încât dădură drumul frânghiilor și căzură, aterizând peste capetele tovarășilor lor, creând grămezi fremătătoare de feeli care urlau și scheunau, încurcându-se în nasturii celorlalți. Catherine le făcu semne cu mâna și, cu John lângă ea, o luă spre cavitate, cu șase feeli cu săbii în urma ei.

John era îngrozitor de nervos, iar pe parcursul plimbării se uită de nenumărate ori în urmă, punând întrebări care sfârșiră prin a o irita pe Catherine.

— Ești sigură că le vor mânca? zise el. Poate că n-or să le fie foame.

— Întotdeauna le mănâncă atunci când noi suntem în canal, răspunse ea. Știi asta.

— Știu, făcu el. Dar cu doar… Nu vreau să iasă ceva prost.

Mai făcu vreo șase pași.

— Ești sigur că ai pus destul în prăjituri?

— Absolut sigură.

Îl privea din colțul ochiului. Mușchii fălcii i se încordau,

nervii i se zbăteau pe obraji. Pe frunte-i apăruse o transpirație ușoară, iar paloarea ajunsese la maximum. Îl luă de braț.

— Cum te simți?

— Bine, zise el. Mi-e bine.

— O să meargă, așa că nu-ți fie teamă... te rog.

— Mi-e bine, repetă el, cu un glas stins, cu privirile fixate drept înainte.

Feelii se opriră chiar în jurul curburii canalului, iar Catherine, zâmbind, dădu fiecăruia câte o prăjitură; apoi ea și John merseră mai departe și apoi se târâră prin canal. Acolo se așezară în beznă, fără să-și vorbească, lipiți șold la șold. După o vreme, John șopti:

— Cât mai durează?

— Hai să mai așteptăm câteva minute... doar ca să fim siguri.

El se zgribuli și ea-l întrebă cum se simțea.

— Tremur puțin, spuse el. Dar mi-e bine.

Îi puse mâna pe braț; mușchii lui zvâcniră la atingere.

— Calmează-te, îi zise ea, iar el dădu din cap. Însă tensiunea nu-i slăbea.

Secundele trecură cu încetineala sevei care se scurge din scoarța de copac tăiată și, în pofida convingerii că totul funcționa așa cum fusese plănuit, neliniștea lui Catherine crescu. Mici mâzgălituri strălucitoare, beznă catifelată, mai neagră decât aerul, se târau pe dinaintea ochilor ei. Crezu că auzise șoapte la ieșirea din pasaj. Încercă să se gândească la altceva, însă gândurile menite a-i ocupa mintea se materializau și dispăreau cu o precizie formală și superficială care nu făcea nimic s-o liniștească, părând niște suprafețe transparente deviate asupra viziunii unui eveniment îngrozitor care-i aștepta. În cele din urmă, îi dădu lui John un ghiont și se strecurară afară din canal, croindu-și prudenți drum de-a lungul pasajului. Când ajunseră la curba dincolo de care-i așteptau feelii, ea se opri și ascultă. Nu se auzea niciun sunet. Privi afară. Lângă intrarea în pasajul lateral zăceau șase trupuri; chiar și de la distanța aceea, putu vedea prăjiturile pe jumătate

mâncate căzute din mâinile lor. Încă circumspecți, se apropiară de feeli și, pe măsură ce se reducea distanța, Catherine se gândi că era ceva nefiresc în nemișcarea lor. Îngenunche lângă un mascul tânăr, surprinse un iz de vezică slobozită, văzu expresia senină întipărită de moarte pe chipul său și-și dădu seama că atunci când măsurase dozele de brianină pentru fiecare prăjitură nu luase în calcul subțirimea feelilor. Îi omorâse.

— Vino, zise John. Luase două săbii și erau așa de scurte încât în mâinile sale păreau niște jucării. Îi dădu și ei una dintre săbii și o ajută să se ridice.

— Hai să mergem… s-ar putea să mai fie de-ai lor pe aici!

Își umezi buzele, privi dintr-o parte în alta. Cu obrajii scofâlciți și ochii înfundați în orbite, fața lui semăna cu un craniu și, pentru o clipă, zăpăcită de constatarea că omorâse, de înțelegerea faptului că, în pofida dezgustului ei, feelii erau și ei ființe umane, Catherine nu-l recunoscu. Se holba la ei – arătau ca niște păpuși hidoase în resturile podoabelor lor – și simți din nou același gol de gheață care o năpădise și după ce-l omorâse pe Key Willen. John o apucă de braț, împingând-o spre pasajul lateral; era acoperit cu o bucată de piele care atârna și, deși era obișnuită să vadă carnea dragonului, acum se feri s-o atingă. John trase bucata în sus și o zori să intre în pasaj, apoi se târâră prin întunecimea aurie, urmând un traseu șerpuit, în pantă.

În unele locuri, pasajul avea o lățime cu numai câțiva centimetri mai mare decât șoldurile lor și fuseră nevoiți să se târască în continuare. Ea-și imagină că putea simți greutatea imensă a dragonului apăsând asupra ei, își imagină cum niște mușchi zvâcnind din reflex puteau face pasajul să se comprime, strivindu-i. Spațiul închis îi făcea respirația să răsune tare, iar pentru o vreme respirația lui John se auzi și mai tare, răgușită și muncită. Dar apoi nu o mai putu auzi și descoperi că el rămăsese în urmă. Îl strigă, iar el îi spuse:

— Continuă să mergi!

Se rostogoli pe spate ca să-l vadă. El icnea, cu fața contorsionată, ca și cum l-ar fi durut.

— Ce s-a întâmplat? strigă ea, încercând să se întoarcă, dar fiind împiedicată să facă asta numai de îngustimea pasajului.

El o împinse.

— Am să fiu bine. Nu te opri!

— John!

Ea-i întinse o mână, iar el își băgă umărul în picioarele ei, împingând-o.

— Fir-ar să fie… doar continuă să te miști!

El continuă s-o împingă și s-o îndemne și, dându-și seama că nu putea face nimic, ea se întoarse și se târî într-un ritm chiar mai alert, văzându-i cu ochii minții fața chinuită.

N-ar fi putut spune câte minute îi trebuiră ca să ajungă la capătul pasajului; era un răstimp fără timp, un moment lung, neîntrerupt, de încordare, de vânzoleală, de împins pereții alunecoși, eforturile ei fiind alimentate de îngrijorare, dar când țâșni în gâtlejul dragonului, inima-i bătea cu putere, iar pentru o clipă uită de John, uită de tot cu excepția priveliștii din fața ei. De unde stătea, gâtlejul se înclina în sus și se termina cu lățimea gurii, iar prin acea deschidere măreață răzbătea o lumină aurie, nu acea strălucire grea, minerală, a sângelui lui Griaule, ci o lumină proaspătă, limpede, pătrunzând prin formele încâlcite ale tufișurilor ca niște benzi aproape cristaline datorită prafului și umezelii – era lumina zilei. Vârful unui colț uriaș, curbat în sus, poleit cu aur sub soarele dimineții, deasupra, și bolta gurii dragonului, cu cârceii și epifitele. Uluită, gâfâind, lăsă să-i cadă sabia din mână și făcu doi pași spre lumină. Era atât de curată, de pură, măreția ei era ca o chemare. Amintindu-și de John, se întoarse la pasaj. El se străduia să se ridice în picioare, sprijinindu-se de sabie, cu fața înroșită, gâfâind.

— Uite! zise ea, alergând spre el, arătând spre lumină. Doamne, doar uită-te la asta!

Îl sprijini și începu să-l dirijeze spre gură.

— Am făcut-o, spuse el. N-am crezut că vom putea.

Mâna lui îi strânse brațul în ceea ce crezu că era un semn de afecțiune, dar mai apoi, strânsoarea se amplifică dureros și el căzu pe spate.

— John!

Se luptă să-l țină sus și văzu că ochii i se dăduseră peste cap.

El se prăbuși, și ea căzu lângă el, în genunchi, dând din mâini deasupra pieptului lui, spunând: „John? John?”. Ceva ca un fior îi străbătu trupul, un zgomot vag, bolborosit îi ieși din gât, iar ea știu, oh cât de bine încă, semnificația acelui tremurat, semnificația trecerii respirației. Se retrase, buimăcită, holbându-se la fața lui, sigură că înțelesese prost lucrurile, că într-o secundă sau două i se vor deschide pleoapele. Însă nu se deschiseră.

— John? spuse ea, fără să-i vină să creadă cât de calmă se simțea, cât de măsurat îi era tonul vocii, de parcă ar fi pus o întrebare simplă. Voia să pătrundă prin acest înveliș de calm, să exprime ceea ce simțea cu adevărat, dar era ca și cum o geamănă de-a ei, ciudat de lucidă, preluase controlul asupra mușchilor și voinței sale. Avea chipul rece și se ridică în picioare gândindu-se că răceala se împrăștia din trupul lui John și că distanța ar putea fi un leac. Imaginea lui zăcând acolo o înspăimânta și se întoarse cu spatele spre el, încrucișându-și brațele pe piept. Clipi sub lumina zilei. O dureau ochii, iar buclele și încâlceala vegetației, conturându-se clar, o răneau de asemenea, cu vălmășagul lor complicat și dezordinea lor. Nu se putea decide ce să facă. Fugi, își spuse. Ieși de aici. Făcu un pas ezitant spre gură, însă acea direcție nu avea niciun sens. Nicio direcție nu mai avea niciun sens.

Ceva se mișcă prin tufe, însă ea nu-i dădu nicio atenție. Calmul ei începea să cedeze și o forță gravitațională intensă părea că o trage înapoi spre cadavru. Încercă să-i reziste. Și mai multe mișcări. Frunzele foșneau, crengi date la o parte. O mulțime de mișcări furișe. Își șterse ochii. Nu avea lacrimi în ei, însă ceva îi limita câmpul de vedere, ceva opac și subțire, o peliculă zdrențuită. Fâșiile

calmului ei, își spuse, și izbucni în râs… de fapt, mai mult sughiță decât râse. Reuși să-și concentreze privirea asupra tufișurilor și văzu zece, douăzeci, nu, mai mulți, poate două-trei duzini de siluete minuscule, copii albicioși, corcituri, îmbrăcați în zdrențe strălucitoare, stând la marginea stufărișului. Ea sughiță din nou, dar de data asta nu mai simți nimic de genul unui hohot de râs. Un scâncet, poate greață. Feelii se apropiară și mai mult, îndreptându-se spre ea. Ticăloșii îi așteptaseră. Ea și John n-ar fi avut nicio șansă de scăpare.

Catherine se retrase spre cadavru, se întinse, căutând sabia lui John. O ridică, îndreptând-o spre ei.

— Nu vă apropiați de mine, zise ea. Nu vă apropiați și n-am să vă fac niciun rău.

Ei se apropriară, târșâindu-și picioarele, cu umerii aplecați, cu o atitudine temătoare, dar avansând constant.

— Stați departe! strigă ea. Jur că vă ucid!

Răsuci sabia, descriind prin aer un semicerc.

— Jur!

Feelii nu dădeau niciun semn că ar fi auzit-o, continuându-și avansul, iar Catherine, scâncind acum, țipă la ei să păstreze distanța, rotind din nou sabia, iar și iar. O înconjurară, rămânând la limita razei ei de acțiune.

— Nu mă credeți? zise ea. Nu mă credeți că vă omor? Nu am niciun motiv să n-o fac.

Atunci izbucni întreaga ei suferință și furie, și scoțând un urlet se repezi la feeli, lovindu-l pe unul în stomac, lăsând o tăietură însângerată pe pieptul în satin și fir de aur al altuia. Cei doi pe care-i rănise căzură, țipându-și agonia, iar ceilalți se repeziră asupra ei. Crăpă capul unuia, îl crăpă la fel de ușor pe cât ar fi făcut-o cu un pepene, văzu sânge și așchii de os zburând din rana îngrozitoare, iar fața masculului mort era aproape tăiată în două, și mai mult sânge scurgându-se de pe lângă ochi atunci când se prăbuși, apoi toți ceilalți săriră pe ea, punând-o jos, izbind-o, scoțând mici țipete ciudate. Nu avea nicio șansă împotriva lor, însă continuă să lupte, știind că atunci când se va opri, când va capitula, va începe

să simtă, iar asta era ceva ce dorea foarte mult să evite. Fețele lor șterse se legănau deasupra ei, părând să exprime o uluire uniformă, de parcă n-ar fi fost capabili să-i înțeleagă comportamentul, iar calmul reacției lor o înfurie. Moartea ar fi trebuit să-i lumineze, să-i facă – asemenea ei – înfierbântați de furie. Urlând din nou, cu gândurile incandescente, plină de adrenalină, se luptă să se ridice în genunchi, încercând să scape de feeli, care i se agățaseră de brațe. Își clănțăni dinții la degetele lor, la fețe și brațe. Apoi ceva o lovi în moalele capului și se prăbuși în timp ce totul i se învârtea pe dinainte, bezna adunându-se asupra ei până când tot ceea ce mai putu vedea era un tunel de umbre cu ochii apoși ai cuiva la capăt. Ochii se făcură tot mai mari, se uniră într-unui singur, deveni el însuși o umbră cu aripi din piele și o limbă bifurcată, cu o burtă plină de foc care năvăli în jos, cu gura deschisă, ca s-o înghită și s-o ducă în zbor până acasă.

VII

Drogul îi ostoi lui Catherine durerea… sau poate că era mai mult decât drogul. Declinul lui John începuse la atât de scurt timp după ce se întâlniseră, încât părea că devenise obișnuită cu tristețea în relația cu el, și astfel moartea lui n-o copleși, ci, mai degrabă, se manifestă ca o durere în piept și o greutate în membre, ca niște pietre mici pe care era forțată să le care. Pentru a scăpa de durere, de acea greutate, folosi drogul tot mai mult, mâncând tabletele de parcă ar fi fost bomboane, retrăgându-se treptat din viața activă. Nu mai găsea niciun folos din viață. Știa că va muri în interiorul dragonului, o știa cu aceeași claritate și certitudine care însoțiseră toate deciziile lui Griaule: pentru că încercase să se ferească de voia lui, pentru că-i refuzase dreptul de a o defini și restricționa, o aștepta moartea.

După tentativa de evadare, feelii o trataseră cu

suspiciune și ostilitate; recent, fuseseră absorbiți de o chestiune internă, agitându-se foarte tare, și o ignoraseră. Fără compania lor, fără John, modelele care alergau pe suprafața inimii erau singurul lucru care o mai scotea pe Catherine din ea însăși, și petrecea ore întregi privindu-le, zăcând acolo pe jumătate conștientă, înregistrând schimbările lor cu ochii mijiți. Pe măsură ce dependența ei se înrăutăți, după ce pierdu greutate și din masa musculară, deveni chiar și mai bună în interpretarea tiparelor, și privind spre vasta curbură a inimii, ca rotunjimea unui clopot aurit, ajunse să-și dea seama că Mauldry avusese dreptate, că dragonul era un zeu, un univers de sine stătător, cu propriile sale legi și constante fizice. Un zeu pe care ea-l ura. Încerca să-și proiecteze ura în inimă, sperând să provoace o ruptură, un fel de atac; însă știa că Griaule era invulnerabil la asta, invulnerabil la toate armele oamenilor și că ura ei va avea asupra lui cam tot atâta efect cât o săgeată slobozită înspre cerul gol.

Într-o zi, la aproape un an de la moartea lui John, se trezi brusc dintr-un somn fără vise avut lângă inimă, ridicându-se brusc în picioare, simțindu-se ca și cum o țepușă de gheață i-ar fi fost înfiptă în șira spinării. Își alungă somnul de la ochi, încercând să scape de letargia indusă de drog, simțind pericolul pe aproape. Apoi aruncă o privire în sus, spre inimă, și rămase încremenită. Modelele umbrelor și strălucirii aurii se schimbau mult mai repede decât înainte și erau mai complexe decât văzuse ea vreodată; cu toate astea, îi erau la fel de clare ca propriul ei scris: pulsuri în vârtejuri scurse din beznă și strălucire aurie, desfășurându-se pe suprafața plină de adâncituri a organului. Era un mesaj simplu și, pentru câteva clipe, refuză să accepte informația pe care o conținea, nedorind să creadă că aceasta era încununarea destinului ei, că întreaga sa tinerețe se irosise pentru o chestiune atât de banală; însă amintindu-și toate indiciile, visele despre dragonul adormit, viziunile repetitive cu umflarea și lăsarea pieptului lui, povestea lui Mauldry despre primul feely, despre exodul animalelor, insectelor și păsărilor,

bufnitura înfundată din adâncul dragonului, după care totul a rămas liniștit pentru o mie de ani… Își dădu seama că trebuia să fie adevărat.

Așa cum făcuse cu o mie de ani în urmă și cum va face din nou peste o altă mie de ani în viitor, inima începea să bată.

Era furioasă și voia să respingă faptul că toate încercările și necazurile sale fuseseră sacrificii făcute cu singurul scop de a-i salva pe feeli. Sarcina ei, își dădu seama, era aceea de a-i scoate pe toți din încăperea unde trăiau, înainte ca ea să fie inundată cu lichidele care alimentau focul dragonului; iar după ce încăperea va fi golită, Catherine urma să-i conducă înapoi, pentru a continua să-l apere pe Griaule de paraziți. Cauza recentei lor agitații, se gândi ea, trebuie să fi fost teama de eveniment, rezultatul unuia dintre mesajele lui Griaule; însă din cauza nesocotinței lor aveau tendința de a ignora avertismentele lui, fiindu-le frică mult mai mult de lumea de-afară decât de orice pericole din interiorul dragonului. Aveau nevoie de călăuzire pentru a putea supraviețui și la fel cum îl alesese cândva pe Mauldry să o ajute, acum Griaule o alesese pe ea să-i conducă pe feeli.

Se ridică în picioare clătinându-se, amețită ca o pasăre prinsă între pereți de sticlă, agitându-se dintr-o parte în alta; apoi, furia depăși buimăceala și bătu cu pumnii în peretele inimii, azvârlindu-și ura pentru dragon, durerea pentru ruina în care-i transformase viața. În cele din urmă, rămasă fără suflu, căzu, cu inima bătându-i nebunește, și se gândi ce să facă. Nu le va spune, se hotărî ea; îi va lăsa să moară când încăperea va fi inundată, și în acest fel se va răzbuna. Însă o clipă mai târziu își schimbă hotărârea, știind că moartea feelilor ar fi doar un mic inconvenient pentru Griaule, că își va aduna, pur și simplu, un alt grup de idioți care să-l slujească. Și, în afară de asta, se gândi, ucisese deja mult prea mulți feeli. Nu avea de ales, își dădu seama; de-a lungul a mai bine de unsprezece ani, fusese manevrată de voința dragonului către acest loc și moment, când, în virtutea trecutului ei dirijat și a

conștiinței modificate, îi mai rămânea doar un singur curs al evenimentelor.

Plină de intenții bune și confuze, izbuti să se întoarcă în colonie, cu paznicii în urmă, și când ajunse în camera ei, se întoarse cu spatele spre canalul care ducea spre gât, nesigură cum să procedeze. Câteva sute de feeli se vânzoleau pe fundul încăperii, iar alții se agățaseră de frânghii, atârnând unul înaintea nișei celuilalt, arătând în acel spațiu imens ca ciorchinii unor fructe lucioase, multicolore; mișcarea constantă și complexitatea coloniei spori ezitările și uimirea lui Catherine, iar când încercă să strige la feeli, pentru a le atrage atenția, reuși să scoată doar un sunet slab și ascuțit. Dar își adună forțele și strigă din nou și din nou, până când se adunară înaintea ei, tăcuți și holbându-se, împingând-o spre intrarea în canal, lângă niște cufere care conțineau torțe și săbii, și alte lucruri folosite de vânători. Feelii se holbau la ea cu gurile deschise, trăgându-se de zdrențele țipătoare; tăcerea lor părea să fie o vibrație joasă. Catherine începu să vorbească, dar glasul îi tremura; inspiră adânc, expiră în forță și făcu o a doua încercare.

— Trebuie să plecăm, zise ea, auzindu-și fragilitatea glasului. Trebuie să mergem afară. Nu pentru multă vreme. Doar pentru puțin timp… câteva ore. Încăperea va fi…

Se întrerupse, dându-și seama că nu o ascultau.

— Lucrul pe care Griaule a vrut ca eu să-l înțeleg, reluă ea, ceva mai tare, l-am înțeles în sfârșit. Știu de ce am fost adusă la voi. Știu scopul pentru care am studiat în toți acești ani. Inima lui Griaule va bate, iar când se va întâmpla asta, camera se va umple cu lichid. Dacă rămâneți aici, vă veți îneca toți.

Rândurile din față se foiră, iar unii dintre feeli schimbară priviri între ei, dar altfel nu-și afișară nicio reacție.

Catherine își agită pumnii, frustrată.

— Dacă nu mă ascultați, o să muriți! Trebuie să plecați! Când inima se contractă, încăperea va fi inundată… Nu

înțelegeți? Uitați! Păsările… păsările au plecat! Ele știu ce se va întâmpla! Și voi la fel! Nu simțiți pericolul? Știu că-l simțiți.

Se dădură înapoi, unii dintre ei întorcându-se, intrând în discuții șoptite cu tovarășii lor.

Catherine îl apucă pe cel mai apropiat dintre ei, o tânără, îmbrăcată în mătăsuri rubinii.

— Ascultați-mă! strigă ea.

— Mincinoasa! Cat’rine, mincinoasă, zise unul dintre bărbați, smucind-o pe tânără de lângă ea. Nu mai su’tem proști.

— Nu mint! Nu mint!

Se duse de la unul la altul, punându-și mâinile pe umerii lor, privindu-i în ochi într-o încercare de a-i impresiona cu sinceritatea ei.

— Inima are să bată! O dată… o singură dată. Nu va trebui să stați mult afară. Deloc mult.

Plecau cu toții, începând să se preocupe de propriile lor treburi, iar Catherine, disperată, alerga după ei, trăgând de ei, spunând:

— Ascultați-mă! Vă rog!

Explica ce avea să se întâmple, primea numai priviri de gheață în schimb. Unul dintre bărbați o îmbrânci cât colo, dezvelindu-și dinții cu un șuierat, cu ochii orbi și strălucitori, iar ea se retrase lângă intrarea în canal, simțindu-se năucită și dezorientată, având nevoie de încă o tabletă. Nu-și putea aduna gândurile și privi în jur, în toate direcțiile, de parcă ar fi sperat să vadă vreun semn care s-o susțină; însă nimic din ceea ce i se înfățișa privirii nu-i era de niciun ajutor. Apoi ochii îi căzură pe cuferele unde se aflau săbiile și torțele. Se simțea de parcă cineva-i ținea capul într-o menghină, forțând-o să le privească, iar explicația pentru ceea ce trebuia să facă era ca o răceală instalată în cap, inconfundabila atingere a gândului lui Griaule. Era singura cale. Vedea asta foarte limpede. Însă ideea de a face ceva atât de radical o înspăimânta și ezită, uitându-se în urmă pentru a se asigura că niciunul dintre feeli nu-i urmărea mișcările. Se apropie de cufere, ținându-

și privirile în pământ, încercând să se prefacă pornită la plimbare fără niciun rost. Într-unul dintre cufere erau câteva cutii din tablă așezate lângă torțe; se opri, înșfăcă o torță și una dintre cutii și începu să meargă repede în sus, pe pantă. Se opri lângă nișele de la nivelul cel mai de jos, observând că unii dintre feeli se întorseseră s-o privească; când aprinse torța, pe fețele lor se răspândi spaima și țâșniră pe pantă în sus, spre ea. Ridică torța spre draperiile care acopereau intrările în firide și feelii se retraseră, mormăind, unii scoțând chiar niște vaiete pătrunzătoare.

— Vă rog! țipă Catherine, cu genunchii moi din cauza tensiunii, cu un nod de gheață în piept. Nu vreau să fac asta! Dar trebuie să plecați!

Câțiva dintre feeli se apropiară de canal, iar Catherine, încurajată de asta, strigă:

— Da! Asta-i! Dacă ați merge până afară, doar pentru puțin timp, n-ar trebui s-o fac.

Mai mulți feeli intrară în canal, iar mulțimea din jurul lui Catherine începu să se subțieze, scâncind, izbucnind în lacrimi, grupuri de câte cinci-șase deodată desprinzându-se și dispărând în canal, până când nu mai rămaseră decât vreo treizeci dintre ei în încăpere, formând un semicerc zdrențuit în jurul ei. I-ar fi plăcut să creadă că aveau să facă așa cum le sugerase, fără să-i forțeze altfel, dar știa că erau cu toții adunați în canal sau în încăperea de dincolo de el, așteptând să pună torța jos. Gesticula spre feelii care o înconjurau și ei, de asemenea, începură să se îndrepte spre canal; când mai rămaseră numai o mână dintre ei, atinse draperiile cu torța.

Fu uluită de cât de repede se răspândi focul, gonind ca valurile în sus, pe draperiile de mătase, urmărind structurile precare ale firidelor, părând să le îmbrace în ornamente din flăcări galbene-roșietice, scoțând sunete seci și înfundate. Focul părea că are o voință proprie, descoperind jucăuș toate formele complexe ale coloniei pentru a le ilumina, flăcările izolate gonind una după alta cu o veselă detașare, trimițând mici jerbe în jurul stâlpilor

și montanților, ridicându-se ca niște gheizere pe la colțuri, repezind degete grăbite să se unească peste orice spărtură.

Era atât de captivată de spectacol, mintea ei drogată admirându-i estetica, încât uită de feeli, iar când o străpunse în partea stângă o durere ascuțită și rece, ea nu asocie asta cu ei, ci cu un efect secundar al drogului, un atac brusc provocat de abuzurile ei. Apoi, îngrozitor de slăbită, căzând în genunchi, îl văzu pe unul dintre ei stând alături, un bărbat cu o șuviță albicioasă de păr rar agitându-i-se pe craniu, ținând în mână o sabie cu vârful înroșit, și știu că o înjunghiase. Simțea imboldul prostesc de a încerca să-i vorbească, nu de furie, ci pentru a-i pune o întrebare pe care fusese incapabilă s-o rostească, pentru că, în loc să-i fie teamă din cauza slăbiciunii care-i invada membrele, avea curiozitatea îngrozitoare de a afla ce mai urma să se întâmple, și avea convingerea irațională că propriul ei călău s-ar putea să aibă răspunsul, că în rolul său, de instrument al voinței lui Griaule, s-ar putea să aibă unele cunoștințe despre absolut. El îi scuipă ceva, o acuzație sau o insultă, inaudibilă din cauza trosnetului flăcărilor, și o luă la goană pe pantă în jos și ieși din încăpere, lăsând-o singură. Ea se rostogoli pe spate, uitându-se la foc, iar durerea părea că se rostogolea înăuntrul ei, de parcă ar fi fost ceva cu totul separat. Unele dintre firide se surpau, împrăștiind scântei, vârtejuri de fum negru învolburându-se în sus, bucăți fumegânde de lemn înnegrit rostogolindu-se pe fundul încăperii, întreaga structură părând că se unduia prin efectul căldurii, arătând ireală, o construcție absurdă pe un cadru scheletic în flăcări, mătăsuri vălătucindu-se arzând, și, tot mai amețită, simțindu-se ca și cum ar fi căzut în sus, în acel spațiu uriaș și înspăimântător, Catherine își pierdu cunoștința.

Probabil că fusese inconștientă doar câteva clipe, pentru că nu părea să se fi schimbat nimic atunci când își deschise ochii, cu excepția faptului că o bucată din materialul care căptușea podeaua încăperii luase foc.

Flăcările mugeau, pocnetele lemnelor care ardeau se auzeau la fel de tare ca exploziile, iar nările ei erau îmbâcsite de o duhoare acră. Cu un efort uriaș, ajungând din nou la granița leșinului, se ridică în picioare, apăsând rana de la coaste, și se împletici spre canal; căzu la intrare și se târî în interior, înecându-se cu fumul care pătrundea de-a lungul pasajului de trecere. O usturau ochii din cauza lui și se strecură pe burtă în pasaj, trăgându-se cu ajutorul mâinilor. Fu pe punctul de a leșina de vreo șase ori înainte de a pătrunde în încăperea alăturată, apoi se clătină, se târî, oprindu-se des ca să-și tragă răsuflarea, ca să-i mai treacă durerea de la rană, luând o cale întortocheată printre bălți de lichid arzând și ridicăturile pline de negi care se ițeau peste tot. Apoi în gâtlej. Voia să se abandoneze în bezna de acolo, să o lase baltă, dar continuă să se miște, nefiind motivată de frică, ci mai degrabă de un fel de reflex de supraviețuire, supunându-se, pur și simplu, impulsului de a continua cât timp era posibil. Ochii-i erau încețoșați, iar bezna se risipea la marginea câmpului ei vizual. Dar chiar și așa, era capabilă să distingă lumina zilei, menajeria de forme ridicate prin încrengăturile tufișurilor, și crezu că acum se putea opri, că asta fusese ceea ce dorea – să vadă lumina din nou, să nu moară scăldată în strălucirea ciudată a sângelui lui Griaule.

Se întinse pe jos, lăsându-se prudentă printre ferigi, cu spatele sprijinit de o latură a gâtului, aceeași poziție – își aminti ea – în care adormise în prima noapte petrecută în interiorul dragonului, cu atât de mulți ani în urmă. Începu să alunece, să se retragă în ea însăși, însă fu alarmată de un foșnet șoptit, care crescu tot mai mult, și peste o clipă, roiuri de insecte începură să se reverse din gâtlejul dragonului, trecând pe deasupra într-o grabă zumzăitoare și cu o asemenea densitate încât acoperiră mare parte din lumina care venea dinspre gură. Sus de tot, precum umbrele păianjenilor, maimuțele atârnau de cârceii de pe cerul gurii, îndreptându-se spre lumea de-afară, iar Catherine putu auzi animale mai mici gonind printre tufe. La vederea acestui exod se simți împăcată, sigură în ceea

ce realizase, și se lăsă pe spate, sprijinindu-și capul de carnea lui Griaule, mai liniștită decât fusese vreodată, aproape nerăbdătoare s-o termine cu viața, cu drogurile, cu singurătatea și violența. Avu un moment de îngrijorare pentru feeli, întrebându-se pe unde erau, apoi își dădu seama că probabil nu vor face altfel decât strămoșul lor îndepărtat, că se vor ascunde prin vegetație până când totul se va liniști.

Își lăsă ochii să i se închidă. Durerea rănii se redusese la un zvâcnet îndepărtat, care de-abia dacă o mai deranja, iar zvâcnetul avea un ritm care părea să o susțină. Cineva îi vorbea, rostindu-i numele, iar ea se împotrivi dorinței de a deschide ochii, nevrând să mai fie adusă înapoi. Probabil că i se părea că aude tot felul de lucruri, își zise. Însă glasul persistă și, în cele din urmă, își deschise ochii. Scoase un hohot slab când îl văzu pe Amos Mauldry îngenunchind înaintea ei, tremurător și vag ca o fantomă, și-și dădu seama că acum începuse să aibă vedenii.

— Catherine, spuse el. Mă poți auzi?

— Nu, zise ea și râse din nou, un râs care o făcu să gâfâie din greu; își simțea slăbiciunea într-un fel nou și foarte viu, iar asta o înspăimântă.

— Catherine?

Clipi, încercând să-l facă să dispară, însă bărbatul părea că se solidifica, de parcă ea ar fi devenit tot mai mult parte din lumea lui decât din cea a vieții.

— Ce-i, Mauldry? spuse ea și tuși. Ai venit să mă călăuzești spre ceruri… asta-i?

Buzele lui se mișcau, iar ea avu impresia că încerca să o liniștească într-un fel, dar nu-i putea auzi cuvintele, indiferent cât de tare își încorda auzul. El începu să se disipeze, devenind opac, dovedindu-se a nu fi mai mult decât o fantomă; totuși, pe când își pierdea cunoștința, într-un moment de panică finală, Catherine ar fi putut jura că simțise cum o lua de mână.

Se trezi într-o strălucire aurie care pălea și se intensifica și se pomeni că se holba într-o față; după un moment, un

moment îndelungat, pentru că fața era diferită de ce își imaginase ea în ultimii câțiva ani, își dădu seama că era a ei. Zăcea nemișcată, încercând să se acomodeze cu această stare de lucruri, întrebându-se de ce nu era moartă, mirându-se de față și nesigură de motivul pentru care nu-i era teamă; se simțea puternică, atentă și împăcată. Se ridică și descoperi că era goală, că se afla într-o mică încăpere luminată de venele aurii ramificate pe tavan, cu pereți acoperiți de lujeri cu frunze lucioase, de un verde închis. Trupul – trupul său – stătea pe spate, iar o parte a cămășii pe care o purta era năclăită de sânge. Împăturite lângă trup erau o cămașă curată, pantaloni și, odihnind-se pe acestea, o pereche de sandale.

Își verifică încet coastele – nu se mai vedea nicio urmă a rănii. Simțea un amestec de ușurare și aversiune față de sine. Înțelegea că, într-un fel sau altul, fusese transportată în această cavitate, lângă cârcelul-fantomă, și că esențele ei fuseseră transferate copiei sale, dar încă avea dificultăți în a accepta asta pentru că nu se simțea altfel decât înainte… cu excepția simțămintelor de seninătate și forță și a lipsei de dorință pentru drog. Încercă să nege ceea ce se întâmplase, să nege că acum era doar un lucru, o bizară invenție a unei plante, și se părea că gândurile sale, familiare în evoluția lor obișnuită, erau dovezi că presupunerile ei erau greșite. Totuși, trupul său constituia o dovadă chiar și mai evidentă a contrariului. I-ar fi plăcut să se refugieze în panică, însă senzația generală de bine o împiedica să facă asta. Începu să-i fie rece, i se făcu pielea de găină și fără tragere de inimă se îmbrăcă în hainele împăturite de lângă trup. În buzunarul de la piept al cămășii era ceva tare. Deschise buzunarul, scoase un mic săculeț din piele; lărgi gura săculețului și din el se revărsă o avere constând în pietre prețioase șlefuite: diamante, smaralde și feldspat. Puse săculețul înapoi în buzunar, neștiind ce să facă exact cu pietrele, și rămase să se uite la trup. Era foarte diferit față de cel din tinerețea sa, mai zvelt, mai puțin voluptuos și, în tihna morții, fața își pierduse luciul și perfecțiunea și nu era decât chipul unei

femei atrăgătoare… al uneia descurajate. Credea că ar trebui să simtă ceva, că ar trebui să fie oripilată de priveliște, dar nu avea nicio reacție față de asta; ar fi putut să fie o piele pe care o dezbrăcase, ceva fără nicio altă importanță.

Nu avea nicio idee unde să plece, însă, dându-și seama că nu putea rămâne acolo pentru totdeauna, se ridică și, cu o ultimă privire aruncată spre trup, își croi drum de-a lungul canalului îngust care ducea afară din cavitate. Când intră în pasaj, ezită, neștiind în ce direcție s-o ia, neștiind nici ce direcții îi erau accesibile. Într-un târziu, decizând să nu tenteze judecata lui Griaule, se îndreptă înapoi, spre colonie, gândindu-se că-i va ajuta să o reconstruiască; însă, înainte să fi putut străbate un metru, auzi glasul lui Mauldry strigând-o pe nume.

Stătea la intrarea în cavitate, îmbrăcat așa cum fusese și în prima noapte – o rasă din satin, cu toiagul său cu măciulie de aur – și, pe când se apropia de el, un zâmbet se lăți pe fața lui ridată și dădu din cap, de parcă ar fi aprobat propria lui înviere.

— Surprinsă că mă vezi? o întrebă.

— Nu… nu știu, zise ea, temându-se puțin de el. Tu ai fost acela… în gură?

Îi dărui o plecăciune politicoasă.

— Nimeni altul. După ce lucrurile s-au potolit, i-am pus pe câțiva dintre feeli să te ducă în cavitate. Ori, mai degrabă, eu am fost acela care a exprimat în acest fel voința lui Griaule. Te-ai uitat în buzunarul cămășii?

— Da.

— Înseamnă că ai găsit pietrele. Bine, bine.

La început, ea nu știu ce să spună.

— Cred că te-am mai văzut o dată, spuse ea în cele din urmă. Cu câțiva ani înainte.

— Sunt sigur că așa a fost. După renașterea mea – făcu un gest spre cavitate – nu-ți mai eram de niciun folos. Îți croiai propria cale, iar prezența mea ți-ar fi stânjenit progresul. Așa că m-am ascuns printre feeli, așteptând momentul când vei avea nevoie de mine.

Își miji ochii spre ea.
— Pari tulburată.
— Nu înțeleg nimic din toate astea, zise ea. Cum pot eu să mă simt ca mine, cea de dinainte, când, evident, sunt atât de diferită?
— Și ești? o întrebă. Nu sunt asemănarea sau diferența de lucruri pe care le simt muritorii?
O luă de mână, conducând-o de-a lungul pasajului, departe de colonie.
— Te vei adapta la asta, Catherine. Eu am făcut-o, și am avut aceeași reacție ca și tine când m-am trezit prima dată.
Își întinse brațele, invitând-o să-l examineze.
— Îți par altfel? Nu sunt eu același smintit bătrân ca întotdeauna?
— Așa se pare, făcu ea pe un ton sec.
Făcu câțiva pași în tăcere, apoi îi veni o idee.
— Feelii… și ei…
— Renașterea este rezervată celor aleși, celor selecționați. Feelii primesc un alt fel de răsplată, una pe care nu-mi e îngăduit s-o înțeleg.
— Numești asta răsplată? Să fii obiectul toanelor lui Griaule? Și pentru mine ce mai urmează? Va trebui să descopăr când i se pune în mișcare vezica?
Mauldry se opri din mers, încruntându-se la ea.
— Să urmeze? Păi ce? Orice-ți face ție plăcere, Catherine. Am presupus că vrei să pleci, dar ești liberă să faci ce poftești. Pietrele pe care ți le-am dăruit îți vor oferi ce viață dorești tu.
— Pot să plec?
— Desigur. Ți-ai îndeplinit misiunea aici, iar acum ești propriul tău stăpân. Vrei să pleci?
Catherine îl privi, incapabilă să spună ceva, apoi dădu din cap.
— Prea bine, atunci.
O luă de braț.
— Hai să ieșim.
În timp ce mergeau în jos, spre încăperea din spatele gâtului și apoi în gât, Catherine se simți așa cum se

presupunea că trebuia să se simtă cineva în clipa morții: toate amintirile din viața ei din interiorul dragonului îi trecură pe dinaintea ochilor, împreună cu emoțiile corespunzătoare – lupta, munca și studiile, John, orele îndelungate petrecute lângă inimă – și consideră că acest lucru era foarte potrivit, pentru că nu revenea la viață, ci, mai degrabă, intra într-un fel de viață de după moarte, un loc de dincolo de moarte, care avea să-i fie la fel de nefamiliar și de nou precum Griaule însuși păruse cândva. Și era uimită să-și dea seama că o înspăimântau toate aceste noi posibilități, că lucrul pe care-l dorise atât de mult putea reprezenta o amenințare și că acum dragonul oferea perspectiva siguranței. Se gândi de mai multe ori să se întoarcă, însă de fiecare dată când o făcu, se admonestă pentru lipsa de curaj și continuă. Dar, când ajunse la gură și își croi drum printre tufe, teama ei deveni mai pronunțată. Lumina soarelui, aceeași lumină care, cu multe luni în urmă, fusese atât de atrăgătoare, îi rănea acum ochii și o făcea să vrea să se retragă în obscuritatea aurie oferită de sângele lui Griaule; și când se apropiau de buză, când ajunseră în umbra colțului, Catherine începu să tremure de frig și se opri, încrucișându-și brațele pe piept, ca să se încălzească.

Mauldry se așeză cu fața spre ea, luând-o de braț.

— Ce s-a întâmplat? întrebă. Pari înfricoșată.

— Sunt, zise ea. Privi spre el.

— Poate că…

— Nu fi prostuță, spuse el. Vei fi bine, odată ce te vei îndepărta de aici. Și – aruncă o privire spre soarele la apus – ar trebui să te grăbești. Nu cred că vrei să zăbovești prin apropierea gurii după lăsarea întunericului. Mă îndoiesc că ți-ar putea face rău cineva, dar din moment ce nu mai faci parte din planul lui Griaule… păi, paza bună trece primejdia rea.

O împinse.

— Acum mergi în pace.

— Tu nu vii cu mine?

— Eu?

Mauldry chicoti.

— Și ce să fac acolo? Sunt un om bătrân, obișnuit cu ale mele. Nu, mie mi-e mult mai bine împreună cu feelii. Chiar am devenit pe jumătate feely după atâția ani. Dar tu ești tânără, ai o viață întreagă în lume înaintea ta.

O împinse în față.

— Fă ce-ți spun eu, fetițo. Nu mai are niciun rost să zăbovești pe aici.

Ea făcu doi pași spre buză și se opri, năpădită de păreri de rău pentru că-l părăsea pe bătrân; cu toate că nu fuseseră niciodată apropiați, el îi fusese ca un tată… și, cugetând la asta, amintindu-și de tatăl ei adevărat, la care de-abia dacă se mai gândise în toți acești ani, cu care împărtășise același sentiment de apropiere, deveni conștientă de toate cele pe care de-abia le aștepta, de toate lucrurile pierdute pe care acum le putea recăpăta. Înaintă prin desișuri cu un pas mai hotărât, iar în urma ei, bătrânul Mauldry o strigă pentru ultima oară:

— Așa, fata mea! intonă el cu voce tare. Continuă să mergi, și vei începe să te simți într-ale tale cât se poate de curând! Nu ai de ce să te temi… oricum, n-ai putea evita nimic. Rămas-bun, rămas-bun!

Ea se uită înapoi, făcu semn cu mâna, îl văzu agitându-și toiagul într-un gest de rămas-bun și râse de aspectul lui excentric: un omuleț simpatic, în zdrențe de mătase, sărind în sus și-n jos în acea umbră imensă dintre colți. Departe de umbră, lumina bogată o încălzea, părând că pătrunde și dizolvă întreaga răceală adunată în oasele și în gândurile ei.

— Rămas-bun! strigă Mauldry. Rămas-bun! Să nu fii tristă! Nu lași nimic important în urmă și iei cu tine tot ce-i mai bun. Doar mergi repede și gândește-te la ce vei spune tuturor. Vor fi uimiți de câte ai făcut! Uluiți! Să le povestești despre Griaule! Spune-le cum este, povestește-le tot ce-ai văzut și aflat. Spune-le ce aventură măreață ai trăit!

VIII

Reîntoarcerea la Hangtown era, într-un fel, o experiență mult mai tulburătoare decât fusese călătoria în interiorul dragonului. Se așteptase ca locul să se fi schimbat și, cu toate că *existau* unele modificări minore, presupusese că va fi la fel de diferit față de cum fusese și ea. Însă, stând la marginea satului, privind colibele cenușii, bătute de vreme, ce înconjurau apele puturoase ale lacului, cu fuioare subțiri de fum înălțându-se din hornuri subțiri, privind buza de deal a plăcii frontoparietale ce își proiecta umbra mohorâtă, privind tufele de corcoduș, ghimpii, praful maro închis de pe ulițe, trei bătrâni stând pe scaune de nuiele în fața uneia dintre colibe, fumând pipă și holbându-se la ea cu o curiozitate nedisimulată… Catherine simțea că această superficialitate nu era altfel decât fusese cu zece ani în urmă, iar asta părea să sugereze că anii ei de prizonierat, moartea și renașterea ei fuseseră toate de mică importanță. Nu cerea ca anii aceia să fie semnificativi pentru altcineva, totuși o durea să vadă că lumea trecuse prin anii ei de chin fără nicio cicatrice semnificativă și de asemenea o chinuia o frică irațională că, dacă ar intra în sat, ar suferi un fel de alunecare magică înapoi în timp și și-ar relua vechea ei existență. În cele din urmă, făcând un pas ezitant, se îndreptă spre bătrâni și le spuse bună dimineața.

— ’neața, zise un ins burtos, cu craniul pătat și pleșuv și o urmă de barbă căruntă, pe care-l recunoscu drept Tim Weedlon. Cu ce vă pot ajuta, doamnă? Am niște bucăți bune de solz înăuntru.

— Locul acela de colo – arătă spre o colibă abandonată din josul uliței, cu acoperișul găurit și fără ușă –, unde-l pot găsi pe proprietar?

Celălalt bărbat, Mardo Koren, subțire ca o călugăriță, cu o față pătată și încrețită, îi spuse:

— Nimeni n-ar putea ști sigur. Bătrânu’ Riall e mort… cred asta a fost acu’ nouă sau zece ani.

— E mort?

Se simțea ca bolnavă, amețită.

— Mda, făcu Tim Weedlon, studiindu-i chipul, încruntat și cu o expresie uluită pe față. Fiică-sa a fugit, a ucis un sătean pe nume Willen și apoi parcă a înghițit-o pământul… sau cel puțin așa și-a închipuit toată lumea. Apoi când frații lui Willen au dispărut și ei, oamenii au crezut că bătrânu’ Riall trebuie că le-a făcut felul. N-a zis nu. S-a comportat de parcă nici nu-i păsa dacă trăia sau nu.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost un proces, Riall a fost găsit vinovat.

Se aplecă înainte, uitându-se chiorâș la ea.

— Catherine… tu ești?

Ea dădu din cap, chinuindu-se să-și păstreze cât de cât controlul.

— Ce i-au făcut?

— Cum poți fi tu? spuse el. Unde-ai fost?

— Ce s-a întâmplat cu tatăl meu?

— Doamne, Catherine. Știi și tu ce se întâmplă cu cei găsiți vinovați de omor. Dacă e vreo mângâiere, adevărul a ieșit, până la urmă, la iveală.

— L-au dus sub aripă și l-au lăsat acolo.

Își strânse pumnii, iar unghiile i se înfipseră în carne.

— Asta au făcut, nu?

Bărbatul își coborî privirile și culese o scamă de pe pantaloni.

Ochii ei se umplură de lacrimi și se întoarse spre ridicătura acoperită de mușchi a plăcii frontoparietale.

— Ai spus că adevărul a ieșit la iveală.

— Așa este. O fată a mărturisit că a văzut toată tărășenia. A zis că Willenii te-au fugărit până în gura lui Griaule. Ar fi spus toate astea mai devreme, dar bătrânu’ Willen a făcut-o să se teamă pentru viața ei. A zis că o ucide dacă vorbește. Probabil că-ți amintești de ea. Era o prietenă de-a ta, Brianne.

Ea se răsuci și repetă numele plină de ură.

— Nu-ți era prietenă? întrebă Weedlon.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— Păi… nimic, zise Weedlon. S-a măritat. S-a luat cu Zev Mallison. A turnat și-o liotă de copii. Cre’ că-i acasă acum, dacă vrei s-o vezi. Știi unde stă Mallison, nu?

— Da.

— Dacă vrei să afli mai multe despre asta, ar trebui să treci pe-acolo și să vorbești cu Brianne.

— Cred că… am să merg, am să fac asta.

— Acum spune-ne și nouă unde-ai fost, Catherine. Zece ani! Tre’ să fi fost ceva important să stai departe de casă atâta timp.

Răceala se răspândea în ea, transformând-o într-un sloi de gheață.

— Mă gândeam, Tim… să caut ceva solzi cât mai sunt pe-aici. Știi, doar așa, de dragul vremurilor apuse.

Putea auzi cum îi tremura vocea și încercă să se calmeze; se strădui să zâmbească.

— Mă întreb dacă aș putea împrumuta niște cârlige de undeva?

— Cârlige?

Bărbatul se scarpină în cap, privind-o încă destul de nedumerit.

— Sigur că poți. Dar n-ai de gând să ne spui unde-ai fost? Am crezut că ai murit.

— Am să vă spun, promit. Înainte să plec… am să vin înapoi aici și am să vă spun tot. E bine?

— Păi, da, e bine.

El se săltă din scaun.

— Dar e o cruzime ce faci tu, Catherine.

— Nu mai mult decât ce mi s-a făcut mie, spuse ea dusă pe gânduri. Nici pe jumătate.

— Iertăciune, spuse Tim. Cum adică?

— Poftim?

El o studie și spuse:

— Îți ziceam că e o cruzime să ții un bătrân în suspans așa și să nu-i spui unde ai fost. Păi ai să fii cel mai bun subiect de bârfe pe care l-am avut în ultimii ani. Și te întorci cu…

— Oh! Îmi pare rău, spuse Catherine. Eu mă gândeam la

altceva.

Mallisonii aveau una dintre cele mai mari cocioabe din Hangtown, șase încăperi, majoritatea adăugate construcției în decursul anilor după ce plecase Catherine; însă mărimea ei nu era o dovadă a avuției sau a vreunui statut social, era doar o sărăcie mai întinsă. Lângă treptele care urcau spre o ușă foarte șubredă, era o grămadă de resturi de oase și coji de mango și alte gunoaie. Musculițe de fructe pluteau deasupra unei coji de pepene; un câine cenușiu, costeliv se furișă după colț, iar în aer se simțea o duhoare de ceapă prăjită și verdețuri puse la fiert. Din interior se auzi scâncetul unui copil. Lui Catherine cocioaba i se păru falsă, o fațadă oarecare după care se afla o realitate monstruoasă – femeia care o trădase, care îi ucisese tatăl – și totuși mizeria ei era suficientă ca să-i calmeze puțin furia. Însă, pe când urca treptele, se auzi o bufnitură, ca și cum ar fi căzut ceva greu, iar femeia țipă. Vocea era aspră, mai groasă decât și-o amintea Catherine, dar știa că trebuia să-i aparțină lui Brianne, iar asta-i renăscu dorința de răzbunare. Bătu în ușă cu unul dintre cârligele pentru solzi ale lui Tim Weedlon, iar peste o clipă ușa fu trântită în lături și se pomeni înaintea unei femei cu piele măslinie, cu țoale cenușii, zdrențuite – aproape aceeași culoare ca și scândurile uzate, de parcă ea ar fi fost produsul esențial al mediului –, cu șuvițe cărunte în părul castaniu închis. O măsură pe Catherine de sus până jos, cu fața încrâncenată de iritare, și spuse:

— Ce vrei?

Era Brianne, însă o Brianne deformată, topită, desfigurată, așa cum ar putea fi desfigurată de căldură o statuie din ceară. Nu mai avea talie, trăsăturile-i erau îngroșate, obrajii îi erau lăsați peste fălci. Șocul îi spulberă lui Catherine furia, iar șocul se materializă și pe fața lui Brianne.

— Nu, spuse ea, conferindu-i cuvântului o valoare abstractă, de parcă ar fi negat o acuzație nesemnificativă; apoi urlă:

— Nu!

Trânti ușa, iar Catherine bătu în ea strigând:

— Fir-ai a dracului! Brianne!

Copilul urlă, dar Brianne nu răspunse.

Înfuriată, Catherine azvârli cârligul înspre ușă; vârful pătrunse adânc în lemn, iar când încercă să-l tragă afară, una dintre scânduri se desprinse parțial; trase de ea, reuși s-o smulgă din ușă, cuiele ieșind cu un scrâșnet de metal contorsionat. O văzu pe Brianne prin spărtură, lipindu-se de peretele din spate al unei camere dărăpănate, protejând cu brațele un băiețel în pantaloni scurți. Folosind cârligul ca pe o pârghie, desprinse încă o scândură, își băgă mâna înăuntru și ridică zăvorul. Brianne împinse copilul în spatele ei și înșfacă o mătură când Catherine păși înăuntru.

— Ieși! zise ea, ținând mătura ca pe o suliță.

Sărăcia cenușie a cocioabei o făcu pe Catherine să se simtă uriașă în furia ei, mult prea strălucitoare pentru acest loc, ca un soare strălucind într-o cavernă, și, cu toate că atenția îi era fixată asupra lui Brianne, detaliile periferice ale încăperii i se imprimară pe retină: vatra cu lemne pe care fierbea o oală acoperită; un scaun de lemn, răsturnat, cu o gaură în el; pânze de păianjen întinse pe la colțuri; excremente de șobolan pe lângă pereți; o masă șubredă, pe care erau așezate farfurii crăpate, cu praf ca un covor sub ea. Toate acestea nu-i stârneau mila, nici nu-i înăbușeau furia; de fapt, le considera ca pe niște prelungiri ale lui Brianne, noi ținte pentru ura ei. Se apropie, iar Brianne agită mătura spre ea.

— Pleacă, spuse ea cu voce stinsă. Te rog… lasă-ne în pace!

Catherine balansă cârligul, smulgând mănunchiul de fire care ținea împreună paiele măturii și-i trase mătura din mână. Brianne se retrase până în apropierea vetrei cu lemne, luându-și copilul după ea. Își ridică mâna pentru a para o încă lovitură și spuse:

— Nu ne răni.

— De ce nu? Pentru că ai copii, pentru că ai avut o viață

nefericită?

Catherine o scuipă.

— Mi-ai ucis tatăl!

— Mi-a fost frică! Tatăl lui Key…

— Nu-mi pasă, zise Catherine cu răceală. Nu-mi pasă de ce-ai făcut-o. Nici nu-mi pasă ce motive serioase ai avut ca să mă trădezi.

— Așa-i! Ție nu ți-a păsat niciodată de nimic!

Brianne se zgârie pe piept.

— Mi-ai frânt inima! Nu ți-a păsat de Glynn, l-ai vrut numai pentru că nu era al tău!

Lui Catherine îi trebuiră câteva clipe ca să se scotocească prin memorie după nume, pentru a face legătura cu vechiul iubit al lui Brianne și a-și aminti de insensibilitatea și de preocuparea pentru propria persoană care puseseră evenimentele în mișcare cu ani în urmă. Cu toate că asta o făcu să se simtă vinovată, nu-i potoli furia. Nu putea echivala crimele lui Brianne cu propriile sale excese. Totuși, era încă nesigură în privința a ceea ce avea de făcut, incomodată acum de însăși ideea de dreptate, și se întrebă dacă nu cumva ar trebui să plece, să tragă cârligul din ușă și să lase răzbunarea pe seama oricărui principiu de justiție guverna soarta celor din Hangtown. Apoi Brianne își schimbă greutatea pe celălalt picior, scoase un zgomot din gâtlej, iar Catherine simți cum dă în clocot de furie.

— Să nu-mi arunci mie lucruri din astea, zise ea pe un ton sec, amenințător. Nimic din ce ți-am făcut eu n-a meritat ceea ce mi-ai făcut tu. Nici măcar nu știi ce-ai făcut!

Înălță cârligul, iar Brianne se ghemui într-un colț. Copilul își întoarse capul și se uită spre Catherine, pironind-o cu ochi înlăcrimați.

— Trimite copilul de aici, îi spuse ea lui Brianne.

Femeia lăsă copilul jos.

— Du-te la taică-tău, spuse.

— Nu, stai puțin, zise Catherine, temându-se că plodul l-ar putea aduce acasă pe Zev Mallison.

— Chiar trebuie să ne omori pe amândoi? spuse Brianne cu glas răgușit de emoție. Auzind asta, copilul începu să plângă din nou.

— Încetează, îi spuse Catherine, iar când continuă să plângă strigă la el.

Brianne înăbuși vaietele copilului cu zdrențele ei.

— Dă-i drumul, glăsui ea cu trăsăturile strâmbate de frică. Fă-o odată!

Izbucni în scâncete, își lăsă capul în jos și așteptă lovitura. Catherine se apropie de Brianne, îi smuci capul prinzându-l de păr, îi expuse gâtul și potrivi vârful cârligului pe vena mare de acolo. Ochii lui Brianne cătară în jos, încercând să vadă cârligul; respirația ei se transformă în scâncete icnite, iar copilul, prins între cele două femei, plângea și urla. Mâna lui Catherine tremura, iar acea scurtă mișcare îi zgârie lui Brianne pielea, scoțând o picătură de sânge. Se încordă, pleoapele-i coborâră, gura i se deschise; o expresie de așteptare extatică sau cel puțin așa i se părea lui Catherine. Îi studie fața, simțind că emoțiile ei erau purificate, înșirate pe un șirag de foc; avu aproape o apreciere estetică pentru nemișcarea concentrată în jurul ei, pentru alura dură a mușchilor lui Brianne, pentru pulsul sensibil din gât, care-și transmitea ritmul firav prin cârlig, și se înfrână să împingă vârful mai tare, dorind să prelungească suferința lui Brianne.

Dar apoi cârligul deveni tot mai greu în mâinile sale și înțelese că momentul trecuse, că nevoia ei de răzbunare își pierduse iminența și forța pasiunii. Se imagină străpungând-o pe Brianne și apoi se văzu trăgând-o după ea pentru a se confrunta cu tribunalul satului, forțând-o să mărturisească minciunile, pentru ca apoi să fie condamnată și legată, lăsată la cheremul creaturilor care scotoceau după hrană pe lângă aripa lui Griaule. Dar, cu toate că-i oferea o oarecare satisfacție să și-o imagineze pe Brianne moartă sau pe moarte, constată acum că anticiparea fusese punctul culminat al răzbunării, că îndeplinirea acțiunilor necesare nu ar fi făcut decât s-o rănească pe ea. Era frustrant ca toți acești ani și toate

aceste morți să nu aibă nicio rezolvare și se gândi că se schimbase mai mult decât își închipuise ea dacă renunța la răzbunare atât de ușor; asta o făcu să se gândească din nou la natura schimbării, să se întrebe dacă era ea cu adevărat ori doar o dublură bizară. Dar apoi își dădu seama că schimbarea fusese rezolvarea și că răzbunarea era ceva care ținea de vechea ei viață, nimic mai mult, și că noua ei viață, indiferent care-i era caracterul secret, trebuia să-și găsească alte preocupări pentru a se îndepărta de vechile ei suferințe și pasiuni de nimic. Asta o izbi cu forța unei revelații și scoase un oftat prelung, care părea să ducă departe toate vibrațiile triste ale trecutului, toate resturile de ură și iubiri, și putea, în sfârșit, să creadă că nu mai era prizoniera dragonului. Se simțea nouă în întreaga sa ființă, supusă unor noi obligații, la fel de vie ca și lacrimile, puternică precum grâul, mult prea puternică și vie pentru acest mediu spălăcit, și acum de-abia dacă-și mai putea aminti de ce venise.

Se uită la Brianne și la fiul ei, simțind acum doar umbra urii, văzându-i acum nu ca obiecte demne de milă sau mânie, ci drept lucruri nefamiliare, vieți irelevante, prinse în capcana propriei lor viziuni despre sine și fără niciun cuvânt se întoarse și coborî treptele, înfigând adânc cârligul în scândurile din perete, un gest de sălbatică resemnare, închiderea unei uși care ducea spre mânie și deschiderea alteia spre tărâmuri necartografiate, și coborî în sat, lăsând nepotolită setea pentru bârfă a bătrânului Tim Weedlon, trecu pe lângă spinarea lui Griaule, făcându-și drum prin desișuri și vaduri, și nu observă, pentru o bună bucată de vreme, că traversase un alt deal și că lăsase dragonul departe în urmă.

Trei săptămâni mai târziu, ajunse la Cabrecavela, un orășel de la capătul celălalt al văii Carbonales, iar acolo, folosind pietrele date de Mauldry, cumpără o casă și prinse cheag, începând să scrie despre Griaule, creând nu un jurnal personal, ci o lucrare de referință conținând și o postfață tratând anumite speculații metafizice, drept pentru care nu dori ca aventurile ei să fie publicate,

considerându-le banale în comparație cu subiectele ei primare, fiziologia și ecologia dragonului. După publicarea cărții sale, pe care o intitulă *Mileniul inimii,* avu parte de o scurtă faimă, însă respinse majoritatea ocaziilor de a călători și a ține conferințe, precum și faima, și-și satisfăcu dorința de a-și împărtăși cunoașterea dobândită predând într-o școală locală și discutând în particular cu oamenii de știință din Port Chantay care veniseră să o intervieveze. Unii dintre acești vizitatori fuseseră colegi de-ai lui John Colmacos, dar ea nu pomeni niciodată despre relația dintre ei, convinsă că amintirile despre el nu necesitau modificări; dar poate că asta era mai puțin decât o onestă evaluare de sine, poate că nu se împăcase cu unele porțiuni ale trecutului ei, pentru că în primăvara celui de-al cincilea an de când revenise în lume se mărită cu unul dintre acei savanți, un bărbat pe nume Brian Ocoi, care, cu comportamentul său calm și cu modestia în vorbire, părea făcut din același aluat ca și Colmacos. Din acel moment se cunosc foarte puține despre ea, cu excepția faptului că a născut doi fii și și-a redus scrisul la un jurnal care n-a fost publicat. Oricum, despre ea s-a spus – așa cum se spune despre toți cei care comit acest gen de acte de credință în umbra altor dragoni – încă nedezgropați din dealurile lor aparent banale din pământ și iarbă – crezând că legăturile lor servesc, printr-o blândă constanță, pentru lărgirea și nu o mai bună delimitare a limitelor acestei lumi-închisori – că de atunci încolo a trăit fericită până la adânci bătrâneți. Cu excepția morții de la final. Și a inimii frânte din mijloc.

CAPITULARE

Am mai navigat pe râurile astea, am adulmecat duhoarea de junglă tropicală într-o duzină de războaie diferite, amestecul ăsta de căldură, febră și diaree, am dat de aceleași hoituri umflate plutind pe apa verde, i-am văzut pe omuleții întunecați și pe femeile lor delicate tăiați în bucăți de sute de ori. Eu sunt un afurisit de turist de război. Bagajele mele au abțibilduri din Cambodgia, Nicaragua, Vietnam, Laos, El Salvador și din alte locuri pertinent numite fără întoarcere. Îmi tot spun: termină cu prostiile astea, ți-a venit rândul să acoperi și frontul de acasă, unde nu-i pasă nimănui de nimic și unde poți scrie povești fericite despre fete cu țâțe faine și fără talent actoricesc, relatări profunde despre spiritism și despre republicani la costum care i-o trag publicului pe la spate fără să-și piardă nicio clipă zâmbetul acela victorios, dar mereu o sfârșesc aici, indiferent unde este Aici în acest an, stând pe lângă piscina de la Holiday Inn și dând pe gât Absolut și schimbând replici cinice cu alți nătărăi din specia mea, tipi de la UPI sau AP, știriști de pe la Reuters și câte-o vedetă care apare din când în când, Pune-Aici-Numele-Favoritului-Tău-Dintre-Scârboși-Spilcuiți-De-La-TV, genul de tip care o să facă cinste cu câteva rânduri și o să râgâie câteva platitudini, de genul „păi Katanga a fost război *adevărat*”, înainte de a urca beat la etaj pentru a dicta trei coloane de articole lăcrimoase, de interes uman. Obișnuiam să cred că făceam toate acestea pentru că eram dedicat meseriei, nu vreun pervers sau amăgit, dar acum nu prea mai sunt sigur de asta.

Acum câțiva ani eram în Guatemala City: un Mordor ceva mai luminos și cu arhitectură colonială, autobuze pe motorină scoțând fum negru și o periferie cu adevărat spectaculoasă, cu un nume în stilul anilor nouăzeci, Zona Cinci. Tocmai ieșisem, pregătind încă un articol dramatic despre dispăruți, ferindu-mă de grămezile de hombres cu

aspect sinistru în mașini Toyota fără numere și prefăcându-mă că mă pregăteam să scriu ceva care va Schimba Lucrurile, când colegul ăsta al meu, Paul DeVries, de la AP, un tip slăbănog și onest, de care sunt îndrăgostite toate fetele din Guatemala pentru că-i blond și sensibil, și complet opus talentelor locale, care au tendința de a-și dezvolta de timpuriu burta de la bere împreună cu mania pentru armele de foc și o atracție pentru pocnitul reprezentantelor sexului slab… DeVries îmi spune:

— Hei, Carl, hai să ne mutăm curul până la Sayaxché, am auzit că s-ar fi întâmplat niscaiva nasoale pe acolo.

— Sayaxché? răspund eu. Ce s-ar putea întâmpla la Sayaxché?

Sayaxché era o glumă între mine și DeVries, una dintre multele; acopeream împreună subiectul războaielor din zonă de vreo patru ani și ajunseserăm la o relație bazată pe minimalizarea oricărui fapt care ne ieșea în cale. Numeam Sayaxché „orașul cu o singură târfă” pentru că nu avea mai multe păsări de noapte, iar tipa era foarte ușoară, cu urmele ei oribile de la acnee și gura spurcată, fiind beată moartă majoritatea timpului. Orașul însuși este o hazna aflată la marginea junglei Petén, cu un hotel, un oficiu bancar regional, niște șandramale vopsite în alb, o fermă agricolă experimentală, un feribot care transportă cisterne pe Río de la Pasíon în drumul lor spre fermele aflate mai departe spre est, în junglă, o grămadă de verde închis, o grămadă de indieni flămânzi, țara lui Joseph Conrad, ce se mai putea întâmpla?

— Las-o baltă, îi spun lui DeVries la început.

Știți, disparițiile mă cam oboseau; vreau să spun, ce rost mai avea? Dacă ar fi dispărut ca prin farmec, toată lumea ar fi vrut să citească despre asta, dar o altă tragedie nu însemna decât și mai multă flecăreală fără sfârșit despre mizerabila Lume a Treia… plictiseală, și uite așa ajung eu să urc într-un DC-3 spre Flores împreună cu DeVries, apoi urmează o călătorie de o oră cu autobuzul pe un drum plin de gropi și suntem acolo, bând bere și fumând pe veranda cu plase anti-țânțari a hotelului Tropical, un cub turcoaz pe

malul râului, cu camere de trei dolari și gândaci enormi, cu fotografii înrămate, plasate peste tot, ale lui Don Julio, proprietarul hotelului, un bărbat roșcat, cu lanțuri de aur și burdihan, pozând mândru cu o pușcă și o sumedenie de animale moarte. Ascultăm țipetele păsărilor și maimuțele urlătoare din jungla din apropiere, uitându-ne la bulboanele de un verde murdar de pe Râul Pasiunii, încercând să scoatem câteva informații de la Don Julio, însă el n-a auzit de nicio treabă nasoală. E cu adevărat om de încredere, Don Julio ăsta. Îi urăște pe comuniști. E unul dintre sufletele patriotice care, la beție, își scoate mândrul său pistol și declamă:

— Nimeni nu ia ăsta de la mine! Dacă un comunist vine pe pământul meu, e un om mort!

Așa că, fără nicio îndoială, ne minte ca să-și protejeze amicii din poliția secretă. Ridică din umeri, ne mai oferă bere și pleacă să-și șlefuiască gloanțele, lăsându-ne pe mine, pe DeVries și pe o asistentă canadiană pe nume Sherril – ea e în drum spre Sud, pentru muncă voluntară în Nicaragua – să ne delectăm cu sportul preferat al orășenilor, care este privitul camioanelor care coboară de pe feribot și nimeresc într-o imensă groapă în asfalt, plasată cu mare măiestrie la capătul docului și la începutul unei pante abrupte, astfel că rar este camionul care reușește s-o evite. În fața băncii de peste drum, o clădire cu două etaje, din blocuri de ciment roz, niște soldați indieni cu uniforme de camuflaj și pistoale-mitralieră îl sfătuiesc pe șoferul celui mai recent camion năpăstuit asupra unor metode de a ieși din groapă; ei sugerează o combinație de scânduri și nisip puse sub cauciucuri, și balansarea înainte și înapoi. Șoferul, care-i ofuscat de mai bine de-o oră, e gata să plângă.

— Ce să spun, e al dracului de mișto chestia asta, îi spun lui DeVries; e cu zece ani mai mic decât mine, iar relația dintre noi s-a stabilit în așa fel încât am dreptul de a-mi exprima dezaprobarea directă și frățească.

— Materialele care merită băgate în seamă nu se termină niciodată pe aici.

— Trebuie să apară ceva, zise el. Hai să mai zăbovim pe aici o vreme, să vedem ce-ar putea ieși.

— Și ce căutați voi, băieți? întreabă Sherril.

E lungă, înaltă, arată bine, are părul castaniu deschis și nu poartă sutien, iar acum așteaptă un tip care i-a promis s-o ia cu barca în sus pe râu, până la frontiera mexicană, ca să-i arate ruinele mayașe de la Yaxchilán, dar care încă nu se arătase, întârziase deja două zile și probabil nici nu avea să se arate; ea se poartă foarte degajat, foarte feminină-în-control, genul aș vrea să-mi fac damblaua cu rebelii ca să mă pot suporta, știți, pentru ca apoi să-mi cresc singură copiii, să-i învăț să iubească animalele și să nu spună niciodată cuvinte rele prin Calgary sau prin alte părți, iar eu încep să cred că, dacă e destul de proastă încât să meargă cu canoea în sus pe Râul Apocalipsei împreună cu vreun jeg întâlnit într-o crâșmă din Antigua, atunci s-ar putea să fie suficient de idealistă încât să se culce cu un jurnalist călit în războaie, așa ca mine. Îmi dau seama că-i impresionată de repertoriul meu de cinisme, iar între noi există o atracție reciprocă.

— Am auzit că ar fi ceva probleme pe aici, spun. Soldați peste tot.

— Oh, vorbești despre fermă, zice ea.

DeVries și cu mine schimbăm niște priviri și întrebăm într-un glas:

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu, răspunde ea, însă alaltăieri erau pe acolo o mulțime de soldați. Cred că încă sunt acolo. Trebuie să treacă pe aici dacă pleacă.

Ferma, la fel ca Sayaxché, este o glumă, deși nu chiar atât de amuzantă precum cea cu o singură târfă. Cu câțiva ani în urmă, într-un exercițiu isteț de dare de mită, Banco Americano Desarrollo, principala bancă pentru dezvoltare din regiune și de aceea fruntașa în materie de ticăloșie economică, instituția care menține statu-quo-ul detașamentelor morții și al sărăciei inumane din întreaga Americă Centrală, toate în numele cauzei menținerii SUA în siguranță față de pericolul comunismului, al albinelor

ucigașe sau ceva de genul ăsta, a negociat un acord cu tatăl corupției din Guatemala, un președinte pe nume Ydigoras Fuentes; prin acest acord s-au cedat pentru totdeauna drepturile asupra concesiunilor petroliere din Petén, în schimbul a ceea ce acordul numea o politică agresivă a SUA dirijată spre reforma agrară și dezvoltarea agriculturii, o politică în urma căreia – sub un văl de promisiuni minunat de vagi – s-a făgăduit înființarea unei singure ferme experimentale, aceasta fiind cea de la Sayaxché. Acolo sunt angajați treizeci de guatemalezi și este considerată un model de curățenie și eficiență; reforma agrară și dezvoltarea agricolă nu și-au făcut încă apariția, dacă mai era nevoie să fie precizat.

În orice caz, DeVries și cu mine suntem nerăbdători să o luăm la trap către fermă, să vedem ce-i pe acolo, dar Sherril ne spune că n-o să reușim niciodată… oricum, nu în timpul zilei. Sunt prea mulți soldați care blochează drumul. Dar știe ea o cale; dacă așteptăm până la noapte, ne duce ea. Se pare că, în timp ce-și aștepta ghidul întârziat, dăduse peste un nasol din extrema dreaptă, născut în Guat City, care avea un ranch mai jos pe râu și fusese destul de proastă încât să se ducă într-o plimbare prin junglă împreună. Singurele lucruri despre care discutase cu el fuseseră discotecile, Cadillacurile și multele sale prietene, iar ea crezuse că era un prost, fără să-și dea seama că astfel de idioți sunt periculoși. Când încercase să se dea la ea, fusese nevoită s-o ia la goană și să-l lase în urmă prin junglă, și-așa descoperise o rută secretă de mâna întâi spre Vechea Fermă Experimentală, care i se păruse păzită excesiv.

Aici este implicată etica jurnalistică, ne dăm noi seama. Oare ar fi corect ca doi tipi care-s isteți de bubuie să lase o naivă fată din Calgary să-i conducă până la gura iadului riscând tot? Probabil că nu. Însă așa e lumea spectacolului și analizând la rece situația până ce iese cum trebuie, noi spunem okay, scumpo, ce mai aventură o să trăim cu toții! Bem bere, ne uităm după camioane care se hurducăie prin Groapa Morții și așteptăm să vină noaptea. Pe la asfințit, o

iau pe Sherril la o mică plimbare, îi povestesc istorii triste despre cum mor răcanii și sunt răsplătit pentru trecutul meu valoros cu vreo câteva sărutări umede și apăsate și o dovadă clară a faptului că nu poartă sutien.

— Doamne! zice ea, îmbujorată și umezită de încântare, în timp ce mergem braț la braț spre hotel.

— Doamne, nu m-am așteptat niciodată să întâlnesc pe cineva așa ca tine în acest loc nenorocit.

Aici se află un potențial foarte vast, îmi dau eu seama. Cine zicea că tipele din Canada nu știu să sărute?

În acel punct povestea a încetat să mai fie o glumă. Nici nu fusese cine știe ce glumă până atunci, dar ăsta-i showbiz, da, iar eu am vrut să vă aduc aici. Nu știu ce să vă spun, oameni buni. Probabil că pare că vreau să port pălăria superiorității morale, dar nu-i vorba decât despre o tehnică defensivă. Vedeți, sunt atât de obișnuit să exagerez în mod pasional și să vă fac să vă uitați în jos la mine, ca și cum ați spune, „Interesant Specimen” sau „Doamne Dumnezeule, dar în mod sigur le știe”, sau „Mda, plictisitor, deci Occidentul e în declin, ce-i cu asta, nu știi de unde să ne tragem niște Ecstasy”, sau „Uau, vreau să spun că-i într-adevăr nasol și așa mai departe, dar nu vreau să aud asta, lucrez din greu toată viața în timp ce bătrânul ăsta de soare doar se rostogolește prin cer toată ziua, iar când ajung acasă vreau să mă relaxez, să beau una rece și să mă distrez”. Așa că ce să vă spun, oameni buni? Nu mă pot certa cu voi. Ori vă pasă, ori nu, și nimic din ce zic eu nu vă va face să vă răzgândiți. Dar, dacă vreți să vă distrați, v-aș sugera să faceți ceva pași, să zicem prin apropiere de Tolola, în El Salvador, unde puteți vedea rezultatele interesante ale politicii externe bazate pe elicoptere Apache care lansează optsprezece mii de kile de bombe pe terenuri de la țară în fiecare lună, repetând tactica folosită de noi în Vietnam pentru distrugerea sprijinului popular pentru VC (oh, da!), în acest caz fiind vorba de FMLN, iar în cursul acestui proces transformând o cincime din populația țării în refugiați. Asta ar fi cea mai distractivă plimbare. Să vedeți orașele pustii, pline cu

schelete! Să vedeți colecția ciudată de mâini stângi putrezind într-un coș pus în fața unei biserici bombardate! Să vedeți satul bărbaților fără picioare! Dacă v-a plăcut *The Killing Fields*[38], o să vă placă la nebunie Tolola!

Vorbesc serios, oameni buni, vă va rămâne în amintire multă vreme.

Chiar și simplul miros constituie O Experiență.

Dar bat câmpii. Poate că adevărul este că în Statele Unite este ușor să dobândești superioritate morală, chiar și pentru un ratat ca mine. În acest caz, presupun că aș face bine să-mi termin repede povestirea ca să vă las să vă întoarceți la MTV.

Așa că ne-am dus, mergând tiptil prin junglă, ținându-ne după poponețul perfect, îmbrăcat în blugi, al lui Sherril prin aerul lipicios al serii. Ne-au trebuit aproape două ore de gheboșare constantă pentru a ajunge la fermă, cu țânțarii-vampiri bântuind prin apropiere, iar când am zărit lumini pătrunzând prin desișuri, ne-am strecurat până la marginea junglei, ne-am lipit cu burțile la pământ și-am privit printre straturile de ferigi. Transportoare blindate cu mitraliere M-60 montate în spate, cam o duzină în total, înconjurau o clădire din stuc alb: birourile fermei. Luminile se dovediră a fi proiectoare și erau orientate spre un teren care părea plantat cu agave… cu toate că numai Dumnezeu știe de ce ar vrea cineva să cultive agave. Se vedeau circa cincizeci-șaizeci de soldați și niciunul dintre ei nu părea să se distreze cine știe ce; erau cu toții atenți, desfășurați pe poziții în fața clădirii cu birouri, cu armele îndreptate spre câmp. Era foarte ciudat.

Nu știu ce-am fi făcut. Probabil că nimic. Nu aveam în plan să ne ducem mai aproape. Probabil ne-am fi întors în oraș și-am fi făcut un mic reportaj de anchetă. Însă liberul-arbitru nu s-a dovedit a fi o opțiune. La câteva minute după ce am ajuns la fermă, am auzit în spatele meu păcănitul distinctiv al unei arme automate pregătite de tragere, iar apoi o voce spunându-ne, în spaniolă, să ne așezăm cu fața

---

[38] The Killing Fields – film britanic din 1984, despre regimul Khmerilor Roșii din Cambodgia (n. red.).

la pământ și cu brațele depărtate. Peste câteva clipe, am fost ridicați în picioare, orbiți cu lanternele și, cu toate că am strigat *„Americanos, americanos”,* am fost mânați destul de brutal de un grup de soldați spre fermă și în clădirea de birouri. Afară, în praf, era una dintre priveliștile de bază din America Centrală: un șir de cadavre dezgolite, ciuruite de gloanțe. Soldații ne-au împins dincolo de cadavre înainte de a putea să aruncăm o privire mai îndelungată. Sherril a început să obiecteze, dar am tras-o după mine, șoptindu-i să-și țină gura. Înăuntru, am fost întâmpinați de un alt element clasic pentru America Centrală, ofițerul sadic, al nostru fiind un oarecare maior Pedroza, care ar fi obținut un scor ridicat într-un concurs cu dubluri ale generalului Noriega: pielea ciupită, aspectul vag oriental al feței. Ne privea cu o expresie visătoare, viziuni cu țepușe electrice pentru vite și echipa Louisville Sluggers dansându-i în minte; ochii lui zăboviră mai mult asupra lui Sherril.

Ar putea părea că mă pripeam în ceea ce-l privea pe maior, dar n-a fost așa. Obținuse un grad superior într-una dintre cele mai lipsite de morală și mai brutale forțe militare existente, și cineva nu ajungea la o asemenea poziție fără să facă mârșăvii în stânga și-n dreapta; chipul său avea netezimea aceea crudă a cuiva care se delectase cu tortura și-i plăcuse. Există o anumită încetineală, o greutate care-i caracterizează pe astfel de oameni, o grație butucănoasă și șleampătă, ca aceea a unui animal de pradă supraponderal, unul care a ucis prea des și prea ușor. Pentru cei care i-au văzut în acțiune, sunt inimitabili; apucăturile lor rele sunt la fel de evidente ca și piepturile acoperite de fireturi și decorații.

Pedroza ne pusese o serie de întrebări și cred că era pe cale să treacă la contact fizic, când un bărbat distins, cu părul alb, de cincizeci și ceva de ani, a intrat în încăpere. Văzându-l, am simțit o mare ușurare. Era Duncan Shellgrave, unul dintre vicepreședinții băncii de dezvoltare. Nepotul lui era un prieten de-al meu, și stătusem în casa lui din Guat City în două ocazii.

— Ce naiba se întâmplă aici, Duncan? am zis, sperând că un ton agresiv ar putea stabili o legătură spirituală subtilă.

— Ia-o ușor, Carl, spuse el, și adăugă către maior, în spaniolă, că se ocupa el de asta. Maiorul, cu un oftat abătut, zise:

— Cum doriți.

Shellgrave ne conduse într-un birou alăturat, o încăpere albă cu o fereastră cu geam mat și răcoare de aer condiționat.

— Avem o mică problemă, anunță Shellgrave, dăruindu-ne cel mai reușit zâmbet al său din seria „împrumutul se respinge” și făcându-ne semn să luăm loc pe scaune. Mă tem că trebuie să așteptați aici până se rezolvă, altfel maiorul Pedroza va fi destul de supărat.

Erau două scaune pliante; le-am lăsat lui DeVries și lui Sherril, iar eu m-am cocoțat pe marginea biroului.

— Ce fel de problemă? am întrebat.

Un alt zâmbet și mâinile depărtate în semn de neajutorare.

Ar trebui să vă spun o poveste despre Shellgrave ca să ilustrez caracterul său.

La o săptămână după revoluția din Nicaragua, de care mă ocupasem pentru câteva fițuici de stânga, treceam prin Guat City când am dat de nepotul lui Shellgrave, care sugerase să cinăm la unchiul său; credea că-i va face bine să audă direct rahatul legat de starea de lucruri de la Managua. Ei bine, ne-am dus la reședința lui, o drăgălășenie paranoică tipică, cu câini de pază, ziduri înalte cu sticlă spartă presărată pe partea de sus și o mulțime de sisteme electronice de securitate, iar când Shellgrave auzi că tocmai venisem de la Managua, zise uimit:

— Doamne! Ai noroc că mai ești în viață! Îi măcelăresc pe oameni în strada mare acolo.

Știam că nu era nici pe departe așa, însă, când am încercat să-l conving pe Shellgrave de asta, își puse un zâmbet amabil și zise:

— Înseamnă că n-ai văzut asta. Probabil te-au condus

departe de acțiune.

L-am asigurat că am fost pe toate străzile; nu sunt marioneta sandiniștilor, dar comparativ cu alte revoluții, cea din Nicargua începuse destul de curat și nu se întâmpla nimic din cele sugerate de Shellgrave. Cu toate astea, n-am fost capabil să-l conving. Faptul că de-abia sosisem de la Managua i se părea total irelevant; le acorda informatorilor săi din CIA credibilitate totală, iar mie deloc. Teza lui de bază spunea că nu trebuie să mă creadă, așa că nu mă credea. Nu mă obstrucționa, nu juca niciun joc cu mine, dar pur și simplu nu mă credea. Oameni precum Shellgrave găsești peste tot în America Latină; au un adevărat talent pentru asumarea de păreri; ei *știu* că au dreptate în privința lucrurilor importante, a imaginii de ansamblu, și de aceea înțeleg că orice informație contrarie pe care o primesc trebuie să fie contaminată. Ei prosperă în mitul *realpolitik,* dansează cu cine-i informează, iar conștiința lor este curată. Sunt oameni foarte înspăimântători. Poate nu chiar ca maiorul Pedroza și ai lui, dar în opinia mea sunt pe-aproape.

Știam că nu avea niciun rost să-l bat la cap pentru niște detalii; m-am holbat la pereții albi, am încercat să-i ridic moralul lui Sherril făcându-i cu ochiul și zâmbind.

DeVries începu să-i pună întrebări lui Shellgrave, și i-am zis:

— Nu-ți irosi timpul.

Se înfurie pe mine pentru asta; își dădu pe spate cârlionțul blond de pe frunte care le aducea la delir pe toate fetele de la Universitatea San Carlos și spuse:

— Hei, tu poate te-ai expirat, bătrâne, dar nu și eu. Aici e mai mult decât o tărășenie ciudată, să știi. Aici e un rahat nasol de tot. Ție nu-ți miroase?

— Tipul – am arătat spre Shellgrave – nu-i responsabil de asta. Pentru el, paradisul înseamnă o cameră cu vedere spre Wall Street. N-are habar de tărășenii ciudate. A halit atâția oameni, încât crede că e normal să fie așa.

Zâmbetul lui Shellgrave nu se pierdu deloc; s-ar putea chiar să-i fi făcut plăcere caracterizarea mea.

— Uită-te la el, i-am spus lui DeVries. E într-o afurisită stare de beatitudine. Știe că imperiul se prăbușește, iar datoria lui sacră este să se țină de ultima fărâmă, cât poate de mult.

Însă DeVries, Dumnezeu să-l binecuvânteze, era un om convins și l-a tot chestionat pe Shellgrave, fără niciun rezultat inteligent.

Împușcăturile au început cam la zece minute după ce-am intrat noi în camera albă. Pocnituri ca de capse, cam așa se auzeau peste huruitul vibrant al instalației de climatizare, apoi ajunse la noi bubuitul mai grav al mitralierelor M-60. Sherril sări în picioare, iar Shellgrave, zâmbind, îi spuse să nu-și facă probleme, totul era în ordine. Chiar credea asta. Voia ca și noi să-l credem. Pentru binele nostru.

— Deci ce-i asta? l-am întrebat. Zgomotul Democrației în Acțiune?

Clătină din cap derutat: eram incorigibil, iar el, pur și simplu, nu știa ce să facă cu mine.

Urletele au început la trei minute după împușcături și reacția lui Shellgrave la asta n-a mai fost atât de calmă. Se ridică, încercă să se uite prin geamul mat, iar cum asta eșuă, o luă spre ușă, se opri, apoi se duse la ea și o zăvorî bine.

— Nu-ți fie teamă, i-am spus. Totul va fi bine.

— Ce-i asta? Ce se întâmplă? zise Sherril.

Avea fața de culoarea brânzei și-și frângea mâinile, iar DeVries arăta zdruncinat, și nici eu nu mă simțeam tocmai bine.

— Da, ce Dumnezeule se întâmplă? îl întrebă DeVries pe Shellgrave îngrijorat.

Shellgrave stătea în mijlocul camerei, cu capul ridicat și puțin înclinat într-o parte, ca un om care aude un strigăt în depărtare.

Urletele erau oribile, urlete sfâșiate, de agonie pură și de frică; ori acopereau majoritatea focurilor de armă, ori nu mai trăgeau atât de mulți oameni ca la început. Apoi cineva urlă chiar lângă fereastră, iar la asta Shellgrave o

zbughi direct spre un dulap, îl deschise și începu să trântească documente pe birou. Am luat unul și-am văzut cuvântul *mutagenic* înainte de a-mi fi smuls din mâini.

Eu tot mai credeam că vom supraviețui, însă încrederea mea se diminua și poate că de-asta am decis să nu mai trăiesc în ignoranță. L-am îmbrâncit pe Shellgrave și l-am trântit la podea, și-am început să răsfoiesc documentele. Încercă să sară la mine din nou și l-am lovit în stomac.

DeVries și Sherril mi se alăturară. N-am prea reușit să pricep mare lucru din hârtiile de acolo, dar păreau să descrie un proiect care exista de douăzeci de ani, ceva legat de un nou tip de hrană și de efectele sale asupra unui sat local de indieni, care – nemâncați în ultimul hal – săriseră în sus, probabil, la șansa de a hali rahatul.

— Iisuse Hristoase! zise Sherril, holbându-se la documente și nevenindu-i să creadă.

— Ce-i? am întrebat.

— Așteaptă!

Începu să caute prin și mai multe documente. Shellgrave, gemând, spuse:

— Acelea sunt secrete, iar de data asta DeVries îl lovi.

Brusc, focurile de armă se intensificară, ca și cum s-ar fi întors sorții bătăliei.

— Doamne! făcu Sherril încet, și se lăsă să cadă în scaunul lui Shellgrave.

— Spune-ne, fir-ar să fie! zise DeVries.

— Mă gândesc că, răspunse ea, și vocea-i pieri; inspiră adânc. Nu pot să cred toate astea.

Ne privi cu ochii înfundați în orbite.

— Mutanți. Hrana a produs niște schimbări îngrozitoare asupra generației a doua de subiecți. Materialul cerebral s-a degenerat. Copiii celor care au mâncat primii alimentul sunt idioți. Sunt niște chestii aici pe care nu le înțeleg. Dar au apărut modificări la nivelul pielii și al sângelui. Și cred că… au devenit nocturni. Ochii lor…

Înghiți cu noduri.

— Îi omoară. Nu le mai dau de mâncare, iar ei nu pot mânca nimic altceva, doar planta crescută aici.

Am îngenuncheat lângă Shellgrave.

— Iar acum încearcă să vă omoare. Ei sunt afară, nu?

Avea probleme cu respirația, dar reuși să dea din cap; arătă spre documente.

— Ardeți-le, gâfâi el.

— Îhî, am făcut eu. Imediat.

Dintr-odată, mi-am dat seama de metaforă, noi, aici, închiși în camera albă, izolați de urlete și rafale și de moartea monstruoasă care se derula în căldura umedă a junglei. Era ceva foarte în stilul American Contemplativ, era o poveste clasică americană. În toții anii în care-am scris povestiri horror, povești care n-aveau nimic din ororile tehnologice bizare ale poveștii de față, dar erau fundamentate pe un rău la fel de demonic, povești care sfârșeau în coșul vreunui redactor al unui ziar local… cred că toate astea mi-au permis să-mi editorializez propria existență. Vedeți, acesta era un moment semnificativ în viața mea. Mi-am dat seama că oroarea de-afară era în ton cu toate celelalte orori al căror martor fusesem. Sunt sigur că, tratând asta ca pe o ficțiune, care este și singurul mod în care o pot prezenta, unii vor spune că prin injectarea elementului de science-fiction bagatelizez condiția reală în care se află America Centrală. Însă nu-i așa. Ceea ce se petrecea nu era diferit de mii de alte evenimente petrecute în ultimii o sută cincizeci de ani și ceva. Aceasta nu era o excepție, era regula. Și, prin lipsa de contrast cu celelalte orori, expunea natura hidoasă a acelei reguli. Excesele lui United Fruit, sadismul infernal al unor tipi ca Torrijos, Somoza, D’Aubuisson și al altor câteva mii de lingăi mai puțin cunoscuți, masacrele, invaziile, gropile comune, gropile de gunoi umplute până sus cu cadavre care ardeau mocnit, canibalismul, violurile și tortura la scară națională, toate documentate pe larg și tot pe larg ignorate, cu toate orchestrate pe muzica urletelor auzite acum… asta era doar o parte a întregului, un adagio minor într-o simfonie a durerii, continuarea unei tradiții bolnave.

Am înțeles că oricine câștiga această luptă va avea foarte puțină simpatie pentru ziariști, iar în această

privință DeVries era cu mult înaintea mea. Găsise un pistol prin mormanul de hârtii de pe biroul lui Shellgrave și, după ce și-l puse la centură, ridică unul dintre scaunele pliante și ne spuse s-o luăm spre copaci, apoi azvârli scaunul prin fereastră, curățând cioburile de geam mat. M-am strecurat afară, am ajutat-o Sherril să iasă, apoi pe DeVries, care ținea într-o mână un dosar cu documente semnificative. După răcoarea încăperii, căldura fetidă aproape că m-a asfixiat. Privind spre câmpul de dincolo de clădirea birourilor, am văzut zeci, nu, sute de siluete goale, întunecate și răsucite ciudat, răspândite printre agave; unele erau îngenuncheate și rupeau frunzele, și erau cadavre peste tot, multe arătând însângerate în luminile reflectoarelor, genul de imagini Polaroid cărora le trebuie o secundă să se developeze pe deplin în mintea ta, și apoi rămân pe veci acolo, limpezi în întreaga lor vrăjitorie medievală și detaliu sălbatic. Până la copaci erau vreo cincizeci de metri, și mi-am spus că vom reuși fără niciun incident; toate urletele și împușcăturile se auzeau din fața clădirii cu birouri. Dar apoi se auzi un urlet sfâșietor chiar în urma mea, și l-am văzut pe Shellgrave, care se chinuise să iasă pe fereastră, fiind tras înapoi de un grup de personaje diforme. Avea sânge pe față. În clipa următoare, mai multe dintre arătările acelea se grupaseră în jurul meu.

Din moment ce proiectoarele erau orientate spre câmp, era destul de întuneric acolo unde ne aflam noi și n-am ajuns să-i văd ca lumea pe atacatorii noștri. Am avut impresia că aveau un fel de crustă umflată pe față, câte-o despicătură pentru ochi și gură, și găuri pentru nări. Chiar și pentru niște indieni erau mici, ca niște pitici, și nu puteau fi foarte puternici, pentru că eu nu sunt și i-am azvârlit într-o parte foarte ușor. Însă erau foarte mulți, iar dacă n-ar fi fost DeVries, sunt sigur că am fi murit cu toții. Începu să tragă cu pistolul lui Shellgrave și, ca și cum moartea era foarte atrăgătoare pentru ei, ne lăsară în pace pe mine și pe Sherril și se repeziră la DeVries. Am apucat-o pe Sherril de braț și-am rupt-o la goană spre junglă.

Eram cam la optsprezece-douăzeci de metri sub bolta junglei când l-am auzit pe DeVries urlând.

Eram prieten cu DeVries de – așa cum am spus – patru ani, însă prietenia noastră se duse pe copcă, înlocuită de panică, și cu Sherril la remorcă, am continuat să fug, coborând în șanțuri pietroase, sărind peste ridicături, împiedicându-mă, căzând, urlând de groază la fiecare impresie de mișcare. Fugeam amândoi cam de cinci-șase minute, când, după o cădere spectaculoasă, rostogolindu-mă până la jumătatea dealului prin ferigi și vegetație putredă, am descoperit gura unei peșteri.

Fundația de calcar a Peténului este ciuruită de peșteri, așa că aceasta n-a fost o întâmplare miraculoasă; însă, fiind cu respirația tăiată și obosit tun, am considerat-o ca atare în acel moment. Deschizătura, în care picioarele mele ajunseseră să se legene la sfârșitul căderii, era îngustă, acoperită de liane, nu mai lată de câțiva metri, însă simțeam un spațiu mult mai vast în continuare. Am dat la o parte plantele agățătoare, am luat-o pe Sherril de mână și-am condus-o înăuntru. Miros rece de mucegai, apă picurând undeva, prin apropiere. Mi-am ridicat bricheta ca pe o torță, iluminând o porțiune dintr-o galerie mare, boltită, cu pereții albi și netezi, cu excepția a câte unei volute din calcar; sprijinită de un perete era o prelată, iar dedesubt se ițea marginea unei cutii. Am stins bricheta, am bâjbâit spre prelată; când am ajuns acolo, folosind din nou bricheta, am examinat cutiile – erau patru, toate însemnate cu numere de cod și inscripția US AIR FORCE. Se simțea izul inconfundabil al uleiului pentru mecanisme.

— Ce-s astea? întrebă Sherril.

— Miroase a armament, i-am răspuns. Cred că sunt puști automate.

Am început să mă ocup de una dintre cutii, atacând scândurile, dar nu făceam cine știe ce progrese. Apoi am auzit un zgomot din exteriorul peșterii, ceva greu deplasându-se printre desișuri. Lângă intrare era un bolovan mare și, în speranța că am putea bloca accesul cu el, Sherril și cu mine am alergat de-a lungul peșterii, dar

până am ajuns noi la intrare, sursa zgomotului era deja pe jumătate înăuntru, obturând lucirea slabă a luminii lunii. Ne-am lipit de perete, în apropierea intrării. O umbră păși în peșteră, prea mare ca să fie vreunul dintre indieni; o rază de lumină izbucni din mâna ei. Am văzut uniforma de camuflaj, un pistol în tocul său și, știind că nu aveam o altă alternativă decât să atacăm, am sărit asupra individului și l-am trântit pe spate. Sherril era chiar lângă mine, zgâriindu-l pe față. Omul înjură în spaniolă, încercă să mă arunce de pe el, și s-ar fi putut să-i reușească figura dacă nu l-ar fi hărțuit Sherril. Am reușit să-l apuc de păr și l-am dat cu capul de piatră; după cea de-a treia lovitură rămase nemișcat. M-am rostogolit de lângă el, trăgându-mi răsuflarea. Sherril ridică lanterna și-i îndreptă raza spre fața pișcată și inertă a omului. Era maiorul Pedroza. Asta mi se păru logic. Maiorul stoca, probabil, armament pentru propriul său mic complot sau poate că făcea un profit substanțial vânzându-l băieților *contras* sau vreunei alte grupări de luptători curajoși pentru libertate.

Cu toate că nu avusesem timp să mă obișnuiesc cu moartea lui DeVries și cu întreaga poveste cu ferma experimentală, se părea că toate acestea mă pătrundeau de-abia acum, astea și toate cele pe care le văzusem timp de ani de zile, întreaga istorie nasoală pe care o relatasem fără niciun impact, și se părea că Sherril era mânată de motive similare, de mânie zămislită din deziluzii. Cu toate că nu trecuse prin atâtea ca mine, cu toate că nu-i oferisem respectul pe care-l merita, mi-am dat seama că avea instinctele pe care le avusesem cândva și eu, pentru compasiune, adevăr și speranță. Acum, într-o singură noapte, toate acestea fuseseră mânjite.

Ne-am văzut de treabă și l-am legat pe Pedroza cu câteva bucăți de liană pe care le-am tăiat de la intrarea în peșteră, folosind cuțitul pe care i-l luasem. Mă simțeam împietrit și lipsit de emoții, de parcă împachetam o bucată de carne. L-am întors pe burtă și i-am legat mâinile la spate; apoi i-am legat picioarele și le-am prins de un laț petrecut în jurul gâtului. Dacă se zbătea, n-ar fi făcut

altceva decât să se sugrume singur. Eram sigur de un lucru: indiferent ce s-ar fi întâmplat cu mine și cu Sherril, Pedroza avea să moară. Asta ar putea părea unora drept incorect. Ce anume știam eu sigur despre el, s-ar putea ei întreba? Cu siguranță, mie nu-mi făcuse nimic. Însă, așa cum am explicat mai înainte, nu era un nevinovat. De fapt, ar fi trebuit să mă pregătesc să-l ucid pe Shellgrave; el era adevăratul ticălos din toată povestea sau cel puțin era emblema ticăloșiei. Oameni ca Pedroza n-ar putea exista fără acești Shellgrave. Dar și maiorul mi-era de ajuns. Mi-am sfâșiat cămașa ca să fac un căluș și i l-am înfundat în gât, fixându-i-l acolo cu centura mea. Odată realizată asta, Sherril și cu mine am împins bolovanul, ca să închidem intrarea, apoi ne-am așezat și am așteptat.

Niciunul dintre noi n-a prea vorbit. Eu eram preocupat de faptul că-l abandonasem pe DeVries; știam că n-aș fi putut face nimic pentru el, dar asta nu-mi prea era de ajutor. L-am văzut cu ochii minții, trăgând cu pistolul lui Shellgrave, o imagine a părului său blond, a feței palide și încordate, apoi l-am văzut potopit de indieni și apoi l-am auzit urlând. Ar fi trebuit să fiu obișnuit cu acest gen de evadări rapide; mi se mai întâmplaseră de multe ori în trecut, dar asta nu avea să se rezolve cu ușurință. Poate că fusesem mai apropiat de DeVries decât îmi dădusem seama sau poate coșmarul din jurul morții sale era cel care făcea situația să pară insurmontabilă.

Nu sunt sigur la ce se gândea Sherril, însă am simțit că gândurile noastre aveau un curs oarecum paralel. Începu să se zgribulească – în peșteră era umezeală – și mi-am pus un braț în jurul umerilor ei, lăsând-o să se lipească de mine. Am întrebat-o dacă era bine și răspunse „Mda” și se strânse mai aproape. Mirosul ei de fată curată mă făcu melancolic și slab. La scurt timp după asta am sărutat-o. Prima dată s-a retras de lângă mine, spunând:

— Nu, să n-o faci… nu acum.

— Bine, i-am răspuns calm; în mintea mea eram gata să fac cum voia ea, dar am continuat să-mi țin mâna pe sânul ei.

— Ce faci? zise ea.

— Nu știu, am simțit doar nevoia să te ating.

Mi-am luat mâna de acolo, dar după o clipă, mi-o puse ea înapoi, o apăsă pe sân. Apoi scoase un sunet de deznădejde.

— Cred că și mie-mi trebuie asta, spuse. Nu-i așa că-i o fază tare?

— Cum adică?

— Să vreau asta acum. Nu-i o chestie – scoase un hohot trist – rea sau așa ceva?

Un alt hohot.

— Rea.

Spusese cuvântul ca și cum dobândise un sens cu totul nou, unul pe care doar acum era capabilă să-l descifreze.

Nu aveam niciun răspuns pentru ea. Am sărutat-o din nou și, de data asta, îmi răspunse la sărut; la puțin timp după asta, ne-am întins hainele pe piatră, în loc de pătură, și-am făcut dragoste. Era singura noastră speranță, singurul lucru pe care-l puteam face ca să ne salvăm de umbrele oarbe și urletele însângerate care ni se îmbulzeau în cap, așa că acuplarea noastră a fost dură, mai mult o expresie a mâniei decât una de compasiune. Era implicată și atracția reciprocă de la început, lucrul care ar fi putut deveni o relație sănătoasă, dar acum – m-am gândit – hrănită cu materia acelei nopți grotești, va înflori contorsionată, întunecată și fără viitor. Și totuși, angajându-mă în acest act reciproc, aveam senzația că eram implicat într-un fel care făcea imposibilă o retragere.

Probabil că în timp ce făceam dragoste ne-au găsit indienii, pentru că, atunci când am ieșit din căldura și confuzia pe care le generasem, le-am auzit vocile: șoapte ciudate, fluierate, răzbătând nu de la gura peșterii, ci de undeva, de deasupra, făcându-mă să-mi dau seama că trebuie să mai fi fost încă o intrare. Ne-am repezit să ne îmbrăcăm și-am desfăcut cutiile cu ajutorul cuțitului lui Pedroza; aveam pistolul său, dar mă îndoiam că îmi oferea suficientă putere de foc. Prima cutie conținea rachete antipersonal; nu aveam nici cea mai vagă idee despre cum

să le folosesc. Însă cea de-a doua cutie conținea puști M-16 și încărcătoare pline. Am băgat un încărcător într-una și m-am pregătit pentru apărare. Eram surprins că nu ne atacaseră încă, și când după câteva minute încă nu făcuseră nicio mișcare, am îndreptat lanterna lui Pedroza spre tavan.

Cu o secundă înainte de a se retrage de la cea de-a doua intrare, care se afla la jumătatea laturii bolții, le-am văzut licăririle gălbui din ochi; priveliștea era atât de înspăimântătoare, încât aproape că am scăpat lanterna. I-am dat-o lui Sherril și-am tras o rafală scurtă în deschizătură; nu era cine știe ce, doar o crăpătură, dar destul de mare încât să permită intrarea acestor trupuri răsucite. Se afla cam la doisprezece metri înălțime.

— Documentele, am întrebat-o pe Sherril, ziceau că ar putea să suporte căderi de la mare înălțime?

Ea se gândi.

— Era ceva despre conținutul slab de calciu. Probabil că au oasele destul de fragile.

— S-ar putea să coboare cu lianele.

— Poate, dar potrivit documentelor sunt… animale. IQ-ul lor nu este cuantificabil.

Am auzit un zgomot înăbușit și-am pus-o pe Sherril să îndrepte lanterna spre Pedroza; avea ochii cât cepele și fața congestionată.

— Ai grijă, l-am avertizat în spaniolă. Ai să-ți faci singur rău.

Ochii lui arătau mai amenințători decât ai indienilor.

— Cred că va fi bine, zise Sherril. Dacă îi putem ține la distanță până dimineață, vom fi în siguranță.

— Pentru că sunt nocturni?

— Îhî. Nu pot suporta prea bine lumina. S-ar putea să poată aștepta până pe la jumătatea dimineții, ascunși pe sub pomi, dar pe la amiază ar suferi groaznic.

Lanterna se legănă în mâna ei.

— Își fac vizuini.

— Poftim? am zis.

— Se deplasează noaptea, iar când vine lumina zilei,

oriunde se află, își sapă găuri în pământ, se acoperă cu pământ și dorm… ca vampirii. Aproape că nici nu respiră când sunt adormiți.

— Iisuse, am făcut, incapabil să absorb toate astea, să simt mai multă repulsie decât era deja în mine.

Am aruncat o privire spre Pedroza; avea multe răspunsuri de dat.

Sherril privea și ea către maior, și din scârba care-i domina expresia am știut că Pedroza ar avea parte de clipe nasoale, chiar dacă n-aș fi fost eu aici.

Ne-am așezat lângă bolovan, lăsându-ne greutatea pe el în caz că indienii ar fi încercat să-l dea la o parte; am îndreptat lanterna spre intrarea de sus, și discutam ca să acoperim fluieratul neîncetat și tulburător al vocilor lor – probabil că nu era un limbaj, ci doar zgomote, muzica demenței nemiloase, reverberând prin cavernă. I-am spus lui Sherril tot felul de istorioare, însă nu erau povești pe care i le-aș fi relatat în alte circumstanțe. Erau despre lucrurile bune și curajoase pe care le văzusem, povești unde mai era speranță, povești care dădeau o reputație bună ocupației de povestitor, și nu obișnuitele mele snoave dezgustătoare despre Oamenii de Afaceri din Iad și mașinațiile lor la scară globală. Acele povești erau cea mai bună parte a vieții mele și îmi treceau pe dinaintea ochilor, și asta nu se întâmpla pentru că mă temeam de moarte – credeam că o vom scoate la capăt –, ci pentru că ultimele dintre idealurile mele nebunești își dădeau duhul, spunându-și ultimul cuvânt înainte de a se topi într-un *nada* ectoplasmic. Deși mă convinsesem cu multă vreme în urmă că renunțasem la idealurile mele, cred că atunci am capitulat înaintea răului din lume.

La fel se petrecuse și cu Sherril. Mi-a povestit despre îngrijirea bolnavilor, despre senzația de bine pe care i-o dădea asta, mi-a vorbit despre casă, despre vechii ei prieteni, dar divaga. Trebuia s-o dirijez cu cu întrebări, ca și cum postul ei de radio își tot pierdea frecvența. I-am privit chipul. Era mai mult decât al naibii de drăguță, era atât de drăguță încât nu-mi venea să cred că avusesem

norocul să fac dragoste cu ea. Era o prostie să mă gândesc la așa ceva, însă gândurile stupide ca ăsta îmi treceau prin cap constant. Avea ochii verzi, cu puncte arămii în iriși, părul mătăsos, însă trăsătura ei cea mai atrăgătoare era că știa că știu. Se schimba pe dinaintea ochilor mei, îndârjindu-se, deprinzând lucruri pe care nu ar fi trebuit să le învețe vreodată; era o fată drăguță și era păcat de ea că trebuia să învețe atât de devreme cât de nefolositoare era drăgălășenia. În tot acest timp, puteam auzi muzica bolnavă a tribului blestemat care voia să ne termine, icnetele lui Pedroza care voia să ne atragă atenția. Nimic din toate astea nu conta. Într-un fel, eram aproape fericit să fiu confruntat cu așa ceva, să știu cât de rău putea fi totul, și totuși să mă văd în continuare capabil să mă mai uit la o femeie frumoasă și să sper la ceva. Eram conștient că și asta-mi putea fi luată, însă eram acum dincolo de teamă. Și învățam. Cu toate că n-am recunoscut asta la momentul respectiv, am aflat că te puteai îndrăgosti prin ură, fiind împreună cu cineva într-un moment crucial, când totul moare și singurul lucru care ți-a rămas este să încerci să trăiești. Sau poate că nu era dragoste, poate e doar acel lucru care ia locul dragostei pentru cei care au capitulat.

Chiar înainte de venirea zorilor, unii dintre indieni începură să-și dea drumul prin crăpătură. Erau cam douăzeci cei care săriră, dar nu mai mult de o treime supraviețuiră căderii, și erau incapabili de mișcări rapide, pentru că oasele li se rupseseră. Primul care a sărit m-a speriat, iar lui Sherril i-a smuls un țipăt; dar după asta n-a mai fost nici măcar dramatic, ci doar jalnic. Răniții se târau spre noi, cu gurile lor cu dinți ascuțiți ca lama căscate, dezvăluind limbi roșii ca sângele, fețele lor ciudate și netede arătând ceea ce mi se părea a fi o parodie a disperării. I-am terminat cu rafale de M-16. Nu știam ce-i determinase să încerce asta, și nici de ce încetaseră și nu continuau să vină ca lemingii; poate că atât săriturile, cât și încetarea lor n-au fost decât niște faze ale capitulării. Când am fost sigur că nu mai venea niciunul, le-am târât cadavrele mai adânc în peșteră, în

afara câmpului vizual, lângă o curbură; am încercat să evit să le privesc, dar nu am putut să nu remarc unele detalii. Organe genitale micșorate; o vagă nuanță albăstrie a pielii; spinări curbate în formă de S, omoplați înnodați. Erau ușoare acele cadavre, precum cele ale unor copii slabi.

Soarele răsări pe la șase fără un sfert în acea dimineață, licărind vag roșiatic peste crăpătura de sus, un ochi rău și mijit, însă glasurile continuară să fluiere o vreme și după asta. Ochii lui Pedroza se milogeau de noi; își udase pantalonii, nenorocitul. L-am privit cum se zbate și icnește; am făcut un joc din a vedea care dintre noi îl putea face să scoată cel mai interesant sunet prin acțiuni ca luarea cuțitului și mersul până în spatele lui.

În cele din urmă, l-am lăsat în pace și ne-am așezat să discutăm, plănuind ce să facem imediat ce plecam din peșteră: să evităm Sayaxché, să mergem la Flores, poate să facem autostopul cu vreun camion care se întorcea din junglă.

Sherril se uită la mine și spuse:

— Și ce-ai să faci după asta?

— Nu mai stau pe aici. În State… poate mă întorc înapoi în State. Dar tu? Nicaragua?

Clătină din cap.

— Nu mă pot gândi la niciun loc care să-mi sune bine. Poate mă întorc acasă.

— La Calgary.

— Îhî.

— Cum e pe la Calgary?

Își deschise gura, o închise, apoi râse.

— Nu știu.

Apoi, după o pauză:

— Stâncoșii sunt prin apropiere.

M-am gândit la munții Stâncoși, la exactitatea lor curată și rece, la nemișcarea pinilor lor, atât de diferită de tumultul plin de malarie în care mă aventurasem în toți acești ani. Le-am pronunțat numele cu glas tare; Sherril se uită întrebătoare la mine.

— Doar verificam dacă sună bine, i-am zis.

Era aproape la amiază când ne-am decis că era absolut sigur să plecăm din peșteră. M-am dus la Pedroza și i-am scos călușul. Trebui să-și lingă buzele și să-și miște falca pentru câteva momente înainte de a putea vorbi; apoi spuse:

— Te rog… eu… te rog.

— Mă rogi ce? l-am întrebat.

Ochii lui zvâcniră spre Sherril, apoi înapoi la mine.

— Nu mă împușcați, rosti el. Am bani, vă pot ajuta.

— Nu am de gând să te împușc, i-am explicat. Am de gând să te las legat aici.

Era un test, voiam să văd cum reacționează, să văd dacă mai avea aliați în viață; dacă pica testul, aveam să-l împușc. Frica lui nu era o prefăcătorie, era înspăimântat. Bolborosea cuvintele, promițând orice, jură că ne va ajuta. Îl uram atât de tare încât nici n-o să pot explica în cuvinte.

— Aș putea să te împușc, i-am spus, dar cred că doar am să te las aici. Bineînțeles, ai o opțiune. Pariez că, dacă dai foarte tare din picioare, o să reușești să te sinucizi.

— Ascultă… începu el.

L-am pocnit în falcă cu patul armei; lovitura îi răsuci capul și trebui să se lupte să nu se zbată prea tare și să se stranguleze singur. Am continuat să-i vorbesc; i-am spus că, dacă-și mărturisea păcatele, s-ar putea să-i dau o șansă să scape. Am fost foarte convingător. La început nu fu deloc dispus s-o facă, dar mai apoi păcatele lui țâșniră: viol, masacre, torturi, tot ce mă așteptasem. La urmă, părea golit de toate, secat de putere, ca și cum secretul crimelor sale ar fi fost singurul lucru care l-ar fi susținut.

— Să spui de o sută de ori Ave Maria, i-am zis, făcând semnul crucii în aer. Iisus te iartă.

Începu să spună ceva, dar i-am băgat călușul înapoi.

Sherril se uita la el cu o figură rece și nemiloasă.

Am sărutat-o, intenționând s-o mai înveselesc, să-i ridic moralul, dar când m-am uitat spre Pedroza, m-am gândit că sărutul îl rănise. Atunci am sărutat-o din nou, i-am atins sânii. Își închise ochii strâns, apoi îi deschise mari de tot; se zbătu puțin. Își dădu seama ce intenționam și îi plăcea

ideea; antipatia ei pentru maior era la fel de puternică precum a mea. Ne-am întins hainele pe piatră și am făcut dragoste a doua oară, arătându-i lui Pedroza cât de dulce putea fi viața, lăsându-l să simtă întreaga durere a sorții sale: părea din nou că era singurul lucru pe care-l puteam face. El nu era nimic pentru noi, era pur și simplu totul, un lucru abstract, o țintă la fel de nesemnificativ de neutră ca un președinte.

Din întâmplare, făceam dragoste chiar sub crăpătura din calcar și o felie prăfoasă de lumină solară, ca acelea pe care le-ați mai putea vedea pătrunzând prin ferestrele unei catedrale, căzu asupra lui Sherril, pictând o stranie mască aurie pe ochii și nasul ei, acel gen de jumătate de mască purtată de femei pe la carnavaluri și baluri mascate, ce-i transformă fața într-un mister luminos. Iar ceea ce făceam părea la fel de misterios, de dirijat și inspirat. Nu era un spectacol; era un ritual, era un fel de venerare plină de ură. Eram foarte tăcuți, chiar și la sfârșit ne-am înăbușit țipetele, iar liniștea intensifică plăcerea. Mai târziu, cu toate că puteam auzi zgomotul respirației cleioase a lui Pedroza, era ca și cum am fi fost singuri cu Dumnezeul nostru sub această boltă de nemișcare, cu pereții albi și reci ca interiorul unui craniu, iar noi eram gândurile sale perfecte. Mă simțeam incredibil de drăgăstos. Am mângâiat-o și-am sărutat-o, i-am acceptat la rându-mi mângâierile și sărutările, ne-am scăldat în acel șuvoi de aur, iluminați, binecuvântați în scopul nostru. Cred că în acel moment eram amândoi nebuni, dar eram nebuni ca niște sfinți.

Ne-am îmbrăcat, ne-am zâmbit unul altuia, fără să-l luăm în seamă pe Pedroza, și doar când ne-am apucat să împingem bolovanul la loc în fața cavernei ne-am uitat spre el. Încă cerșea îndurare din priviri, răsucindu-se spre noi și gemând, scoțând zgomote înăbușite și bolborosite. N-am simțit nicio simpatie pentru el. Merita orice soartă îl aștepta. Încerca să dea din cap, privind spre pistol, milogindu-se de mine să-l împușc.

— *Adiós,* i-am spus – un cuvânt care înseamnă „la

Dumnezeu”, o ironie de limbaj în aceste vremuri fără Dumnezeu.

Am pus bolovanul la loc.

Înainte de a ne îndrepta spre Flores, ne-am oprit brusc din cauza a ceea ce am văzut puțin mai jos de gura peșterii. Versantul dealului alăturat era punctat cu mormane de pământ negru, fiecare cam de un metru și jumătate lungime. Erau cu sutele, răspândite printre ferigi, pe sub buștenii putreziți, sub tufe. La fel ca invaziile de furnici pe care le văzusem prin America de Sud. Era ceva oribil la vedere și, gândindu-mă la acele mici trupuri diforme zăcând muribunde pe sub pământ, mi s-a făcut rău și m-a apucat amețeala. Atitudinea de capitulare totală. Cred că aș fi putut să fiu milos și să-i împușc în timp ce zăceau așa; lăzile din peșteră conțineau suficientă moarte. Dar s-ar fi putut să mai audă cineva, iar eu eram dincolo de conceptul de milostenie și ajutor umanitar. Nu mai participam la joc. M-am simțit prost din cauza asta, dar cel puțin încercasem, petrecusem ani de zile încercând, în vreme ce alți oameni capitulau fără să facă nici cel mai mic efort. Nu mai puteam face nimic, doar să plec. Așa că ne-am îndepărtat de peșteră, de Sayaxché, de Guatemala, de acele jalnice arătări mărunte cu ochii mijiți și creierii deranjați, dormind somnul lor acoperit cu pământ și coșmaruri, de maiorul Pedroza din biserica albă, finală, a terorii sale, de întreaga lume afurisită. Și, pentru că nu ne mai doream să mergem nicăieri, ne-am dus acolo împreună.

Uneori mă uit la Sherril iar ea se uită la mine, și amândoi ne întrebăm de ce stăm împreună. Încă ne iubim, dar nu pare deloc rezonabil ca dragostea să supraviețuiască unei capitulări atât de totale ca a noastră, și ne tot așteptăm să se întâmple o mutație malefică, produsul acelei nopți din jungla de dincolo de Sayaxché. Presupun că de-asta nu avem copii. Nu ne prea gândim la asta. Viața e dulce. Avem mai mulți bani, mâncare, un viitor, o cabană în munții Stâncoși, nu departe de Calgary,

și muncă de care ne pasă, cu toate că nu cu aceeași pasiune pe care o manifestam cândva. E bine să facem dragoste, să ne plimbăm, să mirosim vântul și să privim soarele peste brazi. Nu suntem fericiți cu adevărat, ni s-au întâmplat prea multe ca să putem crede asta; însă niciunul dintre noi nu a avut vreodată nevoie de fericire. Este o corvoadă prea mare să fii fericit când omenirea se duce în jos pe jgheab, când furtuna de căcat este pe cale să vină din dosul creației și să ne măture cu totul și să ne surprindă cu o molimă cu adevărat dezastruoasă ori cu raze cosmice din iad, și sunt semne pe cer că este vremea să ne împăcăm cu Dumnezeu sau poate să facem câteva mișcări ca să schimbăm lucrurile, iar tot ce auzi sunt numai acele porcării universale, blânde, despre refacerea economiei și posibilitatea trimiterii câtorva dolari extremiștilor care ar vrea să avem aer respirabil și să împiedicăm topirea calotelor polare și ar prefera să nu alieneze restul omenirii prin sprijinirea oricărei tumori sadice în uniformă care decide că va fi Dumnezeul din Margoland și va controla franciza de cocaină din Bronx în schimbul unui „Nu” spus Pericolului Roșu. America Centrală nu-i doar America Centrală. Este ceea ce se întâmplă, e ceva ce vine în curând la cinematograful de lângă voi, iar dacă vă închipuiți că exagerez, dacă nu vedeți semnele, dacă nu v-ați luat notițe asupra inexorabilei transformări a Țării celor Liberi într-o mahala… păi, e bine. Relaxați-vă doar, turnați-vă ceva rece, poate reușiți să prindeți programul special al ABC despre Foamete Mondială și să vă umeziți puțin ochii, vă veți simți mult mai comod când va veni vremea pentru meciul de fotbal de luni noaptea sau pentru „Miami Vice”, de parcă v-ați făcut datoria simțind ceva.

Și nu vă faceți probleme, totul e în regulă.

Vă promit că n-am să mai vorbesc despre asta.

Adiós.

SFÂRȘIT